

Giới thiệu Mị Ảnh Convert

+ Vô Thánh: - Phong ca, thu ta làm tùy tùng được không?

+ Nghệ Phong: - Gì? Một Vô Thánh như ngươi cũng không biết xấu hổ làm tùy tùng của ta?

+ Vô Thánh: - Muội muội của ta lớn lên khuynh quốc khuynh thành nha!

+ Nghệ Phong (con mắt tỏa sáng): - Tiểu Thánh! Sau này ngươi theo ta. Được rồi, nhớ kỹ gọi muội muội của ngươi đến a!

+ Hoàng đế: - Nghệ Phong! Tên hỗn đản ngươi làm cái gì?

+ Nghệ Phong: - Sai lầm! Sai lầm! Bệ hạ, ta chỉ là muốn tản bộ trong hậu cung một chút, không nghĩ tới các nàng lại quần quýt lấy ta!

- Phân chia cảnh giới: Từ cấp, Sĩ cấp, Nhân cấp, Sư cấp, Tướng cấp, Vương cấp, Tôn cấp, Quân cấp, Thánh cấp, Thần cấp. Truyện theo phong cách tu luyện hài, thêm một chút sắc, Mị Ảnh chắc chắn sẽ làm hài lòng độc giả!

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 1: XUYÊN QUA LỄ TANG CHÚC MỪNG.

- Khụ, đáng tiếc, tuy rằng tiểu thiếu gia người đề tiện một chút, vô si một chút, thế nhưng đối với chúng ta rất tốt a, vì sao kinh mạch lại đứt đoạn đây.

- Đúng vậy, kinh mạch bị đứt đoạn, đây không phải trở thành phế vật rồi...

- Năm đó thiên phú tu luyện của tiểu thiếu gia so với đại thiếu gia còn mạnh hơn vài phần, cư nhiên trở thành một phế nhân...

...

Tiếng thở dài đồng tình xung quanh tựa hồ chưa từng ảnh hưởng tới một thiếu niên, trên mặt thiếu niên vẫn nở nụ cười tà mị như trước, khoe môi nhếch lên, đôi con mắt sáng sủa kia tràn đầy vẻ đùa cợt với đời.

Năm năm trước đây, thời điểm kinh mạch đứt đoạn, hắn dưới ánh mắt không thể tưởng tượng của mọi người còn sống sót, thế nhưng lại trở thành một phế vật, một người đi ra ngoài thường xuyên bị phi nhổ là phế vật.

Thế nhưng, trời không tuyệt đường người, phế vật trước kia đã không còn là phế vật, hắn biến mất tròn năm năm, năm năm trưởng thành, để hắn có tiền vốn và ngạo khí, xưng hô phế nhân, hắn khinh thường giải thích.

Nghệ Phong xuyên qua phiên đại lục này đã bảy năm, đã kinh lịch rất nhiều, một số lời rác rưởi đã sớm không thể tiến vào trong lòng hắn.

Không sai, Nghệ Phong chính là xuyên qua mà đến.

Nghệ Phong làm cách nào cũng không thể nghĩ ra được, nháo động phòng, có thể nháo tới mức bị điện giật chết người. Một đám hồ bằng cầu hữu thừa dịp say rượu, sống chết muốn nháo động phòng, cả đám trộm tiến vào tân phòng của tân lang tân nương, Nghệ Phong thân là bạn tân nang, đương nhiên đứng mũi chịu sào.

Thế nhưng nào từng nghĩ đến, Nghệ Phong vừa mới xông vào trong nhà mới của tân lang đã bị dây điện đứt, đoạn dây điện đứt rơi trúng vào người Nghệ Phong đang say mơ màng. Không có đau đớn, cũng không hề nhìn thấy thương để sinh hài tử chột mắt kia, khiến hắn bị vứt bỏ tới thế giới này.

Nghệ Phong từng hoài nghi, tên hỗn đản thượng đế kia, có phải là sợ lão bà bị hắn câu dẫn mất, lúc này mới đẩy hắn tiến vào thế giới khác.

Nhất định là nguyên nhân này, ta lớn lên đẹp trai như vậy, thượng đế bán cao nhất định là lo lắng không thôi. Nghệ Phong suy nghĩ một lúc lâu, chỉ có thể tìm được nguyên nhân này, hắc cười khô lắc đầu, rất bất đắc dĩ nói:

- Lão nhân gia nói không sai, quấy rối một khắc xuân tiêu của người khác, sẽ bị sét đánh, thế nhưng, cũng không chỉ đánh một mình ta a...

- Đám huynh đệ cầu nhật. Ta vẫn nói: Có cơ hội, ta nhất định sẽ đưa một phần đại lễ cho hôn lễ lần thứ hai của ngươi. Ách... Mặc dù là ta đánh chủ ý vào hôn lễ lần thứ hai ngươi không có kia. Thế nhưng đại lễ này lại sớm đưa tới rồi, mẹ nó, lão tử dùng tang lễ của chính mình để chúc mừng hôn lễ cho ngươi, có ai trâu như vậy!

Nghĩ tới đây, trên mặt Nghệ Phong nở nụ cười tà mị, xuyên qua tới nơi này kỳ thực cũng không phải là không có lợi, ít nhất tại thời điểm bắt đầu hắn trẻ

tuổi hơn rất nhiều, cho dù là đã nhanh bảy năm rồi, thoát nhìn vẫn chỉ là một thiếu niên ngây ngô.

Thời điểm bảy năm trước xuyên qua tới nơi này, nguyên lai Nghệ Phong cho rằng chính mình tới một triều đại cổ nào đó, thế nhưng dần dần rõ ràng, thế giới này khác hoàn toàn so với bất cứ triều đại nào hắn từng lý giải qua sách sử.

Đây là một thế giới hoàn toàn mới, gọi là đại lục Khổng Mị. Đây là thế giới của võ giả, mặc dù thế giới này cũng có người gọi là thi nhân, họa sĩ, võ giả, y nhân, thậm chí là nhiếp hồn sư quý dị, nhưng trong những người này, võ giả mới là chính tông.

Khi thực lực của võ giả đạt tới trình tự nhất định, có thể gọi là võ quân, họa quân. Quân chủ làm xưng hô đế vương, lại có thể hình dung một võ giả, cũng được người đời tán thành, như vậy có thể minh bạch lực ảnh hưởng của Linh giả tại thế giới này.

Lấy thực lực của cá nhân, có thể ngồi ngang hàng với hoàng đế đế quốc, như vậy có thể tưởng tượng, thế giới này, hoàn toàn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực vi tôn.

Nghệ Phong một lần cho rằng chính mình rất may mắn, xuyên qua tới một thế gia võ học, còn là tiểu hài tử đã được xưng là thiên tài luyện võ.

Nghệ Phong lại không hề nghĩ rằng, hai năm sau, một chương của gã thích khách kia, đã đánh kinh mạch toàn thân hắn đứt đoạn, trở thành phế nhân. Sau đó chịu đựng vũ nhục của người đời, các loại ngôn ngữ khó nghe nhất tràn đầy trong đầu, thậm chí còn vũ nhục tới phụ mẫu kiếp trước của chính mình. Phụ mẫu của chính mình sao để người khác vũ nhục, đây chính là nghịch lân của Nghệ Phong.

Vừa nghĩ như vậy, Nghệ Phong cảm giác cơn tức của chính mình sắp bạo phát ra.

Từ sau khi Nghệ Phong trở thành phế nhân, thái độ phụ thân đời này của Nghệ Phong liền đột ngột chuyển đổi, hận không thể trực tiếp giết chết hắn tại chỗ, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Nghệ Phong biến mất năm năm.

Năm năm này, hắn chịu đựng rất nhiều, thậm chí có hai lần để thoát khỏi danh hiệu phế nhân mà phải trải qua đau đớn sống không bằng chết. Một người hiện đại, chưa từng chịu qua nhiều đả vật như vậy.

Càng khiến Nghệ Phong cừ hận chính là, mục tiêu thích khách kia cư nhiên lại chính là nàng! Nghệ Phong nghĩ tới khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, còn có nàng đối với chính mình thật tốt. Một khi nghĩ đến cư nhiên có người muốn ám sát nàng, Nghệ Phong liền hận không thể uống máu hắn, rút gân hắn.

Tất cả những điều này để cơn tức giận trong lòng Nghệ Phong chỉ tăng lên chứ không giảm, tìm hiểu năm năm, hắn cũng biết thân phận, cũng biết thế lực phía sau hắn cường đại có thể sánh ngang với một quốc gia.

Thế nhưng, điều này hoàn toàn không thể ngăn cản dục vọng báo thù của Nghệ Phong.

- Tập chúng, bản thiếu sẽ một đao một đao cắt thịt ngươi, dần vật ngươi tới chết.

Đáy lòng Nghệ Phong hạ quyết tâm, sau đó hơi lắc đầu, để phần nợ trong đầu tan đi.

Lười nhác cho bàn tay vào trong túi tiền, lục lọi một lúc lâu, Nghệ Phong sững sờ, lập tức cười khổ lắc đầu:

- Xem ra ta vẫn chưa quen thuộc với thế giới này, phiên đại lục này, đâu có loại đồ như thuốc lá? Khụ, quá đáng tiếc rồi, bằng không bản thiếu tại thời điểm hút thuốc lá, chỉ sợ đẹp trai tới mức các tiểu nữ sinh sẽ phải yêu thương nhưng nhớ.

Nghệ Phong rất rắm tới ngắm một cành cây, giống như khoe khoang nhìn về phía người hầu qua lại.

- Tiểu thiếu gia, cành cây rất bản.

Rốt cuộc có người hầu tới nhắc nhở nói.

- Ngươi có thấy ta như vậy rất tuần tú?

Nghệ Phong hỏi, trên mặt dùng sức nở nụ cười.

- Tiểu thiếu gia, mặt ngài không rút gân sao?

- Phụt...

Nghệ Phong cuộn cuộn huyết khí, hung hăng nhìn người hầu được bầu thành người thành thực nhất:

- Cút...

Nhớ lại năm đó, trong một buổi tối đẹp trời, Nghệ Phong mặc trang phục tề lợi ca, dùng nhãn thần u buồn, mái tóc cạo đại, nụ cười mỉm bất cần đời, giả bộ một người một xu cũng không có, còn có nửa bao thuốc lá rê tiền, để vô số nữ nhân qua lại kinh hãi thét chói tai không thôi, thanh âm kia, quả thực so với thiên vương biểu diễn còn hay hơn. Có một số người cư nhiên kích động tới hôn mê. Khụ, mị lực phi phạm a!

Tuy rằng sau đó hắn bị cảnh sát lấy tội danh làm ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố bắt vào ngục, nhưng không thể không phủ nhận suất khí của hắn, nếu

không nữ nhân làm sao kích động tới hôn mê? Gi? Sợ hãi? Ta kháo, người nói nữa ta đánh người gãy răng.

- Nam nhân phong cách như bản thiếu gia, cho dù không có thuốc lá, nhưng vẫn thu hút thật sâu, xem ra bản thiếu gia tại thế giới này cần phải điều thấp một chút.

Nghệ Phong nhỏ giọng thì thầm một đơn, đơn giản để hai tay chính mình vào trong y bào rộng thùng thình, thân thể hơi nghiêng, càng lấy một tư thế lười nhác bất cần đời dựa vào cửa mà đứng, nhìn những người xung quanh chột đến chột đi, hít sâu một hơi.

"Quên đi, tới thế giới này, dù sao sống vẫn tốt hơn chết, huống chi, lão tử nhất định phải giết chết tên thích khách hỗn đản kia."

- Cuộc sống thực con mẹ nó chơi vui, bởi vì con mẹ nó chơi ta. Thượng đế cầu nhật, ta nhớ người rồi...

Nghệ Phong quay lên bầu trời chỉ một ngón tay giữ, chửi ầm lên nói.

Một tiếng rống giận này để mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn về phía Nghệ Phong, không gian ảm ỉ trong nháy mắt yên lặng, phảng phất giống như dừng lại tại hình ảnh này.

- Tiểu thiếu gia phé vật này vừa mới trở về lại phát ngứa điên điên rồi...

Tất cả người hầu lạnh run, nhanh chóng bảo trì khoảng cách nhất định đối với Nghệ Phong.

Nghệ Phong không khỏi sùng sốt, cười khỏ giải thích nói:

- Bản thiếu gia không phát ngứa điên điên a.

Lời thừa, người từng gặp qua người điên nói chính mình điên sao? Tốc độ của người hầu lại nhanh hơn vài phần.

....

- Nghệ Lưu thiếu gia, ngài đã tới!

Thanh âm của một gã người hầu kéo Nghệ Phong trong tự sướng trở lại, quay đầu về chỗ phát ra âm thanh, chỉ thấy một nam tử thanh niên tuổi chừng hai mươi đang sải bước sang sảng tiến về phía hắn.

Vóc người của nam tử thanh niên này cường tráng, gương mặt mang theo một chút tà mị, mi thanh mục tú, phải thừa nhận dung mạo này rất có lực sát thương, cũng khó tránh bình thường hắn có thể dụ dỗ được hoa khôi trên hoa thuyền.

- Đại ca, ta rất may mắn có phụ thân là họ Nghệ, mà không phải họ Cửu!

Nghệ Phong thoáng xoay xoay dáng người lười nhác của chính mình, nhìn Nghệ Lưu trên chộc cười nói.

Nghệ Lưu hơi sùng sốt, lập tức cười khỏ lắc đầu. Vị đệ đệ này, mặc dù đã cách biệt năm năm, thế nhưng một số lời nói ngac nhiên cổ quái thường thường để chính mình cười khỏ không được. Dựa theo cách giải thích của hắn, họ Nghệ chính là nhất lưu rồi, họ Cửu tự nhiên là cửu lưu.

- Tiểu đệ, đệ không hề thay đổi, chỉ là...

Nghệ Lưu quan sát Nghệ Phong từ trên xuống dưới, toàn thân tiết lộ tư thái tàn mạn kia để hắn rất bất đắc dĩ, nói tiếp:

- Nếu như phụ thân thấy bộ dáng này của đệ, sợ là không thiếu mảng mớ.

Nghệ Phong mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đại ca, huynh tới nơi này hẳn không phải là học tập phụ thân. Nói đi, có chuyện gì để huynh bỏ được hoa thuyền.

Nghệ Lưu nhìn tiểu đệ của chính mình, bỗng nhiên thở dài một hơi, trong đôi mắt toát lên thần sắc tiếc hận. Dáng dấp tàn mạn sa đọa này để trong lòng hắn đồng tình.

Nghệ Phong vốn cũng coi như một Linh giả tư chất ưu dị, thế nhưng sau một hồi kinh biến đã khiến kinh mạch bị đứt đoạn. Còn sống trong sự không thể tưởng tượng của mọi người, thế nhưng đã trở nên vô duyên với Linh giả. Nói trắng ra một chút, chính là một phé vật. Một phé vật, nghĩ trong thế giới thực lực vì tôn này có bao nhiêu khó khăn.

- Tiểu đệ! Không thành được võ giả, cũng có thể theo văn, trên lịch sử cũng có không ít quyền thần tay trái gà không chặt.

Ngữ khí của Nghệ Lưu trầm thấp, thế nhưng lại cảm giác sự thành khẩn trong đó, còn có một tia kiên định.

Nghệ Phong chậm rãi cười, khoe miệng khẻ nhấc lên, không hề để ý nói:

- Đại ca, hiện tại đã là võ giả đẳng cấp nào rồi.

- Nhân cấp tam giai!

Nghệ Lư hơi suy nghĩ một chút, vẫn trả lời như thực chất.

Lời nói không nhanh không chậm để bàn tay của Nghệ Phong hơi dừng lại, trong lòng toát lên một tia kinh ngạc. Nhân cấp tam giai, hình như đại ca trưởng thành có chút nhanh a, trong thế hệ trẻ tuổi hiện tại, hẳn có thể đi ngang rồi.

Người trong thế giới này cho rằng, mỗi một người sinh ra đều là một linh thể, linh tự nhiên là linh hồn, thể tự nhiên là thân thể. Vì vậy bọn họ tu luyện theo hai hướng là linh hồn và thân thể.

Linh giả phân làm mười đẳng cấp: Tử cấp, Sĩ cấp, Nhân cấp, Sư cấp, Tướng cấp, Vương cấp, Tôn cấp, Quân cấp, Thánh cấp, cùng với Thần cấp trong truyền thuyết, từng giai đoạn lại phân chia thành chín bậc.

Tựa hồ Nghệ Phong có chút minh bạch, vì sao đại ca hay tới hoa thuyền mà phụ thân cũng không hỏi đến. Thành tích Nhân cấp tam giai đủ kiêu ngạo như vậy hoàn toàn khiến phụ thân bật đèn xanh được rồi.

Đáy lòng Nghệ Phong tà ác suy nghĩ: Chính mình có nên hung hăng đánh cho đại ca một trận, miễn cho hắn quá mức kiêu ngạo, hắc hắc.

Nghệ Lư len lén đánh giá sắc mặt Nghệ Phong, thấy trên mặt hắn là nụ cười tràn đầy tà ác, hắn không khỏi lạnh run người, chỉ là trong lòng nhiều hơn một phần nghi hoặc. Đã biết tiểu đệ không giống người bình thường, nhưng hắn không thể trở thành võ giả, theo lý nghe kết quả như vậy khó tránh khỏi thất lạc, thế nhưng hắn lại bình tĩnh tự nhiên, lẽ nào tâm trí của hắn đã tới luyện tới cảnh giới không quan tâm hơn thua?

- Tiểu đệ, đệ thực sự không thể nói cho ta biết, năm năm này đệ đi nơi nào?

- Nói cho huynh, sợ huynh đổ kị, chịu không nổi dùng đao cắt cổ.

Nghệ Phong cười cười nói. Phải biết năm năm vừa rồi dính dáng rất nhiều, thậm chí thân phận của chính mình cũng không thể để cho đám người Nghệ Lư biết.

Nghệ Lư xem thường nhìn Nghệ Phong: Chê cười, trên đời này còn có chuyện gì khiến mình phải đổ kị dùng đao cắt cổ sao?

Chỉ là trong lòng Nghệ Lư càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc là năm năm vừa rồi tiểu đệ của mình đã làm cái gì? Chung quy cảm giác tiểu tử này vô cùng thần bí, thậm chí là một thiên tài như chính mình cũng có chút xấu hổ trước mặt hắn.

- Tiểu đệ, đệ nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện biết sao?

Nghệ Lư khinh thường nói:

- Ta là đến nói cho đệ biết một tin tức tốt. Tàn biểu tỷ đã trở về, hiện tại hắn là đã tới tiền đình rồi.

- Vào...

Mang theo thanh âm nóng vội, Nghệ Phong mạnh mẽ đứng lên, tư thái tán mạn vừa rồi lập tức biến mất không còn một mảnh. Trong đầu của hắn cũng dần dần hiện lên một đạo thân ảnh tịnh lệ, khỏe miệng không khỏi nở nụ cười.

- Không biết thời gian cách biệt ba năm, nàng sẽ có bộ dáng như thế nào đây? Có phải là trở mã điên đảo chúng sinh rồi?

Nghệ Phong thì thảo lảm bảm, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm đậm. Một phần chờ mong, thậm chí có một phần sợ hãi từ trong lòng Nghệ Phong xuất hiện.

Về lười nhác biến mất không còn một mảnh của Nghệ Phong khiến Nghệ Lư cười khổ không ngớt.

- Có thể, chỉ có Tàn biểu tỷ mới có thể thay đổi tư thái lười nhác của tiểu đệ.

Chỉ là, Nghệ Lư không hề chú ý tới, Nghệ Phong nguyên bản là một phế nhân, nhưng lại sở hữu tốc độ căn bản không phải phế nhân nên có.

Nghệ Phong bay nhanh tới cửa mạnh mẽ ngừng lại, trong nghi hoặc của Nghệ Lư, xoay người, đột nhiên từ trong lòng móc ra một kiện vật phẩm, xẹt qua một đạo đường cong vút cho Nghệ Lư.

- Đại ca, đón...

Nhìn một quyển sách phong cách hơi cổ xưa trong tay, quyển sách có chút sứt mẻ với trang giấy vàng vọt khiến Nghệ Lư nhíu lông mày, nhưng hắn vẫn nghi hoặc nhìn thoáng qua bìa quyển sách.

Lập tức, hắn kinh hãi hét lớn:

- Vũ kỹ Nhật giai cấp thấp!

Nghệ Lưu tròng to đôi mắt, hấn không thể tin nhìn thoáng qua một lần nữa, rốt cuộc mấy chữ rất rõ ràng trên bìa quyển sách khiến hấn phải tiếp nhận sự thực này.

Trái tim chỉ chừng nắm tay của Nghệ Lưu phảng phất như chịu chấn động mưa rền gió dữ, nhảy lên vô cùng nhanh. Trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh lại. Công pháp Nhật giai a, bao nhiêu người vì thứ này tranh cướp tới phá đầu.

- Tiểu đệ này quả nhiên rất thần bí, chỉ là rốt cuộc năm năm này hấn đã làm cái gì?

Nghệ Lưu rất bất đắc dĩ, Nghệ Phong không nói, hấn cũng không có cách nào.

Mặc dù hấn là đại ca, thế nhưng hấn cũng không có loại công pháp Nhật giai cấp thấp bị tung đi như bụi bặm chồng chất, cái này cũng quá trâu bò đi. Đây là thứ khiến người khác phải tranh nhau đầu rơi máu chảy nha.

Nghệ Lưu dùng sức lắc đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười khổ sấp, nhìn bản bí tịch bề ngoài vô cùng không tốt, trong lòng cuộn trào mừng rỡ như điên cùng với bất đắc dĩ thật sâu.

- Có thể, chỉ có Tần biểu tỷ mới hỏi được tin tức về năm năm vừa qua của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 2: TÂM HOA VẤN LIỄU.

Nếu muốn trở thành một võ giả, ba thứ hồn, khí, kỹ một thứ cũng không thể thiếu được. Thiếu bất cứ thứ nào trong ba thứ này đều không thể trở thành một võ giả chân chính.

Hồn tự nhiên là linh hồn, là điều quan trọng nhất, bất luận người nào muốn trở thành võ giả đều phải tu luyện linh hồn lực trước tiên. Khi tu luyện linh hồn lực tới cảnh giới kỳ cao thâm, có người nói có thể linh hồn xuất khiếu. Đương nhiên, linh hồn xuất khiếu cũng có nguy hiểm rất lớn, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, ai cũng không đơn giản làm loại chuyện này.

Hồn lực có tác dụng quan trọng nhất là khống chế đấu khí. Có thể suy nghĩ, nếu như một linh hồn lại sở hữu đấu khí, như vậy cũng giống như một con ngựa hoang đứt cương, không đàn vật người ta đến chết mới là lạ.

Vì vậy, một võ giả, chỉ có hồn lực đủ cường đại mới có thể từ từ đề cao đấu khí, để chinh thủ thực lực đề cao.

Vũ kỹ là phương tiện để võ giả phát huy thực lực. Bình thường võ giả là một huyết động giấu đầy bảo tàng, mà vũ kỹ lại là chìa khóa để mở cửa bảo tàng. Bỗng không, cho dù bảo tàng bên trong huyết động có nhiều hơn nữa, không có chìa khóa mở ra, người cũng chỉ có thể nhìn huyết động bị phong kín thờ dài. Không có vũ kỹ, cho dù người có vũ khí cao hơn trời cũng không thể phát huy được.

Mà vũ kỹ chính là phối tốt, là chìa khóa có khả năng mở cửa huyết động. Chìa khóa có thể mở được cửa càng lớn, thông đạo càng lớn, bảo tàng tự nhiên càng dễ dàng lấy hơn.

Sở hữu một môn vũ kỹ tốt, thậm chí có thể đánh bại được đối thủ cảnh giới cao hơn tới hai tầng, điều này nói rõ vũ kỹ đối với phát huy thực lực có tác dụng to lớn như thế nào.

Một môn vũ kỹ tốt, có thể tăng cường vận dụng đấu khí, uy lực thi triển đấu khí thật lớn. điều này cũng khó trách Nghệ Lưu vừa nhìn thấy vũ kỹ Nhật giai cấp thấp đã kinh hãi vạn phần.

Hồn lực và đấu khí là căn cơ tu luyện công pháp, vũ kỹ chính là công cụ. Căn cơ thâm hậu, cộng thêm công cụ phối hợp tốt, đối địch làm ít ăn nhiều.

Linh hồn, đấu khí, vũ kỹ, ba phương diện chia đều thành năm đẳng cấp Tinh, Nguyệt, Nhật, Địa, Thiên. Công pháp Thiên cấp chính là tồn tại trong truyền thuyết, công pháp Địa cấp đã có thể coi như công pháp cao cấp nhất rồi. Từ đó có thể tưởng tượng được Nhật cấp cũng khó tìm như thế nào. Nếu như xuất hiện bên ngoài, không bị tranh giành tới máu chảy thành sông mới lạ.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, công pháp khó cầu như vậy lại bị Nghệ Phong tùy ý vứt ra. Khiến Nghệ Lưu kinh hãi vạn phần.

Nghệ Lưu càng hiếu kỳ nặng hơn:

- Kháo, tiểu đệ của ta cũng quá ngu ngốc đi, hần sẽ không phải đi làm mặt trắng nhỏ kiếm về sao?

Trong lòng Nghệ Lưu cười hắc hắc không ngừng, đáy lòng phi báng không thôi. Hiên nhiên hần đó kị rồi.

...

Thời điểm Nghệ Phong tiếp cận tiền thính, cước bộ chạy nhanh đột nhiên dừng lại, nhìn tiền thính gần trong gang tấc, bỗng nhiên chậm lại.

Trong đầu hiện ra dáng người năm đó, khuôn mặt non nớt, đôi con mắt sáng sủa, thân thể đơn bạc lộ vẻ nhu nhược, toàn thân xuất trần giống như nụ hoa bách hợp đợi thời điểm nở rộ. Nghệ Phong đã không chỉ một lần cảm thán, nếu như nàng trưởng thành, không biết sẽ khuynh quốc khuynh thành như thế nào.

Nhưng tất cả những chuyện này cũng không phải là ký ức sâu nhất trong đầu Nghệ Phong, ký ức sâu nhất chính là hai con mắt của nàng, nhãn thần áy náy mà đau thương, trong lúc nhìn quanh, nhiếp hồn đoạt phách. Nghệ Phong nhớ rất rõ ràng, tại thời điểm chính mình đứt đoạn kinh mạch nàng đã đau khổ như thế nào, lệ rơi như mưa, khuôn mặt thiện lương tuyệt mỹ chấn động tâm linh Nghệ Phong, hần chưa từng nghĩ tới, thế gian lại có nhãn thần khiến người khác chấn động như vậy. Trên gương mặt tuyệt mỹ kia, xứng với đôi con mắt trong suốt, Nghệ Phong không chỉ nghĩ một lần nghĩ chính mình đứt đoạn kinh mạch không uổng phí.

- Năm năm rồi, nàng sẽ là bộ dáng như thế nào đây?

Nghệ Phong thì thảo tự nói, nhìn cửa phòng khách ngay trước mắt, đã có chút không dám cất bước. Chỉ trước mặt nàng hần mới có tâm tình như vậy.

Nghệ Phong không biết, một năm trước, hai đại cường giả Vương cấp biểu diễn trước mặt nàng một phen, đánh nhau tới lưỡng bại câu thương. Cái đẹp của Tần Y cũng khuếch đại tới mức tận cùng.

Hoàng đế đế quốc tự mình bình luận nói:

- Hồng nhan họa thủy, không phải thế gian có thể sở hữu.

Có thể tưởng tượng, ngay cả hoàng đế sở hữu nghìn vạn vẻ đẹp quốc gia cũng đánh giá như vậy, cái đẹp của nàng khiến chúng sinh điên đảo như thế nào.

Nghệ Phong nhớ kỹ, mẫu thân có ý mà vô ý không cho phụ thân tiếp xúc Tần Y, lấy tâm tính như khúc gỗ của phụ thân còn khiến mẫu thân làm như vậy, có thể thấy Tần Y tuyệt sắc như thế nào.

Hít sâu một hơi, Nghệ Phong nỗ lực xóa bỏ suy nghĩ tán loạn trong đầu, chậm rãi bước vào trong tiền thính, hần rất nhẹ nhàng, cũng không khiến bất luận người nào trong thọ yến của phụ thân chú ý, cả đám vẫn nâng cốc uống rượu trò chuyện, vẫn ầm ĩ như cũ.

Vừa vào tiền thính, con mắt của Nghệ Phong không chút chuyển dời khỏi một vị trí, mặc dù chỉ là bóng lưng, thế nhưng Nghệ Phong liếc mắt liền nhận ra được, đây chính là thiên hạ chính mình tìm kiếm, chỉ có nàng mới sở hữu khí chất không thuộc thế gian này.

Từ sau nhìn lại, mái tóc dài màu đen mượt mà che sau gáy ngọc trắng nõn, váy áo trắng nõn, đai lưng màu xanh nhạt, hiển hiện vóc người cao gầy tinh tế của nàng.

Tần Y đánh giá bốn phía, không hề quan tâm tới những ánh mắt thất thần nhìn nàng, nàng thầm muốn tìm bóng hình người biến mất năm năm trước kia, người khiến nàng áy náy và tưởng niệm thật sâu kia.

- Tần Y tỷ...

Nghệ Phong đi tới phía sau Tần Y, nhẹ giọng nhàn nhạt hô, ngữ khí trầm ổn tới cực điểm.

Thân thể Tần Y chấn động, mạnh mẽ xoay người lại, nhìn thân thể thiếu niên có chút đơn bạc trước mặt, đột nhiên khóe mắt tràn lệ xinh. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Nếu như Tần Y trong trí nhớ là nụ hoa bách hợp đợi nở rộ, vậy thì Tần Y hiện tại đã lặng lẽ nở ra, khuôn mặt thanh tú trắng hồng dường như hoa bách hợp được trời cao mưa móc. Váy áo liền màu trắng thất nơ con bướm xinh đẹp, chân dài eo nhỏ, lặng lẽ đứng một chỗ, đôi ngọn núi cao vút, phối hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, phong tình vạn chủng.

Trái tim của Nghệ Phong mạnh mẽ nhảy lên vài cái, kinh sợ tới tâm tình đông đưa.

Tần Y nhoen miệng cười, nụ cười này khiến mọi người thất thần.

- Tiểu tử kia, sau này không thể biến mất không lý do như vậy. Muốn phải nói với tỷ tỷ, biết không?

Nghệ Phong mỉm cười, hai người chung quy không bởi vì năm năm không gặp mà xa lạ, ngược lại càng thân thiết hơn!

- Tần Y tỷ, chúng ta tìm một chỗ ngồi đi, đừng quấy nhiễu yến hội của phụ thân.

Nghệ Phong mỉm cười, không muốn ở lại yến hội này, bởi vì phụ thân cũng không muốn thấy chính mình.

Tần Y vừa mới chuẩn bị gạt đầu, lại bị Nghệ mẩu cười mắg:

- Hai hài tử các con nói cái gì vậy. Đến, ngồi bên cạnh ta, yến hội phụ thân của mình còn muốn trốn, có người làm nhĩ tử như vậy hay sao?

Nghệ Khải Mạc hơi nhíu lông mày, liếc mắt nhìn Nghệ mẩu, hơi nhếch môi lên, nhưng vẫn nhịn không nói.

Từ khi Nghệ Phong bị đứt đoạn kinh mạch, Nghệ Khải Mạc làm phụ thân, thái độ đối với Nghệ Phong chuyển biến đột ngột. Trong suy nghĩ của hắn, có một nhĩ tử phế vật như vậy, đó là sỉ nhục.

Mà hết thấy điều này để Tần Y áy náy không thôi, bởi vì nàng biết nguyên nhân khiến Nghệ Phong đứt đoạn kinh mạch có liên quan tới chính mình, hắn đã không thể trở thành Linh giả chói mắt nhất.

Tần Y nhìn Nghệ Phong, áy náy nói:

- Xin lỗi...

Nghệ Phong cười lắc đầu, đáp lại:

- Trời muốn mưa, mẩu thân muốn gả nữ, ta muốn đoạn kinh mạch, ngăn cũng không ngăn được. Thượng thiên đã định cái gì đó, sao có thể thay đổi. Được rồi, để ta gặp được tỷ, cái này gọi là duyên phận.

Tần Y nghe được câu này, khuôn mặt hơi hồng:

"Phi, tiểu bại hoại này, duyên phận có thể nói lung tung sao?"

Tần Y trắng mắt liếc nhìn Nghệ Phong, nhưng không trách cứ, nàng không thể trách cứ nổi Nghệ Phong.

- Phụ thân, mẩu thân...

Nghệ Phong bước tới cạnh chỗ ngồi, quay sang Nghệ Khải Mạc cung kính thi lễ.

Được rồi, ai bảo hắn là phụ thân đời này của ta đây. Tuy rằng tính tình của lão nhân thói một chút, nhưng chính mình phải nhịn một chút.

- Hừ...

Nghệ Khải Mạc khẽ hừ một tiếng, không phản ứng Nghệ Phong.

Nghệ Phong không chút phật lòng, cười cười, cùng với Tần Y ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy chén rượu trước mặt khẽ nhấp một ngụm, tư thái thông dong bình tĩnh, khiến Nghệ mẩu nhịn không được thờ dài một hơi.

- Ha ha, nguyên lai đây chính là nhị công tử của Nghệ tước sĩ a. Nghe nói từ lúc nhị công tử bị đứt đoạn kinh mạch đã biến mất năm năm, lẽ nào hắn đi tầm sư học đạo?

Một thanh âm sang sảng tại thời điểm Nghệ Phong ngồi vào chỗ của mình đột nhiên vang lên, không khó nghe được châm chọc trong đó.

Nghệ Phong nhẹ nhàng chuyển động chén rượu, trong lòng mắg to nói:

"Ta kháo, bản thiếu vừa mới ngồi vào chỗ của mình thì đã có người tìm phiền toái? Lẽ nào ta thực sự xuất sắc tới mức kẻ nào cũng đổ kị? Lão gia hòa này, có nên giáo huấn một chút hay không đây?"

Nghệ Khải Mạc nghe thanh âm này, sắc mặt không khỏi biến đổi, nhưng lập tức khôi phục bình thường:

- Dương Húc tước sĩ, tiểu nhĩ bởi vì một chút sự cố, kinh mạch đứt đoạn, sao có thể tầm sư học đạo. Ngươi là người thông minh, chẳng lẽ không biết kinh mạch đứt đoạn đã không còn duyên với võ giả sao?

Địa phương có người có quyền lợi thì có tranh đấu, lời này một điểm cũng không sai. Mặc dù đây là thọ yến sinh nhật của phụ thân, thế nhưng cũng vẫn phải mời một ít người không muốn mời. Mà Dương Húc tước sĩ chính là một người trong đó.

- Ha ha, vậy thì kỳ quái rồi. Vậy năm năm qua lệnh công tử đi đâu đây?

Dương Húc không chút buông tha nói.

Nghệ Khải Mạc nghe câu này, trong lòng không khỏi mắg to:

"Mẹ nó, nếu như ta biết năm năm biến mất của tiểu tử này rốt cuộc làm cái gì thì tốt rồi. Lão tử éo hỏi hắn hỏi lâu hắn cũng không nói cho lão tử một

chữ."

Nghĩ vậy, Nghệ Khai Mạc càng thêm căm tức đối với Nghệ Phong.

"Tiểu tử hỗn đản này, đã sớm phân phó không nên tới tiền đình, cứ nhiên chạy tới làm xấu mặt lão tử, ngươi chờ, ta không tha cho ngươi."

- Ha ha, Nghệ tước sĩ, sẽ không phải là bản thân ngươi cũng không biết nhĩ tử của chính mình làm cái gì sao?

Dương Húc lý giải, hình như nhị công tử Nghệ gia này, tại thời điểm kinh mạch đứt đoạn đột nhiên biến mất, khi trở về càng không ăn nói lại, có thể mượn điều này để làm mất mặt Nghệ Khai Mạc, hẳn câu còn không được.

- Ha ha, sao cha ta có thể không biết ta đi nơi nào. Chỉ là việc ta làm không lên được mặt bàn, không có ý tứ nói mà thôi? Nếu như Dương Húc tước sĩ cảm thấy hứng thú như vậy, ta nói cho ngươi cũng không sao.

Lão già này, tuy rằng đã biết phụ thân không muốn gặp chính mình, thế nhưng không phải là hẳn có thể khi dễ. Tin hay không bản thiếu gia sẽ làm thái thái mười tám phòng của ngươi đều... Hắc hắc, lại cho ngươi đội nón xanh đạo phở, không biết có phải rất thú vị?

Dương Húc cười nói:

- Ha ha, vậy nhị công tử làm cái gì?

- Ha ha, không làm cái gì. Chỉ là tâm hoa vẫn liễu mà thôi.

Một câu nói của Nghệ Phong để mấy người phun rượu trong miệng. Cả đám trừng mắt há mồm nhìn Nghệ Phong, sắc mặt Nghệ Khai Mạc càng tái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 3: LÝ TƯỞNG CHẤN ĐỘNG.

- Xi...

Một tiếng cười khê từ trong miệng Tần Y phát ra, không ai lý giải tính cách của Nghệ Phong hơn bản thân nàng. Tại thời điểm hẳn nói ra những lời này nàng đã hiểu, hẳn lại muốn chinh người.

Nụ cười của Tần Y, phối hợp với dung nhan tinh mỹ để vô số người tập trung ánh mắt vào nàng phải thất thần, nhưng không ai dám si mê nhìn vào nàng, thân phận của nữ nhân này không phải bọn hắn có thể trêu chọc được.

Hiển nhiên Tần Y chú ý tới chính mình thất thố, nàng nhanh chóng dùng bàn tay nhỏ bé trắng nõn che lại bờ môi hé mở. Bàn tay trắng nõn để nặng bờ môi, để Nghệ Phong ngậy người nhìn, hẳn chính mình không phải bàn tay nhỏ bé kia.

Tần Y giận dữ liếc mắt nhìn Nghệ Phong, trên mặt hiện lên rặng mây đỏ.

Nhìn bộ dáng oán trách của Tần Y, còn có nhãn thần kinh hồn đoạn phách kia, để trái tim Nghệ Phong nhảy mạnh lên, Nghệ Phong không thể tin được, trên thế gian còn có nhãn thần đoạt phách tới như vậy. So với năm năm trước, vẻ đẹp của Tần Y đã tăng lên không chỉ mấy lần.

Nghệ Phong lắc đầu, nỗ lực chuyển nhãn thần khỏi người Tần Y, nhìn nhãn thần như si như mê kia, nhịn không được ho khan vài tiếng, trong lòng Nghệ Phong vô cùng bất mãn.

Kháo, bản thiếu nhìn được rồi, các ngươi ai còn dám nhìn, ta để Phù Dung tỷ tỷ, Phượng tỷ tới cho đám hỗn đản các ngươi nhìn.

Nếu như mọi người biết đáy lòng Nghệ Phong đang suy nghĩ cái gì, sợ rằng ngươi cái gì cũng không quản, trước tiên đánh một trận rồi nói. Tên hỗn đản này, quá mức ích kỷ và đề tiện rồi.

Một tiếng ho khan này, cuối cùng cũng để mọi người hồi thần tỉnh táo lại, chuyển dời nhãn thần khỏi người Tần Y, chỉ là trong lòng cả đám đã nhiều hơn một phần kinh diễm. Có thể, bọn họ chưa từng nhìn thấy nhân gian tuyệt phẩm như vậy chẳng.

Lúc này Dương Húc cũng phản ứng lại, hẳn nhìn Nghệ Khai Mạc cười nói:

- Ha ha, công tử của Nghệ tước sĩ quả nhiên lợi hại, không biết tìm bao nhiêu nữ nhân đây?

Nghệ Khải Mạc nghe được lời châm chọc của Dương Húc, sắc mặt khó coi, hận không thể giết Nghệ Phong.

- Gì? Ngươi nói cái gì? Dương Húc tước sĩ, tư tưởng của ngươi sao lại xấu xa như vậy, đáng thẹn a, quá đáng thẹn rồi. Ta nói tầm hoa vấn liễu chỉ là đi các nơi nhìn một chút, xem đóa hoa dọc đường, phong cảnh các loại, ngươi nghĩ đi nơi nào rồi? Lẽ nào ngươi cho là, lấy tuổi tác chưa tới mười hai tuổi năm năm trước của ta có thể đi tìm nữ nhân hay sao? Thực quá đáng thẹn, ta cảm thấy mặt mặt cho ngươi.

Về mặt Nghệ Phong rất chán ghét, hơi nghiêng người một chút, bộ dáng giống như muốn bảo trì khoảng cách nhất định với đối phương.

Mọi người thấy thế, trong lòng mắng to:

"Tiểu tử này hoàn toàn là muốn người khác hiểu lầm, ai có thể nghĩ được tư ý mặt ngoài của từ ngữ. Hết lần này tới lần khác không nói cái gì lại nói cái này, dễ tiện, quá dễ tiện rồi."

Lúc này sắc mặt Nghệ Khải Mạc mới nở nụ cười, nhìn thoáng qua Dương Húc đã trưởng tới độ bồng. Quay sang Nghệ Phong cả giận nói:

- Im miệng, ý của ngươi là mắng đầu óc Dương Húc tước sĩ có bệnh rồi? Dương Húc tước sĩ, tiểu nhi không hiểu chuyện, ngươi đừng trách móc.

Cả đám trắng mắt nhìn, người sáng suốt đều biết được Nghệ Khải Mạc đang mắng Dương Húc đầu óc có bệnh, thế nhưng Dương Húc lại không thể tiết ra được, dù sao Nghệ Khải Mạc ở bên ngoài là giáo huấn con của hắn.

Nghệ Phong tự nhiên hiểu rõ ý tứ của phụ thân mình, hắn rất phối hợp nói:

- Phụ thân, hài nhi không nói đầu óc hắn có bệnh, đầu óc có bệnh phải có tiền đề là, hắn có đầu óc a.

Một câu này nhất thời khiến mọi người che miệng cười:

"Tiểu tử này, mắng chửi người rất ngu bức. Bội phục bội phục."

Tuy rằng công phu hàm dưỡng của Dương Húc không tệ lắm, thế nhưng bị một tiểu hài tử xấu xa mắng trước mặt mọi người thành không có đầu óc, mặt mũi mất sạch, hắn cũng quên luôn thân phận của chính mình, quay sang Nghệ Phong nói:

- Phế vật, ngươi muốn chết!

Nói xong, hắn co tay thành chưởng, trực tiếp tát mạnh về phía Nghệ Phong.

Thấy thế, Nghệ Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, không nhanh không chậm cảm lấy chén rượu xoay tròn một chút, bữu môi nói:

- Nhìn sắc mặt ngươi như gan lợn, ta rất hoài nghi trước kia lúc mẹ ngươi sinh ra ngươi đã để người đi đầu mất, để cuồng rết nuôi lớn.

- Phì...

Rốt cuộc mọi người không thể nhịn được nữa, rượu từ trong miệng phun ra ngoài.

"Tiểu tử này con mẹ nó quá buru hân rồi, trình độ mắng chửi người đã đạt tới cảnh giới cao nhất, mắng chửi người không phun lời hạ tiện."

Thân thể Dương Húc tức giận tới run rẩy, thủ thế quay về phía Nghệ Phong cũng nhanh hơn vài phần.

- Âm...

Đúng như dự liệu của Nghệ Phong, tại thời điểm Dương Húc sắp tát vào mặt hắn, cánh tay của Dương Húc đã bị Nghệ Khải Mạc ngăn cản.

- Dương Húc tước sĩ, ngươi cần gì phải chấp nhặt với tiểu hài tử đây?

Cảm thụ được ánh mắt hầu như muốn ăn thịt người của đối phương, Nghệ Phong không hề lưu ý. Hắn không cho rằng Dương Húc có thể nhắc được bao nhiêu sóng gió trong hoàn cảnh này, càng không tin hắn có thể xúc phạm tới mình. Dù sao, mặt mũi của phụ thân sẽ không thể dễ như vậy. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nghệ Phong đã kích Dương Húc không một chút kiêng nể.

- Khụ, cuồng rôn, đừng nóng giận. Nếu như ngươi không tin, về nhà hỏi mẫu thân ngươi một chút là được, ta tin tưởng, nàng nhất định sẽ cho ngươi đáp án.

Nghệ Phong không nhanh không chậm nói. Dương Húc thiếu chút nữa tức tới ngất xỉu tại chỗ.

- Ha ha, thực là cái miệng khéo léo. Nghệ thế huynh, tiểu tử này cũng không đơn giản a.

Một nam tử trung niên nhìn thoáng qua Nghệ Phong, cười nói với Nghệ Khải Mạc. - <http://.com>

Một câu nói bất thành tình khiến Dương Húc hung hăng trừng mắt nhìn Nghệ Phong, chỉ là dường như hắn cố kỵ nam tử trung niên, cư nhiên không nói thêm một câu, một lần nữa trở về chỗ ngồi.

Nghệ Phong tự nhiên nhận ra được nam tử trung niên này, hắn chính là con thứ ba của Bồ Lan gia tộc, dựa theo quan hệ của hai nhà, Nghệ Phong nên xưng hô hắn một tiếng thế thúc.

Nghệ gia, Bồ Lan gia đều là gia tộc cực kỳ hiển hách của đế quốc, theo lý thuyết, phụ thân làm đời thứ hai của Nghệ gia hiện tại, nhưng bởi vì không phải là gia chủ Nghệ gia, cũng chính là gia gia của Nghệ Phong ưa thích, bị xung quân tới địa phương Mạc thành hẻo lánh này giữ tổ nghiệp. Đây chính là nguyên nhân vì sao Dương Húc dám đối nghịch với Nghệ Khải Mạc.

Nếu không phải Nghệ Khải Mạc không được gia chủ Nghệ gia ưa thích, bằng vào thân phận thế tử Nghệ gia, cho dù Dương Húc có an hân hùm cũng không dám gây khó dễ cho Nghệ Khải Mạc.

Khác so với Nghệ Khải Mạc, gia chủ Bồ Lan gia cực kỳ thích người con thứ ba này của hắn, đây cũng chính là nguyên nhân tất cả mọi người cẩn thận đối đãi với nam tử trung niên, bao gồm cả Nghệ Khải Mạc.

- Hiện đệ nói đùa, một phế nhân kinh mạch đứt đoạn, có cái gì không đơn giản?

Nghệ Khải Mạc nhìn thoáng qua Nghệ Phong, trong mắt hiện lên một tia không thích.

- Ha ha, Tiêu công cũng không phải là Linh giả, nhưng Nghệ huynh xem, có ai trong đế quốc dám bắt kính đối với hắn?

Nam tử trung niên lắc đầu cười nói.

- Nghịch tử này sao có thể so sánh được với Tiêu công? Tiêu công chính là người bụng đầy kinh luân, tài trí hơn người. Huống chi, Tiêu công nói không chừng ngày nào đó, nhất tử đạt tới Linh quân cũng không chừng.

Nghệ Khải Mạc nói có đạo lý, đã từng có một số người kinh tuyệt thiên hạ, trong nháy mắt mạnh mẽ đạt được Linh quân. Cấp độ Linh quân mê hoặc đến vô số người thích thiên phú từ. Hơn nữa đế quốc chọn người tài hoa làm quan viên, dùng an bang trị quốc. Vì vậy, hành nghiệp văn nhân này chiếm được phát triển cực lớn. Rất có xu thế huy hoàng của văn nhân thời kỳ Đường Tống Hoa Hạ.

Kỳ thực, trong nháy mắt đạt được Linh quân còn có thể là họa sĩ, võ giả, ca giả. Thế nhưng sự dụ dỗ của quan chức đế quốc, để thi nhân càng thêm chiếm phần nhiều.

Đối với suy nghĩ của Nghệ Phong, đây là kết quả tất nhiên. Mặc dù đây là thế giới thực lực vi tôn, thế nhưng người không phải lúc nào cũng luôn luôn tu luyện, dù sao cũng phải nghỉ ngơi, tìm chút lạc thú. Bản tính của con người chung quy nền tảng là hưởng thụ. Tu luyện giành thực lực chẳng phải là muốn chính mình được thoải mái? Thế nhưng không có khoa học kỹ thuật như thời hiện đại, trong đại lục này, thi tử ca phú, cảm kỳ thư hoa, tầm hoa vấn liễu tự nhiên là lựa chọn hàng đầu. Thi tử ca phú không thịnh hành mới là lạ.

Về phần có một số người đạt tới đỉnh phong trong từng hành nghiệp, trong nháy mắt đạt tới trình độ Linh quân, Nghệ Phong cũng không ngoài dự đoán. Trong Hoa Hạ từng có rất nhiều thần toại, có người rèn kiếm bạch nhật phi thăng, có cao tăng đắc đạo phi thăng, có võ giả phá toái hư không...

Khi linh hồn của một người đạt tới cảnh giới nhất định, thiên nhân hợp nhất không phải là không có khả năng. Mà các loại chức nghiệp cũng có rất nhiều cây cầu kết nối với thiên nhân hợp nhất.

Chỉ là, số người đạt tới thiên nhân hợp nhất thiếu tới thương cảm. Thậm chí còn trở thành truyền thuyết. Vì vậy, đối với vị Tiêu công trong miệng bọn họ có thể trở thành Linh quân kia, Nghệ Phong cười nhạt.

Đương nhiên, cho dù là truyền thuyết, nhưng dù sao cũng khiến mọi người mơ ước, cũng khiến vô số người như con thiêu thân lao vào lửa, chui vào con đường đã từng là truyền thuyết.

Chỉ là, khóe miệng Nghệ Phong lại hiện lên nụ cười nghiền ngẫm:

"Vị Tiêu công kia thực sự rất giỏi sao? Nếu như ta trộm cướp Đường thi Tống tử tới đấu với hắn một trận, không biết hắn sẽ thất bại thế thảm tới mức nào, không biết thế nhân sẽ kinh hãi tới hàm răng ra sao.

Nam tử trung niên thấy khóe miệng Nghệ Phong nở nụ cười quỷ dị, trong mắt hiện lên một đạo kinh ngạc, quay sang Nghệ Phong nói:

- Thế chất, lẽ nào thế chất cho rằng Tiêu công không thể đạt tới Quân cấp sao?

Nghệ Phong mỉm cười nói:

- Thế thúc nói đùa, Tiêu công là tài tuyệt thiên hạ, có thể đạt được cũng không chừng.

Nam tử trung niên quỷ dị cười, tiểu tử này quả nhiên có ý tứ, "có thể đạt được cũng không chừng", ý của hắn chính xác là, có thể đạt được là rất xa vời sao? Tiểu tử này có điểm thú vị.

- Ha ha, hiền nhất nói rất đúng, không biết hiền chất có ý tưởng gì đây? Có nghĩ muốn vượt qua Tiêu công?

Nam tử trung niên tựa hồ rất có hứng thú đối với Nghệ Phong, mỉm cười nhìn Nghệ Phong cười nói.

Những lời này của hần đế Tàn Y, Nghệ mẫu, Nghệ Lưu đều đựng thẳng lỗ tai lên, ánh mắt cả đám đều nhìn chăm chăm vào Nghệ Phong, hiển nhiên họ cũng rất muốn biết Nghệ Phong rốt cuộc có dự định gì.

Nghệ Phong duỗi thắt lưng một cái, ngáp dài, cực kỳ lười biếng che miệng, cực kỳ lười nhác nói:

- Thế thúc không cảm thấy lấy tuổi tác không tới mười bảy của ta, trả lời vấn đề cao thâm như vậy rất khó sao? Huống chi, Tiêu công có thể vượt qua dễ dàng sao?

Nghệ Khải Mạc nhìn thái độ lười nhác khiến hần cực kỳ chán ghét kia, hần nhìn không được hừ một câu. Chỉ là, đối với một câu nói cuối cùng của Nghệ Phong vô cùng thỏa mãn. Ít nhất tiểu tử này không đến nỗi tự đại cho rằng vượt qua được Tiêu công. Tiêu công tại đế quốc chính là tồn tại không thể vượt qua.

Nam tử trung niên nghe được câu nói của Nghệ Phong, nụ cười trên mặt càng thêm rộng:

"Tiểu tử này hỏi lại như vậy, ý tứ của hần có phải là nói, Tiêu công không phải là không thể vượt qua? Đúng, không sai, tiểu tử chính là ý tứ này. Cuồng, rất cuồng, cũng rất có ý tứ."

- Hiền chất nói có đạo lý, chỉ là ngươi hãy nói về ý tưởng của mình một chút? Ta nghĩ tất cả mọi người ở đây đều muốn biết?

Nam tử trung niên tươi cười nhìn Nghệ Phong nói, biểu tình hiền lành vô cùng, chỉ là Nghệ Phong nghe thế nào cũng không quen.

Nghệ mẫu cũng xen miệng nói:

- Đúng vậy, Phong nhi, con thử nói xem, tương lai con muốn làm cái gì, mẫu thân giúp con an bài.

Nhìn nhãn thần hi vọng của đám người Tàn Y, Nghệ mẫu, Nghệ Phong ngáp một cái, nhìn thoáng qua nhãn thần tràn đầy khinh bỉ của Dương Húc, sau đó mỉm cười, nhàn nhạt cười nói:

- Mọi người muốn nghe sự thực hay là nghe giả đây?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 4: SỰ CỐ ĐỘT PHÁ.

- Đương nhiên là nói thực rồi.

Nam tử trung niên thực không ngờ Nghệ Phong lại nói như vậy, hần nhìn Nghệ Phong nói tiếp.

Nghệ Phong chắc như đinh đóng cột:

- Làm một nam nhân, ta tự nhiên muốn bảo vệ quốc gia rồi. Đế quốc quật khởi chính là lý tưởng của ta. Đế quốc muốn ta sống, ta sẽ sống, đế quốc muốn ta chết, ta nghìn năm không quay đầu. Lý tưởng của ta là vì nhân dân, là vì đế quốc mà tồn tại, đế quốc là máu của ta, đế quốc là tình yêu lớn nhất của ta, đế quốc là...

Nghệ Lưu nghe Nghệ Phong nói liên miên không dứt, nói rất đường hoàng, sắc mặt cũng hơi đỏ lên. Nhìn tiểu đệ bán nước bọt bốn phía của hần, nhìn không được khinh bỉ trong lòng:

"Mẹ ơi, vì sao ta lại có một tiểu đệ không biết xấu hổ như vậy a, hần không đỏ mặt, ta cũng thay hần đỏ mặt, còn có bảo vệ quốc gia nha, ta đảm bảo nếu quốc gia xảy ra chuyện, tiểu tử ngươi chạy so với bất kỳ ai khác đều nhanh hơn."

Đáy lòng của mọi người nhất trí cảm thán:

"Da mặt dày tới loại trình độ này, cũng là một loại cảnh giới."

- Được rồi, được rồi. Hiền chất, ta biết hiền chất trung tâm với đế quốc rồi, cũng biết lý tưởng của người rộng lớn. Hiền chất có thể dừng lại.

Nam tử trung niên vuốt mồ hôi lạnh trên trán, đối với pháo oanh kích không hề biết xấu hổ của Nghệ Phong cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Già, quá già rồi. Thấy thế nào tiểu tử người cũng là một kẻ dối trá, nếu như người thực sự vĩ đại như vậy, vậy trên thế giới sẽ không còn công lý nữa rồi.

Trên mặt mọi người hơi nóng lên, mặc dù bọn họ cũng thường xuyên dối trá, thế nhưng lại chưa từng dối trá tới loại trình độ này, cả đám đều không nhận được cảm thán trong lòng:

"Vô si vô địch a, chúng ta cần phải chậm rãi tu luyện."

Nghệ mẩu khẽ cười một tiếng, sau đó quay sang Nghệ Phong cười hỏi:

- Được rồi, Phong nhi, vậy con nói cho ta biết lý tưởng giả của con là gì?

Nghệ Phong mỉm cười nói:

- Không cầu phong tao kinh tiên hạ, nhưng cầu hèn mọn động thể nhân. Ngập trong vàng son là truy cầu của ta, hoang dã vô độ là mộng tưởng của ta. Uhm, cũng chính là bại gia tử ăn chơi trác táng trong truyền thuyết.

- Phì phì...

Lại là tiếng phun nước bọt.

Trâu, quá con mẹ nó trâu, Nghệ Lưu nghe Nghệ Phong nói xong, trong lòng nhận không được cảm thán. Người sáng suốt vừa nghe chỉ biết câu nói kế tiếp mới chính là lý tưởng chân chính của hắn. Quả thực là sa đọa cực hạn. Tiểu tử này cư nhiên còn dám làm trò trước mặt phụ thân, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, quả thực quá mức ngu ngốc rồi.

Nghệ Phong nhìn đám người kinh ngạc tới ngây người tại chỗ, khóe miệng nhấc lên một tia độ cung:

"Không sai, đây chính là lý tưởng của ta, tuy rằng những từ này đều là nghĩa xấu, thế nhưng Nghệ Phong tin tưởng, nam nhân đều hướng tới."

Ngập trong vàng son, hoang dã vô độ, những từ này thường chỉ là người nghèo phò thác đến người giàu, cũng có thể là người yếu phò thác tới cường giả. Nếu muốn cơ sinh hoạt như vậy, người nhất định phải mạnh hơn người khác, mạnh hơn rất nhiều. Bằng không, người căn bản không có tư bản để hưởng thụ sinh hoạt như vậy. Chung quy có ý nghĩa là --- Nếu muốn sa đọa càng thêm triệt để, vậy người nhất định phải càng thêm mạnh mẽ. Ngập trong vàng son, hoang dã vô độ, chỉ có người đủ quyền thế, đủ tiền tài mới có thể chơi được.

Tần Y nghe Nghệ Phong nói, nàng ngăn người đứng tại chỗ, trên mặt kinh hãi, phối hợp với vẻ đẹp quán tuyệt nhân gian của nàng, mê người tới cực điểm. Lời nói sa đọa tới cực điểm để trong lòng nàng khổ sở tới vạn phần. Nguyên nhân Nghệ Phong rơi xuống như vậy phải quy kết cho chính mình, dù sao chính là bản thân mình để Nghệ Phong đứt đoạn kinh mạch.

Phản ứng của nam tử trung niên và mọi người giống nhau, đều sửng người tại chỗ. Hắn thực sự không ngờ tới, cư nhiên có người dám nói ra lý tưởng to lớn như vậy trước mặt mọi người, lẽ nào Nghệ Phong không sợ người vệ đạo thể diện tới công kích sao?

Thế nhưng cả đám lại nghĩ tới Nghệ Phong chỉ là một phế nhân kinh mạch đứt đoạn, liền bùng tình hiểu ra. Một phế nhân mà thôi, cho dù người đòi kinh bí hắn cũng sẽ không lãng phí thời gian đi công kích hắn, cũng khó trách tiểu tử này không kiêng nể gì như vậy.

- Quả nhiên là bùn nát không thể trát tường, phế nhân cũng chỉ có thể có lý tưởng sa đọa như vậy.

Dương Húc tự nhiên không khách khí đã kích Nghệ Phong, hắn không hề che giấu, châm chọc nói.

Nghệ Phong nghiêng ngắc nhìn thoáng qua Dương Húc, sau đó cười cười trêu chọc nói:

- Người xác định ta là một phế nhân? Lẽ nào người chưa từng nghe nói qua hàm ngư cũng sẽ xoay người sao?

Dương Húc hừ lạnh nói:

- Cho dù ta vô tri hơn nữa cũng biết một người đứt đoạn kinh mạch sẽ không có khả năng trở thành võ giả. Nếu như không phải võ giả, vậy có khác gì phế nhân? Chẳng lẽ người được như Tiêu công, tài tuyệt thiên hạ?

- Ha ha...

Nghệ Phong cười cười, không giải thích, đối với người rất nhanh phải chết, hắn không có gì đáng phải tính toán.

- Dương Húc tước sĩ, thỉnh người nói chuyện chú ý một chút.

Nghệ Lưu hừ lạnh nói, hắn không cho phép người khác vũ nhục đệ đệ của mình.

Liên tục bị hai tên tiểu bối lạnh giọng chọc lại, Dương Húc tràn đầy lửa giận trong lòng, hần cười khẩy nói:

- Lẽ nào ngươi cho rằng hần không phải phé nhân.

Nghệ Lưu hừ lạnh nói;

- Ít nhất ta chưa từng thấy phé nhân có thể tung Nhật cấp...

- Đại ca!

Nghệ Phong vừa thấy Nghệ Lưu dùng vũ kỹ Nhật cấp cấp thấp để chứng minh quan điểm của hần liền lập tức ngắt lời, có một số việc không thể để người ngoài biết được.

- Đừng nói nữa, cái kia có gì đáng khoe, ta chỉ là tìm thấy một quyển trong đồng bụi bặm chồng chất cho huynh xem mà thôi. Huynh đừng nói nữa, ta không phải là người mỗi ngày theo đuổi bụi bặm chồng chất.

Khuôn mặt Nghệ Lưu co quắp.

"Một đồng bụi bặm chồng chất? Công pháp Nhật cấp cấp thấp a, ngươi còn nói là bụi bặm chồng chất, còn dùng đồng để hình dung, ngươi còn để người khác sống hay không. Tiểu đệ a, năm nay rốt cuộc ngươi làm cái gì?"

- Ngươi ngoan...

Nghệ Lưu hít sâu một hơi, khóe miệng co rúm, để người khác thấy không hiểu ra sao.

Tựa hồ nam tử trung niên rất thích xem tràng diện cạnh tranh, thấy hai huynh đệ Nghệ Phong không có ý tứ muốn tính toán với Dương Húc, lúc này mới đối trá hòa giải nói:

- Ha ha, Dương Húc tước sĩ, người thanh niên không hiểu chuyện, ngươi cũng đừng chấp nhặt với bọn họ. Đương nhiên, ta cũng tin tưởng cho dù Nghệ Phong hiền chất không thể trở thành Linh giai cũng sẽ là nhân tài.

Dương Húc cho rằng có thể lấy nhĩ tử phé vật của Nghệ Khải Mạc để phá sạch mặt mũi của Nghệ Khải Mạc, thế nhưng không hề nghĩ tới mấy lần bị Nghệ Phong làm mất mặt, trong lòng đương nhiên rất không cam.

Thế nhưng, thời điểm Dương Húc vừa định nói cái gì lại bị Nghệ Phong cắt đứt:

- Di, Dương Húc tước sĩ, trên vai ngươi là vật gì a, đến, đến đến, ta giúp ngươi phẩy đi.

Nói xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nghệ Phong rất nhanh bước thêm vài bước, vỗ nhẹ hai cái trên vai đối phương, sau đó lại trở về chỗ ngồi.

Tần Y và Nghệ Lưu đen mặt, đối với hành động của Nghệ Phong vô cùng nghi hoặc, bọn họ cũng không cho rằng Nghệ Phong thực sự tốt tới mức phủi bụi hộ đối phương, tiểu tử này là người rất nhỏ mọn.

Chỉ là, hành động này của hần là sao đây?

Dương Húc dưới hai cái vỗ vai của Nghệ Phong, không hiểu sao hiện lên một tia bất an, thế nhưng lại nhìn vai chính mình một chút, hần tự giễu cười cười, cứ nhiên để một phé nhân vỗ hai cái đã hoảng hốt rồi.

- A...

Ngay tại thời điểm Dương Húc âm thầm cười nhạo chính mình, một tiếng thét chói tai mạnh mẽ vang lên trong phòng, khiến ánh mắt mọi người đều phải chuyển sang nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 5: KIM CHÂM ĐỘ HUYỆT.

Trong đại lục Khổng Mị này tồn tại một loại sinh mệnh đặc thù, nó gọi là linh!

Linh là sinh mệnh đặc thù do linh hồn và năng lượng cấu thành. Nó tồn tại tại rất nhiều địa phương khắp đại lục Khổng Mị, đặc biệt là những chỗ hiểm thấy dấu chân. Cũng bởi vì linh là do năng lượng và linh hồn cấu thành, vì vậy đây cũng trở thành thuốc bổ cho võ giả gia tăng tốc độ tu luyện, có thể hoàn toàn hấp thu một linh, đối với hồn và khí của võ giả đề cao không nhỏ, nếu như có thể hấp thu được một linh cao cấp, thậm chí liên tiếp tăng lên mấy giai cũng không phải là không thể. Đương nhiên, tiền đề là người có thể hấp thu, bằng không linh hồn và năng lượng trùng kích rất có thể khiến người bạo thể mà chết.

Linh, có thể trở thành tồn tại đề cao thực lực của võ giả, chỉ cần điều này đã khiến mọi người hăm mộ như điên. Có vô số người tan nhà nát cửa chỉ vì muốn thu được một linh, cũng có vô số người bởi vì linh mà chết.

Nếu như xuất hiện một linh bát giai, coi như là cường giả cấp bậc Quân cấp cũng sẽ dốc hết toàn bộ lực lượng, trắng trợn tranh đoạt. Điều này có thể tưởng tượng được, linh trong cảm nhận của võ giả chiếm địa vị như thế nào.

Cũng bởi vì điều này, có một loại chức nghiệp đề vô số người hướng tới và ước ao không ngớt, đó chính là nhiếp hồn sư.

Linh là một loại sinh mệnh cực kỳ nguy hiểm, bởi vì nó hoàn toàn là do năng lượng cấu thành, muốn bắt được nó cực kỳ khó khăn, cho dù thực lực cao hơn nó hai giai cũng không nhất định có thể đối phó được nó, đây cũng là lý do vì sao linh có tiền cũng không mua được.

Thế nhưng nhiếp hồn sư lại khác, bọn họ có thể bắt được linh cao hơn đẳng cấp của chính mình. Có thể ngấm lại một chút, lấy địa vị của linh trong lòng võ giả, chức nghiệp như vậy sẽ khiến mọi người ước ao đổ kị như thế nào. Huống chi, lực sát thương của nhiếp hồn sư cũng cực kỳ kinh khủng, trực tiếp tác dụng vào tinh thần.

Huống chi, nhiếp hồn sư có thể dùng linh để cung cấp cho chính mình tu luyện, tốc độ tu luyện không nhanh hơn so với người khác sao? Chỉ là, yêu cầu cơ bản để trở thành nhiếp hồn sư quá cao, khiến vô số người phải thờ dài không thôi.

Đẳng cấp của linh cùng với trí lực của nó có quan hệ trực tiếp. Linh tứ giai kỳ thực đã có trí lực nhất định rồi, lúc này nó được xưng là "mị".

Vừa thấy nam tử không ngừng lăn lộn trên mặt đất, Nghệ Phong liền minh bạch, nam tử này mạnh mẽ hấp thu năng lượng của mị, kết cục bị phản phệ, khoe miệng không khỏi nhiều hơn một lần châm biếm.

Không đủ hồn lực, cư nhiên mạnh mẽ hấp thu năng lượng của mị đề cao đấu khí, không bị phản phệ mới là lạ. Người, lòng quá tham sẽ bị báo ứng.

Nghệ Khải Mạc nhìn vào nam tử không ngừng tỏa năng lượng màu hồng trên người, hần nhìn ra được đây là do năng lượng của mị phản phệ. Tuy rằng trong lòng nghi hoặc vì sao tiểu tử Tà gia lại có thứ quý hiếm như mị, thế nhưng cũng âm thầm gấp gáp, chung quy không nên để người chết trong yến hội của chính mình nha?

- Hiện đệ, ở đây chỉ có thực lực của hiện đệ cao nhất, người xem có thể ngăn cản tiểu tử Tà gia không bị mị phản phệ hay không?

Nghệ Khải Mạc có chút cấp bách nói với Bồ Lan Kỳ.

Bồ Lan Kỳ lắc đầu nói:

- Người cũng hiểu, lấy thực lực của ta, áp chế hần đương nhiên không thành vấn đề, thế nhưng cỗ năng lượng này căn bản không phải hần có thể hấp thu được, nếu như chúng ta cưỡng chế tiến vào cơ thể hần, năng lượng cuồng bạo của mị sẽ khiến hần càng thêm chết triệt để. Trừ phi chúng ta có thể đề cử năng lượng này tiêu tán bên ngoài cơ thể hần.

Tuy rằng Nghệ Khải Mạc minh bạch đạo lý này, thế nhưng cũng không thể mở mắt trừng trừng nhìn hần chết trong yến hội của chính mình, huống chi là thọ yển của bản thân.

Nhìn tiểu tử Tà gia càng lúc càng kêu gào nhỏ hơn, có người âm thầm sốt ruột, có người hà hê. Nghệ Phong giả vờ khổ não lắc đầu:

"Quên đi, tuy rằng chính mình không muốn ra tay, thế nhưng ai bảo chính mình là người lương thiện đây. Ngạch, mặc dù có một phần nguyên nhân sợ điểm xấu hần chết trong nhà, nhưng đây không phải là tuyệt đối, trăm phần trăm không phải chủ yếu. Không tin? Ta dùng danh hiệu thượng đế ra thế, nguyên nhân là chính mình quá thiên lương rồi."

Nghệ Phong hung hăng khoe khoang chính mình từ đáy lòng một phen, dưới trạng thái sắc mặt của Nghệ Khải Mạc sắp chuyển từ hồng sang xanh, khê động bước chân, dưới nghi hoặc của mọi người, ngồi xuống, vung tay lên, trên tay xuất hiện mấy chiếc kim châm, hung hăng đâm vào tiểu tử Tà gia.

- Nghịch tử... Người làm gì...

Nghệ Khải Mạc thấy cử động của Nghệ Phong, trong lòng giật dử, hần không thể kéo tiểu tử này ra ngoài làm thịt.

Thế nhưng, cử động lưu loát như nước chảy mây bay của Nghệ Phong cầm kim châm châm vào cơ thể tiểu tử Tà gia, khiến mọi người ở đây, bao gồm cả Nghệ Khải Mạc kinh hô:

- Kim châm độ huyết?

Trời ạ! Kim châm độ huyết? Điều này sao có thể, làm sao tiểu tử này lại có thể có kim châm độ huyết? Kim châm độ huyết không phải là tuyệt học gì quá thần kỳ, thế nhưng người có thể sử dụng được tuyệt đối rất hiếm thấy. Trong giới y sư chính là nhân vật danh tiếng một phương. Nó, vì sao có khả năng xuất hiện trên người một tiểu tử chưa mọc lông?

Mọi người mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào kim châm trên người tiểu tử Tả gia, nhìn những kim châm dần dần đứng yên trên cơ thể tiểu tử Tả gia, lúc này mọi người mới thở ra một hơi.

Phu pháp của tiểu tử này cực kỳ giống kim châm độ huyết, nhưng lại không phải. Kim châm độ huyết chân chính là kim châm xoay tròn, thậm chí sẽ tự mình biến hóa vị trí, nhưng tiểu tử này là đứng yên.

Mọi người nhất thời dài một hơi. Tuy rằng như vậy, nhưng đã coi như rất không tồi rồi, coi như kém kim châm độ huyết hai ba bậc. Trên đại lục, có thể làm được như thủ pháp của tiểu tử này vừa rồi cũng không thiếu.

Bố Lan Kỳ thở dài một hơi, nếu như một tiểu hài tử choai choai cũng hiểu được kim châm độ huyết, vậy không phải là hắn có thể tiếp thu được, mà chuyện thực như vậy không có bao nhiêu người tiếp thu nổi.

Chỉ là, lúc này Nghệ Phong nhìn tiểu tử Tả gia, trong lòng lại nhiều hơn một phần không thể giải thích được, vì sao trên người tiểu tử này lại có khí tức của Thiên Nghịch, a, được rồi, vừa nãy phụ thân gọi hắn là tiểu tử Tả gia. Cái này thảo nào! Ha ha, nếu như Thiên Nghịch biết ta cứu tiểu tử này, sợ là sẽ tức tới choáng váng. Cũng được, để ngươi không tìm ta tính sổ, ta giúp ngươi một chút đi.

Nghĩ vậy, cánh tay Nghệ Phong vỗ nhẹ hai cái tiểu tử Tả gia, sau đó lắc mình rời khỏi.

- A...

Một tiếng hô đau đớn, lúc này tâm thần của mọi người mới kéo trở lại, cả đám chuyển ánh mắt lên người tiểu tử Tả gia.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, tại chỗ mấy kim châm đâm vào, từng đạo năng lượng màu hồng từ trên cơ thể thoát ra ngoài, về thống khổ trên mặt tiểu tử Tả gia cũng chậm rãi chuyển biến.

Đám người Bố Lan Kỳ đều nhìn ra được, năng lượng thoát khỏi cơ thể chính là năng lượng của mị, cả đám cảm thán vận may của tiểu tử Tả gia, đồng thời đối với Nghệ Phong cũng nhiều hơn một lần nghi hoặc.

Tiểu tử Nghệ Phong này thực đúng là không đơn giản a, nhìn tình huống vừa rồi, y thuật của hắn cũng không tính thấp, mặc dù y sư cấp thấp không được người khác tôn trọng, thế nhưng nếu là một y sư cao cấp, so với võ giả còn được tôn trọng hơn nhiều. Dù sao, đối với người tương lai rất có thể phải nhờ cậy cứu tính mạng chính mình, ai ai cũng muốn có quan hệ tốt với đối phương. Chỉ là, nếu muốn trở thành một y sư cao cấp, vậy thì tương đối khó khăn. Đại đa số người, suốt đời chỉ có thể dừng lại tại giai đoạn y sư cấp thấp.

Nhìn tình huống của tiểu tử Nghệ Phong vừa rồi, tựa hồ hắn có tiềm lực trở thành một y sư cao cấp. Có thể trở thành y sư cao cấp, coi như là võ giả cũng có thể tùy ý đưa tới sai bảo. Nghĩ vậy, trên mặt Nghệ mẫu liền nở nụ cười rạng rỡ.

Tương phản với nàng, Nghệ Khải Mạc lại không cho là đúng, y sư cao cấp không phải dễ dàng đạt được, bằng không trên thế giới cũng không đến nỗi có ít y sư cao cấp như vậy. Thế giới này, thực lực mới là bảo chứng tốt nhất.

Nếu như Nghệ Phong biết được suy nghĩ của Nghệ Khải Mạc, có lẽ sẽ có cùng nhận thức: Chỉ thực lực chân chính mới là tồn tại khiến kẻ khác kính nể. Kính nể giúp đỡ chính mình và kính nể tự bản thân chính mình có sự khác nhau về bản chất. Vì vậy, khắp đại lục, võ giả mới là chủ lưu.

Nghệ Khải Mạc thấy năng lượng trên người tiểu tử Tả gia đã tan đi không sai biệt lắm, trên mặt không còn vẻ thống khổ, lúc này mới nhớ tới tiểu nhi tử biến mất năm năm.

Thời điểm quay đầu lại, đã không còn thấy hình bóng của hắn và Tàn Y.

Trong lòng Nghệ Khải Mạc mọc lên một cỗ lửa giận, hắn hừ lạnh một tiếng:

"Ngày hôm nay ta phải biết rõ cuộc năm năm qua tiểu tử này làm cái gì?"

- Đi, con đi gọi đệ đệ tới, nói ta có việc tìm nó.

Nghệ Khải Mạc nhìn Nghệ Lưu, sắc mặt âm trầm nói.

...

- Ra đi, trình độ theo dõi của ngươi thực sự không được tốt lắm!

Nghệ Phong thực không ngờ, chính mình và Tàn Y vừa mới ra khỏi nhà đã có người theo phía sau. Nghệ Phong chỉ nói Tàn Y biết chính mình có chút việc, bảo nàng trở về tiểu viện chờ chính mình.

Hiển nhiên người kia không ngờ chính mình bị nhìn thấu, hần hơi sùng sốt một chút, lúc này mới từ trong góc đi ra.

- Tiểu tử, không đơn giản. Ngươi có thể phát hiện được ta? Ngươi cũng không phải tất cả đều là phế vật.

Người này không lớn, đại khái chừng hai mươi lăm tuổi, mặc dù trên mặt có điểm ngoài ý muốn, thế nhưng vẻ khinh bỉ trong đó lại không che giấu được.

- Ha ha, đúng sao? Vậy không biết ngươi theo một phế nhân như ta làm cái gì đây? Chẳng lẽ lại có muội muội xinh đẹp muốn giới thiệu cho ta?

Nghệ Phong trêu chọc nhìn người vừa xuất hiện, vẻ mặt mỉm cười nói.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Trong mắt người mới xuất hiện lóe lên hàn quang, mắt giận trừng trừng nhìn Nghệ Phong, dữ tợn nói.

- Muốn chết? Ngươi cần phải có bản sự này!

Con mắt Nghệ Phong lạnh lùng, nhìn đối phương khinh thường nói.

- Ha ha...

Người mới xuất hiện phảng phất như nghe một chuyện chê cười cực lớn, lấy thực lực của chính mình, cư nhiên bị một phế nhân khinh thường, điều này khiến hắn cảm thấy bị vũ nhục cực lớn.

- Uy, ngươi cười thực khó nghe, chỉ là, uhm, có điểm giống như giọng thái giám, kỳ thực, ngươi không làm gay thì quá đáng tiếc rồi.

Nghệ Phong rất tiếc hận nhìn đối phương.

Nghệ Phong nghĩ cũng không cần nghĩ: Người này khẳng định chính là do gia hỏa Dương Húc kia phái tới tìm chính mình gây phiền phức, bởi vì hắn vừa mới trở về, người đắc tội chỉ có hắn.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Người này rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa, vẻ mặt xanh đen, vung tay lên, đầu khí hội tụ trong lòng bàn tay, hóa tay thành kiếm, hung hăng công kích tới.

- Tiểu tử, ngươi chết đi, chết trong tay lão tử, ngươi cũng coi như có điểm vận khí. Trong thành này, người có thể khiến lão tử tự mình xuất thủ không nhiều.

Nghệ Phong liếc mắt nhìn, cước bộ nhẹ nhàng chuyển, chuyển thế giống như kiếm từ sát bên người hắn lướt qua.

Người kia rất kinh ngạc, nhìn chằm chằm Nghệ Phong, nghĩ không ra tiểu tử này cư nhiên có thể tránh thoát được một chiêu của hắn.

- Tiểu tử ngươi thực ra có điểm may mắn.

Người kia hừ lạnh một câu, hắn tự nhiên không nghĩ Nghệ Phong có bao nhiêu lợi hại. Toàn bộ thành nhỏ, người kiệt xuất nhất phải nói tới Nghệ Lưu, nhưng cũng không phải đối thủ của hắn, huống chi là đệ đệ nhỏ hơn Nghệ Lưu tới vài tuổi.

Thủ thế của người kia vừa chuyển, lần thứ hai hung hăng bổ về phía Nghệ Phong.

Chợt lóe tránh qua.

Đánh tiếp!

Lại tránh thoát!

Tiếp tục đánh!

Tiếp tục tránh thoát!

...

Người kia thở hổn hển, lúc này mới hiểu được, ngay từ đầu Nghệ Phong đang chơi đùa với hắn, chính mình căn bản không phải đối thủ của đối phương, buồn cười chính là, bản thân tự nhận là ăn chắc rồi, xung phong nhận việc giáo huấn Nghệ Phong. -

Nhìn Nghệ Phong tràn đầy phong độ trước mắt, trong lòng hắn không ngừng hô to: Không có khả năng, không có khả năng. Tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi a, cư nhiên lại mạnh hơn so với ta, hắn nhất định ăn gian rồi, nhất định.

- Ngươi chơi đủ rồi sao? Vậy đến lượt ta.

Nghệ Phong mỉm cười, thân ảnh mạnh mẽ phát động, người kia còn đang chìm đắm trong không thể tưởng tượng, ngay cả trốn cũng không kịp, một chưởng nhẹ nhàng đánh vào giữa ngực hắn.

- Phụt...

Người nọ văng máu tươi, vẻ mặt kinh hãi, lúc này mới tin tưởng, thiếu niên trước mắt thực sự mạnh hơn chính mình rất nhiều, mạnh hơn so với ca ca vẫn được xưng là thiên tài của hắn.

- Di, còn không nhắm mắt sao? Ta trợ giúp ngươi, khụ, đã khuya rồi, nên đi ngủ. Ngoan...

Nghệ Phong đi về phía trước, cước bộ nhẹ nhàng, ngẩng đầu rất thân thiện.

- Phụt...

Lần thứ hai phun máu tươi, rốt cuộc người kia nhắm mắt lại, một câu nói từ tận đáy lòng chính là: Nguyên lai, tiểu tử này một mực giả trư ăn thịt hổ.

Nghệ Phong nhìn người không còn sinh cơ trước mắt, hừ lạnh một tiếng:

- Một Nhân cấp nhỏ nhỏ mà thôi, cư nhiên dám tới tìm ta gây phiền phức, thực cho rằng năm năm qua ta lẫn lộn uống phí. Chỉ là, tiểu tử ngươi cũng không may, nếu như ta không muốn bại lộ thực lực của chính mình, lưu lại tính mệnh cho ngươi không phải không có khả năng.

Nghệ Phong nhìn máu trên giày, bất mãn nhíu lông mày, mẹ nó, cư nhiên để giày của lão tử bị bẩn rồi.

Nghệ Phong lấy y phục của đối phương lau lau, đáy lòng bất mãn nói thầm vài câu:

"Tần Y tỷ còn đang trong tiểu viện chờ ta, đều là chuyện tốt của tên hỗn đản ngươi."

...

- A, đây không phải là thị vệ của Dương Húc tước sĩ sao? Sao hắn lại chết rồi?

Nghệ Phong đi được không bao lâu, đột nhiên có tiếng hét kinh hãi vang lên.

- Đúng vậy, hắn có thực lực Nhân cấp lục giai a, trong Thành nhỏ này có thể nói là đi ngang. Đây, đây, ai có thể giết chết hắn?

Thanh âm kinh hãi không ngừng vang lên.

Tựa hồ, người này trong thành nhỏ là tồn tại không kém. Chỉ là, Nghệ Phong lại không biết, cho dù hắn biết thì cũng giết không lầm.

Từ lúc Tần Y bị lọt vào ám sát, hắn ghét nhất là bị người theo dõi, bởi vì điều này khiến hắn nhớ tới cừu hận của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 6: TẦN Y CẢM ĐỘNG.

Tiểu đệ, ta van cầu đệ nha, đệ hãy đi gặp phụ thân đi!

Nghệ Lưu nhìn Nghệ Phong vô cùng bất đắc dĩ, chính mình khuyên can mãi, thế nhưng tiểu đệ căn bản không chịu cùng chính mình đi gặp phụ thân, cái này bảo hắn đi báo cáo kết quả công tác như thế nào?

- Được rồi, đại ca cũng đừng cầu xin nữa. Lão nhân vội vã gặp ta làm gì sao? Chẳng lẽ hắn lại có phiền phức?

Hai mắt Nghệ Phong phát sáng, biểu tình mừng rỡ phần hả hê.

Bộ dáng này của Nghệ Phong để cái trán Nghệ Lưu toát mồ hôi lạnh:

"Hỗn tiểu tử, ngươi hi vọng phụ thân chính mình bị phiền phức quẩn thân như vậy sao?"

Thấy Nghệ Lư không mở miệng nói, Nghệ Phong nhất thời hứng thú, hắc hắc cười nói:

- Chẳng lẽ là Dương Húc lại tìm lão nhân gây phiền phức?

- Như vậy thì tốt quá, Dương Húc nha, ngươi có thể làm triệt để một chút, để lão nhân xấu mặt mũi, miễn cho hắn chung quy làm bộ mặt thối đối với ta.

Nghệ Lư lau mồ hôi lạnh trên trán, vô cùng bội phục sức tưởng tượng của tiểu đệ chính mình, đồng thời hắn cũng rất bất đắc dĩ nói:

- Không phải...

- Gì... Không phải? Kháo, Dương Húc cũng quá không ra hồn đi. A, ta đã biết, khẳng định là có người chết trên thọ yến đúng không? Uhm, nhất định là như vậy.

- ...

Nghệ Lư tương đương không nói gì.

"Cái đầu của tiểu tử ngươi cũng quá đen tối đi, trong thọ yến của lão nhân xảy ra tai nạn chết người còn hài lòng như vậy? Vậy ngươi vừa rồi sao còn cứu người?"

- Cũng không phải!

Nghệ Phong rất chịu đả kích, hít sâu một hơi, nhưng lại lập tức hưng phấn nói:

- Chẳng lẽ lão gia tử trong thọ yến bị người phóng độc rồi, gọi đi cứu giá. Hắc hắc, như vậy thì tốt quá. Hay nhất là lão nhân cũng bị trúng độc. Cứ như vậy, di sản của lão nhân không phải là của hai huynh đệ chúng ta sao? Hắc hắc.

Phịch...

Nghệ Lư không nhịn được nữa, mạnh mẽ ngã xuống dưới mặt đất:

"Tên hỗn đản này nhớ thương tài sản nhiều như vậy, cảm thú a, cảm thú! Hỗn đản này sẽ không vì tài sản, ngay cả ta cũng độc chết?"

Nghệ Lư nhìn nhân thần phát sáng của Nghệ Phong, hắc rùng mình một cái:

"Còn phải nói, tiểu tử này thực đúng là có khả năng làm chuyện như vậy, ngấm lại lý tưởng nguuru bức của hắn thì biết."

Tần Y cũng không nhịn được che miệng cười, nhất tiếu bách mị sinh.

- Được rồi, Nghệ Phong, đừng cho là ta không biết điểm tâm tư cẩn thận này của đệ. Đệ cũng có giới thì tới trước mặt phụ thân đệ nói những lời này.

Tần Y nhìn thấu tâm tư của Nghệ Phong không còn một mảnh, không khỏi cười khề nói.

- Chê cười! Ta nói xấu lão đầu tử còn phải nói sau lưng hắn sao. Trong lúc nói chuyện cũng đủ để hắn tức giận chết. Khụ, bất quá là sản nghiệp của hắn quá nhỏ, ta chướng mắt mà thôi, cho nên mới để hắn sống tới hiện tại.

Nghệ Phong rất ngu bức nói.

Sắc mặt Tần Y hơi hồng, cảm giác sâu sắc mặt dày của Nghệ Phong, đồng thời tông lòng càng cười khề:

"Tiểu tử ngươi rất giỏi giả bộ, nếu thực muốn lấy mệnh phụ thân hắn, sợ là đã sớm làm rồi."

- Nghệ Lư ca ca...

Ngay lúc mọi người đang chuẩn bị nói cái gì, đột nhiên một giọng nữ thanh thúy vang lên trong tai, thanh âm thực sự ngọt tới say người.

Một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu, dung nhan kiều diễm, sóng mắt dịu dàng, bước tiến mềm nhẹ hướng về phía Nghệ Lư. Ngọc lập đỉnh đỉnh, tần thủ nga mi. Tuy rằng còn lộ vẻ ngây ngô, nhưng rõ ràng là một mỹ nhân bại hoại.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn Tần Y đứng ngay bên cạnh Nghệ Phong, bị dung nhan và khí chất của nàng chấn động. Nàng bỗng nhiên cảm giác dung nhan vẫn là điều tự ngạo của chính mình trước mặt Tần Y thực sự nhỏ bé không đáng kể. Chỉ là, phần khí chất lịch sự nhàn nhạt đoan trang kia, lại để nàng không nổi lên được một chút đồ kỵ. Bất quá, khi nàng nhìn thấy Nghệ Phong và Tần Y thân mật đứng cùng một chỗ, trong lòng không khỏi có chút căm tức.

Vì sao một phế nhân như vậy lại phối hợp với thiên tiên trên trời kia.

- Bố Lan Ny muội muội, lâu ngày không gặp!

Nghệ Phong lặng lẽ cười nhìn thiếu nữ, trong mắt trêu chọc mỉm cười.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là nữ nhi của Bố Lan Kỳ. Mặc dù Nghệ Khải Mạc không được Nghệ gia coi trọng, nhưng Bố Lan Kỳ lại không giống người khác tránh né Nghệ Khải Mạc như ôn dịch, ngược lại coi Nghệ Khải Mạc như thế giao chân chính, có cơ hội sẽ dẫn Bố Lan Ny tới ở vài ngày.

Bố Lan Ny liếc mắt nhìn Nghệ Phong, nhưng không nói câu nào. Đối với thiên tài ngày xưa, phé nhân ngày nay, nàng không muốn lãng phí biểu tình.

Nàng càng thích Nghệ Lư có danh xưng thiên tài hơn.

Nghệ Lư nhìn thấy Bố Lan Ny, tuy rằng trong lòng nổi lên một tia gọn sóng, thế nhưng nhớ tới nhiệm vụ phụ thân giao cho hắn, chỉ đành phải ngăn cản dục niệm rục rịch trong lòng:

- Tiểu đệ, phụ thân tìm đệ có việc, nhanh đi thôi.

- Đại ca, huynh chuyển cáo cho phụ thân, chuyện hắn tới hoa thuyền tìm hoa khôi, ta sẽ không nói cho mẫu thân biết, bảo hắn yên tâm, ta sẽ không đi!

Cước bộ Nghệ Lư run run, suýt chút nữa không té ngã xuống đất:

"Độc, quá độc ác. Hãm hại trần trụi a, bằng vào cái miệng không giữ được chuyện của Bố Lan Ny, sợ là phụ thân hết đường chối cãi rồi."

Nghĩ tới phụ thân và mẫu thân rất có thể sẽ phát sinh đại chiến, Nghệ Lư không khỏi run người, sau này nghìn vạn lần đừng cho tiểu đệ thương nhớ, nếu không ngay cả cơ hội khóc cũng không có.

Nghệ Lư vừa định giải thích cái gì đối với Bố Lan Ny, lại bị Nghệ Phong ngắt lời nói:

- Đại ca, ta cho huynh một lời khuyên: Tư tưởng có thể xấu xa, thế nhưng sinh hoạt phải khỏe mạnh! Bởi vì chỉ có khí lực cường tráng mới có thể chống đỡ được một linh hồn xấu xa!

Nói xong, Nghệ Phong tà tà nhìn thoáng qua Bố Lan Ny và Nghệ Lư, trong lúc Nghệ Lư sững sờ, rất bất đắc dĩ mỉm cười cùng Tần Y nhanh chóng rời đi.

Lúc Nghệ Phong rời khỏi, hồi lâu sau mới phản ứng lại, quay sang địa phương không còn thấy bóng lưng hai người mất:

- Ta kháo, sinh hoạt và linh hồn của lão tử đều rất thuần khiết.

Nghe được tiếng rống giận của Nghệ Lư, hắn cười hắc hắc:

"Nghĩ cũng không cần nghĩ, lão nhân tới tìm ta. Không phải là muốn biết năm năm ta biết mất là làm cái gì sao? Thế nhưng, tất cả những điều này có thể cho hắn biết?"

- Đệ thực sự không thể nói năm năm qua rốt cuộc làm cái gì?

Tần Y chớp động đôi con mắt trong suốt của nàng, hai tay trắng nõn chống khuôn mặt thẳng tắp nhìn Nghệ Phong, trong lòng rất muốn biết, người khiến chính mình nóng ruột nóng gan, rốt cuộc năm năm này làm cái gì.

Nghệ Phong bình tĩnh nhìn Tần Y, hai bàn tay bị đè ép tới ửng đỏ, toàn bộ thân thể lộ lờm lờm người, mái tóc ôn nhu. Tâm thần Nghệ Phong lần thứ hai không nhận được run lên vài cái, thượng thiên làm sao sáng tạo được vật như thế này?

Nghệ Phong có thể cảm giác trái tim mình đập thình thịch, trong lòng nhiều hơn một phần cảm giác.

Tần Y thấy Nghệ Phong không chút kiêng nể quan sát chính mình, sắc mặt không khỏi ửng đỏ, nàng trắng mắt liếc nhìn Nghệ Phong, đưa tay gãi trán của hắn một cái, gãi giọng:

- Hoàn hồn...

- Biểu tử, tử thật đẹp...

Nghệ Phong không hề che giấu một chút ánh mắt của chính mình, vẫn như trước thẳng tắp quan sát Tần Y, cảm thán nói.

Tần Y tức giận liếc mắt nhìn Nghệ Phong, bỗng nhiên có chút sầu não nói:

- Xin lỗi, ta không nên liên lụy đệ bị đứt đoạn kinh mạch.

Nghệ Phong lắc đầu, nhìn Tần Y cực kỳ chăm chú nói:

- Ta nói rồi, cái này không liên quan tới tỷ, vậy thì thực sự không liên quan tới tỷ, tỷ cũng không cần bởi vì việc này cảm thấy áy náy. Tại bất cứ thời điểm nào tỷ cũng không cần phải xin lỗi ta, hiện tại là vậy, tương lai cũng vậy. Từ khi ta tới thế giới này, cái nhìn đầu tiên chính là nhân thân lo lắng của tỷ cho ta. Tỷ đã trọng yếu hơn bất cứ cái gì.

- Thế nhưng...

Nghệ Phong cắt đứt, như đinh đóng vật nói:

- Không có gì thế nhưng! Ta không muốn nhìn thấy một Tần Y tỷ tự trách!

Tần Y cảm giác trái tim chính mình rung động thật sâu, cũng không nhìn được hiện rõ trên khuôn mặt tuyệt mỹ. Nàng nhìn Nghệ Phong đối diện, cảm giác toàn bộ trái tim của chính mình được ngâm trong nước ấm, nhưng lại có điểm chua.

Nghệ Phong ôm chặt lấy bờ vai không ngừng run của Tần Y, dùng ống tay áo lau nước mắt cho nàng, nhàn nhạt hỏi:

- Hàn chứng của tỷ vẫn phát tác nhiều lần sao?

Tần Y nghe được câu này, nước mắt vừa mới dừng lại đột nhiên rơi xuống như mưa, nàng biết, từ cái nhìn đầu tiên thấy Nghệ Phong sử dụng y thuật, nàng đã minh bạch y thuật này là hần học vì nàng, muốn trị liệu hàn chứng của chính mình.

Tần Y nhìn nhân thân lo lắng của Nghệ Phong, nàng nỗ lực cắt đứt nước mắt tuôn rơi, lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Trong năm năm qua, mỗi lần phát tác ta đều có thể sử dụng công pháp do phụ mẫu ta lưu lại để ức chế. Vì vậy năm năm qua ta đều rất yên ổn, chỉ là trước khi phát tác có một chút đau đớn mà thôi.

Nghệ Phong nghe được Tần Y nói, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bí tịch do phụ mẫu Tần Y lưu lại kia rốt cuộc là loại bí tịch gì. Đồng thời đối với phụ mẫu thân sinh của Tần Y cũng vô cùng hiếu kỳ. Công pháp có thể ngăn cản được hàn chứng, tuyệt đối không thể đơn giản.

Chỉ là, tuy rằng Tần Y nói chỉ đau đớn một chút, nhưng Nghệ Phong cũng hiểu rõ, cho dù hàn chứng kia chỉ phát tác một điểm cũng là đau đớn vạn phần.

Nghĩ tới thân thể nhỏ bé kia chịu đựng đau đớn không thuộc về mình, trong mắt Nghệ Phong hiện lên một tia yêu thương.

- Nàng yên tâm, ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ tốt cho nàng, như vậy sẽ bảo vệ tốt cho nàng.

Người nào đó thì thảo thê trong lòng, nhân thân nhìn Tần Y cũng kiên định hơn vài phần.

Nghệ Phong rõ ràng nhớ kỹ, thời điểm chính mình vừa mới xuyên qua, chính là nàng chiếu cố mọi điều, thậm chí thiếu chút nữa còn nỗ lực tính mệnh vì chính mình.

Người như vậy, hần không đành lòng để nàng chịu một chút thương tổn, vì vậy, thế lực sau lưng thích khách kia, Nghệ Phong hạ quyết tâm muốn diệt trừ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 7: NGHỆ PHONG CƯỜNG HẦN?

Tần Y lẳng lặng đứng trước cửa, tùy ý để ánh dương quang ấm áp trút xuống người chính mình, mái tóc mượt mà tùy ý để sau lưng, mặc áo lông màu xanh nhạt, cái cổ hơi cao vượt qua cổ áo, đôi mắt sáng sủa, bàn tay hơi nhẹ vuốt từng sợi tóc tinh nghịch, tư thái uyển chuyển. Ánh dương quang ấm áp chiếu vào khuôn mặt và cánh tay trắng nõn của nàng, phảng phất tỏa ra quang mang tịnh lệ.

Đoàn người đi đi lại lại nhìn thấy phong cảnh mỹ lệ như vậy, nhân thân cả đám phiêu hốt, cước bộ do dự chuyển động, cả đám đều cảm thán tự đáy lòng:

"Người như vậy rốt cuộc đang đợi ai? Ai xứng cho nàng chờ đợi?"

Nghệ Phong khoan thai đến trễ, nhìn sợi tóc lay động trên mặt Tần Y, hần nhẹ nhàng đẩy ra. Phần tuyệt mỹ này để hần nhìn không được đưa đầu qua, muốn hôn lên một ngụm.

Tần Y không chút lưu tình né tránh, tựa hồ không biết tất cả, cười cười nói:

- Thói quen đã lâu sao vẫn không sửa, chung quy muốn người khác chờ đợi!

Nghệ Phong lơ đãng cười cười, không phải là hấn tới quá muộn, mà là Tần Y tới quá sớm rồi. Chỉ là động tác né tránh của Tần Y khiến hấn có chút tiếc nuối, hấn không xác định được rốt cuộc Tần Y nghĩ cái gì.

Nghệ Phong nhìn mỹ nhân trước mắt, phần thất lạc lập tức bị vứt ra khỏi đầu, nhìn Tần Y cười cười nói:

- Tần Y tỷ.

Nhìn Nghệ Phong thông dong như thường, Tần Y có chút hoảng hốt. Thiếu niên trước mắt có lúc vô cùng thành thực, căn bản không giống như tâm trí của một người chưa tới mười bảy tuổi. Có đôi khi nàng thậm chí nghĩ, chính mình ở trước mặt hấn chỉ là một tiểu muội muội.

Tần Y lắc đầu, thoát ra khỏi suy nghĩ thực tế trong đầu nàng.

- Tần Y tỷ, năm năm qua ta không cùng tỷ ra ngoài dạo chơi, ngày hôm nay chúng ta đi một chút, thế nào?

Nghệ Phong nhìn Tần Y, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Tuy rằng nàng không hiểu Nghệ Phong lười nhác vì sao đột nhiên nghĩ tới loại chuyện này, nhưng cũng vui vẻ không thôi, nàng mỉm cười nói:

- Tốt, năm năm qua đệ đột nhiên biến mất, để ta lo lắng gần chết.

Nghệ Phong thấy Tần Y lại quanh co vòng vèo nói tới chuyện biến mất năm năm vừa qua, hấn bắt đầu đi lắc đầu. Có một số việc không thể nói ra được, càng không thể nói rõ thành tựu của hấn hiện tại ra sao. Hấn sợ hấn nói ra sẽ dọa Tần Y choáng váng. Dù sao, với tuổi tác hiện tại của hấn, có một số độ cao không phải người bình thường có thể tiếp thu được.

Tần Y thấy Nghệ Phong vẫn như trước không có ý tứ nói cho nàng biết, nàng cũng không miệt mài theo đuổi. Chỉ cần Nghệ Phong còn sống trở về, chỉ riêng điều này đã tốt hơn tất cả. Nghĩ vậy, tâm tình của nàng vui vẻ, tiện tay bỏ thí cho mấy khát cái nơi góc tường vài kim tệ.

Nghệ Phong nhìn kim tệ tỏa ánh vàng rực rỡ, trong lòng không khỏi đau đớn: Trời ạ, đây chính là vàng a.

- Hi hi... Năm...

Tần Y bỗng nhiên nhớ tới một công tích vĩ đại của Nghệ Phong. Hấn đã từng vì kiếm tiền, trực tiếp bán bình hoa phụ thân hấn thích nhất, giá trị lên tới mấy trăm kim tệ, nhưng lại bị hấn mất một đồng tiền. Cường hấn nhất chính là, thời điểm phụ thân hấn mắng to hấn là bại gia tử, hấn nói năng hùng hồn lý lẽ một câu để người khác phải phun máu không thôi:

- Cho dù bình hoa này trị giá mấy trăm kim tệ cũng chỉ là bày biện, không bằng ta bán đi một đồng tiền cho chính mình, ít nhất một đồng tiền này thuộc về ta.

Thời điểm Tần Y đang cười trộm, lại nhìn thấy Nghệ Phong đuổi theo gã khát cái vừa rồi:

- Đại ca, ngươi có thể trả lại bốn kim tệ hay không?

Tên khát cái kia nghe được, nhất thời đứng sững lại tại chỗ, trên đời này vì sao có người cho khát cái tiền, lại có nam nhân vô sỉ muốn đòi tiền trở lại!

Tên khát cái kia mạnh mẽ đẩy văng cánh tay của Nghệ Phong ra, rất xem thường liếc mắt nhìn hấn, không hề phản ứng gã nam nhân vô sỉ này, cất bước chạy đi.

- Đại ca, ngươi đừng đi a. Nhanh nhanh trả lại một chút kim tệ cho ta, nếu không ba? A, ba không được thì hai đồng? Nếu không thì một đồng cũng được.

Tên khát cái lão đảo một cái, suýt chút nữa ngã xấp xuống tại chỗ. Hấn nhanh chóng đẩy bước bộ, chạy ra khỏi tầm nhìn của Nghệ Phong, để về mặt Nghệ Phong thống khổ quần quýt thẳng tắp nhìn bóng lưng đối phương biến mất.

Tần Y nhìn về mặt đầy đau khổ của Nghệ Phong, nàng vô gắng nén cười, vai không ngừng run rẩy.

Nghệ Phong thấy trong mắt Tần Y không thể lẫn át được tiểu ý, hấn hừ lạnh một câu, ở một quầy hàng bên cạnh mua một chiếc vòng, trực tiếp ném cho lão bản một kim tệ nói:

- Không cần thôi lại!

Nói xong, dẫn theo Tần Y cố gắng nén cười rời khỏi.

Lão bản nhìn kim tệ trong tay, hấn sững sờ tại chỗ. Bảng niêm yết giá của chiếc vòng là hai kim tệ đúng không?

Tần Y nhìn Nghệ Phong đưa cho mình chiếc vòng, nàng không thể nhìn được nữa, phá lên cười ha ha.

- Nghệ Phong, ta rốt cuộc cũng minh bạch câu nói kia của đệ: "Người không biết xấu hổ thì vô địch".

Nghệ Phong bắt mắt nhìn thoáng qua Tần Y, thầm nghĩ:

"Nếu không phải nàng cho tên khất cái kia năm kim tệ, ta còn phải dùng cách này để kiếm về sao?"

Nghệ Phong nghĩ tới kim tệ tỏa ánh vàng lấp lánh, hẳn lại không nhìn được đau đớn trong lòng.

Chỉ là, hẳn còn không đau lòng bao lâu, đầu lông mày nhú lại, thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước, rất không hiểu vì sao "hắn" lại xuất hiện trên đường.

- Thiên Nghịch...

Nghệ Phong hô, cước bộ cũng nhanh hơn, cấp tốc bước về phía đối phương.

Phía trước đứng thẳng một nam tử, tuy rằng trẻ tuổi ngây ngô, thế nhưng không thể che được vẻ lãnh khốc của hắn, nhãn thần tựa băng hàn kia để Tần Y nhú mày, tâm thần cũng cảnh giác.

Điều này đương nhiên không thể tránh được ánh mắt luôn luôn tập trung trên người nàng của Nghệ Phong, hắn mỉm cười an ủi nói:

- Một bằng hữu, không cần lo lắng.

Thiên Nghịch nhìn thấy Nghệ Phong, biểu tình trên mặt cũng trở nên hòa hoãn, tuy rằng vẫn là bộ dáng lãnh khốc như trước, nhưng đã không đến mức khiến người khác lạnh run.

- Phong thiếu...

Thiên Nghịch hô lên một tiếng, nhãn thần chuyển sang Tần Y bên cạnh Nghệ Phong, không khỏi sửng sốt. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chm.com

Nghệ Phong nhìn thấy một màn như vậy, hẳn không khỏi ngạc nhiên, nghĩ không ra Thiên Nghịch luôn luôn giống như tảng đá cũng sẽ bị vẻ thiên tiên của Tần Y chấn động.

- Ngươi ở chỗ này làm cái gì? Còn có, năng lượng trên người tiểu tử Tả gia có quan hệ tới ngươi sao?

Nghệ Phong hỏi nghi hoặc trong lòng.

Tần Y nghe được Nghệ Phong nói, trong lòng mạnh mẽ cả kinh: Năm năm nay của Nghệ Phong rốt cuộc có bao nhiêu bí mật a?

Thiên Nghịch gật đầu, không giải thích, mà chuyển ánh mắt sang một bên nói:

- Hắn là nhi tử của Dương Húc, là nhiệm vụ của ta lần này.

Nghe hắn nói, Nghệ Phong nhất thời bừng tỉnh, nhìn một gã nam tử cực béo cách đó không xa, cũng hiểu vì sao một người không bao giờ muốn gặp như Thiên Nghịch lại xuất hiện trên đường cái.

- Thiên Nghịch, ngươi hẳn là minh bạch, ngươi vừa ra tay, thân phận của ngươi sẽ bại lộ.

Nghệ Phong nhìn Thiên Nghịch nhắc nhở nói.

Thiên Nghịch gật đầu, ngữ khí vẫn không cho hoài nghi nói:

- Thế nhưng, ta chỉ có cơ hội này, ta không còn bao nhiêu thời gian.

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong, hẳn hơi có chút ước ao. Nghệ Phong và bọn họ khác nhau, tại thánh địa, hắn có thể tự do chọn lựa lão sư, có thể tự do tiến vào cấm địa thánh địa, cho dù là muốn rời khỏi thánh địa cũng có thể được cho phép, mà không phải như chính mình, chỉ khi chấp hành nhiệm vụ mới có thể đi ra một lần.

Tại thánh địa kia, đẳng cấp cực kỳ nghiêm ngặt, thế lực khổng lồ không gì sánh được, có thể nhận được đãi ngộ như vậy, quả thực là kỳ tích.

Cũng là nguyên nhân khiến mọi người trong thánh địa nghi hoặc và đổ kỵ.

Nghệ Phong nhìn thiếu niên lãnh khốc trước mắt, bất đắc dĩ nói:

- Quên đi, đã giúp ngươi một lần, ta sẽ giúp ngươi lần nữa. Giải quyết con lợn béo này vậy.

Nhãn thần Thiên Nghịch sáng lên, tuy rằng Nghệ Phong tại thánh địa là một tồn tại đặc thù, thế nhưng cũng không có người nào từng nhìn thấy hắn xuất thủ qua. Hắn muốn biết, Nghệ Phong sẽ làm cho hắn chấn động như thế nào.

Trong suy nghĩ của Thiên Nghịch, Nghệ Phong nhất định rất mạnh, bằng không các trưởng lão đã không có loại thái độ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 8: SỰ PHỤ, NGƯỜI ĐÃ ĐẾN RỒI.

Trong sự nghi hoặc của Tần Y, ánh mắt nóng cháy của Thiên Nghịch, Nghệ Phong lão đảo bước tiến theo kiểu đại lão gia về phía nam từ mập mạp, rất không nhìn được nói:

- Uy, mập mạp, người chấn tín hiệu điện thoại di động của ta rồi.

Người này nghe được câu nói của Nghệ Phong, vô cùng nghi hoặc nhìn lại, hiển nhiên không rõ rốt cuộc lời này có ý nghĩa gì.

Lúc này Nghệ Phong mới phản ứng lại, hần vồ vồ trán chính mình: Lại quên rồi, thế giới này đã không phải thế giới của chính mình trước kia, sao bọn họ có thể hiểu được câu nói siêu đẳng kích như vậy.

Tuy rằng mập mạp không nghe hiểu câu nói sau, nhưng câu mập mạp đằng trước lại rất rõ ràng, nghĩ không ra có người dám gọi hắn là mập mạp, lẽ nào hắn không biết đây là nghịch lân của chính mình hay sao?

Mập mạp cảm giác cái đầu của chính mình nhanh bị lửa giận thiêu đốt, bụng con mồi trong tay, quay đầu nhìn Nghệ Phong, lửa giận bốc cao, phảng phất như muốn xé nát hắn tại chỗ/

- Công tử... Cứu cứu ta...

Nữ từ phía sau mập mạp cũng nương cơ hội này, mạnh mẽ trốn ra, toàn thân run run trốn phía sau Nghệ Phong, gắt gao nắm lấy y phục của hắn, nhân thân sợ hãi vô cùng. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Thấy tình cảnh như vậy, Nghệ Phong không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, vẫn là loại chuyện cũ công tử ăn chơi trác táng trên chộc phụ nữ. Chỉ là, vừa rồi thân thể to lớn của mập mạp che mất đường nhìn của Nghệ Phong, khiến hắn không phát hiện ra, điều này cũng khiến Nghệ Phong một lần nữa cảm thán thân thể thừa mứa của đối phương.

Thiếu nữ phảng phất như bị dọa sợ thật sâu, nắm chặt lấy y phục của Nghệ Phong, hai tròng mắt kinh ngạc nhìn mập mạp.

Mặt trái xoan, mày liễu cong cong, dung trang nhân nhật, trên khuôn mặt thanh tú hơi chút trang điểm, phối hợp với sắc mặt trắng bệnh, khiến người khác có cảm giác thương tích. Cũng khó trách mập mạp đánh chủ ý lên nàng.

Mập mạp nhìn thấy con mồi tới tay chính mình còn chạy đi như vậy, lửa giận trong lòng hắn đã không thể ức chế được nữa, đầu khí trên người mơ hồ chop động, chỉ là, thời điểm đường nhìn chuyển tới phía sau Nghệ Phong, cách đó không xa, con mắt mạnh mẽ sáng ngời, hầu như có thể trực tiếp phát sinh quang mạng.

Trời ạ! Trên đời lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy sao? Mập mạp cảm giác trái tim chính mình nhảy lên điên cuồng, đây là cảm giác trước nay chưa từng có.

- Hừ...

Trong mắt Nghệ Phong toát lên một đạo hàn quang, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt dâm uế của mập mạp khiến Nghệ Phong vô cùng bất mãn.

Hàn quang chợt lóe lên rồi biến mất, để trong lòng Thiên Nghịch run lên, cho tới bây giờ Thiên Nghịch chưa từng nhìn thấy Nghệ Phong luôn luôn lười nhác xuất hiện loại nhân thân lạnh thấu xương như vậy. Thiên Nghịch bước sang bên cạnh hai bước, bảo trì một khoảng cách nhất định đối với Tần Y.

Mập mạp không hề để ý tới tiếng hừ lạnh của Nghệ Phong, run run thân thể thật lớn, vượt qua Nghệ Phong, đứng trước mặt Tần Y, đám mớ thừa trên mặt run lên hai cái, để lộ nụ cười cực kỳ buồn nôn:

- Tiểu thư mỹ lệ, ta là...

Mập mạp vừa định khoe khoang thân phận của chính mình, lại phát hiện Tần Y vô cùng chán ghét bước sang một bên, nếu không phải ngại mặt mắt quá

nhieu mỡ, sợ là trực tiếp tát mạnh một cái.

Mập mập thấy Tần Y vừa rời khỏi, định chuẩn bị đuổi theo, lại bị Thiên Nghịch chặn lối đi, Thiên Nghịch lạnh lùng nhìn mập mập, đầu khí hắc ám trên người bắt đầu lưu chuyển.

- Hừ...

Hừ lạnh một lần nữa, Nghệ Phong thoát khỏi thiếu nữ gắt gao nắm lấy hắn, chen tới trước người Thiên Nghịch, nhìn mập mập nhàn nhạt nói:

- Chính ngươi chọn đi, muốn cặp nhân thân không an phận kia của ngươi hay là đôi tay chuẩn bị không an phận?

Một câu nói, trong nháy mắt bốn phía xung quanh tĩnh lặng, một câu nói máu tanh mà có thể nói bình tĩnh tới như vậy, khiến người khác không khỏi sùng sờ. Quan trọng nhất là, mập mập trước mắt không phải là người bình thường.

Có thể không khách khí nói, trong thành không lớn cũng không nhỏ này, thế lực phía sau hắn tuyệt đối xếp mấy hạng đầu, đây cũng là nguyên nhân để nam tử mập mập không kiêng nể gì. Quan trọng nhất chính là, thoát nhìn mập mập này giống như lợn, thế nhưng thiên phú tu luyện coi như không thấp. Nhìn qua tuổi chừng mười tám, mười chín, nhưng hắn đã luyện tới Linh Sĩ bát giai. Trong thành nhỏ này, coi như là một người mạnh rồi.

Thế nhưng, một người buru hăn như vậy lại bị một thiếu niên có vẻ ngây thơ non nớt mở miệng muốn tay hắn, khiến mọi người kinh sợ. Mập mập sùng sốt, trong nháy mắt cười to nói:

- Ha ha, tiểu hồn đần, ngươi nói cái gì? Ngươi muốn tay ta? Có bản lĩnh sao?

Nói xong, mập mập giống như rất khoe khoang đám mạnh xuống dưới đất một cái. Nắm tay vừa mới tiếp xúc tới tảng đá cứng rắn, tảng đá lập tức ầm một tiếng nứt nẻ, khiến mọi người nhìn không được hít một ngụm lương khí.

Linh Sĩ bát giai, tuy rằng không phải rất mạnh, thế nhưng cũng là người kiệt xuất chọn một trong trăm, quan trọng nhất chính là, mập mập mới chỉ mười tám mười chín tuổi, nhìn tảng đá nứt nẻ kia, nhân thân cả đám nhìn Nghệ Phong trở nên đồng tình.

- Lấy trọng lượng thân thể của ngươi, không chỉ nói đập đá, coi như là kim cương cũng bị đập vụn. Vì vậy, phá tảng đá mà thôi, không có gì đáng khoe khoang.

Lời nói không hề để ý truyền vào trong tai mọi người ở đây, cả đám đều hít sâu một ngụm khí lạnh, thiếu niên này quá đáng người đi. Trọng lượng đập vụn kim cương, như vậy là béo tới mức nào. Lẽ nào hắn không biết, mập mập ghét nhất bị người khác nói là béo sao?

Quả nhiên, mập mập tức sấp nỏ phổi rồi, mặt đỏ lên, hăn nhìn trân trân vào Nghệ Phong, trên nắm tay có vết tích đầu khí lưu động. Nếu không phải không thấy rõ thực lực của Nghệ Phong, sợ là nắm tay này đã trực tiếp oanh kích tới rồi.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Mập mập không phải kẻ ngốc, thấy Nghệ Phong không chút kiêng kỵ vũ nhục chính mình như vậy, lập tức biết được Nghệ Phong có điều dựa vào, cũng không dám tùy tiện động thủ, hăn cũng sợ tạo thành phiền toái cho phụ thân chính mình.

Nghệ Phong thấy nam tử mập mập trong cơn giận dữ vẫn còn có thể lãnh tĩnh như vậy, trong lòng không khỏi ngạc nhiên: Mập mập này tựa hồ không ngu nha, khó tránh hăn có thể tu luyện được tới Linh Sĩ bát giai.

- Mập mập, có phải ngươi nghĩ đánh ta?

Nghệ Phong không trả lời câu hỏi của hăn, mà rất xem thường hỏi ngược lại.

Mặc dù mập mập có chút cố kỵ thân phận của Nghệ Phong, thế nhưng lần thứ hai chịu châm chọc, rốt cuộc không thể nhịn được nữa. Hăn vững tin, trên thực lực, muốn đánh bại tiểu tử này chỉ là công sức nhắc tay mà thôi.

- Hiện tại lão tử sẽ chặt đứt chân ngươi.

Mập mập dữ tợn nói, khuôn mặt dài rộng càng có vẻ hung ác xấu xí.

Nắm tay bay nhanh tới khiến mọi người kinh hãi thốt thành tiếng, có người không đành lòng quay đầu sang nơi khác, chỉ có nhân thân của Tần Y và Thiên Nghịch không hề có một chút biến hóa. Tần Y tuyệt đối tin tưởng Nghệ Phong, còn Thiên Nghịch thì nghĩ thực lực của Nghệ Phong nhất định rất mạnh.

- Sư phụ, vì sao giờ người mới đến a. Giúp ta giết chết con lợn béo này!

Ngay tại thời điểm nắm tay sắp chạm vào mặt Nghệ Phong, Nghệ Phong đột nhiên mạnh mẽ hô.

Mập mập mạnh mẽ cả kinh, thủ thế biến đổi, nhanh chóng xoay người, hai tay tạo thế phòng thủ!

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 9: NGUY HIỂM.

Phụt ầm... .

Trong tiếng nổ mạnh, mặt đất cứng rắn rung động lên vài cái, bốc lên một con bụi bặm.

Nhìn nam tử mập mạp nặng nề ngã dưới mặt đất, cả đám kinh ngạc nhìn Nghệ Phong: Một chiêu đã đánh ngã Sĩ Cấp bát giai? Chỉ là, cũng quá dễ tiện đi.

Thấy mọi người ở đây đều đại ra, Nghệ Phong cười cười không hề để ý, đây là kẻ sách, mượn cơ hội hô lên sự phụ, mập mạp bị phân thần, hung hăng đánh một quyền vào đầu hắn, không choáng váng mới là lạ. Về phần dễ tiện, hắc hắc, hắn dễ tiện thành quen rồi.

Tần Y mân mê đôi môi hồng của chính mình, hai tròng mắt phiếm thủy quang phát ra tiểu ý nhàn nhạt. Nhẹ nhàng bước về phía trước giống như trách cứ nói:

- Sau này không nên làm loại mạo hiểm này, nếu như hắn không quay đầu lại, đệ phải làm cái gì bây giờ?

Trong mắt tràn đầy vẻ thân thiết để Nghệ Phong cảm thấy ấm áp vô cùng, quay về phía Tần Y cười cười, lại quay về phía nam tử mập mạp đã bị đánh tới choáng váng trên mặt đất.

Cho dù kẻ sách này có thất bại hắn cũng không đến mức xảy ra chuyện gì, chỉ là một Sĩ Cấp bát giai mà thôi, ở trước mặt hắn không tính là cái gì, càng không nói tới uy hiếp sinh mệnh của hắn.

- Ai nha, thực không có ý tứ, nghĩ không ra một quyền nhẹ như vậy, cư nhiên đã đánh ngã mập mạp rồi. Nhìn người lớn lên như con lợn, nguyên lai vô cùng yếu đuối.

- Phi...

Mọi người vây xem không nhìn được xì một tiếng khinh miệt: Không chỉ dễ tiện, tiểu tử này còn rất vô sỉ. Một quyền ngoan độc như vậy, hắn không ngã mới là lạ.

- Khụ, ta là người thiện lương, vậy phát thiện tâm, cứu tình người đi.

Nghệ Phong rất phong cách ngày tận thế thờ dài một hơi, chậm rãi bước tới trước mặt mập mạp.

Nghệ Phong vừa nói vừa hạ xuống, mọi người nhìn không được hít sâu một ngụm khí lạnh, nhãn thần nhìn Nghệ Phong có chút kinh khủng. - <http://www.EbookFull.Net>

Chỉ thấy vẻ mặt Nghệ Phong bình tĩnh dầm mạnh trên bàn tay mập mạp, hung hăng dùng lực, cùng với tiếng xương gãy vang lên, mập mạp hét lớn đau đớn, tỉnh lại, trên trán đầy mồ hôi hột.

Ngoan! Quá độc ác! Trong lòng mọi người mập mạp toát ra suy nghĩ như vậy, bọn họ bỗng nhiên nghĩ: Mập mạp bọn họ luôn cảm hận thực ra rất đáng thương, mà thiếu niên lãnh khốc trong lúc nói chuyện vui vẻ càng khiến tim bọn họ đập nhanh.

Thiên Nghịch cũng không nhìn được rung mình một cái, nghĩ không ra Phong thiếu luôn luôn không tranh hơn thua, vạn sự không tranh, thời điểm lãnh khốc lại kinh khủng tới như vậy, trong lúc cười nói đánh gãy tay người khác.

Chỉ là vừa nghĩ tới ánh mắt dâm uế của mập mạp, lập tức bùng tỉnh, Tần Y chính là nghịch lân của Phong thiếu.

- Ha ha, mập mạp, ta tốt với người tốt hay không? Nhìn người lớn lên béo như vậy, bẻ gãy tay người giúp người giảm trọng lượng, ta càng lúc càng cảm thấy mình thiện lương.

Nghệ Phong thờ dài một hơi, đối với thiện lương của chính mình vô cùng bất đắc dĩ, ai kêu hắn có tâm địa tốt như vậy đây?

Mập mạp cố nén cơn đau và tức giận, sắc mặt bị nghiền tới trắng bệnh, tuy rằng hắn rất muốn thiên đao vạn quả Nghệ Phong, thế nhưng hắn cũng minh bạch, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Lần này hắn nhìn, chung quy sẽ có cơ hội báo thù.

- Ha ha, mập mạp, người trường lớn con mắt như vậy làm cái gì? Lẽ nào muốn báo thù sao? Khụ, thế nhưng hết lần này tới lần khác bản thiếu không nói

cho người biết tên, cho người sau này có cừu hận mà không thể báo.

- Phụt...

Một ngụm máu tươi từ trong miệng mập mạp phun ra.

Ngoan độc! Cướp đoạt hi vọng báo thù của người ta, đã kích về mặt tinh thần càng khiến người ta phải khổ sở, Thiên Nghịch cảm giác kỹ năng tra tấn người khác chính mình học được so ra kém hơn rất nhiều miệng lưỡi của vị Nghệ Phong không hiện son bất lộ thủy này.

Tần Y đứng thẳng giống như hoa bách hợp, tựa hồ có chút minh bạch vì sao Nghệ Phong luôn luôn lưỡi nhác như vậy lại trở nên tàn nhẫn, trái tim của nàng mạnh mẽ nhảy lên hai cái, nàng kéo lại Nghệ Phong chuẩn bị bẻ gãy tay mập mạp, lắc đầu:

- Nghệ Phong...

Nghệ Phong gạt đầu, không hề để ý cười nói:

- Ha ha, khó có được một người tìm ngược, tỷ cũng không để ta chơi đủ. Khụ, không chơi thì không chơi, dù sao ta cũng mệt mỏi.

Một câu nói để mọi người co quắp một lần nữa:

"Mạng người chỉ dùng để chơi đùa? Đây là tư tưởng của công tử phú gia sao?"

Nghệ Phong thuận tiện cầm lấy tay Tần Y, bàn tay nàng rất mềm, để Nghệ Phong nhìn không được rung động trong lòng, cánh tay không khỏi nắm thật chặt. Tần Y từ chối hai lần, thấy không thể thoát được, chỉ đành trắng mắt nhìn Nghệ Phong, tùy ý để hắn nắm.

- Phong thiếu, buông tha hắn như vậy? Không lấy mạng nữa sao?

Thiên Nghịch không quên nhiệm vụ của chính mình, hắn muốn chính là mạng của mập mạp.

- Phụt rầm...

Tiếng tiếng ngã xuống đất, mọi người cảm giác có phải thanh niên trên thế gian này đều máu tanh như vậy, một người so với một người đều tàn nhẫn hơn. Nghĩ không ra, vị công tử anh tuấn lãnh khốc để bọn họ có chút hào cảm, càng thêm tàn nhẫn tới cực điểm, vừa ra khỏi miệng chính là muốn mạng người.

Nghệ Phong cười lắc đầu, vỗ vỗ vai Thiên Nghịch, mở miệng nói:

- Nếu như người tin tưởng ta nói. Người không cần phải suy nghĩ nhiệm vụ nữa rồi. Ba ngày sau, ông trời sẽ giúp người hoàn thành!

Nói xong, Nghệ Phong không để ý đến Thiên Nghịch, kéo theo Tần Y tới một nơi khác, hắn không muốn tiếp tục ở đây, chờ Dương Húc tới tìm phiền toái.

Thiên Nghịch nhìn xuống mập mạp ngất xỉu một lần nữa, lông mày nhíu lại, hơi chút chần chờ, vẫn đi theo phía sau Nghệ Phong.

...

- Uy, người đi theo phía sau ta làm cái gì?

Nghệ Phong bắt mắt nhìn vào thiếu nữ vừa cứu được từ trong tay mập mạp.

Thiếu nữ hơi hơi rụt lui, biểu tình nhu nhược, hai tròng mắt có chút kinh khủng, hơi có chút nhô lên, có điều đường cong mê người, phối hợp với khuôn mặt tràn đầy lệ rơi, để người qua đường không khỏi ghé mắt, trong lòng thầm mắng to Nghệ Phong cảm thú, vì sao có thể khi dễ được mỹ nhân xinh đẹp như vậy.

Nghệ Phong thấy nhãn thần người đi đường tràn đầy khinh bỉ, hắn khóc không ra nước mắt, hắn cảm giác chính mình so với Đậu Nga còn oan uổng hơn, phiền muộn nhất chính là, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Về kinh khủng của thiếu nữ để Tần Y trừng mắt nhìn Nghệ Phong, nàng quay trở lại, đưa tay ôm thiếu nữ, thấp giọng an ủi nói:

- Đừng sợ, kỳ thực hắn rất thiện lương.

Thiên Nghịch cảm giác cái trán chính mình tràn đầy vệt đen, trải qua một màn như vậy, người cư nhiên không biết xấu hổ nói hắn là thiện lương? Đây là trợn mắt nói dối sao?

Thiếu nữ nhu nhược liếc mắt nhìn Nghệ Phong, miệng nhỏ hơi nhác lên, nhưng lại lập tức cúi đầu, bộ dáng nhu nhược như vậy, cho dù là Thiên Nghịch luôn luôn lãnh khốc cũng cảm thấy trong lòng vô cùng thương tiếc.

- Người theo chúng ta là có cái gì muốn chúng ta hỗ trợ sao?

Tựa hồ Tần Y rất thích thiếu nữ này, nàng rất hòa thuận dò hỏi.

- Ta...

Thiếu nữ vừa định nói nguyên nhân bên trong, lại bị Nghệ Phong cắt đứt.

- Chờ một chút...

Hai trông mắt Nghệ Phong mạnh mẽ phát quang, nhìn phương vị một người, nóng cháy vô cùng.

- Thiên Nghịch, ngươi đưa Tần Y về nhà, ta còn có chút việc.

Nói xong, hắn không đợi Thiên Nghịch trả lời, đã mạnh mẽ bay về một phía.

Thiên Nghịch nhìn về phương hướng kia, trong lòng nhất thời hoảng hốt, hắn nhìn không được hô lên:

- Phong thiếu, nguy hiểm! Mau trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 10: TÔN CẤP QUYẾT ĐẤU.

Àm ầm...

Một tiếng trầm muộn từ trong hư không truyền tới, âm hưởng thật lớn chấn mặt đất lay động, hai đạo quang mang một lam một đỏ từ trong tiếng nổ bao trùm xung quanh, cho dù là ban ngày, thế nhưng hai đạo quang mang cực lớn đã che đi toàn bộ ánh sáng, khiến cả bầu trời cũng như sáng hơn vài phần.

- Quyết đấu Vương Cấp?

Tần Y kinh hô buột miệng, cho dù là người luôn luôn lịch sự nhã nhặn như nàng, lúc này cũng không thể khống chế được run run miệng nhỏ, thân thể lay động, càng lộ vẻ kiều mị không lý do, mê hoặc lòng người.

Nghệ Phong đã không còn thấy bóng dáng, để sắc mặt Tần Y có chút trắng bệch. Vương Cấp a, cao thủ siêu cường đại lục, đã từng có một Vương cấp thất giai đơn thương độc mã giết hết hơn vạn thiết kỵ, lực chiến đấu kinh khủng như thế này để mọi người cố kỵ vạn phần đối với Vương Cấp, cho dù là quân vương cũng sẽ không đơn giản đắc tội Vương cấp.

Có thể tưởng tượng được, hai cao thủ Vương Cấp quyết đấu sẽ là kinh khủng như thế nào. Thế nhưng, Nghệ Phong cứ nhiên không biết sống chết chạy tới, lẽ nào hắn không biết, chỉ cần dư ba của quyết đấu Vương cấp cũng đủ oanh kích hắn thành bụi bặm sao?

Nghĩ tới hậu quả đáng sợ, thân thể điên đảo chứng sinh của Tần Y nhìn không được run rẩy, giống như nước chảy chấp chòn, khiến mị hoặc lớn lao càng tăng lên.

Thiên Nghịch ngăn cản thân thể bé nhỏ muốn cấp tốc lao về phía địa phương quyết đấu:

- Nếu Phong thiếu đã dám đi, chúng ta không cần phải lo cho hắn. Phong thiếu làm việc từ trước tới nay luôn có chừng mực.

Tần Y sửng sốt, nhớ tới Nghệ Phong luôn lão luyện thành thục khác với lứa tuổi, cước bộ không khiêu dừng lại, chỉ là trên khuôn mặt hoàn mỹ vẫn không dùng được hai dòng nước mắt, vẫn lo lắng không thôi.

- Huống chi, nàng đi cũng không có bất cứ hiệu quả nào, Phong thiếu lại phải chịu cố nàng, sợ là càng thêm nguy hiểm.

Thiên Nghịch vẫn dùng ngữ ý ôn hòa ban đầu giải thích nói.

Tần Y gật đầu, quay đầu nhìn về phía nữ tử nhu nhược phía sau:

- Ngươi...

Còn chưa nói ra khỏi miệng, thiếu nữ đã nhanh chóng giải thích:

- Ta và... Người nhà đã lạc... Ta muốn...

Tuy rằng thiếu nữ cũng không nói ra khỏi miệng, thế nhưng khát vọng trong mắt đã để Tần Y biết được, nàng muốn theo Tần Y.

Tần Y quan sát thiếu nữ trên người một lượt, khuôn mặt tinh xảo, biểu tình hơi nhu nhược càng để lộ vẻ mỹ lệ, khiến đáy lòng không nhịn được sinh ra ý thích. Một thiếu nữ như vậy, không khó tưởng tượng có thể hấp dẫn được mập mạp.

- Nếu như ngươi nguyện ý, vậy thì đi tới ta.

Tuy rằng trong mắt Tần Y còn lưu lại một tia lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười nói.

- Uhm...

Thiếu nữ vui vẻ gật đầu, trên mặt cũng nở nụ cười, càng đã cảm thụ được sự hiền lành của Tần Y, sợ hãi tận đáy lòng đã dần dần biến mất.

So với vẻ điên đảo chứng sinh của Tần Y, vẻ nhu nhược đặc biệt của thiếu nữ càng khiến trong lòng người khác sinh thương xót, thương yêu. Cái đẹp của Tần Y, đẹp tới siêu phàm thoát tục, đẹp tới mức không để người trên thế gian tin tưởng nàng là người, mà là thần tiên. Người như vậy, sẽ khiến người khác tự ti, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Âm âm...

Lại là chấn động, cũng triệt để khiến mấy người ngờ ngác triệt để chấn tĩnh, cả đám kinh khủng chạy loạn xung quanh. Con đường rộng lớn mới vừa rồi đông đúc ồn ào, chỉ trong chớp lát đã trở nên trống trải, cả đám co rút trốn dưới mặt đất cứng rắn.

Sợ hãi đối với quyết đấu Vương cấp, cư nhiên cương hãn tới mức này.

...

Nghệ Phong cảm giác máu nóng của chính mình tựa hồ sôi trào rồi, quyết đấu Vương cấp a, chắc chắn, ngấm lại để người khác phải sôi trào, chỉ là, không biết có trâu bò như lão nhân thần bí kia khoác loác. Chỉ là mặc kệ như thế nào, chính mình phải tới gần tham quan học tập.

Trong hư không có hai đạo quang mang, tựa hồ càng đánh càng thêm kịch liệt, tiếng va chạm cường đại để Nghệ Phong còn cách tới mấy trăm trượng cũng cảm thấy màng tai đau nhức.

Âm...

Một đợt sóng xung kích hung hăng nện vào ngọn núi dưới chân bọn họ, nhất thời khiến vô số bụi đất, đá tảng bay loạn, tàn sát toàn bộ hư không, bụi bặm khắp bầu trời che đầy ánh sáng thái dương, ngọn núi cũng giống như bị đánh sụp một tầng. Cây cối trụ lùi, chỉ còn đất đá hỗn loạn.

Nghệ Phong nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng hoảng hốt, trời ạ, đây là dư ba của cao thủ Vương cấp đối chiến sao? Cư nhiên bu ru hãn tới mức này.

Trong lòng Nghệ Phong có chút phát lạnh, hần nghĩ chính mình có phải nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, hần không dám chắc giữ được mạng sống dưới dư ba như vậy.

Trong hư không, hai đạo đầu khí mãnh liệt va chạm, tỏa ra quang mang khiến con mắt Nghệ Phong phải híp lại, hần cảm môi:

- Lão nhân, ta tin ngươi một lần...

Nghệ Phong cắn răng dưới, bước chân lại nhanh hơn vài phần, tiến sát về phía hai người quyết đấu.

Hai người trong hư không tựa hồ càng đánh càng thêm mãnh liệt, đầu khí khắp bầu trời tàn sát bừa bãi, Nghệ Phong cảm giác bên tai chính mình là vô số con lóc gào thét.

Âm...

Tại lúc hai đoàn đầu khí một lam một đỏ va chạm, đầu khí giống như tia laser, tản về bốn phương tám hướng, gào thét mà qua, chấn động nhân cầu của Nghệ Phong đứng cách đó không xa.

- Trữ Huyền, ngươi không phải đối thủ của bản tôn, giao thứ đó ra đây!

Một thanh âm già nua ngoài mạnh trong yếu quát lên.

Một câu nói này để về mặt Nghệ Phong khiếp sợ ngây người tại chỗ:

"Trời ạ, bọn họ cư nhiên không phải Vương cấp, mà là Tôn cấp. Tôn Cấp a, cho dù là toàn bộ đại lục cũng là tồn tại đứng trên đỉnh núi.

Nghĩ như vậy, phía sau lưng Nghệ Phong toát mồ hôi lạnh, cao thủ Vương cấp đã có thể tùy ý đứng giữa hư không, thế nhưng hắn đâu nghĩ tới đây là Tôn cấp a. Tôn cấp, đó là loại tồn tại kinh khủng cỡ nào.

- Cơ Lạp, món nợ ngươi thừa dịp sự phụ bề quan, trộm lấy đồ vật của chúng ta, chúng ta còn chưa tính sổ với ngươi. Ngươi cư nhiên tiếp tục tới cướp giật, ngươi thực nghĩ trong môn phái ta không có người?

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên, cư nhiên là nữ nhân, tuy rằng không biết tướng mạo ra sao, thế nhưng thanh âm lại rất dễ nghe.

- Cạc cạc... Ta chính là khi dễ môn phái các ngươi không có người thì làm sao? Nếu như lão gia hỏa sự phụ của ngươi không bề quan, ta ngược lại không dám làm việc này. Chỉ là, hiện tại nha, cạc cạc... Thúc thời thì giao thứ đó ra đây.

Cơ Lạp cười cạc cạc, phảng phất như đã thắng chắc Trữ Huyền.

- Hừ... Cơ Lạp, ngươi đừng đắc ý. Chỉ cần sự phụ ta xuất quan, ngươi cho là ngươi còn có ngày lành sao?

Trữ Huyền uy hiếp nói.

- Ha ha... Trữ nữ oa nhi, ngươi không cảm thấy buồn cười sao? Thực lực bản thân ta không thấp hơn sự phụ ngươi bao nhiêu. Cộng thêm ta có được hai thứ kia, ngươi cho rằng tới lúc đó ta còn phải sợ lão gia hỏa sự phụ ngươi?

Thanh âm của Cơ Lạp càng rõ nói không nên lời, hắn rất tự tin, chỉ chờ khi hắn lấy được hai thứ kia, thực lực có thể tăng tiến trên diện rộng, đến lúc đó còn phải sợ lão gia hỏa kia sao?

- Ngươi...

Trữ Huyền tức giận.

- Trữ nữ oa nhi... Thúc thời thì lấy thứ đó ra đây. Ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Cơ Lạp tựa hồ đã định trước, trong ngữ khí có tiểu ý nhàn nhạt.

- Hừ... Ngươi mơ tưởng.

Trữ Huyền lạnh lùng một câu, đầu khí màu lam trên người bạo phát, Trữ Huyền đứng giữa hư không, bao phủ trong tầng đầu khí màu lam, càng khiến Trữ Huyền nhiều hơn màu sắc thần bí. Tuy rằng không thể nhìn thấy rõ mặt mũi của nàng, thế nhưng không thể lấn áp được đường cong hoàn mỹ. Để Nghệ Phong trốn ở một bên phải mở mắt trừng trừng nhìn thân thể mê người này, hiện rõ nụ cười tà ác quan sát trên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 11: LUỖNG BẠI CÂU THƯƠNG.

Cơ Lạp nhìn Trữ Huyền không ngừng bạo phát đầu khí, đáy lòng không nhịn được tán thán. Bản thân và lão gia hỏa kia đấu với nhau hơn nửa đời người, thế nhưng hắn phải bội phục đối phương, đối phương đã tìm được một đồ đệ tốt. Tuổi còn nhỏ, nhưng thực lực đã sắp đuổi kịp bọn họ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trữ Huyền đông lạnh vài phần, đầu khí trên người lập lòe nhảy lên, quang mang màu lam chói mắt ngưng tụ vào lòng bàn tay, đè ép khiến khí lưu khắp bầu trời trở nên nặng nề, tiếng gió thổi gào thét hoàn toàn biến mất. Toàn bộ thiên địa giống như hoàn toàn bị khí thể của Trữ Huyền bao phủ.

- Vũ kỹ Nhật giai đỉnh cấp --- Huyền Linh Tỏa!

Thanh âm đông lạnh giống như gió thổi mặc dù lạnh liệt, nhưng êm tai tới cực điểm.

Hai tròng mắt của Cơ Lạp ngưng trọng, làm một trong những công pháp đứng đầu của môn phái Trữ Huyền, hắn phải cẩn thận đáp lại.

Ngược lại Nghệ Phong trốn một bên, đáy lòng thầm hô đã nghiền tới cực điểm. Linh kỹ Nhật giai đỉnh cấp a, công pháp cao cấp như vậy, phối hợp với

thực lực Tôn cấp sử dụng, sẽ đạt tới mức kinh người như thế nào?

- Linh kỹ Nhật giai trung cấp --- Bạo Liệt Quyền!

Cơ Lạp quát lạnh, để con mắt Nghệ Phong tròng lớn, hừ không cực nóng kia, trận quyết đấu này khó gặp cỡ nào.

Thậm chí đáy lòng Nghệ Phong YY nghĩ, nếu như hai người đấu lưỡng bại câu thương, đều nửa sống nửa chết, hẳn lại chạy tới bỏ một kiếm, hẳn là danh chấn đại lục nha. Hắc hắc...

Nếu như tranh đấu vừa rồi chỉ là nóng người mà nói, vậy thì hiện tại chính thức vào màn chính. Cự tỏa giống như vũ khí trong tay Trữ Huyền hung hăng đập mạnh về phía Cơ Lạp, khí thể lạnh thấu xương đề toàn bộ hừ không bị áp bức rung động âm âm.

Đầu khí chớp mắt xuất hiện, thân sắc Cơ Lạp ngưng trọng, đầu khí thật lớn chạy riêng lộ tuyến kinh mạch, trong nháy mắt tích súc tới cánh tay, cánh tay hẳn lập tức giống như bị lửa đỏ thiêu đốt, khí tức nóng cháy khiến Nghệ Phong cách đó không xa đều cảm thấy sợ hãi.

- Âm...

Hai đạo đầu khí ngưng tụ thành thực chất dụng vào nhau, bắn ra vô số tia sáng lam hồng giao nhau, để toàn bộ bầu trời chiếu lóa mắt, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng bị che phủ.

- Chắc, chắc... Nếu như bọn họ đi phóng pháo hoa, như vậy thích hợp cỡ nào a. Nhưng lại là pháo hoa không ô nhiễm, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Nghệ Phong tròn một bên tà tà cười, nghĩ tới hình ảnh thú vị, trên mặt không tự chủ được nở nụ cười quý mị.

Dường như hai người có thực lực ngang nhau, Cơ Lạp cùng với Trữ Huyền va chạm một chiêu, ai cũng không làm gì được đối phương. Trong hừ không tràn đầy dư kinh, thỉnh thoảng đập xuống mặt đất, thổi tung cát đá.

- Trữ Huyền, giao thứ đó cho ta, ta để cho ngươi rời đi!

Cơ Lạp nhìn Trữ Huyền, ánh mắt như kim chúc nói.

- Cơ Lạp, ngươi mơ tưởng.

Trữ Huyền khề khề nói. Cơ Lạp trộm lấy một kiện bảo vật khác trong môn phái của nàng, nàng còn chưa tìm hẳn tính sở, hiện tại còn muốn cướp thêm bảo vật khác, mặc kệ như thế nào, nàng phải đoạt lại bảo vật, bằng không khó ăn nói với sư phụ.

Nghệ Phong nghe được cảm thấy rất hiếu kỳ: Là loại bảo vật gì, cư nhiên để hai đại cao thủ Tôn cấp coi trọng như vậy?

- Hừ... Không biết sống chết!

Cơ Lạp cả giận hừ một tiếng, tuy rằng hẳn và lão gia hỏa kia đấu với nhau nhiều năm, thế nhưng đối với đồ đệ của lão gia hỏa kia có vài phần yêu thích, ngược lại không muốn nặng tay, nhưng không nghĩ tới oa nhi này không hiểu thời vụ như vậy.

Đừng nói nàng và chính mình kém tới hai đẳng cấp, chỉ cần chênh lệch về kinh nghiệm chiến đấu đã khiến nàng phải rơi vào thế tất bại.

- Công pháp Nhật Giai đỉnh cấp --- Tội Tâm Chưởng!

Không hề có một chút xinh đẹp, đầu khí mạnh mẽ cường đại tụ tập vào lòng bàn tay Cơ Lạp, khí thể so với vừa rồi mạnh hơn tới vài phần.

Hiển nhiên Trữ Huyền cũng biết chênh lệch giữa hai người, đầu khí trong nháy mắt bao trùm toàn thân, hình thành một tầng cương khí phòng hộ thật lớn. Trên cương trảo, đầu khí ngưng tụ, hai tròng mắt trong trảo ngưng trọng vô cùng. Khí thể và quang mang tăng vọt trên người Cơ Lạp để nàng phải vận chuyển toàn bộ đầu khí vào đôi bàn tay. -

Hai đạo quang mang bạo phát mãnh liệt để Nghệ Phong cẩn thận bảo vệ toàn thân, tuy rằng lão gia hỏa kia nói khoác thứ đưa cho mình trâu bò như thế nào, thế nhưng từ đáy lòng của hẳn vẫn có chút hoài nghi, trên đỉnh đầu chính là cao thủ Tôn cấp a, lực lượng tàn dư chính mình có thể chống đối được hay không?

Nghệ Phong còn chưa nghĩ hết, Cơ Lạp đã mang theo đầu khí Tội Tâm Chưởng giống như vắn thạch rơi xuống hung hăng kích về phía Trữ Huyền.

Một màn chấn động con mắt này khiến Nghệ Phong giờ khắc này có ý nghĩ cấp thiết đề cao thực lực của chính mình, hẳn thâm hô lớn trong lòng:

"Ta cũng muốn trở thành Tôn cấp. Trời ạ, nếu như một chưởng như vậy khoe khoang thiên hạ, vô số mỹ nữ còn không yêu thương nhưng nhớ sao?"

Nếu như có người biết được Nghệ Phong có động lực và lý do biến mạnh như vậy mà nói, sợ là cả đám đều không thể nhịn được, coi như cao thủ Tôn cấp cũng sẽ chạy tới vây công hẳn.

Trong đôi con mắt xinh đẹp của Trữ Huyền hiện lên một tia tuyệt liệt, đầu khí trong nắm tay bắn ra, mơ hồ có xu thế ngăn cản Cơ Lạp.

Cơ Lạp thấy thế, nhất thời hoảng hốt, nghĩ không ra nữ oa trước mặt cư nhiên tuyệt liệt tới mức như vậy, cư nhiên muốn liều mạng lưỡng bại câu thương đối với chính mình.

Cơ Lạp nhận ra một chiêu này, tuy rằng chỉ là vũ kỹ Nhật giai đình cấp, thế nhưng lại dựa vào phương thức tự hại chính mình đề cao lực công kích, khiến uy lực của nó hầu như có thể sánh ngang với vũ kỹ Địa Cấp.

Cơ Lạp muốn tránh khỏi một chiêu này, thế nhưng Trữ Huyền căn bản không hề cho hắn cơ hội, nắm tay trong nháy mắt oanh kích tới trước mặt Cơ Lạp, Cơ Lạp chỉ có thể vận chuyển toàn bộ đầu khí chống đỡ.

Àm...

Chấn động khiến đầu óc choáng váng, nếu như vừa rồi chỉ là một đạo ráng màu mà nói, vậy thì hiện tại chính là một ngọn núi lửa phun trào, hai đại quang cầu phóng lên cao, để mây mù trên trời cao bị xé rách toàn bộ, không gian tựa hồ có thể thấy được hiệu quả vận vẹo, tạo thành con lốc xoáy khổng lồ, hồi lâu sau mới trở lại bình thường.

Đương nhiên, điều này cũng khiến Cơ Lạp trở tay không kịp, đã khiến hắn ăn chút thiệt thòi, thân thể bị đánh văng đi, lực lượng cường đại khiến bên tai nghe được tiếng xé gió ghê người.

Nghệ Phong cách đó không xa cũng không tốt đẹp, kinh khí lan tỏa để hắn vội vàng tránh né, nhưng không thoát khỏi người ngòm đầy bụi đất.

Chỉ là đã chứng minh được một chuyện, lão gia hỏa kia thực ra không lừa hắn, coi như cho hắn một kiện bảo vật. Đáy lòng Nghệ Phong tính toán, có phải sau này nên cung kính một chút với lão đầu tử kia?

- Phụt...

Một tiếng vật thể rơi xuống đất để Nghệ Phong càng hoảng sợ, hắn định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra chính là nữ nhân vừa mới tranh đấu kia, khóe miệng liên tục phun ra máu tươi, con mắt nửa khép nửa hở, có vẻ hữu khí vô lực, vừa nhìn đã biết được bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

Nghệ Phong bước lên vài bước, tinh tế quan sát vị cường giả Tôn Cấp mỹ lệ này, bỗng nhiên vừa nhìn, lập tức có cảm giác kinh diễm.

Mặt như tranh, da trắng như tuyết, tuy rằng bị thương khiến sắc mặt trắng bệnh, thế nhưng lại không che giấu được vẻ tú lệ của nàng, dung quang chiếu người, quả nhiên là một tuyệt đại giai nhân.

Quan trọng nhất chính là, một hồi quyết đấu vừa rồi đã khiến quần áo của nàng bị đốt cháy hơn phân nửa, không thể che giấu được da thịt trắng mềm như mỡ đông. Toàn thân lấy một loại tư thái cực kỳ mỹ hoặc xuất hiện trong mắt Nghệ Phong.

Nghệ Phong tà tà nhìn vào tuyệt cảnh đột nhiên xuất hiện, đối với một thiếu niên chưa tới mười bảy tuổi như hắn mà nói, mỹ hoặc như vậy để hắn có chút không thể khống chế được.

Nghệ Phong vốn định nhìn chốc lát, nhưng khi thấy Trữ Huyền với hình ảnh diễm đam đáng yêu như thế này, đáy lòng không khỏi sinh ra ý thương xót. Đưa tay ôm lấy Trữ Huyền, bay nhanh về một phương hướng.

Bàn tay truyền tới cảm giác mềm mại, để đáy lòng hắn niệm lớn:

- Ba la ba la mặt...

Tuy rằng Nghệ Phong rất muốn lợi dụng người khác lúc gặp khó khăn, nhưng hiện tại có một loại cảm giác nào đó để hắn không dám. Đây chính là Tôn Cấp a, là tồn tại đỉnh phong toàn đại lục, quý mới biết thế lực phía sau nàng lớn cỡ nào, đến lúc đó chết như thế nào còn không biết.

Chỉ là, thân thể mỹ hoặc tới cực điểm này để hắn hận không thể làm theo xung động một lần, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn một lần.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 12: CHỮA THƯƠNG.

Nghệ Phong cũng biết, tình huống hiện tại của Trữ Huyền, căn bản không thích hợp di chuyển nhiều. May mắn chính là, Nghệ Phong vừa mới phát hiện trên đường có một sơn động, nghĩ hắn là nơi các tiểu phu dùng để nghỉ ngơi, chỉ là tình huống hiện tại không còn cách nào khác. Nghệ Phong nghĩ hắn là

các tiêu phu trong thời gian ngắn không ai dám tới, dù sao cường giả Tôn cấp chiến đấu gây ảnh hưởng quá lớn.

Cẩn thận đề Trữ Huyền lên trên chiếc giường đá, nhìn Trữ Huyền với khuôn mặt trắng bệnh không rõ, lúc này mới cường chế đè ép dục hòa không ngừng tăng cao.

Da thịt trơn bóng không có quần áo ngăn cản, không thể tránh khỏi bị bại lộ trong không khí. Da thịt mềm mại như mỡ đông, trắng mịn thon thả, đôi song phong nhô cao, bờ mông đầy đặn cong vênh. Không một khắc nào không chấn động tâm linh Nghệ Phong, tác phẩm nghệ thuật mỹ hoặc tới cực điểm này để nhân thân của hắn có chút nóng rực.

- Hừ...

Một tiếng hừ lạnh lung vang lên bên tai Nghệ Phong, thanh âm không lớn, thế nhưng phảng phất giống như tiếng sấm nổ. Nghệ Phong mạnh mẽ giật mình tỉnh giấc, lại phát hiện Trữ Huyền không biết đã dính lại từ bao giờ, lạnh lùng nhìn hắn.

Dù sao cũng là cường giả Tôn cấp, mặc dù đã bị nội thương, nhưng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị khiến đáy lòng Nghệ Phong không khỏi mọc lên hàn ý. Chỉ là, lập tức Nghệ Phong nở nụ cười, một nữ nhân không có khả năng động dục, sao phải sợ hãi?

Nghĩ vậy, tổng nháy mắt hắn liền khôi phục bình thường, chỉ là không còn bừa bãi đánh giá nhìn kỹ Trữ Huyền như trước.

Thấy vẻ trầm ổn trong mắt Nghệ Phong, đáy lòng Trữ Huyền hiện lên một tia kinh ngạc. Nghĩ không ra một tiểu thiếu niên nho nhỏ trước mắt, cư nhiên có thể đạm nhiên đối mặt với nhân thân của chính mình như vậy. Cần phải hiểu rõ, người có thể đạm nhiên đối mặt với nhân thân của chính mình như vậy, toàn bộ đế quốc đã thiếu lại càng thiếu.

Trữ Huyền lại nhớ tới nhân thân không chút kiêng kị nhìn chích mình, trên mặt đột nhiên ửng đỏ, đáy lòng nhiều hơn một phần lãnh ý và xấu hổ đối với Nghệ Phong.

- Cảm ơn...

Mặc dù Trữ Huyền rất phản cảm đối với nhân thân không chút kiêng nể của Nghệ Phong, nhưng vẫn hiểu là do hắn cứu mình, vì vậy nàng mở miệng nói lời cảm tạ. Nàng không phải là người không biết phân biệt thị phi.

- Ngươi làm gì?

Bỗng nhiên Trữ Huyền thấy Nghệ Phong cởi ra áo khoác của chính mình, trong lòng nàng hoảng hốt, nghĩ không ra thiếu niên này cảm thú như vậy, chính mình hiện tại căn bản không có lực lượng phản kháng.

Không để ý tới xấu hổ và sợ hãi trong mắt Trữ Huyền, Nghệ Phong khoác y phục của chính mình lên thân thể mềm mại của nàng. Ngược lại không phải là hắn quân tử cỡ nào, chỉ là hình ảnh trước mắt để hắn có chút không thể không chế được mình.

Ngạc nhiên một chút, Trữ Huyền biết chính mình hiểu lầm rồi, trên khuôn mặt trắng mịn hiện lên vẻ hồng đậm say lòng người. Nhân thân lạnh lẽo cũng có chút run sợ dần dần nhu hòa, trong lòng hơi hơi cảm kích thiếu niên ngây thơ trước mắt.

- Thương thế của nàng có điểm nặng, nếu như đề tủy ý phát triển mà nói, ta nghĩ nàng không kiên trì được vài ngày. Chỉ là, nàng rất may mắn, ta là một y sư, kỹ thuật không tính là quá kém. Nếu như muốn bảo trụ tính mạng của nàng, ngược lại cũng không khó.

Nghệ Phong nhìn Trữ Huyền, lẳng lặng nói.

Tựa hồ Trữ Huyền cũng minh bạch tình cảnh của chính mình, lấy trạng thái muốn động cũng không thể động của chính mình, cho dù bản thân có nghìn vạn loại biện pháp dưỡng thương cũng không thể làm nên chuyện gì.

Chỉ là, thiếu niên trước mắt thực sự là y sư có y thuật không kém sao? Tuổi tác của hắn, tựa hồ so với lời nói của hắn rất chênh lệch.

- Làm phiền rồi...

Trữ Huyền hiện tại đã cùng đường, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, quan trọng hơn nữa chính là, khí chất của thiếu niên này để nàng có một loại cảm giác nhìn không thấu.

Tựa hồ Nghệ Phong không nghe được lời của nàng, tựa động nói:

- Chỉ là nàng cũng phải hiểu, lấy tình huống toàn thân tê liệt của nàng, mặc kệ là thi châm hay giúp nàng xoa bóp hấp thu dược lực đều không thể tránh khỏi tiếp xúc tới một số địa phương riêng tư. Vì vậy, nàng phải hiểu rõ hơn nữa.

Thần sắc Trữ Huyền ngẩn ngơ, nhưng lập tức sắc mặt chuyển đỏ như máu, nàng hiểu rõ một số địa phương riêng tư là ở đâu, là địa phương nữ hài tử phải có.

Trữ Huyền hít sâu một hơi, thân thể mềm mại run nhẹ, ngữ khí cực kỳ bình thản nói:

- Cứ làm...

Ngạc nhiên một chút, nguyên tưởng rằng nữ tử kiều mị khó khổng chế này cần phải do dự suy nghĩ ít nhiều, không nghĩ ra nàng lại thẳng thắn trực tiếp như vậy, ngược lại khiến Nghệ Phong hơi ngẩn ra. -

Nghệ Phong hít sâu một hơi, đưa tay gỡ bỏ quần áo trên thân thể mềm mại của Trữ Huyền, quay đầu nhìn về phía nàng, đã phát hiện nàng nhắm chặt hai tròng mắt, chỉ là lông mi thật dài không ngừng run run đã chứng minh nội tâm của nàng không hề bình tĩnh.

Ngược lại là Nghệ Phong, thời điểm cởi chút quần áo hầu như đã bị thiêu không còn bao nhiêu, cánh tay có chút run run, chỉ là phải biết rằng, dưới tác phẩm nghệ thuật bất cứ kẻ nào cũng phải say mê này, không như vậy mới là lạ.

Quần áo đã cởi xong, đường cong cực kỳ mê người, tuyết trắng trước mắt, thân thể mềm mại phớt màu đỏ ngượng ngùng, để Nghệ Phong cư nhiên ngẩn người tại chỗ.

- Làm phiền rồi...

Vừa nói ra lời này, thế nhưng để Nghệ Phong triệt để tỉnh lại từ trong kinh hãi, trong nháy mắt trên tay xuất hiện một bộ kim châm.

Bàn tay của Nghệ Phong không ngừng tiếp xúc với da thịt mềm mại của Trữ Huyền, khiến nàng mạnh mẽ cứng ngắc lên, nhưng lại dần dần thả lỏng.

Tuy rằng da thịt mềm mại nhẵn nhụi để Nghệ Phong nóng bỏng khó nhịn, nhưng hấn vẫn cực lực khổng chế chính mình, kim châm trong tay cấp tốc đâm vào huyết đạo của Trữ Huyền. Nếu như tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện ra kim châm do Nghệ Phong đâm vào cơ thể Trữ Huyền có hơi chút xoay tròn.

Làm xong tất cả những chuyện này, trên trán Nghệ Phong toát mồ hôi hột.

Thế nhưng chưa hết, hấn lấy từ trong lòng một chiếc bình nhỏ, tựa hồ luyến tiếc đổ vào tay, nhìn vị trí nhô cao khiến hấn phải si mê, đưa tay xoa bóp tới.

Cảm giác tê dại từ tay truyền tới để hấn suýt chút nữa quên đi nhiệm vụ của chính mình. Lúc này, đôi lông mi mỹ lệ của Trữ Huyền càng run lợi hại, toàn thân đỏ bừng.

Theo thời gian trôi qua, càng lúc càng kiều diễm. Hai người ở đây, không ai mở miệng, hoàn cảnh kiều diễm như vậy, trầm mặc không nói tốt hơn so với đáp lại rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 13: TỬ KIM THỦY.

Kim châm rung động nhẹ nhàng như trước, hai tay của Nghệ Phong dính nước thuốc không nhanh không chậm thoa nhẹ trên người Trữ Huyền, bầu không khí có chút hương diễm, làm cho hô hấp của hai người dần dần có chút nóng bỏng. Da thịt mềm mại đụng vào tay, càng khiến Nghệ Phong mọc lên trận trận lửa nóng. Hấn phải nỗ lực áp chế.

Nghệ Phong rõ ràng cảm thụ được thân thể dưới tay không ngừng run rẩy. Mặc dù Trữ Huyền biết rõ Nghệ Phong đang chữa thương cho mình, thế nhưng khi đôi tay kia chạm vào nàng, thân thể nàng càng run lợi hại. Da thịt như hoa như ngọc kia, càng nổi lên một tầng ửng đỏ, biểu hiện nữ chủ nhân đang xấu hổ.

- Đáng tiếc ta chỉ có Lam Kim thủy. Nếu như có Tử Kim thủy. Với cơ thể hệ thủy của nàng, muốn tốt hơn càng đơn giản.

Nghệ Phong mở miệng đánh vỡ trầm mặc, hấn sợ nếu còn tiếp tục như vậy, định lực vốn không được của bản thân sẽ không khổng chế nổi.

- Trên ngón tay phải của ta có một Nạp Linh Giới, bên trong có Tử Kim thủy.

Âm thanh lời nói của Trữ Huyền thật dễ nghe, mặc dù nàng giả vờ trấn định. Thế nhưng những cử động tương đương với cái gì đều làm vừa rồi. Hay vẫn là làm nàng xấu hổ vô cùng. Luôn luôn tại trong mắt người khác cao quý tựa như tiên nữ, làm sao nghĩ ra sẽ bị một thiếu niên đối đãi như vậy.

Nghệ Phong đối với việc Trữ Huyền có Nạp Linh Giới không kinh ngạc chút nào, tuy rằng thứ này cực kì hiếm, có thể nói vô giá. Thế nhưng Trữ Huyền là cao thủ Tồn cấp, đây cũng không tính là cái gì. Trái lại nàng nói có Tử kim thủy, khiến Nghệ Phong có chút kinh ngạc.

Phải biết, Lam Kim thủy tại y sư giới đã được tính là cực kì trân quý. Huống chi là Tử Kim thủy còn cao hơn nó tới mấy đẳng cấp. Thứ này, nếu xuất

hiện bên ngoài, dự lực sẽ không thua kém chút nào công pháp Nhật cấp, chỉ sợ càng thêm cảm dỗ.

Từ trên ngón tay thon dài gờ xuống Nạp Linh giới, ở trong đó tìm được Từ Kim thủy, tích vài giọt trên tay, một luồng cảm giác mát lạnh đến thấu tâm can mạnh mẽ mọc lên, để Nghệ Phong than thầm trong lòng, đồn đãi không giả, quả thật là thánh phẩm chữa thương.

Cẩn thận cầm cái bình, Nghệ Phong không có chút nào giác ngộ thứ này là của người khác, bỏ vào trong lòng mình. Thủ pháp trên tay di chuyển lên xuống rất nhanh, Về ửng đỏ trên mặt Trữ Huyền vừa mới rút đi, lại nổi lên mạnh mẽ.

...

- Phù...

Thở mạnh một hơi, xoa xoa đầu đầy mồ hôi, Nghệ Phong cảm áo khoác, đắp lên thân thể ngọc ngà trước mắt. Rốt cuộc nhịn không được thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với thân thể mềm mại mê người đến cực điểm, quả thực là một loại dẫn vật, hết lần này tới lần khác mình lại cam tâm tình nguyện chịu dẫn vật, tận đáy lòng Nghệ Phong hung hăng khách sáo một phen với chính mình.

- Được rồi, Từ Kim thủy không hổ danh là thánh phẩm. Tuy rằng thương thế của nàng rất nặng, thế nhưng có nó trợ giúp, nàng có thể đứng lên rất nhanh. Về phần muốn khôi phục hoàn toàn, sợ là trong ngắn hạn không có khả năng.

Trữ Huyền hiển nhiên thở dài một hơi, thế nhưng đôi mắt đẹp lại vẫn không mở ra, lông mi thật dài run rẩy, phối hợp với khuôn mặt ửng đỏ như máu. Để Nghệ Phong cảm thấy thú vị, cao thủ Tôn Cấp cao quý là thế lại có thể hiển lộ ra một bộ trạng thái tiểu nữ nhi, để hắn cảm thấy sáng khoái.

- Mở mắt đi, ta không có làm gì với nàng? Không cần xấu hổ như vậy.

Nghệ Phong trêu chọc nói, hắn thích nhìn nữ thần cao quý rơi xuống phạm trần.

Sau khi Trữ Huyền nghe được, đáy lòng hung hăng mắng: toàn thân trên dưới đều bị người nắn bóp sờ soạng, còn nói là cái gì cũng không làm? Cái đó và làm chuyện này có khác biệt gì.

Thậm chí Trữ Huyền hoài nghi: thiếu niên trước mắt này là cố ý, cho dù chữa thương, cũng không thể toàn thân trên dưới, bất luận địa phương gì đều xoa bóp một lần đi. Ít nhất, nàng cũng không thừa nhận chân mình bị thương.

Vấn đề như vậy Trữ Huyền tự nhiên sẽ không hỏi ra được, nàng sẽ không tự cấp chính mình tìm xấu hổ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trữ Huyền chậm rãi mở mắt, thấy vẻ mặt Nghệ Phong uể oải, đang cởi áo khoác của hắn để che kín cho mình, ánh mắt của nàng cũng thoáng nhu hòa.

- Người biết Cơ Lạp ra sao không?

Trữ Huyền nghĩ tới cái gì, thanh âm như chim hoàng oanh của nàng có chút gấp rút.

Nghệ Phong có chút nhíu đầu lông mày, bản thân mình sống chết chưa lo, rõ ràng còn nhớ tới việc bị Cơ Lạp cướp đi thứ gì đó.

- Nàng trước nên lo tốt cho mình? Mạng còn không có, thu hồi lại thứ đó để làm gì?

Lời nói của Nghệ Phong rất nặng, pha chút mùi vị giáo huấn.

Trữ Huyền sững sờ tại chỗ, người nào chứng kiến mình mà không cung kính, cũng chưa từng nghĩ đến bị một thiếu niên nhìn choai choai giáo huấn. Chỉ là đáy lòng lại có một dòng nước ấm chảy qua, ngữ khí thân thiết trong đó, nàng lại có thể nghe được.

- Y thuật của người rất cao.

Trữ Huyền cảm giác thân thể vốn chết lạng của mình xuất hiện từng đợt đau đớn, nàng cảm thán nói.

- Cũng tạm được! Chủ yếu nguyên do là Từ Kim thủy của nàng, bằng không cảm giác của nàng sẽ không khôi phục nhanh như vậy, ít nhất còn phải chờ thêm mấy canh giờ.

Nghệ Phong điềm đàm cười, tựa như y thuật của mình bé nhỏ không đáng kể.

Dáng dấp thông dong, để cho Trữ Huyền có chút thất thần: thiếu niên choai choai này rốt cuộc là ai? Y thuật này, phỏng phát đạt tới y sư cao cấp, cho dù là cùng với Vương Cấp cao thủ cũng được tính là ngang hàng. Tối trọng yếu là, dám chống lại ảnh hưởng của hai đại cao thủ Tôn Cấp, ít nhất phải có thực lực Tướng cấp, mới ngăn cản được.

Một người có thực lực Tướng Cấp cùng với y sư cao cấp, đối với hắn nhỏ nhoi niên kỉ hiển nhiên không xứng đôi. Hơn nữa đối mặt chính mình còn duy trì được khí chất thần nhiên, Trữ Huyền cảm giác thấy thiếu niên này rất thần bí.

- Cái kia... Lúc nào ta mới cử động được?

Trữ Huyền rốt cục hỏi ra vấn đề mình muốn biết nhất. Hình ảnh hương diễm tới cực điểm vừa rồi, nàng không muốn trải qua lần hai, hiện tại ngấm lại, nàng cảm giác mặt mình như bị phỏng. Chính mình luôn luôn cao quý, chưa từng có cảm giác như vậy, việc này cũng để cho chính nàng luôn luôn bình tĩnh lại lộ ra dáng vẻ khác với thân phận.

Nghệ Phong mỉm cười, tuy hẳn rất hoài niệm cảm giác vừa rồi, thế nhưng cũng biết, việc này sẽ không trở lại nữa.

- Yên tâm đi. Tuy y thuật của ta không cao lắm, thế nhưng mượn Từ Kim thủy trợ giúp. Nếu chỉ là cử động thì không có vấn đề.

Nghệ Phong rất thân nhiên nói ra.

Nghệ Phong biết Trữ Huyền muốn điều gì, chỉ cần nàng cử động được, khẳng định sẽ không để Nghệ Phong chữa thương cho nàng, chuyện tình vừa mới đổ vỡ tới mang tai cũng sẽ không xảy ra một lần nữa.

Nghệ Phong nói, để cho Trữ Huyền thở dài một hơi, nàng cũng khôi phục tư thái vốn có của mình, nàng thân nhiên nói ra:

- Chuyện tình vừa mới xảy ra coi như không phát sinh.

Ngôn ngữ phiêu nhiên và thể ngoại, mới đúng là tư thái vốn có của Cao thủ Tôn cấp, cũng để cho Nghệ Phong biết rằng, nữ nhân trước mắt đã không còn là người mà mình tùy ý có thể vãn vè. Mà là một cường giả đứng trên đỉnh cao.

Nghệ Phong với nụ cười không thay đổi, không để ý đến Trữ Huyền, đi từng bước về phía cửa động

- Ngươi đi đâu?

Trữ Huyền thấy Nghệ Phong đột nhiên ly khai, chính nàng cũng không hiểu rõ vì sao mình kêu lên.

- Đi ra ngoài một chút...

Giọng nói thân nhiên mang theo khí tức rất an tâm.

Trữ Huyền cư nhiên không kim lòng được thở dài một hơi, nhìn bóng lưng của Nghệ Phong có chút phức tạp, nàng quyết không có khả năng làm được như lời nói, xem cái gì cũng không xảy ra. Đối với người nam nhân thứ nhất đối xử với mình như thế, trong lòng chung quy sẽ có loại cảm giác khác, chính nàng cũng cảm thấy không rõ ý nghĩ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 14: CHIẾN ĐẤU VỚI TÔN CẤP.

Gió hiu hiu thổi, sóng lăn tăn. Hồ nước không lớn, thậm chí có thể nói là cái ao. Chỉ bất quá là nước chảy xuôi từ trên núi xuống, tụ tập ở chỗ này, mới có hồ nước trong suốt thấy tới đáy này.

Bên cạnh hồ nước có một địa phương, cây cỏ bốn phía cũng xanh tươi, hơn nữa là nơi tiêu phu phải đi qua, nên cố ý tu sửa, chính thành một địa phương tốt, là một bức tranh đầy hàm ý.

Nghệ Phong ngồi bên cạnh hồ nước, nhìn thiếu niên ngây ngô trong nước, trong lòng hẳn cười nói:

- Đây lẽ nào là phản lão hoàn đồng trong truyền thuyết?

Nhớ tới hình ảnh mười phần hương diễm kia, phảng phất xúc cảm còn ở lại trên tay, hẳn không khỏi lại nở nụ cười:

- Chức nghiệp y sư này cũng không tồi? Ít nhất có chút sự tình được làm quang minh chính đại. Hắc hắc, chỉ là, nữ nhân này thật động lòng người.

Mặc dù có gió lạnh thổi, thế nhưng trong lòng Nghệ Phong vẫn nhìn không được rung động. Nghệ Phong biết, chính mình không quên được nữ nhân này. Hoặc là nói, là không quên được thân thể mê người đến cực điểm kia.

- Phác...

Nghê Phong liếc mắt nhìn về nơi có một con dĩa điều đang mạnh mẽ bay tới, vừa mới chuẩn bị sẵn nó làm bữa cơm. Nhưng hần lập tức mạnh mẽ đứng lên, trong ánh mắt sáng sủa tràn đầy kinh khủng. Trong nháy mắt hần nhanh chóng chạy về phía sơn động.

Hiện tại đã gần hoàng hôn. Hần là chim chóc đã về tổ. Thế nhưng hiện tại lại mạnh mẽ bay lên như bị kinh động, hiển nhiên là bị người hù dọa. Chiến trường của Tôn Cấp, người khác căn bản là không dám tới, vậy thì chỉ có một nguyên nhân. Đó chính là Cơ Lạp trở lại tìm kiếm Trữ Huyền.

Nghĩ vậy, Nghê Phong cảm giác thấy phía sau lưng mình có chút đồ mồ hôi. Nghĩ không ra, tuyệt chiêu giống như hủy thiên diệt địa kia lại không khiến Cơ Lạp bị thương nặng, hần cư nhiên có thể nhanh chóng tìm đến đây.

Nghê Phong mạnh mẽ xông vào sơn động, làm cho Trữ Huyền đang mặc quần áo vào chết đứng tại chỗ. Quần áo vừa mới mặc qua cổ, kiện y phục chính đang còn đặt một bên, càng làm cho đáng vẽ của mị hoặc năng lộ ra.

- A...

Trữ Huyền phản ứng lại, quay người như chớp giật, miệng chuẩn bị thét ra tiếng chói tai.

Trong lòng Nghê Phong hoảng hốt, bước gấp vài bước, ôm lấy Trữ Huyền, bàn tay dùng sức che lấy đôi môi đỏ mọng của nàng. Cảm giác ôn nhu trong tay, để trong lòng Nghê Phong nhận không được rung động.

- Đừng kêu. Cơ Lạp tìm tới nơi này rồi?

Nghê Phong giải thích nói.

Trữ Huyền nghe được lời giải thích của Nghê Phong, trong lòng đồng thời hoảng hốt. Lại cảm thấy buồn cười đối với hành vi vừa rồi của mình: chính mình toàn thân trên dưới đều bị người ta sờ soạng, sự việc vừa rồi có kinh khủng như vậy sao?

Thấy Trữ Huyền bình tĩnh trở lại, Nghê Phong thở dài một hơi, lúc này mới buông tay ra, rời khỏi cảm giác ôn nhu trong tay, trong lòng hần hiện lên một tia không muốn.

- Ta rất buồn cho nàng, sử dụng chiêu thức tương tàn, lại không thể giết chết người ta, lại để cho chính mình thiếu chút nữa thì đi luôn.

Nghê Phong nhìn Trữ Huyền cười khò.

Mặt Trữ Huyền có chút đỏ bừng: đâu chỉ thiếu chút nữa là đi luôn, còn có thân thể trước giờ chưa ai thấy qua của mình, bị người sờ soạng một lần. Đây gọi là tự làm tự chịu sao?

- Hần đến ta sẽ ứng phó, sẽ không để cho người gặp phải chuyện không may.

Trữ Huyền rút cuộc khôi phục khí thế của một cao thủ Tôn Cấp, nhìn Nghê Phong thần nhiên, trong giọng nói tồn tại sự chân thật đáng tin.

Đào cặp mắt trắng dã, Nghê Phong bắt đầu nói rằng:

- Đừng có suy nghĩ hão huyền. Nàng đứng lên cũng là một vấn đề, còn có thể ứng phó được hần sao?

Tuy Trữ Huyền biết lời nói của Nghê Phong chính là sự thực, thế nhưng mình cũng không muốn liên lụy đến Nghê Phong, nàng mặc áo khoác của Nghê Phong trên vai, lảo đảo bước từng bước, vững vàng tiến ra bên ngoài.

- Người đứng ở nơi này, ta sẽ bảo vệ người.

Trữ Huyền kiên định nói, nàng không muốn bởi vì chính mình, để người vô tội phải liên lụy.

Nghê Phong cảm giác trán của mình toát ra mồ hôi lạnh: nếu nàng vừa đi ra, ta không biết ta có chết hay không. Thế nhưng ta bảo đảm nàng sẽ chết chắc.

Nghê Phong lắc đầu, hần quay về phía hình bóng làm cho người khác phải say mê kia, cả giận trầm trọng nói:

- Đứng ở đây, không thể đi tới chỗ đó. Ta đi giải quyết.

Trữ Huyền cảm giác đầu mình có chút không đủ dùng, mình cư nhiên sẽ bị người quát, trong đế quốc còn có người dám quát mình như vậy?

- Nàng đi ra ngoài đó chỉ biết chịu chết. Nàng ở trong sơn động, một câu cũng không thể nói, mặc kệ nghe được cái gì?

Nghê Phong trầm giọng nói như mệnh lệnh.

Chưa từng có người dám nói với mình như vậy, Trữ Huyền vừa buồn cười vừa có điểm tức giận: từ lúc nào? Một thiếu niên choai

choai cũng có thể ra lệnh cho mình?

- Ngươi làm được không? Hẳn là cao thủ Tôn Cấp.

Ngữ khí Nghê Phong hơi nhu hòa.

- Ít nhất ta cảm thấy ta đi tốt hơn so với nàng đi.

- Ngươi có thể nói cho ta biết? Ngươi là cường giả đẳng cấp nào?

Trữ Huyền cảm giác thiếu niên này rất thần bí, cư nhiên dám đi đối kháng với Tôn Cấp, vậy không phải là Tướng Cấp do mình tưởng tượng. Ít nhất cũng phải là Vương Cấp. Thế nhưng, hẳn mới bao nhiêu tuổi a?

Trong lúc Trữ Huyền sững sờ, Nghê Phong đã chạy tới miệng động, một câu nói thần nhiên truyền tới tai Trữ Huyền

- Tại lúc ta mười một tuổi, kinh mạch bị đứt.

Một câu nói, để Trữ Huyền hoảng sợ tại chỗ: kinh mạch bị đứt! Vậy chẳng phải là, hẳn không phải là võ giả, đối mặt với Cơ Lạp, chính là hẳn có mười cái mạng cũng đủ chết.

Trữ Huyền nhìn về miệng động, thấy bóng người kia dần dần mất hẳn, từng đợt sóng nổi lên trong tâm, đồng thời trong lòng kinh hãi, nàng cũng cắn môi trong lòng cả giận nói:

- Cơ Lạp, nếu thiếu niên này xảy ra chuyện tình gì. Cho dù ta bức sự phụ xuất quan, cũng muốn truy sát ngươi tới tận chân trời góc biển.

...

Hiển nhiên Cơ Lạp cảm thụ được Trữ Huyền đang ở trong son động trước mặt, trong lòng còn chưa kịp vui vẻ, đã bị một người đeo mặt nạ cắt đứt.

- Hừ...

Một thanh âm già nua từ người đeo mặt nạ phát ra, hiển nhiên có thể nghe được sự bất mãn đến cực độ ở bên trong.

Trong lòng Cơ Lạp run lên, cước bộ cũng ngừng lại, bình tĩnh nhìn người đeo mặt nạ ở trước mặt, trong lòng biến ảo bất định.

Tính toán trong chốc lát, Cơ Lạp nhìn người đeo mặt nạ ở trước mặt, ngữ khí tương đương hiển lạnh nói:

- Không biết làm sao xưng hô với tiên sinh, có từng gặp một nữ oa nhi tên là Trữ Huyền hay không?

- Hừ, chính là ngươi vừa mới đánh nhau ở trên đầu ta, ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của ta, còn hỏi tên còn lại?

Thanh âm già nua tràn đầy bất mãn. Con mắt dưới mặt nạ nhìn Cơ Lạp với vẻ rất xem thường.

Trong lòng Cơ Lạp lãnh lẽo, chỉ là không rõ thực lực của đối phương, hẳn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dưới tình huống biết rõ mình là một cao thủ Tôn Cấp, còn dám nhìn mình một cách xem thường như thế, lão nhân này không đơn giản.

Trong đầu Cơ Lạp sàng lọc lại tin tức về tất cả các cao thủ Tôn Cấp mà đế quốc có, lại không dò ra tung tích của đối phương. Chẳng qua, cho dù là như vậy hẳn cũng không dám khinh thường. Đại lục này, cường giả ẩn dấu nhiều như mây.

Quan trọng nhất là vừa mới trúng một chiêu tuyệt cường của Trữ nữ oa, hẳn cũng ăn nhiều thiệt thòi, thụ trọng thương, đây cũng là nguyên nhân vì sao đến bây giờ hẳn mới xuống núi đi tìm người. Nhưng dù sao cũng chịu thương, thực lực hiện tại của hẳn, chỉ phát huy được không đến năm thành.

- Quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi, ta cảm giác thấy sâu sắc xin lỗi. Chỉ là, ta không biết tiên sinh ẩn cư nơi này. Bằng không, khẳng định sẽ không đến làm phiền ngài.

Cơ Lạp không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Người đeo mặt nạ cười nhạt, thanh âm già nua nhàn nhạt nói:

- Nếu đã như vậy, vậy ngươi đi đi. Ta muốn tiếp tục nghỉ ngơi.

Nói xong, không để ý tới Cơ Lạp, bước chân vững vàng hướng son động.

- Tiên sinh, chờ một chút...

Cơ Lạp la lớn.

Người đeo mặt nạ quay người lại, nhíu nhíu đầu lông mày, biểu hiện ra thái độ cực kỳ không kiên nhẫn. Nếu như Trữ Huyền tại đây, khẳng định sẽ hít sâu một hơi, tuy rằng thanh âm thay đổi, thế nhưng bóng dáng kia, không khó để nhìn ra đây là Nghê Phong.

Một người kinh mạch bị đứt đoạn, đối với một cao thủ Tôn Cấp lại dùng ánh mắt xem thường, trò cười này có chút lớn. Hết lần này tới lần khác, lại trình diễn ngay hiện tại.

Mị Ảnh - Chương #14

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 15: HÙ NGƯỜI?

Nhân thân Cơ Lạp biến ảo bất định: đã từ rất lâu chính mình chịu nhục như vậy, thế nhưng hiện tại lại không có cách nào khác, với trạng thái bị thương nặng trước mắt, cho dù đối mặt với cao thủ Vương Cấp, nếu đánh nhau thì cũng có chút chịu thiệt. Huống chi căn bản là chính mình nhìn không thấu thực lực của người trước mắt.

Trên người hắn, Cơ Lạp không phát hiện được một tia vũ khí lưu động nào. Vậy chỉ có hai cách giải thích. Một là người trước mặt không phải võ giả, hai là thực lực của hắn không thấp hơn so với mình, chính mình nhìn không thấu hắn.

Cơ Lạp là người luôn luôn cẩn thận, tự nhiên phải chọn nguyên thứ hai, hắn không tiếp thu được một người không phải võ giả lại dám trấn định như thế trước mặt mình. Cơ Lạp cũng không phải không hoài nghi người trước mắt đang dọa唬 hắn. Thế nhưng, hắn lại dám xuất hiện trong chiến trường của Tôn Cấp, nghĩ vậy nên điểm hoài nghi này tiêu tan thành mây khói trong nháy mắt.

- Thế nào? Còn có chuyện?

Thanh âm giả nua của Nghê Phong biểu hiện ra thái độ cực kì không kiên nhẫn.

- Ha ha, tiên sinh, không biết có gặp qua nữ hài vừa đánh với ta hay không?

Cơ Lạp nhìn Nghê Phong bình tĩnh, hiền lành nói ra.

- Hừ... Biết rõ còn hỏi, người đã sớm nhìn thấy được năng trong sơn động của ta phải không?

Trong lòng Nghê Phong có chút rung mình, nhưng trong miệng vẫn nói năng cường thế.

- Tiên sinh, không biết có thể giao nữ oa nhi đó cho ta hay không? Ta còn có thứ đồ vật trên trên người nàng.

Cơ Lạp vừa cười vừa nói, không chút nào vì thái độ của Nghê Phong mà nổi giận.

- Người đi đi! Oa nhi xinh đẹp kia, ta xem trúng nàng.

Nói xong, Nghê Phong toát ra một tia cười tà ở khóe mắt.

Hắc hắc, Nghê Phong nghĩ đây là một câu hán nói rất thật, ngấm lại dáng người nóng bỏng của Trữ Huyền, đáy lòng hắn không khỏi tự mắng to: vừa rồi nên làm thêm chút điểm mờ ám a, châm thêm mấy châm nữa, đổi Từ Kim thủy thành xuân dược cấp cho Trữ Huyền chữa thương. Khụ, thực thất bại, quá thất bại, nghĩ không ra ta có thể tận tâm tận lực chữa thương cho nàng.

Cơ Lạp cực độ khinh bỉ, đối với Trữ Huyền cũng thông cảm vô cùng, bị một lão dân dê như vậy chà đạp, ngấm lại hắn cũng đáng tiếc.

- Ha ha, tiên sinh thích nàng chính là phúc khí của nàng. Chỉ là có thể để ta thu hồi đồ vật của mình trước đã được không?

Cơ Lạp không cam lòng hết hy vọng, chính mình liều mạng bị thương nặng, nếu như thứ đồ vật kia không thể thu hồi được, quả thực là không cam lòng.

- Hừ, hiện tại mọi thứ của nàng là của ta, thứ gì trên người nàng tự nhiên cũng là của ta.

Nghê Phong nhìn Cơ Lạp lạnh lùng nói, rất có ý tứ động thủ.

Kháo, lão gia hòa khó đối phó như vậy, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn bản thiếu sẽ lộ ra sơ sót. Nếu bản thiếu đánh không lại người, bản thiếu sẽ thiêu trụi lòng của người, lòng toàn thân trên dưới của người đều đốt sạch sẽ, mặt bên trái khắc hòa thượng, mặt phải khắc ni cô, đánh dấu trên trán: thông

đồng. Sau đó dùng một sợi dây nối cả ba lại.

- Nếu như tôn giả không còn việc gì nữa, thì xin mời ly khai.

Nghệ Phong hạ lệnh tiễn khách.

Tư thái như vậy, đề cáo già Cơ Lạp này cũng rất hoà nghi: lão nhân thần bí trước mắt này, làm gì đuổi mình gấp vậy? Hấn sợ cái gì sao? Lẽ nào...

Ánh mắt Cơ Lạp lóe lên, đề Nghệ Phong cả kinh trong lòng, đáy lòng không khỏi tự trách mình để lộ ra động thái nóng ruột, khiến lão gia hòa này phát hiện ra điểm gì. Xem ra, nếu muốn hù hấn đi sợ là không có khả năng.

- Ngươi còn không đi? Lẽ nào muốn ta tự mời đi sao?

Nghệ Phong trầm giọng nói ra, nếu đã để hấn nhận ra, còn không bằng biểu hiện càng thêm nóng ruột.

- Ha ha, tiên sinh chỉ cần đưa thứ ta cần, ngay lập tức tôi sẽ quay đầu đi. Chỉ là không có thứ đó, ta đi có chút không cam lòng a.

Cơ Lạp nhìn Nghệ Phong cười cười nói ra. Không đoán ra được hấn tính toán cái gì trong lòng, chỉ là, hấn âm thầm làm thân thể căng cứng, để cho bầu không khí cực kì trầm trọng.

- Ngươi muốn động thủ sao? Hừ, nếu không phải ta sợ mấy lão già kia nhận thấy được khí tức của ta... Hừ...

Một câu nói mang theo con tức giận rất nặng từ trong mũi Nghệ Phong hừ đi ra, làm cho Cơ Lạp run lên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com

Lẽ nào lão nhân này mạnh như vậy? Nghe ngữ khí của hấn, hình như là vì tránh né cừu nhân nên mới trốn ở chỗ này. Khó trách hấn nóng ruột bảo ta ly khai. Thế nhưng, mình có thể buông tha cho bảo vật kia sao? Cơ Lạp suy nghĩ một chút, trong lòng rất là không cam chịu.

.

Hít sâu một hơi, Cơ Lạp cắn răng nói

- Tiên sinh, thứ kia ta nhất định phải đạt được, nếu như tiên sinh vẫn ngăn cản, chỉ có cách động thủ.

Trừ Huyền trốn ở miệng động nghe nói như thế, tim của nàng suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực. Kêu một người ngay cả Linh Giả cũng không đạt được đi đối đáp lại một người là Tôn Cấp, cái đó và muốn chết không khác gì nhau.

Nghệ Phong cảm giác được đáy lòng mình toát ra mồ hôi lạnh: mẹ nó, cái này không phải là đùa chết ta sao? Đừng cho ta có cơ hội, bằng không ta nhất định sẽ tìm mấy con heo mẹ cho lão gia hòa này, lại cho lão phối chế thêm độc môn tuyệt kĩ của bản thiếu "ta yêu hai căn củi".

- Ta ###@***, thích đánh thì đánh, cùng lắm thì bị mấy lão già kia vây công. Lão tử làm thịt ngươi trước.

Nghệ Phong mắng tùy tiện, xắn tay áo, tựa như lưu manh đánh nhau.

Cơ Lạp thấy thế, hơi sững sốt, câu nói cuối cùng kia, lại để trong lòng hấn đổ mồ hôi lạnh: lẽ nào lão gia hòa này, thực sự là một cường giả? Phải biết là, trạng thái hiện tại của mình, căn bản không phải là đối thủ của hấn.

- Lão già này, động thủ a. Xem lão tử ngày hôm nay không lôi gân chim của ngươi ra làm roi không được.

Nghệ Phong bị chọc triệt để nổi con tức, tính cách lưu manh bị kích thích đến cùng.

Ở trong son động, Trừ Huyền cảm thấy mặt mình có chút dài ra: thiếu niên này, cư nhiên dám khiêu khích một cao thủ Tôn Cấp? Khiêu khích một cao thủ tồn tại ở đỉnh phong đại lục? Không ngờ còn dùng ngôn ngữ lưu manh thô tục như vậy.

Cơ Lạp chưa từng chịu qua vũ nhục như thế, hấn cũng không nhịn được nữa, bàn tay vung lên, hung hăng đánh về hướng Nghệ Phong.

- Phanh...

Trong sự ngạc nhiên của Cơ Lạp, thủ chương của hấn vỗ vào người Nghệ Phong không hề có trở ngại. Thuận lợi đến mức để hấn kinh ngạc vạn phần.

Bất quá, việc này cũng không khiến Cơ Lạp vui vẻ, ngược lại hiện lên trên mặt hấn là vẻ kinh hoàng không gì so sánh được.

Bởi vì hấn phát hiện, chính mình tuy rằng đánh vào trên người Nghệ Phong, thế nhưng người trước mắt cũng không có phản ứng gì, chỉ là gương mặt mang theo mặt nạ kia đang dữ tợn nhìn hấn.

Cơ Lạp gần như không cần nghĩ, thân ảnh rất nhanh chớp động vài cái, trong nháy mắt liền biến mất trước mặt Nghệ Phong. Cơ Lạp mạnh mẽ đề thăng đầu khí, đề tốc độ của mình phát huy đến cực hạn.

Chạy thoát ra rất xa, lúc này hấn mới vỗ vỗ ngực: trời ạ, nghĩ không ra lão gia hòa này thực mạnh như vậy, năm thành lực lượng của ta đánh trên người

của hắn cư nhiên không có một chút sự tình gì. Đủ để chứng minh, thực lực của lão gia hỏa này ít nhất đã là Tôn Cấp.

Cơ Lạp nghĩ chính mình có chút may mắn: nếu lão gia hỏa này không vì tránh né cừu nhân mà không dám ra tay, lấy tình huống hiện tại của chính mình, sợ là dữ nhiều lành ít.

Cơ Lạp chính là không nghĩ ra, ngay lúc hắn âm thầm may mắn, sắc mặt Nghệ Phong đang nổi giận trong nháy mắt co quắp lại, một ngụm máu tươi trong miệng mạnh mẽ phun ra.

- A...

Trữ Huyền vừa đi ra từ sơn động thấy một màn như vậy, nàng kinh hãi kêu một tiếng, vội vàng chạy tới, đỡ lấy thân thể yếu đuối của Nghệ Phong, sốt ruột hỏi:

- Ngươi thế nào rồi?

Tuy cách một lớp quần áo, thế nhưng Nghệ Phong vẫn cảm giác được hương thơm nhu nhuyễn, hắn không kìm lòng được thốt một câu:

- Vì sao cảm giác so với vừa rồi càng mềm mại?

Trữ Huyền có chút dở khóc dở cười, thậm chí còn có ý nghĩ giết hồn đản này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 16: BỊ THƯƠNG

Ngươi không sao chứ?

Trữ Huyền nghẹn ngào, tuy rằng nàng cũng chịu nội thương trầm trọng, ôm Nghệ Phong khiến nàng chịu áp lực cực đại, suýt nữa không đứng vững. Thế nhưng nàng vẫn gắt gao ôm lấy hắn. Nàng cảm giác tâm của mình đau đớn không gì sánh được: một chương của Tôn Cấp đánh về một người không phải là Linh Giả, muốn không chết cũng khó, rất khó lý giải thiếu niên này làm sao đứng vững vào lúc đó, dọa Cơ Lạp chạy trời chết.

Hai mắt chậm rãi nhắm lại, Trữ Huyền phẫn nộ quát:

- Cơ Lạp, ta sẽ truy sát ngươi đến tận chân trời góc biển. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Vừa dứt lời, nước mắt của nàng tuôn rơi, thiếu niên trước mắt này là vì cứu nàng mà chết. Nàng không biết đối với người đã cứu mình này, đối với người nam tử đầu tiên đã chạm vào mình này là loại cảm tình gì, nhưng khát vọng báo thù trong lòng chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Cảm thấy từng giọt lệ rơi xuống trên mặt mình, Nghệ Phong ngạc nhiên không ngớt: không lắm? Nữ tử như nữ thần này cư nhiên khóc vì mình? Nàng là một cường giả Tôn Cấp cao quý khiến vô số người ngưỡng mộ a.

- Việc này... Tuy rằng nàng rất đẹp, thế nhưng ta không quen để người khác khóc vì mình.

Mặc dù Nghệ Phong có chút luyến tiếc cái ôm áp vừa ấm vừa thơm kia, thế nhưng nhìn đến nước mắt rơi đến khóe miệng làm hắn bất đắc dĩ phải mở mắt ra nói.

Ngăn ra! Nhưng Trữ Huyền lập tức vui vẻ hét lớn

- Ngươi không chết?

Khẽ chùi nước mắt còn lưu lại trên khuôn mặt, vẻ mặt tươi cười tỏa sáng rực rỡ.

Chết rồi! Chết rồi! Dáng tươi cười này quả thật là mê chết người.

Nhớ kỹ có vị cô nhân đã từng nói: nếu có một nữ nhân khóc vì ngươi, nói rõ ngươi có thể cùng nàng phát sinh mối quan hệ siêu hữu nghị. Tuy nói thân phận của nữ nhân này gần giống như nữ thần, thế nhưng ta anh tuấn như vậy, nhất định nàng sẽ coi trọng ta, uhm, nhất định là coi trọng ta?

- Cái kia, muốn phát sinh mối quan hệ siêu hữu nghị cũng có thể. Chỉ là ta nói cho nàng biết, ta còn rất trong sạch, không có một vụn kim tệ thì không cần bàn nữa?

Nghệ Phong một bộ biểu tình không thể cò kè mặc cả.

- Phì...

Thấy Nghệ Phong còn có tâm tư nghĩ đến mấy thứ này, nàng chỉ biết thiếu niên trước mắt không có việc gì, đồng thời nàng thở dài một hơi, cũng khôi phục thái độ bình thường, để Nghệ Phong xuống dưới mặt đất.

Kiểm tra qua thân thể của mình, Nghệ Phong chưa từng cảm tạ lão nhân như bây giờ, nếu như lão nhân ở đây, nhất định hắn sẽ không mắng lão hỗn đản, uhm, sửa lại gọi là thân côn.

Nhỏ một ngụm máu tươi, giọng nói cũng thuận lợi hơn nhiều, tuy còn có chút khó chịu, nhưng chỉ là vết thương nhỏ, tu dưỡng vài ngày sẽ không còn đáng ngại.

- Rốt cuộc ngươi có thực lực gì?

Trữ Huyền cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn Nghệ Phong hỏi rất hồ nghi, lông mi chớp chớp, càng lộ ra vẻ kiêu mị.

Nghệ Phong đảo cặp mắt trắng dã:

- Nàng cho rằng một người kinh mạch bị đứt đoạn sẽ có thực lực gì?

- Thế nhưng...

Trữ Huyền không tin, thiếu niên trước mắt quá mức thần bí, không chỉ là y thuật không tồi kia, càng làm cho người khiếp sợ chính là, một chương của Tôn Cấp, hình như cũng không gây nhiều thương tổn cho hắn.

Nghệ Phong không trả lời nàng, chỉ là giải khai nút áo của mình, tại Trữ Huyền nghi hoặc cùng e thẹn, chỉ chỉ ngực nói:

- Dựa vào nó, ta mới có thể bảo vệ được mạng nhỏ này của mình.

Nhuyễn giáp màu lục nhạt, mặt trên phác thảo những kí hiệu kì quái, lưu chuyển sắc màu ngọc lưu ly nhàn nhạt, càng làm cho nhuyễn giáp này tràn ngập màu sắc thần bí.

- Nhuyễn kinh giáp...

Trữ Huyền kinh hô. Trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

- Thứ này rất quý giá sao? Ta vì nó đã đáp ứng ba ngày không gọi lão đầu từ kia là lão gia hỏa... Nghĩ lại thật thiệt thòi.

Nghệ Phong cau mày, bộ dạng rất không tình nguyện, phảng phất ăn phải thiệt thòi lớn.

- Phụt...

Khuôn mặt đẹp đến tận cùng của Trữ Huyền co giật, nàng cảm giác mình nhanh phát điên rồi. Thậm chí hoài nghi lão đầu từ trong miệng Nghệ Phong là kẻ ngu si, chỉ cần không mắng hắn thì hắn sẽ cho vật quý giá như thế?

Nhuyễn kinh giáp, lấy nguyên liệu là da của Huyết kinh ở sâu trong đại hải, lại lấy Mị hợp hai làm một mới luyện chế thành. Phải minh bạch, Huyết kinh và Mị muốn phù hợp điều kiện thì phải có thực lực của Tôn Cấp, nên muốn tìm được thì khó khăn vô cùng. Quan trọng nhất là, cho dù có nguyên liệu, nếu muốn luyện chế cũng vô cùng khó khăn, không có Nhiếp Hồn Sư đạt Tôn Cấp trở lên giúp đỡ, quả thực là không có cách nào luyện chế, mười kiện cũng không nhất định luyện chế thành công một kiện.

Tưởng tượng một chút, Nhiếp Hồn Sư vốn rất thưa thớt, còn phải đạt được Tôn Cấp trở lên, hơn nữa những nguyên liệu trân quý này, luyện chế Nhuyễn kinh giáp gần như không có khả năng thành công.

Trữ Huyền nghe ngóng được: thế giới này cũng chỉ có ba kiện, đều nắm giữ tại trong tay của những thế lực cường đại.

Nghe được giải thích của Trữ Huyền, Nghệ Phong ngac nhiên nói thầm

- Nói như vậy, lão nhân không gạt ta, thảo nào hắn tiếc như cắt thịt vậy. Quên đi, chỉ cần sau đó đối với lão gia hỏa kia tốt chút, không nhỏ râu mép của hắn, uhm, sửa lại đốt tóc của hắn.

Hỗn đản!

Đây là Trữ Huyền nghe được lời nói thầm của Nghệ Phong, đáy lòng toát từ thứ nhất.

- Người có Nhuyễn kinh giáp này, khó trách người chỉ nhỏ có một ngụm máu, Nhuyễn kinh giáp có thể chống lại một kích toàn lực của Vương Cấp ngũ giai.

Trữ Huyền vậy vậy đầu, ngữ khí cảm thán nói.

Mái tóc xinh đẹp đen tuyền, vậy tại sau đầu của nàng, chuyển động như cuộn sóng, phối hợp với hình tượng xinh đẹp cao quý, đẹp đến mức rung động lòng người.

- Có đúng không? Té ra chỉ có ngăn trở một kích của Vương Cấp ngũ giai a. Ta còn tưởng nó có thể ngăn một kích của Tôn Cấp chứ? Sớm biết như vậy thì ta đã trốn ở trong động rồi, thiếu chút nữa thì treo rồi.

Nghệ Phong vỗ vỗ ngực, rất hối hận nói.

Trữ Huyền cảm thấy nàng đối với thiếu niên này rất hiểu kì, tạm không nói đến thủ đoạn y thuật của hắn. Chỉ cần can đảm dám hù Tôn Cấp đã để cho nàng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Phải minh bạch, người kia là Tôn Cấp a, giẫm chân một cái, coi như có là đế quốc cũng phải cẩn thận đáp lại, có thể chống lại sự tồn tại của một quốc gia, cổ áp lực tâm lý này, không phải người bình thường có thể thừa nhận được. Huống chi đây chỉ là một thiếu niên choai choai.

Nếu mà chỉ có những điều này thì nàng còn có thể tiếp nhận được, thì lão đầu tử trong miệng Nghệ Phong càng gia tăng tính thần bí của hắn.

- Thiếu niên này, rốt cuộc có cái bối cảnh kinh người gì? Rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật?

- Uy... Nàng không cần nhìn ta như vậy? Ta biết ta rất anh tuấn, thế nhưng chung quy cũng phải ăn cơm, ước cuộc hẹn, tặng bó hoa, ta mới có thể suy xét đến việc tiến thêm một bước gần gũi với nàng.

Nghệ Phong với bộ dạng rất cảnh giác, phảng phất như gặp gỡ nữ lang.

Lấy thân phận của Trữ Huyền, chưa từng gặp qua người có da mặt dày như vậy, cũng không có người dám đối xử như thế đối với nàng.

- Người cứ nằm mơ giữa ban ngày đi! Ta đi sơn động nghỉ ngơi.

Trữ Huyền liếc mắt nhìn Nghệ Phong, biết hắn vô sự, cũng không ngốc một chỗ với Nghệ Phong nữa, nàng sợ mình không nhận được tát cho hắn một cái.

Nghệ Phong nhìn Trữ Huyền cứ như vậy ly khai, ngạc nhiên tại chỗ: ta không phải chỉ từ chối cho có lệ thôi sao? Khụ, chỉ cần nàng mạnh bạo một chút, dùng chút sức mạnh chẳng hạn, ta không phải liên động ý sao. Xem ra ta quá rụt rè, sửa, nhất định phải sửa.

Nghệ Phong nhìn thoáng qua nhuyễn kinh giáp sát người, trong lòng bỗng nhiên nhiều hơn một phần phiền não: có vẻ như sắp hết ngày nghỉ rồi, lại muốn chạy về Thánh địa gặp lão nhân. Trở về lần này, sợ...

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 17: KHUYNH QUỐC KHUYNH THÀNH.

Ánh dương quang nhẹ chiếu, gió nhẹ nhàng êm dịu mà thổi qua mặt hồ, mặt hồ màu xanh biếc phản chiếu ánh dương quang, lá cây đong đưa trong ánh nắng rực rỡ như những chấm nhỏ. Tiểu hồ không lớn, nhưng xinh đẹp mỹ lệ làm cho người vui vẻ thoải mái, Trữ Huyền không kim lòng được thả đôi chân ngọc trắng nõn như phấn của mình đong đưa trong nước.

Trải qua tu dưỡng suốt một ngày đêm, Trữ Huyền cảm thấy tình trạng của bản thân tốt hơn nhiều, tuy rằng một thành thực lực vẫn chưa khôi phục được. Thế nhưng đã có thể hoạt động như người thường, điều này làm cho nàng rất bội phục y thuật của Nghệ Phong, đương nhiên, còn có sự ngưng ngừng không thể giải thích được.

Toàn thân mặc một bộ bạch y trắng như tuyết, làn váy buộc vòng quanh đôi chân mỹ lệ, cả bộ quần áo làm lộ ra sự ôn nhu mảnh mai, ngon song phong vênh lên. Nhìn bằng mắt là có thể cảm thấy sự mê hoặc kinh người. Nghệ Phong nhìn tham lam, không kiêng nể gì cả.

Vũ quá bạch lộ châu liễu luyện đồng tước lâu

Tà dương nhiễm u thảo kỷ đặc phi hồng
Đao duệ liễu giang thượng viễn phàm
Hồi vọng đẳng như hoa vị ngữ nhân tiên tu
Tâm sự khinh sơ lộng thiên ác song thủ
Nhiệm phát ty triền nhiều song mâu
Sở dĩ tiên hoa mãn thiên hạnh phúc tại lưu truyền
Lưu truyền vãng nhật bi hoan quyến luyến
Sở dĩ khuynh quốc khuynh thành bất biến đích dung nhan
Dung nhan thuần gian dĩ thành vĩnh viễn
Thử khắc túy hoa mãn thiên hạnh phúc tại thân biên
Thân biên lưỡng trắc vạn thủy thiên san
Thử khắc khuynh quốc khuynh thành tương thủ trước vĩnh viễn
Vĩnh viễn tính dạ như ca bản uỷ uỷ

Dịch:

Mưa qua Bạch Lộ Châu - Liễu luyến Đồng tước Lâu

Cỏ nhuộm màu tà dương - hoá phốt hồng

Nhấp nhô cánh buồm xa trên sông

Nhìn lại đèn như hoa - chưa lời người đã thẹn

Tâm sự nhẹ bất đầu - cạn trên đôi tay

Mặc tóc mây che lấy đôi mắt

Bởi vậy lưu truyền, hoa tươi đầy trời hạnh phúc

Lưu truyền vui buồn quyến luyến những ngày qua

Cho nên dung nhan khuynh quốc khuynh thành ko thay đổi

Trong khoảnh khắc dung nhan cũng thành vĩnh viễn

Thời khắc này quanh hoa say tràn ngập hạnh phúc

hai bên là vạn thủy thiên san

Thời khắc này như giữ mãi khuynh quốc khuynh thành

Mãi mãi yên tĩnh như khúc ca uyển chuyển

Nhìn lại đèn như hoa - chưa lời người đã thẹn

Tâm sự nhẹ bất đầu - cạn trên đôi tay

Mặc tóc mây che đôi mắt

Nhìn Trữ Huyền trước mắt, nghĩ đến Tần Y, còn có tiểu ma nữ ở thánh địa, một đám dung nhan khuynh quốc khuynh thành, Nghệ Phong không kìm lòng được hát ra "Khuynh quốc khuynh thành", rượu không làm người mà người tự say.

Trữ Huyền vốn bị ánh mắt nóng bỏng kia nhìn đến mức có chút ngượng ngịu, thế nhưng bên tai truyền đến làn điệu nhân nhạ làm nàng sững sốt, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Nghệ Phong, đã thấy ngoài ánh mắt thâm thúy, phảng phất dường như có vô hạn phiền muộn, tùy ý gió nhẹ thổi qua tóc, trong miệng còn không nhanh không chậm hát một bài mà đến bây giờ nàng vẫn chưa từng nghe qua, lại cảm giác được đây là một làn điệu rất dễ nghe.

Tâm của Trữ Huyền bị rung động một lần, nàng thật không ngờ, thiếu niên cột nhà có da mặt dày đến mức tận cùng kia sẽ có thần thái như vậy, phảng phất đã từng trải qua muôn vàn tang thương. Trữ Huyền biết, trong lòng thiếu niên này còn có vô số chuyện không thể nói.

Trữ Huyền rất kinh ngạc: làn điệu này rất êm tai, rất có cảm tình, đặc biệt câu kia "Lưu truyện vãng nhật bi hoan quyền luyện, sở dĩ khuynh quốc ngôn thành bất biến đích dung nhan, dung nhan thuần gian dĩ thành vĩnh viễn." Để cho tâm hồn của Trữ Huyền run nhẹ nhẹ, những lời này, quả thực tiến thẳng đáy lòng mình.

Một thiếu niên choai choai, vì sao sẽ có cảm thụ như vậy? Ca khúc này đã động lòng người như vậy. Một khúc này, quả thực có thể lưu danh thiên cổ.

Trữ Huyền càng lúc càng cảm thấy sự thần bí của thiếu niên này, cảm tiếp xúc nhiều với hắn, hắn càng biểu lộ ra nhiều điều, phảng phất như khai quật không bao xong.

Tôm...

Nghệ Phong ném một viên đá đến trước người Trữ Huyền, bọt nước bắn tung tóe, làm cho Trữ Huyền kinh hãi kêu lên, khuôn mặt trắng nõn như tuyết lây dính vài giọt bọt nước, đón ánh dương quang, càng làm cho nàng tỏa ra quang mang chói mắt, lúc thân thể bị kinh sợ, nhanh chóng đứng thẳng lên, thân thể đầy đặn no đủ kia rất trùng kích thị giác, chiêm ngưỡng độ cong kinh tâm động phách kia, để trong lòng Nghệ Phong đại thán: vu vật a.

- Tiểu thư, nàng nhìn ta chăm chăm như vậy, ta cũng sẽ xấu hổ đấy.

Trên mặt Nghệ Phong lại hiện lên dáng tươi cười bất cần đời kia. Sắc mặt tràn đầy tang thương kia biến mất trong nháy mắt.

- Ha ha, đúng không? Rất khó hiểu, mặt của ngươi sao có thể thay đổi nhanh như vậy.

Trữ Huyền cười cười chẳng hề để ý, dáng vẻ thản nhiên, pha thêm sự ung dung cao quý.

Có thể đây chính là bản sắc của nàng: cao quý, hờ hững. Nàng đã không còn là nữ nhân kia, ngược ngùng khi bị mình xoa bóp.

Nghệ Phong cười cười không thú vị, nhìn nàng mà nói:

- Khôi phục rất nhanh, không thẹn là cao thủ Tôn Cấp, mới một ngày đêm đã có thể cử động bình thường.

Trữ Huyền mỉm cười:

- Ngươi cũng không kém, nếu như là người thường, thương thế nặng như vậy, căn bản là không trị được.

Nghệ Phong cười khê, lần thứ hai ném một viên đá vào hồ, chậm rãi lan tràn ra từng vòng từng vòng gợn sóng:

- Ngược lại ta hy vọng y thuật của ta kém một chút, nàng cũng không thể khỏe nhanh như vậy, ta cũng có thêm hai ngày trị thương cho nàng.

Ý tứ một câu nói này quá rõ ràng, mặt Trữ Huyền có chút đỏ ửng, nhưng lập tức khôi phục thái độ bình thường, nàng thản nhiên nói:

- Ngươi sẽ không để người thứ 3 biết chứ?

Nghệ Phong nhìn thoáng qua Trữ Huyền, nụ cười mỉa hoặc cao quý giống như nữ thần kia, đã không còn là nữ nhân ngược ngùng khi đối mặt với mình. Hai người như hai tuyến đường giao nhau. Sau khi giao thoa, chỉ biết càng chạy càng xa, một người là Tôn Cấp đứng ở đỉnh phong tựa như nữ thần, cùng hắn sau này chỉ là một người lạ.

- Ha ha, cho dù ta nói cho bên thứ ba, nàng cho rằng sẽ có người tin sao? Ngày hôm nay qua đi, chúng ta chắc là sẽ không còn cơ hội gặp lại. Mặc dù có chút đáng tiếc, thế nhưng tạm thời ta còn biết rõ mình là ai.

Nghệ Phong tùy ý cười, mặc dù nàng rất đẹp, đẹp đến mức có chút huyền ảo, nhưng dù sao cũng chỉ là gặp qua đường, hắn không cần phải để vấn đề này ở trong lòng. -

Một câu nói hợp lý như thế, lại để cho lòng Trữ Huyền khó chịu. Nàng hít sâu một hơi, nỗ lực dẹp loạn tâm tư của mình, nói sang chuyện khác:

- Ca khúc vừa rồi là ngươi viết sao?

Nghệ Phong không biết liêm sĩ gật đầu, sắc mặt hiện lên vẻ đắc ý, không chút nào nhận thức mình chỉ là một tên vô sĩ đạo văn của người khác.

Gi? Đạo văn? Phi... Bản thiếu chính là người sáng tác, không tin? Không tin ngươi tìm trên thế giới này, ai chứng minh là ta đạo văn.

- Rất êm tai! Ta nghĩ nếu ngươi chuyển sang ca đạo, nhất định ngươi sẽ danh dương thiên hạ, chỉ là, ta rất muốn biết nàng thực sự giống như ca khúc khuynh quốc khuynh thành ư?

Trữ Huyền hiển nhiên tin lời nói vô sĩ của Nghệ Phong, thậm chí đáy lòng còn có chút hi vọng, ca khúc này làm là vì nàng. Chỉ là, hiển nhiên khả năng này là không khả năng.

Nghệ Phong vừa định trêu chọc nói là "trong lòng ta nàng chính là khuynh quốc khuynh thành như vậy". Thế nhưng ngấm lại sự chênh lệch giữa hai người, về sau sẽ là người lạ, cuối cùng hắn cũng thu liễm cái miệng ba hoa của kiếp trước.

- Nàng? Ha Ha, nói như thế, nếu như nói nàng đẹp đến mức hại người hại dân, khiến người ta không kìm lòng được muốn chiếm làm của riêng. Thì nàng lại đẹp đến mức điên đảo chúng sinh, mỗi người một vẻ mê hoặc.

Nghệ Phong cười cười nói ra, vẻ đẹp của Tần Y, đánh giá này là đáng giá.

Trữ Huyền sùng sốt, rất hoài nghi trên đời này có người đẹp đến mức như vậy sao? Thế nhưng nhìn nhân thân mê luyến của Nghệ Phong, trong nháy mắt nàng liền tin. Thậm chí nàng còn có khát vọng được nhìn thấy người kia, đẹp đến mức có thể sánh ngang với nàng, thậm chí còn đẹp hơn nàng.

Trữ Huyền đột nhiên nở một nụ cười: ha ha, ta đây là có chuyện gì, người ta ra sao, cùng mình có quan hệ sao?

- Được rồi, ngươi đã cứu ta vài lần, còn không biết tên của ngươi đấy?

Tuy thiếu niên trước mặt trông rất ngây ngô, thế nhưng nàng đã không còn coi hắn là một thiếu niên trẻ tuổi rồi. Thiếu niên, sẽ không có khí chất tang thương thành thực này.

- Nghệ Phong! Thế nào? Lẽ nào nàng muốn báo đáp ta?

Trữ Huyền nhíu mày:

- Ngươi họ Nghệ? Nghệ Công Đế quốc và ngươi có quan hệ gì?

- Không có quan hệ. Hắn cao cao tại thượng, làm sao ta có thể có thể có mối quan hệ với hắn.

Nghệ Phong khẽ cười nói.

Trữ Huyền trong miệng Nghệ Công, trên danh nghĩa chính là gia gia của hắn, thế nhưng, đối phương đã không muốn nhận hắn làm tôn nhi, Nghệ Phong cũng không cần nhắc lên mối liên quan gì với hắn. Nghĩ đến phụ thân của mình cũng không quan tâm gì đến sinh tử của mình. Nghệ Phong bỗng nhiên bật cười: nguyên lai gia tộc này có truyền thống như vậy.

Trữ Huyền gật đầu, nàng nhìn Nghệ Phong nói:

- Ta sẽ có hậu lễ báo đáp việc ngươi đã cứu ta.

Nghệ Phong chính nghĩa lẫm nhẫm nói rằng:

- Gì? Trữ tiểu thư, nàng quá xem thường ta rồi, nàng xem ta, một thanh niên ưu tú như vậy là một người tri ân báo đáp sao? Ta nói cho nàng biết, một thanh niên ưu tú như ta vậy, cho tới bây giờ đều là tri ân không cần báo, có công cũng không thụ lộc. Câu nói vừa rồi của nàng là vũ nhục ta...

Trữ Huyền nhìn người tức giận đến mang tai trước mặt, nàng hơi sững sờ: làm gì tức giận như vậy? Chính là, câu nói kế tiếp của Nghệ Phong, để nàng đồng thời cảm thấy mình ngốc, cũng có ý nghĩ muốn giết người.

- Chúng ta có thể nói được rồi, nàng nếu muốn báo đáp ta cũng có thể. Thế nhưng nghìn vạn lần không thể báo đáp quá nhiều. Quá một trăm vạn kim tệ ta không lấy, bí tịch Thiên Cấp Địa Cấp tùy tiện cho ta mấy bộ cũng được rồi. Từ Kim thủy trong vòng kia, tùy tiện cấp cho ta một tá là được. Nói cho nàng biết, lớn hơn những gì ta nói ta cũng không tiện cầm a, ta chỉ muốn những thứ này là được rồi.

Nghệ Phong ngôn từ chính nghĩa nhìn Trữ Huyền nói, bộ dạng giống như cho ta nhiều hơn ta liền liều mạng.

Mặc dù Trữ Huyền luôn luôn bình tĩnh, nhưng vào lúc này người nàng không khỏi co giật: vì sao ngươi không đi cướp a, đánh cướp một đế quốc, nhìn có thể được đến mấy thứ này không?

Trữ Huyền quay người, không quan tâm đến tên vô sỉ này nữa. Nàng sợ nếu nghe tiếp, sẽ bị tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 18: BẢO VẬT ĐẾN TÔN CẤP CŨNG PHẢI TRANH ĐOẠT

- Quên đi, ta cũng biết tiểu tông môn của các nàng, nhất định cảm không ra thứ gì tốt.

Nghệ Phong bữu môi, nhìn thoáng Trữ Huyền rất khinh thường.

Trữ Huyền cảm giác đầu của mình có chút choáng: tông môn của mình dĩ nhiên bị gọi là tiểu tông môn? Nếu như việc này truyền ra ngoài, có thể hay không bị người cười chết?

Trữ Huyền hít sâu một hơi, nàng không dự định giải thích cái gì với Nghệ Phong, nàng sợ nghe hắn nói nữa, sẽ bị tức chết.

- Trữ tiểu thư, nàng đã có thể tự do đi lại, vậy sớm ly khai một chút đi. Tuy rằng Cơ Lạp bị hù đi, nhưng khó bảo đảm hắn sẽ không phát hiện ra điều gì.

Nghệ Phong không để ý con tức giận của Trữ Huyền, con mắt không kiêng nể gì cả chạy loạn trên người Trữ Huyền. Quần áo trắng tinh buộc quanh thân thể đầy dơ bẩn. Căng tròn, theo hô hấp phập phồng nhẹ nhàng. Quần áo che giấu không được đôi chân mềm mại như ngọc.

Nghệ Phong hơi nghiêng đầu, ánh mắt chuyển hướng một lần, vu vật như vậy, cần định lực rất lớn, hắn không dám lại nhìn xuống phía dưới.

Lấy thân phận của Trữ Huyền, người nào dám trắng trợn nhìn chăm chú vào nàng như thế, hết lần này tới lần khác Nghệ Phong không chút nào sợ nàng, chính mình cũng không có biện pháp gì trị hắn. Điều này làm cho nàng có chút buồn bực.

- Cho người!

Nghệ Phong đem một thứ đồ vật đồ đông tây gì đó vứt cho Trữ Huyền.

- Lấy tư sắc của nàng, sợ là trên đường đi sẽ không bình an. Thứ ta chưa từng có được, cũng không thể để cho người khác đạt được.

Trữ Huyền ngăn người tiếp nhận vật kia, trong đầu có chút mơ hồ. Đây chính là Nhuyễn kinh giáp a, Nhuyễn kinh giáp để cho thể nhân điên cuồng a, hắn cứ như vậy tùy tiện cho nàng? Nàng mơ hồ muốn làm rõ rốt cuộc trong đầu Nghệ Phong đang nghĩ gì.

Trữ Huyền nhìn chỉ còn lưu lại bóng lưng Nghệ Phong, nàng buột miệng hô:

- Chờ một chút...

Nghệ Phong quay đầu, nghi hoặc nhìn Trữ Huyền hỏi:

- Làm sao vậy?

Trữ Huyền gỡ xuống một chiếc nhẫn trên ngón tay thon dài của mình, khẽ mở đôi môi làm cho người mê say nói:

- Cho người Nạp Linh giới này, người cần có một cái Nạp Linh giới. Bên trong còn có một kiện vật phẩm, người bảo quản giúp ta.

Thứ Nạp Linh giới này, xác thực Nghệ Phong rất cần, tuy rằng trình độ quý giá của nó kém hơn so với Nhuyễn Kinh giáp, chỉ là đối với Nghệ Phong mà nói, tính sử dụng của Nạp Linh giới mạnh hơn nhiều.

Bất quá, khỏe miệng Nghệ Phong lộ ra dáng tươi cười tà mị: có vẻ như tại kiếp trước của Nghệ Phong, đưa nhẫn là đang cầu yêu đúng không?

Dáng tươi cười tà mị của Nghệ Phong, làm cho Trữ Huyền cả người lạnh run: hắn có âm mưu gì sao?

- Ta đồng ý...

Đột nhiên Nghệ Phong toát ra một câu nói kì diệu, để Trữ Huyền càng bất an, thế nhưng nàng suy nghĩ nửa ngày, cũng không phát hiện ra có cái gì không thích hợp, chắc là mình quá đa tâm.

- Nhất định phải bảo quản tốt thứ bên trong.

Trữ Huyền lần thứ hai nhắc nhở. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com

Nghệ Phong ngạc nhiên, nhưng lập tức liền kinh ngạc nói:

- Vật này sẽ không phải là thứ Cơ Lạp muốn cướp đi?

Trữ Huyền gật đầu, nàng cũng không có cách nào, thứ này quá trân quý, khó bảo đảm Cơ Lạp sẽ không đến cướp lần thứ hai, lấy trạng thái hiện tại của nàng, khó tránh khỏi sẽ không sợ hãi, còn không bằng để cho Nghệ Phong bảo quản. Đáng tiếc Nghệ Phong không phải là Linh Giả, bằng không, mượn nó thực lực của hắn sẽ tăng nhanh.

Đáy lòng Nghệ Phong cười đến sắp điên rồi, tuy rằng không biết là thứ gì. Thế nhưng đến cường giả Tôn Cấp cũng phải cướp đoạt, đồ vật này còn kém sao? Tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Nhuyễn Kinh giáp. Về phần tạm thời bảo quản, thứ gì rơi vào tay bản thiếu gia, còn có tạm thời bảo quản sao?

Nghệ Phong cố nén mừng rỡ, hần thờ ơ nói:

- Uhm, cứ như vậy đi. Đến lúc người cần, cứ tới tìm ta là được. Hắc hắc, nhưng cũng phải là nàng có thể tìm được ta a.

Đáy lòng Nghệ Phong ở phía sau bỏ thêm một câu.

- Vậy... Ta đi trước.

Nghệ Phong đã ly khai Tần Y một ngày đêm rồi, còn không biết các nàng sẽ lo lắng thành bộ dáng gì nữa. Hiện tại Trữ Huyền không có đại sự gì, cũng không cần hần phải ngốc ở chỗ này.

Trữ Huyền gật đầu, nhìn Nghệ Phong chỉ còn lưu lại bóng lưng, ánh mắt của nàng vô cùng phức tạp, đối với Nghệ Phong tương đương với nam nhân đầu tiên của mình, nàng cũng không rõ cảm giác của chính mình.

Trữ Huyền sờ sờ Nhuyễn Kinh giáp trong tay, trên mặt còn có nhiệt độ chưa tiêu tán, chứng minh Nghệ Phong chưa rời nó bao lâu. Khí tức nam tử nhàn nhạt khiến nàng không cảm lòng được thì thầm:

- Thực sự chỉ có thể là một người xa lạ sao?

Ngắm lại thân phận của mình, lại nghĩ đến kinh mạch bị đứt đoạn của Nghệ Phong. Nàng cười khổ một tiếng, mặc kệ phương diện còn lại của Nghệ Phong ưu tú như thế nào. Không thể trở thành Linh Giả, vậy cùng nàng sẽ không cùng chung một con đường.

Trữ Huyền lắc đầu, để phiền não trong lòng ra ngoài đầu, bước đi, hướng về phương hướng ngược lại với Nghệ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 19: PHÁCH TUYỆT MỊ TRẬN.

Nghệ Phong đi trên đường chung quy không chống lại được lòng hiếu kỳ, hần từ trong Nạp Linh giới tìm thấy bảo vật trong miệng Trữ Huyền. Đối với thứ đồ vật đến cao thủ Tôn Cấp cũng phải liều mạng, Nghệ Phong cảm giác trái tim của mình cũng có chút run.

Một hộp vuông, có màu sắc của gỗ lim, trên đó điêu khắc đoá đoá hoa, thậm chí từ bên ngoài có thể cảm giác được mùi thơm ngát nhàn nhạt, vừa nhìn liền biết đây là vật phẩm thiếp thân của nữ nhân.

Nghệ Phong nhìn cái hộp tròn đầy nữ tính này, không khỏi hắc hắc cười nói:

- Trữ Huyền sẽ không ôm thứ này ngủ đi?

Một cái khóa khóa nho nhỏ, nếu như có thể ngăn trở được Nghệ Phong, sợ là hần sẽ bị quái trưởng lão ở thánh địa kia đánh chết. Tay hần hơi khê động, khóa liền từ cái hộp rơi xuống.

Lộ ra nụ cười quái dị, Nghệ Phong đưa tay vào hộp lấy ra thứ gì đó, trang giấy ó vàng chứng minh nó là một điển tịch có niên kỉ lâu dài, điều này khiến Nghệ Phong càng mừng rỡ. Cổ nhân nói qua: giấy càng vàng, giá trị càng cao. Chẳng hạn như Kim Bình Mai các loại, được xưng là tác phẩm kinh điển.

Hai cái phong cách cổ xưa đại tự như rồng bay phượng múa, Nghệ Phong tìm tòi một hồi lâu, cũng không tìm ra được điểm gì.

- Ta kháo, cái này là tên khốn nào viết, cuồng thảo cũng không phải viết như vậy, nha, nếu người không biết chữ, gọi bản thiếu gia dạy cho a.

Nghệ Phong chửi ầm lên, tuyệt không nghĩ đến vấn đề là kiến thức của mình. Nếu như là thánh hiền ngày xưa biết được đến chữ của mình cũng bị người mắng, sợ là sẽ thổ huyết mà chết.

Bất đắc dĩ Nghệ Phong đành mở ra trang thứ nhất của điển tịch, thế nhưng mới liếc qua vài lần, ý nghĩa bên trong để Nghệ Phong mừng rỡ như điên, Nghệ Phong thậm chí nghĩ, mình có cầu kết với nữ nhi của lão trời già không, nên mới chiếu cố mình như vậy.

- Phách Tuyết Mị Trộn! Dĩ nhiên là Phách Tuyết Mị Trộn. Cái này đối với Khổng Mị Sư mà nói, còn có vật có thể mê hoặc hơn sao?

Nghệ Phong cảm giác được mình vui vẻ sắp điên rồi, Trữ Huyền tặng đại lễ này cho mình, không ai so với chính mình tình huống thứ này có bao nhiêu trọng dụng.

Mị trộn! Danh như ý nghĩa, chính là trộn pháp Nhiếp Hồn Sư vì điều khiển Mị mà tạo thành, người ngấm lại, một con Mị cũng đã làm cho người ta đau đầu, nếu như có mấy con Mị tạo thành trộn pháp thì sẽ ra sao? Vậy đó không phải là làm cho người ta phát điên sao?

Nếu là mấy con Mị cùng thuộc tính chẳng qua là làm cho người phát điên, vậy nếu có một Nhiếp Hồn Sư có thể điều khiển Mị nhiều thuộc tính, nhiều Mị có thuộc tính khác nhau nếu cấu thành Mị trộn, nếu gặp phải sẽ là một tình huống như thế nào?

Nghệ Phong nghĩ vậy, khóe miệng lộ ra dáng tươi cười quý dị tà ác đến cực điểm.

Phách Tuyết Mị Trộn, coi như là lão đầu tử đều vạn phần than thở, thậm chí mỗi lần nói tới Phách Tuyết Mị Trộn đều hết sức hướng tới, trong ngực khí vì không đạt được mà toát ra vô hạn tiếc nuối, Có thể tưởng tượng ra giá trị của nó. -

Phách Tuyết Mị Trộn đối với người bình thường mà nói, hoàn toàn chính là một quyền phế thư, thế nhưng đối với Nhiếp Hồn Sư mà nói, thứ này không thua người thường nhìn thấy vũ kỹ Thiên Cấp. Đơn giản là, Phách Tuyết Mị Trộn, là vương giả của Mị trộn.

Nghệ Phong rất khó tưởng tượng, vì sao Trữ Huyền đạt được thứ này, y theo lời của lão nhân, mấy trăm năm trước thứ này biến mất thần bí, thế cho nên trộn pháp Phách Tuyết Mị Trộn đã thất truyền.

Hiện tại có điểm minh bạch, vì sao Cơ Lạp đường đường là cường giả Tôn Cấp cũng phải đi cướp, đừng nói Tôn Cấp, coi như là Quân Cấp, sợ là cũng sẽ dốc toàn bộ sức lực đi cướp.

Nghệ Phong nghĩ vậy, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh. Bảo vật như vậy, cho dù đạt được cũng sẽ có cảm giác sợ hãi.

Hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp xuống vui sướng trong lòng, Nghệ Phong đẩy nhanh bước chân về chân núi, tuy nói phong cảnh trên đường đi phối hợp làn gió nhẹ ôn hòa, khiến người ta rất là hưởng thụ, nhưng không có thể làm cho Nghệ Phong chậm bước chân, hắn vẫn chưa từng quên, Tàn Y kiểu mị kia.

...

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tàn Y tràn đầy vẻ lo lắng, ánh mắt không ngừng hướng về khu vực xung quanh cửa. Ngày hôm nay nàng mặc một kiện áo lông màu vàng nhạt, phần sau gáy trắng mềm như ngọc không che đầy, quần áo bó sát người hiển lộ ra đường cong tuyệt mỹ, đôi con người không ngừng lưu chuyển, triển lộ vẻ phong tình vạn chủng, mặc dù đã gặp rất nhiều lần, thế nhưng Nghệ Phong như trước không có chút sức kháng cự.

- Tàn Y tỷ...

Nghệ Phong gọi nhẹ một tiếng, từ phía sau nàng chậm rãi đi tới.

Tàn Y kinh hỉ quay đầu, thấy Nghệ Phong đứng ở kia, hoàn toàn chính chính, nàng nhanh chóng chạy tới, ôm chặt lấy Nghệ Phong, ôm gấu gao, trong miệng liên tục thì thào:

- Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết...

Tay Nghệ Phong đặt lên tấm lưng bằng phẳng của nàng, thích ý hô hấp mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ nàng, cảm nhận được cảm giác ôn nhu dễ chịu. Hắn mình bạch, mình lại bị nàng làm cảm động. Đời này, xem như hắn có chết trong tay nàng, cũng cam tâm tình nguyện.

- Đệ hù chết ta mất, còn có, vì sao không đi vào bằng cửa chính?

Tàn Y mặt trắng không còn chút máu liếc Nghệ Phong, trong giọng nói mang theo điểm trách cứ.

Buông người trong lòng ra, làm cho Nghệ Phong có chút không muốn, nhưng may may không có biểu lộ ra bên ngoài.

- Ta không sao. Lễ nào Tàn Y tỷ quên ta luôn thích tiến vào nhà bằng cách leo tường sao?

Nghệ Phong nhìn Tàn Y cười nói, chỉ có tại trước mặt nàng, Nghệ Phong mới cảm giác được thoải mái. Giống như nàng có thể tinh lọc muôn vật.

Tàn Y sùng sốt, trong nháy mắt đã nghĩ đến câu nói năm năm trước của Nghệ Phong: leo tường, mới có cảm giác của một tên trộm gà trộm chó. Chỉ là thật không ngờ, năm năm sau, thói quen này của hắn còn không thay đổi.

Tàn Y dùng ngón tay thon dài đâm một chút vào cái trán của Nghệ Phong:

- Đệ a, vì sao giống như một hài tử không lớn thế.

Nghệ Phong bật cười: đúng vậy, cũng vẫn chỉ có nàng vẫn đối đãi ta giống như hài tử. Cũng chỉ có nàng xứng đáng được đối đãi ta giống như hài tử.

- Được rồi, vì sao đệ ngươi không nói một tiếng đã bỏ chạy đến chiến trường của Tôn Cấp, nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Trong giọng nói của Tần Y mang theo điểm trách cứ, chỉ là ánh mắt cung chiêu ai cũng đều nhìn ra được.

Nghệ Phong chẳng hề để ý nói:

- Tỷ yên tâm đi. Ta tự có chừng mực, không có việc gì đâu.

Tần Y cũng tương đối hiểu kì, rốt cuộc Nghệ Phong bằng vào cái gì mà tự tin như thế, tại trên chiến trường của Tôn Cấp, thực sự trở về mà không tổn hao gì.

- Nghệ Phong, đệ xem có phải là nên tiết lộ cho ta điểm gì?

Tần Y chuyển động hai tròng mắt linh động nói ra.

Nghệ Phong biết, nếu như không nói cho Tần Y một chút, sợ là không thể được, hần khẽ cười:

- Nói như thế, đại ca tại trước mặt ta không lẫn lộn được bao lâu. Cho nên, căn bản tỷ không cần áy náy vì kinh mạch bị đứt đoạn của ta.

Nghệ Phong nói một câu thần nhiên, lại để cho Tần Y giật mình thất kinh: cao thủ Nhân Cấp tam giai Nghệ Lư, dĩ nhiên không phải là đối thủ của Nghệ Phong, trò đùa này hình như có chút lớn?

- Lời đệ nói không phải là giả?

Tần Y ngờ ngạc hỏi Nghệ Phong, không phải nàng không tin Nghệ Phong, chỉ là điều này thực sự là khó tin.

Nghệ Phong mỉm cười, nhìn khuôn mặt giật mình hiếm có của Tần Y, có một loại xinh đẹp khác biệt.

- Tỷ nghĩ ta sẽ lừa tỷ sao?

Đạt được xác nhận, trên mặt Tần Y trong nháy mắt tỏa ra thần sắc mê người, nàng nhìn Nghệ Phong tự hào nói:

- Ta chỉ biết, đệ nhất định sẽ không theo như lời bọn họ là một phế vật, đệ là thiên tài. Không ai giỏi hơn đệ.

Lời nói như đinh đóng cột của Tần Y, để trong lòng Nghệ Phong tràn đầy ấm áp, nhìn về phía Tần Y cũng nhiều hơn vài phần kiên định: Tần Y tỷ, nhất định ta sẽ chữa tốt cho tỷ. Cho dù, tương lai có cướp hết linh dược của thế giới.

Tần Y thấy Nghệ Phong nhìn chăm chăm vào nàng, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ửng đỏ, nàng vỗ một cái vào cái trán của Nghệ Phong, sáng giọng:

- Tiểu quý đầu, nhìn gì vậy? Được rồi, Thiên Nghịch nói có chuyện tìm đệ. Đệ không đi tìm hần sao?

Nghệ Phong như trước nhìn Tần Y không kiêng nể gì cả, gật đầu nói:

- Uhm, tỷ theo ta cùng đi tìm hần.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 20: TRỰC XUẤT KHỎI GIA MÔN.

- Đứng lại...

Một tiếng gầm giận dữ mạnh mẽ vang lên phía sau Nghệ Phong, làm nhịp bước của Nghệ Phong dừng lại, không cần phải nói, khẳng định đây là lão nhân Nghệ Khải Mặc nhà mình, nghe hần tức giận như vậy, có vẻ như hôm nay sẽ rất nguy hiểm.

Được, ai kêu hần là lão cha chứ, chờ nghe giáo huấn đi.

- Ha ha, phụ thân, vì sao người lại ra đây? Mời người ngồi.

Nghệ Phong ân cần phải sạch ghế mang đến phía sau Nghệ Khải Mạc. Tàn Y ngồi ở một bên mà che miệng cười, đừng thấy Nghệ Phong luôn chửi bới sau lưng Nghệ Khải Mạc, thế nhưng tại trước mặt lão lại luôn nịnh hót.

- Hừ!

Nghệ Khải Mạc không để ý đến sự ân cần của Nghệ Phong, hừ lạnh một tiếng nói

- Ngõ nghịch tử, quý xuống cho ta.

Nghệ Phong sùng sốt, không biết rốt cuộc vì sao lão nhân chết tiết này phát hỏa, được, lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, vậy quý đi. Dù sao cũng không thể để lão nhân này tươi sống tức chết, tội bất hiếu đối với con cháu Hoa Hạ mà nói, thế nhưng là tội lớn.

Phịch...

Nghệ Phong nghe lời, lại không chút nào giảm bớt lửa giận của hắn, ngược lại lửa giận trên mặt càng nhiều hơn:

- Nghịch tử, ngươi còn có mặt mũi về nhà.

Nghệ Phong ngạc nhiên, không rõ mình chọc hắn ở chỗ nào, chẳng lẽ là do mình biến mất một ngày một đêm? Mô hôi, năm năm qua mình đều biến mất, thì biến mất một hai ngày sẽ không tức giận như vậy đi.

- Phụ thân, cái kia, không phải là không ở nhà thôi sao, người không cần tức giận như vậy đi.

Nghệ Phong dè dặt nhìn lão nhân, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

- Ba...

Một tiếng nổ, Nghệ Khải Mạc hung hăng vỗ một cái vào trên ghế, lực lượng cường đại trong nháy mắt khiến cái ghế làm từ gỗ lim bể nát.

Nghệ Phong sùng sốt, quay đầu nhìn về phía Nghệ Lưu đang không ngừng nháy mắt với mình, hỏi rốt cuộc là vì sao Nghệ Khải Mạc tức giận đến như vậy. Hình như mình cũng không có chọc gì tới lão.

Một màn này, cũng bị Nghệ Khải Mạc nhìn vào trong mắt, hắn cảm giác tôn nghiêm của mình đã bị khiêu khích cực đại. Phế vật này, dĩ nhiên còn dám nháy mắt trước mặt hắn.

- Phế vật, chuyện tình ngày hôm qua, nếu ngươi không để cho ta một lời giải thích, ngày hôm nay ngươi cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa.

Nghệ Khải Mạc giận dữ hét. Trên mặt một mảnh tái mét, hiển nhiên là đem Nghệ Phong hận tới cực điểm rồi.

- Phế vật.

Tuy rằng chỉ có hai chữ. Nhưng là hai chữ này để trong lòng Nghệ Phong hơi giận: có người mắng nhi từ như vậy sao?

Nghệ Phong cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình, lần nữa nhắc nhở chính mình, người trước mắt là phụ thân của mình.

- Không biết phụ thân chỉ chính là chuyện gì, ta nhớ kỹ ngày hôm qua cũng không làm chuyện gì quá phận.

Thanh âm Nghệ Phong hơi có chút lãnh đạm, hiển nhiên hai chữ phế vật để cho hắn rất tức giận.

Nghệ Khải Mạc giận quá hóa cười:

- Ha ha... Tốt...Tốt... Bản lĩnh ngươi lớn lắm. Có thể phế tay chân của người ta, còn dùng thủ đoạn đê tiện như vậy.

Nghệ Khải Mạc nghĩ trong lòng ngực mình giống như bị hỏa thiêu: phế vật này, cư nhiên một lời không hợp liền phế đi nhi tử của Dương Húc, làm hại sáng sớm ngày hôm nay, Dương Húc liền xé rách da mặt với hắn, hiện tại trong thành, thế lực của hai người đấu đến khó phân cao thấp, phế vật này chọc vào phiền toái lớn như vậy, hắn còn mặt mũi hỏi vì sao.

Nghệ Phong thật không ngờ là bởi vì chuyện phế đi tên mập chết tiết đó đã khiến Nghệ Khải Mạc tức giận như vậy, cũng bởi vì chuyện này mà hai bên đấu nhau kịch liệt, nhưng Nghệ Phong lại không cho là đúng: sớm muộn hai bên cũng sẽ đấu, mình bất quá chỉ để quá trình này diễn ra sớm hơn một chút mà thôi.

- Phụ thân, tình huống lúc đó, nếu như ta không phế đi hắn, sợ là hắn sẽ phế ta, ta không còn lựa chọn nào khác.

Nghệ Phong giải thích như cũ, hắn không muốn quan hệ với Nghệ Khải Mạc lại mâu thuẫn.

- Lão tử tình nguyện phế đi phế vật như ngươi, cũng không muốn một cửa hàng bị đập.

Oanh...

Nghệ Phong cảm thấy ý thức của mình có chút hỗn loạn: thì ra, mình ở trong lòng hắc, so ra còn kém một cửa hàng nhỏ nhỏ.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong cười cười tự giễu, bản thân cố gắng coi hắc trở thành phụ thân ở đời này của mình, nghĩ không ra người ta chỉ coi mình là một tên phé vật ăn hại.

Mà thôi mà thôi.

Nghệ Phong sinh ra một loại tâm tình bi thương vô cùng, phé vật, ha ha, rất buồn cười, thì ra trong mắt hắc mình chỉ là phé vật.

Nghệ Phong nghĩ mình cũng không cần phải quý trên mặt đất nữa, hắc đứng lên, trên mặt lộ nụ cười tự giễu đau thương.

- Nghệ Phong...

Một câu nói thân thiết ôn hòa vang lên bên tai, Nghệ Phong cảm giác tay của mình bị một bàn tay mềm mại nhỏ bé nắm chặt.

Nhìn về lo âu trong ánh mắt của Tần Y, Nghệ Phong cảm thấy ấm áp trong lòng, nhìn nàng gật đầu, chứng minh mình không có việc gì.

- Phé vật, ai kêu ngươi đứng lên...

Nghệ Khải Mạc thấy nghệ Phong đứng thẳng dậy, lửa giận lần thứ hai tăng lên.

- Phụ thân! Con biết, từ lúc con bị kinh mạch đứt đoạn, người cũng vẫn xem con là phé vật, là sỉ nhục của người. Vì vậy, phụ thân không thích con, thậm chí mọi nơi làm khó con, những việc này, con đều không trách phụ thân. Bởi vì, thân thể này là phụ thân cho con.

Nghệ Phong nói những lời này, hơi dừng một chút, trong lòng yên lặng bỏ thêm một câu: cha cũng chỉ cho con thân thể.

- So sánh với đại ca, cha có lý do để khinh thường con, bởi vì đại ca có mỹ danh thiên tài, có thể gây cho cha vinh dự lớn lao, mà con chỉ có thể cho cha mang đến sỉ nhục, bởi vì trong mắt cha, con chỉ là một tên phé vật.

- Có lẽ, lần này đại ca trúng tuyển đế quốc Trại Lam học viện, cũng làm bên tai cha tràn ngập lời ca ngợi đi.

Về mặt Nghệ Khải Mạc thoáng đắc ý, quay đầu nhìn thoáng qua Nghệ Lư, đứa con này xác thực làm cho hắc rất có thể diện.

Trại Lam học viện là địa phương nào? Đó là thánh địa mà các võ giả trẻ tuổi luôn hướng tới, bên trong có vô số công pháp, thậm chí đồn đãi còn có cả công pháp Địa Cấp. Quan trọng nhất là, gia nhập Trại Lam học viện, đời này có bảo đảm, người sẽ chờ một tương lai xán lạn đi. Đây cũng là lý do mà võ giả dù chết cũng muốn đi địa phương kia.

Bất quá, yêu cầu để tuyển vào Trại Lam học viện rất cao, khiến mọi người chùn bước. Coi như là toàn bộ ngôi thành nhỏ này cũng chỉ có hai người phù hợp điều kiện. Toàn bộ đại lục, cũng chỉ tuyển nhận có một vạn tân sinh.

Tuổi trẻ của toàn bộ đại lục là bao nhiêu? Không ai trả lời vấn đề này. Toàn bộ đại lục không có ai đi được từ đầu đến cuối. Dân số càng hằng hà, dân số mấy đế quốc xung quanh tổng cộng tới hơn mười ức, mới lựa ra một vạn người, độ khó trong này có thể tưởng tượng được.

- Hừ, người hâm mộ? Bất quá người cũng chỉ có hâm mộ mà thôi.

Nghệ Khải Mạc nói năng không chút lưu tình. Phé vật này mất tích năm năm, thâm tâm mình chưa kịp vui vẻ, lại thấy hắc đã trở về, lại còn chọc cho mình một phiền toái lớn, hắc hận không thể làm thịt hắc. Nghĩ đến sau này giới quyền quý trong thành lấy chuyện Nghệ Phong chằm chọc hắc, về mặt hắc liền càng thêm âm trầm.

- Hâm mộ, ha ha, nói thật, con một điểm cũng không hâm mộ, theo ý của con thì, Trại lam học viện cũng không có gì ghê gớm, ít nhất, đại ca có thể đi vào, con nghĩ để vào đó cũng không có gì khó khăn.

Nghệ Phong thân nhiên nói.

- Ha ha...Ha ha... Người nói cái gì? Người nói người có thể đi vào Trại Lam học viện, chỉ bằng vào phé vật người?

Nghệ Khải Mạc cười ha ha, hắc nghĩ hắc vừa nghe được một truyện cười to lớn.

Nghệ Phong không có giải thích, đối với Nghệ Khải Mạc, hắc đã chết tâm tư, hắc cũng không nghĩ ở lại nơi này, nếu Nghệ Khải Mạc đã không nghĩ gặp mặt hắc, vậy rời khỏi hắc, nghĩ đến hắc cũng vui vẻ chứng kiến kết quả như vậy.

- Trại Lam học viện, ta sẽ đi nhìn nó một chút.

Nghệ Phong không nhanh không chậm nói, bị Nghệ Khải Mạc coi thường như vậy, mặc kệ làm sao hắc đều phải chứng minh: người đã nhìn sai.

Nghệ Phong rất muốn thấy, đến lúc đó sắc mặt của Nghệ Khải Mạc như thế nào.

- Tốt, tốt... Ta sẽ đợi ngày đó.

Nghệ Khải Mạc cười lạnh nói, trong mắt tràn đầy khinh thường, phảng phất như người trước mặt không phải là con của hắn, mà giống như là kẻ thù.

- Người đã có cốt khí như vậy, tốt lắm, tổ huấn tối cao trong gia tộc, "nghịch trực", người có nhớ kỹ hay không?

- Cha... Không thể...

Nghệ Lưu kinh hãi, không ngờ cha sẽ sử dụng "nghịch lưu" đối với Nghệ Phong

"Nghịch trực" là do tổ tông của Nghệ gia đặt ra, đối với con cháu của Nghệ gia nếu phạm vào lỗi lầm lớn, sẽ trục xuất khỏi gia môn, trừ phi thành tựu của đối phương có thể sánh ngang với thành tựu của gia chủ đương đại, bằng không suốt đời không thể được xếp vào gia phả của Nghệ gia.

- Lão gia, không thể.

Lúc này Nghệ mẫu cũng vừa chạy tới, vừa mới nghe được câu nói này, làm cho nàng hoảng hốt.

- Ha ha, "nghịch trực" thì "nghịch trực". Ta tiếp được hết. Vốn dĩ, ta đã không phải là người của Nghệ gia.

Nghệ Phong không chút phật lòng cười nói. Bản thân hắn đã không là người của thế giới này.

- Phong nhi, con nói cái gì?

Nghệ mẫu cả giận nói, liếc mắt trừng Nghệ Phong, vừa mới chuẩn bị cầu tình Nghệ Khải Mạc, lại bị Nghệ Phong ngắt lời nói.

- Mẫu thân, hắn muốn đuổi thì đuổi đi. Miễn cho ta lưu lại làm mất mặt hắn. Ha ha...

- Phong nhi, con người không nên hành động theo cảm tính.

Nước mắt Nghệ mẫu thẳng tắp rơi ra, làm cho Nghệ Phong nhìn có chút ám áp: ít nhất, đây là một mẫu thân chân chính.

- Mẫu thân, người yên tâm, mặc kệ thân phận ta chuyển biến ra sao, người đều là mẫu thân của con.

Nghệ Phong ôm chặt lấy Nghệ mẫu, ngữ khí thành khẩn nói.

- Tiểu đệ...

Nghệ Lưu thấy Nghệ Phong thực sự chuẩn bị tiếp nhận tổ huấn, hắn khẩn trương.

Nghệ Phong vỗ vỗ vai Nghệ Lưu, cười nói:

- Huynh cũng vĩnh viễn là đại ca của ta!

Nghệ Phong sẽ không quên, đoạn thời gian lúc mình bị đứt đoạn kinh mạch, Nghệ Lưu khóc rung trời hám địa, tại trên giường của Nghệ Phong thể sẽ vì hắn báo thù.

Nghệ Phong lần thứ hai ôm chặt lấy Nghệ mẫu đang không ngừng rơi lệ, lau khô nước mắt nàng hỏi:

- Mẫu thân, người phải chăm sóc tốt mình. Đại ca, chăm sóc mẫu thân cho tốt.

Nói xong, Nghệ Phong cũng không quay đầu lại, bước chân chậm rãi rời đi, người khác nghĩ mình chỉ là sĩ nhục, hắn không cần phải tiếp tục ở lại. Chỉ là, vì sao lòng lại đau như vậy? Đau đến mức nhỏ máu.

- Phụ thân, lần cuối gọi người một tiếng phụ thân. Ta sẽ cho người nhìn thấy ngày mà phế vật này bay lên, ta sẽ cho người phải ngửa mặt nhìn.

Nghệ Phong đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn Nghệ Khải Mạc thản nhiên nói, rất nhạt, nhạt đến mức hầu như không có cảm giác thân tình.

Tần Y liếc mắt nhìn bóng lưng trông như rất trầm ổn bình tĩnh kia, nàng nhìn thoáng qua Nghệ Khải Mạc, thản nhiên nói:

- Di phụ, tương lai người sẽ hối hận vì hành động hôm nay của mình.

Nói xong, chạy nhanh truy tìm bóng dáng của Nghệ Phong.

Nghệ Khải Mạc ngạc nhiên, lập tức liền cười nhạt: truyện cười, hối hận. Một tên phế vật mà thôi, có cái gì đáng giá ta phải hối hận?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 21: KHINH NHU.

- Làm sao vậy?

Nghệ Phong phát hiện chính mình bị đôi bàn tay mềm mại nắm chặt, quay đầu cười cười nhìn Tần Y, đôi con ngươi dịu dàng của Tần Y sáng ngời, nhìn thấu lòng người.

- Đệ đừng nóng giận, đệ cũng biết, di phụ không được gia gia của đệ sủng ái, chính là bởi vì tư chất của người không tốt. Điều này đã trở thành cái gai lớn nhất trong lòng người, tự nhận đệ không thể cho hấn nở mày nở mặt, khó tránh khỏi xử lý có chút cực đoan.

Tần Y giải thích nói.

Nghệ Phong cười cười, nhàn nhạt nói:

- Ta không sao, từ ý nghĩa nào mà nói, ta cũng không phải là nhi tử của hấn, không thể quan tâm hấn suy nghĩ như thế nào.

Tần Y nhìn thoáng qua Nghệ Phong, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, dáng dấp bình tĩnh thông dong của hấn để trong lòng Tần Y đau xót, nàng cảm giác trái tim chính mình giống như bị kim châm đâm mạnh, nàng ôm chặt lấy Nghệ Phong, thanh âm có chút run run nói:

- Nghệ Phong, đệ đừng như vậy, đệ còn có ta, đệ còn có ta...

Nghệ Phong ngạc nhiên, thực sự không ngờ Tần Y sẽ có phản ứng lớn như vậy, hấn là thực sự đã nhìn ra được.

Nhuễn hương trong ngực, Nghệ Phong ôm thật chặt vòng eo nhỏ nhắn hoàn mỹ của nàng, dùng trần đề vào mái tóc mềm mượt, hít từng sợi tóc thơm. Nghệ Phong bị xung động kia thôi thúc, nhẹ giọng nói:

- Làm sao vậy? Ta thực sự không có việc gì. Có tỷ ở bên là đủ rồi.

Tần Y ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nghệ Phong, thấy hấn mỉm cười nhìn chính mình, không hề che giấu vẻ nóng rực trong mắt, trên mặt lướt qua một tầng đỏ ửng, trắng mắt liếc nhìn Nghệ Phong, thoát khỏi vòng ôm ấp của hấn, cảm giác trong lòng chính mình có chút rung động.

Trên gương mặt tuyệt mỹ dưới mây đỏ ngượng ngừng phụ trợ càng thêm kiều diễm, không thể khinh nhờn, càng thêm vài phần yêu mị.

- Không cho nhìn!

Ánh mắt không chút kiêng nể của Nghệ Phong thực sự để Tần Y không thể đỡ được, nàng hờn dỗi một tiếng, chà chà chân rất buồn bực.

- Ha ha...

Nghệ Phong cười ha ha, con tức vừa rồi lập tức biến mất.

Hiển nhiên Tần Y không có biện pháp đối với Nghệ Phong, chỉ đành chuyển sang chuyện khác nói:

- Thiên Nghịch tìm đệ có việc, đệ đi xem xem.

Lấy tính cách của Thiên Nghịch, cư nhiên chủ động tới tìm Nghệ Phong. Nghệ Phong chỉ biết, hấn nhất định dụng phải phiền toái lớn rồi, nhớ tới nhiệm vụ kiểm tra, không khỏi mắng to từ đáy lòng. Đây không phải là làm khó người sao?

...

Biết Thiên Nghịch có việc, Nghệ Phong cũng không dừng lại trên đường, dưới sự dẫn dắt của Tần Y, rất nhanh đi tới khách sạn nơi Thiên Nghịch ở tạm.

- Vì sao nàng lại ở chỗ này?

Nghệ Phong nhìn thấy nữ hài cứu được từ trong tay mập mập cũng ở trong khách sạn, không khỏi ngạc nhiên hỏi Tần Y.

Mặc dù Nghệ Phong từng cứu qua nàng, thế nhưng tựa hồ nữ tử này có chút sợ Nghệ Phong, rút lui thân thể. Nghệ Phong bật cười, chính mình có điểm

dọa người vậy sao?

Thiếu nữ mặc quần áo dài, vây lại thắt lưng nhỏ bé, bờ mông no đủ, khuôn mặt trắng mịn, đôi lông mày như lá liễu, chỉ nhìn sơ qua hiện lên một loại mỹ ý yếu đuối. Tuy rằng nàng không tươi đẹp động lòng người giống như Tần Y, thế nhưng cũng có thể coi như giai nhân hiếm thấy. Đặc biệt là phần biểu tình nhu nhược kia, không khỏi khiến người khác sinh ý niệm thương xót.

- Khinh Nhu, mặc kệ hử, Thiên Nghịch ở nơi nào?

Tần Y không trả lời Nghê Phong, mà trực tiếp hỏi Thiên Nghịch.

- Hử đi ra ngoài!

Thanh âm mềm yếu, rất êm tai, cũng rất ngắn gọn. Chỉ là ánh mắt của nàng vẫn luôn đặt trên người Nghê Phong. -

Nghê Phong sờ sờ mũi, cười nói:

- Uy, tuy rằng ta lớn lên đẹp trai, thế nhưng nhìn ta như vậy, ta cũng rất xấu hổ, chỉ là nếu như nàng đưa một trăm tám mươi kim tệ, có thể tùy tiện nhìn.

Khinh Nhu nhìn nam tử còn nhỏ tuổi hơn so với chính mình, trong lòng cũng có rất nhiều suy nghĩ rối rắm. Theo lý thuyết hử cứu chính mình, chính mình hẳn là phải cảm tạ hử. Thế nhưng thời điểm hử cười nói phớt cười khác, tần nhần tới mức khiến nàng sợ hãi. Nàng luôn được bao bọc từ bé, tính tình mềm mại, khi nào nhìn thấy

- Cảm tạ người đã cứu ta!

Khinh Nhu cố lấy dũng khí nói.

- Cảm tạ ta sao? Ha ha, nàng chuẩn bị cho ta nghìn vạn kim tệ sao, hay là bí tịch Thiên cấp gì đó, nếu không thì đừng nói, ta không có hứng thú đối với điều này.

Nghê Phong cười hắc hắc, để Tần Y bên cạnh rất không nói gì.

- Lắc đầu? Không phải những cái này? Chẳng lẽ nàng muốn lấy thân báo đáp? Ta nói nàng nha, nàng nghĩ cũng đừng nghĩ, ta rất cao giá, nghìn vạn thiếu nữ chờ lấy thân báo đáp, không thể tiện nghi nàng!

Nghê Phong rất cảnh giác nhìn Khinh Nhu.

Khinh Nhu sửng sốt, trong lòng nhện không được xì một tiếng khinh miệt, quý mới lấy thân báo đáp. Chỉ là, từ đáy lòng không còn sợ hãi như trước nữa rồi.

- Cũng không phải? Chẳng lẽ nàng còn có tỷ tỷ, muội muội hay gì gì đó giới thiệu cho ta sao? Không được, tuyệt đối không được, nàng biết, ta là người rất chính phái, trợ giúp người khác là không cần hồi báo.

- Ta...

Khinh Nhu rất muốn hung hăng đá Nghê Phong một cước. Tỷ tỷ muội muội chính mình, người muốn được sao? Người xứng sao?

- Nàng? Khụ, tuy rằng nàng lớn lên xinh đẹp, thế nhưng cũng không nên mạnh mẽ ép buộc ta như vậy. Ta thực sự rất chính phái. Chỉ là, nàng nhất định kiên trì, ta đành phải cố nhận vậy. Nàng đưa nàng cũng được, hơn nữa ba bốn tỷ muội coi như không sai biệt lắm. Hơn nữa ta cũng có chút ngại nha, ta không nuôi nổi nhiều nữ nhân như vậy!

Nghê Phong bô bô một tràng dài, bộ dáng ta rất miễn cưỡng nhận nàng.

- Cảm miệng!

Rốt cuộc Khinh Nhu không thể nhịn được nữa, nàng mở miệng quát lên, thậm chí quên mất sợ hãi do Nghê Phong gây ra cho nàng.

Tần Y ở bên cạnh cười xinh đẹp, rốt cuộc nàng đã có một lý giải mới đối với Nghê Phong rồi. Nghĩ không ra một người nhu nhược như Khinh Nhu cũng bị mồm mép của Nghê Phong chọc tức giận.

- Khụ, nuôi không nổi cũng không phải lỗi của ta, sao phải tức nhận nha?

Nghê Phong thở dài một hơi, đáy lòng cười hắc hắc không ngừng, trong lúc chờ đợi Thiên Nghịch, trêu chọc mỹ nhân một chút cũng không tồi.

Khinh Nhu trừng to mắt, thờ phỉ phỉ nhìn Nghê Phong, nàng thậm chí có suy nghĩ, chờ khi về đến nhà, muốn gọi mấy người phụ thân tới trực tiếp cắt đứt lười Nghê Phong.

Khinh Nhu hít sâu một hơi, nỗ lực dẹp loạn cơn giận từ trước tới nay chưa từng có trong lòng chính mình, đôi môi đỏ mọng mê người quay về phía Nghê Phong nói:

- Ngươi có thể giúp ta một chuyện sao?

Nghệ Phong cười cười, ý bảo Khinh Nhu tiếp tục nói.

- Ta và người nhà đã lạc nhau, ngươi có thể giúp ta tìm bọn họ hay không?

Khinh Nhu nhanh chóng nói.

- Chỗ tốt?

Nghệ Phong không chút suy nghĩ đã trực tiếp nói ra hai tiếng này. Tuy rằng nàng rất đẹp, thế nhưng không có chỗ tốt lão Nghệ gia ta không làm, nếu không sẽ bị sét đánh.

- Vì sao ngươi lại đề tiện như vậy, trọng nghĩa giúp người không phải là ngươi nói sao?

Khinh Nhu hung hăng tròn mắt, nhưng thực ra lại có một loại phong tình khác biệt.

- Trọng nghĩa tương trợ tự nhiên là việc của ta. Ví dụ như ta trọng nghĩa trợ giúp người khác tiêu hộ tiền của người khác nha, nhìn người ta lớn lên đẹp trai chọc mặt trắng như vậy, trợ giúp nữ nhân bị người khác dây dưa. Hoặc là, thời điểm người khác bị đánh cướp, ta giúp bọn hắn, cuối cùng phân chia hoa hồng các loại. Về phần khác, tỷ lệ trợ giúp trọng nghĩa tương đối thấp.

- Ngươi...

Khinh Nhu tức giận quay mặt lại, nàng không muốn nhìn thấy một kẻ hỗn đản như vậy.

Tần Y trừng mắt liếc Nghệ Phong, vừa định nói cái gì, lại phát hiện Thiên Nghịch với sắc mặt trắng bệch tiến vào trong phòng. Nghệ Phong kinh hãi, xem ra Thiên Nghịch bị nội thương không nhỏ.

- Chuyện gì xảy ra?

Nghệ Phong trầm giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 22: CÓ CÙU OÁN BÁO NGAY TẠI CHỖ.

Nghe Thiên Nghịch giải thích xong, Nghệ Phong giận dữ quát lớn:

- Từ trước tới nay chỉ có chúng ta khi dễ người khác, đâu tới phiên người khác khi dễ chúng ta?

Trong lòng Nghệ Phong bốc lửa, huynh đệ chính mình từ khi nào đã tới phiên bị người khác khi dễ rồi, khi dễ thì chỉ có chính mình được làm.

- Phong thiếu...

Thiên Nghịch ngăn lại Nghệ Phong trong cơn nổi giận bùng bùng, đôi mắt hiện lên vẻ cảm động:

- Phong thiếu, quên đi, thù này ta tự mình báo, hiện tại nhiệm vụ của ta còn chưa hoàn thành, không thể tiếp tục sinh phong ba.

- Ngươi nói chính là hai phụ tử Dương Húc và đám tiểu tử Tả gia sao? Hừ, bọn họ không nhảy được bao lâu, nhiều nhất một ngày đêm bọn họ sẽ chết mà không biết mình chết như thế nào.

Nghệ Phong nhàn nhạt nói, không chút cho là đúng.

Thiên Nghịch sững sờ, nhìn Nghệ Phong, ngờ ngác nói:

- Phong thiếu, Phong thiếu nói là sự thực?

- Ta hiện tại nghĩ, để bọn họ chết không đau đớn quá thực sai lầm, ít nhất cũng phải khiến đôi phụ tử Dương Húc kia bị dằn vặt nghìn vạn lần mới được.

Sắc mặt Nghệ Phong có chút dữ tợn, Thiên Nghịch ngay bên cạnh hơi sùng sốt, hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua Nghệ Phong luôn luôn vui cười có dáng dấp như vậy.

- Có phải phụ tử Dương Húc kia chọc Phong thiếu?

Đáy lòng Thiên Nghịch hiện lên suy nghĩ như vậy.

- Phong thiếu, dù sao cũng là nhiệm vụ của ta, người giúp ta hoàn thành rồi, sợ là các trưởng lão thánh địa sẽ có ý kiến.

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong cẩn thận hỏi.

- Đừng động đám lão già đó, cũng không bên tên hỗn đản nào cho người nhiệm vụ biến thái như vậy!

Nghệ Phong không hề để ý hừ một tiếng, điều này cũng để Thiên Nghịch thức thời không nói thêm.

Chỉ là, nhiệm vụ này đối với hắc xác thực có độ khó rất lớn, ám sát ba người không nói, chỉ cần riêng thực lực của Dương Húc đã mạnh hơn so với hắc xác một mảnh lớn. Hơn nữa nhìn gia tướng bảo hộ nhà bọn họ, đối với Thiên Nghịch mà nói, nhiệm vụ này quả thực là quá khó khăn, chỉ là không biết, vì sao Phong thiếu nói bọn họ sẽ phải chết?

- Người nói một chút, người bị ai đánh thương?

Nghệ Phong nhìn Thiên Nghịch nói, bằng hữu trong thánh địa của hắc xác không nhiều lắm, Thiên Nghịch lãnh khốc này tính là một người, tuy rằng hầu như không ai thích hắc xác, thế nhưng Thiên Nghịch rất hợp khẩu vị của hắc xác, bởi vì bộ dạng lãnh khốc của Thiên Nghịch rất chọc nức nhâm nha.

Thậm chí Nghệ Phong không chỉ một lần phi báng trong lòng: Tiểu tử này không phải là cổ già bộ lẫm khốc hấp dẫn ánh mắt sao?

- Tỉnh Vân Tông!

Thiên Nghịch nói. Nghệ Phong không khỏi cau mày, lông mày nhíu lại nói:

- Công pháp người sử dụng bị phát hiện rồi?

Thiên Nghịch gật đầu, trong mắt hiện lên một tia màu sắc, nếu không phải chính mình phát hiện sớm, sợ là đã phải bỏ mạng lại.

Nghệ Phong cũng có chút lý giải đối với Tỉnh Vân Tông, được xưng là tông môn cường đại nhất đế quốc, mọi người đối với tông phái này đều rất ngưỡng mộ, thế nhưng hết lần này tới lần khác đối phương là đối thủ một mắt một còn với liên minh Thánh Tông.

Để Nghệ Phong nhớ khắc sâu nhất chính là, tiểu ma nữ Thánh địa đã ăn thiệt thòi lớn trong tay thủ hạ truyền nhân Tỉnh Vân Tông. Mỗi lần tiểu ma nữ nói tới Tỉnh Vân Tông đều nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đập người một trận.

- Đi thôi, người đã thương người hắc xác là một nhánh nhỏ của Tỉnh Vân Tông sao? Bằng không người căn bản không có khả năng sống sót trở về.

Nghệ Phong dò hỏi.

Nếu như người thuộc nội môn Tỉnh Vân Tông tự mình xuất thủ, Thiên Nghịch tuyệt đối không có khả năng sống sót trở về.

- Thiên Nghịch, Thánh tông tại thành nhỏ này cũng có cứ điểm đúng không?

Nghệ Phong đột nhiên hỏi.

Thiên Nghịch gật đầu, nghi hoặc hỏi Nghệ Phong:

- Làm sao vậy?

Nghệ Phong cười hắc hắc, gật đầu nói:

- Như vậy thì dễ làm rồi, người nói, nếu như chúng ta cùng nhau đi tiêu diệt cứ điểm Tỉnh Vân Tông kia, có phải rất sáng khoái hay không?

Thiên Nghịch kinh hãi, nhìn Nghệ Phong nói:

- Tuy rằng bọn họ chỉ là một cứ điểm nhỏ của Tỉnh Vân Tông, thế nhưng muốn tiêu diệt căn bản không có khả năng.

Nghệ Phong cười nói:

- Không thử làm sao biết không có khả năng, chung quy Thánh tông cũng muốn đả kích kiêu ngạo của Tỉnh Vân Tông một chút. Diệt cứ điểm của bọn

chúng không cần nghi ngờ chính là việc hay nhất, hướng chỉ tỷ lệ thắng bên phía chúng ta rất cao.

Thiên Nghịch cảm giác chính mình theo một tên ma quỷ rồi, trong lúc nói chuyện tiêu diệt một cứ điểm của Tinh Vân Tông, chẳng lẽ người không biết Tinh Vân Tông không lồ như thế nào sao? Coi như là một cứ điểm nhỏ nhất cũng là tinh anh a.

Tuy rằng Thánh Tông không hề kém hơn so với Tinh Vân Tông, thế nhưng tương đối phân ly, tranh quyền đoạt lợi với nhau, khiến thực lực thực tế bị giảm đi nhiều, thậm chí có một lần phải ẩn dấu trong bóng tối.

- Phong thiếu, vẫn nên suy nghĩ một chút. Quát vật lớn Tinh Vân Tông này, không thể động thủ đơn giản. Tỷ lệ thất bại của chúng ta tương đối lớn.

Tuy rằng Thiên Nghịch lớn mật, thế nhưng còn chưa lớn mật tới tình trạng này.

- Ha ha, không có gì phải suy nghĩ, ta nghĩ chúng ta có thể thắng, không tin chúng ta đổ một lần.

Nghệ Phong cười hắc hắc nhìn Thiên Nghịch nói:

- Nếu như chúng ta chiến thắng, người trở lại Thánh địa phải giữ nụ cười trên mặt ba ngày, không được làm bộ dáng lãnh khốc kia.

Từ đáy lòng Nghệ Phong không khỏi cười nói: Cứ tưởng tượng Thiên Nghịch lãnh khốc mang theo nụ cười, người Thánh địa có thể cho là hắn bị động kinh hay không đây?

Đối với người khác, sợ là Thiên Nghịch đã sớm rút kiếm rồi, thế nhưng đối với Nghệ Phong lại không được, hắn rất bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta cũng không mệnh lệnh được người Thánh Tông.

Nghệ Phong khẽ cười nói:

- Chuyện này người đừng quản, người nói có đáp ứng hay không?

Thiên Nghịch cắn răng một cái, kiên quyết nói:

- Được, thế nhưng nếu như không thắng, trách nhiệm người phụ trách, còn phải tìm cho ta một bản vũ kỹ thích hợp.

Nghệ Phong gật đầu nói:

- Thành giao.

Tuy rằng Nghệ Phong cũng không tin tưởng quá lớn, thế nhưng không thể làm yếu đi khí thế của chính mình. Quan trọng nhất chính là phần đồ ước này rất có lực dụ dỗ, nghĩ tới bộ mặt miễn cưỡng cười của Thiên Nghịch, Nghệ Phong cảm giác chính mình sắp thích thú điên lên rồi.

- Người dẫn ta tới cứ điểm Thánh Tông.

Thiên Nghịch gật đầu, hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc Nghệ Phong có bản lĩnh gì mệnh lệnh được người Thánh Tông.

- Chờ một chút...

Nghệ Phong đột nhiên nhớ tới cái gì, hắn ngăn cản Thiên Nghịch lại nói.

- Làm sao vậy?

Thiên Nghịch nghi hoặc hỏi.

- Dịch dung...

Thiên Nghịch sững sờ, lập tức gật đầu, hắn biết Nghệ Phong không muốn để người ngoài biết thân phận của hắn.

Rất nhanh, khi Thiên Nghịch nhìn chính mình thay đổi hoàn toàn trong gương, hắn không khỏi ngẩn người: Trước mắt là chính mình sao? Trên mặt không hề có một chút vết tích của chính mình trước kia rồi. Ngay cả khí tức lãnh ngạo cũng giảm đi rất nhiều.

- Trưởng lão dạy cho người thuật dịch dung?

Thiên Nghịch nghi hoặc hỏi.

Nghệ Phong cười cười nói:

- Học chút điểm da lông mà thôi, không đáng ngạc nhiên.

Thiên Nghịch cảm giác chính mình rất đồ kỵ, thuật dịch dung của bị trưởng lão kia quả thực vô cùng xuất thần nhập hóa, hắn nằm mơ cũng muốn học.

Thế nhưng vị trưởng lão kia lại chỉ dạy cho một mình Nghệ Phong.

Thiên Nghịch cũng càng lúc càng nghi hoặc thân phận của Nghệ Phong tại Thánh địa rồi, hình như là một đệ tử, thế nhưng lại vượt qua bất cứ đệ tử nào, thậm chí ngay cả trưởng lão cũng có một chút thái độ lấy lòng đối với hắn.

Nghệ Phong vỗ vỗ vai Thiên Nghịch một chút, cười cười, không giải thích, có một số việc không cách nào giải thích được rõ ràng.

Khi Nghệ Phong từ bên trong phòng bước ra ngoài, Tần Y và Khinh Nhu lập tức chạy tới vây quanh.

- Đi báo thù?

Tuy rằng Nghệ Phong đã thay đổi hình dáng, thế nhưng Tần Y không nhìn cũng biết đây chính là Nghệ Phong, chỉ là thuật dịch dung thần kỳ như vậy dễ dàng rất kinh ngạc, nàng càng lúc càng cảm giác Nghệ Phong rất thần bí, vì vậy không kinh ngạc quá lớn.

Ngược lại Khinh Nhu trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng được.

- Ha ha, ta không phải đã nói rồi sao? Ta không phải là người mang thù, bình thường có cừu oán ta đều báo ngay lập tức. Ta và Thiên Nghịch có chút việc.

Nghệ Phong mỉm cười, an ủi Tần Y.

- Cần thận một chút.

Nghệ Phong vừa bước tới cửa, một câu nói tràn đầy thân thiết vang lên bên tai hắn.

Nghệ Phong ngẩn ngơ, cười khổ lắc đầu: Nàng vĩnh viễn là người lý giải chính mình nhất.

- Yên tâm đi, ta không sao.

Nghệ Phong quay sang Tần Y mỉm cười, gật đầu về phía Thiên Nghịch, lập tức bước ra bên ngoài.

Mị Ảnh - Chương #22

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 23: DĨ NHIÊN LÀ ĐỘC SƯ KINH KHỦNG.

Thiên Nghịch nhìn đoàn người phía sau lưng Nghệ Phong tới đờ đẫn, hắn thế nào cũng không nghĩ ra được, Nghệ Phong băng vào một khối lệnh bài nhỏ nhỏ đã có thể khiến một cứ điểm Thánh Tôn dốc toàn bộ lực lượng.

Thiên Nghịch ngơ ngác nhìn Nghệ Phong, trong giọng nói tràn đầy kinh hãi:

- Rốt cuộc ngươi làm như thế nào?

Lực lượng bên ngoài Thánh Tông căn bản không phải Thánh địa có thể khống chế được, coi như là trưởng lão của Thánh địa tới cũng không thể mệnh lệnh cho bất cứ cỗ thế lực nào bên ngoài Thánh Tông. Tuy rằng Thánh địa là thánh cảnh của Thánh Tông, thế nhưng lại vượt qua giới hạn Thánh Tông. Bọn họ không thể khống chế được bất cứ lực lượng nào của Thánh Tông, bọn họ cũng giống như nghị viên quốc hội, tuy rằng có địa vị cao tuyệt, nhưng lại không có thực quyền.

Chân chính nắm giữ thế lực của Thánh Tông chính là từng phân tông. Điều này dẫn tới từng phân tông đều cho rằng chính mình mới là chính thống Thánh Tông, nội đấu không ngừng, bằng không, lấy thực lực tổng hợp của Thánh Tông, Tinh Vân Tông căn bản không thể chống lại.

Nghệ Phong mỉm cười nói:

- Ngươi không được quên, các ngươi chính là tinh anh từng phân tông đưa tới Thánh địa. Trong đó khó tránh khỏi một số người có thân phận tôn quý, có thể đơn giản điều động được một cứ điểm, cũng không kỳ quái.

Thiên Nghịch sùng sốt, nhưng lập tức kinh ngạc nói:

- Vậy vì sao ngươi có thể mệnh lệnh được nhiều cứ điểm phân tông như vậy?

Phải biết rằng, phân tông tương hỗ phân tranh không ngừng, nếu như Nghệ Phong thuộc về một phương trong đó, khẳng định không thể mệnh lệnh được phương khác.

Nghệ Phong mỉm cười, cũng không giải thích. Có một số việc, cho dù là Thiên Nghịch cũng không thể nói cho biết.

Khẽ phát tay, Nghệ Phong quay về phía một người trung niên phía sau hỏi:

- Chuẩn bị tốt theo bố trí của ta hay chưa?

Tuy rằng kinh ngạc thân phận của người thiếu niên trước mặt, cư nhiên có thể mệnh lệnh được mấy cứ điểm thuộc trận doanh khác nhau trong Thánh Tông, thế nhưng lệnh bài trong tay hẳn không phải giả.

- Đại nhân, đều chuẩn bị tốt theo như ngài bố trí.

Người nọ kiên định nói.

Nghệ Phong gật đầu, hạ mệnh lệnh nói:

- Dựa theo kế hoạch chuẩn bị!

- Rồi!

Nam tử trung niên ứng tiếng nói, vung tay lên đã dẫn đoàn người vào trong bóng đêm.

- Phong thiếu, không suy nghĩ nữa sao?

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong bước nhanh về một phía, hẳn không khỏi nhắc nhở nói. Thân là người của Sát Lâu, hẳn đã xem quen phải cẩn thận, huống chi đối phương lại là đại gia hòa Tĩnh Vân Tông.

- Đồ ước của chúng ta vẫn hữu hiệu như trước.

Nghệ Phong không để ý tới lời nói của Thiên Nghịch, nhẹ nhàng cất bước tới trước cửa, một cước hung hăng đá mạnh, lực lượng của một cước kia nhất thời khiến cánh cửa sụp đổ. Vụn gỗ lầy nhầy va chạm vừa rồi làm trung tâm, văng đi bốn phía.

Cái này... Tựa hồ quá mức kiêu ngạo đi.

Thiên Nghịch dùng sức lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng, chỉ đành theo sau.

Cùng ngươi kiêu ngạo một hồi thì đã sao?

- Người nào dám tới Tĩnh Vân Tông quấy rối!

Một tiếng quát chột vang lên, bên trong có rất nhiều người, cả đám dùng kiếm chỉ thẳng về phía Nghệ Phong, trên mặt tràn đầy cảnh giác và giận dữ.

- Ha ha, di, huynh đệ, có phải chúng ta đi nhầm địa phương rồi? Ngươi không phải nói ở đây có mỹ nhân còn đẹp hơn so với hoa thuyền hay sao? Vì sao ta chỉ thấy một ít nam nhân tướng mạo xấu xí?

Nghệ Phong rung đùi đắc ý, bất mãn quay về phía Thiên Nghịch nói.

Đám người Tĩnh Vân Tông nghe được, thiếu chút nữa tức giận tới choáng váng: Hai tên hỗn đản này coi Tĩnh Vân Tông là cái gì? Cư nhiên tới nơi này tìm mỹ nhân, chẳng lẽ coi nơi này là thanh lâu sao?

Đường đường là Tĩnh Vân Tông, đâu từng chịu qua loại vũ nhục như thế này. Nếu như truyền ra ngoài, danh tiếng của Tĩnh Vân Tông sợ là bị hủy.

- Tà đồ từ đâu tới, thức thời thì nhanh chóng đập đầu xin lỗi.

Một tiếng quát vô cùng can vớ bên tai Nghệ Phong, hẳn sờ sờ lỗ tai, không khỏi nhỏ giọng thì thầm:

- Kháo, ta còn tưởng tên hỗn đản này chán rơi rảy tai đây!

Nghệ Phong quay đầu nhìn người vừa hét lên, người này mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, da trắng trẻo, quần áo chỉnh tề, coi như anh tuấn tiêu sái.

Chỉ là, Nghệ Phong nhìn thế nào cũng không thích nổi?

- Mẹ nó, lại là một tên mặt trắng nhỏ.

Thiên Nghịch liếc mắt miết miệng, trong lòng rất xem thường nói: Lần kia nguoi nhìn thấy người đẹp trai hơn nguoi cũng mắng chửi nguoi ta là mặt trắng nhỏ.

- Tà đồ...

- Mặt trắng nhỏ! Câm miệng!

Nghệ Phong cắt đứt lời hấn nói, tiện tay lấy một chiếc kim châm, trực tiếp ném tới.

- Bản thiếu gia ghét nhất chính là bị mặt trắng nhỏ quát tào bên tai!

Nghệ Phong vô cùng chán ghét nhìn thoáng qua thanh niên tướng mạo anh tuấn.

- Ngăn lại...

Người thanh niên khua kiếm ngăn cản hai kim châm bay tới cực nhanh, hấn định châm chọc hai câu, lại phát hiện kim châm rơi vào một thân anh trong viện phằng phát như có tính ăn mòn. Thân cây trong nháy mắt bị ăn mòn không còn một mảnh.

- Độc sư...

Mọi người hoảng hốt.

Nếu như nói được sư được người đời tôn kính, vậy thì độc sư lại bị người đời xem thường. Thế nhưng độc sư lại có lực sát thương vô cùng lớn, một độc sư cao cấp, cho dù là cao thủ Vương cấp cũng phải cẩn thận.

Trên đại lục từng xuất hiện một độc sư, độc thuật xuất thần nhập hóa, trong lúc nói chuyện hử thi diệt cốt, càn bằng vào lực lượng của bản thân đối kháng với cả một thành trì, sau khi diệt sạch toàn bộ dân chúng trong thành, cho dù là cao thủ Vương cấp cũng chết dưới tay hấn.

Điều này dẫn tới mọi người rất sợ hãi đối với độc sư, thế lực thiên hạ hiếm thấy đoàn kết với nhau, hoàn toàn tiêu diệt độc sư.

Thế nhưng, nghĩ không ra chính là, nam tử trước mắt cư nhiên là một độc sư. Tuy rằng không biết độc thuật của hấn cao tới mức nào, thế nhưng chỉ riêng danh tiếng của độc sư đã đủ khiến bọn họ sợ hãi.

Cùng khiếp sợ còn có Thiên Nghịch, hấn không nghĩ ra, Nghệ Phong lại là độc sư đã bị diệt vong khắp đại lục trong truyền thuyết. Chỉ là ngẫm lại tình huống của thánh địa, hấn lại thấy chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên. Thánh địa Thánh Tông không có gì là không thể xảy ra.

- Quả nhiên là tà đồ, ngày hôm nay không tiêu diệt nguoi, tương lai nhất định thương hại tới sinh linh.

Một câu rống lớn vang lên bên tai Nghệ Phong.

Đào cặp mắt trắng dã. Nghệ Phong vô cùng bất đắc dĩ: Muốn diệt chính mình có thể nói thẳng ra, hà tất phải hiên ngang lăm liết như vậy. Nguoi khác không biết, chính mình có thể không biết sao? Độc sư không thần bí như tưởng tượng, ít nhất trong Tinh Vân Tông luôn luôn tự xưng chính nghĩa cũng có độc sư tồn tại.

Chỉ là, độc sư vốn là chuột chạy qua đường, không ai dám trắng trợn bại lộ mà thôi. Hơn nữa, cũng không phải độc sư nào cũng lợi hại như trong lời đồn. Độc sư diệt cả một thành trì, mấy trăm năm mới xuất hiện một người. Đó chính là tồn tại đứng trên đỉnh cao, tồn tại để Nghệ Phong phải ngàng đầu nhìn.

- Ha ha, tà đồ, từ này ta rất thích. Chỉ là, nếu như ta là tà đồ, vậy Tinh Vân Tông các nguoi từ trên xuống dưới đều là kỹ nữ lập bàn thờ. Nếu như không phải có mấy độc sư trợ giúp, các nguoi có thể thoải mái uống nước thượng tầng sao?

Nghệ Phong cười cười.

- Âm...

Đám người Tinh Vân Tông cảm giác đầu chính mình bốc lên, là tông môn số một số hai của đế quốc, cư nhiên bị mắng thành kỹ nữ. Đây là khiêu khích.

Từ lúc nào Tinh Vân Tông lưu lạc tới mức bị hai tên tiểu niên chưa mọc lông khiêu khích? Giết, nhất định phải giết, không giết không thể bảo vệ được tôn nghiêm Tinh Vân Tông.

CHƯƠNG 24: BIẾN CỐ.

- Giang Bạch Phong, người dẫn người giết hai tên tà đồ này cho ta.

Một người tướng mạo lão thành tái mặt, dữ tợn mệnh lệnh cho mặt trắng nhỏ.

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía Thiên Nghịch hỏi:

- Đâu thương người chính là lão già kia?

Thiên Nghịch gật đầu:

- Cẩn thận một chút, lão gia hỏa này hẳn là có thực lực Sư cấp, một chiêu đã khiến ta bị thương nặng.

Nghệ Phong thất kinh, đáy lòng âm thầm lưu ý, nghĩ không ra một cứ điểm nhỏ nhỏ của Tinh Vân Tông cũng có cao thủ Sư cấp tọa trấn, xem ra chính mình vẫn xem thường thực lực của Tinh Vân Tông rồi.

- Thế nào? Bị ta nói đúng quá hóa không rồi? Muốn giết người diệt khẩu? Chỉ là, các người có bản sự này sao?

Ánh mắt Nghệ Phong ngưng tụ, lạnh lẽo nhìn đám người Tinh Vân Tông.

- Hừ...

Lão già rất xem thường nhìn thoáng qua Nghệ Phong, tuy rằng hắn cố kỵ thân phận độc sư của Nghệ Phong, nhưng lòng trước thiếu niên này rất trẻ tuổi, khẳng định không có bao nhiêu thành tựu. Lấy thực lực Sư cấp của chính mình, hơn nữa có rất nhiều đệ tử giúp đỡ, muốn tiêu diệt hai người bọn họ dễ như trở bàn tay.

Sư cấp, trong tòa thành nhỏ này đã được tính là cường giả đứng đầu rồi.

- Giang Bạch Phong, còn không động thủ?

Lão già rống giận, nhất thời khiến đám người Tinh Vân Tông chạy tới bao vây.

- Nhiều người khi dễ ít người sao?

Nghệ Phong nhàn nhạt nói:

- Chính là nhiều người khi dễ ít, người có thể làm gì?

Hiển nhiên Giang Bạch Phong không phải là người cố hủ, ngữ bức hờ hét nhìn Nghệ Phong nói, hai mắt nhìn Nghệ Phong phảng phất như nhìn người chết.

- Rất tốt, rất tốt! Kỳ thực bản thiếu cũng thích nhiều người khi dễ ít.

Nghệ Phong mỉm cười, dưới sự nghi hoặc của đám người Tinh Vân Tông, bàn tay vỗ vài cái.

- Vèo vèo...

Thanh âm ma sát không khí từ bốn phía tuôn ra, rất nhanh trong tiểu viện đã xuất hiện thêm rất nhiều người, hoàn toàn bao phủ xung quanh tiểu viện.

- Ma Tông...

Lão già hoảng hốt, kinh hô thành tiếng:

- Các người là người của Ma Tông?

Nghệ Phong bình lý nói:

- Lão già này, phải nhớ kỹ, là Thánh Tông. Hừ, ma chỉ xứng để hình dung đám kỹ nữ giả vờ thuần khiết như các người. - <http://.com>

Lão già hít sâu một hơi, nhìn đám người vây xung quanh, cười lạnh nói:

- Nếu tới, vậy thì chịu chết đi.

Lão già ngưng tụ đầu khí, một quyền mạnh mẽ đánh thẳng về phía Nghệ Phong. Không khí nhìn ra, nếu như một quyền này đánh trúng người, không chết cũng phải tàn.

Nghệ Phong kéo Thiên Nghịch về phía trước, kim châm trên tay vung lên, thẳng tắp đâm về phía lão già.

Hiển nhiên, ác danh của độc sư khiến hắn rất cố kỵ, tuy rằng nghĩ đầu khí của chính mình có thể đơn giản ngăn cản được kim châm này, thế nhưng hắn lại không dám mạo hiểm như vậy.

Nghệ Phong nhân cơ hội này, lui về phía sau vài bước, lùi ra khỏi cửa, quay sang một bên hạ mệnh lệnh:

- Động thủ.

- Rõ, đại nhân!

Nói xong, đám người Thánh Tông từ phía sau xông tới, đám người đứng trên tường cũng nhảy vào trong tiểu viện.

- Phóng hỏa...

Vừa dứt lời, nhất thời khiến đám người Tinh Vân Tông dưới con kinh hãi, thế lửa khắp bầu trời phóng lên cao, hình thành một vòng tròn, để đám người Tinh Vân Tông bị bao phủ bên trong, chỉ còn lại cửa chính tiểu viện không bị lửa lớn lan tràn.

- Đề tiện...

Giang Bạch Phong nổi giận mắng, thế nhưng đối với kết quả như vậy không thể tránh được, không có thực lực Sư cấp trở lên, tuyệt đối không vượt qua được vòng lửa cháy bốc cao này.

Hiện tại chỉ còn một đường, đó chính là đường Nghệ Phong lưu lại cho bọn họ, chỉ đành phá cửa chính giết ra ngoài.

- Ha ha, mọi người ngăn ra đấy làm gì? Còn không mau chạy tới đây, thế lửa sắp đốt tới các ngươi rồi.

Nghệ Phong nhìn có chút hả hê nói.

Tiếng lách tách vang vọng để Thiên Nghịch đại ra tại chỗ: Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo rồi, không nói một lời đã trực tiếp đốt lửa cứ điểm Tinh Vân Tông. Phần kiêu ngạo này, hẳn xa xa kém hơn nhiều.

Chỉ bất quá, để báo thù cho chính mình, hắn dùng cách ác độc như vậy sao?

Thiên Nghịch rất hoài nghi nhìn Nghệ Phong, Phong thiếu sẽ không có bí mật gì đó không thể khiến cho người khác biết đấy chứ? Chính mình chung quy nghĩ hắn không chỉ là báo thù cho bản thân.

Hiển nhiên Nghệ Phong không biết Thiên Nghịch đang suy nghĩ cái gì, bằng không chắc chắn cười trộm không thôi.

Lẽ nào nói cho hắn, diệt cứ điểm Tinh Vân Tông là bởi vì tiết khí cho tiểu ma nữ? Cũng là bởi vì sau này chính mình có rình coi nàng tắm nước nóng cũng không bị đánh? Đương nhiên, còn có một phần nguyên nhân không tiện nói ra.

Đương nhiên, lấy lòng tiểu ma nữ chỉ là trùng hợp. Trợ giúp Thiên Nghịch báo thù mới là nguyên nhân chính. Nghệ Phong chính là người có tính cách chính nghĩa lắm nên như vậy, là người giúp bạn không tiếc cả mạng sống. Ách, mặc dù có tình hình đặc biệt thất thủ vì nữ nhân chém huynh đệ hai đao, hắc hắc, kia tuyệt đối là ngoài ý muốn, khẳng định là ngoài ý muốn.

- Đại nhân, phân phó của ngài đã được bố trí tốt!

Một quân sự của Thánh Tông bước tới bên người Nghệ Phong, cung kính nói với hắn.

Nghệ Phong gật đầu, tà tà nhìn đám người Giang Bạch Phong, khoe miệng tràn đầy tà mị.

Lão già nhìn hỏa điểm càng dần càng đốt tới gần người, tuy rằng hắn biết chính mình đi cửa chính tất nhiên là bẫy rập, thế nhưng không đi không được.

- Mọi người nghe lệnh, giết ra ngoài...

- Rõ!

Tiếng linh mệnh thật lớn, nhân tâm đám người Tinh Vân Tông tăng mạnh, cầm chắc bảo kiếm trong tay, vọt thẳng về phía cửa.

Vào...

Bọn họ còn chưa chạy tới cửa, chỉ thấy vô số mũi tên nhọn phô thiên cái địa ập về phía bọn họ, cả đám đều hoảng hốt, nhanh chóng huy vũ bảo kiếm, chống đỡ mưa tên khắp bầu trời.

Lấy thực lực của đám người Tinh Vân Tông không một người nào kém hơn Sĩ cấp, người thường bắn tên tự nhiên không thể gây thương tổn đối với bọn họ. Thế nhưng, nếu người bắn bọn họ lại có cấp bậc không kém hơn Sĩ cấp, như vậy tự nhiên là tình huống khác.

Người đầu tiên xông tới cửa, sau khi chống đỡ được vài mũi tên, rốt cuộc cũng lộ sơ hở, trúng tên mất sức chiến đấu.

- Đề tiện!

Giang Bạch Phong nhận không được lần thứ hai mắng to nói.

- Mặt trắng nhỏ, người có thể thay đổi một từ khác hay không. Vẫn chỉ nói đề tiện, người không cảm thấy trình độ văn hóa của chính mình rất thấp hay sao? Ví dụ như người có thể đổi thành vô sỉ, xấu xa các loại.

Nghệ Phong tỏ bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giáo dục nói.

Quản sự ngay bên cạnh nghe được, trong lòng toát mồ hôi: Trình độ văn hóa của đại nhân thực cao, quá cao rồi.

- Mọi người làm thành vòng tròn, chống lại mũi tên, bảo vệ chính mình, xông ra bên ngoài!

Lão giả nghĩ tới một biện pháp, lập tức tổ chức mọi người nói.

Cứ như vậy, tình huống trong nháy mắt không giống nhau rồi, mưa tên khắp bầu trời dưới sự chống đỡ của bọn họ, người trúng tên rất nhỏ, rất nhanh đã vọt tới cửa.

- Hừ...

Nghệ Phong hừ lạnh một tiếng, quay sang quản sự phân phó nói.

- Không cần công kích phạm vi rộng, tập trung công kích vào một bộ phận nhỏ. Cho dù trốn ra được, chênh lệch nhân số cũng đủ mài chết bọn họ. Dù sao thực lực của mọi người Thánh Tông ta cũng không chênh lệch bao nhiêu.

- Rõ!

Quản sự gật đầu, hần cảm giác có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, tiêu diệt một cứ điểm của đối thủ một mất một còn Tinh Vân Tông, đây là công lao như thế nào nha.

- Đa tạ đại nhân phân phó, công kích bên trái.

Quản sự mạnh mẽ kìm chế hưng phấn trong lòng chính mình, mệnh lệnh cho bộ hạ.

Chiến thuật chuyển biến, đám người Tinh Vân Tông kêu khổ không thôi, chỉ hi vọng đợt công kích tiếp theo không tới phiên chính mình. Mưa tên khắp bầu trời chuyển thành tập trung một bộ phận nhỏ, nếu tới khu vực bọn họ, muốn chống đỡ hết cũng khó khăn.

Mặc dù chỉ cách ngoài cửa mấy chục thước, thế nhưng khoảng cách mấy chục thước này lại để bọn họ cảm giác xa xôi vô cùng. Đặc biệt là gã nam tử về mặt tà mị đứng cách đó không xa, nhìn thấy thế nào cũng vô cùng ghê tởm, bọn họ hận không thể uống máu của hắn, lột da của hắn.

- Lão nhị, lão tam, Giang Bạch Phong, các người dẫn người bằng tốc độ nhanh nhất đột phá vòng vây.

Lão giả quả đoán hạ mệnh lệnh, hần chuẩn bị thí xe giữ tướng rồi.

- Rõ...

Nói xong, khí thế của bọn họ tăng mạnh, tốc độ tăng lên không dưới mấy lần.

- Ba cao thủ Sư cấp!

Nghệ Phong hoảng hốt.

Nghĩ không ra, một cứ điểm nhỏ nhỏ này cư nhiên có tới ba cao thủ Sư cấp tạo trấn, xem ra muốn thắng trận chiến này không phải là việc dễ dàng.

Hiển nhiên quản sự kia cũng không nghĩ tới một cứ điểm nhỏ nhỏ này có tới ba cao thủ Sư cấp. Hắn vẫn chỉ cho rằng lão giả kia là Sư cấp tứ giai, bằng vào hai cao thủ Sư cấp tam giai bên mình, kìm chân đối phương không thành vấn đề, thế nhưng biến cố hiện tại để hắn trở tay không kịp.

- Đại nhân! Làm sao bây giờ?

Quản sự hỏi nhanh.

- Nhanh nhanh đổ dầu trước cửa, phóng hỏa.

Vốn cho rằng bằng vào lực lượng Thánh Tông có thể ăn chắc được cứ điểm Tinh Vân Tông, chuẩn bị chơi trò mèo giỡn chuột. Nhưng biến cố hiện tại để hắn phải quyết định bước thứ hai thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 25: KHÔNG CAM LÒNG BẠI LỘ THỰC LỰC?

Thế lửa cường đại đã khiến lão già không thể làm ra lựa chọn khác, sợ là chậm thêm một chút, bên phía Tinh Vân Tông sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

- Lão nhị, lão tam. Dẫn người mạnh mẽ đột phá vòng vây.

Lão già phân phó nói, hiển nhiên đã buông tha cứu trợ đệ tử bình thường khác.

Nghệ Phong đứng sau biển lửa, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, quả đoán tàn nhẫn, thảo nào có thể trở thành nhân vật lãnh đạo của cứ điểm Tinh Vân Tông. Tinh hướng hiện tại, buông tha cho một ít người, không cần nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất.

- Tốt, tốt, tốt...

Nghệ Phong vỗ vỗ tay, thưởng thức đám người lao tới. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Đặc biệt nhìn bộ dạng chật vật đen thùi của Giang Bạch Phong, trong lòng cười trộm không thôi: Cho người đẹp trai hơn ta.

Mái tóc飄u bồng của Giang Bạch Phong đã bị lửa đốt cháy không ít, trên mặt càng không ít đốm đen, quần áo hoa lệ càng thùng lỗ chỗ như khắt cái, mặt ngoài bao trùm than hôi. Rất nhiên nhiên sẽ bị người khác cho rằng tên khất cái vừa mới trốn ra từ trong đồng rúc.

Đám người Tinh Vân Tông nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Nghệ Phong giữ bộ dáng tươi cười, cứ điểm của Tinh Vân Tông có tới hơn sáu mươi người, thế nhưng sống sót thoát ra khỏi biển lửa không tới hai mươi người. Tất cả điều này là kết quả của thiếu niên trước mặt nói chuyện cười đùa.

Không phí một binh một tốt lại hầu như diệt cứ điểm Tinh Vân Tông. Thủ đoạn này, có thể nói là ma quỷ.

Lão già nhìn người thanh niên không lớn trước mắt, trong lòng hẳn biến ảo không thôi: Tinh Vân Tông và Ma Tông luôn luôn đối đầu. Thế nhưng, hầu như tất cả các lần tranh đoạt đều là do Tinh Vân Tông chiếm thượng phong.

Hết lần này tới lần khác, thiếu niên trước mặt căn bản không ra bài theo lẽ thường, thủ đoạn này khiến đáy lòng hắn phát lạnh. Ma Tông, từ lúc nào lại sử dụng thủ đoạn như vậy?

Lão già lắc đầu, nhìn đám đệ tử không còn bao nhiêu sức chiến đấu bên cạnh, nội tâm hẳn cười khổ không thôi. Cho dù là đám người chính mình sống sót rồi, nhưng cứ điểm Tinh Vân Tông cũng bị phá hủy.

- Mặt trắng nhỏ, ta đã nói người lớn lên không thể trắng trẻo đúng không, hắc hắc, hiện tại không phải là biến đen hay sao!

Nghệ Phong trêu chọc nhìn Giang Bạch Phong, nhàn nhạt cười nói.

- Đề tiện, hừ, có bản lĩnh quang minh chính đại một đấu một với ta!

Giang Bạch Phong giận dữ nhìn Nghệ Phong, hận không thể uống máu hắn.

Nghệ Phong tươi cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ bụi trên người, có chút không tình nguyện nói:

- Một đấu một a? Khụ, ta không thích một đấu một, ta chỉ thích quần ẩu thì làm sao bây giờ?

- Nhất thối...

Giang Bạch Phong chằm chọc nhìn Nghệ Phong, trong mắt tràn đầy khinh thường.

- Ta tới được không?

Thiên Nghịch bước về phía trước một bước.

Nghệ Phong gật đầu, quay sang quản sự nói:

- Ngươi gọi vài người cùng hấn lên.

Quản sự sững sốt, đây là đầu một mình gì nha? Đây không phải là quần áo sao?

- Lo lắng cái gì? Một đầu một, hấn chọn một đám chúng ta. Quần áo, một đám chúng ta đánh một người hấn. Đây không phải là thỏa mãn ước nguyện của cả hai sao?

Nghệ Phong thấy quản sự sững sờ, bất mãn nói.

- Vô sĩ...

Coi như là quản sự nghe được lời giải thích này, từ đáy lòng cũng không nhịn được mắng.

- Ah. Phải nhớ, đánh hấn thành đầu heo thì được, nhưng phải giữ lại tính mạng cho hấn, ta có chỗ cần dùng.

Nghệ Phong nhắc nhở Thiên Nghịch một câu.

- Người trẻ tuổi, làm người phải chừa chút đường lui. Không nên đuổi tận giết tuyệt, hướng chỉ ngươi cho là có thể làm được như vậy sao?

Lão già rốt cục không nhịn được bước ra, ánh mắt tràn đầy tình quang nhìn Nghệ Phong.

Nghệ Phong tuyệt không thêm để ý ánh mắt của lão già, hấn hơi mỉm cười nói:

- Nhỏ cò không tận gốc, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh. Sở thích của ta chính là chém tận giết tuyệt.

- Hừ, vậy ngươi thử một chút xem sao?

Lão già lạnh lùng nhìn Thiên Nghịch, rất có khí thế hấn vừa động thủ liền giết chết.

Nghệ Phong khẽ nhíu mày, đối phương có ba cao thủ Sur Cấp, nếu muốn chiến e rằng thắng bại khó liệu.

- Đại nhân?

Quản sự nhìn Nghệ Phong, nhỏ giọng dò hỏi. Ba cao thủ Sur Cấp, không phải chỉ mình hấn có thể đối phó.

Tĩnh Vân Tông thấy đám người Nghệ Phong trầm mặc, đáy lòng mọi người tự tin hấn lên. Thực lực của ba đại quản sự đủ để khiến bọn họ sinh lòng khiếp đảm.

Ở một tòa thành nhỏ như thế này, Sur cấp đã là một tồn tại rất mạnh. Sur cấp đó là cảnh giới làm cho người ta hướng tới, cả đời những người này cũng không thể đạt tới cấp bậc Sur cấp.

Ba đại quản sự, coi như là các quý tộc ở cái thành nhỏ này cũng phải cung kính. Sur cấp ở nơi này chính là tồn tại làm cho người ta phải ngưỡng mộ ngược nhìn.

- Người trẻ tuổi. Tất cả mọi người lùi một bước, các ngươi thắng, không cần thiết phải lưỡng bại câu thương.

Lão già vì đệ tử, quyết định nhẫn nhịn.

Nghệ Phong không để ý đến lời nói lão già mà quay đầu nhìn về phía quản sự hỏi:

- Các ngươi có thể đối phó bọn họ không?

Quản sự cười khổ lắc đầu đáp:

- Chúng ta chỉ có hai Sur cấp, hơn nữa còn là Sur cấp tam giai, hai người liên thủ miễn cưỡng có thể chiến đấu với lão đại Sur cấp tứ giai. Nhưng mà, hai người lão Nhị lão Tam thì không có biện pháp đối phó rồi. Lấy thực lực của phe ta, căn bản không thể ngăn được bọn họ.

Nghệ Phong nhíu mày, hấn không muốn bỏ qua cho người của Tĩnh Vân Tông một cách đơn giản.

- Vậy tức là cho các ngươi đối phó với lão Nhị, lão Tam của đối phương thì các ngươi có cơ hội thắng?

Nghệ Phong đột nhiên hỏi.

Quân sự kiên định nói:

- Chắc chắn không thể thua!

Nghệ Phong nhất thời nở nụ cười:

- Như vậy được rồi.

Quân sự nghi hoặc nhìn Nghệ Phong hỏi:

- Đại nhân, ý của ngài là gì?

- Các người bắt lão Nhị lão Tam của bọn họ lại, lão đại để ta đối phó.

- Cái gì?

Mọi người nghe được lời Nghệ Phong nói cùng đều thốt lên kinh hãi, ai cũng dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Nghệ Phong.

- Trời ạ, có phải hần điên rồi hay không? Hần nói gì? Hần nói muốn đối kháng với cao thủ Sur cấp tứ giai?

- Tại của ta nhất định đã có vấn đề, hần mới bao nhiêu tuổi a? Đối kháng Sur Cấp tứ giai, đây là chuyện mà ngay cả quân sự cũng không làm được.

- Chẳng lẽ Độc sư thật lợi hại như thế, còn nhỏ tuổi như vậy có thể tu luyện đủ để đối kháng Sur Cấp tứ giai.

- Ảo giác, nhất định là ảo giác. Sur Cấp tứ giai, rất cố chấp hò hét.

...

Từng câu nói kinh hãi không không thể tin được từ trong miệng mọi người thốt lên, có thể thấy được Sur Cấp tứ giai trong suy nghĩ của bọn họ là tồn tại không thể với tới.

Thiên Nghịch cũng đại ra nhìn Nghệ Phong, hần há hốc mồm hỏi:

- Độc thuật của người thật cao cường như vậy sao?

Nghệ Phong cười cười đáp:

- Ta chỉ học được có chút da lông của Độc sư, hù dọa một ít người mà thôi. Đối với đấu khí ngoại phóng của cao thủ Sur cấp, không tạo nên tác dụng quá lớn.

- Vậy người?

- Ha ha, ta là Sur Cấp nhị giai.

Nghệ Phong khẽ cười cười, nửa thật nửa giả giải thích, cũng không đem thực lực thật sự của mình nói ra.

Thiên Nghịch sửng sốt ngay tại chỗ, hần không thể tin được, Nghệ Phong bình thường không hiện sơn thủy lại có tư chất cường hần tới vậy. Hần vẫn cho là Nghệ Phong rất mạnh, nhưng không thể mạnh bằng mình được.

Sur cấp cùng Nhân cấp, đó là khác biệt một trời một vực.

- Sur Cấp nhị giai?

Mặc dù trong lòng mọi người khiếp sợ vạn phần, nhưng mà đám người Tinh Vân Tông cũng thờ phào nhẹ nhõm. Sur Cấp nhị giai còn không phải là đối thủ của quân sự, mạng của bọn hần coi như đã được bảo vệ.

Sau khi lão giả ngán ra một lúc thì nhàn nhạt nhìn Nghệ Phong nói:

- Mặc dù Sur Cấp nhị giai trong đám tiểu bối cùng thế hệ có thể nói rất mạnh, nhưng nếu so với Thiếu tông chủ thì người vẫn còn kém một chút.

Thiếu tông chủ trong miệng hần chính là truyền nhân của Tinh Vân Tông.

Nghệ Phong cười cười hỏi:

- Thật vậy sao? Thế nhưng, hiện tại người vẫn nên lo lắng cho mình trước đi?

Lão già hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho là bằng vào Sư Cấp nhị giai là có thể đánh bại ta được sao?

Giọng nói của Nghệ Phong vẫn không nhanh không chậm:

- Không thử thử làm sao biết?

- Tự cao tự đại!

Lão già hiển nhiên bị chọc giận, lão khinh thường hừ lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 26: ƯỚC CHIẾN ĐIÊN CUỒNG.

- Ta đây liền thử xem cân lượng của ngươi.

Lão già nổi giận gầm lên một tiếng, đầu khí trên người chợt theo kinh mạch bùng phát ra. Tia sáng không lớn, nhưng khí thế làm cho người ta chịu áp lực. Một người đứng ở bên cạnh hần kìm không được phải lùi về phía sau mấy bước.

- Vũ kỹ Nguyệt giai cấp thấp, Phách Thạch Chương.

Lão già hét lớn, đầu khí trên người chợt bùng nổ, khí thế tiếp tục tăng thêm một tầng mới.

Trên mặt Nghệ Phong vẫn hiện nụ cười như cũ, hần lẳng lặng đứng yên tại chỗ, cũng không bởi vì công kích của lão già mà có bất kỳ biến hóa nào.

- Đại nhân...

Quản sự hoảng hốt, kìm lòng không được lên tiếng nhắc nhở.

- Đại nhân sợ đến cháng váng rồi sao?

Nhìn thủ chương càng ngày càng gần, Nghệ Phong bỗng nhiên lấy một loại tư thế không thể tưởng tượng xoay ngang người, thủ chương của lão già suột qua lồng ngực của hắn. - <http://www.EbookFull.Net>

Mọi người vừa mới thả lỏng tâm tình không bao lâu thì quyền chương của lão già lại hung hăng oanh tới chỗ Nghệ Phong vừa tránh thoát.

Trong lòng Nghệ Phong cười lạnh một tiếng: không biết sống chết.

Thủ chương trắng nõn nhẹ nhàng vung lên, vô cùng chậm chạp, nghênh đón quyền chương của lão già. Tư thế này rất hoàn mỹ, thậm chí có thể nói rất đẹp.

- Ngụ ngốc...

Trong lòng mọi người cùng dâng lên một câu nói như vậy.

Phanh...

Trong lòng mọi người còn đang khinh bỉ với Nghệ Phong thì một tiếng vang như trong mơ khiến mọi người đại ra tại chỗ, cơ thịt trên mặt không ngừng co quắp.

- Đại quân sự thua? Thua bởi một chương hoa mỹ như vậy sao?

Mọi người nhìn máu đỏ nơi khoe miệng của lão già, không dám tin vào sự thực đang hiện ra trước mắt này. Một chiêu, chỉ một chiêu đã đánh đại quân sự học máu?

Lão già lão đảo lui về phía sau hai bước, huyết khí trong lồng ngực quay cuồng khiến cho sắc mặt lão trở nên trắng bệch không chịu nổi.

- Thua sao? Đơn giản một chiêu? Thua bởi Sur Cấp nhị giai.

Hắn không dám tin vào sự thực tàn khốc này.

- Người rất may mắn, người là người đầu tiên ta xuất thủ, hơn nữa dùng đến vũ kỹ Nhật giai trung cấp. Cho nên, người bại cũng không oan uổng.

Nghệ Phong thần nhiên nói.

- Đúng vậy! Bại cũng không oan uổng, Nhật giai trung cấp so với Nguyệt cấp cấp thấp mạnh hơn nhiều. Dù để đền bù chênh lệch cấp bậc đấu khí giữa hai người.

Sắc mặt lão già trắng bệch như sắp chết.

Thiên Nghịch ngờ ngác nhìn một màn này, hắn cảm giác mình như đang nằm mơ? Một chiêu? Chỉ một chiêu liền đánh bại một cao thủ Sur Cấp tứ giai? Chỉ có một nguyên nhân là do công pháp Nhật giai trung cấp sao?

Bất giác Thiên Nghịch cảm giác Nghệ Phong còn có rất nhiều lá bài tẩy. Nhiều tới nỗi khiến cho hắn không dám nghĩ tới.

Lão già bại trận khiến mọi người Tinh Vân Tông hoảng sợ không dứt, đại quân sự mạnh nhất của bọn họ cũng không thể đỡ nổi một chiêu câu thiếu niên này. Vậy bọn họ còn ai có thể ngăn cản?

Nghệ Phong hướng về phía quân sự bên cạnh hạ lệnh:

- Trừ Giang Bạch Phong giữ lại, phế đi đấu khí của bọn hắn.

- Ta còn quá thiện lương, lưu bọn hắn một mạng.

Nghệ Phong rất bất đắc dĩ thầm nói.

- Phi...

Trong lòng Quân sự xi một tiếng khinh miệt: Người còn không biết xấu hổ nói thiện lương? Phóng hỏa bắn tên, giết bao nhiêu người rồi? Lão tử còn chưa từng thấy ai tàn nhẫn như người vậy.

Quân sự tự nhiên không dám nói lời đó ra, hắn vội vàng giao chiến với hai quân sự còn lại của Tinh Vân Tông. Đối mặt với tiểu Ma vương, đáy lòng hắn có chút phát run.

Lão già hiển nhiên không muốn thấy đệ tử của Tinh Vân Tông bị giết hại, hắn vừa định gia nhập trận chiến thì bị Nghệ Phong nhân nhạ nói một câu ngăn lại tại chỗ.

- Nếu người dám nhúng tay vào, ta sẽ hạ lệnh giết sạch đệ tử của Tinh Vân Tông.

Lão già oán hận nhìn Nghệ Phong với ánh mắt vô cùng bén nhọn, phảng phất như nhìn cừu nhân giết cha.

Khóe miệng Nghệ Phong vẫn hiện lên nụ cười, ánh mắt nhìn vào trận chiến trong sân với vẻ mặt không một chút biến hóa. Phảng phất hết thấy những chuyện đó không liên quan với hắn, cũng không cần phải quan.

Chẳng qua tuy lảng lảng nhìn nhưng hắn vẫn rất chăm chú quan sát hết thấy mọi chuyện diễn ra trong sân. Khóe miệng tà mị vênh lên làm cho người ta giật dử.

Bộ dáng như chuyện này không liên quan đến mình khiến cho đáy lòng Thiên Nghịch phát rét. Hắn có một loại ảo giác, bản thân bồi dưỡng giết chóc lâu nay, trình độ lãnh khốc tàn nhẫn còn xa mới được như Nghệ Phong.

Mặt không đổi sắc nhìn chăm chú cuộc tàn sát, hắn làm không được.

...

- Đại nhân, trừ Giang Bạch Phong cùng đại quân sự, đấu khí của những người còn lại đều đã bị phế.

Nếu như nói mới vừa rồi quân sự nghe lệnh của Nghệ Phong là do sự cung kính thì hiện tại chính là kính sợ từ tận đáy lòng.

- Đánh cho mặt trắng nhỏ đó thành đầu heo, phải đánh đầu thành cái mông, cái mông đánh thành cái mặt bàn cho ta.

Nghệ Phong thần nhiên nói.

Đáy lòng quân sự phát rét: mặt trắng nhỏ a, ai kêu người anh tuấn như vậy làm gì? Hiện tại gặp báo ứng đi.

...

Trong khi mặt trăng nhỏ kêu gào đau đớn thì Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía lão già, hơi mỉm cười hỏi:

- Người nói, việc này nếu truyền đi thì danh tiếng của Tinh Vân Tông các người có phải là bị mất sạch hay không?

Lão già lạnh lùng nhìn Nghệ Phong, nếu ánh mắt có thể giết người thì Nghệ Phong đã bị băm vằm thành ngàn mảnh mất rồi.

- Người đừng nhìn ta chằm chằm như vậy, Thánh tông luôn luôn đối đầu cùng Tinh Vân Tông. Ta chỉ là thuận tiện giải quyết các người mà thôi.

Nghệ Phong thân nhiên nói.

- Người thuộc phân tông nào của Thánh tông?

Lão già lạnh lùng hỏi, chuyện này nhất định phải đòi một cái công đạo.

- Phân tông? Ta nói cho người biết, ta cũng không biết mình là người của phân tông nào, người tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Thế nhưng đây chính là sự thật. Dựa theo tính cách của ta, cho dù Thánh tông cùng Tinh Vân Tông người sống ta chết, ta cũng sẽ không quản. Thánh tông liên quan gì đến ta.

Nghệ Phong nói rất thoải mái, thế nhưng trên trán những người thuộc Thánh tông ở phía sau toát ra mồ hôi lạnh: tiểu tử này, tựa hồ quá can rở. Mượn lực của Thánh tông, nhưng miệng nói Thánh tông chả liên quan gì tới hắn.

Thế nhưng, bọn họ đã được chứng kiến thủ đoạn của Nghệ Phong, vì thế ai cũng làm bộ như không nghe thấy.

- Chỉ bất quá, rất không đúng lúc là có người từng nói với ta. Nếu có rảnh rỗi thì tìm Tinh Vân Tông gây phiền toái một chút. Tỷ như đốt sơn môn bọn họ, làm nhục Thiếu tông chủ của bọn họ. Ha ha, đốt sơn môn hình như còn có chút khó khăn, thế nhưng làm nhục Thiếu tông chủ, Tông chủ thì thật có thể làm được. Nghe nói truyền nhân của Tinh Vân Tông các người cũng là tuyệt đại giai nhân.

Một câu nói này khiến cho mọi người suýt nữa té ngã trên đất: tiểu tử này là không phải là ám đầu chứ, dám khi nhục truyền nhân Tinh Vân Tông? Trên đời này làm gì còn có người dám mạnh miệng như vậy?

- Khụ. Cũng không có biện pháp, mặc dù ta rất không muốn nghe lời của hắn, nhưng rất đáng tiếc ta đánh không lại hắn. Vì thế Tinh Vân Tông các người rất may mắn, tông chủ của các người, Thiếu tông chủ được thanh niên ưu tú như ta nhớ thương.

- Phụt...

Lão già rốt cục không nhịn được, phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

- Khụ. Cũng biết lão già rồi, không chịu được vui mừng lớn như vậy. Quên đi, ta cũng không làm khó dễ lão nữa. Mang theo mặt trăng nhỏ đi thôi.

- Ai da, lão không nên dùng loại ánh mắt đó nhìn ta, ta không thích nam nhân. Đúng rồi, nói cho tông chủ các người một tiếng, có cơ hội ta sẽ lên sơn môn Tinh Vân Tông các người du ngoạn. Xem thử truyền nhân Tinh Vân Tông đương đại có mạnh như lời đồn hay không.

Mọi người không thể tin được nhìn Nghệ Phong.

Hắn... Dám khiêu chiến truyền nhân Tinh Vân Tông? Đây là lớn lối hay là là tự tin?

Bọn họ cảm giác máu huyết của mình sôi trào, khiêu chiến truyền nhân Tinh Vân Tông. Chuyện này nếu truyền đi, thế nhân sợ là sẽ phải điên cuồng? Rốt cục có người muốn khiêu chiến tôn nghiêm Tinh Vân Tông.

Lão già khinh thường nhìn Nghệ Phong một cái nói:

- Tinh Vân Tông luôn mong ngóng đại giá của các hạ.

- Ha ha, nhất định sẽ đi.

Nói xong, Nghệ Phong không để ý tới lão già, hướng về phía mấy người còn đang đánh mặt trăng nhỏ ngoắc ngoắc tay.

Người của Thánh tông có cảm giác như mình đang nằm mộng, cứ đơn giản như vậy đã tiêu diệt cứ điểm của Tinh Vân Tông rồi sao?

Mọi người nhìn bóng lưng hai người Nghệ Phong lưu lại, bọn họ rốt cục đã chấp nhận sự thật này.

Đặc biệt là ước chiến cuối cùng, bọn họ thực rất mong chờ người của Thánh tông tự mình khiêu chiến Thiếu tông chủ trên sơn môn Tinh Vân Tông. Tinh Vân Tông sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 27: TÀN Y ẤM ÁP

Nghệ Phong chưa từng nghĩ tới, bát quái của đại lục này lại mạnh như vậy. Hắn còn chưa trở lại khách sạn thì tin tức cứ điểm Tinh Vân Tông bị diệt đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

- Người nghe nói gì chưa? Cứ điểm Tinh Vân Tông ở trong thành đã bị diệt?
- Còn cần người nói, tin tức người lấy được cũng hơi chậm trễ rồi. Ta còn biết, công tử Giang Bạch Phong Tinh Vân Tông còn bị đánh thành đầu heo cơ.
- Nói nhảm, người đừng vũ nhục đầu heo có được hay không! Rõ ràng bị đánh thành cái mông. Hắc hắc, để hắn suốt ngày nói mình anh tuấn, cho đáng đời.

Nghệ Phong đỏ mặt mũi: thì ra cũng có không ít người ghen tỵ với vẻ anh tuấn của hắn. Sớm biết như vậy ta đã đánh thấy bà nội hắn luôn.

- Các người có nghe nói không? Nghe nói Thánh tông có một tên biến thái. Mới mười hai mười ba tuổi, chỉ cần phát tay một cái là cứ điểm Tinh Vân Tông liền bị hỏa hoạn đốt cháy không còn một mống.
- Đúng vậy a! Ta cũng nghe nói, nghe nói hắn ngáp một cái khiến đại quân sự liền ối máu không ngừng.
- Đúng vậy, đúng vậy. Chắc chắn, ta còn nghe nói hắn từng trên Tinh Vân Tông làm nhục tông chủ Tinh Vân Tông. Quá trâu bò.
- Ừ, nghe nói hắn còn khoác lác rằng muốn đi làm nhục tông chủ Tinh Vân Tông một lần nữa. Tiểu tử này quá kiêu ngạo rồi.

Nghệ Phong cùng Thiên Nghịch nghe từng câu nghị luận mà mồm há hốc, mồ hôi lạnh không ngừng hiện lên trên cái trán.

Trời đất ơi. Ngáp một cái khiến cho Sư cấp học máu, ta nào có cái miệng cường hãn như vậy? Mười hai, mười ba tuổi làm nhục tông chủ Tinh Vân Tông, với tuổi đó ta có làm được sao?

- Phong thiếu, lúc người mười hai lúc ba tuổi thật cường hãn.

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong, mặc dù vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong giọng nói lộ ra mười phần trêu chọc.

- Nhớ kỹ, đánh cuộc của chúng ta.

Nghệ Phong hừ một tiếng, nói xong không để ý tới Thiên Nghịch đang đại ra. Nghệ Phong nói giỡn đùa đùa lên lầu hai khách sạn.

...

- Tàn Y tỷ, có ở đó hay không?

Nghệ Phong gõ cửa phòng, nhỏ giọng nói.

Nghệ Phong vừa định có nên nhảy cửa sổ mà vào hay không thì cửa mở ra, Tàn Y cười cười đứng ở bên trong nhìn Nghệ Phong trêu chọc:

- Lại muốn nhảy cửa sổ vào sao?
- Nhảy cửa sổ? Không có, ta là gì mà lại phải nhảy cửa sổ. Ta làm sao lại nhảy cửa sổ vào khuê phòng của nữ nhân được?

Nghệ Phong hiện ngang lẩm lẩm nói.

Tàn Y cười cười, mời Nghệ Phong tiến vào phòng.

Gương mặt cực kỳ tinh xảo, trắng nõn tuyệt mỹ, đôi môi đỏ mọng mê hoặc người. Mái tóc đen dài như thác nước thả xuống, song phong ngạo nghễ dựng lên. Đường cong lá lốt, kiều mỹ cực kỳ.

- Nhìn cái gì?

Sắc mặt Tần Y có chút hơi hồng hồng, sáng giọng hỏi Nghệ Phong.

- Nhìn Tần Y tỷ, vĩnh viễn nhìn không chán.

Nghệ Phong không che dấu ánh mắt của mình, không kiêng sợ nhìn Tần Y.

Liếc mắt nhìn Nghệ Phong trước mặt, vẫn hơi lộ vẻ ngây ngô, khóe môi nhếch lên tà mị. Hắn lười nhác ngồi ở trên ghế, nhìn thẳng nàng không chớp mắt. Nàng cảm giác trong lòng có chút bối rối.

- Mới bao nhiêu tuổi a, cứ nhìn người ta như vậy, sau này còn nhìn nữ nhân khác như thế nào.

Tần Y ngăn chặn sự bối rối trong lòng, cười cười nói với Nghệ Phong.

- Tần Y tỷ cho ta nhìn, ta liền không nhìn nữ hài tử khác nữa.

Nghệ Phong nhấp một ngụm trà, nhìn Tần Y rồi bình tĩnh trả lời.

Trong ánh mắt hiện lên một tia nóng bỏng, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng nàng. Khuôn mặt Tần Y nóng lên, nàng oán hận nhìn Nghệ Phong một cái rồi hỏi:

- Chuyện hôm nay ở Tỉnh Vân Tông là do đệ làm?

- Há...

Nghệ Phong hơi ngần ra một chút, nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười khổ, hắn biết không thể gạt được nàng.

- Ah. Coi là như thế đi, đáp ứng một trưởng bối có cơ hội thì tạo một chút phiền toái cho Tỉnh Vân Tông. Vì thế thừa dịp này tạo ra náo động nho nhỏ.

Nghệ Phong giải thích.

Tần Y nhún mày nói với vẻ trách cứ:

- Chẳng lẽ đệ còn không biết địa vị của Tỉnh Vân Tông ở đế quốc sao? Đệ còn dám đi chọc?

Tần Y lo lắng không thôi, kiều nhan hoàn mỹ nhún mày, càng tăng thêm phần xinh đẹp tuyệt trần.

Nghệ Phong đưa tay kéo Tần Y tới ngồi bên cạnh, hắn quay đầu vui mặt vào mái tóc đen nhánh của nàng.

- Yên tâm đi. Ta tự có cân nhắc.

- Hài tử không thật thà.

Tần Y bất mãn nói thầm một tiếng, nhưng vẫn tùy ý để Nghệ Phong vui mặt vào mái tóc của nàng.

- Hài tử? Ha ha, Tần Y tỷ, hình như ngày trước lúc tỷ ngủ không được, là ta kể chuyện xưa dụ dỗ cho tỷ ngủ. Chuyện xưa "cô bé lọ lem" không phải tỷ bắt ta phải kể tới mười lần sao?

Nghệ Phong đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Tần Y với vẻ trêu chọc.

Khuôn mặt Tần Y liền xấu hổ đỏ bừng lên, mặc dù nàng lớn hơn Nghệ Phong bốn tuổi. Nhưng mà mỗi lần hàn độc của mình phát tác, khi ngủ không được đều là hắn nghĩ mọi biện pháp làm cho mình ngủ.

Từ năm Nghệ Phong lên mười tuổi, hắn phảng phất như thay đổi thành một người khác, từ một Nghệ Phong luôn luôn muốn nàng chăm sóc, từ từ biến chuyển thành chiếu cố nàng.

- Tần Y tỷ!

Nghệ Phong đột nhiên kêu lên.

- Ủ?

- Tỷ không phải là cô bé lọ lem. Từ lúc vừa mới bắt đầu, tỷ đã là công chúa và vẫn luôn là như vậy.

Nghệ Phong đột nhiên nói một câu này khiến Tần Y nghe mà không hiểu gì cả.

- Đệ thật sự có thể trở thành võ giả?

Tần Y đột nhiên hỏi.

Năm năm trước, thời điểm khi Nghệ Phong mười một tuổi vì cứu nàng, bị kỳ nhân đánh một chưởng khiến kinh mạch đứt đoạn. Nàng đã cho là Nghệ Phong vô duyên với võ giả.

- Nha... Ta có chút đặc thù.

Nghệ Phong cười cười, không có giải thích tường tận.

Tần Y cảm giác tóc của mình lại bị Nghệ Phong cầm trong tay thương thức, nàng tức giận nói với hắn:

- Sau này đệ không được tới Tinh Vân Tông nữa, đó không phải là nơi đệ có thể chọc đến.

Nghệ Phong cười khò một tiếng:

- Tần Y tỷ, tỷ có biết năm năm nay ta đi đâu không. Thánh tông, ta tới Thánh tông. Chính là nơi mà thế nhân gọi Ma Tông. Ha ha... Cho dù ta không tìm Tinh Vân Tông phiên toái thì bọn hắn cũng sẽ tìm ta gây chuyện. Bọn họ miệng nói quân tử chính nghĩa, nào có thể bỏ qua cho người của Ma Tông tà ác?

Tần Y che lại miệng Nghệ Phong:

- Bất kể thế nhân nói đệ như thế nào, ta mặc kệ. Đệ không phải là ác nhân. Cho dù đệ đang ở Ma Tông thì trong suy nghĩ của ta, Nghệ Phong vẫn là người đã cứu ta, đồ cho ta một chưởng.

Cảm giác bàn tay mềm mại trên môi, khiến cho Nghệ Phong kim lòng không được liếm một cái. Tần Y nhất thời chấn kinh mạnh mẽ lấy tay ra, trừng mắt nhìn Nghệ Phong nói:

- Không cho phép hồ nháo.

Nghệ Phong cười hắc hắc, hướng về phía Tần Y nói:

- Ma Tông thì Ma Tông. Mặc dù xuất thân không tốt, nhưng thế lực Ma Tông rất lớn. Ha ha, trong thiên hạ có tư cách đối nghịch với ma tông phải là nhân vật lợi hại. Tinh Vân Tông còn chưa đủ sức.

Nghệ Phong tiết lộ một chút tin tức khiến nàng cảm thấy hơi yên tâm.

Tần Y liếc Nghệ Phong một cái nói:

- Sau này hạ thấp người một chút, thân phận Ma tông ở bên ngoài có thanh danh rất không tốt.

Tần Y phong tình nhìn hắn, khiến cho Nghệ Phong không chớp mắt, hắn nhìn bờ môi hồng nhuận của nàng.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Nghệ Phong lại đưa đầu qua.

- A!

Tần Y nghiêng đầu tránh thoát, trừng mắt liếc Nghệ Phong, hai gò má đỏ bừng, nàng sắc giọng:

- Không cho phép hồ nháo. Đệ không còn là tiểu hài tử nữa.

Nhìn con người thâm thúy, khỏe miệng tà dị của Nghệ Phong, nàng cảm giác trái tim của mình đập liên hồi. Dùng tay đẩy đầu Nghệ Phong ra, nàng hoảng hốt nói:

- Không cho phép nhìn. Mau đi ra, không cho phép đệ vào phòng ta nữa.

Mị Ảnh - Chương #27

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 28: KHÔNG LÀM ẲN KÝ SỞ NỢ.

Cứ điểm Tinh Vân Tông bị diệt, tin tức này làm cho cả thành nhỏ dâng lên một trận khủng hoảng. Đặc biệt là những người thuộc thượng tầng xã hội, ngay cả Tinh Vân Tông cũng bị diệt trong một đêm. Lần đầu tiên bọn họ cảm giác được, thực lực của Thánh tông vượt xa Tinh Vân Tông.

Càng làm cho cả thành nhỏ điên cuồng, thậm chí truyền khắp đại lục chính là: thiếu niên thần bí của Thánh tông khiêu chiến truyền nhân đương đại Tinh Vân Tông.

Tin tức này phảng phất đã mọc cánh bay khắp nơi, mỗi địa phương của đại lục đều tranh nhau nghị luận chuyện này. Nghệ Phong một đêm thành danh. Danh tiếng Thánh tông đạt đến một tầm cao mà trước nay chưa từng có.

Tinh Vân Tông tựa hồ cũng muốn cứu vãn thanh danh của bọn hắn, vì thế tuyên bố với bên ngoài rằng: truyền nhân Tinh Vân Tông mong đợi thiếu niên thần bí Ma Tông tới.

Tuyên bố này một lần nữa khiến cả đế quốc sôi sục, thậm chí có người chuyển đến dưới chân núi Tinh Vân Tông yên lặng quan sát tiến triển của chuyện này. Điều này cũng khiến cho Thánh Vân Trung Sơn trở thành tắc đất tắc vàng, Tinh Vân Tông vì vậy mà kiếm được một khoản tiền lớn.

Thậm chí Nghệ Phong còn suy nghĩ là mình có nên tới để chia hoa hồng hay không, nhưng nghĩ tới khó khăn khi được chia hoa hồng, hắn đành phải buồn rầu mà buông tha.

Nghệ Phong không cần nghĩ cũng biết đây là do Thánh tông cố tình lan truyền. Bằng không, chỉ bằng một cứ điểm nho nhỏ, căn bản sẽ không khiến cho toàn bộ đại lục phải kéo dài phong ba như thế.

- Ta khát, hình như bản thiếu gia bị lợi dụng.

Nghệ Phong oán hận mắng một câu, tuy nhiên cũng không có cách nào, chỉ đành để nó tùy ý kia phát triển. Chẳng lẽ hắn còn dám tìm cả Thánh tông tới gây phiền toái?

...

Trong lúc Nghệ Phong nhấp nhẹ một ngụm trà đợi Thiên Nghịch cùng Tần Y, lại phát hiện Khinh Nhu nhẹ nhàng tới ngồi đối diện hắn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Mái tóc đen nhánh bông bồng lưu động, nụ cười tươi như hoa, sống mũi xinh đẹp tuyệt trần, môi son kiều diễm, chiếc váy mỏng bó sát khiến vòng eo thon nhỏ càng thêm nổi bật. Song phong kiều ngạo cao vút, dưới làn váy là cặp chân non mềm, Nghệ Phong có thể cảm giác được sự co dãn đàn hồi kinh người.

Khinh Nhu nhu nhược cùng mị hoặc mâu thuẫn kết hợp, khiến Nghệ Phong sững sốt. Cho dù ngày ngày nhìn Tần Y điên đảo chúng sanh, nhưng khi gặp nàng, tận đáy lòng hắn vẫn không nhịn được thầm nói một câu:

- Yêu vật a!

- Ta...

Khinh Nhu thấy Nghệ Phong tham lam nhìn nàng không kiêng sợ gì, hai gò má chợt đỏ lên, bình thường nào có ai dám nhìn nàng như vậy. Nhưng mà, chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, so cả đời nàng còn nhiều hơn.

- Nàng cái gì?

Nghệ Phong tà mị nhìn Khinh Nhu, hắn làm sao cũng nghĩ không ra, tại sao nhu nhược có thể kết hợp hoàn mỹ cùng mị hoặc? Nhưng hết lần này tới lần khác nó lại là sự thật trước mắt.

Khinh Nhu cắn cắn đôi môi đỏ mọng, tạo ra một dấu răng nói:

- Ta van xin người giúp ta tìm người nhà có được hay không?

Hiển nhiên, hình như Khinh Nhu chưa từng cầu xin người khác. Tính cách nhu nhược của nàng càng làm cho những lời cầu xin càng khó ra khỏi miệng.

- Lợi ích?

Nghệ Phong bình thản nói, mặc dù Khinh Nhu rất đẹp, nhưng Tần Y, Trữ Huyền, tiểu ma nữ cũng không hề thua kém nàng. Mỹ nhân kế đối với hắn vô dụng.

Tên khốn kiếp, tên vô lại, tại sao ngươi không đi chết đi.

Trong lòng Khinh Nhu mắng to không thôi, nàng chưa từng bị khi dễ như vậy. Nàng oán hận trừng mắt nhìn Nghệ Phong, nhưng lại bị hắn nhìn chăm chăm vào mình, hù dọa đến sắc mặt vội vàng biến đổi, không dám nữa trợn mắt nữa.

- Vậy người muốn chỗ tốt gì? Người nói cho ta biết, bằng không ta cũng không có cách nào.

Khinh Nhu chỉ có thể xuống nước, cuộc sống như vậy lo lắng hãi hùng như vậy nàng một ngày cũng không muốn sống nữa. Nàng chỉ muốn trở lại bên cạnh người thân, nhưng mà chỉ sợ Nghê Phong dùng công phu sư tử ngoạm. Yêu cầu lần trước không phải người có thể đưa ra?

- Nàng có cái gì?

Nghê Phong nhìn Khinh Nhu, mỉm cười nói.

Tiểu nữ nhân này rất thú vị, ha ha, ta có phải lại dọa nàng hay không? Ánh mắt oán hận này, thật ra rất có tư vị nha.

Khinh Nhu tự nhiên không biết trong lòng Nghê Phong rốt cuộc đang suy nghĩ gì, bằng không cho dù lấy tính cách luôn luôn nhu nhược của nàng, nàng cũng sẽ hung hăng lấy chân đạp hấn một cái.

Khinh Nhu suy nghĩ một lúc lâu, cũng không biết trên người mình có cái gì đáng giá để hấn xuất thủ.

- Người giúp ta tìm được người nhà, ta sẽ nói bọn họ báo đáp người, được không?

Khinh Nhu yếu ớt hỏi.

Người này thật không có phong cách giúp đỡ người khác làm niềm vui sao? Còn mọi người đều vô si như vậy. Đặc biệt là tên ghê tởm trước mắt này.

- Vậy cũng không được, ta làm ăn trước giờ không bao giờ cho ghi nợ.

Nghê Phong lắc đầu, rất kiên định nói.

- Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? Có phải nàng không có thứ đáng giá hay không? Khụ, thật ra thì người có một thứ, nhưng không biết nàng có cho hay không?

Nghê Phong tà tà nói.

- Cái gì?

Trong lòng Khinh Nhu vui mừng, chỉ cần có thể về nhà, cái gì nàng cũng nguyện ý bỏ qua.

- Dĩ nhiên là thân thể người rồi, ta cảm thấy trên đời không có gì đáng giá hơn thân thể người?

Nghê Phong cười hắc hắc nói.

- Người...

Trong lòng Khinh Nhu tràn đầy giận dữ, nét mặt đỏ ửng. Nàng thờ dốc, một đôi mắt đẹp trừng lớn nhìn hấn. Chẳng qua là Nghê Phong thấy dù thế nào cũng không có lực sát thương, ngược lại còn cảm thấy rất đáng yêu.

- Ha ha, không được à. Nếu không thì như vậy, coi như ta làm hao vốn làm ăn một lần. Cho nàng ghi nợ.

Khinh Nhu không thèm để ý tới Nghê Phong, hai mắt nhìn chăm chăm Nghê Phong như cũ. Bộ dáng này khá ái nói không ra lời khiến trong lòng Nghê Phong cười trộm không dứt.

Tên khốn kiếp, người chờ đó... Chờ ta về đến nhà, ta liền phái người tới thịt người, lại dám đánh chủ ý tới ta.

- Tại sao người không nói chuyện nữa? Hiếm có khi ta cho người khác ký sổ. Như vậy đi, nàng hôn ta một cái làm lợi tức, chờ nàng về đến nhà, ta lại thu hoạch vốn như thế nào?

Khuôn mặt Nghê Phong mỉm cười, dường như người chiếm đại tiện nghi là nàng chứ không phải hấn.

Khinh Nhu chưa từng thấy qua người nào vô si như thế, hiện tại trong lòng nàng đã quyết định rồi. Chỉ cần mình có thể trở về nhà, sẽ khiến cho Nghê Phong không được sống khá giả. Rút gân lột da, hỏa thiêu cũng không buông tha.

Tính cách của Khinh Nhu trước giờ nhu nhược, cho tới bây giờ chưa từng bị tức giận đến vậy. Hơn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới rút gân lột da, hỏa thiêu quất tàn nhẫn như vậy. Nhưng mà hôm nay nàng cảm thấy dùng những thứ đó trên người Nghê Phong vẫn còn không đủ.

- Làm sao? Không đồng ý hả? Vậy thì thôi. Bản thiếu gia sẽ chơi cùng nàng?

Nghê Phong nói xong, không để ý tới Khinh Nhu liền chuẩn bị rời đi.

- Đợi một chút!

Khinh Nhu thấy Nghệ Phong rời đi, trong nội tâm nàng quýnh lên: mình không thể ở bên ngoài quá lâu, rất nguy hiểm. Lần đầu tiên Khinh Nhu cảm thấy sự tùy hứng của mình đã phạm vào một rất sai lầm lớn.

- Làm sao? Đồng ý?

Nghệ Phong lần nữa ngồi vào chỗ của mình.

Khinh Nhu thấy khuôn mặt anh tuấn của hấn thể nào cũng đáng ghét, rất đáng giận. . .

Nàng nhắm mắt lại nghiêng người tới, gương mặt đỏ lên giống như phát sốt.

Bại hoại, ta để ngươi chiếm tiện nghi một lần. Chờ ta trở về nhà, cho ngươi nhìn xem. Lần đầu tiên ở trong lòng Khinh Nhu vạch ra kế hoạch trả thù. Nhưng mà, hiện tại nàng phải nén giận.

Nghệ Phong cảm giác mình bị thứ gì đó mềm mại chạm vào, mùi thơm ngát xông vào mũi chui lên đầu. Vừa định làm chút gì thì lại phát hiện Tần Y cùng Thiên Nghịch từ trên lầu đi xuống.

Trong lòng hấn đánh thót một cái, vội vàng rời khỏi Khinh Nhu, hấn nói:

- Được rồi, trêu chọc nàng thôi. Nàng còn tưởng thật sao, nàng tìm người nào thì nói với Thiên Nghịch, ta sai hấn phái người đi tìm.

Nghệ Phong quay đầu nhìn Tần Y một cái, thấy nàng không phát hiện, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng nguyên nhân bởi chột dạ vì thế không dám ở lại nơi này nữa.

- Nghệ Phong, ta mới vừa xuống, làm sao đệ liền vội vã đi vậy?

Tần Y nghi ngờ hỏi.

- Ah, hôm nay trăng sáng rất đẹp, ta về phòng ngắm trăng.

Nghệ Phong thuận miệng đáp, nhưng nói xong, hấn thiếu chút nữa không nhận được cho mình một cái tát: ban ngày lấy ra trăng sáng, còn có ai về phòng nhìn trăng sáng đâu?

- Phong thiếu, ta có việc cần nói với ngươi.

Thiên Nghịch mới vừa nói xong, đã bị Nghệ Phong chạy một khoảng cách xa ngắt lời nói:

- Ngươi xử lý chuyện tình Khinh Nhu trước đi, có việc gì nói sau.

Tần Y thấy vậy liền cảm thấy khó hiểu, không khỏi nghi ngờ hỏi Khinh Nhu:

- Nghệ Phong bị sao vậy?

Khinh Nhu cảm giác khuôn mặt mình đỏ bừng như lửa, nàng dĩ nhiên sẽ không thể nói chuyện đã xảy ra đành thuận miệng nói đùa:

- Hình như là hấn muốn nhà xí.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 29: DẪN THEO TẦN Y DU MẠC HÀ

- Phong thiếu, phụ tử Dương Húc cùng tiểu tử Tà gia đã chết. Đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, không giải thích được.

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong, trong mắt hấn hiện lên sự nghi vấn. Lần này hấn từ Thánh Địa ra mục tiêu chính là ba người bọn họ. Hấn có lý do tin tưởng, đây là thủ đoạn của Nghệ Phong. Chỉ là không biết rốt cuộc Nghệ Phong sử dụng thủ đoạn gì, có thể làm cho ba người bất tri bất giác chết bất

đắc kỳ tử.

- Ah! Hẳn là không sai biệt lắm.

Nghệ Phong gật đầu, không có phủ nhận chuyện này có liên quan với mình. Cho dù phủ nhận cũng không có tác dụng, trong lòng Thiên Nghịch tựa như gương sáng.

Cứ điểm Tinh Vân Tông mới bị diệt, Thiếu chủ Tả gia, phụ tử Dương Húc lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. Trùng trùng cố này khiến cho mọi người hoảng sợ không thôi, dĩ nhiên, Ma Tông là người bọn họ hoài nghi đầu tiên. Lây danh tiếng của Ma Tông trong dĩ vãng, mọi người phảng phất như thấy đại họa lâm đầu.

- Người nói cho những người của Thánh tông đó, nếu bọn hán không muốn bị Tinh Vân Tông cùng đế quốc tiêu diệt thì bảo bọn hán phòng vệ cẩn thận một chút. Tất cả nhân viên của phân bộ tản ra. Tránh phạm phải sai lầm như của Tinh Vân Tông.

Nghệ Phong nói với Thiên Nghịch, dù sao cũng là người của Thánh tông, hơn nữa cũng giúp bản thân. Minh không thể lơ đãng nhìn bọn họ bị tiêu diệt.

- Phong thiếu yên tâm. Ta sẽ nhanh chóng phân phó.

Thiên Nghịch nói.

Vốn thân phận của hán không thể mệnh lệnh cho người của Thánh tông, nhưng uy thế của trận chiến ngày hôm qua khiến cho mọi người rất nghe lời, nhanh chóng thi hành mệnh lệnh.

Nghệ Phong sờ sờ đầu, hán cảm giác có chút đau đầu: không ngờ hán chỉ là muốn trở lại thăm Tàn Y một chuyến mà không cẩn thận gây ra động tĩnh lớn như vậy. Đây là điều mà hán chưa lường trước.

Nghệ Phong đột nhiên đang nhớ ra điều gì, có chút chần chờ hỏi Thiên Nghịch:

- Đúng rồi, hiện tại địa bàn thế lực của Ngã Bá Đặc ra sao rồi?

Thiên Nghịch sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền hiểu được ý của hán, Nghệ Phong vẫn không từ bỏ được gia tộc hán. Thiên Nghịch không khỏi bị ai cho Nghệ Khải Mạc, nếu là Nghệ Khải Mạc biết mình có nhi tử kiệt xuất như thế, hán có hối hận bởi quyết định của mình hay không.

- Nghệ gia thật ra cũng không nhân rồi, thừa dịp gia tộc Dương Húc đang đại loạn, nhanh chóng chiếm lấy hơn phân nửa địa bàn của bọn hán. Chỉ trong một đêm, thế lực của Nghệ gia ở Mạc thành đã áp đảo các nhà khác.

Thiên Nghịch nói.

Nghệ Phong gật đầu, thờ nhẹ ra một hơi, trong lòng thầm nhủ, điều này coi như ta đã tặng cho các người một phần đại lễ, cũng đã báo đáp các người.

- Xem ra Mạc Thành muốn loạn một chút. Ha ha, thế nhưng chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta.

Nghệ Phong cười nói, không một chút giác ngộ rằng hết thảy những điều đó là do một tay hán thúc đẩy.

- Đúng rồi, chuyện của Khinh Nhu ta cũng đã an bài xong xuôi, thế nhưng...

Thiên Nghịch nhíu mày, vẻ mặt lạnh lẽo càng gia tăng thêm một phần khốc liệt.

- Thế nhưng cái gì?

Nghệ Phong tò mò hỏi.

- Phong thiếu, thân phận nữ nhân Khinh Nhu này sợ là không đơn giản. Ta cảm giác, nàng không nói thật với chúng ta.

Thiên Nghịch trả lời.

Nghệ Phong không thêm đề ý, hán cười nói:

- Thân phận nàng tôn quý ta cũng nhìn ra, người bình thường tuyệt đối không thể bồi dưỡng ra khí chất đặc biệt như nàng. Về phần lừa gạt chúng ta, cũng không có gì ngạc nhiên, Khinh Nhu cũng không ngốc, cũng không thể cái gì cũng nói hết với chúng ta, nàng dù sao cũng phải phòng vệ.

Thiên Nghịch nghe Nghệ Phong nói như vậy thì gật đầu, hán tiếp tục hỏi:

- Chúng ta sắp tới ngày trở về rồi, lúc nào sẽ phản hồi Thánh Địa?

Nghệ Phong khẽ nhíu mày, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Trước đừng nói chuyện này, tới Mạc Hà chơi mấy ngày rồi nói sau.

Thiên Nghịch thấy vậy, cũng thức thối không tiếp tục nói gì nữa.

...

- Nghệ Phong, người thật giúp ta tìm được Tiêu bá bá rồi sao?

Khuôn mặt Khinh Nhu vui mừng nhìn Nghệ Phong, gấp gấp hỏi.

Thiên Nghịch gật đầu nói:

- Dựa theo sự miêu tả của người, chúng ta một lúc lâu sau tìm được một người so với miêu tả của người không sai biệt lắm, nhưng không biết có phải hay không?

Người của Thánh tông xuất động toàn bộ, lúc này tìm được người mà Khinh Nhu nói. Chẳng qua là thời điểm khi theo dõi kỳ nhân, thủ hạ bị hung hăng đánh cho một trận. Đây càng khiến cho Thiên Nghịch hoài nghi thân phận Khinh Nhu.

- Bọn họ giờ ở nơi nào? Mang ta đi có được hay không?

Khinh Nhu hưng phấn nói, giống như một cánh bướm đầy sức sống, ngay cả oán hận đối với Nghệ Phong hình như cũng đã quên mất.

Ánh mắt Thiên Nghịch chuyển hướng Nghệ Phong đợi câu trả lời của hắn.

Nghệ Phong gật đầu cười nói:

- Đi đi, Mạc Hà vào ban đêm là địa phương tản bộ rất tốt, chúng ta cũng đi xem một chút.

Thế nhưng Nghệ Phong không khỏi tò mò đối với thân phận của Khinh Nhu, Thánh tông có báo cáo khi bọn hắn đang tìm Tiêu bá bá trong miệng Khinh Nhu thì lực lượng cả thành nhỏ cũng đang tìm Khinh Nhu. Chẳng qua Khinh Nhu luôn ở trong phòng, không bị phát hiện mà thôi.

- Tần Y tỷ, tỷ theo ta đi Mạc Hà hóng gió hay không?

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía Tần Y, trong mắt tràn ngập nhu tình, ánh mắt trầm ngưng, bình tĩnh và ưu nhã hoàn toàn bất đồng với vẻ cột nhà bất cần đời của dĩ vãng.

Thiên Nghịch thấy một màn như vậy cũng cười cười, sau khi kiến thức thủ đoạn của Nghệ Phong, hắn đã biết Nghệ Phong không phải là kẻ bất cần đời. Chẳng qua là thói quen của hắn ở trước mặt người ngoài luôn như vậy mà thôi.

Ngược lại Khinh Nhu nhìn thấy Nghệ Phong nhìn Tần Y như vậy thì không khỏi sùng sốt, nghĩ không ra trên tên lăng tử vô si lại xuất hiện khí chất bình tĩnh cùng thông dong như vậy.

Ảo giác, nhất định là ảo giác, nếu không thì chính là tên bại hoại này đang giả vờ. Khinh Nhu hung hăng lườm Nghệ Phong một cái, trong lòng mình tự an ủi.

Đôi mắt tuyệt mỹ của Tần Y có chút bối rối, không khỏi né tránh cái nhìn của Nghệ Phong, trên mặt hiện lên vẻ đỏ bừng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Mặc dù Mạc Hà không thích hợp cho nàng đi, nhưng nàng không muốn Nghệ Phong phải thất vọng.

Khỏe miệng Nghệ Phong nhếch lên một nụ cười, lười biếng dựa vào cái ghế, trong nháy mắt lại khôi phục bộ dáng bất cần đời của con nhà giàu. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Khinh Nhu thở phào nhẹ nhõm: quả nhiên là ảo giác.

...

Mạc Hà được xưng là hoa hà nơi Mạc thành, Trên sông có mấy chục chiếc thuyền hoa: Thi giả, Vũ giả, Ca giả, Linh giả... Dù loại người tụ tập, nói đây là động tiêu tiền không sai, nhưng cũng là động tiêu hồn của nam nhân.

Dị giới tâm hoan tác nhạc cũng không khác mấy với Hoa Hạ cổ đại. Ngâm thơ đối câu, học đòi văn vẻ, so đấu thực lực, tranh giành tình nhân, vung quyền uống rượu, mượn rượu làm càn...

Phảng phất như lúc này mới có thể phát tiết mọi áp lực tu luyện đè nén trong đáy lòng. Điều này cũng dẫn đến, toàn bộ thi tử ca phú mạnh mẽ phát triển ở đại lục này, hầu như có thể sánh ngang với Đường Tống Hoa Hạ.

Thiên Nghịch nhìn từng thuyền hoa treo hồng đăng truy lạc nhú mây, những chỗ như thế này hắn rất không thích.

Nghệ Phong vỗ vỗ Thiên Nghịch bả vai, nhỏ giọng nói:

- Làm quen đi. Lấy thân phận của người, sau này cơ hội tiếp xúc những chỗ này rất nhiều. Người phải nhớ kỹ, nghề nghiệp mà người theo đuổi phải dung

hợp vào mọi nơi, cho dù người không thích cũng không được biểu lộ ra.

Thiên Nghịch gật đầu, trong lòng hiện lên một nụ cười khổ.

Tần Y cười cười nói:

- Ha ha, đại ca đệ ngày ngày nói khoác uống hoa tửu như thế nào, hôm nay ta cũng muốn ném thử một phen.

Nghệ Phong nhìn Tần Y cùng Kinh Nhu, không khỏi có chút ảo não, mặc dù bản thân dùng thuật dịch dung khiến các nàng xấu đi rất nhiều. Nhưng mà khí chất xuất trần, thanh âm dịu dàng mềm mại của phái nữ không thể che giấu được, vẫn khiến cho nhiều người liên tiếp quay đầu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 30: DỊ GIỚI BẢN TỬU BA (QUẦY RƯỢU Ở DỊ GIỚI).

- Thiên Nghịch, người muốn tìm ở trong thuyền hoa này sao?

Nghệ Phong nhìn Kinh Nhu, cười một cách vô cùng cổ quái:

- Ha ha, Kinh Nhu a, Tiêu bá bá của người thật đúng là biết hưởng thụ.

Kinh Nhu cảm giác mặt mình đỏ bừng như lửa đốt. Không vì cái gì khác bởi thuyền hoa này là chiếc lớn nhất ở đây.

Kinh Nhu hung hăng tròn mắt nhìn Nghệ Phong một cái, sau khi từ quay đầu đi không để ý tới hán nữa.

Nơi gió trăng ở nơi này không giống với thời cổ đại, ngược lại giống như quầy rượu thời hiện đại, Nam nữ đều có. Thế giới này địa vị giữa nam và nữ ngang hàng nhau, là một khác biệt so với Hoa Hạ cổ đại.

Thế nhưng thử nghĩ một chút thì điều này cũng bình thường, thực lực ở thế giới này là điều kiện tiên quyết, không ít phái nữ vì có thực lực mà giành được địa vị.

Cũng chính bởi vì vậy mà Nghệ Phong mang theo hai nữ nhân vào thuyền hoa cũng không có khiến cho người khác kinh ngạc. Trong thuyền hoa cũng có không ít người mang bạn gái tới.

Nghệ Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua, không thể không thừa nhận, chỗ này đúng là địa phương dùng để hưởng thụ. Mỹ nhân, rượu ngon, cái gì cần có đều có. Bàn ghế cổ kính, màn trướng sạch sẽ, hài hoà ngăn cách mọi người thành từng khu riêng.

Thì già, Linh già, Họa già, nhân nhân... Mỗi người mỗi khu vực, nhưng bên trong lộ ra vẻ phi thường náo nhiệt và sự vui mừng nồng đậm.

Thậm chí, trong đó còn có người chơi kỹ năng điều tửu.

- Quầy rượu ở dị giới?

Khóe miệng Nghệ Phong hiện lên ý cười quỷ dị, trong miệng không nhịn được nói một từ hiện đại.

- Cái gì?

Tần Y nghi hoặc nhíu đôi mi xinh đẹp tuyệt trần, nhìn Nghệ Phong rất cổ quái hỏi.

- A, không có gì? Ta nói chỗ này rất đẹp, không trách được đại ca ngày ngày lưu luyến trong đó.

Nghệ Phong vội vàng đánh trống lảng.

Tần Y đi lướt qua Nghệ Phong rồi nói:

- Sau này đệ cách xa những chỗ này một chút. -

- ...

Thiên Nghịch thấy ánh mắt Nghệ Phong chuyển hướng tràn đầy nghi vấn, hần liền giải thích:

- Người đó trên lầu hai.

Nghệ Phong gật đầu, cước bước lên là hai, nhưng mà vừa tới cửa thang thì bị một người ngăn cản nói:

- Đại nhân nhà ta đã bao hết cả lầu hai. Nếu muốn đi lên phải đổi được câu thơ trước cửa.

Sau khi Nghệ Phong nghe xong không khỏi bĩu môi. Chơi thi từ ca phú ở dị giới, điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng không được tự nhiên: mịa nó, rõ ràng là thế giới thực lực vi tôn, hết lần này tới lần khác lại bày ra thi từ ca phú làm cái rắm chó gì. Nếu các người không có gì để chơi đùa thì cũng có thể chơi đấu mãnh thú, đấu phi cầm cơ mà....

Nếu có ai nghe được lời Nghệ Phong nói nhất định sẽ khinh bỉ hắn. Mãnh thú, phi cầm là thứ bọn hắn có thể đấu được sao? Còn không biết ai đấu ai?

Huống chi, võ giả của thế giới này không ít, nhưng mà người bình thường còn nhiều hơn. Một xã hội không thể nào chỉ có một nghề là võ giả, các loại nghề nghiệp khác quật khởi là điều không thể tránh khỏi.

Đa dạng hóa nghề nghiệp mới có khả năng xây dựng một xã hội đầy đủ. Cộng thêm đế quốc cổ động chọn lựa văn nhân quản lý quốc gia, dẫn tới tình trạng văn nhân cấp tốc phát triển.

Nhưng mà dù sao đó cũng không phải là chính thống. Mặc dù rất nhiều văn nhân quyền cao chức trọng, nhưng không thể nào lay động được địa vị võ giả. Những người nhàm chán muốn mượn thi từ ca phú để đùa chơi đùa, chứng minh tài hoa vạn trượng, phong lưu phóng khoáng của mình.

- Nguyệt quang xạ thủy thủy xạ thiên!

Tần Y nhẹ nhàng ngâm, nhìn câu đối dán trước cửa.

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía Tần Y, hướng về phía nàng cười nói:

- Tỳ có thể đổi được không?

Tần Y tức giận nói với Nghệ Phong:

- Khi còn bé nói đệ đi đọc sách, nhưng đệ không vâng lời, mặc dù không cần đệ danh dương thiên hạ giống như Tiêu Công. Nhưng mà, dù sao cũng không trở thành đưng tới đối câu là nói khó khăn chứ.

Nghệ Phong bắt mạch hàm hồ nói:

- Chê cười, bản thiếu gia không cần đọc sách cũng có tài hoa xuất chúng?

Một sinh viên đại học được giáo dục ở thế kỷ hai mươi mốt, chẳng lẽ ở nơi dị giới này, không đọc sách có thể mù chữ sao?

- Đệ đó!

Tần Y bắt đắc dĩ lắc đầu, giận dữ một câu, nhưng bên trong ẩn chứa sự sùng ái.

- Sơn sắc đào hải hải đảo thiên!

Tần Y thuận miệng nói một câu, hướng về phía hai thị vệ ở cửa nói:

- Hiện tại chúng ta có thể đi vào chứ?

Hai người sùng sốt, không nghĩ tới câu đối của Tiêu Công trong nháy mắt bị người khác đổi được. Không khỏi đánh giá Tần Y một phen. Mặc dù Tần Y trước mặt có dung mạo bình thường, nhưng mà khí chất đậm nhiên làm cho hai người này lâm vào thất thần.

Nghệ Phong không để ý đến hai người, dẫn theo đám người Tần Y đi thẳng lên lầu hai. Đáy lòng không khỏi kinh ngạc một chút: không nghĩ tới Tần Y là tài nữ, ha ha, xem ra sau này thái độ đối với thi giả tốt hơn một chút.

Đám người Nghệ Phong vừa tiến vào, nhất thời khiến cho mọi người ở lầu hai đưa ánh mắt chuyển tới. Nhìn thấy là Tần Y, mặc dù là bộ dáng bình thường, nhưng mà khí chất này vẫn khiến cho ánh mắt của tất cả nam nhân sáng lên. Ánh mắt mọi người nhìn Tần Y tràn đầy tà ý.

Trong lòng Nghệ Phong cười lạnh: xem ra buổi tối hôm nay không bình yên, thế nhưng, ta mang Tần Y ra ngoài, sẽ không sợ các người tìm phiền toái. Tới một người, bản thiếu gia đánh một người.

- Tiêu bá bá?

Khinh Nhu vui mừng kêu một tiếng, mạnh mẽ chạy về hướng một lão nhân.

- Tiểu thư.

Mặc dù lão nhân nghi ngờ bề ngoài của Khinh Nhu, nhưng thanh âm của nàng khiến hắn biết được thân phận. Lão vui vẻ nói:

- Ta rốt cuộc tìm được người!

Nghệ Phong bĩu môi; hình như là bản thân mình tìm được cô nàng cơ mà, lão đầu này thật đúng là có mặt dày chiếm đoạt công lao. Chẳng qua là, lão lớn tuổi như thế. Chạy đến thuyền hoa hắn có thể "tiến hành" sao? Có "hăng lực" này sao?

Nghệ Phong rất khinh bỉ nhìn thoáng qua lão già mà không nên nét, không để ý đến lão nữa. Đưa Khinh Nhu tới đây coi như xong.

Thế nhưng, khi hắn chuẩn bị dẫn theo Tần Y rời đi thì lại phát hiện ánh mắt Thiên Nghịch lạnh lùng nhìn về một chỗ.

- Sao vậy?

Nghệ Phong kỳ quái hỏi, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy một nam tử lộ vẻ tiêu sái đang chuyện trò vui vẻ.

- Ta nhìn tiểu tử kia rất ngứa mắt. Muốn đánh hắn!

Nghệ Phong chân khụy xuống một chút, suýt nữa không đứng vững. Không nghĩ tới Thiên Nghịch luôn luôn lãnh khốc chỉ cực có thể phun ra một câu cường hãn như vậy.

- Tên đó... Thiên Nghịch, hắn đắc tội với ngươi?

Nghệ Phong cẩn thận hỏi.

- Không có, ta chính là nhìn hắn thấy ngứa mắt thôi.

Nghệ Phong triệt để bị đánh bại, không nghĩ tới lấy tính cách của Thiên Nghịch còn có thể nói một câu anh chị như vậy.

Tần Y sững sờ nhìn Thiên Nghịch, sau đó nhìn Nghệ Phong một chút hỏi:

- Những lời này là hắn nói, không phải là đệ nói?

Kháo. Bản thiếu gia ở trong lòng của tỷ không giảng đạo lý như vậy sao? Quên đi, ta không so đo với tỷ. Trách thì trách tên khốn Thiên Nghịch này bình thường quá hay giả bộ đi.

- Ngươi muốn đánh thì đánh đi.

Nghệ Phong bắt đắc dĩ khoát khoát tay nói.

Thiên Nghịch chần chờ một chút hỏi:

- Sẽ không có phiền toái gì chứ?

- Phiền toái? Phiền phức của chúng ta còn ít sao? Thêm một cái cũng không sao.

Nghệ Phong cười khổ nói. Mặc dù không biết Thiên Nghịch làm thế là vì cái lý do gì, nhưng là khó được hắn khác thường như vậy, vì thế Nghệ Phong không muốn ngăn hắn.

- Nghệ Phong, các đệ...

Tần Y vừa muốn nói gì đã bị Nghệ Phong lắc đầu chặn lại.

Thiên Nghịch gật đầu, bước về phía bên kia. Nam tử tiêu sái thấy Thiên Nghịch bước về phía mình, sững sờ một chút, về mặt lập tức tươi cười nói:

- Vị nhân huynh này, chẳng lẽ cũng muốn gia nhập...

Ba...

Lời hắn còn chưa nói hết thì đã bị Thiên Nghịch hung hăng tát một cái thật mạnh vào mặt, khuôn mặt anh tuấn liền sưng phồng lên.

Nhất thời, mọi người đại ra tại chỗ nhìn Thiên Nghịch. Cảm giác đầu óc của mình hơi bị trì trệ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 31: CÒN KHÔNG ĐỦ? VẬY LÀM THÊM MỘT LẦN NỮA

Trục tiếp như vậy?

Nghệ Phong sững sờ nhìn Thiên Nghịch, hấn rất kinh ngạc với hành động trực tiếp của Thiên Nghịch.

- Những người ở cùng với đệ đều kiêu ngạo như vậy sao?

Tần Y tức giận Nghệ Phong nhìn một cái, thở dài một hơi. Với chuyện lần này đúng là bất đắc dĩ.

- Cái kia... Chúng ta rất hòa hợp, bình thường đều rất hạ thấp...

Nghệ Phong gãi gãi đầu, yếu ớt giải thích, có chút lo lắng.

Tần Y liếc Nghệ Phong một cái, đưa tay vỗ vỗ cái trán. Nàng cảm giác nhức đầu vạn phần. Chẳng qua là, nàng không có chú ý tới hành động bất đắc dĩ của mình biểu lộ rõ sự thành thực khiến Nghệ Phong không kiềm chế được nhìn không chớp mắt.

Triệu Đông Hải cảm giác mặt của đang ở nơi đâu, sự đau rất tựa hồ làm cho hấn phản ứng không kịp, biết bao lâu rồi nào có ai dám đánh chính mình?

Triệu Đông Hải nắm thật chặt quả đấm, gân xanh trên tay nổi lên, khuôn mặt sưng đỏ xanh mét. Nếu không phải cố kỵ đây là chỗ của Tiêu Công, e rằng hấn đã lập tức động thủ.

- Không biết bản thân ta đã đắc tội vị nhân huynh này chỗ nào?

Triệu Đông Hải cắn hàm răng, từ trong miệng bật ra từng chữ từng chữ một.

Nghệ Phong cười cười ý vị: tiểu tử này dường như rất thích ả nham a, nếu là bản thiếu gia thì làm gì trước đã, nói nhảm nhiều như vậy, đã sớm đánh hấn thành đầu heo rồi.

Về mặt Thiên Nghịch vẫn lạnh lùng như cũ:

- Không có!

Triệu Đông Hải hít sâu một hơi, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, phải tỉnh táo.

- Không biết vì sao ngươi một lời chưa nói đã đánh người như thế?

Triệu Đông Hải cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt dường như muốn giết người.

- Nhìn ngươi ngứa mắt!

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, phảng phất hết thấy đều bé nhỏ không đáng kể.

- Ta kháo...

Trong lòng mọi người đồng thời phun ra một câu nói như vậy, đây là lý do quái quỷ gì của hấn vậy.

Khinh Nhu nhìn Thiên Nghịch đến ngơ ngác, nàng dụi dụi mắt. Nàng tình nguyện tin tưởng, hết thấy đó cũng là tên hỗn đản Nghệ Phong không nói đạo lý. Không nghĩ tới lại là do Thiên Nghịch nhìn như lãnh khốc gây nên.

- Ta kháo con mẹ ngươi!

Triệu Đông Hải cũng nhịn không được nữa, chửi ầm lên. Đây là lý do kiêu ngạo làm cho hấn nổi điên.

Giờ khắc này, Triệu Đông Hải quên mất chủ nhân nơi này, quên luôn cái hình tượng nho nhã mà mình luôn giữ gìn, hết thấy cho nó đi gặp quỷ đi. Hiện tại

hắn chỉ muốn bấm vào tên tiểu tử cản trở trước mắt.

Nghệ Phong nhìn một quyền của Triệu Đông Hải hung hăng đánh tới Thiên Nghịch, không nhịn được nhỏ giọng thầm nói: tên khốn Thiên Nghịch này, bình thường không nhìn ra, thời điểm lớn lối lại xấu xa như vậy. Xem ra ta còn phải học tập hắn một chút.

Tần Y thấy Nghệ Phong xoa đầu, nàng nhẹ nhàng véo một cái Nghệ Phong, sáng giọng:

- Hiện tại cảm giác như thế nào chưa?

Nghệ Phong cười ngượng ngùng một tiếng, sau đó nhanh như chớp nắm thật chặt tay của Tần Y:

- Không nghĩ tới tiểu tử lãnh khốc này lợi hại như thế, ta còn tưởng rằng hắn đánh người xong sẽ tìm lý do để dễ ứng phó một chút.

Tần Y xoay người một cái muốn giằng tay của mình ra, nhưng thấy gãy dựa không ra, bất đắc dĩ chỉ đành phải tùy ý để Nghệ Phong nắm lấy:

- Sau này còn không biết các người có gây ra nhiều đại sự gì nữa?

Cười cười, Nghệ Phong dùng ngón tay vẽ nên các vòng tròn trong lòng bàn tay Tần Y, không để ý sự giận dữ của nàng, ánh mắt lại chuyển hướng nhìn về phía Thiên Nghịch.

Không thể không thừa nhận, tiểu tử Triệu Đông Hải này là một nhân tài đã đạt đến Nhân cấp tam giai. Thế nhưng, so với Thiên Nghịch vẫn còn kém một khoảng cách rất xa. Hà huống chi Thiên Nghịch được huấn luyện từ nhỏ, làm sao những thiếu niên quý tộc này có thể so sánh. Trùng điệp biến thành đơn phương ấu trĩ, một bên chịu đòn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Khiến cho Nghệ Phong cảm thấy thần kỳ chính là, hình như vừa rồi Thiên Nghịch ấu trĩ cùng Triệu Đông Hải là vì muốn gây sự với cái tay trái. Mỗi lần đều hung hăng giẫm vào tay trái của hắn, khiến Triệu Đông Hải không nhịn được phát ra từng tiếng thét chói tai.

Hiện trường một lần nữa trở nên yên tĩnh, mọi người tròn to con người nhìn hai người, mà quên mất trước tiên phải đi hỗ trợ.

Ta kháo... Đây là Triệu Đông Hải ngạo khí mười phần sao? Cưng nhiên bị tiểu tử này đánh như đánh bóng, cơ hồ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có?

Người lấy lại phản ứng đầu tiên là Khinh Nhu, cơ hồ tay trái của Triệu Đông Hải đã thấy xương lòi ra, nàng có chút không đành lòng, lôi kéo Tiêu Công còn kinh hãi sửng sờ.

- Tiêu bá bá, ngài còn không ngăn cản bọn họ a?

- A...

Sắc mặt Tiêu Công đỏ lên, không nghĩ tới bản thân còn phải để Khinh Nhu nhắc nhở. Chẳng qua là, lấy thực lực của Triệu tiểu tử còn bị một thiếu niên so với hắn còn nhỏ tuổi hơn đá như đá cầu. Đây mới là điều làm cho hắn kinh ngạc.

Tiêu Công vỗ tay, mấy đạo nhân ảnh chợt từ trong các góc khuất xông ra, chuẩn bị động thủ vây Thiên Nghịch vào giữa.

Thiên Nghịch nhíu mày, giọng nói lạnh lùng:

- Tránh ra!

Mấy người không lui về phía sau, mà ngược lại lần thân tiến về phía trước một bước. Bọn họ rất khó chịu với tiểu tử cản trở này.

Nghệ Phong hừ một tiếng, buông bàn tay của Tần Y ra, tiến về phía trước.

- Cẩn thận một chút...

Tần Y biết chuyện này càng náo càng lớn rồi, chỉ đành phải nhỏ giọng nhắc nhở.

Nghệ Phong quay đầu khẽ mỉm cười với Tần Y, quăng một cái nhìn ý bảo nàng yên tâm.

- Làm sao vậy? Nhiều người khi dễ ít người đứng không?

Nghệ Phong đi tới bên cạnh Thiên Nghịch, nhìn mọi người trên chốc hỏi.

- Phong thiếu...

Thiên Nghịch thấy Nghệ Phong tới đây, nhẹ giọng hô, muốn nói gì đó thì bị Nghệ Phong vỗ vỗ bả vai chặn lại.

Tiêu Công thấy ánh mắt thị vệ nhìn về phía lão thì lắc đầu.

- Ha ha, quả nhiên là thiếu niên anh hùng. Không biết hai vị tiểu huynh đệ có thể nói cho ta biết tên họ hay không?

Tiêu Công cười nói xởi lởi.

Nghệ Phong nhìn cũng như không nhìn hai người, vỗ nhẹ bờ vai Thiên Nghịch hỏi:

- Như thế nào? Đánh đủ chưa?

Thiên Nghịch lắc đầu, lạnh lùng nhìn nằm Triệu Đông Hải trên mặt đất đang oán hận nhìn hắn.

- Ta kháo...

Trong lòng mọi người không nhịn được thầm mắng.

Đánh người ta thấy mẹ rồi còn hỏi đủ chưa? Bọn họ nhìn cánh tay Triệu Đông Hải huyết nhục mơ hồ, từ tận đáy lòng không khỏi đánh lạnh run, đây là ma quỷ a.

- Kháo...

Nghệ Phong cũng rốt cục không nhịn được mắng một tiếng.

Hiện tại ta mới phát hiện, ta rốt cuộc thiện lương cỡ nào. So với tên Thiên Nghịch này, ta chính là Thiên Sư. Lúc đầu ta không biết cũng bởi vì nhìn người ta ngứa mắt, đánh người ta gần chết, sau đó cãi lại nói không đủ.

- Được rồi, được rồi, người nhanh đi đánh vài cái nữa đi, thật sự không được thì làm thịt luôn, tránh cho người cứ nhắc tới hắn.

Nghệ Phong luôn luôn bao che khuyết điểm, hắn vỗ vỗ đầu, bắt đắc dĩ nói.

Tiêu Công cảm giác trong lòng mình như có một cỗ lửa giận xông ra. Cả đế quốc này, nào có ai dám không nể mặt bản thân mình như vậy. Nhưng mà hết lần này tới lần khác hai thiếu niên này tuyệt không coi lão ra gì, mở miệng ra là muốn mạng người.

Mọi người nhìn Nghệ Phong tới sững sờ, trong lòng dâng lên một cái ý nghĩ: dường như, nam tử này còn ác hơn.

- Người trẻ tuổi, cuồng vọng một chút cũng không phải là chuyện xấu. Nhưng mà người không cảm thấy người làm như vậy là rất quá đáng sao?

Tiêu Công nhìn Nghệ Phong thần nhiên nói.

Nghệ Phong quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Công, thần nhiên đáp:

- Ta không biết ta tuổi trẻ cuồng vọng có phải chuyện xấu hay không, nhưng mà ta biết, người cũng già sắp xuống lỗ rồi, vẫn còn ở nơi này học đòi văn vẻ đùa bỡn. Người không cảm thấy đáng xấu hổ sao?

Lão gia này, người còn thật không biết xấu hổ. Người trẻ tuổi ngâm thơ làm đối câu, già vờ đẹp trai lãnh khốc còn có thể tha thứ. Người nói người già như vậy rồi, còn xem nào nhiệt cái gì? Phải biết rằng, võ giả mới là chủ lưu, ngâm thơ đối câu cũng chỉ là cử chỉ gió trăng giết thời gian mà thôi.

Khinh Nhu nghe được lời Nghệ Phong nói, ánh mắt trừng lớn. Nàng tựa hồ không thể tin được, lại có người dám nói lời như thế với Tiêu Công?

Trời ạ, thế giới này điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 32: ĐUA CHƠI CHẾT NGƯỜI

Tiêu Công sững sờ hồi lâu, nhưng ngay sau đó lão liền cười to. Lần đầu tiên lão nghe có người nói lão học đòi văn vẻ. Thế nhưng nghĩ tới thiếu niên này không biết thân phận của mình.

- Tiểu huynh đệ, người biết ta là ai không?

Tiêu Công chuẩn bị tiết lộ thân phận của mình, lần đầu tiên lão bị người dùng câu học đòi văn vẻ vũ nhục. Thế nhưng, một câu nói của Nghệ Phong, làm cho hắn ngạc nhiên tại chỗ.

- Ta kháo! Ta không cần biết ngươi là ai. Thiên Nghịch, đừng để ý tới lão già này nữa, ngươi còn muốn đánh nữa không? Không đánh chúng ta đi.

Nghệ Phong không thích không khí nơi này, mọi người giả nho nhã vạn phần, thật ra thì đáy lòng quá nhiều xấu xa. Hắn tình nguyện tìm một chỗ cùng một số người thô tục, cùng một số người điên cuồng cụng rượu chửi tục còn vui hơn.

Tiêu Công lần đầu tiên nhìn thấy một thiếu niên thô lỗ càn rỡ ở trước mặt mình như thế. Hắn cau mày, hướng về phía bên cạnh Khinh Nhu nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu thư, hình như người tiến vào cùng bọn họ, người biết bọn họ sao?

Khinh Nhu khẽ mở môi đồ mọng, nhìn hai người nói:

- Tên khốn kiếp đang nói chuyện là Nghệ Phong, bên cạnh là Thiên Nghịch đại ca. Còn cô gái kia là Tần Y tỷ tỷ.

Hiển nhiên Khinh Nhu có hảo cảm với Thiên Nghịch, nàng cảm thấy Thiên Nghịch động thủ, nhất định là chỉ thị của Nghệ Phong.

Nếu Nghệ Phong biết suy nghĩ của nàng, nhất định phải leo ra ngoài cửa sổ, xem có đúng là tháng sáu tuyết rơi hay không. Hắn bị oan a.

- Tần Y?

Tiêu Công nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Tần Y, mặc dù gương mặt bình thường, nhưng mà khí chất xuất trần. Vóc người khiến nam nhân điên cuồng cũng khiến lão hoảng hốt:

- Người nói nàng là Tần Y? Nàng có phải cũng dịch dung hay không.

Khinh Nhu gật đầu, nghi ngờ hỏi lại:

- Làm sao vậy?

Ngay sau đó Tiêu Công nở nụ cười khổ: Khinh Nhu không ra ngoài, cho nên không biết cái tên này Tần Y có ý nghĩa thế nào. Nhưng mà, bản thân sao có thể không biết sao? Đây cũng là bởi vì nữ nhân này dẫn phát hai đại Vương cấp tỷ thí. Hắn nghĩ không ra, hồng nhan họa thủy này tại sao lại đi chung với hai thiếu niên.

- Tần Y tiểu thư...

Tiêu Công đi tới bên cạnh Tần Y, cung kính chào hỏi.

Tần Y nhíu mày nói:

- Ta biết ngươi sao?

Tiêu Công cười nói ngượng ngùng:

- Tần Y tiểu thư tự nhiên không biết tiểu nhân vật như ta đây, bất quá thời điểm khi Tần Y tiểu thư vừa tới Hoàng Thành, tại hạ may mắn gặp qua tiểu thư.

Khinh Nhu nghe thấy lời Tiêu Công, cái miệng nhỏ nhắn há to. Thân phận của Tiêu bá bá trước mặt Tần Y còn phải tự xưng tiểu nhân vật, tên đáng ghét đó và Tần Y tỷ tỷ, rốt cuộc là thân phận gì a? Chẳng lẽ có thể sánh ngang với mình sao?

- A...

Tần Y thuận miệng đáp một tiếng, đôi mắt đẹp tiếp tục chuyển hướng nhìn tình cảnh giương cung bạt nỏ trong sân.

Tiêu Công cảm giác mình mờ mờ trên trán rịn ra, lấy thân phận Tần Y, đừng nói đánh một Triệu Đông Hải, cho dù giết mười người như hắn cũng không ai dám đứng ra nói một câu.

Tiêu Công thật cẩn thận hỏi:

- Không biết, hai vị công tử trong sân có quan hệ như thế nào với tiểu thư?

Tần Y không thân nhiên đáp:

- Chuyện ngày hôm nay, ta không hỏi tới. -

Tần Y tin tưởng Nghệ Phong, hắn có thể xử lý những chuyện này, mình cũng không có cần thiết quan tâm tới. Huống chi, Nghệ Phong không biết thân

phận của mình, nàng cũng không muốn bộc lộ ra. Nàng không muốn bởi vì thân phận của mình khiến giữa hai người có khoảng cách nào.

Tiêu Công thở phào nhẹ nhõm, nếu mà Tần Y có ý muốn tìm bản thân phiền toái. Sợ là hoàng đế cũng không nhất định bảo vệ mình được.

Tiêu Công phát tay một cái, những thị vệ rút lui: tiểu tử Triệu Đông Hải này đáng chết, bản thân mình không đáng vì hắn để thì đắc tội với hai người có quan hệ không tệ với Tần Y.

Nghệ Phong nhìn một màn này, không khỏi ngạc nhiên: lão đầu này vừa chơi cái trò gì vậy? Quên đi, quân hấn chơi cái trò gì chứ?

- Thiên Nghịch, đi đi, ném tiểu tử này xuống sông cũng là chọn lựa không tồi.

Nghệ Phong nói.

Thiên Nghịch bữu môi, nhìn cánh tay huyết nhục mơ hồ, rất lạnh khốc nói:

- Không có hứng thú, không đánh hắn nữa, không có ý nghĩa.

Nghệ Phong sững sốt, nhưng ngay sau đó từ miệng trong nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ:

- Ngươi ngoan!

...

Nghệ Phong dẫn theo đám người Thiên Nghịch chuẩn bị rời đi, không để ý tới mọi người đang trợn mắt há mồm. Nhưng lúc này, Tiêu Công ngăn cản nói:

- Ha ha, hai vị tiểu huynh đệ, ta còn phải cảm tạ hai người đã dẫn tiểu thư nhà ta trở về. Ta mời uống vài chén như thế nào?

- Không có hứng thú.

Nghệ Phong không chút nghĩ ngợi, hướng về phía Tiêu Công nói.

- Ha ha, tiểu huynh đệ. Thật không nên bỏ lỡ, chờ một chút Ngu đại gia sẽ chơi một khúc cho mọi người nghe.

Tiêu Công nói.

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía Tần Y hỏi:

- Vị họ Ngu đó rất nổi danh sao?

Tần Y cười cười, liếc Nghệ Phong một cái đáp:

- Ngu đại gia là Ca nhân kiệt xuất nhất của toàn bộ đại lục, tiếng đàn tiếng ca của nàng chính là âm thanh của tự nhiên.

- Ah, thì ra là chính là ca hát.

Nghệ Phong rất xem thường nói.

- Phụt...

Mọi người phun hết cả nước trà trong miệng ra ngoài. "Chính là ca hát" người đang đánh giá Ngu đại gia đấy sao? Không biết chuyện này truyền đến đại lục, sẽ gây chấn động cỡ nào.

- Đúng rồi, mình tỉnh ở cái thế giới này có thể bị quy tắc ngầm hay không?

Nghệ Phong bỗng nhiên hỏi một câu rất bất quái.

- Quy tắc ngầm?

Đôi mắt đẹp của Tần Y khẽ chuyển, nhìn Nghệ Phong với vẻ nghi ngờ. Ánh mắt thanh tú như hoa sen hé nở trên mặt nước, làm cho Nghệ Phong kim lòng không được muốn hôn trên một nụ cười.

- Quy tắc ngầm a, chính là, những kẻ quan lại quyền quý... Yêu cầu bồi rượu, bồi ngủ....

Nghệ Phong ra vẻ ta rất bác học giải thích.

Phịch...

Mọi người cũng nhìn không được nữa đều té ngã trên đất.

Kháo. Tiểu tử này ai, hần thật buu hần. Lại dám nói Ngu đại gia như thế, ý tứ của hần không phải nói Ngu đại gia là kỹ nữ sao?

Nghĩ tới đây, mọi người nhìn chăm chăm Nghệ Phong, hận không ăn thịt được hần. Nếu không phải cổ kỵ thủ đoạn vừa rồi của Thiên Nghịch thì bọn họ đã sớm xông lên một loạt.

Nghệ Phong nhìn từng đôi ánh mắt giết người, yếu ớt nói:

- Được rồi, ta biết địa vị của thần tượng trong suy nghĩ của các fans, nằng không bị quy tắc ngầm ước thúc, trước đây huynh đệ của ta cũng hay tự an ủi mình như vậy.

Đây dường như lại là một câu giải thích, làm cho ánh mắt mọi người một lần nữa bốc lửa nhìn Nghệ Phong. Kháo. Dám vũ nhục nữ thần của chúng ta, tiểu tử, ngươi cứ đợi bị người của cả đại lục thỏa mạ đi. Ai mà không biết Ngu đại gia nghiêng nước nghiêng thành, băng thanh ngọc khiết.

Tần Y rốt cục không nhìn được sáng giọng nói:

- Nghệ Phong, không cho phép đệ nói lung tung, Ngu đại gia không phải như người mà đệ nghĩ đâu.

Nghệ Phong nhìn từng đôi mắt giết người, hần biết rõ nhân mạng quần chúng lợi hại, co lại cổ nói:

- Hắc hắc, sai lầm sai lầm.

Tiêu Công cảm giác mình không oan, ngay cả người như Ngu đại gia hần còn dám vũ nhục thì bản thân mình ở trước mặt hần tính là cái gì?

Nghệ Phong đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Công, về mặt tươi cười hỏi:

- Lão gọi là Tiêu Công? Cũng chính là Tiêu công vang danh khắp thiên hạ đúng không?

Tiêu Công nhìn ánh mắt của Nghệ Phong, không khỏi đánh thót một cái. Lão nhìn Nghệ Phong cảnh giác đáp:

- Chỉ là hư danh mà thôi.

- Ha ha, ta đây có hai vết trên, nếu ngươi đối được, sau này ta liền cung kính đối đãi với các ngươi, nếu các ngươi không đối được thì cũng đừng ghét bỏ người khác thô tục. Đều uống rượu từng ngụm lớn cho bản thiếu gia, lớn tiếng chửi tục? Như thế nào?

Nghệ Phong cười cười hỏi.

Hắc hắc. Bọn này tự nhận là người nho nhã, vậy bóc đi áo ngoài nho nhã của bọn họ, để cho bọn họ trở thành người thô tục mà bọn họ ghét nhất. Điều này thật có ý tứ.

Tiêu Công nghĩ đến tràng diện mà Nghệ Phong hình dung, lão không khỏi lạnh run: tiểu tử này thật là tà ác.

Thế nhưng, ngay lập tức Tiêu Công liền khôi phục bình thường, lấy tài học của mình, chẳng lẽ mình lại không đối được. Nếu khiêu khích này hần không tiếp thì danh tiếng hơn nửa đời người gây dựng sẽ bị phá hủy.

- Được...

- Ha ha, Tiêu công không hổ là Tiêu công, thật có quyết đoán. Về trên câu đối ngươi hãy nghe cho kỹ: Tịch mịch hàn song không thủ quả.

Nghệ Phong về mặt tươi cười, nhìn Tiêu Công nghiêng ngẫm.

Tiêu Công nghe xong, sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng. Đây... Đây là thiếu niên này có thể ra câu đối này sao?

- Ha ha, Tiêu công, làm sao ngươi lại đổ mồ hôi lạnh vậy? Đừng nóng vội, ta cho ngươi thêm ra một câu nữa: Đẳng bắc thấp khiến bạch bạch suất bắc thấp bạch đáp bạch.

Vừa dứt lời, sắc mặt Tiêu Công đại biến, trên mặt đỏ lên giống như tiết heo.

- Ha ha, Tiêu công đừng nóng vội. Cho ngươi thời gian ba ngày, ngươi từ từ đối. Ta không cùng ngươi nghe Ngu đại gia đánh đàn.

Nói xong, hần mang theo Tần Y rời đi để lại mọi người với vẻ mặt ngạc nhiên.

Lão gia này, ta đùa chơi chết ngươi. Đây là tuyệt đối ở Hoa Hạ, mấy trăm năm xuất hiện câu đối, người đối được chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ta không tin trong vòng ba ngày ngươi có thể đối được.

Thậm chí Nghệ Phong còn muốn chuẩn bị sách lậu thủ mấy bài thơ Đường Tống để đả kích lão già này, chẳng qua là sau nghĩ lại cảm thấy không cần thiết. Chỉ hai câu đối này cũng khiến hần đau đầu rồi.

Hắc hắc. Cho các người già bộ dáng nho nhã, cảm thú thì là cảm thú, cố gắng giả bộ, bản thiếu gia còn chưa bao giờ giả bộ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 33: CỨU THIÊN TIÊN NỮ - NGU PHI.

- Tiêu bá bá, ngài đối được không?

Khinh Nhu cổ quái nhìn Tiêu Công, trong mắt tràn đầy vẻ không tin tưởng.

Đây cũng là Tiêu công tài học nổi danh cả đế quốc, chẳng lẽ lão sẽ bị hai câu đối mà tiểu tử kia thuận miệng nói ra làm khó sao?

Tiêu Công cười khở một tiếng không nói gì, lão đã không còn mặt mũi nào. Lão đã quyết tâm cho dù ba ngày nay mất ăn mất ngủ, cũng phải đối cho được hai câu đó.

- Tiểu thư, người biết thân phận của hắn là gì sao?

Tiêu Công cảm thấy rất tò mò, thiếu niên đó thân thiết đi cùng với Tần Y, người có thể ra tuyệt đối như vậy sẽ có thân phận gì.

Khinh Nhu rất chán ghét khi nhắc tới Nghê Phong, khẽ cau đôi mi xinh đẹp tuyệt trần lại, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận nói:

- Hắn là tiểu thiếu gia Nghê gia ở Mạc Thành, ta cũng không phải là quá rõ ràng. Nghe nói bởi vì kinh mạch của hắn đứt đoạn bị người nhà cho rằng phế vật trục xuất khỏi cửa, cũng không biết có phải hay không?

- Mạc thành Nghê gia? Chẳng lẽ là con trai thứ ba mà Nghê công không sủng ái. Nghê Khải Mạc làm cái gì a? Tiểu tử này là phế vật sao? Đầu lão già này bị sốt rồi ư?

Tiêu Công dùng sức lắc đầu, nghĩ không ra tại sao lại như vậy?

- Đúng rồi, Tiêu bá bá, ngài mới vừa nói Ngu tỷ sẽ đến? Nàng ở đây sao?

Hiển nhiên Khinh Nhu không muốn nói đến người nàng chán ghét từ trong nội tâm, quay đầu hướng về phía Tiêu Công hưng phấn nói.

Tiêu Công sừng sốt, Khinh Nhu luôn luôn nhu nhược khả ái làm sao lại ghét một người như thế, chẳng lẽ tên này ngay cả Khinh Nhu cũng chọc thành như vậy?

- Ngu đại gia vừa mới tới Mạc thành, cho nên ta muốn mời nàng, chẳng qua là không biết lúc nào nàng mới có thể tới.

Tiêu Công không có suy nghĩ tiếp chuyện của Nghê Phong, hắn cảm giác tiểu tử này dường như cất giấu rất nhiều bí mật, nhưng lại có một cảm giác nói không ra lời.

- Tiêu công, người đang nói đến ta sao?

Một câu nói giống như âm thanh của tự nhiên, ôn dòng như một suối nóng nhẹ nhàng vang lên, thanh âm không lớn, nhưng mọi người đều có thể nghe được rõ ràng.

Trong lòng Khinh Nhu vui mừng, vội vàng quay đầu hướng phát ra thanh âm nhìn sang, chỉ thấy một thân ảnh mặc bạch y chậm rãi hạ xuống boong tàu. Tựa như Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm. Làn váy bao phủ những đường cong của người đẹp làm cho người ta không nhận được động tâm. Mái tóc đen nhánh mềm mại, gương mặt tinh mỹ trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phối hợp với đường cong bốc lửa, làm cho người ta nuốt từng ngụm nước miếng.

- Ngu tỷ tỷ, tỷ đã đến lâu chưa?

Khinh Nhu cao hứng chạy tới, giống như một con con bướm bay lượn.

Ngu Phi sừng sốt, nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, trong đầu cố gắng lục lại. Nhưng không nhớ rõ có người như vậy, chẳng qua là nàng có cảm giác

thanh âm hơi quen thuộc.

- Ngu tử tử không nhận ra ta? Ta là Khinh Nhu a. Hi hi. Ta đang dịch dung.

Khinh Nhu cười khanh khách nói, trong lòng không nhận được thâm nói: mặc dù tên bại hoại kia có chút hư hỏng, thế nhưng Thuật dịch dung cũng là rất lợi hại.

- Thì ra là công...

Ngu Phi vừa định hành lễ với Khinh Nhu lại bị Khinh Nhu cắt đứt:

- Ta lên trốn ra, đừng làm bại lộ thân phận của ta.

Ngu Phi cảm thấy buồn cười, sùng ái vỗ vỗ đầu Khinh Nhu, không nghĩ tới Khinh Nhu luôn luôn nhu nhược lại có một mặt tinh nghịch như vậy.

- Ngu đại gia...

Tiêu Công đi tới chào hỏi. Những người còn lại nhìn Ngu Phi với ánh mắt tràn đầy nóng bỏng, mọi người nghĩ bước tới chào hỏi, tuy nhiên lại cảm thấy tự ti không dứt, vì thế không có một người dám đi tới.

- Tiêu Công!

Ngu Phi ngạc nhiên hỏi:

- Mới vừa rồi Tàn Y ở chỗ này sao?

Ngu Phi sớm đã tới đây rồi, và cũng nhận ra Tàn Y, chỉ là vừa mới xảy ra tràng diện đánh nhau, bởi vậy nàng không tiện đứng ra.

Tiêu Công cảm giác mặt mình giống như bị hỏa thiêu, bản thân bị một thiếu niên bộ dạng bộ dạng bất cần đời đùa chơi, sợ là Ngu Phi cũng nhìn thấy.

- Ngu tử tử, vậy tử nghe được hần nói sao? Hừ, chờ ta về đến nhà sẽ thu thập hần, hần lại dám mắng Ngu tử tử.

Khinh Nhu oán hận nói.

Ngu Phi lắc đầu nói:

- Tên mắng phu mà thôi, cần gì phải quan tâm? Chỉ là hai câu đối cuối cùng của hần, không phải là người bình thường có thể ra.

Những lời nói thoát tục như vậy làm cho mọi người không khỏi âm thầm thuyết phục, và cảm thán. Thật không hổ là ca thánh Ngu đại gia.

Nếu Nghệ Phong ở chỗ này, khẳng định sẽ khinh bỉ không dứt: một ca nữ mà thôi, còn bày cái trò thanh cao gì a.

Tiêu Công cười ngượng ngùng một tiếng, cảm giác mặt mình khế nóng lên, chỉ đành phải phụ họa nói:

- Hai câu đối này, quả thật không phải là người bình thường có thể ra, cũng chỉ có người phi thường mới có thể đối.

Một câu nói của Tiêu Công nhất thời làm cho người phía dưới trở nên xôn xao. Bọn họ cảm giác khó khăn còn có thể tha thứ, nhưng mà, đây là Tiêu công vang danh khắp thiên hạ mà. Chẳng lẽ cũng sẽ bị tiểu tử choai choai kia làm khó được sao?

...

Dĩ nhiên Nghệ Phong không biết hai câu đối hần thuận miệng tạo ra bao nhiêu phong ba, sau khi hần và Thiên Nghịch đi ra, liền rất bất mãn nói với Thiên Nghịch:

- Ta nói huynh đệ, ngươi không biết ngươi là bóng đèn sao. Ngươi có thể một mình đi nơi khác chơi hay không? Cho chúng ta thế giới riêng.

Thiên Nghịch không để ý đến Nghệ Phong, về mặt lạnh lùng như cũ đứng bên cạnh Nghệ Phong, làm cho hần ảo não vạn phần, bộ dáng chọc cười Tàn Y không ngừng.

- Thiên Nghịch, ngươi đó có nghe rõ không? Ta kháo, ngươi còn không đi nữa, bản thiếu gia đánh ngươi.

- Còn không đi? Thiên Nghịch đại ca, ta van xin van ngươi, ngươi đi chỗ khác làm bóng đèn đi...

- Đại ca a, ngươi sẽ không muốn ta phải quỳ xuống chứ, ta chỉ lạy trời địa cha mẹ, ah, còn quỳ với lão bà.

- Kháo, ngươi còn không đi, bản thiếu gia không muốn nói với ngươi nữa. Ta động thủ đó, lúc ấy tay gãy chân gãy cũng đừng trách ta...

- Tốt, tốt, ngươi được lắm, ngươi được lắm... Thật không đi... Được... Ngươi chờ...

- Đại ca, ta van cầu ngươi, ta sai rồi, ta sai rồi. Ngươi đừng giầy vò tiểu đệ, mặc dù bình thường ở Thánh địa ta hay khi dễ ngươi, nhưng mà ngươi cũng đừng nhỏ nhen như vậy...

...

Mặc cho Nghệ Phong năn nỉ, Thiên Nghịch vẫn không chút lay động, hiển nhiên tiểu tử mang thù với hắn.

Tần Y thấy bộ dáng Nghệ Phong, hiểu rõ tiền phủ hậu ngưỡng, trong lòng đại động, nhìn Nghệ Phong với ánh mắt si mê.

- Tốt, ngươi được lắm, ngươi chờ đó. Dường như có một tiểu muội muội ở Thánh địa thích ngươi, vậy được, mê hồn được của bản thiếu gia không ít. Không biết gây mê ngươi rồi vứt vào khuê phòng của nàng thì tình huống sẽ thế nào?

Nghệ Phong tàn bạo nói. Hắn quyết định rồi, trở lại Thánh địa, còn chuyện đánh cuộc kia nữa, hắn cũng không thể bỏ qua. Nghĩ đến bộ dáng Thiên Nghịch khi thực hiện đánh cuộc, Nghệ Phong liền không nhịn được bật cười.

Lúc Nghệ Phong vừa định nói cái gì nữa lại phát hiện Thiên Nghịch ở bên cạnh mình đã biến mất.

Nghệ Phong rất xem thường nhìn thoáng qua địa phương Thiên Nghịch biến mất: nhất định phải ép bản thiếu gia dùng tuyệt chiêu. Còn nữa, tiểu tử ngươi không có một chút khí khái, một uy hiếp nho nhỏ như vậy cũng không đỡ nổi. Nếu ngươi uy hiếp ta như vậy, ta nhất định có chết cũng không đi, càng uy hiếp nhiều càng tốt

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 34: TRỞ VỀ THÁNH ĐỊA.

Gió nhẹ thổi khiến mặt sông lăn tăn những gợn sóng nhỏ, những thuyền hoa dừng lại trên mặt sông. Sóng gợn trên mặt nước phản xạ sự xa hoa trụy lạc. Tiếng ca phát ra từ trong thuyền hoa, thanh âm đầm tiếu phiêu đảng bên tai có vẻ náo nhiệt phi thường.

Ánh sáng ban đêm như một màn tơ quện quanh người Tần Y, phảng phất như khiến nàng được bao phủ bởi một tầng tia sáng. Những đường cong ngạo nhân vô cùng rõ nét làm cho người ta cảm thấy mị hoặc vô hạn.

Nghệ Phong hít mùi thơm nhàn nhạt, dặt tay Tần Y tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt chuyên chú nhìn thuyền hoa phía trước.

Khuôn mặt còn chưa tới mười bảy tuổi, vẫn còn lưu lại dấu vết ngây thơ, chẳng qua ánh mắt thâm thúy trầm mặc nhìn thẳng về phía trước. Ánh mắt tang thương khuôn mặt cùng ngây thơ tạo thành tương phản thật lớn. Điều này làm cho Tần Y cảm thấy hoảng sợ.

- Làm sao vậy?

Tần Y nhẹ giọng hỏi Nghệ Phong, nắm tay Nghệ Phong thật chặt, dường như muốn cấp cho hắn lực lượng vô hạn.

Nghệ Phong không trả lời Tần Y mà đột nhiên mở miệng hỏi:

- Tần Y tỷ, ta đang ở chỗ này có phải là một giấc mộng hay không? Tỉnh mộng, có phải sẽ trở về?

Tần Y sùng sốt một chút, nhưng ngay sau đó nhìn Nghệ Phong với vẻ ôn nhu:

- Tại sao đệ lại nghĩ như vậy?

Tần Y không biết tại sao, mình không thể ngăn cản cảm xúc trong lòng, tâm tình bi thương nhàn nhạt không thể tưởng tượng quét qua toàn thân nàng.

Nghệ Phong đột nhiên nhoẻn miệng cười, ánh mắt chợt biến đổi, bộ dạng bất cần đời lại xuất hiện trên người Nghệ Phong. Hắn cười cười, nói:

- Ha ha, tự nhiên nằm mộng thấy mình là người của hai thế giới, bưng tỉnh thì thấy cách một thế hệ.

Mặc dù Tần Y biết không phải là Nghệ Phong đang giải thích, tuy nhiên nàng biết điều không đi hỏi điều gì nữa:

- Đệ vẫn có ta.

Thanh âm kiên định nhàn nhạt truyền vào Nghệ Phong trong tai, cảm nhận bàn tay nắm lấy tay mình khẽ run rẩy. Chân mày Nghệ Phong hơi nhíu, trong nháy mắt liền giãn ra.

- Mới vừa rồi ta còn đang hoài nghi giấc mộng có nên hay không tỉnh lại, hiện tại ta mới biết được, ta cũng không hi vọng ta mộng tỉnh. Bởi vì ở nơi này, ta có Tần Y tỷ.

Nghệ Phong mỉm cười nhìn Tần Y nói, ánh mắt hân nhin thẳng Tần Y, dường như muốn ôm trọn nàng vào trong lòng.

Có lẽ là mới bị cảm giác bị thương ảnh hưởng, Tần Y quay đầu khẽ tựa vào bả vai không tính là rộng lớn của Nghệ Phong. Nàng không nói gì, từ sâu trong trái tim chảy xuôi một loại cảm xúc bi thiết.

Cảm giác này, không phải là lần đầu tiên nàng chịu ảnh hưởng từ trên người Nghệ Phong, nhưng nhưng mỗi lần càng ngày càng sâu. Phảng phất như trong lòng Nghệ Phong dường như có rất nhiều bí mật với ngàn vạn khổ sở.

Nghệ Phong tựa hồ rất thích tóc của Tần Y, mái tóc mềm mại của nàng bị Nghệ Phong nắm lấy ở trên tay, đặt ở dưới mũi hít sâu một hơi, hân tràn đầy say mê nói:

- Quả thật Tần Y tỷ chỗ nào cũng thơm.

Tần Y đoạt lấy lọn tóc từ trong tay Nghệ Phong,捏 một cái bên hông Nghệ Phong, sáng giọng nói :

- Còn nhỏ tuổi, học đòi làm người lớn!

- Nhưng thật sự rất thơm.

Nghệ Phong rất ủy khuất nói.

Mặt Tần Y ửng đỏ, nàng hung hăng捏 Nghệ Phong một cái, thế nhưng đáy lòng vẫn bị tâm tình thương cảm cuốn hút.

...

- Tần Y tỷ!

- Tần Y tỷ!

- Ngày mai ta phải rời đi?

Nghệ Phong suy nghĩ một chút, vốn hân chuẩn bị như lần trước không từ mà biệt, nhưng cuối cùng vẫn nên nói ra.

Tần Y mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt Nghệ Phong hỏi:

- Ngày mai sẽ rời đi? Đệ phải về Thánh tông?

Nghệ Phong lắc đầu, từ trên người Tần Y đưa ánh mắt dời đi, nhìn đám người phía trước cách đó không xa:

- Từ ý nào đó mà nói, ta cũng không thuộc về Thánh tông. Không biết Tần Y tỷ từng nghe nói về Thánh địa hay không? Hân là biết Thánh địa đã siêu thoát khỏi Thánh tông. Hơn nữa thân phận của ta ở Thánh địa có chút đặc thù.

- Thánh địa?

Tần Y khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Nghệ Phong, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thánh địa trên đại lục cũng không phải là chuyện gì bí mật, nhưng nếu bản thân không phải có nguyên nhân đặc thù cũng không thể biết địa danh này. Chỉ là không có nghĩ đến, năm nay Nghệ Phong lại đến nơi thần bí gọi là Thánh địa. Tần Y vẫn cho là Nghệ Phong sống ở phân tông của Thánh tông.

- Thánh địa chung quy cũng đồng nguyên với Thánh tông. Người biết chuyện này đã ít lại càng ít. Thế nhân chỉ biết đối đãi Thánh tông như Ma Tông.

Tần Y cũng hiểu quan hệ trong đó.

Nghệ Phong cười nói:

- Tần Y tỷ biết Thánh địa? Ha ha, lão đầu tử kia còn nói, trên đời biết người Thánh địa ít lại càng ít, ta cũng biết hân khoác lác.

- Ma thì như thế nào, Thánh thì như thế nào, ta là chính ta, tiêu dao tự tại. Mặc kệ nó.

Nghệ Phong nói năng không cần để ý gì.

Tần Y tức giận liếc Nghê Phong một cái, rất bất đắc dĩ nói:

- Đệ đó. Thế nhưng, lần này đệ chuẩn bị rời đi bao lâu?

Mặc dù Tần Y không muốn Nghê Phong rời đi, nhưng mà nàng cũng biết, nếu Nghê Phong muốn thì cũng không ngăn được. Nàng hiểu lần này Nghê Phong trở lại Mục thành chỉ là muốn gặp nàng mà thôi.

Quả nhiên, Nghê Phong nói:

- Lần này Thiên Nghịch tới Mục thành thi hành nhiệm vụ, ta mới thừa dịp lừa dối những lão gia hỏa kia thả ta rồi núi mấy ngày. Lần này trở về, trong vòng một năm sợ là không thể lại ra khỏi sơn môn.

Tần Y âm thầm thở phào nhẹ nhõm, một năm so với năm năm vẫn tốt hơn nhiều lắm. Chẳng qua là, bản thân vẫn lo lắng không thôi.

- Tần Y tỷ, một năm sau, nhất định ta sẽ xuống núi. Sau đó đi Hoàng Thành trước tiên.

Nghê Phong nhìn thẳng Tần Y, đang đợi câu trả lời của nàng.

Tần Y nhéo bên hông Nghê Phong rồi sáng giọng:

- Yên tâm đi. Một năm sau ta sẽ chờ đệ ở Hoàng Thành, thế nhưng, đệ đi Hoàng Thành làm cái gì?

- Hắc hắc, ta cũng biết Tần Y tỷ không muốn rời xa ta.

Khi Tần Y giả vờ giận, Nghê Phong vội vàng nói sang chuyện khác:

- Đi học viện Trạm Lam!

Tần Y sững sốt, nhưng ngay sau đó nhìn Nghê Phong hỏi:

- Bởi vì phụ thân đệ?

- Cũng không hoàn toàn là chuyện đó, còn có chuyện khác nữa. Thế nhưng ta cũng rất muốn biết, sau khi ta vào học viện Trạm Lam. Về mặt của lão đầu tử sẽ như thế nào.

Nghê Phong tựa hồ rất bình tĩnh, cũng không bởi vì bị trục xuất khỏi cửa mà nổi giận.

- Di phụ bởi vì do gia gia đệ, cho nên nhạy cảm liên quan đến tôn nghiêm của hắn là chuyện bình thường. Chẳng qua là, lần này hắn đã phạm sai lầm, từ bỏ cơ hội chuyển mình.

Tần Y thờ dài một hơi, với di phụ trên danh nghĩa của mình rất bất đắc dĩ và cũng rất tiếc hận.

...

- Tần Y tỷ!

- Ủ?

- Tỷ thật rất thom.

Gương mặt Tần Y lại đỏ ửng lên, nàng trừng mắt nhìn Nghê Phong.

- Hiện tại rốt cục ta đã tin tưởng lời Khinh Nhu nói: đệ chính là một tên lưu manh hỗn đản. -

- ...

- Hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 35: TRỞ NGẠI TĂNG LÊN THỰC LỰC.

Thánh địa là ở một tòa sơn cốc bị bỏ đi, là nơi hoa cỏ nở rộ tranh nhau khoe sắc, dùng mắt thường quan sát có thể thấy cây cối hai bên đường đi lộ vẻ u tĩnh. Bầu trời trên đầu xanh thẫm như nước biển, nhìn khắp nơi, thỉnh thoảng có nhiều đám mây trắng bay tản xung quanh, cảnh tượng đẹp tới say đắm lòng người.

Càng ngạc nhiên hơn chính là nơi này bốn mùa như mùa xuân, thật sự là tiên cảnh nhân gian. Nghệ Phong chưa từng gặp qua cảnh đẹp tự nhiên, mặc dù ngồi không năm năm, nhưng mà hắn cũng phải bội phục các tiền bối Thánh địa năm xưa chọn địa phương thật tuyệt.

Thiên Nghịch cùng Nghệ Phong vòng qua trấn nhỏ dưới chân Thánh địa, đi thẳng vào chỗ sâu trong tiểu cốc.

Hiển nhiên, chuyện này hai người sớm đã quen thuộc, tránh ánh vệ bốn phía, rất nhanh liền tới trung tâm.

- Thiên Nghịch, Phong thiếu, nhiệm vụ của hai người đã hoàn thành?

Nghệ Phong vừa mới tới Thánh địa, mấy thiếu niên cùng tuổi với Nghệ Phong liền chào hỏi nói.

Nghệ Phong gật đầu, không thể nói cho bọn hắn biết mình hoàn toàn từ đầu đến cuối không biết là nhiệm vụ gì, chỉ là mượn dịp Thiên Nghịch thi hành nhiệm vụ, đi chơi chơi mà thôi. Nếu để cho bọn họ biết, sợ là sẽ kinh hãi vạn phần, quy củ của Thánh địa nào ai dám phá hư?

- Đúng rồi, tiểu ma nữ đang ở đâu?

Nghệ Phong tìm trên dưới một phen, cũng tìm không thấy bóng dáng tiểu ma nữ, không khỏi nghi ngờ hỏi.

Nam tử bị Nghệ Phong nhìn thẳng, trong lòng đánh thót một cái, thế nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ si mê.

Nghệ Phong nhìn thấy một màn này, không khỏi bật cười. Tiểu ma nữ ở nơi này là thiên chi kiều tử, vừa sợ vừa yêu.

- Hình như đến hậu sơn thì phải?

Câu trả lời có vẻ chắc chắn làm trong lòng Nghệ Phong vui mừng, người khác không biết phía sau núi có cái gì, nhưng hắn còn không biết sao?

Nghệ Phong không để ý đến đám người đang chào hỏi bắt chuyện Thiên Nghịch.

- Phía sau núi có cái gì sao?

Thiên Nghịch rất nghi hoặc nhìn Nghệ Phong, hắn không thể đặt chân đến cấm địa phía sau núi. Người có thể chỉ có ba bốn người mà thôi, Nghệ Phong cùng tiểu ma nữ là một trong số những người đó.

Thiên Nghịch trước kia không hiểu, cũng rất ghen tỵ với hắn. Thế nhưng, sau khi thấy Nghệ Phong dùng một chiêu bại cao thủ Sur cấp, sự ghen tỵ với cũng biến mất không còn một mống.

Phía sau núi? Ha ha, phía sau núi có nhiều đồ rất tuyệt, chỉ bất quá, Nghệ Phong cảm thấy hứng thú chính là bây giờ tiểu ma nữ đang ở phía sau núi.

- Thiên Nghịch a, một mình ngươi tìm trưởng lão đi nộp nhiệm vụ đi. Ta còn có việc?

- Ngươi không theo ta đi? Theo đạo lý, nhiệm vụ lần này ta căn bản không hoàn thành, là ngươi giúp ta làm.

Thiên Nghịch có chút lo lắng, hắn hiểu quy củ của Thánh địa, mặc dù nhiệm vụ hoàn thành, nhưng khó đảm bảo được trưởng lão hội thừa nhận.

- Bản thiếu gia thích ra tay, những lão gia hỏa kia quản sao được. Được rồi, đừng nhiều lời nữa, bản thiếu gia còn có việc. Nếu bọn hắn không đồng ý, ngươi liền nói cho bọn hắn biết, để cho bọn họ nghĩ biện pháp làm cho ba người kia sống lại, ngươi lại đi giết một lần không phải được sao?

-...

Thiên Nghịch im lặng thâm nhủ: đã chết còn có thể sống lại? Ngươi tưởng bọn họ đều là thần tiên sao.

- Thật có thể?

Mặc dù Thiên Nghịch luôn luôn rất lạnh lùng tàn khốc, nhưng mà khi ở trước mặt các trưởng lão tại Thánh địa, hắn vẫn cảm thấy lo lắng. Đây chính là uy thế của Thánh địa.

- Kháo, ngươi có thấy phiền lắm hay không. Nếu những lão gia hỏa kia có ý kiến gì thì kêu bọn hắn trực tiếp tới tìm ta.

Nghệ Phong không thèm quan tâm đến Thiên Nghịch nữa, cước bộ chuyển động gấp gấp chạy về phía sau núi.

Nha. Tên khốn này cứ trì hoãn thời gian của tiểu ma nữ của ta. Bản thiếu gia còn không thiết thời chết.

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong nổi giận đùng đùng rồi đi, hấn trong lòng rất bất đắc dĩ, cũng rất bội phục.

Trong hàng đệ tử của Thánh địa chỉ có Nghệ Phong dám tùy tiện mắng trưởng lão như vậy, cũng chỉ có hấn dám lớn lối như thế.

...

Nghệ Phong chạy rồi không bao lâu, liền cảm giác y phục của mình bị túm lấy. Hấn không khỏi lửa giận thẳng thiên: Nha. Cái tên khốn Thiên Nghịch này muốn phá hư chuyện tốt của ta, ta xem ngươi ngửa mặt rồi.

Ba...

Nghệ Phong tiện tay tát một cái về phía sau, nhưng mà lại cảm giác cái tát của hấn chạm phải một chướng.

Nghệ Phong quay đầu, nhìn người phía trước không khỏi sùng sốt, ngay lập tức liền về mặt tươi cười hỏi:

- Lão đầu tử, sao lão lại tới đây? Không phải là dạo chơi chứ?

Nghệ Phong biết hôm nay không đi phía sau núi được rồi, hấn không khỏi thở dài một hơi thâm nhủ: lão đầu tử này, sớm không tới trễ không tới, hết lần này tới lần khác lại vào lúc này. Tiểu ma nữ, không có người anh tuấn như ta nhìn nàng tấm ôn tuyền. Nàng đừng khóc a.

Lão nhân mặc một thân cảm y, nhìn bộ dáng tuyệt đối là thiếu niên. Tóc bạc của lão phiêu tán theo gió, hơi lộ vẻ tiêu sái. Quý dị nhất chính là, sắc mặt lão nhân này giống như một thiếu niên tuổi trẻ, nếu không phải đầu có tóc trắng thì không ai tưởng lão là một lão nhân.

- Tiểu tử rất khoa trương, dám động thủ với ta.

Lão đầu tử tà tà nhìn Nghệ Phong với vẻ mặt tràn đầy nụ cười.

Nghệ Phong lạnh run người, trên mặt xuất hiện tươi cười nói:

- Sao có thể, đây không phải là sai lầm sao? Ai dám với xuất thủ với lão nhân gia ngài chứ.

Lão này đã già quá rồi, lại còn hay giả vờ thuần khiết. Biến hóa khuôn mặt còn trẻ như vậy, ngay cả đang cách ăn mặc cũng trẻ trung, vậy có bản lãnh người đem đầu tóc cũng biến thành màu đen đi a. Già mà không nên nét.

Lão nhân tự nhiên hiểu đáy lòng Nghệ Phong đang suy nghĩ gì, lão cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử, ngươi có phát hiện hay không, ta đây giả dạng rất tiêu sái, rất tuấn tú, đặc biệt là mái tóc trắng này.

Nghệ Phong bĩu môi, không lưu tình một chút nào nói:

- Lão đầu tử, lời này của ngươi nói mà không đỏ mặt sao? Ở trước mặt ta, ngươi nói ngươi anh tuấn, hay là tiêu sái đây?

Lão đầu tử sùng sốt, nhưng ngay sau đó nhìn Nghệ Phong rất kinh ngạc gật đầu nói:

- Đúng vậy. Ta không thể so về anh tuấn với ngươi, ngươi là do ta dạy dỗ, so về anh tuấn với ngươi không phải là tự đánh vào mặt mình sao?

Lão đầu tử nói xong, hình tượng bỗng biến thành hạc phát đồng nhan. Vẻ mặt trẻ tuổi không có bao nhiêu thay đổi, nhưng vẫn có thể thấy dấu vết của năm tháng, vừa nhìn người khác cũng biết đó là một lão nhân.

Lão đầu tử mặc thêm một áo bào cũ kỹ, lão giả có một có chút tinh thần liền ra hiện ra trước mắt Nghệ Phong. Biến chuyển của khí chất này khiến Nghệ Phong bội phục không dứt.

Nhớ lần đầu tiên khi gặp lão đầu tử là kẻ bị đông lạnh gần chết, một lão khát cái không ra hình người xuất hiện trước mặt Nghệ Phong.

- Tiểu tử, có phải cảm giác mình thường xuyên bị đau đón hay không?

Lão đầu tử đột nhiên hỏi một câu.

Lúc này Nghệ Phong mới biết nguyên nhân gì, quay đầu hướng về phía lão đầu tử cười khổ nói:

- Bốn năm trước cũng không phải cũng vậy sao? Ta đã quen rồi?

Lão đầu tử lắc lắc đầu nói:

- Sợ là tình huống bốn năm trước lại muốn tái diễn.

Nghệ Phong nghe được sau, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hãi vạn phần, hẩn nhìn lão đầu tử hỏi:

- Ngươi sẽ không nói gạt ta chứ?

- Ủ. Thực lực của ngươi hiện giờ đã vượt qua đỉnh phong cơ thể có thể thừa nhận, cho nên mới lại cảm thấy đau đớn. Vài ngày trước ta cũng phát hiện một vài vấn đề của phương pháp trước kia, vì thế cách đây không lâu đã vội vàng chạy về Thánh địa.

- Lão đầu, ngươi không biết nói đùa sao. Ngươi hai lần làm hành hạ ta chết đi sống lại. Sau đó nói cho ta biết ngươi làm sai hả?

Nghệ Phong cảm giác mình bị tức chết, vật thí nghiệm cũng chỉ đến mức như vậy.

Lão đầu tử cười cười ngượng ngùng:

- Đây không phải là ngoài ý muốn sao? Nếu ngươi muốn thực lực có tăng trưởng, muốn đứng ở trên đỉnh của cái thế giới này thì phải chịu thêm một lần.

Nghệ Phong oán hận nhìn chằm chằm lão đầu tử, một lúc lâu sau không thể không hỏi lại một câu:

- Ngươi không phải đang đùa ta?

Lão đầu tử lắc đầu nói:

- Ta thích đùa với ngươi sao? Huống chi lại tới một lần cũng không phải là đại sự gì, không phải ngươi đã kiên trì hai lần sao? Mặc dù với thực lực của ngươi sẽ bị giẫm xuống. Nhưng là chỗ tốt lúc sau sẽ đếm không xuể.

Tựa hồ lão đầu tử không để ý tới lửa giận của Nghệ Phong, mà vẫn phun nước miếng như cũ.

- Lão đầu tử, ngươi lại đang làm ta sợ đúng không?

Bỗng nhiên Nghệ Phong rất bình tĩnh hỏi.

- Tình trạng thân thể của mình mà ngươi không biết, ngươi cũng là cường giả Sur cấp lục giai.

Lão đầu tử đảo cặp mắt trắng dã.

- Kháo. Lão gia này, sao ngươi không đi chết. Mẹ nó. Lão tử chết cũng không làm vật thí nghiệm cho ngươi. Lão tử đã sắp chết hai lần rồi, tuyệt đối không chết lần thứ ba.

Nghệ Phong chửi ầm lên, cả cái sơn cốc như bị tiếng vang cường đại làm chấn động.

Tất cả những người nghe được thanh âm này, đáy lòng không khỏi lạnh run: trời ạ, ai chọc giận tên khốn Nghệ Phong, hỏa khí lớn như vậy hình như chỉ có bốn năm trước mới phát sinh mà?

Mọi người đều nghĩ tới bốn năm trước Nghệ Phong cũng hống khiếu giống như thế xong, sau đó cả cái sơn cốc bị náo loạn, đáy lòng mọi người không khỏi run rẩy.

Dường như, lửa giận của Phong thiếu lần này so với lần trước còn lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 36: LĂNG THẦN QUYẾT

Lão đầu tử rất khinh bỉ nhìn Nghệ Phong, không phải chỉ là mắng hai câu ngươi rống thêm hai câu sao. Sau khi mắng xong ngươi cũng phải nghe lời ta, mắng đi, mắng nữa đi, để lúc ta hạ thủ dứt khoát một chút.

Sau khi Nghệ Phong mắng một lúc, tức giận cũng đã hạ xuống, hẩn biết không có biện pháp với lão đầu tử kia, chỉ đành phải bắt đắ dĩ chấp nhận. Nghệ

Phong tàn bạo nhìn lão già nói:

- Lão đầu. Xem như ngươi lợi hại.

Nghệ Phong rất bất đắc dĩ, thực lực Sur cấp lục giai, có lẽ là tồn tại mà rất nhiều người cả đời cũng ngưỡng mộ và ao ước. Nhưng mà, đó là so sánh với người bình thường, nếu so với những cường giả chân chính thì lấy thực lực của Nghệ Phong căn bản không là cái gì cả. Hiện tại, bởi vì nguyên nhân cái tạo kinh mạch bị lỗi, Nghệ Phong chỉ có thể đạt tới Sur cấp lục giai đỉnh phong. Dĩ nhiên hắn không cam lòng.

Có lẽ, khi ngươi nghe từ cái tạo kinh mạch sẽ tưởng to là hoang đường, thân thể con người cấu tạo từ những kinh mạch từ nhỏ nhất định. Nếu có thể cái tạo kinh mạch, đây quả thực là chuyện đáng cười nhất thiên hạ. Nếu nói ở trên đại lục sẽ còn bị người ta cười nhạo thóa mạ đến chết.

Nhưng mà điều không thể này lại xuất hiện trên người Nghệ Phong không chỉ một mà hai lần. Trong năm năm nay, hắn cái tạo kinh mạch hai lần. Mỗi lần đều phải chịu những đau khổ mà con người khó có thể thừa nhận, vì thế khi hắn nghe được lão đầu tử nói phải làm lại thì mới nổi điên lên.

- Lão đầu tử, ta hiện tại rất hoài nghi, công pháp rách rưới kia của ngươi vốn có hữu dụng hay không?

Nghệ Phong nói một cách hung hăng.

- Cái gì? Ngươi dám nói công pháp của lịch đại tổ sư gia nghiên cứu hơn nghìn năm là vô dụng?

Lão đầu tử phảng phất mèo bị giật phải đuôi, sắc mặt đỏ lên, hận không ăn tươi nuốt sống được Nghệ Phong. Hiển nhiên, Nghệ Phong dụng chàm nghịch lân làm cho lão phát điên.

Cả Thánh địa lại nghe thấy một tiếng hống khiến nổi giận, mọi người liếc mắt nhìn nhau. Làm sao Nghệ Phong có thể ngay cả trưởng lão cũng dám chọc giận. Chẳng qua là, thanh âm này nhưng là bọn hắn chưa từng nghe qua.

Ở một nơi nào đó của Thánh địa, mấy thân ảnh già nua tiếng rống giận nghe thể liền hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau: tại sao lão lại trở về? Cũng đúng, chỉ có hắn có thể làm cho Nghệ Phong phát điên như vậy.

Nhớ tới lão đầu tử, mấy trưởng lão Thánh địa địa vị cực kỳ cao thượng chỉ đành cười khổ không dứt. Lão đầu này, bọn họ không dám chọc.

- Có cái gì không dám, nếu quả thật giống như ngươi nói vậy thì làm sao lại liên tiếp bị lỗi.

Nghệ Phong không chút yếu thế nhìn chăm chăm lão đầu tử.

Khuôn mặt già nua của lão đầu tử đỏ lên:

- Cái này tuyệt đối không phải nguyên nhân là công pháp, đây là sai lầm. Ngươi cũng không nghĩ đi, đồ mà lịch đại tổ sư Thánh địa nghiên cứu hơn nghìn năm có thể vô dụng sao?

Nghệ Phong bĩu môi khinh thường, trong lòng có đánh chết cũng không tin.

- Vì bộ công pháp này, lịch đại tổ sư gia phải hãm hại, lừa gạt, trộm cắp, phóng hỏa, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào thu thập tất cả công pháp đứng đầu đại lục tới tay. Sau đó chọn ra ưu điểm trong mỗi bộ công pháp, tốn thời gian nghìn năm, mới tạo ra được công pháp này. Mỗi võ giả, trước hết tu hồn rồi mới tu đấu khí, cuối cùng chính là vũ kỹ. Dựa theo đạo lý, hồn lực nhất định phải cao hơn đấu khí mới là một võ giả bình thường. Quan trọng nhất là phải tách hồn lực cùng đấu khí ra để tu luyện, hồn lực một bộ công pháp, đấu khí một bộ công pháp.

- Bộ công pháp này chính là hồn lực cùng đấu khí đồng tu, một bộ công pháp, đồng thời tu luyện hồn lực cùng đấu khí. Không thể nói tuyệt vô cận hữu, nhưng tuyệt đối hiếm như lông phượng sừng lân.

Nghệ Phong khinh thường nói:

- Nếu không phải là tuyệt vô cận hữu, vậy ngươi đánh cái rắm gì nữa?

Lão đầu tử trợn mắt nhìn Nghệ Phong một cái, tức giận chửi ầm lên:

- Ngươi biết cái gì. Ngươi nghĩ thử xem, nếu toàn bộ các công pháp đứng đầu đại lục đều tập trung vào một bộ công pháp, vậy nó có lợi hại không? Hơn nữa, những điều này còn chưa phải là ưu tú nhất.

Nghệ Phong nhàu mày, khinh bỉ nói:

- Được rồi, lão cũng lớn tuổi như vậy, còn giờ trò vòng vo tam quốc nữa, lão muốn thì nói nhanh nếu không nói thì ta đi.

- Khốn kiếp...

Lão đầu tử nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu, tuy nhiên lão cũng đành phải nói tiếp:

- Thường nhân, cho dù thiên phú lại kiệt xuất thì nhiều nhất tu luyện hai loại thuộc tính năng lượng bên trong Ngũ Hành, nhưng bộ công pháp này, nếu cái

tạo kinh mạch thành công thì có thể tu luyện Ngũ Hành. Trong chiến đấu, Ngũ Hành biến hóa hoặc Ngũ Hành tổ hợp, người nghĩ vậy sẽ là làm tạo ra kết quả gì?

Ánh mắt Nghệ Phong sáng lên, nghĩ tới trận chiến đó, hắn cảm giác nước miếng của mình đang chảy ròng ròng.

Lão đầu tử nhìn thấy một màn này là biết kế hoạch của lão đã thành công, tiểu tử này đã bị hấp dẫn. Hắc hắc.

- Huống chi, ta đã nói, người còn có cơ hội trở thành Nhiếp Hồn Sư quý dị nhất đại lục. Thử nghĩ mà xem, Ngũ Hành nhiếp hồn sư a, hắc hắc...

Nghệ Phong cảm giác đầu mình hơi bị trĩu trĩu lại, Ngũ Hành nhiếp hồn sư, lại Ngũ Hành võ giả. Chắc chắn, thiên hạ này còn có gì mà bản thân không dám đi sao? Huống chi, trong tay mình còn nắm Mị Trật.

Nghệ Phong nghĩ tới bản thân đại sát tám hướng, uy phong lẫm lẫm, tuyệt đại giai nhân ngã đầu vào ngực. Đêm vào phòng giải nhân trò chuyện nhân sinh, tùy tiện mượn gió bẻ măng trộm lấy vàng bạc. Cuộc sống hạnh phúc như vậy quả thực quá sung sướng.

Lão đầu tử không biết Nghệ Phong đang suy nghĩ điều gì, bằng không cho dù hắn chết cũng sẽ không giao công pháp này cho Nghệ Phong.

Công pháp của lịch đại tổ sư gia ngàn năm nghiên cứu ra bị hắn dùng đi tán gái, làm hái hoa tặc, tiểu đầu... Tổ sư gia không bị tức đến nổi đội mồ sống dậy mới là lạ.

- Lão đầu tử, thật có tốt như vậy?

- Dĩ nhiên, công pháp đứng đầu đại lục tự nhiên bao quát Ngũ Hành, bộ công pháp này bao quát phần lớn công pháp đại lục. Có thể kém sao?

Lão đầu tử cười vô cùng gian xảo, hình như gạt được người mắc câu.

- Lão đầu tử, chẳng lẽ công pháp này là công pháp Thiên giai trong truyền thuyết?

- Công pháp Thiên giai thì nói làm cái gì, không nên so sánh đồ bỏ đi đó với bộ công pháp đệ nhất này.

Lão đầu tử khinh thường nói, phảng phất bất kỳ công pháp gì nếu so sánh với bộ công pháp này chính là vũ nhục lớn nhất.

Nghệ Phong bĩu môi: người cứ khoác lác đi a. Dù sao nói khoác cũng không cần tiền vốn.

Lão đầu tử thấy Nghệ Phong không tin, hắn hừ một tiếng nói:

- Công pháp Thiên giai lão đầu tử cũng không phải là chưa từng thấy, nó còn kém xa bộ công pháp này?

Ánh mắt Nghệ Phong sáng lên: kháo, lão gia này còn che giấu, trong tay có Công pháp Thiên giai trong truyền thuyết. Hắc hắc, vậy người cũng đừng trách ta.

- Tiểu tử, ta biết người có chủ ý gì, nhưng người nên biết điều có chút. Trọng tổ kinh mạch xong, sau đó tu luyện bộ công pháp này thì cái gì cũng tốt, nếu không hết thầy không bàn nữa.

Nghệ Phong bị lão đầu tử nhìn thấu tâm tư, hắn không có cảm thấy có một chút ý không tốt. Hắn cười cười hắc hắc, cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

- Ta còn có lựa chọn khác sao? Người chính là đoán chắc bản thiếu gia không còn cách nào, cho nên mới kiêu ngạo như vậy.

Nghệ Phong rất khinh bỉ nhìn lão đầu tử.

- Cũng vậy, người cũng giống ta, biết chắc ta chỉ có thể tuyển người, không phải vì thế người mới nói điều kiện với ta sao?

Lão đầu tử cười hắc hắc.

- Lão đầu tử, lần này người có mấy thành nắm chắc không phạm sai lầm?

Nghệ Phong hỏi, không muốn lại tiếp nhận cái loại hành hạ không phải con người nữa.

- Mười thành!

- Kháo. Hai lần trước không phải người cũng nói là mười thành sao?

Nghệ Phong nổi giận hét lên.

- Biết rồi người còn hỏi làm gì!

Lão đầu tử không chút phật lòng nói.

...

- Lão đầu tử, người rút cuộc có mấy thành nắm chắc?
- Mười thành!
- Kháo...
- ...

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 37: NGƯỜI LÀ CƯỜNG GIẢ BẠC NÀO?

- Lão đầu tử, có thật là có thể tu luyện năng lượng Ngũ Hành không?

Nghệ Phong nhìn lão đầu tử với vẻ rất hoài nghi, bản thân tu luyện lâu như vậy cũng không cảm giác có cái gì đặc thù.

Lão đầu tử liếc Nghệ Phong một cái nói:

- Không phải nói cho người biết rồi sao? Lăng Thần Quyết trước kia người tu luyện chẳng qua là da lông mà thôi. Coi như là da lông, người chẳng lẽ không có phát hiện người tiến cảnh nhanh hơn so với người ta sao?

Nghệ Phong trừng mắt oán hận nhìn lão già khốn kiếp trước mặt, trước khi mỗi lần cải tạo kinh mạch hẳn cũng sẽ giải thích một lần làm cho Nghệ Phong bị mê hoặc. Hết lần này tới lần khác mỗi lần lão già này cải tạo kinh mạch, tùy tiện chỉ điểm vài cái, sau đó liền đi chơi. Lăng Thần Quyết cũng chỉ là một phần nhỏ trong tu luyện.

- Lão đầu tử, ta cho lão biết, sau khi cải tạo kinh mạch lần này xong, lão không được đi đâu hết, dạy ta Lăng Thần Quyết, bằng không lần này bản thiếu gia bắt kẻ, một mồi lửa đốt toàn bộ sau núi.

Nghệ Phong nhìn lão đầu tử kiên định nói, làm cho người ta không chút hoài nghi tính chân thật trong đó.

Lão đầu tử nghe xong, trong lòng một lạnh lẽo: nếu như bị Nghệ Phong dùng một mồi lửa đốt phía sau núi thì cơ nghiệp mấy ngàn năm của Thánh địa sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Tội lỗi này hẳn chịu không nổi.

Lão đầu tử nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Yên tâm, lần này ta sẽ dạy Lăng Thần Quyết cho người. Dạy dỗ người tỷ mỉ cẩn thận!

Lão đầu tử nhấn mạnh hai từ dạy dỗ.

- Tên thật không dễ nghe, hết lần này tới lần khác đặt cái tên là Lăng Thần Quyết. Yêu cầu của ta không cao, có thể đạt tới Tôn cấp cũng rất thỏa mãn.

Nghệ Phong hiển nhiên rất khinh thường vị sư tổ đặt cái tên Lăng Thần Quyết khí phách này. -

Lão đầu tử cảm giác mình bị tức đến phát điên mất, hẳn chịu không nổi nhất có người xem thường Lăng Thần Quyết: tiểu tử, người chờ đó, chờ một chút ta sẽ cho người biết hậu quả.

- Người cảm thấy thế nào, nếu không có vấn đề gì thì bắt đầu.

Lão đầu tử nói.

Nghệ Phong gạt đầu, trong lòng tràn đầy khổ sở: cải tạo kinh mạch thật ra thì rất đơn giản, đó chính là cắt đứt toàn bộ kinh mạch, sau đó dựa theo đặc thù kinh mạch của Lăng Thần Quyết mà sắp xếp lại.

Người bình thường, nếu kinh mạch đều đứt đoạn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Nghệ Phong là một việc ngoài ý muốn. Lần trước là ngăn chặn

một chương cho Tần Y không chết, đây cũng đúng lúc bị lão đầu tử phát hiện, lúc này mới mang hắn theo về Thánh địa.

- Mặc dù Lăng Thần Quyết là công pháp tuyệt thế, nhưng từ khi lịch đại tổ sư gia chế tạo ra, đều cho rằng nó là một cái gân gà. Lưu lại thì vô dụng mà bỏ đi thì tiếc. Cũng bởi vì như thế, mấy vị tổ sư gia tức giận mà chết. Bởi dù sao, ai cũng không có thể tiếp nhận chuyện hao tổn hơn nghìn năm chế tạo nên công pháp, lại không có người nào có thể tu luyện.

Nghệ Phong rõ ràng ý tứ của lão đầu tử: Lăng Thần Quyết không thể nào tu luyện bởi vì nó hội tụ vô số công pháp đứng đầu. Người nghĩ mà xem, mỗi bộ công pháp có một lộ tuyến hành công không giống nhau, nếu hội tụ vô số bộ lộ tuyến hành công thì yêu cầu kinh mạch tự nhiên không giống với bình thường. Muốn tu luyện Lăng Thần Quyết nhất định phải có một bộ kinh mạch làm lộ tuyến hành công riêng.

Nhưng mà, kinh mạch mỗi người đều là do sinh ra mà có, cái vốn không đạt tới kinh mạch mà Lăng Thần Quyết yêu cầu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao phải cải tạo kinh mạch.

Cải tạo kinh mạch ngoài điều kiện hẳn phải chết, còn có một hơn điều kiện hà khắc chính là nguyên hồn lực phải cực kỳ cường đại, cường đại đến cơ hồ không có ai đạt tới.

Nguyên hồn lực chính là linh hồn của con người khi mới sinh ra, mà không thể thông qua tu luyện trở nên mạnh mẽ.

Điều kiện như vậy căn bản không thể hoàn thành, cũng là nguyên nhân khiến cho Lăng Thần Quyết bị lịch đại tổ sư gia than thở buông tha.

Về phần tại sao Nghệ Phong có thể đạt tới hai yêu cầu biến thái này, ngoài lý do hắn xuyên qua thì không còn cách giải thích khác. Kinh mạch đều bị đứt đoạn trái ngược lẽ thường không chết, linh hồn vốn là hai kiếp sao có thể không cường đại?

- Đáng tiếc, thật vất vả mới tu luyện tới thực lực Sur cấp lục giai lại về không.

Nghệ Phong rất bất đắc dĩ.

Lần thứ hai cải tạo kinh mạch, đánh về nguyên hình Nhân cấp nhất giai. Lần này lại theo suy đoán lại đánh về nguyên hình, không khỏi khiến hắn đau lòng.

Lão đầu tử liếc Nghệ Phong một cái, một bộ dạng nói người rất không có tiền đồ:

- Đây không phải là một chút chỗ tốt cũng không có, mặc dù phải phế lực lượng hiện tại. Nhưng căn cơ của người vì vậy mà thâm hậu, trụ cột vững chắc, với người trăm lợi mà không có một hại. Tương lai người sẽ có thể cảm nhận được, huống chi với cảnh giới của người phối hợp với Lăng Thần Quyết, việc khôi phục lại cũng không quá khó khăn. Chẳng qua là lãng phí một chút thời gian mà thôi.

- Lão đầu tử, bất kể như thế nào? Nếu là lần này người mà còn phạm sai lầm, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục lần thứ tư. Nếu như còn có lần thứ tư thì ta cũng không thể kiên trì được nữa, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nghệ Phong nhìn lão đầu tử với ánh mắt vô cùng nghiêm túc, tựa như không có quan hệ gì với Nghệ Phong vừa nổi giận lôi đình.

Lão đầu tử phảng phất bị cuốn hút, lão gật đầu đáp:

- Người yên tâm đi, lần này ta đã nghiên cứu kinh mạch của Lăng Thần Quyết mấy năm, mỗi chi tiết đều suy nghĩ càn, có lẽ không xảy ra vấn đề gì?

Nghệ Phong nghe được hai chữ "có lẽ", thiếu chút nữa lại bắt đầu chửi bậy. Lăng Thần Quyết chính là công pháp biến đổi, cải tạo kinh mạch không thể sai một chút nào, bằng không hết thấy cũng chỉ là phí công, tỷ như hai lần trước.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, cởi ra quần áo trên người ra, chủ động bước vào bên trong thùng thuốc. Mùi vị gay mũi sớm đã quen thuộc, Nghệ Phong cũng biết lão đầu tử đã chuẩn bị sẵn sàng đợi hắn trở lại.

Dược vật này, chính là vì cải tạo kinh mạch mà dùng.

Trong mắt Lão đầu tử hiện lên một tia tán thưởng, mặc dù tiểu tử này vô sỉ, hèn hạ, hạ lưu, xấu xa. Nhưng lại có thể thừa nhận đau đớn khi kinh mạch đứt đoạn, những đau đớn mà con người không thể thừa nhận. Tiểu tử này đã chịu đựng cả hai lần.

Lão đầu tử thấy Nghệ Phong nhắm mắt lại, lão khẽ trầm ngưng thở ra một hơi. Thủ chương ấn vào sau lưng Nghệ Phong, từng đạo đầu khí lóe sáng xuyên vào trong cơ thể hắn.

Đầu khí màu vàng nhạt vừa vào trong cơ thể Nghệ Phong, chỉ trong nháy mắt Nghệ Phong bị đầu khí không màu bao trùm, không một chút cơ hội phản kháng. Bởi vì như thế, cử động lần này cũng không mang lại bao nhiêu đau đớn cho Nghệ Phong, hắn hơi nhíu mày.

Lão đầu tử phảng phất thường xuyên làm chuyện như vậy, thủ ấn dán sau lưng Nghệ Phong bùng phát quang mang. Vô số đầu khí màu vàng kim lập tức tràn vào trong cơ thể hắn, gia nhập vào trong hàng ngũ bao vây.

- Diệt...

Lão đầu tử nhẹ giọng hét lên một tiếng, đầu khí màu vàng kim hướng đầu khí đang bao vây Nghệ Phong hung hăng xuyên qua, từng đạo đầu khí dưới sự

không chế của lão đầu từ tan thành mây khói.

Nghệ Phong cảm nhận được đầu khí trong thân thể thật vất vả mới tu luyện được lúc này đã mất đi từng chút một, trong lòng cảm thấy đau đơn, tuy nhiên hẳn biết phải làm như vậy.

Bằng không khi gân mạch đều bị đứt, tất cả đầu khí không có chỗ dung thân, sợ là sẽ cắn nát cả người hẳn.

Hết thấy những điều đó, đều tiến hành ở trong kinh mạch nhỏ nhỏ của Nghệ Phong, thậm chí không tiếp xúc tới gân mạch của hẳn, đầu khí của Nghệ Phong được biết bao thường nhân ngưỡng mộ đã bị lão đầu từ lấy đi không còn một mống.

Lực không chế tinh diệu cùng tư thái dễ dàng của lão đầu từ, làm cho Nghệ Phong không khỏi tò mò cấp bậc của lão đầu từ.

Nghệ Phong không có đầu khí chống đỡ, hiển nhiên lộ vẻ hư nhược, hẳn thều thào hỏi:

- Lão đầu từ, lão là cấp bậc gì? Tôn cấp sao? Là Tôn cấp mất giai?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 38: CẢI TẠO KINH MẠCH.

- Người quản nhiều như vậy làm gì? Dù sao thiên hạ có lớn tới mấy cũng có thể đi được là được.

Lão đầu từ đảo cặp mắt trắng dã, hiển nhiên không muốn nói cho Nghệ Phong biết vấn đề này.

Nghệ Phong thấy thế, đáy lòng chợt hiểu ra:

- Lão đầu từ không thấp hơn Tôn cấp ngũ giai. Chắc chắn, Tôn cấp ngũ giai a, thật làm trái tim người ta chấn động. Khó trách lão đầu từ vẫn luôn ngu ru bức hồ hết.

- Tiểu tử, ta phải động thủ, đợi lát nữa người kiên nhẫn một chút.

Lão đầu từ cười tà nói, phảng phất như chờ cơ hội này từ lâu.

Nghệ Phong hung hăng trợn mắt nhìn lão đầu từ một cái, tuy nhiên không có cách nào. Hắn chột dạ sờ tay, từ trong Nạp Linh giới của Trữ Huyền lấy ra Tử Kim Thủy, đưa cho lão đầu từ nói:

- Đây là Tử Kim Thủy, có lợi đối với lần chữa thương này hay không?

Ánh mắt Lão đầu từ sáng lên, túm một cái lấy đi, nhìn Nghệ Phong ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao người có bảo vật này? Còn nữa, mới về nhà một chuyến ngay cả Nạp Linh giới này cũng có?

- Kháo, bản thiếu anh tuấn như vậy, tùy tiện đứng ở chỗ nào cũng có người đưa tới.

Nghệ Phong nhìn lão đầu từ, rất rầm thú nói.

Lão đầu từ bưng tỉnh đại ngộ:

- Ah, thì ra là làm mặt trắng nhỏ, thật là khó trách.

- Cốp...

Đầu Nghệ Phong đập một cái vào cạnh thùng, hai mắt Nghệ Phong trợn thật lớn, cắn hàm răng nói:

- Lão già này, người lợi hại.

Lão đầu từ rất khinh bỉ nhìn Nghệ Phong, tay vừa mở ra bình nhỏ chúc Tử Kim Thủy ra, vừa nghiêng đầu vừa nói:

- Sau này người đi làm mặt trắng nhỏ, nhớ kiếm giúp ta nhiều nhiều Tử Kim Thủy này một chút, chắc chắn, không nghĩ tới làm mặt trắng nhỏ lại chiếm được bảo vật như vậy. Ta đang nghĩ có nên đi làm hay không?

Kháo. Lão đầu từ người sao không đi chết a, vì một chút xíu Tử Kim Thủy, lại chỉ thị đồ đệ của mình đi làm mặt trắng nhỏ. Có sự phụ nào như vậy hay không?

Thế nhưng, khi Nghệ Phong thấy lão đầu từ đổ cả bình Tử Kim Thủy vào trong thùng, trong lòng Nghệ Phong thấy đau đớn dữ dội, hần vội vàng ngăn cản nói:

- Lão đầu từ, lão làm gì?

Trời a, đây cũng là đồ mà ta lấy được từ Trữ Huyền, lần này bị lão cho dùng hết rồi?

Lão đầu từ không để ý đến Nghệ Phong, đổ toàn bộ Tử Kim Thủy vào trong thùng thuốc, tiện tay vứt bỏ cái bình không, sau đó với thân nhiên với Nghệ Phong:

- Nếu người muốn ít chịu đau đớn, để cả quá trình cải tạo kinh mạch thuận lợi một chút thì thành thành thật thật đừng nói chuyện.

Nghệ Phong nghe được câu này, hần vội vàng im miệng. Mặc dù dùng hết một lọ Tử Kim Thủy làm hần đau lòng, nhưng nỗi đau đớn không phải con người kia hần lại càng không muốn thừa nhận.

Lão đầu từ thấy thế, lúc này mới hài lòng gật đầu. Bàn tay lần nữa dán lên sau lưng Nghệ Phong: tiểu tử thú, mặc dù Tử Kim Thủy trân quý, nhưng mà những được vật trong thùng kia... Có cái nào thua kém với nó? Ba lần người cải tạo kinh mạch, để cho ta tiêu tốn hơn phân nửa gia sản.

Đầu khí màu vàng nhạt từ sau lưng Nghệ Phong tràn vào trong cơ thể hần, đầu khí dưới sự khống chế của lão đầu từ, biết điều nghe lời khiến cho Nghệ Phong thoải mái nói không nên lời.

Nhưng mà, Nghệ Phong biết sau chút ngon ngọt này mới chính là địa ngục khôn cùng.

- Tiểu tử, không cần ta nhắc nhở sao? Nhớ kỹ, nhất định phải chịu đựng.

Lão đầu từ nhắc nhở.

Nghệ Phong gật đầu, hàm răng hần cắn chặt nhắm mắt lại, đang đợi lão đầu từ động thủ.

Lão đầu từ thấy Nghệ Phong sẵn sàng, ánh mắt của lão cũng trở nên ngưng trọng. Bàn tay tiếp xúc phía sau lưng Nghệ Phong mạnh mẽ sáng ngời, lão quát to:

- Đoạn...

Vừa dứt lời, trong cơ thể Nghệ Phong đầu khí ôn hòa thuộc về lão đầu từ trở nên cuồng bạo. Từng đạo đầu khí phảng phất cối xay thịt xoắn kinh mạch Nghệ Phong thành từng đoạn.

Đây hết thầy chỉ hoàn thành trong nháy mắt. Đầu khí màu vàng nhạt giống như mãnh thú, làm kinh mạch Nghệ Phong bị đứt đoạn không còn một mống. Vốn là điều tuyền kinh mạch rõ ràng, cuối cùng biến thành một đoạn dây thừng rối rắm.

- Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra ngoài, rơi vào trong thùng, chất lỏng đen nhánh bị kia nhuộm đỏ, nhưng lập tức lại bị được dịch màu đen cắn nuốt.

Sắc mặt Nghệ Phong trắng bệch không máu, gân xanh trên trán nổi lên. Vô số giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên người Nghệ Phong chảy xuống. Có thể thấy được bao nhiêu thống khổ mà hần phải thừa nhận.

Nghệ Phong cắn môi, máu tươi từ khóe miệng không ngừng tràn ra, rơi xuống, rồi sau đó bị được dịch màu đen cắn nuốt, lặp đi lặp lại.

Lão đầu từ thấy Nghệ Phong không có hừ lấy một câu, lão gật đầu hài lòng. Đây mới là món khai vị, nếu không nhịn được, thì không cần thiết phải kiên trì tiếp.

Trong lòng Nghệ Phong cười khổ không dứt: kinh mạch của mình thấy qua bốn năm rèn luyện, đã đơn giản xuất hiện quy mô rồi, cứ như vậy bị lão đầu từ nhất cử cho đánh đứt đoạn. So với hai lần trước, đau đớn trong đó không thể giải thích, đây cũng lý do mà Nghệ Phong nói, tại sao hần tuyệt đối không kiên trì được lần thứ tư.

Sau khi Lão đầu từ đánh đứt đoạn kinh mạch Nghệ Phong, cũng không có nhàn rồi. Lão dùng đầu khí dẫn dắt từng đạo máu tươi hiện lên bên trong thân thể Nghệ Phong dồn đến cổ họng hần, một lần nữa dùng đầu khí cường đại áp chế máu huyết không ngừng hiện lên trong thân thể Nghệ Phong. Lão muốn một cơ thể có hoàn cảnh thanh tĩnh, như vậy mới có thể bảo đảm không hề xảy ra sai lầm gì nữa. - <http://.com>

Từng ngụm máu tươi tuôn ra từ miệng của Nghệ Phong, vốn là được dịch đen nhánh lúc này cũng không cắn nuốt được máu đỏ. Rất nhanh, chỗ máu

tươi rơi xuống màu đen bị nhuộm thành màu đỏ.

Cảnh tượng này làm cho người ta phải hoài nghi, liệu Nghệ Phong có thể vì mất máu nhiều quá mà chết hay không.

Lão đầu tử hít sâu một hơi, toàn bộ ý niệm dung nhập vào trong thân thể Nghệ Phong trong thân thể, kinh mạch đã bị xoắn đứt thành từng đoạn giống như dây thừng, bị hấn dùng đầu khí cường lực tác động. Lây từng đạo lộ tuyến quỹ dị tổ hợp lại.

Dĩ nhiên, khẽ động kinh mạch như vậy sẽ tạo nên nỗi đau đớn mà người thường không chịu nổi, làm cho toàn thân Nghệ Phong nổi gân xanh, cả da thịt căng ra, phảng phất như một tấm thép. Về mặt trắng bạch không có chút huyết sắc, phảng phất như người đã chết mấy ngày.

Nghệ Phong đau tới mức muốn rống lên mấy câu, nhưng mà cổ họng lại không thể phát một thanh âm nào, toàn thân tựa như đang ở dưới Địa ngục.

Lão đầu tử hiển nhiên cũng biết tình huống của Nghệ Phong, nhưng mà hấn cũng không dám qua loa. Hai lần giáo huấn trước nói cho hấn biết: chính mình phải cẩn thận, không được phân tâm.

- Nghệ Phong tiểu tử, ngươi nhìn một chút đi. Sau hấn xong, ngươi muốn mỹ nhân, muốn xuân dược, muốn tâm pháp Thiên giai ta cũng cho ngươi. Đây không phải là thứ ngươi muốn nhất sao?

Trong lòng lão đầu tử thầm nói.

Đầu khí của lão đầu tử lại tiếp tục tăng lên, kéo kinh mạch trong cơ thể Nghệ Phong ra dựa theo tổ hợp lộ tuyến quen thuộc trong đầu lão đầu tử, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được lực trong từng lây một tốc độ nhanh nhất dung nhập vào trong kinh mạch. Phảng phất là dịch nhón nổi những kinh mạch này thành một tổ hợp hoàn mỹ.

Mà lúc này, Nghệ Phong dùng sức cắn môi. Hấn sợ không cẩn thận liên hôn mê bất tỉnh, lúc đó sợ rằng không bao giờ tỉnh lại nữa. Toàn thân trên dưới từng giọt huyết châu từ trong da thịt xông ra, cả người phảng phất như vụn vụn biến hình.

- A...

Lão đầu tử mãnh liệt quát một tiếng, làm mí mắt Nghệ Phong đang chuẩn bị nhắm lại thanh tỉnh.

- Tiểu tử, tiếp tục kiên trì. Còn một chút nữa, một chút nữa thôi.

Nghệ Phong mạnh mẽ gạt đầu, đôi môi bị hai hàm răng cắn tràn ra máu tươi.

Thời gian trong trạng thái cực độ an tĩnh, từ từ trôi qua. Rốt cục Nghệ Phong thả hàm răng đang cắn chặt đôi môi, toàn thân phảng phất như đã không còn thuộc về mình, tinh thần trống rỗng như đã bay đi đâu. Lão đầu tử thở phào một hơi, vỗ nhẹ vào trán Nghệ Phong. Toàn thân của hấn mềm nhũn tựa vào bên cạnh, toàn thân bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, sắc mặt tái nhợt. Hiển nhiên là cực độ mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 39: TIN TỨC BÁT QUÁI TỪ LÃO ĐẦU TỬ.

Nghệ Phong đôi ba thùng dược dịch, mỗi lần dược dịch sênh sếch đen nhánh bị Nghệ Phong ngâm qua, lập tức liền biến thành chất lỏng trong suốt. Điều này cũng làm cho lão đầu tử âm thầm gật đầu.

Tiểu tử này không hổ là nhiều lần rèn luyện thân thể, dược lực hấp thu cũng nhiều hơn trước, tốc độ khôi phục cũng nhanh hơn. Nghĩ đến tác dụng rất lớn của Tử Kim Thủy trong đó, không biết tiểu tử này lấy dược từ nơi nào.

- Lão đầu tử, lần này lão không phạm sai lầm đúng không?

Mặc dù Nghệ Phong đã trải qua ba ngày tu dưỡng, nhưng mà thanh âm vẫn rất như trước suy yếu.

- Đương nhiên!

Ngữ khí của lão đầu tử như chém đinh chặt sắt; nhưng mà nhưng trong lòng âm thầm cầu nguyện không xảy ra tình trạng gì. Dù sao lão cũng không thể bảo đảm, hai lần trước làm sai đều có thể phát hiện tình trạng thân thể của Nghệ Phong. Nghệ Phong chưa tu luyện Lăng Thần Quyết, lão cũng không dám

bảo đảm

Nghệ Phong nghe được lão đầu tử nói như vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu là lại làm thêm một lần, hẳn tuyệt đối hữu tử vô sinh.

- Lão đầu tử, bây giờ có phải lão dạy cho ta trọn bộ Lăng Thần Quyết không?

Bất kể lần này có thành công hay không, đây chính là cơ hội cuối cùng của Nghệ Phong. Hắn không muốn ngay cả Lăng Thần Quyết chưa đọc hết đã tởn trước.

Hiển nhiên, lão đầu tử cũng biết trên đời này không tìm được người phù hợp điều kiện, nếu mình lần này lại bị sai, sợ là Lăng Thần Quyết lại một lần nữa biến thành gân gà.

- Tiểu tử, nhắm mắt dưỡng thần. Ta truyền cho Lăng Thần Quyết ngươi.

Lão đầu tử khẽ cắn ngón tay mình, một giọt máu tươi di động hiện trên ngón tay. Hồn lực trong cơ thể hướng về phía dịch huyết dịch vọt tới, rất nhanh, sắc mặt lão đầu tử liền trở nên trắng bệch trông cực độ khó coi.

- Đi..

Lão đầu tử vung tay lên, giọt huyết dịch mạnh mẽ bắn về phía trán Nghệ Phong, tia sáng chợt lóe lên trên trán hắn, ngay lập tức liền dung nhập vào trong cơ thể Nghệ Phong.

Nghệ Phong cảm giác trong đầu của mình bị một cái gì đó hung hăng đâm một chút, sau đó phảng phất bị thả thuốc nổ, "oanh" một tiếng đầu óc phát mộng, rồi sau đó rất nhiều tin tức liền hiện lên.

- Toàn bộ tin tức Lăng Thần Quyết đều ở đây, trong đó còn bao gồm cả lí giải của lịch đại tổ sư gia. Một mình ngươi lĩnh ngộ cho tốt. Lấy năng lực lĩnh ngộ của ngươi thiết nghĩ đó cũng không phải là việc khó.

Hiển nhiên là lão đầu tử tiêu hao hồn lực quá nhiều.

Nghệ Phong gật đầu, không nghĩ tới lão đầu tử dùng Độ Hồn truyền Lăng Thần Quyết cho hắn. Mặc dù Độ Hồn với cao thủ Vương cấp mà nói cũng không phải là tuyệt kỹ, nhưng là nếu như lượng tin tức quá nhiều cũng sẽ tạo thành thương tổn nhất định đối với bản thân.

- Tiểu tử, lần này nghe nói ngươi xuống núi gây phiền toái cho Tinh Vân Tông? Ha ha, không tồi, ngươi còn không quên mất lời dạy bảo của ta.

Tựa hồ lão đầu tử thực sự cao hứng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Lão đầu tử nhắc tới đây, Nghệ Phong liền rất nghi hoặc:

- Lão đầu tử, lấy tính cách của lão căn bản không quan tâm tới chuyện của Thánh tông, làm sao lại hết lần này tới lần khác lại muốn gây phiền toái cho Tinh Vân Tông?

- Tiểu tử ngươi quản nhiều như vậy làm cái gì? Dù sao sau này có năng lực thì đốt luôn sơn môn của Tinh Vân Tông, tốt nhất là lãng nhục truyền nhân của Tinh Vân Tông. Hắc hắc...

Lão đầu tử cười vô cùng tà ác, phảng phất thấy được hình ảnh gì đó mà hắn thích nhìn thấy.

Trong lòng Nghệ Phong không rét mà run, hắn chợt nhớ tới một điểm gì đó hỏi:

- Nghe nói lão tông chủ Tinh Vân Tông trước kia là tuyệt đại giai nhân, lão đầu tử, không phải là nàng cự tuyệt lão chứ?

- Chó má...

Phảng phất lão đầu tử bị đâm phải đuôi, mặt lão đỏ tới mang tai cả giận nói:

- Ta mà thích xú bà nương đó? Chê cười, Xú bà nương là cái rắm gì mà lão tử phải thích.

Quả nhiên, lão đầu tử này có chuyện xưa với lão tông chủ Tinh Vân Tông, hắc hắc, không trách được ba lần bốn lượt xui ta gây phiền toái cho Tinh Vân Tông. Thậm chí là uy hiếp và dụ dỗ.

- Lão đầu tử, không phải là bị cự tuyệt sao? Đây có cái gì mà không được, không có chuyện gì, sau này bản thiếu gia giúp lão báo thù. Sau này bản thiếu gia trước tiên quỳ rũ đồ từ đồ tôn của nàng, sau đó hung hăng đá các nàng đi.

Nghệ Phong cười hắc hắc nói, biết lão đầu tử này bất quá, hắn rất vui vẻ. Sau này lại có điều kiện để uy hiếp lão đầu tử rồi.

- Không, không cho phép đá, phải bắt các nàng làm nữ nô. Hừ... Ta muốn xú bà nương nhìn đồ từ đồ tôn mình chịu lãng nhục.

Lão đầu tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghệ Phong không khỏi rét run: rốt cuộc là vì lý do gì làm cho lão đầu tử hung ác tận xương như vậy. Bộ dáng này tuyệt đối không chỉ nguyên nhân bị cự tuyệt, khó có thể, hay là lão này dùng sức mạnh cường nạng không được, bị nạng đánh? Có thể, rất có thể!

- Lão đầu tử, người yên tâm, ta bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ này. Thế nhưng, hiện tại ta lại trở thành phế nhân, muốn hung hăng gây phiền toái cho Tinh Vân Tông, đây không phải là nằm mơ giữa ban ngày sao?

Nghệ Phong thở dài một hơi, rất bất đắc dĩ nói. Bộ dạng ta là rất muốn giúp người báo thù, nhưng mà năng lực có hạn.

- Tiểu tử, người đừng tưởng là ta không biết người đang đánh chủ ý gì. Không phải là muốn từ chỗ ta chiếm chỗ tốt sao? Hừ, có Lăng Thần Quyết, người muốn đuổi kịp truyền nhân đương đại Tinh Vân Tông chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

- Cái gì? Lão nói gì? Lão đầu tử, lão làm tổn thương ta quá, ta toàn tâm toàn ý muốn giúp lão báo thù. Vậy mà lão lại còn nói ta muốn chỗ tốt, ta là hạng người như vậy sao? Tuyệt đối không phải, ta là nam nhi đỉnh thiên lập địa, giúp sư phụ báo thù là việc thiên kinh địa nghĩa.

Nghệ Phong đại nghĩa lắm nhien.

Lão đầu tử liếc Nghệ Phong một cái, rất hình bí nói:

- Tiếp tục đi.

Nghệ Phong cười ngượng ngừng nói:

- Được rồi, ta thừa nhận, ta là người vô si hèn hạ xấu xa, thế nhưng người cũng không chối cãi a. Ta nói ở đây nếu người không cho ta một chút chỗ tốt, bản thiếu gia cũng không muốn báo thù cho người. Nói không chừng bản thiếu gia còn có thể giúp một chút Tinh Vân Tông, nói cho bọn họ biết mấy cứ điểm của Thánh tông...

Nghệ Phong lộn chết không sợ nước sôi. Dù sao Lăng Thần Quyết đã tới tay, bản thiếu gia không muốn nói nhảm với lão.

Sắc mặt lão đầu tử đỏ thắm, đồ đệ của mình đi giúp Tinh Vân Tông, xú bà nương kia còn không cười chết. Cái mặt này của hắn biết để đi đâu.

- Người dám..

- Ta có cái gì không dám, lão cũng không phải mới biết ta ngày một ngày hai, trừ phi người giết ta. Hắc hắc, thế nhưng lão giết ta sau thì còn có thể tìm được người thứ hai tu luyện Lăng Thần Quyết sao?

Nghệ Phong tùy tiện nói: đây chính là vốn liếng mà Nghệ Phong ở Thánh địa muốn làm gì thì làm. Ai kêu Lăng Thần Quyết chỉ có một mình mình có thể tu luyện. Lão đầu tử người phải ngoan ngoãn nghe lời ta.

- Ai da. Đúng rồi, dường như ta còn đáp ứng đánh một trận với đương đại truyền nhân Tinh Vân Tông. Chắc chắn, nghe nói truyền nhân đương đại của bọn họ là nữ nhân a. Ta hạ thủ không được, nếu không ta không đi. Cho lão tông chủ Tinh Vân Tông mở miệng hỏi, liền nói đệ tử lão đầu tử người sợ đệ tử của nạng, không dám lên núi.

Nghệ Phong nhìn lão đầu tử, cười ha ha.

Lão đầu tử nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Nghệ Phong nói:

- Lần này người coi trọng cái gì?

Đáy lòng Nghệ Phong nhất thời nở nụ cười: ngày ngày bị người khi dễ, hiện tại phong thủy luân chuyển rồi.

- Cũng không có gì, chỉ là đồ bỏ đi trong miệng người mà thôi. Người không phải nói đã thấy qua Công pháp Thiên giai sao? Chính là nó.

Nghệ Phong làm bộ như người chiếm đại tiện nghi nói.

Lão đầu tử không chút nghĩ ngợi, hần nhanh chân chạy ra ngoài.

Nghệ Phong khinh thường nhìn thoáng qua, trong miệng bắt đầu đếm:

- Một, hai, ba, bốn... Ý, lão đầu tử, tại sao lão còn trở về sao. Khụ, ta còn tưởng rằng lão có thể kiên trì để ta đếm tới mười, lão thật không có tiền đồ gì cả.

Lão đầu tử tròn mắt hung hăng nhìn Nghệ Phong một cái nói:

- Đổi điều kiện khác.

Nghệ Phong không nhìn lão đầu tử lấy một cái, hần nói:

- Hiện tại trời hanh vật khô, phía sau núi hắt là nóng như đốt.

Lão đầu tử hít thật sâu một hơi khí lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngươi giỏi lắm.

Tiểu tử, ngươi chớ có đắc ý, lần sau lão tử sẽ trả cả vốn lẫn lãi. Trong tay ta nắm rất nhiều nhược điểm của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 40: THÂN PHẬN CHÂN THẬT TRUYỀN NHÂN THÁNH ĐỊA.

Cuối cùng lão đầu tử không ngăn được thế công của Nghệ Phong, hắn cố nhin đau đưa bản công pháp Thiên giai trung cấp cho Nghệ Phong. Sau khi nghiêng răng nghiêng lợi mắng to Nghệ Phong một phen, bắt buộc hắn phải liều mạng trong hai năm, Nghệ Phong phải lên Tinh Vân Tông phải đánh bại đương đại truyền nhân Tinh Vân Tông. Hơn nữa trước mặt lão tông chủ Tinh Vân Tông phải lớn tiếng tuyên cáo Nghệ Phong là đệ tử của hắn.

Thời gian ngắn ngủi trong hai năm làm cho Nghệ Phong cau mày, hắn vừa định cò kè mặc cả một phen, đã bị lão đầu tử cắt đứt:

- Nếu trong hai năm không làm được chuyện này thì việc biện pháp trị liệu biện pháp hàn độc, ngươi cũng không cần phải biết.

Một câu nói này làm cho Nghệ Phong vội vàng ngậm miệng lại. Bất đắc dĩ phải đồng ý, chẳng qua trong lòng có chút tủi khuất.

Truyền nhân Tinh Vân Tông, thiên phú tuyệt đối cực cao, thực lực khẳng định không thấp. Muốn trong hai năm vượt qua nàng, đây không khỏi bảo người si nói mộng sao. Nghệ Phong bất đắc dĩ, đành phải ký thác tất cả hi vọng trên Lăng Thần Quyết, hi vọng công pháp này thật sự thần kỳ như lão đầu tử đã nói.

Sau khi lão đầu tử thấy làm mọi chuyện cần thiết cũng thông báo xong, thân ảnh chợt lóe, lại đi vân du. Điều này làm cho Nghệ Phong kinh ngạc vạn phần, Thánh địa có quy tắc: trưởng lão Thánh địa không phải trong tình huống đặc biệt, trọn đời không thể rời khỏi Thánh địa.

Nhưng mà, lão đầu tử này quá tự do, quy củ Thánh địa cũng không thể quản thúc lão. Nhưng lão vẫn có thân phận trưởng lão Thánh địa, điều này do chính miệng Đại trưởng lão nói cho Nghệ Phong biết.

Quan trọng nhất là, Nghệ Phong cũng thom lây của lão đầu tử. Cơ hồ có thể dọc ngang tại Thánh địa, trừ năm đại trưởng Lão hắn không dám trêu chọc, các trưởng lão khác, hắn thậm chí có thể đánh bọn họ.

Đối với đẳng cấp sâu nghiêm tại Thánh địa thì đây cơ hồ là một kỳ tích. Điều này cũng làm cho các đệ tử Thánh địa ghen tỵ cùng hâm mộ vạn phần. Mọi người đều suy đoán thân phận của Nghệ Phong.

Nhưng là tất cả người không biết, cho đến tận này, chính Nghệ Phong hắn cũng không thể xác định địa vị và thân phận của mình. Thế nhưng có thể bảo đảm, lão đầu tử ở Thánh địa tuyệt đối là nhân vật số một. Bằng không, chi nguyên nhân là đệ tử của lão, sao có thể ở Thánh địa muốn làm gì thì làm?

Thế nhưng, hết thảy cũng không phải là điều mà Nghệ Phong quan tâm, yêu cầu của hắn rất thấp: ở Thánh địa, nhìn thấy ai ngứa mắt thì đánh là được. Nhưng mà, yêu cầu này của hắn còn cách rất xa, còn năm Đại trưởng lão, hắn có muốn đánh cũng không dám đánh.

Nếu có ai biết hiện tại Nghệ Phong đang suy nghĩ gì, sợ là sẽ dùng ánh mắt giết chết hắn: biết điều một chút, năm Đại trưởng lão là nhân vật nào? Đó là người mà bất kỳ phân tông nào của Thánh tông tông chủ nhìn thấy đều phải hành lễ. Tên khốn kiếp ngươi lại muốn đánh cả bọn họ, áp đảo bọn họ. Ngươi còn không bằng trực tiếp nói ngươi muốn có cả Thánh địa đi.

...

Nghệ Phong thu Công pháp Thiên giai vào Nạp Linh giới, lấy tình huống của hắn bây giờ có xem cũng vô dụng. Thế nhưng, danh tiếng của Công pháp Thiên giai làm cho hắn tâm huyết dâng trào. Công pháp Thiên giai a, nói ra có thể làm cho cả đế quốc, thậm chí toàn bộ đại lục cũng điên cuồng, bản thân dễ dàng có được. Chắc chắn, Nghệ Phong cảm giác mình đang bay, cho tới bây giờ hắn chưa từng có cảm giác thoải mái như vậy.

Thế nhưng, nghĩ đến trong hai năm phải giải quyết chuyện của Tinh Vân Tông, hắn không khỏi thở dài một hơi: lão già này quá độc ác, trong hai năm,

một phần thắng ta cũng không nắm chắc. Nhưng mà, hết lần này tới lần khác bản thân lại không một cơ hội cự tuyệt.

Quên đi, cho dù liều chết cũng phải lên Tỉnh Vân Tông một chuyến.

...

Nghệ Phong mới vừa bước ra khỏi phòng, chỉ thấy một lão đầu râu bạc tóc trắng, tinh thần chấn hưng, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào nơi này.

Ý. Đại trưởng lão tới nơi này làm gì? Hẳn rất ít ra khỏi trường lão viện cơ mà. Hôm nay làm sao lại đến nơi đây, bộ dáng lại còn có chút lén lút. Một chút cũng không giống hình tượng Đại trưởng lão Thánh địa thân phận cao quý. Rất khác thường!

- Đại trưởng lão, ngài tới đây đánh giá trên dưới làm gì? Nơi này không giấu mỹ nhân... Ngài biết đó, ta rất thuần khiết. Ngài muốn tìm cũng phải đến nơi khác tìm, tỷ như chỗ của Nhị trưởng lão.

Nghệ Phong rất kiên định nói.

- Lão gia hỏa sư phụ của ngươi đi đâu??

Đại trưởng lão trợn mắt nhìn Nghệ Phong một cái: tên khốn này một chút vẫn không thay đổi, Nhị đệ ta đó mới gọi là đơn thuần. Tuổi tác đã cao, nhưng vừa thấy nữ nhân vẫn hay đỏ mặt.

- Ah, thì ra là ngài tìm lão đầu từ a, lão đầu từ hẳn nói hẳn không thích nam nhân, cho nên đi dạo chơi.

Nghệ Phong búng tỉnh đại ngộ đáp.

Đại trưởng lão âm thầm thở phào nhẹ nhõm: lão này đi là tốt rồi, thế nhưng làm sao hẳn không mang cả cái tai họa này đi cùng.

Đại trưởng lão đánh giá Nghệ Phong từ trên xuống dưới một phen, đột nhiên cau mày nói:

- Làm sao hơi thở của ngươi lại yếu như vậy? Còn yếu hơn cả người bình thường.

Nghệ Phong cười khổ nói:

- Còn có thể xảy ra chuyện gì, lão nhân kia mang thù ta, đã chơi ta tới lần thứ ba. Một thiếu niên thiên tài lần thứ ba lại trở thành phế vật.

Đại trưởng lão sững sốt, nhưng ngay sau đó kinh ngạc nói:

- Ngươi vừa trọng tổ kinh mạch?

Chẳng lẽ công pháp lịch đại tổ sư gia Tà Tông nghiên cứu ra thật thần kỳ như thế sao? Lấy thực lực cùng thân phận lão nhân kia cũng liên tục sai lầm mấy lần, điều này cũng quá kinh khủng.

Nghệ Phong cười khổ đáp:

- Ta xem lão đầu từ chính là hận ta bóc lột lão quá nhiều đồ, cho nên lập đi lập lại hành hạ nhiều lần. Lần này thiếu chút nữa là đi gặp diêm vương. Quan trọng nhất là, ta lại trở thành một phế nhân.

- Tiểu tử ngươi đừng giả bộ đáng thương ở nửa nơi này, ta còn không biết tâm tư của ngươi sao? Lừa ta lần đầu tiên, chẳng lẽ còn nghĩ gạt ta lần thứ hai a. Đấy hòm Sư cấp của ngươi, huống chi còn có lão gia hỏa đưa công pháp đó cho ngươi, thực lực sớm muộn sẽ trở lại.

Đại trưởng lão nói.

Nghệ Phong bĩu môi: không lừa được ngươi lần thứ hai? Hắc hắc, dường như trong đám người bị ta lừa gạt Đại trưởng lão ngươi dính nhiều nhất a. Thế nhưng, ngươi nghèo quá, lừa ngươi cũng không chiếm được vật gì tốt. Ngay cả Nhất Nhuyễn kinh giáp còn tưởng là bảo bối.

- Đúng thế, Đại trưởng lão ngài thông minh như vậy, ta sao có thể lừa gạt ngài. Thế nhưng, ngài nhìn ta hiện tại suy yếu như vậy, có phải nên cho ta chút gì không? Đây cũng là lão đầu từ bảo ta tìm ngài.

Về mặt Nghệ Phong đau khổ nói, hẳn biết, danh tự lão đầu từ trước mặt người này tuyệt đối là một thanh lợi kiếm.

Quả nhiên, Đại trưởng lão run rẩy một cái:

- Được rồi, như vậy đi, ngươi đến Sĩ cấp rồi hãy tới tìm ta. Hiện tại trạng thái của ngươi không dùng được vật kia.

Nghệ Phong gật đầu, nếu là trưởng lão khác hẳn không dám chắc, nhưng với danh dự của Đại trưởng lão, hẳn là đương nhiên rất tin tưởng.

- Vậy... Đại trưởng lão, ta đi trước. Ngâm ba ngày trong dược thủy sắp thành cua thành cá mất rồi.

Nghệ Phong thấy đạt được mục đích, chuẩn bị chuẩn đi. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Hắc hắc, năm Đại trưởng lão. Một người cũng không bỏ qua. Bằng không thật xin lỗi Đàng cùng nhân dân của ta.

Đại trưởng lão gật đầu, nhìn bóng lưng có chút đơn bạc của Nghệ Phong, trong lòng hẳn có chút hâm mộ: lão gia này vì phạm tổ huấn quy củ của Thánh địa, bọn họ hết lần này tới lần khác không có biện pháp. Hơn đề cho bọn họ hâm mộ chính là, lão gia này mang về một đệ tử.

Mặc dù trên Thánh địa đệ tử danh nghĩa không ít, nhưng mà đều là các phân tông của Thánh tông đưa tới bồi dưỡng, cuối cùng cũng là đệ tử của người khác. Nghệ Phong xuất hiện, làm cho Thánh địa xuất hiện một ngoại lệ. Từ ý nào đó đã nói, Nghệ Phong mới chính thức được coi là đệ tử Thánh địa.

Mặc dù lão đầu tử vì phạm quy củ, nhưng mà bởi vì thân phận đặc thù, bọn họ cũng không trừng phạt được lão. Bọn họ an ủi mình tìm lý do quy củ Thánh địa, đón nhận người đệ tử Nghệ Phong này.

Năm Đại trưởng lão chưa từng có đệ tử, vì thế tận đáy lòng cũng nhất trí thân phận đặc thù của Nghệ Phong chính là đệ tử do mình bồi dưỡng. Bởi vậy, mặc hẳn tùy ý hồ nháo Thánh địa, cực độ nâng cao địa vị của hắn.

Đơn giản là bọn họ đều cho rằng Nghệ Phong chính là truyền nhân Thánh địa. Mấy ngàn năm Thánh địa chưa bao giờ xuất hiện truyền nhân.

Đây mới là địa vị đích thực của Nghệ Phong, chỉ là không công khai mà thôi. Đây cũng là lý do tại sao nhị trưởng lão truyền cho hắn Thuật dịch dung, tam trưởng lão truyền hắn y thuật, ngũ trưởng lão truyền hắn độc thuật.

Chẳng qua là, thiên phú tiểu tử này không tồi, nhưng trừ thật tình học y thuật, còn lại hai môn cũng không tinh thâm. Dĩ nhiên, đánh giá không tinh thâm này là dưới ánh mắt của bọn họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 41: HẮN LÀ MỘT TÊN PHẾ NHÂN.

- Phong ca ca, ca ca muốn chạy đi đâu?

Nghệ Phong vừa mới chuẩn bị đi tìm Nhị trưởng lão thì một thanh âm kiều mỹ đến cực điểm vang lên bên tai, khiến lòng người rung động. Bất quá thân thể lại kìm không được lạnh run lên.

Ở Thánh Địa, nếu như còn có người mà Nghệ Phong phải sợ thì tiểu ma nữ này chính là một trong số đó. Thủ đoạn chinh người của nàng tầng tầng lớp lớp, ngay cả Nghệ Phong cũng phải cam bái hạ phong. Điều này làm cho toàn bộ nam nhân tại Thánh Địa vừa thương vừa sợ nàng.

Thiếu nữ ước chừng mười bảy tuổi, khuôn mặt tròn tròn hình trứng ngỗng, đôi mắt đen nhánh linh động, làn da trắng như tuyết, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Nàng mặc y phục màu tím nhạt bó sát người, toàn bộ đường cong được phát huy vô cùng tinh tế, trước sau lồi lõm, cực kỳ có lực bạo tạc. Thậm chí Nghệ Phong còn không tin đây là thân hình của một thiếu nữ mười bảy.

Điều làm cho Nghệ Phong chịu không nổi chính là bộ y phục màu tím này chỉ che đến đầu gối của nàng. Bắp chân trắng tưa ngó sen phiêu động trong không khí. Thon nhỏ, thẳng dài khiến người ta động tâm.

Hai loại khí chất thanh thuần thấm vào ruột gan cùng mũi hoặc đến tận xương đồng thời xuất hiện trên người nàng, càng làm cho Nghệ Phong chấn động tâm hồn, khiến đáy lòng hắn cảm thấy ngứa ngáy.

- Yêu nghiệt ah...

Nghệ Phong nhin không được đáy lòng cảm thán một câu.

- Phong ca ca, ca ca trở về đã ba ngày rồi, như thế nào lại không tới tìm ta?

Trong mắt thiếu nữ hiện lên vẻ ủy khuất, sưng mù mờ mịt bắt đầu ngưng tụ trong hai tròng mắt.

Nghệ Phong tròn mắt nói:

- Được rồi, Thi Đại Nhi, Thi đại tiểu thư, chiều này nàng đã dùng trước mặt ta rất nhiều lần rồi. Nàng nên giữ lại để dụ dỗ những sư huynh đệ khác đi.

Hắc hắc, nếu so già bộ đáng thương thì còn ai dám qua mặt bản thiếu gia. Nếu người yêu thương nhưng nhớ thì ta ngược lại thúc thủ chịu trói, cho người muốn làm gì thì làm.

- Hi hi...

Tiếng cười mềm mại bách mị vang lên:

- Ta biết ngay Phong ca ca không giống với những người khác. Bất quá, Phong ca ca, nghe nói ca ca vừa trở về liền chạy ra sau núi, có phải là muốn đi nhìn lên ta tắm suối nước nóng hay không?

- Không có, tuyệt đối không có.

Nghệ Phong nói với vẻ chém đĩnh chặt sắt:

- Ta như thế nào lại đi làm chuyện thấp kém như vậy. Vu oan, đây tuyệt đối là bọn hấn vu oan trắng trợn cho ta.

- Vậy sao? Kỳ thật ta cũng rất tò mò, ngày đó ta có cảm giác ở sau vách đá bên cạnh suối nước nóng có dị động, điều này làm cho ta cảm thấy kỳ quái, ở nơi này bình thường làm gì có tiểu miêu hay tiểu cẩu gì đâu.

Thi Đại Nhi mỉm cười nhìn xem Nghệ Phong.

- Nhưng mà ta cảm thấy, hình như dùng từ tiểu miêu hay tiểu cẩu để hình dung có vẻ không tốt lắm.

Mẹ ơi. Nguyên lai tiểu ma nữ này đã phát hiện ra mình, không có khả năng, ta che dấu rất kín mà.

- Hi hi... Phong ca ca, ca ca nói cái lỗ nhỏ trên vách đá có tiểu miêu hay tiểu cẩu đây?

Sắc mặt Thi Đại Nhi đỏ bừng, ánh mắt nhìn thẳng Nghệ Phong bình tĩnh hỏi.

- Cái gì? Không thể nào. Mèo con hiện tại đều lợi hại như vậy sao?

Nghệ Phong rất nghi hoặc nhìn Thi Đại Nhi, như kiểu không rõ ý tứ của nàng.

- Hừ. Phong ca ca, đừng cho là ta không biết, ca ca nhìn lên vô cùng đã mắt phải không?

Thi Đại Nhi thấy Nghệ Phong còn không chịu thừa nhận, nàng dứt khoát nói ra luôn.

Nghệ Phong cảm giác trán của mình đang toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng hấn có chút hơi run. Tiểu ma nữ này rõ ràng cái gì cũng biết, chính mình lại cho rằng che dấu vô cùng tốt. Nhớ tới thủ đoạn của tiểu ma nữ, Nghệ Phong nhin không rét mà run.

- Không có! Ta thề, tuyệt đối không có nhìn lên nàng. Chuyện nàng có nốt ruồi phía sau lưng ta cũng không biết.

Nghệ Phong thủ khẩu như bình, quyết không nhận tội.

Khuôn mặt Thi Đại Nhi lập tức như bị lửa đốt, kiều mỵ giống đóa hoa đang nở rộ, mê hoặc người đến cực điểm.

- Ca ca...

Thi Đại Nhi trước kia còn đang hoài nghi, bây giờ lại bị chứng minh là đúng. Nàng trừng mắt hung hăng nhìn Nghệ Phong, trong lòng nổi giận vạn phần.

- Cái kia... Đại Nhi, ta đoán... là ta đoán mò thôi.

Nghệ Phong hấn giải thích một cách yếu ớt, đừng nhìn tiểu ma nữ này mị hoặc dụ nhân, thực chất thường xuyên mị hoặc sư huynh đệ. Nhưng bị mình nhìn hết thấy thân thể, cái kia... Nghệ Phong không dám tưởng tượng tiếp nữa.

- Khanh khách, nếu là người khác nhìn, ta nhất định phải móc mắt của hấn. Bất quá là Phong ca ca nhìn, nhìn thì nhìn, ai kêu ta thích ca ca.

Khuôn mặt Thi Đại Nhi bỗng nhiên giãn ra, nàng cười vui nói.

Nghệ Phong đương nhiên sẽ không tin lời tiểu ma nữ nói, hấn kiên định nói:

- Ta dùng danh nghĩa của ta cam đoan, tuyệt đối không có nhìn lên.

...

Chuyện cười, nếu ta thực tin người thì ta thật sự thành kẻ đần rồ. Tuy chính mình có quan hệ tốt nhất cùng tiểu ma nữ tại Thánh Địa, thế nhưng mà hấn sẽ không tự đại mà cho rằng tiểu ma nữ thích hấn. Tiểu ma nữ này không phải người bình thường có thể chinh phục, ngay cả Nghệ Phong hấn cũng

không có lòng tin.

- Nhất thoí...

Thi Đại Nhi bấu môi nói.

Thi Đại Nhi nhìn qua nam tử trước mắt, trong lòng nổi lên suy nghĩ: phần lớn mọi người ở Thánh Địa đều bị hấn lừa, hấn tại Thánh Địa bình thường đều ra vẻ bình tĩnh, bộ dáng không quan tâm hơn thua. Thế nhưng nào ai biết thực chất bên trong người này căn bản chính là hèn hạ, vô sỉ, xấu xa. Thi Đại Nhi rất bội phục, một người có thể giả bộ tới cảnh giới này.

Nghĩ vậy, Thi Đại Nhi không khỏi che miệng nở nụ cười. Nhớ tới những sư huynh đệ bị Nghệ Phong lừa bịp, nàng lại càng cảm thấy mình muốn cười.

- Đại Nhi, nàng cười cái gì? Sẽ không lại muốn chinh ta chứ?

Nghệ Phong yếu ớt hỏi.

Thi Đại Nhi trắng mắt nhìn, trong lòng nhớ lại ngày xưa: khi mà bốn năm trước chính mình bị sư tôn đưa lên Thánh Địa, lúc đó tất cả đệ tử bị đưa lên Thánh Địa đều tìm mọi cách nịnh nọt nàng, duy chỉ có Nghệ Phong không để ý cũng không hỏi han gì nàng. Thi Đại Nhi đương nhiên không thể biết, một nam nhân tư tưởng thành niên làm sao có thể đi nịnh nọt một tiểu cô nương!

Rồi sau đó Thi Đại Nhi tu luyện tại Thánh Địa, huấn luyện tàn khốc nơi này khiến cho tất cả mọi người kêu khổ không thôi. Duy chỉ có Nghệ Phong có thể ngồi ở bên cạnh nhìn bọn hấn tu luyện. Thậm chí Thi Đại Nhi thấy biểu lộ nhìn có chút hả hê của hấn. Điều này cũng làm cho nàng tức giận không thôi, nàng ghét nhất là người không có việc gì còn nhìn nàng cười đều. Thậm chí suy nghĩ một trăm biện pháp chinh chết Nghệ Phong.

Thế nhưng thật không ngờ sau khi huấn luyện, nàng ngay cả việc đứng lên cũng cảm thấy khó khăn. Đúng lúc này, Nghệ Phong đứng dậy, không biết từ nơi nào tìm được liệu trân quý đến giúp nàng bồi bổ kinh mạch, tiêu trừ mệt mỏi cho nàng. Bộ dạng rất nghiêm túc đó khiến nàng nhìn tới si mê. Cho tới bây giờ, nàng chưa thấy qua một người có ánh mắt thâm thúy, ánh mắt ngưng trọng như vậy.

Trừ sư tôn, cho tới bây giờ Thi Đại Nhi chưa thấy qua một người đối tốt với chính mình như thế. Đó là quan tâm chân chính, thậm chí dụng tâm đến việc kể chuyện xưa để nàng chìm vào giấc ngủ.

Nghệ Phong đương nhiên không biết Thi Đại Nhi đang suy nghĩ điều gì. Bằng không chắc chắn sẽ cười trộm không thôi: thời điểm khi Thi Đại Nhi bị đưa lên Thánh Địa, Nghệ Phong cũng vừa mới học tập y thuật, hấn đương nhiên tìm tiểu cô nương như Thi Đại Nhi để thực hành y thuật mình học được. Tiểu cô nương dù sao cũng được nhiều người ưa thích, hưởng chi còn xinh đẹp giống như trong phim hoạt hình. - <http://.com>

Nhưng Nghệ Phong lại không biết, chính hành động của mình lại khiến cho tâm tình của một nữ hài tử trở nên hỗn loạn.

- Phong ca ca! Ca ca có thích ta không?

Thi Đại Nhi mỉm cười hỏi Nghệ Phong.

Nàng can đảm hỏi khiến Nghệ Phong càng thêm hoảng sợ, hấn cười hắc hắc đáp:

- Cái này... Nếu không hôm nay chúng ta đợi đến lúc đêm khuya người yên rồi hãy thảo luận vấn đề này, phòng của ta là lựa chọn không tệ đâu.

Thi Đại Nhi cười khanh khách không ngừng, nàng vui mừng nói:

- Phong ca ca, nếu không chúng ta đi tới phòng của Tứ trưởng lão tâm sự nhân sinh, thế nào?

Nghệ Phong sững sờ, trong lòng lập tức mắng to: bà mẹ nó, đến phòng của lão ngoan đồng đó mà trò chuyện nhân sinh thì so với chết cũng không sai biệt lắm.

Thi Đại Nhi bấu môi, khinh thường nói:

- Nhất thoí! ngay cả chuyện này cũng không dám.

- Ha ha, Đại Nhi muội muội nói không sai, hấn không chỉ là hèn nhát mà còn là một kẻ phở vật.

Một thanh âm phá lên cười.

Bà mẹ nó. Ai? Ai dám ở Thánh Địa khiêu khích ta. Mịa nó, lão tử đập một chưởng chết nguoi. Bất quá, lập tức Nghệ Phong nghĩ đến thực lực của chính mình đã mất hết, trong lòng không khỏi cả kinh: chẳng lẽ tên hỗn đản này đã biết?

CHƯƠNG 42: DÙNG CỤC GẠCH ĐẬP CHẾT NGƯỜI.

- Luru Phong?

Nghệ Phong không khỏi nhủ mảy mìn thiếu niên ở trước mặt. Thiếu niên này không phải người xa lạ, hắn là một trong bốn có thể đi vào phía sau núi Thánh Địa. Có thể thấy được thiên phú của hắn rất cao, chỉ thấp hơn Thi Đại Nhi một chút. Nhưng mà tiểu tử này bình thường nhìn thấy Nghệ Phong đều tránh né, hôm nay làm sao lại dám chủ động trêu chọc?

Thi Đại Nhi chuyển động đôi mắt long lanh nhìn Luru Phong, rất hiếu kỳ đối với vị sư huynh có ý ái mộ chính mình này. Rõ ràng hắn dám trêu Nghệ Phong có thân phận siêu nhiên

- Ngươi nói là ta sao?

Nghệ Phong chỉ vào cái mũi của mình, xác nhận mình có nghe lầm hay không. Tại Thánh Địa, còn có người dám khiêu khích chính mình sao?

- Đúng vậy, nói chính là kẻ phế vật ngươi.

Luru Phong mỉa mai nhìn xem Nghệ Phong, trong mắt hiện lên vẻ xem thường.

Luru Phong vĩnh viễn cũng không nghĩ tới Nghệ Phong cao cao tại thượng ở Thánh Địa là một phế vật kinh mạch bị đứt đoạn. Tin tức này là do lần này hắn đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ ngẫu nhiên nghe được, nguyên nhân Nghệ Phong bởi phế vật vì thế bị cha hắn trục xuất khỏi gia môn. Luru Phong nghĩ đến một cái phế vật cười tại trên đầu chính mình suốt năm năm, thậm chí quan hệ thân thiết với Thi Đại Nhi mà mình yêu thích. Sự đố kỵ trong lòng hắn lòng rất cuộc không áp chế không nổi, hắn cảm giác mình sắp tức điên. Thời điểm có được tin tức này, toàn bộ gân xanh trên người hắn nổi lên cuộn cuộn. Cho tới hiện tại, hắn vẫn không áp chế nổi.

Một kẻ phế vật có thể nào lại đứng trên đầu bậc thiên kiều chi tử như hắn. Một kẻ phế vật, có thể nào lại thân mật cùng Thi Đại Nhi mà mình yêu nhất như thế.

Nghệ Phong cảm giác đầu của mình không to ra: tiểu tử này đầu không có phát sốt chứ? Thật sự dám khiêu khích ta? Hơn nữa, hình như mình không đắc tội với hắn. Bất quá khi chú ý tới ánh mắt của Luru Phong si mê nhìn Thi Đại Nhi lúc, hắn liền giật mình.

- Ha ha, ngươi rất can đảm, ngươi là đệ tử thứ nhất tại Thánh Địa dám khiêu khích ta. Chỉ là dũng khí của ngươi đến từ đâu?

Nghệ Phong không tin, tiểu tử này sẽ vô duyên vô cớ khiêu khích chính mình. Hắn không phải là người ngu, mà ngược lại rất thông minh.

Nghệ Phong không biết, ở trong đó trừ Luru Phong biết rõ hắn là thứ phế vật ra thì còn các trưởng lão khác cũng âm thầm chỉ thị. Ngũ đại trưởng lão tôn quý nhất Thánh Địa, còn có rất nhiều cung phụng. Những người này đều là Trưởng lão Thánh Địa, bất quá chỉ là nguyên một đám trưởng lão dưới quyền năm đại trưởng lão mà thôi.

Địa vị và kiêu ngạo của Nghệ Phong tại Thánh Địa, đương nhiên sẽ khiến một ít trưởng lão trong đó bất mãn. Sau khi biết được tin tức Nghệ Phong là phế nhân, trong lòng mừng rỡ, nhưng ngại quy củ Thánh Địa từ trước vì thế bọn hắn mới phái Luru Phong đến khiêu khích Nghệ Phong sau lưng năm đại trưởng lão.

Nếu Nghệ Phong thật sự là một tên phế nhân thì cho dù năm đại trưởng lão cũng không bảo vệ được hắn.

Luru Phong chậm chạp nói:

- Suốt năm năm qua, ngươi khiến toàn bộ mọi người ở Thánh Địa mơ mơ màng màng, năm năm trước khi kinh mạch ngươi đều đứt đoạn. Rất khó tin tưởng, một phế vật như ngươi, tại sao năm đại trưởng lão lại sùng ái như vậy?

Cuối cùng Nghệ Phong đã minh bạch, tên này chủ tâm đi tìm hiểu lai lịch của mình. Nghĩ vậy, hắn không khỏi nở nụ cười khổ, nếu là ba ngày trước, hắn còn có thể một chương giết chết tên hỗn đản này. Thế nhưng mà, hiện tại hắn thật sự là một tên phế nhân.

- Như thế nào? Không nói lời nào? Ha ha, bị người nói trúng cho nên không phản bác được sao.

Luru Phong cực lực châm chọc Nghệ Phong, bộ dáng của Nghệ Phong bây giờ, hắn thật tin Nghệ Phong chính là một kẻ phế nhân.

Nghệ Phong không nói lời nào, lập tức khiến cho mấy người đi theo Luru Phong quăng cho ánh mắt khinh thường cùng khinh bỉ.

- Trời ạ, nguyên lai Phong thiếu một mực cao cao tại thượng thật là kẻ phế vật...

- Một kẻ phé vật lại còn giả vờ trâu bò, kháo...

- Tại sao hấn không đi chết ah, một phé vật như thế nào không biết xấu hổ đứng ở Thánh Địa?

...

Từng câu từng chữ mang theo sự vũ nhục tựa như năm năm trước vang lên bên tai Nghê Phong. Nhớ tới năm năm trước, mình chịu đủ loại mĩa mai, Nghê Phong cảm giác tim mình bắt đầu đập nhanh. Hận ý đối với thích khách kia cũng tăng vọt, hấn hấn không thể hiện tại lời hấn ra dùng roi quật chết.

Nghê Phong cố gắng đè nén tâm tình đang xao động xuống, hấn biết rõ chuyện báo thù nhất định phải làm, nhưng là tuyệt đối không phải là hiện tại.

- Các người nói đủ chưa?

Nghê Phong nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mấy người đi theo Lư Phong.

Mấy người chỉ cảm giác mình như là bị một ánh mắt của mãnh thú nhìn chăm chăm. Cho tới bây giờ bọn hấn chưa từng thấy ánh mắt lạnh lẽo như thế, ngay cả trên người Thiên Nghịch cũng chưa thấy qua. Nguyên một đám không khỏi rét run trong lòng. Nghê Phong là phé vật không giả, thế nhưng địa vị của hấn mà trong lòng bọn họ vẫn cao không thể chạm, khiến bọn hấn kim không được sợ hãi.

Thi Đại Nhi ngơ ngác nhìn Nghê Phong, nàng không thể tưởng được, Phong ca ca thần bí trong suy nghĩ của chính mình lại là một phé nhân. Nếu là như thế này, tương lai bọn hấn còn có thể có thể có thân thiết tiếp được sao?

Thi Đại Nhi nghĩ đến sự phụ của mình, lập tức xuất ra một đáp án: tuyệt đối không có khả năng.

Thi Đại Nhi sững sờ ngay tại chỗ, nàng cảm giác trong lòng mình đau dữ dội, nàng từng suy nghĩ cả vận thân phận của Nghê Phong, nhưng chưa từng nghĩ tới hấn sẽ là phé nhân.

- Nếu người tới nơi này chính là vì vạch rõ thân phận phé nhân của ta? Nếu mục đích đã đạt tới thì người có thể đi được rồi.

Nghê Phong nhàn nhạt quét mắt nhìn Nghê Phong.

Lư Phong nhìn biểu tình lạnh nhạt của Nghê Phong, hấn bỗng nhiên cảm giác có chút lạnh lẽo. Nhưng nhớ tới những căn dặn của trưởng lão, hấn lập tức ném tia lạnh lẽo trong đầu này ra ngoài.

- Như thế nào? Phé vật, chẳng lẽ người còn mặt mũi ở lại Thánh Địa hay sao? Ta khuyên người sớm tự sát đi thì tốt hơn.

Lư Phong không buông tha cơ hội đả kích Nghê Phong, hấn chanh chua nói.

Điều này đồng dạng với sự vũ nhục của năm năm trước khiến tâm tình của Nghê Phong không thể bình tĩnh, hấn cố nén sự tức giận, thần nhiên nói:

- Lư Phong, một năm sau... Từng người các người sẽ phản hồi tông môn của mình. Ta cho người cơ hội, một năm sau, ta và người chiến một trận, ta cho người cơ hội giết ta.

Lư Phong sững sờ, lập tức trong lòng cuồng hỉ, hấn cười ha ha nói:

- Tốt, ta đây sẽ chờ người một năm. Một năm về sau, ta sẽ làm cho cả Thánh Địa biết rõ, ta mới là tử kiệt xuất nhất của Thánh Địa.

- Phong ca ca, ca ca...

Thi Đại Nhi tựa hồ muốn ngăn cản, nhưng lại bị Nghê Phong lắc đầu chặn lại.

Thi Đại Nhi sững sờ, lập tức đứng ở một bên không nói gì: nàng biết rõ, cuộc sống của một tên phé nhân tại Thánh tông sống không bằng chết. Chết, có lẽ là cách giải thoát rất tốt.

Thi Đại Nhi nhìn Nghê Phong biểu lộ trầm ngưng tới đáng sợ, nàng cắn cắn bờ môi kiều diễm hạ quyết tâm: cho dù liều mạng trở mặt cùng sư tôn cũng nhất định bảo vệ Phong ca ca đến cùng. Không thể ở cùng với hấn cũng có thể cho hấn cuộc sống yên tĩnh.

- Một năm sau, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết.

Lư Phong dứt tọng nói. Hiển nhiên, hấn đã học được sự tàn nhẫn ở Thánh tông.

- Lư Phong sư huynh, một tên phé vật mà thôi, sư huynh còn lãng phí thời gian chờ hấn một năm sao?

Một thiếu niên đứng tại Nghê Phong sau lưng nịnh nọt nói.

Nghê Phong nhận ra, người này là tùy tùng của Lư Phong, gọi Tát Mạc Thiết.

Nghệ Phong cười khề một tiếng, đi về phía hắn.

- Ngươi muốn làm gì?

Trong lòng Tát Mạc Thiết cả kinh, hắn lui về phía sau hai bước. Có thể là nghĩ tới hắn là một tên phế nhân liền dừng bước, chỉ là hành động của Nghệ Phong vẫn khiến cho hắn phát run.

- Kháo! Làm gì? Lão tử đánh chết ngươi.

Nghệ Phong đột nhiên chửi ầm lên, cầm lấy một cục gạch trên mặt đất hung hăng đập xuống.

Mọi người thấy một màn như vậy, nguyên một đám không khỏi sững sờ ngay tại chỗ: ta không nhìn lầm chứ? Cái tên phế nhân này đã bị lật mặt rồi mà rõ ràng còn kiêu ngạo như vậy? Dám cầm cục gạch đi đập người?

Thi Đại Nhi mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, mặc dù nàng biết bản chất Nghệ Phong rất hung hăng càn quấy. Nhưng không ngờ tới hắn lại hung hăng càn quấy đến loại mức độ này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thảm Phán viện.

Khuôn mặt của mình bị nam tử bạo yêu, trên mặt của nàng hiện lên vẻ ửng đỏ, nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Nghệ Phong:

- Hừ, về sau sống hay chết mặc kệ ngươi.

Nghệ Phong cười ha ha, không để ý đến Thi Đại Nhi nữa mà hướng về một nơi khác.

Thi Đại Nhi nhìn qua Nghệ Phong rõ ràng đi tới trường lão viện, nàng không khỏi sững sờ, lập tức khẩn trương hỏi:

- Phong ca ca, ca ca qua bên kia làm gì?

- Sợ là những lão gia hỏa kia đang chờ ta rồi, chờ bị họ áp giải tới, còn không bằng tự chính mình tiến đến.

Thanh âm Nghệ Phong truyền đi rất xa khiến Thi Đại Nhi không khỏi sững sờ. Phần thông dong khi biết rõ nguy hiểm này, thật là một tên phế nhân có thể có được hay sao?

Thi Đại Nhi lắc đầu, bước chân nhanh chóng chạy theo Nghệ Phong.

Trường lão viện tọa lạc ở trung tâm Thánh Địa. Diện tích cực kỳ khổng lồ, tại đây không chỉ là nơi dạy bảo đệ tử, đồng thời cũng là nơi các trường lão từng phạt phạm đệ tử phạm lỗi.

Mà lúc này, Nghệ Phong đang tiến về Thảm Phán viện. Quy củ của Thánh Địa: quyết đấu ầu đã đều được, nhưng không thể để bị trọng thương hay tàn tật.

Mà Nghệ Phong vừa mới là đánh Tát Mạc Thiết gần chết. Mấy lão gia hỏa đó không tìm hắn gây phiền toái mới là lạ. Nghệ Phong từ việc Lưu Phong đến gây chuyện là hắn đã đoán được, khẳng định có trường lão sau lưng chỉ thị. Bằng không coi như thân phận phế nhân của mình truyền đi, cũng không ai dám đối nghịch. Dù sao Nghệ Phong tại Thánh Địa có địa vị cực kỳ cao.

Phảng phất như Nghệ Phong rất quen thuộc với nơi đây, rất nhanh liền đi tới một chỗ, trước cổng chính bài trí một cây đại đao, đại đao là do cự thạch điêu khắc mà thành. Bên trên lưỡi đại đao chém một đầu người bằng cự thạch. Cả hai giao nhau, dùng một loại thuốc nhuộm đỏ giống như máu tươi khiến cho đáy lòng người xem nhìn không được phát run.

Trên cửa điêu khắc mấy chữ to màu đỏ —— Thảm Phán viện.

Nghệ Phong không bị sát khí cùng khí thế nơi này ảnh hưởng, bước chân của hắn không dừng lại hướng vào bên trong đi đến.

Quả nhiên, vừa mới vào cửa đã thấy mấy cái trường lão ngồi trước một cái mặt bàn rất lớn. Ngồi trên cùng là Đại trưởng lão. Trong năm đại trưởng lão

chỉ thấy đại trưởng lão tới. Còn lại đều là cung phụng trưởng lão ở Thánh Địa.

- Ha ha, hào khí có chút trầm trọng nha. Mọi người là đang đợi ta sao?

Về mặt Nghệ Phong tươi cười, hần đi vào bên trong. Sau đó tìm một cái bàn ngồi xuống, không để ý tới từng đạo ánh mắt nhìn chăm chú trên người hần.

- Hừ...

Nghệ Phong vừa mới ngồi xuống, một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Nghệ Phong, tiếng hừ này không lớn nhưng vang vọng mãi không dứt trong gian phòng.

Nghệ Phong vẫn không để ý đến hần như trước, rót một chén nước trà trên mặt bàn, không nhanh không chậm uống. Một màn này khiến Thi Đại Nhi cùng Lưu Phong đang chạy tới dừng sững sờ ngay tại chỗ.

Tiểu tử này. Thân phận phế nhân đã bị bại lộ mà lại còn dám khoa trương trước mặt các trưởng lão.

Ba...

Một tiếng đập bàn vang lên, một tay Nghệ Phong đang dựa vào bàn bỗng giật mình, một chút nước trà rơi vào quần áo Nghệ Phong. Hần có chút nhúm mày, dùng tay lau sạch nước trà bắn vào quần áo. Biểu lộ rất chân thành, động tác rất nhẹ nhàng, phảng phất là lau một kiện tác phẩm nghệ thuật vậy.

Đại trưởng lão thấy như vậy một màn, khóe miệng của hần không khỏi nhếch lên. Sự bất mãn do Bạo Cương trưởng lão ở trước mặt hần vỗ bàn cũng biến mất không còn một chút.

Nghệ Phong hung hăng càn quấy lúc này điềm nhiên như không có việc gì khiến trong lòng Lưu Phong cảm thấy giận dữ. Hần có cảm giác mình đang nhận lấy sự châm chọc thật lớn, tìm Nghệ Phong gây phiền toái không được. Ngược lại để đối phương đánh người mình bị thương. Hết thấy những điều này không khác gì tát cho hần một cái bạt tai.

Thi Đại Nhi bình tĩnh nhìn qua bộ dáng phảng phất không có gì sợ hãi của Nghệ Phong, nàng bỗng nhiên cảm giác rất an tâm. Càng quan trọng hơn là, dưới tình trạng phế nhân còn có thể đánh một trận ra trò như vậy. Lần đầu tiên Thi Đại Nhi cảm thấy Nghệ Phong không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng.

- Nghệ Phong..

Lại là thanh âm đập bàn một lần nữa, Bạo Cương phần nộ quát, hần không nhìn được nữa. Biểu lộ coi thường của Nghệ Phong đã chọc giận hần, cho dù Ngũ đại trưởng lão có sùng ái người như thế nào. Ta cũng là trưởng lão cao cao tại thượng, hà huống chỉ người bây giờ còn là một phế vật phạm phải sai lầm.

- Ô... Bạo Cương trưởng lão, người gọi ta phải không?

Nghệ Phong nghi hoặc nhìn Bạo Cương.

- Người...

Sắc mặt Bạo Cương đỏ lên, gân xanh trên trán lòi ra, ngón tay chỉ vào mặt Nghệ Phong, toàn thân run rẩy không thôi. Những vết sẹo lưu lại trên mặt năm nào càng lộ ra dữ tợn vô cùng.

Đáy lòng Nghệ Phong hừ lạnh một câu: hần biết rõ, hành động của Lưu Phong đều là lão gia này chỉ thị. Lão gia hỏa này hần biết rõ, hoàn toàn là một kẻ cày già lên mặt. Chính mình nhiều lần chơi xấu lão, trong lòng lão nhất định mang thù, tâm địa của lão không khoáng đạt như những trưởng lão còn lại của Thánh Địa.

Đại trưởng lão thấy vậy vẫn không nói một câu, tay chuyển động chén trà thành thoảng đưa lên miệng nhấp một ngụm. Khóe miệng nhếch lên thành vòng cung, người nào tình huống chỉ cần thận trọng sẽ phát hiện đó là vẻ mỉm cười.

Thi Đại Nhi hiển nhiên là một trong những người cẩn thận, nguyên bản tìm nàng đang đập thành thịch cũng buông lỏng xuống. Nàng tựa hồ đã minh bạch Nghệ Phong vì cái gì mà dám hung hăng càn quấy như thế, chỉ là trưởng lão vẫn là trưởng lão, quy củ Thánh Địa vẫn là quy củ của Thánh Địa.

Hiển nhiên Bạo Cương không phải là người biết nhẫn nhịn, lão phần nộ đứng lên, hung hăng ném chén trà xuống trước người Nghệ Phong, mảnh sứ vỡ tung tóe lên người hần.

Nghệ Phong nổi giận, hần vừa định trả lại đối phương một chén trà, thì lúc này Đại trưởng lão mở miệng, lão quát:

- Nghệ Phong, ngồi xuống!

Nghệ Phong trừng mắt liếc Bạo Cương, hừ một tiếng rồi ngồi xuống. Nhẹ nhàng xử lý sạch mảnh sứ vỡ trước người, lại một lần nữa cảm lấy chén trà nhấp một ngụm. Tuy nhìn lão gia hỏa này khó chịu, thể nhưng mà quy củ Thánh Địa có nói rõ, lão gia hỏa đó có thân phận trưởng lão. Điều thứ nhất trong quy củ Thánh Địa chính là: không được phép khiêu khích tôn nghiêm của trưởng lão Thánh Địa.

Cho nên Nghệ Phong nhìn, hiện tại hắn không thích hợp chộc vào quá nhiều phiền toái. Tuy hắn không sợ, nhưng bớt đi một ít thì tốt hơn. Dù sao bị một đám tiểu nhân nhìn chăm chăm lấy cũng khiến cho người ta cảm thấy phiền hà.

Đại trưởng lão thấy Nghệ Phong nhu thuận ngồi xuống thì thở mẫn gật nhẹ đầu: tuy Nghệ Phong bình thường không coi hắn vào đâu, thế nhưng mà ở trước mặt người ngoài vẫn cho hắn mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 44: PHẠT?

Ba...

Một tiếng đập bàn vang lên, một tay Nghệ Phong đang dựa vào bàn bỗng giật mình, một chút nước trà rơi vào quần áo Nghệ Phong. Hắn có chút nhúm mày, dùng tay lau sạch nước trà bắn vào quần áo. Biểu lộ rất chân thành, động tác rất nhẹ nhàng, phảng phất là lau một kiện tác phẩm nghệ thuật vậy.

Đại trưởng lão thấy như vậy một màn, khóe miệng của hắn không khỏi nhếch lên. Sự bất mãn do Bạo Cương trưởng lão ở trước mặt hắn vỗ bàn cũng biến mất không còn một chút.

Nghệ Phong hung hăng càn quấy lúc này điềm nhiên như không có việc gì khiến trong lòng Lưu Phong cảm thấy giận dữ. Hắn có cảm giác mình đang nhận lấy sự châm chọc thật lớn, tìm Nghệ Phong gây phiền toái không được. Ngược lại để đối phương đánh người mình bị thương. Hết thấy những điều này không khác gì tát cho hắn một cái bạt tai.

Thi Đại Nhi bình tĩnh nhìn qua bộ dáng phảng phất không có gì sợ hãi của Nghệ Phong, nàng bỗng nhiên cảm giác rất an tâm. Càng quan trọng hơn là, dưới tình trạng phẫn nộ còn có thể đánh một trận ra trò như vậy. Lần đầu tiên Thi Đại Nhi cảm thấy Nghệ Phong không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng.

- Nghệ Phong...

Lại là thanh âm đập bàn một lần nữa, Bạo Cương phẫn nộ quát, hắn không nhìn được nữa. Biểu lộ coi thường của Nghệ Phong đã chọc giận hắn, cho dù Ngũ đại trưởng lão có sùng ái người như thế nào. Ta cũng là trưởng lão cao cao tại thượng, hà huống chỉ người bây giờ còn là một phế vật phạm phải sai lầm.

- Ô... Bạo Cương trưởng lão, người gọi ta phải không?

Nghệ Phong nghi hoặc nhìn Bạo Cương.

- Người... Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chamcom](http://chamcom.com).

Sắc mặt Bạo Cương đỏ lên, gân xanh trên trán lồi ra, ngón tay chỉ vào mặt Nghệ Phong, toàn thân run rẩy không thôi. Những vết sẹo lưu lại trên mặt năm nào càng lộ ra dữ tợn vô cùng.

Đáy lòng Nghệ Phong hừ lạnh một câu: hắn biết rõ, hành động của Lưu Phong đều là lão già này chỉ thị. Lão già hỏa này hắn biết rõ, hoàn toàn là một kẻ cật già lên mặt. Chính mình nhiều lần chơi xấu lão, trong lòng lão nhất định mang thù, tâm địa của lão không khoáng đạt như những trưởng lão còn lại của Thánh Địa.

Đại trưởng lão thấy vậy vẫn không nói một câu, tay chuyển động chén trà thành thạo đưa lên miệng nhấp một ngụm. Khóe miệng nhếch lên thành vòng cung, người nào tinh tường chỉ cần thận trọng sẽ phát hiện đó là vẻ mỉm cười.

Thi Đại Nhi hiển nhiên là một trong những người cẩn thận, nguyên bản tim nàng đang đập thình thịch cũng bỗng lỏng xuống. Nàng tựa hồ đã minh bạch Nghệ Phong vì cái gì mà dám hung hăng càn quấy như thế, chỉ là trưởng lão vẫn là trưởng lão, quy củ Thánh Địa vẫn là quy củ của Thánh Địa.

Hiển nhiên Bạo Cương không phải là người biết nhẫn nhịn, lão phẫn nộ đứng lên, hung hăng ném chén trà xuống trước người Nghệ Phong, mảnh sứ vỡ tung tóe lên người hắn.

Nghệ Phong nổi giận, hắn vừa định trả lại đối phương một chén trà, thì lúc này Đại trưởng lão mở miệng, lão quát:

- Nghệ Phong, ngồi xuống!

Nghệ Phong trừng mắt liếc Bạo Cương, hừ một tiếng rồi ngồi xuống. Nhẹ nhàng xử lý sạch mảnh sứ vỡ trước người, lại một lần nữa cầm lấy chén trà nhấp một ngụm. Tuy nhìn lão gia hỏa này khó chịu, thế nhưng mà quy củ Thánh Địa có nói rõ, lão gia hỏa đó có thân phận trưởng lão. Điều thứ nhất trong quy củ Thánh Địa chính là: không được phép khiêu khích tôn nghiêm của trưởng lão Thánh Địa.

Cho nên Nghệ Phong nhìn, hiện tại hẳn không thích hợp chọc vào quá nhiều phiền toái. Tuy hẳn không sợ, nhưng bớt đi một ít thì tốt hơn. Dù sao bị một đám tiểu nhân nhìn chằm chằm lấy cũng khiến cho người ta cảm thấy phiền hà.

Đại trưởng lão thấy Nghệ Phong nhu thuận ngồi xuống thì thở dài gật đầu: tuy Nghệ Phong bình thường không coi hấn vào đâu, thế nhưng mà ở trước mặt người ngoài vẫn cho hấn mặt mũi.

Đại trưởng lão nhìn qua hai người Thi Đại Nhi cùng Lưu Phong đứng ngoài cửa, lão nói:

- Hai người các ngươi cũng ngồi xuống cả đi.

Hai người chậm rãi ngồi xuống, đáy lòng đối với Nghệ Phong kìm không được phải bội phục: một tội nhân phá hư quy củ vậy mà lại có thể ngồi ở chỗ này thong dong uống trà. Mấy ngàn năm qua, trong hàng đệ tử bị đưa lên Thánh Địa, chưa từng có ai được đãi ngộ như thế.

Lưu Phong đột nhiên cảm giác được, chính mình nghe theo lời Bạo Cương trưởng lão đi tìm Nghệ Phong gây phiền toái, có phải là một sai lầm hay không.

- Thi Đại Nhi, Lưu Phong, Nghệ Phong... Các ngươi là đệ tử kiệt xuất nhất trong hàng đệ tử của Thánh Địa.

Ngữ khí của Đại trưởng lão ngữ khí rất nhẹ nhàng, không biết lão tự dưng nói câu này là có ý gì.

Lúc này Bạo Cương hừ lạnh một câu chen vào:

- Một tên phế nhân cũng có thể coi là người kiệt xuất nhất Thánh Địa sao?

Đại trưởng lão không để ý đến Bạo Cương, như trước nói ra:

- Người kiệt xuất chắc chắn sẽ có sự đổ kị lẫn nhau, dù sao không có ai hi vọng chứng kiến mình bị người khác giẫm trên đầu. Cho nên, các ngươi có mâu thuẫn, thậm chí các ngươi sử dụng âm mưu quỷ kế, ta đều có thể hiểu được. Thậm chí rất thông cảm.

- Thánh Địa hoặc là nói Thánh tông, đều là thế giới của cường giả vi tôn. Ngươi có năng lực, thậm chí có thể làm thối tất cả những người ở Thánh tông không nghe lời, làm cho cả Thánh tông phải sụp đổ hay thống nhất trên tay ngươi.

- Đây là hết thảy những gì mà ta hi vọng và chứng kiến. Đương nhiên, điều này có thể xuất hiện trên người các ngươi – trong tay những đệ tử kiệt xuất. Nói tóm lại, ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, Thánh tông là thế giới mạnh được yếu thua. Tồn tại Thánh Địa siêu thoát Thánh tông cũng thế.

Bạo Cương nghe những lời này, có cảm giác không đúng: Lời của Đại trưởng lão sao giống như ủng hộ đệ tử mạnh được yếu thua như vậy. Chẳng lẽ hẳn quên Quy củ của Thánh Địa rồi? Thánh tông xác thực là kẻ yếu sẽ bị ăn tới xương cốt không còn. Thế nhưng mà tại Thánh Địa, số lượng đệ tử cam đoan được đưa lên giấy trắng mực đen quy định rõ ràng không thể tùy ý giết chết.

Đại trưởng lão không để ý đến biểu tình của Bạo Cương mà tiếp tục nói ra:

- Thánh tông thế nào, đáy lòng các ngươi có lẽ đều tinh tường: mỗi người đều không từ thủ đoạn, chỉ cần ngươi có thể thắng, vậy thì không có người quan tâm thủ đoạn của ngươi có ti tiện hay không. Cho nên chiêu thức Lưu Phong, ta cũng rất thông cảm.

Nghệ Phong nghe thế liền trợn trắng mắt: cái rắm, không từ thủ đoạn cũng nói như là chính khí nghiêm nghị. Bội phục ah, bội phục ah. Trình độ vô sỉ của ta còn phải tu luyện nhiều.

Trong mắt Lưu Phong hiện lên một tia vui mừng: có thể được Đại trưởng lão tán thưởng một câu, đây là vinh dự lớn lao tại Thánh Địa.

- Lưu Phong, ngươi có thể đi võ kỹ các phía sau núi Thánh Địa học tập vũ kỹ Nhật giai cấp thấp.

Đại trưởng lão nói.

Trong lòng Lưu Phong đại hỉ, hẳn dùng sức gật đầu.

Trong lòng Nghệ Phong cười trộm không thôi: Vũ Kỹ Các? Hắc hắc, bản thiếu gia Vũ Kỹ Các, Hồn Các, Khí Các. Thậm chí Thánh Các của Ngũ đại trưởng lão Thánh Địa cũng đã đi vào. Tiểu tử ngươi cao hứng cái chim a.

Bất quá, điều này cũng khó trách vì sao đám người Thánh tông là một đám không từ thủ đoạn, nguyên một đám ích kỷ hèn hạ. Ặc, bồi dưỡng đệ tử Thánh Địa có thể biến thành như vậy không? Bất quá, điều này cũng có quan hệ với chuyện mạnh được yếu thua của Thánh Địa gần đây. Thánh Địa phải không bồi dưỡng đệ tử vì Thánh tông như vậy.

Đại trưởng lão nói xong những lời này, sau đó đem đầu chuyển hướng Nghệ Phong, hấn hỏi:

- Nghệ Phong, người phạm sai lầm phải xử phạt như thế nào?

- Cái gì? Sai? Cái gì sai à? Đại trưởng lão, ngài nói gì mà nói ta không hiểu, ngài có thể giải thích được không?

Nghệ Phong hỏi với vẻ rất nghi hoặc.

- Hừ... Phế vật! Nhiều ánh mắt đều thấy được, người còn muốn phủ nhận sao?

Bạo Cương đập bàn quát.

- Bạo Cương trưởng lão, người nhìn thấy gì, người nói ra là được. Không cần phản nộ như vậy.

Nghệ Phong thân nhiên nói, hần nhẹ nhàng chuyển động nhẹ nhàng chén trà trong tay, phảng phất như hết thấy mọi điều không có quan hệ gì với hần.

- Đại trưởng lão, người thấy đó. Phế vật này không tôn trọng trưởng lão Thánh Địa. Còn đánh đệ tử Thánh Địa tới mức chỉ còn lại nửa cái mạng. Nghịch đồ như vậy, nếu không phạt thì làm sao đủ để phục chúng.

Bạo Cương nhìn Đại trưởng lão kiên định nói.

- Ha ha, Bạo Cương trưởng lão muốn xử phạt ta sao? Người cần phải xử phạt nhẹ một chút nha.

Nghệ Phong thân nhiên nói.

Một màn này khiến cho Lưu Phong ở bên cạnh âm thầm đắc ý: Nghệ Phong người dù có hung hăng can quấy thế nào thì trước mặt trưởng lão còn không phải thu liễm tính tình, phải ăn nói khép nép sao. Trưởng lão vẫn là người đứng tại đỉnh Kim Tự Tháp, đệ tử chung quy vẫn chỉ là đệ tử mà thôi.

Bạo Cương đắc ý hừ một tiếng nói:

- Chỉ bằng vào chuyện người vũ nhục tôn nghiêm trưởng lão, làm tổn hại thanh danh Đệ tử Thánh Địa, ta cũng không xử phạt người nặng, muốn người tự đoạn một tay mà thôi.

- Bạo Cương trưởng lão, người xác định đã tỉnh ngủ rồi hả?

Nghệ Phong mỉm cười mà hỏi.

- Cái gì?

- Ha ha, ta nói Bạo Cương trưởng lão đã đạt tới cảnh giới mộng tưởng hạo huyền, chỉ cần tròn tròn mắt cũng có thể làm được.

Nghệ Phong cười nói.

- Hi hi...

Thi Đại Nhi không thể nhịn được nữa, nàng bật cười khanh khách. Thế nhưng lập tức liền phát hiện không khí không thích hợp liền che miệng lại, chỉ là đôi mắt long lanh dễ thương không lẫn át được sự vui vẻ.

- Nghệ Phong, người nói cái gì?

Bạo Cương cả giận nói.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Người chưa tỉnh ngủ, sao lại nói ra những lời không có đầu óc như thế?

Nghệ Phong như trước thân nhiên nói.

- Nghệ Phong, người đừng quên, lão tử là Trưởng lão Thánh Địa.

Bạo Cương cả giận nói.

- Trưởng cái đầu người...

Ngữ khí của Nghệ Phong từ lạnh nhạt đột nhiên biến đổi, hần nổi giận mắng, chén trà trong tay hung hăng nện tới.

- Phụt...

Đại trưởng lão và mấy người Thi Đại Nhi không nhịn được phun cả nước trà trong miệng ra, vẻ mặt đỏ lên. Hiển nhiên cố nén ý cười trông khổ sở vô cùng.

- Tiểu tử này quá trâu bò rồi. Đây chính là trưởng lão ah. Hấn cứ như vậy mắng chửi cả bề trên sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 45: XỬ PHẠT.

- Ngươi... Ngươi... Hồn đản! Đại trưởng lão, ngài xem, tên hồn đản này còn có để chúng ta vào mắt hay không?

Sắc mặt Bạo Cương đại biến, toàn bộ khuôn mặt đỏ lên, vết sẹo lại càng dữ tợn tựa như một con rắn hung hãn.

- Lão gia hỏa, sao ngươi không chết luôn đi, câu nói đầu tiên muốn một cánh tay của bản thiếu gia. Ngươi rõ ràng nói mà không biết xấu hổ. Lúc mẹ ngươi sinh ngươi có kẹp đầu ngươi lại hay không mà ngu thế.

Nghệ Phong mắng một cách nộ bạo.

Lão gia hỏa này nói mà không biết xấu hổ, ta kháo, nào hấn không phải là bị tàn rồi chứ? Một cánh tay, ngươi không bằng trực tiếp giết ta luôn đi.

- Ngươi... Hồn đản... Lão tử muốn giết ngươi.

Sắc mặt Bạo Cương tái mét, lão không còn để ý tới Đại trưởng lão ở bên cạnh, vung một quyền mang theo khí thế hung hãn hướng về phía Nghệ Phong. Tiếng xé gió không ngừng vang lên, Nghệ Phong tin tưởng nếu một quyền này nên trúng người, tuyệt đối là thập tử vô sinh. Lão gia hỏa này hiển nhiên đã động sát tâm.

Nghệ Phong hừ một tiếng, thuận tay sờ vào ngực, mấy cây hắc châm xuất hiện trong tay Nghệ Phong.

Đồ vật Ngũ trưởng lão cho hấn vẫn không có cơ hội thử nghiệm, vừa vụn cho lão gia hỏa này ném thử xem sao.

Đại trưởng lão nhìn thấy Nghệ Phong móc một món đồ vật, trong lòng lão hơi giật mình. Ngay lập tức xuất thủ ngăn trở nắm đấm của Bạo Cương, dư kinh cường đại oanh kích lên mặt bàn, những mảnh gỗ vụn lập tức bắn về bốn phía. Một cái bàn gỗ lim tan nát đổ trên mặt đất, ẩm trà chén trà rơi xuống đất trở thành những mảnh sứ vỡ.

Chỉ cần nhìn dư ba do hai người này nhẹ nhàng va chạm đã thấy uy lực lớn như vậy, Thi Đại Nhi cùng Lưu Phong đối với thực lực của trưởng lão Thánh Địa lại nhận thức sâu thêm một tầng. Thánh Địa quả không hổ là tồn tại siêu thoát Thánh tông, thực lực của một trưởng lão mạnh tới mức làm cho người ta sợ hãi.

Nghệ Phong không có cảm xúc gì quá lớn, tiếp xúc với hạch tâm Thánh Địa một khoảng thời gian, hấn đã minh bạch sự cao thâm mỵ hoặc của Thánh Địa. Thực lực của Bạo Cương trưởng lão thì tính là cái gì. Chỉ có hấn làm sao có thể đụng vô với mình được.

Năm đại trưởng lão, ai mà không phải tồn tại thâm bất khả trắc, tuy nhiên Đại trưởng lão không nói cho Nghệ Phong biết thực lực của lão. Nhưng Nghệ Phong phỏng đoán lão tuyệt đối không thua Vương cấp, ngay cả Tôn Cấp cũng có thể.

Còn có các cung phụng trưởng lão không hỏi thế sự, chỉ lo bề quan. Thực lực của bọn họ tuyệt đối còn mạnh hơn Bạo Cương. Chỉ là họ không tiếp xúc nhiều cho nên không được biết đến mà thôi.

- Đại trưởng lão... Ngài...

Bạo Cương bị Đại trưởng lão ngăn trở, tuy bất mãn nhưng cũng không dám nói gì.

Trong lòng Đại trưởng lão cười lạnh một tiếng: nếu ta không ngăn trở ngươi, e rằng bây giờ ngươi là một cỗ thi thể rồi. Độc châm của Ngũ đệ, ngươi tưởng dễ đối phó như vậy sao. Coi như là Vương cấp cũng phải cẩn thận ứng đối. Tuy thực lực tiểu tử này bây giờ hoàn toàn biến mất, thế nhưng thủ pháp của Ngũ đệ dạy vẫn còn, ngươi làm sao có thể bảo chứng những độc châm này không đánh trúng người ngươi.

Đại trưởng lão nhớ tới tình cảnh đau lòng của Ngũ đệ khi bị Nghệ Phong cướp những độc châm, hấn liền không nhịn được rung mình một cái. Đồ vật mà Ngũ đệ cũng phải đau lòng, có thể nghĩ có bao nhiêu khủng bố a.

Nghệ Phong thấy Đại trưởng lão ngăn cản, lúc này mới thở dài một hơi: tuy lực sát thương của độc châm này cường đại, thế nhưng mà chỉ có ba cái, nói cách khác hấn tối đa chỉ có thể dùng ba lượt. Hấn không muốn đồ vật quý giá như vậy lại dùng trên người kẻ rác rưởi như Bạo Cương.

Nghệ Phong lạnh lùng nhìn thoáng qua Bạo Cương, hừ một tiếng nói:

- Lão gia hỏa, còn có việc không? Không có việc gì thì bản thiếu gia đi đây, thế giới này vẫn chờ bản thiếu gia đi cứu vớt. Không có thời gian lãng phí ở đây với ngươi.

Nghệ Phong căn bản tựu không coi hồi nháo sự này, với thân phận siêu nhân của lão đầu tử tại Thánh Địa, còn chính mình với tư cách là đệ tử của hắn, chẳng lẽ còn có thể bị người ta lấy đi cánh tay? Chính mình đồng ý, sợ là lão đầu tử cũng không đồng ý.

Huống chi lão đầu tử phá hư nhiều Quy của Thánh Địa như vậy đều không có việc gì, chính mình với tư cách đệ tử của hắn, có phá tới trăm tám mươi lần có lẽ cũng không sao?

- Nghịch đồ... Đại trưởng lão, nghịch đồ này không giết không đủ để xoa dịu sự căm phẫn của chúng đệ tử...

Gân xanh trên tay Bạo Cương nổi lên, dường như lại có ý muốn động thủ.

Đại trưởng lão nhìn Bạo Cương với ánh mắt xem thường: giết hắn? Chuyện cười, sợ là ta còn chưa giết hắn thì sư phụ hắn - lão gia hỏa kia sẽ làm thịt ta trước. Tà Tông tìm kiếm mấy nghìn năm mới có được một đệ tử thích hợp tu luyện bộ công pháp kia. Nếu hắn xảy ra chuyện, sợ rằng toàn bộ Thánh Địa sợ cũng không an bình.

Đại trưởng lão thần nhiên nói:

- Được rồi, tất cả ngồi xuống cho ta. Hô đánh kêu giết có thể giải quyết được gì sao?

Lời nói nhàn nhạt mang theo ngữ khí không cho phép trái lời. Da đầu Bạo Cương run lên, tuy không cam lòng nhưng lão vẫn nghe lời ngồi xuống, uy thế của Đại trưởng lão đã xâm nhập vào sâu tận cốt tủy của lão.

Nghệ Phong tuy không muốn tiếp tục ở chỗ này, thế nhưng Đại trưởng lão đã mở miệng vì thế hắn đành phải ngồi xuống.

- Nghệ Phong, ngươi xem chuyện này xử lý như thế nào?

Đại trưởng lão quay đầu nhìn về phía Nghệ Phong thần nhiên hỏi. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Nghệ Phong khẽ mỉm cười nói:

- Đa thương một người mà thôi, ta cũng không biết là đây là vấn đề gì lớn, ngài vừa mới không phải nói Thánh tông vốn là địa phương mạnh được yếu thua sao.

Đại trưởng lão nói ra:

- Đó là Thánh tông mà không phải Thánh Địa. Ngươi vi phạm quy củ của Thánh Địa là sự thực.

Nghệ Phong sững sờ, lập tức cười hỏi:

- Vậy ngài nói phải làm sao bây giờ? Ta nghe lời ngài?

Đại trưởng lão gật nhẹ đầu thoả mãn: tiểu tử này vẫn cho lão đủ mặt mũi, bằng không, tiểu tử này một khi đã vung tay đi thì người ta lại tìm phiền toái tới lão nhiều hơn.

- Ngươi thừa nhận là tốt rồi. Ngươi đánh tàn phế Tất Mặc Thiết là sự thật. Dựa theo Quy củ của Thánh Địa thì việc đoạn cánh tay là đúng, bất quá, vừa mới nhục mạ trưởng lão cũng là sự thật. Cho nên đoạn tay cánh tay ngươi có vẻ là quá nhẹ.

Đại trưởng lão nói ra.

Trong lòng Lưu Phong cùng Bạo Cương vui vẻ, ánh mắt nhìn Nghệ Phong có chút hả hê.

Thì Đại Nhi cũng trở nên hồi hộp, gương mặt mị hoặc mười phần biến đổi, nhưng khi nhìn tư thái lạnh nhạt của Nghệ Phong, lòng của nàng cũng thả lỏng đôi chút.

- Vậy Đại trưởng lão muốn xử phạt gì?

- Nghe nói một năm sau, ngươi cùng Lưu Phong ước định quyết đấu. Đã như vậy thì trận quyết đấu kia Sinh Tử do mệnh. Cho dù chết, Thánh Địa cũng không hỏi tới. Trừng phạt này như thế nào?

Mọi người nghe được, không khỏi sững sờ: đây là trừng phạt sao? Đây không phải là sự thật đã định sao? Sao có thể dùng để làm hình thức xử phạt?

Trong lòng Nghệ Phong mừng thầm không thôi: cao, quá cao. Chết sống có số, rõ ràng so với chặt tay thì tốt hơn nhiều. Có thể che miệng người ta, không cho người nào có thể đàm tiếu là thiên vị ta. Thủ đoạn này ta theo không kịp ah. Không hổ là Đại trưởng lão!

- Khúc, tuy trừng phạt này đối với ta quá nặng, bắt quá ta luôn tôn kính với Đại trưởng lão vì thế đành phải cố gắng tiếp nhận.

Đại trưởng lão nghe nói như thế, trong lòng không nhịn được xì một tiếng khinh miệt. Nhưng không có biểu lộ ra, ngược lại nói với Bạo Cương:

- Ngươi nghĩ sao?

Bạo Cương trong lòng mắng to: tiểu tử Nghê Phong kia nói tôn kính ngươi mới đồng ý, ta nếu không đồng ý không phải là không tôn kính ngươi sao? Ta có thể không đồng ý sao?

- Hết thấy do Đại trưởng lão làm chủ.

Đại trưởng lão gật đầu nói:

- Như vậy cứ làm thế đi.

Bọn người Lưu Phong tuy không cam lòng, nhưng nghĩ tới một năm sau tùy ý chà đạp Nghê Phong khiến cho hắn sống không bằng chết, trong lòng của họ cũng cân bằng lại.

Một năm sau, Nghê Phong, ta sẽ khiến cho tên phế vật ngươi phải hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 46: YÊU CẦU CỦA ĐẠI TRƯỞNG LÃO

- Đại trưởng lão, có gì dặn dò xin cứ nói.

Nghê Phong bị Đại trưởng lão gọi đến liền ần ần có cảm giác xấu. Đại trưởng lão nhìn thẳng Nghê Phong, tại gian phòng nhỏ hẹp này, phảng phất như tất cả không khí bị đè ép rất khó chịu.

Đứng nhìn Nghê Phong bình thường trước mặt Đại trưởng lão cả lo sợ phát phơ, thậm chí dám đánh cướp Đại trưởng lão. Nhưng một khi Đại trưởng lão đã nghiêm túc lên thì đáy lòng của Nghê Phong cũng phát run. Tại Thánh Địa, vẫn chưa có người nào dám không để Đại trưởng lão vào mắt. Đương nhiên, lão đầu tử là ngoại lệ. Người được hắn để vào mắt đúng là không nhiều lắm, tối thiểu hiện tại Nghê Phong chỉ biết là lão tông chủ của Tịnh Vân Tông là người duy nhất.

- Nghê Phong, một năm sau, ta muốn ngươi đánh bại Lưu Phong.

Đại trưởng lão đột nhiên nói ra một câu, ánh mắt vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên lão rất nghiêm túc. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chamcom](http://chamcom.com).

Nghê Phong sững sờ, lập tức cười đáp:

- Đại trưởng lão, ngài không phải không biết ta, một tên Lưu Phong mà thôi, tuy nhiên thiên phú của hắn có kiệt xuất một chút. Nhưng muốn đánh bại hắn rất dễ dàng.

Thiên phú của Lưu Phong cho dù trên toàn bộ đại lục cũng là người nổi bật, hiện giờ đã đạt đến Sur cấp. Sur cấp, danh như ý nghĩa, là tồn tại cấp bậc nhân sư. Với niên kỷ còn chưa tới hai mươi của hắn, thiên phú như vậy rất mạnh.

Thế nhưng, Nghê Phong cũng không chân chính xem trọng hắn, chính mình có vô số thủ đoạn để thu thập. Tại Thánh Địa, quả thực có thể cho hắn khó lòng phòng bị.

- Nghê Phong, ta nói ngươi đánh bại hắn, tức là chân chân thật thật dùng vũ lực đánh bại hắn. Mà không phải độc thuật hoặc là thủ đoạn khác.

Đại trưởng lão nhìn thẳng vào ánh mắt Nghê Phong, ngữ khí kiên định, không cho hắn phản bác.

Nghê Phong hơi sững sờ, nhìn Đại trưởng lão với vẻ rất ngạc nhiên hỏi:

- Đại trưởng lão, ngươi cũng đang nói giỡn ta đúng không?

Đại trưởng lão hừ nhẹ một tiếng nói:

- Ngươi cho rằng ta là nói đùa sao? Nghê Phong, đừng cho rằng ta đang nói giỡn. Ta chính là muốn ngươi bằng võ lực của bản thân vào chính thức đánh bại hắn.

Nghê Phong cảm giác mình như cầu hai vòng: trong vòng một năm muốn tu luyện đến Sur cấp, hơn nữa còn phải bại Lưu Phong, điều này có thể sao? Những lão gia hỏa này rốt cuộc là uống nhầm thuốc rồi chăng? Sao nguyên một đám bức ta như vậy?

- Điều này... Đại trưởng lão, ngài cũng biết... Nếu là lúc trước thì một tên Lưu Phong ta thật đúng là không để vào mắt. Nhưng là bây giờ thực lực của ta mất hết. Làm sao có thể đơn thuần chỉ bằng vào võ lực bại hắn?

Nghê Phong nghiêm mặt nói.

Đại trưởng lão thân nhiên nói:

- Đó là chuyện của ngươi. Bất quá ta cho ngươi biết, nếu ngươi làm không được, ta sẽ để cho Lưu Phong giết ngươi. Cho dù sự tình này sư phụ ngươi biết cũng sẽ không so đo với ta. Cho ngươi nhiều đãi ngộ đặc thù ở Thánh Địa như vậy, nếu chút chuyện ấy mà ngươi còn làm không được thì ngươi còn không bằng chết đi. Thánh Địa không có rác rưởi.

- Phích...

Nghê Phong không nhận được té ngã trên đất: bà nĩa nó, lão gia hỏa ngươi nói đùa à. Trên đại lục, nào có ai trong vòng một năm có thể tu luyện đến Sur cấp. Đây là chuyện không thể nào. Huống chi, trong một năm đó chẳng lẽ Lưu Phong không chút tiến bộ nào sao.

Nghê Phong nhìn ánh mắt kiên định của Đại trưởng lão, không có một chút thương lượng, hắn liền minh bạch. Nếu mình thật sự không đạt tới yêu cầu của hắn thì hắn thật sự sẽ để cho chính mình chết. Chú ý này của Đại trưởng lão có lẽ sư phụ mình cũng không ngăn cản được.

Nghê Phong dùng sức xoa xoa cái trán, hắn có cảm giác thật đau đầu. Vốn cho rằng một năm sau chỉ cần có một chút đầu khí ủng hộ thì việc thi triển độc thuật tuy không thể nói là xuất thần nhập hóa, thế nhưng đối phó một tên Sur cấp thì dư sức qua cầu. Thế nhưng một câu nói của Đại trưởng lão, quả thực là muốn bức tử Nghê Phong à.

- Đại trưởng lão, ngài đừng yêu cầu cao như vậy được không? Lão đầu tử muốn ta nội trong hai năm khiêu chiến truyền nhân Tinh Vân Tông, ngươi muốn ta trong một năm đánh bại Lưu Phong, so với cái điều kiện kia còn hung ác hơn.

Nghê Phong buồn rầu nói.

Đại trưởng lão con mắt sáng ngời, lập tức cao hứng hỏi lại:

- Sư phụ của ngươi - lão gia hỏa kia muốn ngươi trong vòng hai năm đánh bại truyền nhân Tinh Vân Tông?

Nghê Phong gật đầu nghi hoặc hỏi:

- Làm sao vậy?

Về mặt Đại trưởng lão tươi cười nói:

- Ha ha, không có gì. Vậy ngươi càng phải trong một năm bại Lưu Phong, bằng không căn bản không có cơ hội đi khiêu chiến truyền nhân Tinh Vân Tông.

Lão gia hỏa này, rốt cục cam lòng gia tăng áp lực trên người đồ đệ bảo bối của hắn rồi, chắc chắn, nội trong hai năm đánh bại Truyền nhân Tinh Vân Tông, so với ta còn ác hơn nhiều. Bất quá, tiểu tử này làm là đệ tử duy nhất của Thánh Địa, vậy thì phải chịu áp lực đặc thù một chút, tuy nhiên một chút này có hơi biến thái. Nhưng truyền nhân Thánh Địa mà không biến thái e rằng sẽ bị người ta chê cười, vậy không bằng hiện tại để cho hắn chết đi.

Miền để hắn làm mất mặt Thánh Địa, lão gia hỏa kia cũng không hi vọng hắn làm mất mặt Tà Tông à. Huống chi ngay cả trấn tông chi bảo của Tà Tông, lão gia hỏa cũng truyền cho Nghê Phong rồi. Chắc chắn, cũng không biết tiểu tử này đạt được Lăng Thần Quyết là may mắn hay là xui xẻo nữa. Hắc hắc...

- Đại trưởng lão, ta sẽ cố hết sức à. Tuy lão đầu tử truyền Lăng Thần Quyết cho ta. Thế nhưng có quý mới biết rõ nó có thật lợi hại như vậy hay không.

Nghê Phong gặp tựa hồ không thể thương lượng đành phải chấp nhận.

Thời gian một năm, từ phế nhân đến Sur cấp, điều này thật sự có khả năng sao?

Đại trưởng lão nhìn thoáng qua Nghê Phong, trong lòng của hắn cũng có nghìn vạn suy nghĩ: làm truyền nhân của Thánh Địa, sự kì vọng của hắn đối với Nghê Phong cũng không kém hơn sư phụ của Nghê Phong, mà ngược lại càng mạnh hơn nữa. Vì hạn chế của quy mà Thánh Địa một mực chỉ có thể giấu ở trong sơn cốc này. Thế nhân cũng không hề biết, thế nhưng không ai không hi vọng Thánh Địa danh dương thiên hạ với tư cách là Thánh Địa chân chính của cả đại lục.

Cả đời này Đại trưởng lão bọn hần không thể rời khỏi Thánh Địa, chỉ có thể ký thác hi vọng lên người Nghệ Phong.

- Nghệ Phong, kiểm chế tính lười nhác của ngươi, xuất ra phần chăm chú kiên định khi ngươi học y thuật thì chuyện đánh bại Luru Phong cũng không phải là không thể.

Đại trưởng lão vỗ vỗ bả vai Nghệ Phong nói.

Nghệ Phong tròn mắt: nguyên lai ngươi cũng biết khả năng rất thấp ah. Đại lục có ai trong vòng một năm đạt tới Sur cấp không. Mẹ nó, cố gắng lên, cũng không thể chết trong tay tên rác rưởi Luru Phong được.

- Đại trưởng lão, nếu không có chuyện gì ta đi đây. Ta còn phải luyện công.

Nghệ Phong cũng có chút bất mãn, độ khó của nhiệm vụ đối với hần mà nói thật sự quá lớn.

Đại trưởng lão gật nhẹ đầu nói:

- Đi đi. Trong một năm này thiếu khuyết cái gì có thể tới tìm năm người chúng ta, chỉ cần có thể tăng lên thực lực của ngươi lên, chúng ta đều có thể cho ngươi.

Đôi mắt Nghệ Phong sáng ngời, trong lòng lúc này mới thấy công bằng một chút. Hắc hắc, bảo vật trong tay mấy lão già này không ít, ta đều phải cướp tới tay. Huống chi, có sự trợ giúp của bọn hần, tốc độ gia tăng thực lực tuyệt đối sẽ nhanh hơn gấp đôi.

...

Nghệ Phong theo Đại trưởng lão từ mật thất đi đến phía sau núi. Hần đã trở thành phế nhân, chỉ có phía sau núi, người bên ngoài không thể vào mới có thể yên tĩnh. Quan trọng nhất là, Nghệ Phong xác thực muốn cố gắng tăng thực lực lên, dù sao đây là một thế giới mạnh được yếu thua. Huống chi, tôn nghiêm của mình không thể để cho đám người Luru Phong khiêu khích. Bất kể như thế nào, chính mình phải đánh bại Luru Phong.

Nhớ tới những câu vũ nhục phế nhân, Nghệ Phong cảm giác mình lại bắt đầu sôi máu lên, một màn năm năm trước lại như tái diễn trước mắt

- Luru Phong, bản thiếu gia nhất định phải dùng một năm thời gian hung hăng dẫm nát ngươi dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 47: ĐÃI NGỘ CỦA PHÉ VẬT.

- Ha ha, không thể tưởng được Phong thiếu ở Thánh Địa lại có thể là một cái phế vật. Ha ha, một phế vật kinh mạch đều đứt đoạn...

- Thực ngẫm mãi mà không hiểu, Ngũ đại trưởng lão sao lại đối với hần tốt như vậy.

- Chắc chắn, cuộc sống của phế vật này xui xẻo rồi. Một năm sau, sợ là Luru Phong sẽ không lưu thủ nữa.

- Không thể tưởng được a, nguyên lai tưởng rằng Phong thiếu mạnh nhất Thánh Địa ai ngờ là một tên phế vật. Quả thực không giống như tưởng tượng.

Tiếng nghị luận chung quanh không ngừng vang lên, trong đó có chút hả hê cùng mỉa mai, còn có cười nhạo mỉa mai. Tuy Nghệ Phong có thể đoán được đến kết quả như vậy, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đau đớn.

Phế nhân, hư danh này Nghệ Phong căn bản không quan tâm. Thế nhưng hần quên không được hành động của Tần Y lúc trước, Tần Y nhu nhược không cho người khác gọi Nghệ Phong là phế vật. Từng giống như mãnh thú thị huyết, điều thủ vệ từ phủ ngoại công tới, để chính mình dẫn người giải quyết đám người này. Nghệ Phong chưa từng tưởng tượng được Tần Y luôn bình tĩnh sẽ thất thủ như thế, hành động phảng phất như điên cuồng đó khiến cho Nghệ Phong đau lòng không thôi. Đặc biệt là lúc hần độc phát tác, năng cứng rắn chịu đựng cơn đau ngăn chặn những lời nói độc địa từ miệng những người kia.

Mỗi lần Nghệ Phong nhìn thấy những giọt mồ hôi từ trên trán Tần Y rơi xuống đất, vì chính mình thừa nhận những thống khổ cực lớn khiến Nghệ Phong hận thấu xương những kẻ đã chửi mình là phế vật.

Nghệ Phong lạnh lùng nhìn lướt qua đám người chung quanh, ánh mắt hàn ý mui khiến cho tất cả mọi người run rẩy trong lòng, bất quá khi bọn hắn nhớ tới Nghệ Phong là phế nhân thì nguyên một đám lại tỏ vẻ khinh thường.

Nghệ Phong hừ lạnh một tiếng, đi về hướng đám người đang nghị luận sôi nổi.

Những người kia thấy Nghệ Phong hướng về phía bọn hắn đi tới, cả một đám không nhịn được lui về phía sau, trong lòng không khỏi phát run. Ánh mắt nhìn Nghệ Phong có chút hoảng sợ, bởi uy thế của Nghệ Phong đã sớm xâm nhập vào tận cốt tủy bọn hắn.

Nghệ Phong cười lạnh một tiếng, khẽ nói:

- Nhớ kỹ những lời ta nói hôm nay, một năm sau, lúc ta cùng Lưu Phong quyết đấu thì các người sẽ làm bao cát luyện tay cho ta.

Sau khi Nghệ Phong nói xong, không để ý tới vẻ ngạc nhiên của mọi người, quay người hướng về phía bên ngoài, chỉ lưu lại một bóng lưng cô đơn khiến cho tất cả ngẩn ngơ.

- Ngốc bức...

Rất cục có người đã thoát khỏi sự hoảng sợ và ngạc nhiên, phảng phất như muốn tự an ủi mình mà nhỏ nước miếng mắng.

- Đúng đấy, chỉ là một tên phế nhân, còn hung hăng càn quấy cái rắm gì?

- Một tên phế nhân lại còn muốn đánh chúng ta. Nếu không phải Đại trưởng lão sủng ái hắn, hiện tại lão tử đè đầu hắn xuống cho một trận.

- Ta ngược lại muốn nhìn xem. Điều này phế nhân rốt cuộc là muốn sao hả giáo huấn ta? Ta chờ người...

- ...

Từng câu khinh thường, trào phúng từ miệng mọi người phát ra. Hiển nhiên đối với lời giáo huấn của Nghệ Phong, bọn hắn xỉ mũi coi thường.

...

- Phong thiếu...

Ngay khi Nghệ Phong đang chuẩn bị tiến vào phía sau núi thì Thiên Nghịch đột nhiên xuất hiện trước mặt Nghệ Phong nhẹ giọng hô.

- Hả?

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía Thiên Nghịch, khóe miệng nhếch lên lộ vẻ tươi cười. Phiền muộn vừa rồi bỗng biến mất không còn một chút.

- Phong thiếu, chuyện gì xảy ra?

Hiển nhiên Thiên Nghịch không rõ Thánh Địa truyền đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn là thấy tận mắt thấy Nghệ Phong một chiêu đánh bại cường giả Sư cấp tứ giai. Làm sao có thể sẽ trở thành phế nhân cho bọn hắn đàm tiếu?

Nghệ Phong cười khổ nói:

- Đã xảy ra một chút sự tình, thực lực mất hết. Vừa vặn Lưu Phong tới tìm gây chuyện, cho nên bại lộ.

Thiên Nghịch sững sờ, lập tức nghi ngờ hỏi:

- Vậy không thể khôi phục sao?

Nghệ Phong lắc đầu nói ra:

- Khôi phục là không thể nào, chỉ có thể tu luyện một lần nữa. Tên khốn Lưu Phong kia, một thời gian nữa sẽ tới tìm hắn.

Thiên Nghịch lập tức ngây người tại chỗ: tu luyện lại từ đầu? Một năm sau sao có thể là đối thủ của Lưu Phong, chưa nói tới thiên phú hơn người của Lưu Phong, cũng không phải chỉ trong một năm có thể vượt qua được a.

Thiên Nghịch tựa hồ nghĩ tới điều gì đó. Hắn quay đầu nói với Nghệ Phong:

- Phong thiếu, nếu thật sự không được thì ngươi dùng độc đi. Tại Thánh Địa, dù có phát hiện cũng không có người nào dám nói cái gì, dù sao đây cũng là Thánh tông không từ thủ đoạn.

Thiên Nghịch còn nhớ, Nghệ Phong đã từng dụng độc thần không biết quỷ không hay giải quyết đám người Dương Húc. Tuy nhiên không biết độc thuật Nghệ Phong cao cường thế nào, nhưng để đối phó với Lưu Phong hẳn không thành vấn đề.

Nghệ Phong nghe hắn nói lại càng phiền muộn vạn phần, hắn đành phải giải thích:

- Đại trưởng lão chỉ định chỉ có thể bằng vào thực lực đánh bại tên khốn đó, còn lại hết thảy thủ đoạn khác đều không được.

Thiên Nghịch sững sờ, lập tức hấn kiên định nói:

- Phong thiếu, yên tâm đi. Ta sẽ không để cho người xảy ra chuyện gì.

Thiên Nghịch hạ quyết tâm, đợi đến lúc đó, cho dù chính mình liều chết cũng phải bảo vệ Nghệ Phong.

Nghệ Phong cảm giác trong lòng của mình như là trời đông giá rét có được than ấm, vô cùng ấm áp dễ chịu. Hắn mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Thiên Nghịch, sau đó cười nói:

- Yên tâm đi, một tên Lưu Phong mà thôi, không thể tạo ra cơn sóng gì. Có thời gian một năm, kì tích gì cũng có khả năng phát sinh.

Sau khi Nghệ Phong nói xong, liền hướng phía sau núi đi đến. Tại hậu sơn, hắn mới có thể thanh tịnh tu luyện.

Thế nhưng, phảng phất ông trời không hề chiều cố Nghệ Phong. Hắn còn chưa đi được bao lâu thì đã nhìn thấy Thi Đại Nhi đứng chờ phía trước. Song phong đầy đà ngạo nhân, y phục màu tím bó sát người lộ ra những đường cong mà quý khiến cho người ta hô hấp dồn dập. Khuôn mặt tinh xảo, thuần mỹ mà tản ra mị hoặc vô cùng tự nhiên.

- Tiểu ma nữ. Nàng sẽ không đi suối nước nóng tắm chứ?

Nghệ Phong nhìn Thi Đại Nhi cười hỏi.

Nếu bình thường Nghệ Phong mà xưng hô với nàng là tiểu ma nữ thì nhất định Thi Đại Nhi sẽ nổi bão. Thế nhưng, hiện tại nàng lại dùng thanh âm ôn nhu nói:

- Phong ca ca, nếu như... Ta nói nếu như hiện tại ta có thể đưa ca ca ra khỏi Thánh Địa, không cần quyết đấu với Lưu Phong. Ca ca có đồng ý không?

Nghệ Phong sững sờ, lập tức hiểu được ý tứ của Thi Đại Nhi, hắn khẽ mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ nàng cũng tin tưởng lời bọn họ rằng ta là một tên phế nhân?

Thi Đại Nhi quýnh lên, luôn cố gắng giải thích:

- Phong ca ca, ta không phải có ý này. Ta...

Nghệ Phong vuốt mái tóc mềm mại của Thi Đại Nhi, ngửi mùi hương thơm ngát khẽ cười bảo:

- Tốt rồi. Yên tâm đi. Nàng cũng chứng kiến thái độ Đại trưởng lão đối với ta, không có việc gì đâu.

Thi Đại Nhi vội nói:

- Thế nhưng..

- Nha đầu ngốc! Không có gì nhưng nhị gì hết.

Nghệ Phong véo nhẹ má của Thi Đại Nhi, nhỏ giọng an ủi.

Thi Đại Nhi đột nhiên ngẩng đầu ngường lên, nhìn Nghệ Phong rất bất mãn hỏi:

- Lại là vì nàng sao? Bởi vì nàng, cho nên ca ca phải dùng cả tánh mạng để chứng minh chính mình?

Nghệ Phong nghe được câu này cảm thấy rất là nghi hoặc, Nghệ Phong nhìn Thi Đại Nhi với vẻ khó hiểu:

- Nàng nói cái gì?

- Tàn Y! Có lẽ Phong ca ca không biết, mọi người ở trước mặt ta đàm luận về nàng rất nhiều. Có lẽ lần này ca ca xuống núi cũng là vì nàng phải không?

Thi Đại Nhi nhìn qua Nghệ Phong, trong giọng nói tràn đầy tức giận, khiến Nghệ Phong khó hiểu. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Nghệ Phong sờ sờ khóe miệng, nhìn bộ dáng của Thi Đại Nhi, sao hắn lại cảm thấy dường như nàng đang ghen.

- Đại Nhi. Cái đó và Tàn Y có quan hệ sao?

Nghệ Phong yếu ớt hỏi, bị một cái nữ nhân hỏi về một nữ nhân khác, bất kỳ nam nhân cũng đều cảm thấy đau đầu.

- Phong ca ca, Đại Nhi thực sự kém nàng như vậy sao? Đại Nhi không xinh đẹp bằng nàng?

Thi Đại Nhi không phục hồi.

Nghệ Phong phì cười, ôm chăm lấy Đại Nhi, áp đầu của nàng vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng, cảm thụ sự mềm mại nhu thuận.

- Ta chưa từng cảm thấy có người nào đẹp như Đại Nhi. Trong lòng ta Đại Nhi vẫn là người xinh đẹp nhất.

Tuy Thi Đại Nhi còn lộ vẻ ngây ngô, nhưng không thể không thừa nhận, hiện tại nàng đã có tư thái họa quốc. Lớn thêm vài năm nữa, bỏ đi sự ngây thơ, tuyệt đối không thua bất kì mỹ nhân nào trên thế gian này. Hơn nữa tinh khiết cùng mỹ hoặc mâu thuẫn kết hợp với nhau, tuyệt đối không có bất kì nam nhân nào có thể kháng cự nàng.

Thế nhưng, hiện tại dù nàng vẫn còn ngây thơ, không thể so với Tần Y, ngay Trữ Huyền cũng muốn hơn nàng một bậc.

Tựa hồ Thi Đại Nhi cũng phát giác được chính mình đang thất thố, nàng đẩy ra Nghệ Phong. Sắc mặt hiện lên nét đỏ ửng, nàng giận dữ liếc Nghệ Phong nói:

- Chưa theo đuổi người ta, mà đã chiếm tiện nghi của người ta.

Phịch..

Cuối cùng Nghệ Phong xem thường lực sát thương của tiểu ma nữ, hấn té lặn ra mặt đất. Bất quá, Thi Đại Nhi cũng tạm thời quên đi quyết đấu giữa Nghệ Phong cùng Lưu Phong. Khiến cho Nghệ Phong thờ dài một hơi, nếu không hẳn thực không biết giải thích thế nào mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 48: ĐỘT PHÁ.

Lăng Thần Quyết không hổ là kết tinh trí tuệ mấy ngàn năm của sư môn lão đầu tử, tuy Nghệ Phong thường xuyên thể hiện bộ dáng khinh thường trước mặt lão đầu tử, thế nhưng hắn cũng minh bạch. Lăng Thần Quyết tuyệt đối là công pháp có một không hai. Tư chất của Nghệ Phong không thể so với Lưu Phong, thậm chí còn kém xa. Thế nhưng trong thời gian bốn năm, thực lực của hắn đã áp đảo Lưu Phong. Không thể phủ nhận, đây là công hiệu của Lăng Thần Quyết, mặc dù chỉ là chút da lông đã bắt phàm như thế rồi. Đương nhiên, phương diện này cũng không thể thiếu những được vật trân quý của năm đại trưởng lão.

Nếu như trước kia Nghệ Phong chỉ là cho rằng Lăng Thần Quyết chỉ là công pháp cực kỳ ưu tú thì hiện tại mới phát hiện Lăng Thần Quyết biến thái đúng như lão đầu tử nói.

Lăng Thần Quyết trọn bộ căn bản không cùng đẳng cấp với chút ít da lông kia được. Ngũ Hành đấu khí biến ảo, Ngũ Hành đấu khí tổ hợp trong đó khiến Nghệ Phong quả thực tâm huyết dâng trào, hận bây giờ không thể lập tức tăng thực lực lên tới Tôn Cấp. Điều này sẽ kinh khủng tới mức nào.

Thế nhưng, đây hết thảy cũng chỉ là tưởng tượng. Thực lực Nghệ Phong mất hết, đành phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu.

Sau khi Nghệ Phong trải qua cải tạo kinh mạch đã hoàn toàn bất đồng với thường nhân. Hoàn toàn là dựa theo lộ tuyến hành công Lăng Thần Quyết tạo thành. Nghệ Phong dựa theo kinh mạch đồ trong đầu cùng kinh mạch trong cơ thể chính mình đối chiếu từng chút một. Nghệ Phong không có phát hiện có chỗ nào khác nhau, lúc này mới thờ dài một hơi. Nhưng cũng không thể bảo chứng cải tạo kinh mạch đã thành công, rất nhiều chi tiết, tỉ mỉ nhỏ nhất. Căn bản Nghệ Phong không thể phát hiện ra. Dù sao hồn lực của Nghệ Phong chỉ đạt tới Sư cấp lục giai.

Nghệ Phong nhỏ một bãi nước miếng, vứt toàn bộ suy nghĩ trong đầu ra bên ngoài. Với hồn lực Sư cấp lục giai, Nghệ Phong rất dễ dàng làm được những điều này.

Nghệ Phong xếp bằng trên một tảng đá lớn ở suối nước nóng, hai tay giao nhau tạo thành một tư thế quý dị tới cực điểm. Hai mắt hắn nhắm nghiền, đầu có chút ngẩng lên. Toàn thân phảng phất như đã xuất trần, tiến vào một cảnh giới nào đó.

Tư thế này, Nghệ Phong đã sớm quen thuộc vạn phần. Chỉ là, lần này hắn lại thêm vào một động tác, miệng hơi hé ra giống như đang đợi cái gì đó đi vào.

Một hít một thở, bờ môi cũng khép vào mở ra cực kỳ phối hợp. Ngán ngẩn chỉ trong mấy lần thở nạp, chung quanh Nghệ Phong liền xuất hiện khí lưu nhàn nhạt.

Khí lưu không màu mang theo một chút gió nhẹ, tiếp xúc với da thịt Nghệ Phong. Theo hô hấp của hắn, từng chút một dung nhập vào trong cơ thể.

Nếu người bình thường nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ kinh hãi không thôi: dùng da thịt hấp thu linh khí, đó là cao thủ Tướng cấp mới có thể làm được. Thế nhưng, hết lần này tới lần khác là một thiếu niên trước mắt cũng có thể làm được, mà còn lộ vẻ rất tự nhiên.

Từ phương diện này xem ra Lăng Thần Quyết chính là công pháp vượt xa các công pháp khác. Toàn thân da thịt đều hấp thu linh khí, tự nhiên nhanh hơn việc dựa vào hô hấp hấp thu linh khí vài phần.

Nghệ Phong cũng không để ý những điều này, hắn vẫn không nhanh không chậm một hít một thở như trước. Linh khí không màu theo chớp mũi dừng mảnh tiến vào trong cơ thể, cái miệng khẽ nhếch lên, cường độ linh khí khí đi vào lại càng mạnh hơn vài phần.

Lăng Thần Quyết không hổ là bảo điển có một không hai, tốc độ hấp thụ linh khí so với các công pháp đỉnh cấp đều mạnh hơn mấy lần.

Tựa hồ cảm giác được linh khí dừng mảnh tiến vào trong cơ thể, thân thể Nghệ Phong khẽ chấn động. Cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái dễ chịu khiến cho hắn nhếch miệng thành một đường cong, cảm giác sung sướng hiện rõ trên mặt.

Cảm giác thư sướng này khiến thủ thế của Nghệ Phong biến đổi, một loại thủ thế quý dị hơn dừng lại ở trước ngực. Đạo linh khí kia cũng cải biến theo tư thế, mạnh mẽ cải biến tốc độ, cực kỳ chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Nghệ Phong, chỉ là mức độ trong suốt lần này tinh thuần hơn trước rất nhiều.

Nghệ Phong phảng phất cũng phát giác được, hô hấp thay đổi một chút, hít một hơi thật lâu mới thở ra. Hô cùng hấp cực kỳ không cân bằng.

Gió phiêu nhiên ngưng tụ trước người Nghệ Phong thổi mái tóc dài, tựa như đã dung nhập vào tự nhiên. Yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe được cả tiếng gió đang thì thầm.

Nghệ Phong cơ hồ nhanh chóng đình chỉ hô hấp, khiến cho tức lưu bao trùm. Cảm giác mát lạnh khiến cho Nghệ Phong nổi da gà, thế nhưng hắn dường như không có cảm giác lạnh mà nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Thủ thế không ngừng biến ảo. Tốc độ linh khí tiến vào trong cơ thể cùng cường độ cũng biến ảo theo. Quên thời gian mất ăn mất ngủ cả, khi tia nắng mặt trời cuối cùng khuất bóng dưới chân núi. Thủ thế biến ảo của Nghệ Phong mới ngừng lại, dần dần khôi phục tư thế ban đầu.

Hô hấp dần bình thường trở lại, chỉ là Nghệ Phong hiện tại so với vừa rồi hữu lực nhiều hơn. Làm xong hết thầy, Nghệ Phong cũng không tỉnh lại, linh khí nhàn nhạt vẫn không nhanh không chậm như trước, nhẹ nhàng dung nhập trong thân thể Nghệ Phong.

Nếu như lúc này có người chú ý đến cơ thể Nghệ Phong thì sẽ có một phát hiện rất ngạc nhiên. Kinh mạch trong cơ thể hắn có một luồng khí lưu không màu nhàn nhạt quý dị đến cực độ, lưu chuyển từng chút một, trong bộ não Nghệ Phong cũng có lưu chuyển, chỉ số lượng ít hơn một chút.

Nghệ Phong tựa hồ rất hưởng thụ quá trình vận hành như vậy, cho dù linh khí bên ngoài đã không còn dung nhập trong cơ thể. Đồng thời linh khí trong cơ thể mỗi vòng lưu chuyển Nghệ Phong đều ít đi đi mấy phần. Thế nhưng trên mặt hắn vẫn tràn đầy khoan khoái, hưởng thụ cảm giác dễ chịu.

Thời gian từng chút một trôi qua, khi màn đêm buông xuống. Ánh trăng chiếu lên người Nghệ Phong, rốt cục hắn cũng mở mắt thở nhẹ ra một ngụm trọc khí, khóe miệng lộ ra nụ cười quý dị.

- Không hổ là trọn bộ Lăng Thần Quyết. Quả nhiên biến thái đến cực điểm.

Trong lòng Nghệ Phong cảm thán, linh khí không màu, tự nhiên là tổ hợp Ngũ Hành linh khí, chỉ có tổ hợp hoàn mỹ của Ngũ Hành linh khí mới có thể là không màu. Phân tán linh khí thiên địa tạo thành Ngũ Hành linh khí.

Hơn nữa tốc độ hấp thu linh khí của Lăng Thần Quyết nhanh vượt quá tưởng tượng, hấp thu song trọng qua da thịt cùng hô hấp. Tốc độ phải nhanh hơn người khác mấy lần. - <http://.com>

Quan trọng nhất là mỗi lần linh khí trong đầu vận chuyển một vòng thì hồn lực được tăng lên một phần. Vốn cùng tu luyện hồn lực với đấu khí phải tách ra, nhưng giờ đây lại có thể đồng thời tu luyện. Điều này khiến cho Nghệ Phong tiết kiệm thời gian gấp đôi. Quan trọng nhất là, chúng đồng nguyên mà sinh, độ phù hợp đạt tới trăm phần trăm.

Nghệ Phong không nghĩ tới mình tu luyện lần thứ nhất, hồn lực rõ ràng tăng lên hai cấp độ. Sur cấp bát giai, có được kết quả này khiến cho Nghệ Phong mừng rỡ như điên.

Bất quá, nghĩ đến thống khổ chính mình trọng tổ kinh mạch cũng giết mình, chịu đựng những thống khổ như vậy, cường hành tăng lên hai cấp căn bản không có gì ngạc nhiên.

Nghệ Phong thoáng dò xét cường độ linh khí trong cơ thể mình, không sai biệt lắm là Sĩ cấp thất giai. Nếu người khác biết rõ Nghệ Phong một lần tu luyện thì đến được Sĩ cấp thất giai, chắc sẽ kinh ngạc tới rớt cả hàm răng mất.

Sĩ cấp thất giai, nếu thường nhân, cho dù tu luyện công pháp cao nhất, thiên phú kiệt xuất nhất, cũng phải dùng một năm thời gian trở lên.

Thế nhưng, tình huống bản thân Nghệ Phong hắn tự biết. Chính mình vốn là Sur cấp lục giai, hồn lực vẫn còn. Đấu khí vẫn còn lưu lại chút ít trong người, đối với tăng lên tới Sĩ cấp thất giai cũng không phải quá khó khăn.

Hắn đoán rằng mình chỉ có thể tăng lên tới Sĩ cấp ngũ giai, chỉ là không nghĩ tới tăng thêm hai giai ngoài dự liệu.

Nghệ Phong đã biết Lăng Thần Quyết biến thái như thế, đối với một năm sau cũng tin tưởng nhiều hơn một phần.

- Luru Phong, hi vọng một năm sau người còn có thể mắng ta là phế vật.

Nghệ Phong thì thảo tự nói, nhìn ánh trăng trong ôn tuyền, lộ ra vẻ tiêu điều lạc tịch.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 49: THÂN PHÁP MỊ ẢNH - CHỈ XÍCH THIÊN NHAI.

Đại trưởng lão nhìn qua Nghệ Phong thần thái sáng láng, con mắt sáng ngời: tinh khí thần của tiểu tử này so với hai ngày trước mạnh hơn nhiều lắm, chẳng lẽ thực lực của hắn...

- Nghệ Phong, có thể giải thích cho ta một chút tại sao hay không?

Hai mắt đại trưởng lão bắn ra tinh quang, nhìn Nghệ Phong bình tĩnh hỏi. Nếu thực lực của người khác hắn có thể nhìn ra, thế nhưng kinh mạch Nghệ Phong bởi nguyên nhân do trọng tổ, hơn nữa cộng thêm tính đặc thù của Lăng Thần Quyết, hắn không thể nhìn ra thực lực chân chính của Nghệ Phong.

- Sĩ cấp thất giai.

Nghệ Phong bất đắc dĩ đáp, hắn biết rõ không thể gạt được Đại trưởng lão. Huống chi bây giờ còn có sự tình cầu lão, Nghệ Phong cũng không cần phải che giấu.

Đại trưởng lão gật đầu ra tại chỗ, nhìn chăm chăm Nghệ Phong, trong lòng sóng gió ngập trời: thời gian một ngày, từ một phế nhân đột phá đến Sĩ cấp thất giai. Điều này... Điều này có phải là quá khoa trương hay không. Mặc dù hiểu rõ nội tình của Nghệ Phong, thế nhưng điều này cũng không khỏi quá nhanh đi.

Đại trưởng lão nhìn Nghệ Phong với vẻ bất đắc dĩ, trong lòng của lão bỗng nảy ra một ý nghĩ: với hắn mà nói, trong vòng một năm bại Luru Phong có phải là rất đơn giản hay không? Có nên đổi lại một trưởng lão cấp cho xứng đáng với tư cách của hắn.

Nếu Nghệ Phong biết rõ trong lòng Đại trưởng lão hiện đang suy nghĩ gì, hắn nhất định nhảy dựng lên chửi bậy: một tên Luru Phong hắn đã không có một phần nắm chắc. Nếu đổi lại trưởng lão, còn không bằng hắn đi tự sát còn sung sướng hơn.

- Tiểu tử, nói đi. Lần này tìm ta lại có chuyện gì.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, đè nén sự rung động trong lòng xuống, trên mặt lão lộ vẻ tươi cười hỏi Nghệ Phong. Hắn biết rõ, Nghệ Phong vô sự không lên diện tam bảo, khẳng định lại là muốn xin xỏ điều gì.

- Đại trưởng lão, ta rất nhớ ngài. Một đêm không gặp như cách ba thu ah. Ta không nhịn được, cho nên trời vừa sáng đã tới gặp ngài rồi.

Nghệ Phong một bên nước mắt, một bên nước mũi, vô cùng xúc động nói.

Đại trưởng lão nhìn nước mắt, nước mũi trên người bị Nghệ Phong bôi lên người. Hắn cảm giác mình đang quay cuồng: tên hỗn đản này dám lấy ống tay áo của lão lau nước mũi. Tên oắt con này, buổi sáng nhất định chưa rửa mặt, bằng không sao lại nhiều nước mũi như vậy. Ta ghét, lại còn chà xát nữa. Trời ạ, y phục của ta, ta mới tắm xong...

Đại trưởng lão đang nhìn quần áo mình chỗ thì đen sì, chỗ thì toàn nước, lão đúng là khóc không ra nước mắt. Ánh mắt kia quả thực muốn ăn tươi nuốt sống Nghệ Phong.

- Đại trưởng lão, ngày hôm qua ta nằm mộng cũng muốn gặp ngài. Ta sợ ngài cô đơn, ngay cả ta khi nằm mơ cũng muốn giúp ngài tìm Phượng tỷ, Phù Dung tỷ đến bồi ngài. Ta sợ ngài già rồi tay chân không còn khỏe mạnh, ta dùng cái đỉnh bất bộn họ đóng quan tài. Ta sợ ngài đột nhiên chết, ta giúp ngài chuẩn bị quan tài, có đôi khi ta cảm giác mình đối với ngài thật quá tốt...

Gân xanh trên trán đại trưởng lão nổi lên, Nghệ Phong nói càng nhiều thì nắm đấm của lão càng chặt. Lão cắn hàm răng hung hăng trừng mắt nhìn Nghệ

Phong, lại bị tên khốn này dùng ống tay áo lau mặt, hắn cũng không nhịn được nữa, nổi giận mắng:

- Thằng ranh con, hôm nay cái quan tài đó sẽ để lại cho ngươi dùng...

Nói xong, lão hung hăng vung nắm đấm nện vào Nghê Phong.

Nghê Phong thấy thế thì cười hắc hắc, từ trong lòng không nhanh không chậm móc ra ba cây hắc châm, lắc lư hai cái, ra vẻ bất đắc dĩ rất nghi hoặc nói:

- Khục, không biết đồ mà Ngũ trưởng lão cho ta có dùng được không. Có lẽ ta phải thử nghiệm một phát.

Trong lòng Đại trưởng lão giật thót, lập tức thu nắm tay lại. Lão nhìn hắc châm mà phát run, thứ này ngay cả lão cũng cố kỵ vạn phần.

- Ranh con, nói đi, lần này lại có chuyện gì?

Đại trưởng lão tựa hồ biết rõ đánh không được Nghê Phong liền oán hận nói.

- Nhìn giọng điệu này của lão giống như ta thường xuyên cầu lão làm chuyện gì vậy, ta bắt quá chỉ đến chỗ ngươi mượn một chút đồ vật mà thôi. Lão dùng bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi như vậy sao?

Nghê Phong khinh thường nhìn Đại trưởng lão, nói với giọng rất khinh bỉ.

- Phi...

Đại trưởng lão không nhịn được xì một tiếng khinh miệt: mượn đồ? Tiểu tử ngươi mượn đồ có chịu trả hay không?

- Nói đi? Lại coi trọng cái gì?

Đại trưởng lão bất đắc dĩ hỏi. Lão biết rõ, nếu không đáp ứng Nghê Phong, sợ là Nghê Phong lại đi tìm viện binh rồi, đặc biệt là Ngũ đệ của mình, quả thực vô cùng sủng ái Nghê Phong. Chỉ cần không phải mượn đồ của hắn, hắn nhất định là đứng về phía Nghê Phong, chứng kiến Nghê Phong "mượn" đồ của người khác, hắn lại càng hả hê cao hứng.

- Ha ha, một đồng sắt vụn mà thôi, ngài không cần phải cảnh giác như vậy.

Nghê Phong cười hắc hắc nói.

Đại trưởng lão nghe Nghê Phong nói như vậy, trong lòng lão lại càng cảnh giác: ngữ khí của tiểu tử này càng là khinh thường càng rõ vật kia rất trân quý.

- Sắt vụn gì?

Đại trưởng lão nhìn Nghê Phong cảnh giác hỏi.

- Chính là đồng thiên thạch vô dụng đó rồi.

Nghê Phong rất khinh thường nói.

Phịch...

Cuối cùng Đại trưởng lão không nhịn được, phốc một tiếng rồi té ngã trên đất, khoe miệng của lão run rẩy, trong lòng mắng to: tên khốn kiếp ngươi sao không đi chết đi? Thiên thạch a, bao nhiêu vạn năm mới có một khối như vậy. Ta lúc ở thế tục nghìn tranh vạn đoạt mới có được, ngươi rõ ràng không biết xấu hổ mở miệng đòi hỏi.

- Không được, tuyệt đối không được...

Đại trưởng lão cự tuyệt một cách kiên quyết, trong lòng hạ quyết tâm, cho dù bốn đệ đệ của mình đều kéo tới, lão cũng không cho Nghê Phong.

Nghê Phong bĩu môi nói:

- Thật là nhỏ mọn, mượn ít đồ cũng không chịu, có cho mượn hay không. Bất quá, ta nói trước, đây là lão không giúp ta tăng thực lực lên. Đến lúc đó ta cùng Lưu Phong quyết đấu, có dùng thủ đoạn ngươi cũng đừng ngăn cản.

Đại trưởng lão nghi hoặc nhìn Nghê Phong nói ra:

- Có ý tứ gì? Thiên thạch dùng để chế tạo thần binh lợi khí, chẳng lẽ còn có thể tăng thực lực lên hay sao?

Nghê Phong nói ra:

- Ta chỉ biết là thiên thạch thứ thể tích nhỏ, nhưng lại cực nặng. Điều này đối với ta có tác dụng rất lớn.

Ngày hôm qua Nghệ Phong nhìn bản công pháp Thiên giai của lão đầu từ, lập tức mừng rỡ như điên. Công pháp như vậy quả thực khiến Nghệ Phong tha thiết ước mơ.

Một bộ võ kỹ thân pháp. Nghe nói tu luyện tới đỉnh phong có thể Chi Xích Thiên Nhai. Chắc chắn, Nghệ Phong tưởng tượng thấy tương lai tuyệt đại giai nhân bốn phía Đông Nam Tây Bắc, chỉ cần dùng thân pháp Chi Xích Thiên Nhai, trong vòng một đêm chạy cùng người đẹp tâm sự nhân sinh trong khuê phòng các nàng. Đó thật đúng là cuộc sống tốt đẹp ah.

Cho nên, ngay từ sáng sớm Nghệ Phong đã tới tìm Đại trưởng lão để mượn thiên thạch.

Tuy Đại trưởng lão không muốn cho mượn, thế nhưng nghe có thể trợ giúp Nghệ Phong tăng thực lực lên. Cuối cùng vì Thánh Địa, lão run rẩy lấy từng mảnh thiên thạch mà mình cất giữ bấy lâu ra. Trên mặt tỏ vẻ đau như cắt da cắt thịt, lão ném cho Nghệ Phong, giận dữ hét:

- Cút...

Nghệ Phong cười hắc hắc, thu vào Nạp Linh giới. Hấp tấp bỏ đi, trước khi đi hẳn còn không có quên tặng thêm một câu:

- Đại trưởng lão. Buổi tối hôm nay ta đổi quan tài gỗ của ngài thành quan tài đá.

Đại trưởng lão suýt chút nữa lại nhịn không được: nghĩ đến thiên thạch của mình chuẩn bị chế tạo thần binh lợi khí đổi chủ như vậy, trong lòng lại cảm thấy đau đớn không nguôi. Hắn quyết định trong một năm này, tuyệt đối không thể để cho Nghệ Phong nhìn thấy mình, bằng không tiểu tử này sẽ mượn lý do tăng thực lực cướp của mình không còn một mống.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 50: LẠI SINH PHONG BA.

Trong thời gian một tuần, Nghệ Phong đều đắm chìm trong tu luyện Lăng Thần Quyết. Đương nhiên, võ kỹ Thiên cấp - Mị Ảnh, Nghệ Phong cũng tu luyện một cách liều mạng. Lấy thực lực của Nghệ Phong bây giờ, trên đời tự nhiên không thể buộc thêm thiên thạch nữa. Hắn chỉ có thể dùng bao cát để gia tăng thể trọng.

Tu luyện Mị Ảnh chính là không ngừng dùng đầu khí đánh vào đùi, dùng một loại quỹ tích vận hành đặc thù quán thấu vào bên trong đùi, sau đó phối hợp thi triển thân pháp.

Không thể không nói, hai loại phương thức đều khiến cho người chịu những thống khổ thật lớn. Nếu không phải Nghệ Phong đã trải qua ba lượt cải tạo kinh mạch thì hẳn đã không thể tiếp tục kiên trì. Mỗi lần tác động khiến đùi đau đến thấu xương. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chamcom](http://chamcom.com).

Dù sao cũng là công pháp Thiên cấp, muốn đạt được đỉnh cao thì phải trả giá cố gắng thật lớn. May mà chính là Nghệ Phong có thể kiên trì, theo thời gian trôi qua, thân pháp của hắn càng ngày càng thuần thực, thân hình cùng đùi càng ngày càng tiếp cận yêu cầu của công pháp Mị Ảnh, tốc độ của hắn cũng tăng lên thật lớn. Mặc dù chỉ là một chút thành tựu nhỏ. Thế nhưng cũng làm cho Nghệ Phong mừng rỡ vạn phần. Hắn tin tưởng, có thời gian một năm, hẳn nhất định có thể tu luyện thành tầng thứ nhất công pháp Mị Ảnh: Mị Tung Tàn Ảnh.

Mị Ảnh công pháp chỉ có ba tầng: tầng thứ nhất: Mị Tung Tàn ảnh. Tầng thứ hai: Mị Tung Vô ảnh. Tầng thứ ba: Chi Xích Thiên Nhai. Đương nhiên, tốc độ cùng thực lực bản thân chủ nhân có quan hệ rất lớn, nếu một phế vật, cho dù dùng tốc độ tầng thứ ba cũng không sánh nổi một Sư cấp.

Điều này khiến Nghệ Phong phảng phất như tu luyện tự mình hại mình, cuối cùng cũng mang lại kết quả khả quan. Hiện tại tốc độ của hắn khi không cột bao cát trên đùi so với bình thường nhanh hơn không chỉ hai lần.

Đầu khí của Nghệ Phong dưới quá trình tu luyện, một lần nữa tăng lên một cấp độ, đạt đến bát giai. Nhưng Nghệ Phong biết rõ, sở dĩ có thể tăng lên nhanh như vậy, điều này hoàn toàn là dựa vào nội tình trước kia, lượng linh khí trong cơ thể còn lưu lại. Hiện tại có muốn tiến thêm một bước, sợ là không có tốc độ như vậy nữa.

Nghệ Phong tiếp tục chạy nước rút thoắt một phát lên bát giai đỉnh, dưới tình huống thất bại chấm dứt đành phải chậm rãi thu công. Đã gấp không được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi.

Nhớ tới mấy ngày nay Thi Đại Nhi đến tìm mình, đều bị mình nói dăm ba câu đuổi đi, khóe miệng Nghệ Phong không khỏi nhếch thành một đường cong: có lẽ tiểu ny từ này còn giận ta lắm?

Nghệ Phong nghĩ vậy liền xoay người đứng lên, lướt qua một quỹ tích tuyệt đẹp ở trên hư không, sau đó vững vàng đứng trên mặt đất.

...

- Đại Nhi sư muội...

Nghệ Phong còn không thấy Thi Đại Nhi thì đã nghe thấy một câu nịnh nọt vang lên bên tai. Nghệ Phong đi về phía trước bước vài bước, quả nhiên gặp Lưu Phong đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Thi Đại Nhi.

Đương nhiên, bốn phía Thi Đại Nhi cũng không thiếu những con ruồi bình luận.

Mọi người tựa hồ không thèm quan tâm biểu lộ trong tròng nhưng lạnh lùng Thi Đại Nhi, nguyên một đám luôn nghĩ đến biện pháp tới gần Thi Đại Nhi. Mọi ánh mắt luôn thỉnh thoảng đảo lên người nàng.

Nghệ Phong nhìn thấy một màn này, bất đắc dĩ lắc đầu: với mặt hoặc của Thi Đại Nhi. Chuyện như vậy tuyệt không ngoài ý muốn, tất cả nam đệ tử tại Thánh Địa đều cho rằng Thi Đại Nhi là tình nhân trong mộng.

Lưu Phong nhìn nữ tử như tinh linh trước mắt, trong lòng nảy sinh ý nghĩ yêu thương. Hắn si mê nhìn Thi Đại Nhi, phảng phất Thi Đại Nhi đã thuộc về hắn. Trước kia hắn luôn cảm thấy Nghệ Phong là một mối uy hiếp rất lớn, nhưng mà bây giờ Nghệ Phong chỉ là một tên phế nhân mà thôi, tính uy hiếp cũng biến mất.

Ánh mắt nóng bỏng này khiến Thi Đại Nhi nhũn lòng mềm. Đối với con cóc ghê muốn ăn thịt thiên nga này, nàng hận không thể một đập một phát chết. Nàng đã không chỉ một lần tìm hắn gây phiền toái khiến hắn vô cùng thê thảm. Thế nhưng không nghĩ đến con cóc này lại càng cao hứng. Rõ ràng nhận thức hành động của mình khiến hắn thấy thú vị.

Nghĩ vậy, Thi Đại Nhi không khỏi bật cười nhẹ, bất quá nghĩ đến sự tình kinh mạch của Nghệ Phong bị Lưu Phong làm lộ ra. Hận ý trong lòng nàng lại bùng lên.

"Con cóc đáng ghét... Đợi ra khỏi Thánh Địa, xem ta thu thập ngươi như thế nào. Nàng có thể vì Phong ca ca làm chuyện đó thì ta đồng dạng cũng có thể."

Thi Đại Nhi nắm chặt nắm đấm lại, ánh mắt trên mặt toát lên vẻ kiên định.

Thi Đại Nhi vừa muốn rời đi khỏi mấy con cóc này thì phát hiện xa xa có một người khỏe miệng cong lên rất tà mị, dùng một tư thái lười nhác dựa vào cây cười cười nhìn chăm chú bên này.

Trong lòng Thi Đại Nhi vui vẻ, gương mặt tinh khiết mặt hoặc nở nụ cười hết như hoa sen vừa hé nở, nàng sáng giọng nói:

- Tên xấu xa này, bộ dáng vẫn lưu manh như vậy.

Lưu Phong thấy Thi Đại Nhi tươi cười, hắn lập tức cảm giác trong bụng vui như mở cờ. Ra về tiêu sái đi về phía Thi Đại Nhi, nhưng chợt phát hiện ánh mắt Thi Đại Nhi một mực nhìn chăm chú về phía sau mà không phải trên người của hắn.

Lưu Phong dừng bước chân, thần sắc hơi sững sờ, quay đầu hướng nhìn về sau lưng. Chỉ thấy tên gia hỏa hắn cực độ chán ghét đang lười nhác tựa vào gốc cây tà mị nhìn mình.

Lưu Phong cảm giác trong lòng mình lại dâng lên một cỗ lửa giận không cách nào dập tắt: tên hỗn đản này, đã là một kẻ phế nhân, còn có tư cách gì dùng loại ánh mắt tà mị này khinh thường ta.

Còn nữa, một tên phế vật... Dựa vào cái gì khiến cho Thi Đại Nhi sư muội chưa bao giờ cười với hắn lại có thể cười ngọt ngào với tên phế vật đó. Nghĩ vậy, Lưu Phong hung hăng nhìn Nghệ Phong, trong đôi mắt phảng phất sắp bốc hỏa đến nói. Hắn đánh mắt với người bên cạnh rồi mới một lần nữa đưa ánh mắt chuyển hướng Nghệ Phong.

Nghệ Phong đương nhiên chú ý tới từng đạo ánh mắt cừu hận cùng ghen ghét, bất quá hắn sớm đã thành quen, cười cười như không có chuyện gì. Nhìn Thi Đại Nhi giống như cánh bướm xinh đẹp bay tới trước người, Nghệ Phong sùng ái vuốt tóc của nàng, cười nói:

- Lại đang trêu hoa ghẹo nguyệt rồi sao?

Thi Đại Nhi nhũn lại đôi mi thanh tú, vuốt ve mái tóc bị Nghệ Phong làm rối, sáng giọng đáp:

- Chán ghét, không được làm cho loạn tóc của ta. Hừ, người ta nào có trêu hoa ghẹo nguyệt, rõ ràng là bọn hắn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Bộ dáng kiều mỵ làm nũng, ánh mắt phong tình, khiến cho tâm hồn Nghệ Phong chấn động. Trong lòng không nhịn được cảm thán:

- Yêu vật ah...

Lưu Phong ở phía xa nhìn một màn như vậy, lại thấy tay của Nghệ Phong còn vuốt mái tóc của Thi Đại Nhi, cặp mắt hắn bắn ra ánh lửa, người bên cạnh cũng có thể cảm giác được bốn phía đang nóng lên. Nguyên một đám vụng trộm lui về phía sau mấy bước.

- Phong ca ca. Hừ, một tuần lễ ca ca đều không để ý tới ta.

Thi Đại Nhi cắn bờ môi hồng nhuận phơn phớt, tựa hồ nhớ tới cái gì đó liên phần nộ trùng mắt nhìn Nghệ Phong.

Nghệ Phong cười ngượng ngừng nói:

- Đây không phải là bận rộn quá sao? Nếu có nhiều thời gian ta đã cùng nàng chơi đùa cả ngày.

Trong mắt Thi Đại Nhi lập tức dâng lên một lớp sương mù, nói với vẻ đáng thương:

- Phong ca ca căn bản là không để ta ở trong lòng, không quan tâm tới Đại Nhi.

Chết rồi chết rồi, mặc dù Nghệ Phong biết tiểu ma nữ này đang giả bộ, thế nhưng đáy lòng lại kìm lòng không được sinh ra cảm giác tội lỗi.

- Tiểu ma nữ, đừng làm rộn. Nàng làm loại như vậy, phiền phức của ta lại tới rồi.

Nghệ Phong nhìn thoáng qua sau lưng Thi Đại Nhi, bất đắc dĩ nói.

Thi Đại Nhi quay đầu lại, chỉ thấy Lưu Phong mang theo một đám người hùng hổ tiến tới, khiến cho Thi Đại Nhi sững sờ, lập tức nàng phản xạ có điều kiện ngăn cản trước mặt Nghệ Phong.

Nghệ Phong cười cười, đưa tay kéo Thi Đại Nhi về phía sau, còn mình tiến lên phía trước một bước. Xem ra, thời gian một năm chính mình sẽ rất khổ sở rồi. Không có biện pháp, ai nói mình là phế nhân để người muốn khi dễ...

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 51: LẦN NÀY TA KHIÊU CHIẾN NGƯỜI.

Thi Đại Nhi thấy Nghệ Phong đứng trước người nàng, nàng thoáng chần chờ một lát, nhưng vẫn đi theo Nghệ Phong, giống như một cô gái ngoan ngoãn. Dáng dấp nhu thuận hoàn toàn không có có phong thái tiểu ma nữ giống như ngày trước.

- Sao vậy? Không đợi được sao?

Nghệ Phong nhìn Lưu Phong trêu chọc nói, khóe miệng hiện lên nụ cười đùa cợt.

Lưu Phong dừng bước, đứng trong đội ngũ, lạnh lùng nhìn phía trước, nắm chặt nắm tay. Hắn nhìn thiếu nữ phía sau Nghệ Phong, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn âm độc. Hắn thù ghét nụ cười đùa cợt tà mị của Nghệ Phong, điều này khiến hắn sinh ra cảm giác bản thân giống như một thằng hề.

- Nếu Đại trưởng lão đã nói một năm sau, vậy một năm sau, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Lưu Phong dẹp yên tình tự nổi loạn trong lòng, bình thân nói. Tư thái đầy thông dong, tư thái khiến mấy nữ đệ tử đang trốn ở xa hiện lên quang mang lấp lánh trong mắt. -

Trước đây, Nghệ Phong là vương tử trong cảm nhận của các nàng, nhưng hiện tại, phế nhân này làm sao có thể so sánh được với Lưu Phong anh tuấn tiêu sái, thực lực cao cường.

- Ha ha, vậy sao? Sống không bằng chết? Thật đau khổ, ngươi xác định muốn như vậy sao?

Nghệ Phong cười nói, biểu tình hiền lành không gì sánh được. Chỉ có điều, vẻ mặt này càng khiến cho Lưu Phong dễ bốc hỏa.

- Hừ, sống không bằng chết, ít nhất ta sẽ để ngươi sống.

Lưu Phong có chút dữ tợn, hắn không chịu nổi loại ngữ khí này, cũng không chịu nổi ánh mắt của Thi Đại Nhi cứ nhìn chăm chăm vào Nghệ Phong. Không biết từ lúc nào, hắn đã thấy trong đôi mắt như nữ thần của Thi Đại Nhi lộ ra sắc thái nhu hòa và lấp lánh, thế nhưng điều này càng khiến cho hắn đố kỵ với chuyện Thi Đại Nhi lại biểu lộ tình cảm với một tên phế nhân.

- Ha ha, ngươi đã cố ý muốn chọn sống không bằng chết, ta nghĩ đến lúc đó ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Nghệ Phong vẫn như trước bình thản nói. Hắn cũng không hề để ý đến vẻ mặt dữ tợn của Lưu Phong.

- Ngươi...

Lưu Phong lại nắm chặt tay, thậm chí trên nắm tay của hắn có hơi ửng đỏ, khiến Nghệ Phong nhìn thấy không khỏi ngáy người sùng sốt, nhưng hắn lập tức bình tĩnh lại. Trước đây Lưu Phong cảm thấy bản thân mình kém cỏi hơn Nghệ Phong, mặc dù hắn không cam lòng khi thấy Thi Đại Nhi và Nghệ Phong thân thiết với nhau, nhưng vẫn có thể chịu đựng được. Thế nhưng, hiện tại Nghệ Phong đã thành một phế nhân, Thi Đại Nhi và Nghệ Phong vẫn gần gũi như trước. Điều này khiến hắn cảm giác bản thân thậm chí còn không bằng một tên phế nhân, thảo nào cảm hận như vậy. Lưu Phong lâu nay vẫn là người vô cùng kiêu ngạo, làm sao có thể chịu đựng được đả kích lớn như vậy.

- Sao vậy? Còn có việc gì sao? Nếu không có gì thì giải tán đi?

Nghệ Phong bình thản liếc mắt nhìn mọi người nói.

- Hừ... Tiểu tử, ngươi kiêu ngạo cái gì, ngươi không phải chỉ là một tên phế nhân thôi sao.

Một câu tức giận mắng chửi đột nhiên vang lên, trình độ càn rỡ của nó đủ khiến Nghệ Phong cảm thấy mặc cảm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thi Đại Nhi lập tức biến đổi, vừa rồi trên mặt nàng còn lấp lánh nụ cười, trong nháy mắt đã trở nên lạnh lùng, nàng bước về phía trước, nhìn người vừa mỗ miệng mắng chửi, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi vừa nói cái gì?

Nghệ Phong biết người này, hắn tên là Ban Đạt Tập, cũng được xem là một trường hợp đặc biệt ở Thánh địa, ở Thánh địa bốn năm, thực lực vẫn chỉ dừng lại ở Sĩ Cấp ngũ giai, chuyện này đối với Thánh địa mà nói tuyệt đối là một châm chọc. Cũng chính vì hắn có thực lực thấp nhất Thánh địa, cho nên chịu đủ mỉa mai, hiện tại khó có được một người có thực lực kém hơn hắn, còn là một tên phế vật, hắn đương nhiên tự cho mình thân phận đại ca.

Thi Đại Nhi tựa hồ cũng không chuẩn bị buông tha cho Ban Đạt Tập, nàng vươn người về phía trước, vô cùng lạnh lùng nhìn Ban Đạt Tập nói:

- Ngươi lặp lại lần nữa đi?

Uy thế của tiểu ma nữ lúc này hiển lộ rõ ràng hơn lúc nào hết, mọi người bất giác lùi về phía sau hai bước, trong lòng có chút run rẩy.

Nghệ Phong thấy thế, bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay kéo Thi Đại Nhi, nhẹ nhàng véo mặt nàng, cười mắng:

- Bày ra bộ dạng lạnh lùng như vậy để dọa ai? Ta vẫn thích Đại Nhi tính quái hơn, lộ kế hoạch trên mặt như vậy thì làm sao chinh lý người khác được.

Thi Đại Nhi kéo bàn tay Nghệ Phong đang túm lấy mặt mình, bàn tay mềm mại khiến trong lòng Nghệ Phong có chút ngứa ngáy.

- Phong ca ca, nàng có thể làm cho ca ca. Ta cũng có thể làm cho ca ca? Hiện tại, ta phải đi giết chết tên khốn khiếp dám mắng chửi ca ca.

Thi Đại Nhi dịu dàng nhìn Nghệ Phong, ngữ khí rất nhẹ nhàng, thế nhưng ý tứ biểu lộ ra lại khiến Nghệ Phong không khỏi lạnh run. Tiểu ma nữ quả thật không hổ là tiểu ma nữ.

- Đại Nhi, không cần so sánh mình với nàng ta.

Nghệ Phong ngượng ngừng cười nói, trong đáy lòng hơi chột dạ.

- Được. Chỉ cần ca ca hứa sau này không để ý tới nàng nữa, ta sẽ không so sánh mình với nàng.

Thi Đại Nhi bĩu môi nhìn Nghệ Phong nói.

Nghệ Phong nhanh chóng khép miệng, không dám nói câu nào nữa, nhẫn thần tránh né nhìn sang bên cạnh.

Hai người thân mật như không có ai bên cạnh, khiến tất cả những người có mặt ở đây đều chớp động hỏa quang. Đố kỵ và cừu hận đều hội tụ trên người Nghệ Phong, khiến Nghệ Phong cảm giác nhiệt độ xung quanh mình đang nóng dần lên.

Nhưng thật ra vì những lời Thi Đại Nhi mới nói, không ai dám lên tiếng nữa, cho dù là Lưu Phong đang cực kỳ cừu hận, chưa nói đến thù đoạn chinh lý người khác nhiều không kể xiết của Thi Đại Nhi, mà thực lực của nàng cũng sâu không thể lường. Mặc dù Lưu Phong không biết thực lực cụ thể của Thi Đại Nhi là đẳng cấp gì. Thế nhưng cũng biết tuyệt đối không mạnh hơn mình nhiều.

Điều này càng tăng thêm tính thần bí của nàng, khiến người ta càng thêm thích thú.

Nghệ Phong thả Thi Đại Nhi ra, đi tới trước mặt Ban Đạt Tập, mỉm cười nói:

- Ngươi biết câu nói của Tát Mạc Thiết có ý nghĩa gì không? Có biết tại sao bây giờ hắn vẫn nằm trên giường hay không?

Nhớ tới trạng thái của Tát Mạc Thiết, trong lòng Ban Đạt Tạt có chút phát lạnh, nhưng hiếm khi có cơ hội làm chỗ đứng của mình kiên định ở đây, giả vờ trấn định nói:

- Hừ, nếu không phải ngươi đánh lên, lúc đó Tát Mạc Thiết lại đang giết mình, ngươi cho rằng ngươi có thể đánh cho hắn tàn phế hay không? Sợ rằng lúc đó người tàn phế chính là ngươi?

Nghệ Phong sùng sốt, không ngờ Tát Mạc Thiết cũng không nhắc nhở đệ tử của Thánh địa, chẳng trách tất cả mọi người đều dám trêu chọc mình.

Nghệ Phong bắt đầu đi lác đầu, nhìn xung quanh tìm kiếm, lại tìm thấy một hòn gạch, cầm trong tay tiến về hướng Ban Đạt Tạt.

Ban Đạt Tạt lập tức căng thẳng, nhưng đầu khí nhanh chóng bao trùm toàn thân, lạnh lùng nói:

- Lễ nào ngươi cho rằng ngươi còn có thể đánh lên thành công hay sao? Phế nhân...

Nghệ Phong mỉm cười, nhìn Ban Đạt Tạt cười nói:

- Lần này, ta cũng không muốn đánh lên, nếu lần trước không có hiệu quả như vậy, thì lần này có thể dùng ngươi lập uy rồi.

- Khốn kiếp...

Mọi người nghe thấy câu này đều cười nhạt. Mặc dù ở Thánh địa, Ban Đạt Tạt là người có thực lực yếu nhất, nhưng ít nhất cũng là một Sĩ Cấp, dưới tình huống một phế nhân không đánh lên, tuyệt đối không thể đánh bại hắn.

- Ta đã từng thấy người tự đại nhưng tự đại như vậy vẫn là lần đầu... ..

- Loại phế nhân đương nhiên đầu óc cũng có chút vấn đề, điều này cũng có thể lý giải... ..

- Có đạo lý, ta muốn xem xem hôm nay hắn chết như thế nào. Mẹ kiếp... Tại sao Thi Đại Nhi sư muội lại thích loại người như vậy chứ.

- ...

Những câu châm chọc cũng không ảnh hưởng đến Nghệ Phong, chỉ có điều bọn hắn không thấy được sau mỗi câu nói này, khuôn mặt xinh đẹp của Thi Đại Nhi đều trở nên vô cùng âm trầm.

- Lần này, ta quang minh chính đại khiêu chiến với ngươi, cho ngươi đủ thời gian chuẩn bị.

Nghệ Phong bình thản nói, nhãn thần hơi ngưng trọng. Sĩ Cấp ngũ giai mạnh hơn rất nhiều so với Tử Cấp bát giai. Dưới tình hình bình thường, hắn tuyệt đối không có khả năng giành phần thắng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 52: LẠI MỘT LẦN NỮA LỢI DỤNG THẦN KHÍ CỤC GẠCH.

Trong đôi mắt Ban Đạt Tạt hiện lên vẻ khinh thường, đầu khí hơi vận chuyển trên người, châm biếm nói:

- Thấy ngươi là một phế nhân, ta để ngươi xuất thủ trước.

Tư thái giả vờ rộng lượng của hắn khiến tiếng khinh thường không ngừng vang lên xung quanh: ngươi cũng chỉ có thể khi dễ người ta là phế nhân.

Nghệ Phong lại cười nói:

- Ngươi đã rộng lượng như vậy, vậy ta cũng sẽ không phụ ý tốt của ngươi. Lần trước ta đã đánh Tát Mạc Thiết từ người thành chó rách, lần này ta sẽ đánh chó rách thành người.

Nói xong, cục gạch trong tay Nghệ Phong hung hăng nện tới.

Ban Đạt Tập tức giận, vươn tay đánh về phía cục gạch đang lao tới.

- Ai da...

Ban Đạt Tập đau đớn kêu lên, khiến Nghệ Phong cười nhạt không ngớt:

- Đúng là đồ ngu ngốc, thực lực mới Sĩ Cấp lại đi dùng tay đập gạch, không đau mới là lạ.

Ban Đạt Tập cảm giác trên tay mình truyền đến từng đợt đau đớn, hắn không kịp kim được kinh ngạc nói:

- Điều này sao có thể? Minh có thực lực Sĩ Cấp, tại sao lại một bị khối gạch đập đau như vậy.

Nghệ Phong cũng không cho hắn cơ hội phản ứng, lại hung hăng đập khối gạch về phía hắn. Ban Đạt Tập đã chịu đau một lần, đương nhiên sẽ không lựa chọn liều mạng đối đầu, nghiêng người né tránh khối gạch đập tới.

Nghệ Phong cười lạnh, không ngừng nhặt gạch trên mặt đất, sau đó hung hăng đập về phía Ban Đạt Tập.

Viên gạch không hổ là vũ khí xếp hàng thứ nhất trên bảng binh khí, gạch bị đập tới không ngừng khiến Ban Đạt Tập không kịp tránh né. Thân ảnh càng lúc càng trùng đòn.

Màn khôi hài này khiến tất cả mọi người đều ngây người, há to miệng. Ban Đạt Tập không phải là kẻ quá vô dụng, nhưng lại bị một trận gạch đá bức thành như vậy, nói thế nào hắn cũng là một Sĩ Cấp. Không đạo lý nào lại đi sợ công kích của một tên phế nhân, ra sức tránh né như vậy?

Trong đáy lòng của mọi người vô cùng xem thường Ban Đạt Tập nhát gan, trong lòng Ban Đạt Tập cũng có nỗi khổ khó nói. Hắn bỗng nhiên phát hiện bản thân quá sai lầm, lực đạo của đám gạch đá này, căn bản không phải thứ một tên phế nhân có thể có được.

Ban Đạt Tập hạ quyết tâm, cho dù liều mạng bị gạch đập cho mấy cái, hắn cũng phải nhanh chóng giải quyết Nghệ Phong. Hắn lạnh lùng nhìn Nghệ Phong chuẩn bị tiếp tục đập gạch tới, trên tay hiện lên đầu khí nhàn nhạt, mạnh mẽ thôi phát sức mạnh, muốn một lần nữa đánh về phía Nghệ Phong.

Thế nhưng, hắn đã sai lầm, thật sự quá sai lầm. Nghệ Phong không ném gạch ra như trong tưởng tượng của hắn, mà là toàn thân chăm chú chế trụ hòn gạch, hung hăng đập vào nắm tay của hắn.

Đúng vậy, hòn gạch được Nghệ Phong tích lũy toàn bộ lực lượng, làm gì có thể so sánh với hòn gạch bị ném ra.

- A...

Tiếng thét chói tai đau tận tâm can vang lên, một đạo huyết quang từ chỗ hòn gạch và bàn tay Ban Đạt Tập đụng nhau bắn ra. Ban Đạt Tập ôm tay, lăn lộn trên mặt đất.

Nghệ Phong nhìn thấy màn này, không khỏi cười lạnh: bản thiếu nói thế nào cũng là Tử Cấp bát giai, phối hợp với cường lực đập của hòn gạch, nếu không để người lưu lại chút máu thì thật có lỗi với đệ nhất thần khí. Chỉ có điều, đáng tiếc, hòn gạch này lại bị vỡ nát.

Thi Đại Nhi lúc này đi tới, cười khanh khách nói:

- Phong ca ca, trước sau ca ca vẫn đề tiện như vậy.

Nghệ Phong nheo chiếc mũi xinh đẹp của Thi Đại Nhi, cười nói:

- Đa tạ khích lệ.

Thi Đại Nhi liếc mắt nhìn Nghệ Phong, phong tình trong cái liếc mắt khiến đám người Lưu Phong lại tuôn ra huyết khí, tức giận trừng mắt nhìn Nghệ Phong.

Nghệ Phong cũng không ngờ, Ban Đạt Tập lại ngu ngốc như vậy, Nghệ Phong vốn còn chuẩn bị sử dụng thân pháp Mị Ảnh, không ngờ ngay cả thân pháp Mị Ảnh cũng không cần. Có thể, chính thân phận phế nhân của hắn khiến Ban Đạt Tập vô cùng coi thường, vì vậy mới tạo thành tình cảnh hắn trở tay không kịp.

Đánh kẻ khác hết sức thâm là truyền thống quen thuộc của Nghệ Phong, khi Nghệ Phong ở địa cầu, thường xuyên đẩy chó của người ta xuống nước, sau đó hung hăng đánh, cuối cùng cầm đến quán rượu nướng ăn, thậm chí còn mời cả chủ nhân của con chó đến ăn, chỉ là chủ nhân của con chó ăn rất ngon, cũng không biết đây là chó nhà hắn, mặc dù lúc đó có hoài nghi nhưng đều bị Nghệ Phong vô si phủ nhận.

Nhìn Ban Đạt Tập ôm tay không ngừng lăn lộn trên mặt đất, Nghệ Phong lại nhặt lên một hòn gạch, hung hăng đập tới, lực đạo vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa rất chăm chú, hoàn toàn lộ ra tư thái của điện ảnh đảo quốc.

- A... A...

Một tiếng kêu đau đớn thâm chấn động nhân tâm, truyền tới lỗ tai mọi người, tất cả không nhận được rằng mình. Mặc dù bọn họ sinh sống ở Thánh Tông, thế nhưng màn trước mắt vẫn khiến bọn họ phát lạnh.

Nhìn Ban Đạt Tập không ngừng la hét chói tai trên mặt đất, mọi người tựa hồ có chút không thể tin được. Một tên phế nhân tại sao có thể đối phó với một võ giả Sĩ Cấp dễ dàng như vậy, mặc dù trong có dùng thủ đoạn đê tiện. Nhưng liên tục phát sinh hai lần, lẽ nào thực sự chỉ đơn giản là sử dụng thủ đoạn đê tiện hay sao?

Mọi người quay đầu nhìn Lưu Phong, như muốn xác nhận Nghệ Phong bị cắt đứt kinh mạch có thật hay không.

Lưu Phong kiên định gạt đầu, tin tức này tuyệt đối không sai. Vì điều này, chuyện Nghệ Phong bị trục xuất khỏi gia môn cũng truyền khắp Mạc thành.

Nghệ Phong phảng phất như cũng một mối, hần nhin vũ khí trên tay, bỗng nhiên cảm thán một câu:

- Không hổ là thần khí trong truyền thuyết, dựa vào ngươi, ta có thể đánh bại cao thủ trong thiên hạ.

Thi Đại Nhi nghe thấy câu nói này, bật cười thành tiếng, khuôn mặt xinh đẹp của nàng điểm xuyết thêm nụ cười, càng thu hút ánh mắt của người khác.

Nghệ Phong hung hăng trừng mắt nhìn Thi Đại Nhi, sau đó quay đầu nhìn về phía đám người Nghệ Phong đang dùng ánh mắt huyễn ảo bất định nhìn mình, bình thản nói:

- Lờ ta nói trước đây vẫn còn hiệu lực, trong một năm này, ta sẽ tìm một số người nào đó trong các ngươi để luyện tay.

Nói xong, Nghệ Phong không để ý đến bọn họ, cũng bất kể Ban Đạt Tập nằm trên đất đã không còn nhìn ra hình dạng, bước đi ra ngoài.

Nghệ Phong vẫn nhớ một chuyện, hẹn ước của hắn và tiểu nha đầu Thiên Nghịch vẫn chưa hoàn thành, hắc hắc, Thiên Nghịch lạnh lùng mỉm cười xuất hiện trên Thánh địa, Nghệ Phong càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ.

- Phong ca ca. Ca ca cười tà ác như vậy, lại nghĩ đến chuyện chinh đồn ai sao?

Thanh âm bất mãn của Thi Đại Nhi vang lên phía sau Nghệ Phong.

- Nói lung tung, cẩn thận không ta cho nàng ngửi rắm đấy, nụ cười của ta thiện lương như vậy, sao có thể dùng từ tà ác để hình dung chứ?

Nghệ Phong trừng mắt nhìn Thi Đại Nhi, bất mãn nói.

Thi Đại Nhi che miệng cười, bỗng nhiên nàng bình tĩnh nói:

- Phong ca ca, ca ca nói cho ta biết, ca ca không phải phế nhân?

Nghệ Phong bất giác cảm thấy căng thẳng, sau đó quý dị nhìn Thi Đại Nhi: nhãn lực của tiểu ny tử này tốt như vậy, lẽ nào đã nhìn ra điều gì?

- Phong ca ca, sức mạnh vừa rồi của ca ca không giống như một phế nhân.

Quả nhiên, tiểu ny tử này không đơn giản, tình huống như vậy cũng bị nàng nhìn ra. Xem ra nàng xác thực rất mạnh.

- Nàng biết còn hỏi cái gì?

Nghệ Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc Thi Đại Nhi, hần phát hiện hắn cực kỳ thích mái tóc đen nhánh, đầy mượt mà của nàng.

- Ca ca xấu lắm, lần nào cũng làm tóc ta rối loạn, đáng ghét... Chỉ có điều, Phong ca ca, ta rất hiếu kì, kinh mạch của ca ca đã bị đứt đoạn, tại sao...

Nghệ Phong mỉm cười, cũng không nói nhiều với Thi Đại Nhi, cũng không thể nói cách đây không lâu hắn còn là một cao thủ, sau đó biến thành phế nhân, trong vòng bảy ngày đã tu luyện đến Tử Cấp bát giai.

Nói cho Thi Đại Nhi biết những điều này, Nghệ Phong sợ nàng sẽ xem mình như quái vật để nghiên cứu.

- Tiểu ma nữ, đừng quan tâm nhiều chuyện như vậy. Chỉ là, ta hiện tại rất yếu chính vì... Ha ha, nói cho nàng cũng không ngại, Tử Cấp bát giai, rất mất mặt đúng không?

Nghệ Phong nhìn Thi Đại Nhi khẽ cười nói.

Thi Đại Nhi trong nháy mắt lại tươi cười, mặc dù không biết Nghệ Phong vì nguyên nhân gì có thể tu luyện đầu khí. Thế nhưng, có thể tu luyện, đó chính là có hi vọng. Như vậy mình cũng có hi vọng ở cùng Nghệ Phong.

- Phong ca ca, ta luôn tin tưởng ca ca sẽ trở thành một cường giả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đại Nhi tươi cười kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 53: HỎA ĐỊA THỦ

Nghệ Phong thật sự cũng không ngờ, đánh người lại khiến cho bình cảnh của mình đạt được đột phá, phảng phất giống như phát tiết, đấu khí trong cơ thể cũng dâng trào, không hề hao phí chút khí lực đã đột phá đến cửu giai. Kết quả này khiến Nghệ Phong vô cùng ngạc nhiên, hẳn thậm chí có nghi hoặc, mình có phải rảnh rồi khi đi tìm những người này chính đồn.

Thế nhưng nghĩ đến thực lực Từ Cấp cửu giai của mình, hẳn không khỏi thở dài, với thực lực này của hắn đi tìm người khác gây phiền phức, thuận túy là đi chịu đòn.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong tự chế giễu bản thân, vứt bỏ suy nghĩ không thực tế này. Đột phá cấp bậc khó khăn hơn đột phá giai tầng. Đại đa số mọi người, có thể cả đời cũng không đột phá được một cấp bậc. Nếu như nói đột phá giai tầng là đột phá về lượng thì đột phá cấp bậc chính là đột phá về chất. Cái sau hiển nhiên khó khăn hơn cái trước vạn phần.

Nghệ Phong lại nhớ tới lời tứ trưởng lão nói, mặc dù tứ trưởng lão nói không nhiều, thế nhưng câu nào cũng có điểm quan trọng. Hắn nói, "Thực chiến là thủ đoạn đột phá tốt nhất", Nghệ Phong vẫn luôn cho rằng như vậy.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong không khỏi có chút hối hận vì đã đưa Nhuyễn Kinh giáp cho Trữ Huyền, trước đây ý vào có Nhuyễn Kinh giáp, cấm địa phía sau Thánh địa hẳn cũng dám lên lút thâm nhập vào. Thế nhưng hiện tại, Nghệ Phong thật sự không có dùng khí này, với thực lực Từ Cấp cửu giai của hắn, chưa cần nói đến Mị khủng khiếp, cho dù tùy tiện xuất ra một Linh cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của Nghệ Phong.

Nghệ Phong thở dài một hơi. Trong lòng có chút tiếc nuối. Thánh địa bao quát bất cứ cường giả chức nghiệp nào, thế như không có Nhiếp hồn sư quý dị nhất. Mặc dù lão đầu từ lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại Nghệ Phong tuyệt đối sẽ là một Nhiếp hồn sư xuất sắc, nhưng hắn lại không có ai chỉ dạy.

Nghệ Phong hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải kêu lão đầu từ bắt cóc một Nhiếp hồn sư lên núi chỉ giáo Nghệ Phong. Nếu hắn không dạy, các loại hồ báo đầy trong thời Thanh thập đại cực hình mà từ trước đến giờ hắn chưa ném thử, vừa vặn sẽ mượn dịp này ném qua.

Nghệ Phong cắn răng, cuối cùng vẫn quyết định mạo hiểm một lần. Với thực lực Từ Cấp cửu giai của mình, lại cộng thêm hồn lực của Sư Cấp bát giai và công pháp Thiên cấp, vẫn có thể đi tìm Linh nhất giai cấp bậc thấp nhất, đánh không lại ít nhất có thể bỏ chạy.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong cắn răng, tiến về chỗ sâu sau núi.

...

Thánh địa tọa lạc ở một sơn cốc. Ở phía sau Thánh địa có cấm địa, không phải cái gì khác mà chính vì do ở đó là chỗ giao tiếp của Thánh địa và dãy núi Lam Linh.

Tuy dãy núi Lam Linh không bằng Thập đại cấm địa, nhưng cũng có danh tiếng ở đại lục, cường giả bỏ mạng ở đó cũng không ít. Trong Dãy núi Lam Linh ngoại trừ ma thú có thực lực cao cường, còn tồn tại đủ loại Linh và Mị.

Nói cách khác, cấm địa của Thánh địa là một con đường thông đến Dãy núi Lam Linh.

Mặc dù Nghệ Phong đã có một thời gian chưa tới cấm địa, thế nhưng tình huống vẫn không có gì thay đổi. Cây cối cao vút trời mây, trên mặt đất trải một lớp lá rụng dày đặc, thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu riu gọi nhau. Ánh sáng mặt trời thỉnh thoảng lại chiếu xuyên qua những tán lá xanh um, khiến rừng cây rậm rạp lại có thêm mấy phần sinh khí.

Dãy núi Lam Linh chung quy vẫn có khí thế to lớn, Nghệ Phong cũng có thể cảm giác được đại khí bên trong. Chỉ có điều, trái tim hắn bỗng nhiên co thắt lại, tiến vào nơi nguy hiểm, hẳn không thể không cẩn thận.

Tuy nói hiện tại vẫn ở ngoại vi của Dãy núi Lam Linh không gặp phải ma thú và Mị cường hãn. Thế nhưng, cho dù là linh và ma thú cấp thấp cũng không phải thứ hiện tại Nghệ Phong có thể đối kháng được. Hiện tại hắn chỉ có thể đối kháng với Linh nhất giai và ma thú cấp thấp nhất.

Nghệ Phong cẩn thận tìm kiếm xung quanh, thế nhưng tựa hồ vận khí của hắn cũng không tốt, không tìm được ma thú và Linh nhất giai mà hắn muốn. Ngược lại hắn tìm được rất nhiều chim bay cá nhảy, nếu không phải biết hiện tại không thích hợp làm việc khác. Nghệ Phong thật sự rất muốn bắt bọn chúng làm thịt, sau đó nướng ăn.

Cũng không biết qua bao lâu, Nghệ Phong không dám đi quá xa, rời khỏi Thánh địa càng xa, chứng minh tỷ lệ bản thân đựng độ với ma thú và linh cao cấp càng lớn. Hắn không muốn mạo hiểm tính mạng của mình.

Thời gian từng chút trôi qua, gió thổi nhẹ nhàng khiến Nghệ Phong cảm thấy hơi lạnh. Hắn khẽ nắm chặt nắm tay, đưa tay đẩy đám lá rụng thổi vào mặt mình, bên tai vang lên tiếng lá cây di động.

- Xoạt... Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Một tiếng động vang lên, khoe miệng Nghệ Phong cuối cùng cũng lộ ra nụ cười. Cuộc bộ hơi chậm lại, đầu khí trong cơ thể căng thẳng, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Nghệ Phong biết rất rõ, ma thú này chính là Hỏa địa thử hay xuất hiện trong khu vực này nhất, tuy gọi là Địa thử, thế nhưng hình thể của nó cũng không nhỏ, có con lớn bằng con lợn sữa. Bộ lông màu xám, duy chỉ có cái đuôi dài là màu hỏa hồng.

Hỏa địa thử trước mắt nhe hàm răng ra ngoài, bộ lông màu xám hơi dựng lên, uốn cong người. Hiển nhiên nó cũng đã phát hiện ra Nghệ Phong, liền tiến nhập trạng thái công kích.

Mặc dù Hỏa địa thử là tồn tại thấp nhất trong ma thú, tuy nhiên thực lực cũng không thấp, con người Từ Cấp bình thường không phải là đối thủ của nó, nhưng nó cũng không phải đối thủ của Sĩ Cấp. Thế nhân vì vậy xếp thực lực của nó là Sĩ Cấp.

Nghệ Phong hiểu rõ, nếu chỉ dựa vào thực lực của mình, muốn đánh bại Hỏa địa thử là tương đối khó khăn. Mặc dù hắn vốn đang tìm cơ hội đột phá, nhưng cũng không muốn dùng cách đầu cơ trục lợi.

Đây là một trận ác chiến.

Hỏa địa thử thấy con người trước mặt vẫn đang dò xét đánh giá nó, không hề có dấu vết động thủ. Nó liền mài hàm răng sắc bén. Chân sau nhún mạnh, há mồm cắn về phía Nghệ Phong.

Ánh mắt Nghệ Phong chăm chú, động tác dưới chân không hề chậm trễ, nhanh chóng né tránh sang một bên. Công pháp Thiên cấp tu luyện trong khoảng thời gian này cũng phát huy tác dụng, cuốn theo một đám lá rụng bay lượn. Người hắn theo đó cũng vọt sang bên cạnh.

Móng vuốt của Hỏa địa thử hung hăng chộp xuống mặt đất, một đạo vết tích có thể thấy rõ xuất hiện trên mặt, nhưng có thể nhìn ra lực đạo và hung tàn bên trong.

Hỏa địa thử tung một kích chưa trúng, thân thể bỗng nhiên thay đổi, móng vuốt lại cào thêm một vết xuống mặt đất, gào thét, hung hăng chộp về phía Nghệ Phong.

Nghệ Phong hơi nghiêng người, đầu khí hội tụ trên nắm tay, khi Hỏa địa thử lướt qua bên người, hung hăng đánh về phía hắn.

Dù sao thực lực của Hỏa địa thử cũng cao hơn Nghệ Phong một bậc. Lực công kích mạnh mẽ của nắm tay cũng không đánh tới người hắn, nó xoay người trên không trung, rồi vung văng rơi xuống mặt đất. Ánh mắt hung tàn nhìn về phía Nghệ Phong.

Nghệ Phong và Hỏa địa thử đứng đối mặt với nhau, cẩn thận nhìn xung quanh, dùng một loại kỹ tích riêng lưu chuyển đầu khí trong kinh mạch. Nghệ Phong biết, vũ kỹ sơ cấp không có tác dụng với Hỏa địa thử, hắn chỉ có thể mượn vũ kỹ cao cấp. Hai chiêu vừa rồi, nếu không dựa vào Mị Ảnh cường hãn. Hắn đã thất bại.

Hỏa địa thử phảng phất cũng cảm nhận được nguy hiểm của con người trước mặt, cái đuôi hỏa hồng lại tiến diễm thêm mấy phần, giống như muốn xuất huyết.

- Vù...

Bỗng nhiên, Hỏa địa thử lại bỏ xuống Nghệ Phong. Chỉ là tốc độ lần này nhanh hơn vừa rồi mấy phần, tiếng không khí vù vù cũng chứng minh lực lượng lần này mạnh hơn mấy lần. Mân bất ngờ này khiến Nghệ Phong đầy căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 54: HỎA LINH.

- Công pháp Nhật giai cấp thấp - Phách Liệt Quyền!

Nghệ Phong hét lớn, thân thể hơi di động, mang theo khí thế long trời lở đất đánh về phía Hỏa địa thử.

Bạo liệt quyền nghe nói tu luyện đến cảnh giới cực cao, có thể dễ dàng chém kim cương. Chỉ là với thực lực hiện tại của Nghệ Phong, có thể chém được một tảng đá cũng đã đủ thỏa mãn rồi.

Đầu khí không ngừng tăng thêm, chỗ bàn tay của Nghệ Phong mơ hồ tỏa ra quang mang, phảng phất giống như cự quyền trường đại. Không khí xung quanh cũng bị khí áp của quyền thế này làm cho rung động.

Kinh khí cường đại, khiến cho thần thể của Hỏa địa thử càng thêm hung tàn. Cái đuôi dựng đứng lại ửng đỏ hơn mấy phần, phảng phất như có hỏa diễm đang thiêu đốt bên trong nó. Toàn bộ thân thể dựng đứng, thai nghén lực đạo mạnh nhất, hung hăng cắn về phía Nghệ Phong.

- Đi chết đi...

Nghệ Phong tức giận hừ lạnh, lại tăng thêm một phần lực đạo lên nắm tay, hung hăng đánh về phía Hỏa địa thử, ép không khí xung quanh cấp tốc dạt sang hai bên.

Hai người vừa tiếp xúc, lực đạo phản hồi ập chĩa bên trong, nhất thời khiến cho thân ảnh của cả hai bỗng nhiên lùi lại.

- Chung quy vẫn là ma thú chuẩn Sĩ Cấp. Lực lượng mạnh hơn mình mấy phần. Nếu không mượn dùng vũ kỹ Nhật giai, sợ là trận này sẽ thiệt thòi lớn.

Khi Nghệ Phong trượt dài về phía sau, bàn tay như tê dại, trong lòng không khỏi than thở.

Hỏa địa thử lại lộn nhào trên không trung, tháo gỡ lực đạo trên người, bình ổn rơi xuống mặt đất, thân thể khẽ run rẩy, chứng minh nó cũng không khỏe.

Tuy Hỏa địa thử không có trí tuệ, thế nhưng đau đớn từ trên người truyền đến càng khiến hai mắt nó trở nên đỏ ngầu. Bộ lông xám trên người dựng đứng, khí tức từ trong miệng thở ra cũng có cảm giác nóng rực.

Nghệ Phong biết, Hỏa địa thử hoàn toàn bị chọc giận rồi, chiến đấu tiếp theo sẽ còn mãnh liệt hơn trước vạn phần.

Nghệ Phong vẫn phòng thủ, lần này lựa chọn chủ động xuất kích, quỹ tích vận hành của Phách Liệt Quyền vận chuyển trong kinh mạch, từng đạo đầu khí từ kinh mạch bá đạo lao về phía nắm tay, cùng với di động thân hình của Nghệ Phong, trong không khí mơ hồ có tiếng xé gió vang lên.

Hỏa địa thử thấy con người trước mặt lại dám chủ động công kích, hàm răng sắc bén, um tùm càng chìa ra dữ tợn. Kêu lên một tiếng, thân thể đột ngột bắn về hướng Nghệ Phong đang lao tới.

- Ầm...

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, vừa chạm vào đã tách khỏi, sau đó lại một lần nữa công kích đối phương. Lực lượng của hai bên dĩ nhiên tương đương nhau, không ai hơn ai.

Sắc mặt Nghệ Phong ngưng trọng, trên nắm tay đầu khí không ngừng tuôn ra. Mặc dù đầu khí nhàn nhạt không màu, thế nhưng trong tình cảnh ánh sáng mặt trời bị cây cối ngăn cản, lại mơ hồ có thể thấy được.

Quyền thế long trời lở đất, móng vuốt phá không không ngừng hiện ra, va chạm vào nhau, sau đó biến mất, không có một tia kỹ xảo, hoàn toàn chỉ là lấy cứng đối cứng.

Phảng phất hai bên đều quen với tình cảnh này, không hề biến ảo, tấn công, va chạm, lui về phía sau, lại tấn công, tiến hành các động tác lặp đi lặp lại.

Hiển nhiên, cả hai đối chọi như vậy đều chịu những thương tổn khác nhau. Trên nắm tay của Nghệ Phong đã xuất hiện mấy vết cắt đầy máu, còn thân thể Hỏa địa thử hơi có chút run rẩy.

Lực đạo trên người Hỏa địa thử mạnh mẽ bắn ra, hàn quang lộ ra từ hàm răng trắng hếu khiến người khác bất giác run rẩy, hung hăng đập về phía Nghệ Phong.

Nghệ Phong không chút nghi ngờ, nếu lần này tiếp tục đụng độ với nó, trên nắm tay mình nhất định sẽ có thêm mấy vết máu. Thần thể hắn ngưng trọng, thân ảnh mạnh mẽ xoay chuyển, tránh thoát một kích này của Hỏa địa thử.

Một kích của Hỏa địa thử chưa trúng, thân thể không khống chế được, theo quán tính tiến về phía trước. Nghệ Phong không buông tha cơ hội này, quyền thế trên tay hắn mạnh mẽ bắn ra, thân pháp Mị Ảnh mạnh mẽ vận hành, đuổi theo Hỏa địa thử còn đang hành động theo quán tính, hung hăng đập tới. - <http://.com>

Cảm giác được lực lượng hung mãnh, trong mắt Hỏa địa thử tràn đầy vẻ khiếp sợ, thế nhưng quán tính cường đại của thân thể khiến nó chỉ có thể trốn tránh hai mắt, cảm giác nắm tay không ngừng gia tăng thêm sức mạnh đánh về phía mình.

- Ầm...

Âm hưởng nặng nề vang lên, nắm tay rắn chắc của Nghệ Phong nện vào sau lưng Hỏa địa thú. Hỏa địa thú mạnh mẽ bị đập xuống mặt đất. Một tiếng kêu trầm muộn lại tiếp tục vang lên.

Hỏa địa thú không hổ là ma thú giao hoạt, khi đập xuống mặt đất, nó không hề để ý đến thương thế của mình, vội vàng kéo thân thể của mình dậy, chạy trốn về phương hướng nào đó. Tất cả những chuyện này đều phát sinh trong chớp mắt.

Thế nhưng, Nghệ Phong sớm đoán được như vậy, thân hình biến ảo, rất nhanh ngăn chặn lối đi của Hỏa địa thú, lại một lần nữa tung quyền mạnh mẽ đập vào người Hỏa địa thú.

- Ngao...

Một tiếng gào không cam lòng vang lên, Hỏa địa thú bị đập nằm sấp trên mặt đất, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất mãn. Trên hàm răng um tùm dính đầy vết máu tươi. Nghệ Phong tung quyền âm âm đánh xuống, khiến nó không dám mở mắt. Bộ lông dựng đứng cũng trở nên mềm oặt, thần kỳ nhất là, cái đuôi hỏa hồng lúc này lại trở thành màu đen.

Nghệ Phong ngồi dưới đất, thở dốc từng hơi, trận chiến vừa rồi tiêu hao của hắn rất nhiều thể lực. Nếu không nhờ một kích cuối cùng trúng mục tiêu thì trận chiến này rất khó nói ai thắng ai bại.

Thế nhưng cho dù chiến thắng, tay hắn cũng bị cắt mấy vết, chuyện này khiến Nghệ Phong không khỏi cười khổ. Một Hỏa địa thú nhỏ bé như vậy cũng khiến hắn chật vật, bản thân thật sự quá yếu ớt.

Tuy nhiên điều vui mừng là hắn giành chiến thắng hoàn toàn chỉ dựa vào thực lực của mình, không hiểu những người gọi hắn là phế nhân, nếu biết được với thực lực của Tử Cấp cứu giai giết chết được Hỏa địa thú thì bọn họ sẽ còn biểu tình như thế nào?

Nghệ Phong mỉm cười, vừa định kéo thân thể uể oải đứng dậy xem Hỏa địa thú có ma tính hay không, liền lập tức ngồi xuống, cho dù trong cơ thể Hỏa địa thú có ma tính. Hắn cũng không thêm để ý.

Nghệ Phong lấy từ trong linh giới ra một ít tễ thuốc, nhẹ nhàng nhét vào vết máu trên tay. Lúc này mới thở dài một hơi, dù sao hắn cũng không muốn nhìn thấy trên tay mình chỉ chít vết sẹo.

Nghệ Phong vẫn có tự tin vào y thuật của bản thân, tễ thuốc mà hắn điều chế ra, tuyệt đối không lưu lại vết sẹo. Y thuật của Nghệ Phong ngay cả tam trưởng lão cũng tán thán vạn phần. Hắn không chỉ nói một lần, Nghệ Phong còn trẻ mà đã đạt được y thuật cao như vậy, quả thực là kỳ tích.

Nghệ Phong làm xong tất cả chuyện này, vừa định thừa dịp mới chiến đấu, cơ thể đang uể oải, tiến hành tu luyện Lăng Thần Quyết khôi phục tinh thần. Nhưng con mắt chợt nhìn về một phương hướng, hắn bỗng nhiên đứng thẳng dậy, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía trước.

Bên cạnh thân thể của Hỏa địa thú có một thứ giống như Hỏa địa thú, nhưng lại không phải Hỏa địa thú. Toàn thân nó hiện ra màu hồng nhạt, giống như một khối tinh thể. Trong thân thể lưu chuyển hỏa diễm nhân nhạt, lại có vẻ trong suốt.

- Hỏa Linh...

Nghệ Phong hoảng hốt, không sai. Đây là Hỏa Linh. Vừa mới giết được một con Hỏa Linh thú, bây giờ lại xuất hiện một con Hỏa Linh. Nghệ Phong cảm giác mình sắp khóc rồi. Đấu khí của hắn đã tiêu hao quá nhiều, hơn nữa con Hỏa Linh trước mặt này mặc dù cũng chỉ là nhất giai, thế nhưng lực sát thương của Hỏa Linh mạnh hơn ma thú rất nhiều.

Nghệ Phong tại thời kỳ toàn thịnh tự nhiên không cần phải lo lắng, nhưng vừa rồi mới liều mạng một phen, hiện tại..

Trong nháy mắt Nghệ Phong cảm thấy vô cùng căng thẳng, hắn hiểu rõ vì sao Hỏa Linh lại xuất hiện ở nơi này. Thực vật của Linh và Mị là năng lượng và linh hồn. Hỏa địa thú vừa mới chết đi, còn có tàn dư của linh hồn và năng lượng, thảo nào lại hấp dẫn Hỏa Linh đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 55: HI VỌNG

Lực công kích của Linh kỳ thực cũng không cao hơn ma thú cùng đẳng cấp bao nhiêu. Nhưng nó lại là ngoại lệ của ngoại lệ, toàn bộ cơ thể Hỏa Linh đều do năng lượng và linh hồn cấu thành, muốn giết chết nó một là phải tiêu hao hết năng lượng, hai là hủy diệt linh hồn.

Thế nhưng, đáng tiếc hai cách này đều vô cùng khó khăn. Muốn tiêu hao hết năng lượng của Linh, ít nhất phải có năng lượng cao hơn nó mấy lần, mấy chục lần, thậm chí mấy vạn lần. Linh do năng lượng cấu thành, chúng nó có thể hấp thu năng lượng trong thiên địa, nói cách khác, người muốn tiêu hao hết năng lượng của nó, nhất định phải khiến năng lượng tiêu hao lớn hơn năng lượng hấp thu của nó.

Chỉ cần điểm này tựa hồ đã khiến Linh nằm trong số những kẻ bất bại. Cho nên hầu như không ai dùng biện pháp ngu ngốc tiêu hao hết năng lượng của Linh. Cho dù là những kẻ có thực lực cao hơn nó rất nhiều, bình thường đều áp chế năng lượng của nó, sau đó tìm linh hồn phá hủy.

Về phần phá hủy linh hồn, mặc dù có dễ dàng hơn cách đầu một chút, thế nhưng cũng cực kỳ khó khăn. Chưa nói đến những thứ khác, đơn giản bởi vì vị trí linh hồn của nó không thể xác định. Không giống các sinh vật khác, bình thường linh hồn đều ẩn giấu trong đầu, thì linh hồn của Linh có thể tự do đi động khắp cơ thể, người không thể biết chính xác được rốt cuộc linh hồn của nó đang ở đâu. Hơn nữa, linh hồn là loại tồn tại rất hư huyền, người bình thường căn bản không phát hiện ra nó, chỉ có thể dựa vào hồn lực của chính mình cảm ứng.

Thế nhưng, hồn lực bình thường căn bản không có tác dụng, chỉ có người có lực lượng nguyên hồn cực kỳ cường đại mới có thể cảm ứng được. Đây cũng là nguyên nhân vì sao người khác rất khó đối phó với Linh và Mị, thế nhưng nhiếp hồn sư lại có thể ứng phó rất nhẹ nhàng.

Chỉ bởi vì bọn họ có thể phát hiện chỗ linh hồn của Linh và Mị. Nếu đã biết được nhược điểm của bọn chúng, đối phó với chúng còn không đơn giản hay sao?

Quan trọng nhất là, hồn lực của người bình thường chỉ có thể dùng để khống chế đầu khí thi triển trong cơ thể hân. Còn hồn lực của Nhiếp hồn sư lại có thể xuyên qua cơ thể ra ngoài, dùng để giết địch chiến đấu. Lực sát thương của tinh thần càng tăng thêm tính thần bí trên người Nhiếp hồn sư. Điều này khiến tất cả mọi người chỉ hận bản thân không thể trở thành Nhiếp hồn sư.

Nghệ Phong nhìn Hỏa Linh phía trước đã chú ý đến mình không khỏi cười khổ lắc đầu: Đối với Linh mà nói, linh hồn của con người là thứ có bổ trợ nhất, thực lực của Nghệ Phong không mạnh. Nhưng người có linh hồn cường đại chính là thuốc bổ khiến tất cả Linh đều tha thiết ước mơ.

Nghệ Phong hơi vận chuyển đầu khí trên người, không để ý đến sự mệt mỏi trên cơ thể, về mặt ngưng trọng nhìn linh ở trước mặt, vô cùng cẩn thận, không dám có bất cứ chủ quan nào. Khi đối kháng với ma thú, hân còn có thể tranh thủ thời gian sử dụng độc thuật, thế nhưng độc thuật căn bản vô dụng đối với linh.

- Phù phù..

Hỏa Linh tựa hồ không kiên trì đối diện với Nghệ Phong, nó khẽ hé miệng, một quả cầu năng lượng thuộc tính hỏa hung hăng phun về phía Nghệ Phong, phảng phất giống như ma pháp.

Trong nháy mắt Nghệ Phong thi triển thân pháp Mị Ảnh, dưới huấn luyện gian khổ của hân, thân pháp Mị Ảnh vẫn có chút thành tựu, tốc độ đề cao hơn mấy lần. Trong tình huống trên đùi còn đeo hai bao cát, điều này khiến cho Nghệ Phong không khỏi cảm thấy chỗ bất phạm của công pháp Thiên cấp này.

Hỏa Linh tựa hồ cũng không nghĩ lần đầu tiên đã đánh trúng Nghệ Phong, nhìn thấy tình huống này, nó cũng không có bất cứ biến hóa gì, vẫn há miệng như trước, chuẩn bị lần công kích tiếp theo.

Liên tục phun kích hai lần, màu lửa của Hỏa Linh hơi u ám đi một chút, thế nhưng lập tức được khôi phục lại. Điều này cũng nói rõ, hai đạo công kích mang tính thăm dò vừa rồi đã tiêu hao năng lượng của nó, hiển nhiên tốc độ của Hỏa Linh cũng tương đương với Nghệ Phong hấp thu linh khí thiên địa.

Nghệ Phong tiếp tục né tránh, khiến Hỏa Linh không còn tâm trạng tiếp tục chơi đùa được nữa. Thân hình giống như Hỏa địa thử của nó lao về phía Nghệ Phong. Đồng dạng cặp móng vuốt sắc nhọn cũng hung hăng chộp về phía Nghệ Phong. Chỉ là, móng vuốt này do năng lượng cấu thành, lực sát thương ít nhiều cũng không bằng thực thể.

- Hừ... Trên thế giới này tại sao lại có sinh vật biến thái như vậy.

Nghệ Phong lắc mình tránh thoát công kích của Hỏa Linh, không nhịn được thảm máng một câu.

Thứ quỷ quái này không chỉ có công kích tầm xa, cận chiến cũng không hề kém cỏi. Một thứ như vậy có thể xuất hiện trên thế giới không? Càng tức giận hơn là, khắp nơi trên thế giới này lại đầy rẫy sinh vật như vậy.

- Phách Liệt quyền ...

Nghệ Phong gầm lên giận dữ, một quyền hung hăng nện vào thân thể Hỏa Linh, thế nhưng, lực phản chấn cường đại khiến cho Nghệ Phong phải lùi về sau mấy bước.

Trong cặp mắt bằng năng lượng cấu thành của Hỏa Linh tràn đầy vẻ khinh thường. Con người đáng thương này lẽ nào không biết, nếu không thể tiêu hao hết toàn bộ năng lượng của nó thì tấn công của hân căn bản không có tác dụng?

Nghệ Phong nhìn vẻ khinh thường hiện lên trong mắt Hỏa Linh, trong lòng hân cũng vô cùng tức giận. Thứ quỷ quái này lại khinh thường mình như vậy. Mẹ kiếp, nếu không phải vì không tìm được linh hồn của người, thì lão tử đã cho người một quyền xong đời rồi.

Thế nhưng, tình huống hiện tại Nghệ Phong chỉ có thể cẩn thận ứng phó với Hỏa Linh. Trong khi Hỏa Linh hoàn toàn chưa hề phát tiết ra thực lực thật sự của nó.

Quả cầu năng lượng màu hồng nhạt lại một lần nữa phun về phía Nghê Phong, Nghê Phong còn đang suy nghĩ làm thế nào chạy trốn, trong nháy mắt chỉ có thể dùng nắm đấm đón đỡ quả cầu lửa đang đánh tới.

- Âm..

Một tiếng va chạm vang lên, quả cầu năng lượng màu hồng nhạt đúng như Nghê Phong dự liệu, bị một quyền của hắn đánh tan. Thế nhưng, trên nắm tay của hắn lại truyền đến một cảm giác đau đớn vô cùng.

- Mẹ kiếp... Mình quên mất toàn bộ cơ thể của tên hỗn đản này do hóa năng lượng trong ngũ hành năng lượng cấu thành.

Nghê Phong mắng to, trong lòng không khỏi càng thêm cảnh giác.

Mặc dù Hỏa Linh cũng không có ít nhiều linh trí, thế nhưng nó cũng biết con người trước mặt cũng không có nhiều uy hiếp đối với nó. Đặc biệt là đáng sợ hơn hèn kia, càng khiến cho nó hưng phấn vạn phần.

Hấp thu năng lượng linh hồn của con người này, có lẽ sẽ khiến bản thân nó tấn cấp.

Nghĩ vậy, toàn thân màu hồng nhạt của Hỏa Linh lại sáng thêm mấy phần, bên trong cơ thể trong suốt phẳng phất có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Xùy...

Từ trong miệng Hỏa Linh phun ra một đạo năng lượng. Nghê Phong lắc mình né tránh, lại kinh hãi phát hiện, Hỏa Linh nhân cơ hội này đã dùng móng vuốt năng lượng lấp lánh hóa quang của nó hung hăng chộp xuống mặt hắn.

- Mẹ kiếp, dám dùng thủ đoạn độc ác như vậy sao? Muốn phá hủy dung mạo của lão tử sao.

Nghê Phong mắng to, thân pháp Mị Ảnh phát huy đến mức tận cùng, lần này khó khăn lắm mới tránh thoát.

Thế nhưng, móng vuốt sắc bén của Hỏa Linh vẫn cắt một đường về phía Nghê Phong, xé rách tay áo của hắn, chứng minh chiêu vừa rồi của Nghê Phong đã hoàn toàn thất bại.

Tay áo rách bươm khiến Nghê Phong cười khổ không thôi, hắn hung hăng nhìn Hỏa Linh, nhãn thần như thù hận không thể ăn thịt nó. Bộ y phục này Nghê Phong dự định mặc 180 ngày, đợi từ màu trắng biến thành màu đen, từ màu đen biến thành màu xám sẽ tắm rửa. Nhưng tình huống hiện tại, thứ quỷ quái này lại phá vỡ kế hoạch 180 ngày không tắm rửa của hắn.

Nghĩ vậy, Nghê Phong cũng không tìm cách chạy trốn nữa, hắn hung hăng nhìn Hỏa Linh, nhãn thần phẳng phất như muốn nghiền nát Hỏa Linh kia.

Nhãn thần sắc bén này của con người khiến cho Hỏa Linh sửng sốt, bỗng nhiên nó có loại cảm giác sợ hãi, phẳng phất như từ sâu thẳm trong linh hồn truyền đến. Nó bất giác lùi về phía sau mấy bước.

Ngay khi nó lùi xuống, Nghê Phong cảm giác đầu mình phẳng phất giống như nhảy lên. Hắn ngậy người kinh hãi, không dám tin nhìn Hỏa Linh phía trước, sau khi xác định nhiều lần cảm giác vừa rồi, lúc này mới chắc chắn cảm giác vừa rồi không sai. Nghê Phong vô cùng vui mừng, không dám tin nhìn lên sau lưng Hỏa Linh, thì thầm tự nói: Điều này sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 56: “XÀ” QUỲ DỊ?

Nghê Phong quả thật không ngờ khi hắn tưởng rằng đã hết hi vọng, vừa rồi còn chuẩn bị tốc độ chạy trốn, nhưng vừa rồi, hắn lại nhận thấy trên người Hỏa Linh có ba động. Ba động này không giống với ba động năng lượng, mặc dù rất yếu ớt, nhưng là ba động thật sự.

Hỏa Linh là do năng lượng và linh hồn cấu thành, nếu không phải ba động năng lượng, vậy đó nhất định là ba động linh hồn.

Nghê Phong thật sự không ngờ, lúc này lại xuất hiện một màn giống như hí kịch như vậy. Hắn có thể nhận thấy được linh hồn bên trong cơ thể của linh. Đây chính là kỹ năng của Nhíp hồn sư.

Nghệ Phong lắc đầu, tận đáy lòng không khỏi cảm thán: Mẹ kiếp, không có cách nào, thiên tài lúc nào cũng có chỗ khác với người thường. Cho dù không học nhiếp hồn thuật, cũng có kỹ năng của Nhiếp hồn sư.

Dáng vẻ kiêu ngạo này của Nghệ Phong, cho dù là Hòa Linh đối diện cũng muốn cào cho một cái. Thế nhưng, lúc này nó bỗng nhiên có cảm giác sợ hãi khó hiểu, cảm giác nhược điểm lớn nhất của mình giống như đã bại lộ trước mặt con người này.

Nghệ Phong bao trùm toàn bộ hồn lực của mình lên người Hòa Linh, quả nhiên, cảm giác ba động kia lại càng cường liệt.

Nếu như bọn người lão đầu tử biết được Nghệ Phong vui mừng như vậy vì có thể phát hiện chỗ năng lượng của Hòa Linh, khẳng định sẽ cảm thấy rất mất mặt. Với hồn lực nguyên hồn của Nghệ Phong, lại cộng thêm hồn lực của Sư Cấp bát giai. Cho dù không học nhiếp hồn thuật, có thể phát hiện linh hồn của nó cũng là lẽ đương nhiên. Mất mặt nhất là, khi Nghệ Phong sắp sửa tiêu diệt Hòa Linh mới miễn cưỡng phát hiện ra.

Nghệ Phong đương nhiên không biết những chuyện này, hắn lại một lần nữa cảm thán tận đáy lòng: ta chính là thiên tài, sao ta lại đẹp trai như vậy? Không biết chuyện này có quan hệ gì đến về ngoài của ta không? Phí lời, vừa nhìn đã biết con Hòa Linh này là giống cái, bản thiếu đẹp trai như vậy, cho nên nó mới bại lộ nhược điểm của mình.

Sự sợ hãi của Hòa Linh rút cuộc khiến nó không nhịn được, miệng liên tiếp phun ra mấy đạo năng lượng. Màu sắc thân thể cũng bởi vậy có hơi u ám.

Thân ảnh Nghệ Phong mạnh mẽ biến ảo mấy lần, cấp tốc tránh né luồng năng lượng bắn tới, đầu khí cũng từ trong kinh mạch Nghệ Phong vận chuyển ra. Đầu khí ít ỏi từng chút một hội tụ trên nắm đấm của hắn.

Hòa Linh thấy công kích năng lượng của mình không có tác dụng với đối phương, trong đôi mắt màu hồng nhạt của nó chợt sáng lên mấy phần, móng vuốt hung hăng lao về phía Nghệ Phong.

Nghệ Phong hừ lạnh một tiếng, lực đạo trên nắm tay không hề thuyên giảm, đánh về phía Hòa Linh. Ngay khi nắm đấm của Nghệ Phong và móng vuốt của Hòa Linh sắp sửa đụng nhau, quyền thế của hắn lại đột ngột đánh về phía cái đuôi của Hòa Linh.

Trong mắt Hòa Linh hiện lên vẻ kinh hoàng, cái đuôi của nó cấp tốc né tránh, thế tiến công của móng vuốt cũng yếu đi. Chỉ thấy trên cái đuôi màu hồng nhạt, phảng phất có một đạo lưu quang đang lẩn vào trong cơ thể Hòa Linh.

Nắm đấm của Nghệ Phong nện xuống cái đuôi của Hòa Linh, cái đuôi khéo léo đột nhiên trở nên u ám. Có thể thấy được, uy lực một quyền này của Nghệ Phong đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của Hòa Linh.

- Mẹ kiếp...

Nghệ Phong không nhịn được thảm máng một tiếng, mắt đã nhìn thấy linh hồn của Hòa Linh, thế nhưng nó đã chuyển dời vào trong cơ thể, một quyền này xem như phí công.

Hòa Linh khiếp sợ nhìn con người trước mắt, dù thế nào nó cũng không nghĩ ra, con người vừa rồi còn tùy ý để mặc mình xâm lược, lúc này tại sao lại dễ dàng tìm thấy nhược điểm của mình như vậy. Một khi đã phát hiện ra nhược điểm của Hòa Linh thì nó cũng không có gì khác biệt với một ma thú. Nghệ Phong có thể giết Hòa địa thử, đương nhiên cũng có thể giết Hòa Linh.

- Đi chết đi...

Nghệ Phong lại một lần nữa gầm lên giận dữ, công kích vào sau lưng Hòa Linh. Nghệ Phong phát hiện, ba động nhàn nhạt kia đã dừng lại ở nơi đó.

Thân thể của Hòa Linh đột nhiên xoay chuyển, lao về hướng Nghệ Phong, phía sau lưng được bảo vệ gắt gao.

- Âm...

Nắm đấm của Nghệ Phong lại một lần nữa va chạm với Hòa Linh, lực phản chấn cường đại khiến cho nắm đấm của Nghệ Phong như tê dại.

Lần này Hòa Linh lại một lần nữa đào thoát khỏi công kích của Nghệ Phong, linh hồn cũng chuyển dời đến một chỗ khác.

Nghệ Phong hừ lạnh một tiếng, không để ý đến đau đớn trên tay, quyền thế lại hung hăng đập vào đầu Hòa Linh.

Hòa Linh không hề cử động, dùng đầu đón đỡ quyền thế của Nghệ Phong. Ngay khi đầu nó sắp sửa va chạm với Nghệ Phong, bên khóe miệng Nghệ Phong chợt hiện lên một nụ cười châm chọc. Quyền thế tiếp tục xông đến. Phách Liệt quyền được cấu thành tấn công về phía cái đuôi của Hòa Linh.

Hòa Linh thật sự không ngờ quyền thế của Nghệ Phong lại biến hóa nhanh như vậy, trong mắt nó tràn đầy vẻ khiếp sợ. Chỉ có thể trợn mắt nhìn nắm đấm của Nghệ Phong nện xuống cái đuôi của mình.

- Âm...

Một tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, cái đuôi của Hòa Linh bị xé toạc, vô số mảnh nhỏ phiêu tán trong hư không, không có máu, giống như đánh nát một tinh thể thủy tinh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Khi cái đuôi của Hòa Linh bị Nghệ Phong đập nát, đôi mắt quỷ dị của nó cũng chậm rãi nhắm lại, toàn bộ thân thể ngã xuống mặt đất. Hòa hồng vừa rồi

phảng phất còn đang lưu chuyển trong cơ thể đột nhiên dừng lại. Từng đạo năng lượng từ trên người Hóa Linh chậm rãi phiêu tán, sau đó dung nhập vào trong thiên địa.

Nghệ Phong thấy Hóa Linh ngã trên mặt đất, cuối cùng hần cũng thở dài một hơi. Chiến đấu liên tục khiến hần cảm thấy có chút kiệt sức. Đấu khí còn lại trong cơ thể không nhiều lắm, nếu như tiếp tục đấu nữa, cho dù Nghệ Phong có thể phát hiện ra linh hồn của nó, cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Phải thừa nhận, Linh quả nhiên là thứ tồn tại quý dị nhất trên thế giới này. Cũng khó trách chỉ có Nhiếp hồn sư mới có thể chinh phục nó. Hóa Linh vừa rồi tuy chỉ là chuẩn Sĩ Cấp, nhưng nếu không thể phát hiện ra linh hồn của nó, cho dù là Sĩ Cấp cũng chưa chắc có thể giết chết Hóa Linh.

Nghệ Phong xoa bóp cánh tay tê dại của mình, ngồi xếp bằng bên cạnh Hóa Linh, khoanh tay trước ngực, vẫn dùng công pháp Lăng Thần Quyết bắt đầu tu luyện.

Năng lượng của Hóa Linh từng chút một phiêu tán vào trong hư không, lúc này cũng phần lớn di chuyển về phương hướng của Nghệ Phong. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao Nghệ Phong muốn đến bên cạnh Hóa Linh tu luyện. Có năng lượng tiêu tán của Hóa Linh gia nhập, năng lượng khẳng định sẽ nồng hậu hơn những nơi khác.

Nghệ Phong rất nhanh tiến nhập vào trạng thái tu luyện, từng đạo năng lượng theo hô hấp của hần tiến nhập vào trong cơ thể.

Khi Nghệ Phong đang chậm rãi tu luyện năng lượng, một thứ cổ quái đột nhiên nhảy lên trên người Hóa Linh. Vật nhỏ này phảng phất như một con rắn, nhưng lại không giống rắn. Toàn bộ thân thể trong suốt giống như bạch ngọc, trên đầu có hai cái sừng màu xanh nho nhỏ, hiện ra màu sắc giống như ngọc lưu ly, khiến trước mắt sáng ngời, quý dị nhất là, ở dưới cái bụng có hai cái móng, cũng phảng phất giống như ngọc lưu ly. Tiểu sinh mệnh này phảng phất như vật điêu khắc, tổ hợp trắng xanh thanh lương, cực kỳ đẹp mắt.

Chuyện khiến người ta cảm thấy quý dị nhất là thứ này giống rắn nhưng không phải rắn, giống rồng nhưng không phải rồng, nó xoay quanh thân thể của Hóa Linh. Hóa Linh cực đại như vậy, từng chút một thu nhỏ lại. Rất nhanh, thân thể cực đại của Hóa Linh biến mất không còn một mảnh. Chỉ là màu sắc của vật này cũng trở nên càng trong suốt. Vật nhỏ nhìn Nghệ Phong đang nhắm mắt ở bên cạnh, khéo léo co người lại, bỗng nhiên biến mất.

Tất cả chuyện này, Nghệ Phong đều không biết. Hần đã rơi vào trạng thái tu luyện, cũng không biết qua bao lâu, tư thế trên tay hần biến ảo rất lâu. Lúc này mới thở ra một hơi, từ từ mở mắt ra.

Cảm thụ được linh khí dư thừa trong cơ thể, khoe miệng Nghệ Phong không giấu được nụ cười. Quả nhiên, chỉ có khiêu chiến bản thân, mới có thể đề thăng thực lực nhanh nhất. Lần này tu luyện, dĩ nhiên nhanh hơn bình thường rất nhiều, linh khí trong cơ thể cũng tăng thêm vài phần.

Chỉ là, khi Nghệ Phong chuyển dời đến chỗ Hóa Linh vừa nằm, không khỏi sùng sốt: tại sao Hóa Linh lại tiêu tán nhanh như vậy. Cho dù nó là Linh nhất giai, ít nhất cũng cần ba ngày mới có thể tiêu tán toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 57: ĐỘT PHÁ.

Sau khi Nghệ Phong tự phát hiện bản thân có thể dò xét linh hồn của Linh nhất giai, hần có vẻ không còn sợ hãi. Nghệ Phong không kiêng nể ma thú và linh cấp thấp bên ngoài đuổi bắt. Về phần tiến vào bên trong, Nghệ Phong thật sự không dám đi. Đẳng cấp của ma thú và linh bên trong hiển nhiên không chỉ dừng ở nhất giai, bọn chúng căn bản không phải tồn tại Nghệ Phong có thể đối phó, hần rất biết lượng sức mình.

Nghệ Phong ma luyện trong rừng rậm Lam Linh thêm một tuần, lúc nào đói thì nướng thịt ma thú ăn. Thực lực không ngừng tiến lên, rất nhanh đã đạt đến cửu giai đỉnh phong. Kết quả như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nghệ Phong, theo như tính toán ban đầu của hần, cho dù dựa vào trợ giúp của hồn lực sư giai bát cấp, cũng cần khoảng một tháng mới có thể miễn cưỡng đạt được trình độ như vậy.

Kết quả như vậy làm Nghệ Phong không khỏi cảm thán sự thần kỳ của Lăng Thần Quyết. Đương nhiên, chuyện bản thân hần là đệ tử của Sư cấp cũng không thể thiếu được. Bằng không, công pháp tùy ý làm sao ưu tú như vậy, cho dù Nghệ Phong nỗ lực thế nào, làm sao trong một tuần có thể đề thăng tới bình cảnh này.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, vừa mới giết một con Linh đặc biệt giao hoạt khiến hần tiêu hao rất nhiều thể lực. Cảm giác được toàn thân đau đớn, hần liền ngồi xuống, hần muốn thừa dịp cơ hội này, xem xem có cơ hội đột phá bình cảnh đến Sĩ Cấp hay không.

Ấn kết rườm rà được kết lại trong tay Nghệ Phong, tâm thần hơi dung nhập vào trong cơ thể, linh khí ở trạng thái khí lắng lắng lưu lại trong kinh mạch của Nghệ Phong. Tâm niệm Nghệ Phong vừa chuyển, linh khí không màu trong cơ thể Nghệ Phong lại chậm rãi lưu chuyển ra.

Không thể không nói, Nghệ Phong đã chiếm một đại tiện nghi. Người chưa đạt tới Sư Cấp căn bản không thể nhìn vào bên trong cơ thể. Nhưng hồn lực của hắn lại đạt được Sư Cấp bát giai. Điều này cũng dẫn đến, Nghệ Phong có thể khống chế đầu khí chính xác hơn, đột phá cũng dễ hơn rất nhiều. Dù sao, càng hiểu biết về tình huống trong cơ thể, Nghệ Phong có thể biết bản thân nên làm cái gì hơn.

Hồn lực khống chế vận chuyển từng vòng trong kinh mạch, ở chính giữa kinh mạch trọng tổ, cũng chính là vị trí bụng dưới hơi hướng lên trên, phảng phất giống như có khí hải cực đại, vô số linh khí lưu chuyển đến đây, luôn được hấp thu sạch sẽ, sau đó chậm rãi xoay tròn bên trong.

Sau một chiều Lăng Thần Quyết của Nghệ Phong, vô số linh khí từ bên ngoài cơ thể được hấp thu vào bên trong, sau khi vận chuyển một vòng trong kinh mạch, lại chậm rãi rót vào trong khí hải, linh khí không màu gia nhập vào trong, cũng không tạo ra biến hóa quá lớn, bên trong khí hải vẫn là những dòng xoáy nhỏ nhỏ chậm rãi xoay tròn.

Nghệ Phong biết, số lượng linh khí này căn bản không tạo nên biến hóa gì. Động tác trên tay hắn biến ảo càng nhanh, từng đạo linh khí từ khắp người Nghệ Phong dung nhập vào trong cơ thể. Sau khi dựa theo lộ tuyến hành công của Lăng Thần Quyết vận chuyển một vòng, bị não hải thần bí hấp thu một phần, sau đó một luồng rót vào khí hải.

Nghệ Phong hơi há miệng ra rồi khép lại, phối hợp với hô hấp này, xung quanh hình thành một đạo phong ba nhỏ nhỏ, mang theo lá rụng trên mặt đất, không ngừng xoay tròn trong hư không.

Nghệ Phong phân ra một đạo tâm thần dung nhập vào trong khí hải, dựa vào hồn lực không ngừng đề thăng tốc độ xoay tròn của dòng xoáy. Tốc độ vòng xoáy từ trong ra ngoài, từ từ nhanh hơn. Cùng với linh khí gia nhập ngày càng nhiều, tốc độ dòng xoáy cũng càng lúc càng nhanh, linh khí bên ngoài cũng vì sự đẩy đưa của linh khí mà không ngừng tới gần dòng xoáy trung tâm.

Biến hóa này, mặc dù linh khí bên ngoài cơ thể không ngừng rót vào, thế nhưng dòng xoáy lại càng ngày càng nhỏ, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Âm.

Một tiếng nổ rất nhỏ trầm muộn vang lên, thân thể Nghệ Phong bỗng nhiên chấn động, dòng xoáy trong cơ thể cũng chỉ lớn bằng một hạt táo, rút nhỏ hơn dòng xoáy lớn bằng nắm tay vừa rồi mấy lần. Tốc độ trong ngoài của dòng xoáy lớn bằng hạt táo, cũng đạt đến độ đồng đều, khi linh khí một lần nữa rót vào bên trong, cũng không thể dung nhập vào trong dòng xoáy.

Nghệ Phong biết, lần này bản thân đã đạt đến cực hạn. Nhìn dòng xoáy kia không ngừng rút nhỏ xuống mấy lần, khoe miệng Nghệ Phong lại phảng phất mỉm cười.

Mặc dù lượng biến nhỏ, thế nhưng chất lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nhìn dòng xoáy rất thưa thớt, nhưng hiện tại mật độ linh khí lại mạnh hơn vài lần, dòng xoáy không màu của cũng hơi hiện ra màu trắng.

Nghệ Phong chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt đen kịt hiện lên một đạo tinh quang, hắn lật bàn tay trắng bệch, ngũ khí không tin thì thảo lắm lắm.

- Tới Sĩ Cấp rồi sao?

Cảm giác thần thanh khí sảng khiến Nghệ Phong không thể không tin. Hắn đã đạt tới Sĩ Cấp, kết quả như vậy khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. Vốn hắn chỉ muốn nếm thử xem có thể đột phá bình cảnh hay không, cũng không ôm hi vọng quá lớn, không ngờ lại không có bất cứ vương mắc nào, nhẹ nhàng đạt được đột phá.

- Lẽ nào, ta thật sự là thiên tài hay sao?

Nghệ Phong quan sát bản thân, hắn gật đầu rất chắc chắn, trên thế giới này, không có ai thiên tài hơn mình.

Đột phá đến Sĩ Cấp, Nghệ Phong cũng không muốn tiếp tục ở lại Dãy núi Lam Linh. Dù sao tròn một tháng không thấy bóng người, bản thân cũng nên đến Thánh địa mạo hiểm một lần, bằng không bọn người đại trưởng lão sẽ lại tìm hắn khắp nơi.

Sự cường hãn của công pháp Mị Ảnh lúc này cũng biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, lộ trình vốn cần mấy canh giờ, Nghệ Phong lại chỉ dùng không đến một canh giờ đã quay về Thánh địa. Không thể không nói, công pháp Thiên cấp cực kỳ phi phàm, Nghệ Phong mới tu luyện chưa đến một tháng đã có được tốc độ như vậy. Nếu như tu luyện đến mức tận cùng thì còn khủng khiếp đến mức nào. Nghệ Phong thật sự không dám tiếp tục tưởng tượng.

Nghệ Phong quyết định, phải giành nhiều thời gian hơn để tu luyện công pháp Mị Ảnh, cảm giác một bước nghìn dặm, thật sự quá sáng khoái.

- Lão nhân, xem mặt mũi công pháp Thiên cấp mà ngươi cho ta, sau này ta phải đối xử với ngươi tốt hơn một chút. Sau này có cơ hội, ta sẽ tìm Như Hoa đến cùng ngươi... Hắc hắc...

Trong lòng Nghệ Phong cười hắc hắc, hắn nghĩ đến một số hình ảnh nào đó, nụ cười trên mặt càng khiến người ta sợ hãi.

- Nghệ Phong sư huynh...

Một thanh âm tức giận bỗng nhiên vang lên bên tai Nghệ Phong, cắt đứt tư tưởng tà ác của hắn, Nghệ Phong đang cúi đầu bước đi, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Trước mắt hấn là một nữ tử, đại khái mười tám xuân xanh. Trên thân hình cao gầy khỏe đẹp mặc một chiếc váy dây đeo, để lộ ra những đường cong trắng muốt tuyệt đẹp, chiếc váy dài chưa tới đầu gối, đôi chân nhỏ trắng trẻo đung đưa trong không khí, trên khuôn mặt được tô đầy son phấn, mùi nước hoa cực kỳ nồng đậm xộc thẳng vào mũi Nghệ Phong.

Nghệ Phong nhú mày, nhìn nàng bình thần hỏi:

- Có việc gì?

Trong đôi mắt nữ tử lấp lánh nước mắt, ngữ khí đầy nũng nịu:

- Nghệ Phong sư huynh, sư huynh có thể giúp ta không?

Toàn bộ cơ thể lắc lư, vô cùng quyến rũ, phảng phất giống như không cẩn thận sẽ ngã vào trong lòng người. Mị lực toát ra từ người nàng, khiến người khác không kìm được, toát ra tà hỏa.

Nghệ Phong biết nữ tử này, ở Thánh địa này nàng ta cũng là nhân vật phong vân, thích lăng lơ ve vãn, mị thuật trên người phối hợp với tư thái quyến rũ thì càng vô địch.

Nhưng rất đáng tiếc, mặc dù nữ nhân này vô cùng hấp dẫn, nhưng lại là nữ nhân Nghệ Phong rất chán ghét. Bởi vì nàng ta thân mật với tất cả nam tử trong Thánh địa, người nào cũng thông đồng, làm Nghệ Phong cảm giác ghê rợn. Đặc biệt là loại mị thái giả vờ nhõng nhẽo của nàng ta, hấn cực kỳ ghét.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 58: BỆNH CỦA THIÊN NGHỊCH RẤT “PHIỀN PHỨC”.

- Nghệ Phong sư huynh...

Thanh âm nũng nịu lại vang lên bên tai Nghệ Phong, mặc dù Nghệ Phong không hề có thiện cảm với giọng nói này, nhưng xương cốt không kìm được cảm giác tê dại.

- Dung Mị, sau này đừng giờ trò nũng nịu trước mặt ta, còn nữa, bản thiếu không thích loại nữ nhân thấy nam nhân là dính vào.

Nếu là nữ nhân khác, Nghệ Phong ngược lại sẽ chơi đùa vui vẻ với nàng, thuận tiện phát sinh một chút chuyện trăng gió cũng không tệ, thế nhưng hấn không hề có hứng thú với nữ nhân có thân hình ông ẹo, cuộc sống thối nát như Dung Mị, mặc dù nữ nhân này xác thực rất xinh đẹp.

Dung Mị ngẩn ngơ, sắc mặt có chút trắng bệch, xen lẫn tức giận: cho dù người có trở thành một phế nhân, người vẫn khinh thường ta như trước sao? Vẫn xem ta là loại người trong tưởng tượng của người sao? Trong mắt người, có lẽ chỉ có Thi Đại Nhi sư muội mới có thể được người để ý.

Dung Mị nhớ tới Thi Đại Nhi, trong mắt nàng hiện lên sự đố kỵ mãnh liệt, tuy rằng không cam lòng, thế nhưng không thể không thừa nhận, nữ nhân giống như tinh linh, vốn không nên thuộc về thế gian này. Điều khiến Dung Mị không chịu được nhất là, bản thân tu luyện mị thuật hơn mười năm, nhưng vẫn không bằng Thi Đại Nhi. Mị của nàng lúc nào cũng có thể tìm được vết tích, còn mị của Thi Đại Nhi trong nháy mắt có thể câu dẫn hồn phách con người.

Nếu như mị của Dung Mị là loại ngoại mị dựa vào thân thể uốn éo kiểu cách, thì Thi Đại Nhi lại chính là nội mị, có thể chấn động tâm phách con người trong chớp mắt, không cố ý chế tạo, vì vậy không hề để lại vết tích.

Dung Mị thấy Nghệ Phong không để ý đến mình, đang chuẩn bị bỏ đi, trong lòng chợt hiện lên tiếng bi ai. Xem ra, hôm nay khó làm gì được hấn rồi.

...

- Tại sao người lại ở đây?

Nghệ Phong thấy Thiên Nghịch dựa vào một gốc cây, lạnh lùng nhìn sang, hấn bắt giác bước qua, vô nhẹ lên vai Thiên Nghịch, cũng lười nhác dựa vào một gốc cây khác, nhãn thần chuyển hướng nhìn về phía Dung Mị.

Thiên Nghịch vẫn dùng một giọng điệu lạnh lùng như trước trả lời:

- Khắc Lạp Khắc muốn làm một chút chuyện hỗn đản, ta chỉ đến xem?

- Chuyện hỗn đản? Dung Mị?

Nghệ Phong nghi hoặc nói, lập tức không khỏi mỉm cười:

- Ngươi quản nhiều như vậy làm gì, tính tình của Dung Mị như thế nào, ngươi còn không biết, nếu hai bên nam nữ người ta đều đã nguyện ý. Ngươi xen vào việc của người khác làm cái gì?

Nghệ Phong rất hiếu kỳ, Thiên Nghịch nổi tiếng lạnh lùng ở Thánh địa, tại sao lại để ý đến những chuyện này, với tính cách của y, cho dù có bao nhiêu người chết trước mặt y, hẳn cũng không thêm để ý.

Nghệ Phong nhìn lướt qua Dung Mị đang vô cùng quyến rũ, rồi lại cổ quái nhìn Thiên Nghịch nói:

- Huynh đệ, không phải ngươi thích nữ nhân này chứ?

Thiên Nghịch liếc mắt nhìn Nghệ Phong, không nói gì, vẫn lạnh lùng nhìn về phía giữa sân.

- Khốn kiếp... Huynh đệ, ngươi làm sao vậy, mắt ngươi mù rồi sao. Nữ nhân này quả thật vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng, ngươi có thấy lúc nào nàng ta cũng dính vào nam nhân khác hay không, ngươi có thể nhìn nữ nhân của mình ngày ngày cặp kè với nam nhân khác sao?

Nghệ Phong vỗ vai Thiên Nghịch, tận tình khuyên bảo.

- Huynh đệ, ngươi không thích nàng thật chứ. Lẽ nào ngươi muốn trói nàng trong nhà? Điều này là không thể, hạn chế tự do của người khác là vi phạm nhân quyền. Chúng ta đều là thiếu niên kiệt xuất, tuyệt đối không thể làm như vậy. Nếu không như vậy đi, nếu ngươi thực sự thích nàng, ta sẽ cho ngươi mượn chút mê dược, mỗi ngày ngươi cho nàng ăn một chút, để nàng không đi đâu được, chúng ta cũng tôn trọng nhân quyền.

Nghệ Phong thở dài, rất bất đắc dĩ nói.

Thiên Nghịch cực kỳ khinh bỉ nhìn Nghệ Phong: Ngươi thật không biết xấu hổ, còn dám nhắc tới nhân quyền, dùng mê dược cũng là nhân quyền sao? Chỉ có nam nhân vô sỉ giống như ngươi mới nói ra những lời như vậy.

Thiên Nghịch thấy Nghệ Phong lại chuẩn bị thao thao bất tuyệt, hẳn vội vàng nói:

- Ta không thích Dung Mị!

- Mẹ kiếp! Huynh đệ ngươi không phải chứ? Nữ nhân xinh đẹp, quyến rũ như vậy mà ngươi lại không thích? Ngươi có phải kẻ bất lực không? Nếu đúng như vậy, ngươi cứ nói với ta, không việc gì phải xấu hổ, y thuật của ta không tầm thường. Công năng của nam nhân bất kể như thế nào, ta cũng có thể chữa khỏi.

Nghệ Phong rất thương cảm nhìn Thiên Nghịch, trong mắt tràn đầy vẻ thông cảm.

Thiên Nghịch cảm giác bản thân sắp phát điên, sắc mặt đỏ ửng, nắm chặt tay. Mỗi lần ở cùng với tên ghê tởm này, hẳn đều có cảm giác muốn đánh hắn một trận.

Nghệ Phong thấy Thiên Nghịch sắp phát điên, trong lòng không khỏi cười trộm: hắc hắc, ta thích nhìn khối băng biến thành con cua đỏ.

- Huynh đệ, nói thật, nữ nhân giống như Dung Mị ngươi còn không thích, vậy thì vấn đề của ngươi không hề đơn giản. Ta giúp ngươi nấu 180 bao bồ dương, ...

- Câm miệng!

Thiên Nghịch không thể nhịn được nữa, hẳn cắn răng nói:

- Ta chỉ không thích nàng ta.

Hỗn đản này, vừa rồi còn khuyên ta không thích, bây giờ lại khuyên ta thích, từ lúc nào hắn có thể thống nhất ý kiến của mình chứ?

- Ngươi không thích nàng? Ta nghĩ nam nhân nào cũng thích nàng. Lẽ nào, ngươi là...

Nghệ Phong kinh hãi lui ra phía sau hai bước nói tiếp:

- Thiên Nghịch, ta có thể chắc chắn nói cho ngươi biết, ta không thích nam nhân, ngươi đừng để ý đến ta, tuy rằng ta rất tuần tú, nhưng ...

Thiên Nghịch nghe thấy những lời Nghệ Phong nói mà choáng váng, hẳn thật sự có suy nghĩ muốn dùng nắm đấm đập chết Nghệ Phong. Lẽ nào hỗn đản này không thể suy nghĩ đứng đắn được sao?

- Thiên Nghịch. Người đừng trừng mắt nhìn ta, người phải hiểu được. Đây là một loại bệnh. Căn bệnh này, ta nghĩ ta không chữa được, nếu không người hãy đi tìm tam trưởng lão, hẳn có thể nguyện ý giúp đỡ người.

Nghệ Phong thở dài, cảm thấy rất bất đắc dĩ vì bản thân không thể trợ giúp Thiên Nghịch.

Thiên Nghịch hít sâu một hơi, che lỗ tai lại, không muốn nghe Nghệ Phong tiếp tục laï nhài. Hẳn sợ nếu nghe nữa, hẳn sẽ không kìm được cảm xúc muốn đánh người. -

Nghệ Phong thấy Thiên Nghịch bịt tai lại, hẳn không khỏi sùng sốt, lập tức tỏ vẻ than thở:

- Một thanh niên tốt như vậy, tại sao lại thích nam nhân chứ? Thật đáng tiếc, đúng là khiến bao nhiêu thiếu nữ phải rơi lệ.

Nghệ Phong rung đùi đắc ý, ánh mắt nhìn về phía Dung Mị. Chỉ thấy một nam tử đứng cạnh Dung Mị, vẻ mặt ân cần nói:

- Dung Mị sư muội, hôm qua ta chiếm được một quyển công pháp Nhật giai cao cấp. Ta tặng cho nàng, thế nào?

Nhưng cặp mắt dâm uế của hắn lại nhìn khắp người Dung Mị từ trên xuống dưới, giống như chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Nghệ Phong cũng biết thiếu niên này, hẳn cũng là một trong những đệ tử có tư cách tiến vào sau núi, Khắc Lạp Khắc, là một kẻ nổi tiếng vô sỉ ti tiện trong đám đệ tử tại Thánh địa. Ở một nơi vốn không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào như Thánh Tông, còn có thể được người ta dùng từ cần bã để hình dung ra y. Nghệ Phong cũng rất bội phục, điều này ít nhất nói rõ hắn đã ti tiện đến một loại cảnh giới cực cao. Thi Đại Nhi từng nói, nhân phẩm của Khắc Lạp Khắc và Nghệ Phong không sai biệt lắm. Trong nháy mắt Nghệ Phong thay đổi quan niệm với Khắc Lạp Khắc, người có nhân phẩm không khác biệt gì mình, vậy chẳng phải nói người này cao nhã, quân tử, ưu tú, chính nghĩa lắm liệt sao.

Cũng vì điều này, trong ánh mắt Nghệ Phong nhìn Khắc Lạp Khắc tràn đầy thương thức. Thời hiện đại, người cao thượng giống như mình cũng không có nhiều.

- Khắc Lạp Khắc sư huynh, cảm tạ hảo ý của sư huynh. Chỉ là, ta cũng biết đạo lý tham thì thâm.

Dung Mị uyển chuyển cự tuyệt, khiến Nghệ Phong rất nghi hoặc, nữ nhân này cũng biết cự tuyệt nam nhân sao.

- Sư muội...

Khắc Lạp Khắc tựa hồ rất sốt ruột, hắn đột nhiên đưa cánh tay túm lấy Dung Mị. Nhưng Dung Mị đã có phòng bị, nàng lắc mình né tránh.

- Sư huynh, xin sư huynh can trọng một chút.

Dung Mị hừ lạnh nói.

Nghệ Phong nhìn thấy màn này, không khỏi khinh bỉ nhìn Khắc Lạp Khắc. Như vậy mà cũng để Dung Mị chạy thoát, thực không phải nam nhân. Thật không biết tại sao hắn lại có tư cách tiến nhập vào sau núi. Xét về thực lực, hẳn cũng không mạnh hơn hắn nhiều lắm. Dung Mị, Thiên Nghịch còn mạnh hơn hắn rất nhiều. Chỉ là không rõ, tại sao Dung Mị lại có vẻ rất sợ hãi Khắc Lạp Khắc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 59: LÝ DO BUỒN HẸN CỦA THIÊN NGHỊCH.

- Thiên Nghịch, Dung Mị hình như không vui lắm, người không đi giúp nàng sao?

Nghệ Phong trêu chọc nhìn Thiên Nghịch, trong mắt tràn đầy ý tứ thăm dò.

- Không có hứng thú!

Thiên Nghịch lạnh lùng nói.

- Mẹ kiếp, không có hứng thú sao người còn tới.

Nghệ Phong nhìn Thiên Nghịch rất xem thường nói.

- Ta nhìn Khắc Lạp Khắc không vừa mắt.

Thiên Nghịch vẫn giữ ngữ khí lạnh lùng như trước, lại giải thích hành vi của mình.

Nghệ Phong không khỏi sùng sốt, trong lòng không nhận được mắng to: ta vốn tưởng rằng ta đã đủ kiêu ngạo, thế nhưng so với Thiên Nghịch hỗn đản này, cảnh giới của mình còn kém rất xa. Hắn có thể nhìn một người không vui, trước mặt Tiêu Công không nói một lời đã bắt đầu đánh người, hắn có thể nhìn người không vui, ở Thánh địa cũng muốn đến một trận. Hơn nữa sự không vui này không hề có lý do.

Nghệ Phong sờ đầu mình, hắn dựa vào đại thụ, hoàn toàn bị Thiên Nghịch đánh bại. Bản thân hắn hiện tại nhìn thấy tên hỗn đản Thiên Nghịch này cũng cảm thấy không vui, có phải nên đánh hắn một trận hay không?

- Dung Mị sư muội, đến phòng ta đi. Ta sẽ tặng bản Nhật cấp công pháp cho nàng.

Trong ánh mắt của Khắc Lạp Khắc lộ ra hỏa quang, vờn quanh các đường cong trên cơ thể Dung Mị.

Dung Mị mỉm cười, lắc lư thân thể như rần nước của mình, trong tiếng cười khanh khách lộ ra vẻ mê hoặc:

- Sư huynh, sư huynh thật đáng ghét, chỉ biết nhắm vào người ta. Chỉ là hôm nay người ta không được khỏe, sư huynh xem có thể để lần sau hay không?

Khắc Lạp Khắc hiển nhiên không tốt tính như vậy, hắn lắc đầu nói:

- Không được, nàng nhất định phải lấy hôm nay.

Nói xong, tay hắn lại túm về phía Dung Mị, nhìn tình cảnh này, hắn thật sự nghĩ tới sẽ đánh một trận chiến hữu nghị ở đây.

- Sư huynh, xin sư huynh giữ ý một chút.

Ánh mắt Dung Mị lại trở nên lạnh lùng, điều này khiến Nghệ Phong rất nghi hoặc. Nữ nhân này, bình thường giả vờ quyến rũ câu dẫn người khác. Thế nhưng, vì sao chỉ cần Khắc Lạp Khắc đụng đến nàng, nàng liền tức giận. Kỳ thực Khắc Lạp Khắc cũng rất đẹp trai, cự tuyệt nam nhân hình như không phải phong cách của nàng.

Khắc Lạp Khắc tựa hồ cũng tức giận:

- Kỳ nữ thói, thu hồi mị thuật của ngươi đi. Nếu là trước kia, ta thực sự không chống đỡ được, chỉ là hiện tại, cái này vô dụng với lão tử.

Trong lòng Dung Mị khẽ run sợ, mị thuật của mình đối đãi với tất cả nam nhân trong toàn bộ Thánh địa, ngoại trừ ba người Thiên Nghịch, Lưu Phong, Nghệ Phong có thể chống đỡ. Tại sao hiện tại đến tên Khắc Lạp Khắc cũng có thể chống đỡ, điều này khiến nàng không khỏi sợ hãi, Khắc Lạp Khắc vẫn chú ý đến thân thể của nàng. Huống chi loại người nhân phẩm ti tiện như vậy, thủ đoạn gì cũng có thể làm được.

Nghệ Phong rất nghi hoặc nhìn Thiên Nghịch nói:

- Mị thuật của Dung Mị rất lợi hại sao? Ngay cả Khắc Lạp Khắc cũng không chống đỡ được. Hình như Khắc Lạp Khắc chỉ có Nhân Cấp lục giai.

Thiên Nghịch trắng mắt nhìn nói:

- Cũng không phải mỗi người đều có điều kiện cơ ngộ của mình sao. Mị thuật của Mị Tông, ngươi nói còn không mạnh?

Khi Nghệ Phong nghe thấy những lời này, thật sự không khỏi sùng sốt, không ngờ Dung Mị lại là đệ tử của Mị Tông. Chuyện này cũng khó trách, mị thuật kia, cho dù là mình cũng phải rung động, huống chi là người khác.

- Ta thật sự rất hiếu kỳ. Khắc Lạp Khắc làm thế nào chống đỡ được mị thuật của Dung Mị?

Thiên Nghịch quay đầu về phía Nghệ Phong dò hỏi. Mặc dù toàn bộ Thánh địa đồn đãi Nghệ Phong là phế nhân. Thế nhưng hắn cũng biết, không phải ai cũng biết được sức mạnh ẩn giấu của Nghệ Phong. Người khác không biết đáp án này, nhưng hắn tin tưởng Nghệ Phong nhất định sẽ biết.

Quả nhiên, Nghệ Phong không để hắn thất vọng, hắn bình thân giải thích nói:

- Đọc độc, Khắc Lạp Khắc dụng độc che đậy một số cảm quan của mình. Lúc này mới chặn mị thuật của Dung Mị.

- Độc thuật? Tại sao hắn lại biết độc thuật?

Thiên Nghịch nghi hoặc nói.

Nghệ Phong tiếp tục giải thích:

- Chuyện này không có gì kỳ quái, nội tình của Thánh địa cao sâu hơn các ngươi nhìn thấy. Hắn có độc sư dạy dỗ cũng không có gì kỳ lạ. Dù sao, nhân phẩm của Khắc Lạp Khắc vốn được đại lục đánh giá là tâm lý hắc ám, vốn là cái được các Độc sư yêu thích.

Thiên Nghịch lúc này mới hiểu ra:

- Cho nên người cũng được các độc sư hắc ám đó yêu thích.

Nghệ Phong sững sốt, lập tức mắng:

- Khốn kiếp, người không thấy bản thiếu là người cao thượng thế nào sao? Bọn hắc ám đó sao có thể đánh đáng đến ta?

Thiên Nghịch nhìn Nghệ Phong rất xem thường, sau đó hỏi:

- Độc thuật của hắc thế nào? So với người thì làm sao?

Nghệ Phong khinh thường nói:

- Không nên dùng loại rác rưởi như vậy so sánh với ta, mặc dù ta chỉ biết một chút, nhưng vẫn mạnh hơn hắc nhiều.

- Làm sao người thấy được ?

- Toàn thân hắc có vẻ cứng nhắc, hiển nhiên do dùng độc không chính xác tạo thành. Ta nghĩ độc phong cảm quan của hắc có lẽ là độc sư ở phía sau hắc cho, hắc không phối chế được. Yêu cầu của trùng độc tổ này cực kỳ cao.

Nghệ Phong giải thích, điều này cũng khiến Thiên Nghịch thờ ra một hơi.

Nghệ Phong thấy Thiên Nghịch xả hơi, không khỏi cười nói:

- Người cũng đừng vui mừng quá sớm. Tuy rằng độc thuật của hắc không cao. Thế nhưng, dưới Sư Cấp khẳng định không phải đối thủ của y. Không phải mỗi một độc sư đều dám dụng độc của chính mình. Mặc dù hắc dùng cũng không hoàn mỹ, thế nhưng cũng nói rõ hắc có chút thực lực.

- Khốn kiếp...

Thiên Nghịch không nhịn được, mắng chửi:

- Có thể đối kháng với độc sư Sư Cấp, người còn nói hắc không mạnh?

Nghệ Phong bắt đầu dĩ nhún vai, sau khi hắc nhìn thấy độc thuật của ngũ trường lão, thật sự không có độc thuật của nhiều người có thể được hắc xem trọng.

Thiên Nghịch thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Nghệ Phong hỏi:

- Độc thuật của người đạt đến loại giai tầng nào?

Nghệ Phong nói:

- Có thể miễn cưỡng đối phó với Sư Cấp.

Nghệ Phong không có đầu khí chống đỡ, độc thuật suy giảm trên diện rộng. Dù sao, cho dù người phóng độc chậm, không có lực đạo, độc thuật của người cao tới đâu cũng vô dụng.

Thiên Nghịch hít sâu một hơi, không nhịn được lui về phía sau hai bước. Hồn đản này quả nhiên không thể đối đãi như thường nhân. Lưu Phong, một năm sau người sẽ rất thương cảm.

- Người giúp ta đánh tên hồn đản này một trận thì thế nào?

Thiên Nghịch đột nhiên đề nghị.

Biết độc thuật của Khắc Lạp Khắc, Thiên Nghịch cũng không dám đối chọi trực diện, tuy rằng hắc rất lãnh khốc, nhưng cũng không ngu ngốc.

Nghệ Phong đồng ý nói:

- Có thể, nhưng người có thể nói cho ta biết? Tại sao người lại không vui khi nhìn thấy y. Hình như người và hắc không có đụng độ?

Thiên Nghịch liếc mắt nhìn tay của Khắc Lạp Khắc, một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Phụ mẫu ta bị một người trên tay có vết hồng ban hình tam giác giết chết. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Nghệ Phong sững sốt, lập tức nhìn về phía mu bàn tay của Khắc Lạp Khắc, quả nhiên thấy phía trên có một khối hồng ban nho nhỏ. Nếu như không nhìn cẩn thận, thật sự không thể phát hiện.

Nghệ Phong cố quai nhìn Thiên Nghịch: tiểu tử này có ý tứ rằng, trên tay người nào có hồng ban thì chính là người giết chết phụ mẫu y, hấn hận tất cả những người có hồng ban hình tam giác trên tay. Chắc chắn, lý do này thực buh hấn. Xem ra, tên xui xẻo lần trước cũng là vì trên tay có một vết hồng ban.

Nghệ Phong lắc đầu. Hấn cũng không định nói gì với thủ đoạn trả thù tựa hồ kỳ dị của Thiên Nghịch, người nào cũng có nỗi khổ trong lòng.

Nghệ Phong vỗ vai Thiên Nghịch nói:

- Trận chiến này, ta đấu giúp ngươi.

Mặc dù Nghệ Phong không thù ghét Khắc Lạp Khắc, thế những điều khiến hấn không chịu được nhất là, lại có người có thể đặt nhân phẩm của hấn ngang hàng với loại người đó. Huống hồ, yêu cầu của huynh đệ, hấn cũng không thể cự tuyệt.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong liền bước về phía Khắc Lạp Khắc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 60: KHẮC LẠP KHẮC KHÔNG ĐƠN GIẢN

- Dung Mị sư muội, hừ, nàng cự tuyệt ta nhiều lần như vậy, nàng cho rằng lần này nàng có thể chạy thoát sao?

Khắc Lạp Khắc cười hắc hắc như con chuột mài răng. Toàn thân nhào về phía Dung Mị, đáng đập bại hoại thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

- Khắc Lạp Khắc sư huynh, nếu sư huynh tiếp tục tiến đến, ta sẽ không khách khí.

Trong giọng nói của Dung Mị tràn đầy kinh hoàng, cước bộ không ngừng rút lui về phía sau.

- Nàng chạy sao? Nàng có thể chạy đi đâu?

Khắc Lạp Khắc chăm chọc nhìn Dung Mị. Thực lực của hấn xác thực không mạnh bằng Dung Mị, thế nhưng dựa vào độc thuật của bản thân, ở Thánh địa, những đệ tử có thể khiến hấn cố kỵ rất ít. Cho dù là Lưu Phong danh tiếng đang nổi như cồn hiện tại, hấn cũng không để mắt.

- Chắc chắn! Mất mặt, thật quá mất mặt. Lâu như vậy, ngay cả một nữ nhân cũng đối phó không được. Ngươi cũng quá mất mặt, bị đánh đồng nhân phẩm với ngươi, ta cảm thấy thật mất mặt.

Nghệ Phong từ dưới gốc cây cổ thụ bí ẩn bước ra.

Khốn kiếp, nhân phẩm của bản thiếu rõ ràng tốt hơn Khắc Lạp Khắc vạn lần. Tên hỗn đản này, làm chuyện xấu cũng không có một chút hàm lượng kỹ thuật, thật khiến cho ta mất mặt.

- Nghệ Phong?

Khắc Lạp Khắc nhìn thấy Nghệ Phong hơi có vẻ ngạc nhiên, lập tức nghi hoặc kêu lên.

- Thế nào? Ngươi ngạc nhiên khi thấy ta sao?

Nghệ Phong nhìn Khắc Lạp Khắc khẽ cười nói.

- Ngạc nhiên, đương nhiên là ngạc nhiên. Sao vậy? Phong thiếu cũng có hứng thú đến đây sao? Nếu như ngươi có hứng thú, ta thật ra có thể nhường ngươi lên trước.

Đáng vẻ dâm tặc vừa rồi của Khắc Lạp Khắc bỗng nhiên biến mất, rất hào phóng cười nói với Nghệ Phong.

Ánh mắt của Nghệ Phong bỗng nhiên ngưng trọng, cười nói:

- Ngại quá, ta không thích dùng đồ của người khác, còn cả thứ ta đã dùng qua lại bị người khác dùng.

Những lời của Nghệ Phong khiến sắc mặt Dung Mị hơi trắng bệch, nàng cắn môi, nhưng cũng không nói lời nào.

- Ha ha, nếu Phong thiếu không có hứng thú, vậy ta từ chối thì bất kính rồi. Ta cũng không ngờ Phong thiếu lại có yêu cầu cao như vậy, ta thì chỉ cần là nữ nhân là được.

Khắc Lạp Khắc liếc nhìn Nghệ Phong, cười nói.

Nghệ Phong nhìn nam nhân trước mặt, nụ cười trên mặt càng rõ ràng hơn: chẳng trách vị trưởng lão nào đó của Thánh địa lại giao độc thuật cho y, cũng khó trách hắn cũng có thể tiến nhập phía sau núi. Tốc độ biến sắc, thủ đoạn của hắn thật sự mạnh hơn Lư Phong rất nhiều.

- Nghệ Phong sư huynh...

Dung Mị thấy Khắc Lạp Khắc tiếp tục lao về phía mình, trong lòng nàng kinh hãi, không khỏi bước nhanh ra sau người Nghệ Phong, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Nghệ Phong, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Trên cánh tay Nghệ Phong truyền đến cảm giác mềm mại, khiến trong lòng hắn bất giác cảm thấy rung động. Hắn vừa định rút tay ra, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại lùi sâu cánh tay vào trong. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Dung Mị cảm giác được cánh tay trong lòng nàng không an phận, trên mặt nàng bất giác hiện ra vẻ đỏ ửng. Nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Nghệ Phong, trong lòng thầm nghĩ: Trưởng người thực sự không xem trọng ta, thì ra cũng là một tên ngụy quân tử. Nam nhân, quả nhiên đều là động vật ti tiện.

Khắc Lạp Khắc thấy Dung Mị trốn phía sau Nghệ Phong, hắn không khỏi cười nói:

- Phong thiếu, nếu ngươi thật sự có hứng thú, nói thẳng, ta có thể cho ngươi.

Thái độ thân thiện của Khắc Lạp Khắc khiến cho nụ cười trên mặt Nghệ Phong bất chợt biến mất. Hắn không sợ ngụy quân tử như Lư Phong, thế nhưng đối với loại tiểu nhân thực sự như Khắc Lạp Khắc, hắn thật sự rất cố kỵ.

- Ha ha, Khắc Lạp Khắc, trước kia Thi Đại Nhi nói chúng ta ti tiện như nhau, ta còn cười nhạt. Hiện tại mới phát hiện, đúng là có đạo lý nhất định, bất chấp thể diện của mình, dùng thủ đoạn đê tiện, lúc nào cũng muốn làm chuyện xấu xa. Điểm ấy ta vô cùng thương thức.

Nghệ Phong cười nói.

Dung Mị nghe thấy những lời Nghệ Phong nói, trên trán nàng bỗng chốc toát mồ hôi lạnh, cảm thấy xấu xa đê tiện còn nói những lời tự hào như vậy, quả nhiên là vô sỉ đến cực điểm.

- Quá khen quá khen. Ta còn kém cỏi hơn Phong thiếu rất nhiều. Ít nhất Phong thiếu không kiêu ngạo che giấu chúng ta xấu xa, đê tiện như nhau. Thế nhưng danh tiếng lại tốt hơn ta rất nhiều.

Khắc Lạp Khắc cười ha ha, phảng phất không hề để ý đến danh tiếng xấu xa ti tiện của mình.

- Đúng vậy.

Nghệ Phong khẽ cười nói:

- Danh tiếng của ta ở Thánh địa cũng không tốt hơn ngươi ít nhiều. Nói thật, ta rất thương thức ngươi.

Khắc Lạp Khắc cười nói:

- Ở Thánh địa, những người được ta coi trọng cũng không nhiều lắm, Phong thiếu là người đầu tiên.

Trong lòng Dung Mị thầm phát lạnh: hai người này đang có xu thế ức hiếp mình, lẽ nào lần này mình thật sự lành ít dữ nhiều?

Quả nhiên, Khắc Lạp Khắc nói:

- Phong thiếu, nữ nhân phía sau ngươi, nếu như ngươi thích, ta sẽ tặng cho ngươi. Nếu như ngươi không thích, hãy nhường lại cho tiểu đệ hưởng thụ?

Nghệ Phong mỉm cười, quay đầu nhìn Dung Mị đang trốn sau lưng mình, quan sát y phục của nàng, vẫn có thể nhìn thấy những đường cong tuyệt diệu. Nghệ Phong biết, nếu hôm nay hắn không ở đây, e rằng Dung Mị khó chạy thoát kiếp nạn này. Hơn nữa, Nghệ Phong tin tưởng cho dù Khắc Lạp Khắc làm xong việc này, hắn tuyệt đối sẽ không phải chịu hình phạt nào của Thánh địa.

Không vì cái gì khác, mà bởi vì sự thông minh của Khắc Lạp Khắc, hắn dám không sợ hãi như vậy, như vậy có thể thấy, hắn có thể gánh chịu hậu quả.

- Vốn hai người các ngươi đánh một trận chiến hữu nghị, ta sẽ không ngăn cản. Chỉ là, rất đáng tiếc, trên bàn tay của ngươi lại có một nốt hồng ban hình tam giác.

Nghệ Phong khẽ cười nói.

Khắc Lạp Khắc tựa hồ rất nghi hoặc ý tứ của những lời này, nốt hồng ban hình tam giác của mình cũng chọc đến hấn sao? Lý do này cũng không hợp tình hợp lý lắm? Chỉ là, Khắc Lạp Khắc lập tức nở nụ cười, nói đạo lý với Nghệ Phong, chẳng khác nào nói với cục đá.

- Ha ha, lý do của Phong thiếu luôn khác biệt như vậy, vậy ngươi muốn làm thế nào? Nếu không, chờ ta hưởng thụ xong, chúng ta chậm rãi thảo luận vấn đề này?

Khắc Lạp Khắc không vì như vậy mà tỏ ra mất hứng, hấn vẫn vui vẻ nói cười.

Dung Mị nghe được những lời của Khắc Lạp Khắc, trái tim đột nhiên bị bóp chặt. Hai người trước mặt cũng không phải người bình thường, Nghệ Phong thật sự có khả năng đáp ứng điều kiện người khác cho rằng không có khả năng.

Nghệ Phong rút cánh tay mình ra khỏi bộ ngực mềm mại, mặc dù ở đó xác thực rất thoải mái, thế nhưng Nghệ Phong cũng không muốn thân thiết quá mức với Dung Mị.

- Kỳ thực ta không để ý đến chuyện đó, chỉ có điều, nếu ta cho ngươi hưởng thụ xong rồi mới đối phó ngươi, sợ là không có hiệu quả, dù sao ta đến đây là để khiến ngươi thống khổ.

Nghệ Phong cười nói, người không biết còn tưởng rằng hai người là bằng hữu nhiều năm không gặp.

Khắc Lạp Khắc nhìn nam tử trước mặt, trên mặt không có một tia biến ảo, chỉ là trong đáy lòng lại âm thầm tính toán: hấn không tin chuyện hiện tại đang lan truyền trong Thánh địa. Nếu tiểu tử này là phế nhân, sợ rằng tất cả mọi người trong Thánh địa này đều là phế nhân, cho dù kinh mạch của hấn bị đứt đoạn, không tu luyện được đầu khí, thì hấn tuyệt đối cũng không phải kẻ giản đơn. Người có thể được bọn người đại trưởng lão coi trọng như vậy, làm sao có thể là một tên phế nhân.

Khắc Lạp Khắc không đồng tình với Lưu Phong, mặc dù danh tiếng của hấn ở Thánh địa rất xấu xa, thế nhưng trong tình cảnh tất cả mọi người đều hận thù hấn, hấn còn có thể sống tiêu sái như vậy, cần rờ như vậy, hấn có thể giản đơn được sao! Huống chi, đây chính là Thánh Tông cá lớn nuốt cá bé. Cho nên, Nghệ Phong đồng dạng rất thận trọng với nam tử trước mặt, nếu so sánh Lưu Phong với Khắc Lạp Khắc thì đúng là một vở hài kịch không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 61: SO ĐẤU.

- Khắc Lạp Khắc, như vậy đi, ngươi để ta đánh một trận, sau này không có việc gì thì nhớ che vết hồng ban trên tay lại. Nói không chừng sau này chúng ta sẽ là bằng hữu tốt.

Nghệ Phong cười cười nói.

- Ha ha, Phong thiếu, với tính cách của ngươi, ngươi sẽ đáp ứng điều kiện như vậy sao? Chúng ta vốn cùng một loại người.

Khắc Lạp Khắc nhìn Nghệ Phong cười nói.

Nghệ Phong hơi suy nghĩ, bất giác rung mình. Trên tay buộc khối vải đỏ rêu rao khắp nơi, cảnh này có vẻ rất chọc cười.

- Nếu không, buộc miếng vải đen cũng được.

Nghệ Phong yếu ớt nói.

Khắc Lạp Khắc suýt nữa choáng váng: vải đen và vải đỏ có gì khác nhau?

- Ha ha, ta còn muốn biết Phong thiếu chuẩn bị đánh ta như thế nào.

Khắc Lạp Khắc cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong lòng, hấn quên mất bản thân bao nhiêu năm qua không hề tức giận, thế nhưng hôm nay lại bị mấy câu nói của Nghệ Phong chọc nổi giận.

- Ha ha, đánh thế nào, đương nhiên chỉ dùng tay đánh.

Nghệ Phong đỉnh đạc nói, bắt đầu xắn tay áo, rất có dáng dấp của lưu manh đánh nhau.

Dung Mị nhìn thấy màn này, lập tức sững sờ, giống như nhớ ra điều gì, nàng kéo tay Nghệ Phong nói:

- Nghệ Phong sư huynh, sư huynh...

Nghệ Phong bình thần liếc nhìn Dung Mị trang điểm rất xinh đẹp ở trước mặt, trong lòng thầm cười lạnh nói: Coi như ngươi còn có chút lương tâm, vẫn nhớ ra ta là một phế nhân.

Nghệ Phong không để ý đến Dung Mị, rút tay mình khỏi cánh tay của nàng, bước tới phía trước nói với Khắc Lạp Khắc:

- Chỉ dựa vào vũ lực của ngươi, căn bản không phải đối thủ của Dung Mị, nguyên nhân ngươi không hề sợ hãi chính là vì ngươi có độc thuật.

- Phong thiếu quả nhiên có nhãn lực tinh đời, nhưng lẽ nào ngươi muốn so đấu độc thuật với ta? Ha ha, ta chưa từng nghe nói Phong thiếu có học qua độc thuật.

Khắc Lạp Khắc khẽ cười nói. Nhưng trong lòng hắn cũng không khỏi kích động: Ở Thánh địa này, người hắn muốn đánh bại nhất chính là Nghệ Phong, nếu như có thể đánh bại Nghệ Phong, vậy vị trí đứng đầu sẽ thuộc về hắn, về phần Lưu Phong, hắn căn bản không thèm để tâm. Tuy rằng thực lực của tiểu tử đó rất mạnh, nhưng lại quá ngốc, không đáng để hắn xem trọng. Ở Thánh địa này, chỉ có ba người có thể khiến hắn xem trọng đó là: Thiên Nghịch, Thi Đại Nhi, và người hắn coi trọng nhất chính là Nghệ Phong.

Nghệ Phong cười nhạt, đương nhiên biết những người này có chủ ý gì. Ở Thánh địa này, chỉ cần có thể đè ép hắn thì bọn họ sẽ trở thành người đứng đầu của Thánh địa.

- Phong thiếu, cẩn thận.

Nói xong, Khắc Lạp Khắc không chút nghĩ ngợi, rút từ trong lòng ra mấy cây kim châm, phóng về phía Nghệ Phong.

Nghệ Phong nhìn đám kim châm dày đặc, hắn cười lạnh một tiếng, làm động tác khiến tất cả mọi người đều há miệng kinh hãi, đó là ung dung dùng tay bắt đám kim châm kia.

- Nghệ Phong sư huynh, có độc...

Dung Mị hô lớn, nàng không ngờ Nghệ Phong luôn thông minh, tại sao lại mắc phải sai lầm thấp kém như vậy.

Không hề lo lắng, bàn tay Nghệ Phong đón đỡ mấy cây kim châm, trên bàn tay trắng trẻo, từng vòng màu đen giống như mực nước lan tràn ra xung quanh, khiến Dung Mị nhìn thấy mà hoảng hốt.

Nghệ Phong nhìn thấy màn này, vẫn tỏ ra vô cùng ung dung, không để ý đến độc tố đang không ngừng lan tràn trên tay mình, đột nhiên múa may bàn tay trái bị mấy cây kim châm đâm vào, mấy cây kim bỗng nhiên đổi hướng bay về phía Khắc Lạp Khắc.

Khắc Lạp Khắc thấy thế, tựa hồ có chút khó hiểu: Nghệ Phong rốt cuộc đang làm cái gì? Hắn không nhanh bức độc, tại sao còn dùng kim châm của ta công kích ta. Lẽ nào hắn cho rằng độc được do ta phối chế sẽ có tác dụng với ta sao?

Mặc dù nghĩ như vậy, Khắc Lạp Khắc cũng không dám chủ quan coi thường, thân ảnh chợt lóe, tránh né mấy cây kim châm bắn về phía mình.

Nghệ Phong thấy thế, không khỏi cười khẽ một tiếng, Khắc Lạp Khắc quả nhiên cẩn thận hơn Lưu Phong.

Nghệ Phong nhìn độc tố màu đen đã sắp lan tràn lên cánh tay mình, lúc này hắn mới rút từ trong lòng ra mấy cây kim châm, vung tay lên, mấy cây kim châm đồng thời đâm vào cánh tay hắn, màu đen đang không ngừng lan tràn cuối cùng cũng dừng lại.

Nghệ Phong thấy thế, lại lấy từ Nạp linh giới ra một lọ dịch thể toả mùi thơm ngát thoang thoang, nhỏ vài giọt vào chỗ bị kim châm của Khắc Lạp Khắc đâm vào.

Làm xong tất cả, Nghệ Phong mới rút mấy cây kim châm từ trên cánh tay, động tác trên tay không ngừng biến ảo, từng cây kim châm không ngừng xếp hàng trên cánh tay, màu đen lan tràn cũng từng chút một bị đẩy đi, rất nhanh, mấy giọt dịch thể màu đen được bức ra khỏi những miệng vết thương bị kim châm vừa đâm vào.

Dung Mị và Khắc Lạp Khắc thấy cảnh tượng như vậy, đều tròn trĩnh mắt nhìn Nghệ Phong, bọn họ tựa hồ không thể tin được khi nhìn thấy bàn tay Nghệ Phong trở về màu sắc hồng hào như ban đầu.

Khắc Lạp Khắc không làm sao hiểu được, độc tố độc nhất mà mình có thể phối chế, tại sao lại bị người ta phá giải đơn giản như vậy?

- Ngươi là Y sư?

Khắc Lạp Khắc ngây người nhìn Nghệ Phong, với thủ đoạn giải độc vừa rồi của Nghệ Phong, có thể thấy rõ y thuật của Nghệ Phong hiển nhiên không thấp, điều này cũng nói rõ, độc thuật của hắn vô dụng trước mặt Nghệ Phong.

- Ngươi nói sao?

Nói đùa, độc thuật của ngươi như vậy mà cũng muốn ta xem trọng, chưa nói đến ta có thể dựa vào độc thuật của mình hóa giải, cho dù chỉ dựa vào y thuật, độc thuật của ngươi cũng không uy hiếp được ta.

- Thế nào? Không nhìn thấy những kim châm của ngươi có biến hóa gì sao? Có lẽ ngươi có được một số tin tức khác, cũng có thể thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của ngươi.

Nghệ Phong nhìn Khắc Lạp Khắc khẽ cười nói.

Khắc Lạp Khắc nghi hoặc nhìn Nghệ Phong, sau đó lại nhìn mấy cây kim châm nằm trên mặt đất. Tuy rằng hoài nghi mục đích Nghệ Phong làm như vậy, nhưng suy nghĩ một lát, hắn vẫn nhặt mấy cây kim châm lên.

Kim châm vẫn như vậy, đáng đáp tối đen không hề có biến hóa.

- Khốn khiếp, ngươi là kẻ ngốc sao. Ta kêu ngươi xem kim châm thì ngươi cứ xem đi. Bây giờ ngươi vận chuyển đầu khí của mình, xem xem còn có thể vận chuyển không?

Nghệ Phong nhìn Khắc Lạp Khắc rất xem thường.

- Ngươi còn là Độc sư?

Khắc Lạp Khắc cảm thấy đầu khí trong thân thể của mình giống như bị ràng buộc, dùng hồn lực không chế thể nào cũng không thể di động.

Khắc Lạp Khắc ngây người đứng tại chỗ: hắn vừa mới đoán rằng Nghệ Phong vừa làm chút thủ thuật với kim châm, thế nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới, Nghệ Phong là y sư đồng thời còn là một độc sư. Hơn nữa, nhìn thủ đoạn thi độc này, cũng biết thực lực của hắn cao hơn mình.

- Rất bất ngờ phải không? Ha ha, độc này do ta tìm tòi phối chế ra, chỉ có điều rất bất mãn là, nó chỉ có tác dụng với người dưới Sư Cấp, hơn nữa chỉ có hiệu quả trong một khắc.

Nghệ Phong thờ dài nói.

Lúc này Khắc Lạp Khắc mới thờ dài nhẹ nhõm. Nếu như một võ giả có thể ràng buộc đầu khí của hắn, vậy thì quả thực quá kinh khủng.

Dung Mị bình tĩnh nhìn Nghệ Phong, dù thế nào nàng cũng không thể nghĩ ra, Nghệ Phong lại là một độc sư, một độc sư bị thể nhân nhục mạ.

- Phong thiếu, lúc này ta mới chính thức phục ngươi. Nếu ngươi muốn đánh thì cứ đánh, chỉ có điều, trận chiến này, ta nhất định sẽ đòi lại.

Khắc Lạp Khắc rất quang côn nói.

Nghệ Phong thấy thể liền hơi sững sốt, thiện cảm trong lòng càng tăng thêm, hắn thật sự có chút không muốn xuống tay, đối với người có tính cách tương đồng với mình, Nghệ Phong luôn luôn thương thức.

- Thiên Nghịch, ngươi đừng trốn nữa, tự ra đánh đi.

Nghệ Phong quay sang bên cạnh kêu lên, trong sự ngạc nhiên của Khắc Lạp Khắc, dứt khoát đi sang bên cạnh.

Dung Mị thấy thế, cũng cắn cắn môi, đi phía sau Nghệ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 62: CHIẾN ĐẤU CỦA HAI NỮ NHÂN.

Khắc Lạp Khắc nghi hoặc nhìn Nghệ Phong, sau đó lại nhìn mấy cây kim châm nằm trên mặt đất. Tuy rằng hoài nghi mục đích Nghệ Phong làm như vậy, nhưng suy nghĩ một lát, hắn vẫn nhặt mấy cây kim châm lên.

Kim châm vẫn như vậy, đáng đáp tối đen không hề có biến hóa.

- Khốn khiếp, ngươi là kẻ ngốc sao. Ta kêu ngươi xem kim châm thì ngươi cứ xem đi. Bây giờ ngươi vận chuyển đầu khí của mình, xem xem còn có thể vận chuyển không?

Nghệ Phong nhìn Khắc Lạp Khắc rất xem thường.

- Ngươi còn là Độc sư?

Khắc Lạp Khắc cảm thấy đầu khí trong thân thể của mình giống như bị ràng buộc, dùng hồn lực không chế thể nào cũng không thể di động.

Khắc Lạp Khắc ngây người đứng tại chỗ: hắn vừa mới đoán rằng Nghệ Phong vừa làm chút thủ thuật với kim châm, thể nhưng dù thể nào cũng không nghĩ tới, Nghệ Phong là y sư đồng thời còn là một độc sư. Hơn nữa, nhìn thủ đoạn thi độc này, cũng biết thực lực của hắn cao hơn mình.

- Rất bất ngờ phải không? Ha ha, độc này do ta tìm tòi phối chế ra, chỉ có điều rất bất mãn là, nó chỉ có tác dụng với người dưới Sư Cấp, hơn nữa chỉ có hiệu quả trong một khắc.

Nghệ Phong thờ dài nói.

Lúc này Khắc Lạp Khắc mới thở dài nhẹ nhõm. Nếu như một võ giả có thể ràng buộc đầu khí của hắn, vậy thì quả thực quá kinh khủng.

Dung Mị bình tĩnh nhìn Nghệ Phong, dù thể nào nàng cũng không thể nghĩ ra, Nghệ Phong lại là một độc sư, một độc sư bị thể nhân nhục mạ.

- Phong thiếu, lúc này ta mới chính thức phục ngươi. Nếu ngươi muốn đánh thì cứ đánh, chỉ có điều, trận chiến này, ta nhất định sẽ đòi lại.

Khắc Lạp Khắc rất quang côn nói.

Nghệ Phong thấy thể liền hơi sùng sốt, thiện cảm trong lòng càng tăng thêm, hắn thật sự có chút không muốn xuống tay, đối với người có tính cách tương đồng với mình, Nghệ Phong luôn luôn thương thức.

- Thiên Nghịch, ngươi đừng trốn nữa, tự ra đánh đi.

Nghệ Phong quay sang bên cạnh kêu lên, trong sự ngạc nhiên của Khắc Lạp Khắc, dứt khoát đi sang bên cạnh.

Dung Mị thấy thế, cũng cắn cắn môi, đi phía sau Nghệ Phong.

- Còn việc gì sao?

Nghệ Phong nhìn Dung Mị vẫn lẳng lặng đi sau lưng mình, bất giác dừng lại, quay đầu nghĩ hoặc nhìn nàng.

Dung Mị cắn môi, vẻ kiều diễm trên người phảng phất ngày càng mạnh hơn, trên người nàng mặc bộ y phục rất đơn giản, làn da trắng trẻo, nõn nà lúc ẩn lúc hiện. Toàn thân toát ra vẻ quyến rũ mê người, đặc biệt đôi mắt như nước mùa thu, phảng phất như có lực hấp dẫn, muốn hút tất cả tâm trí của người đối diện, phối hợp với thân hình uốn éo như rắn nước, khiến Nghệ Phong không kìm được tà hỏa trong lòng.

Dung Mị thấy nhân thân Nghệ Phong nhìn mình hơi có chút ngây dại, trong lòng nàng chợt thấy vui mừng, khi vừa mới chuẩn bị có động tác, lại phát hiện hai bàn tay của mình đã bị tay trái Nghệ Phong gắt gao chế trụ, cái miệng nhỏ nhắn cũng bị nặn thành hình chữ o.

- Cô nương, thu hồi mị thuật của ngươi lại đi, nó vô dụng với ta.

Nghệ Phong bình thản nói, lực đạo trên tay nặng thêm, Dung Mị không nhịn được khẽ kêu lên đau đớn, nhân thân nhìn Nghệ Phong có chút khiếp đảm.

Nghệ Phong hừ một tiếng, lúc này mới buông tay chế trụ Dung Mị:

- Cô nương, sau này nhớ tránh xa ta ra, bản thiếu không có thiện cảm với ngươi.

Những lời nói lạnh lùng này khiến sắc mặt Dung Mị khẽ biến đổi, thể nhưng nàng lập tức nở nụ cười, thân thể theo tiếng cười không ngừng run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ vô cùng, khiến luồng tà hỏa trong lòng Nghệ Phong ngày càng mạnh mẽ.

- Ngươi cười gì chứ?

Nghệ Phong bình thản nói.

Dung Mị không để ý tới những lời của Nghệ Phong, vẫn cười khanh khách không ngừng, dùng ngón tay khẽ lướt qua khuôn mặt Nghệ Phong. Xúc cảm khi ngón tay lạnh lẽo lướt qua làm Nghệ Phong chấn động trong lòng.

- Nghệ Phong sư huynh! Thì ra sư huynh cũng không phải không có cảm xúc gì với ta.

Dung Mị cười hắc hắc, phảng phất giống như tướng quân đắc thắng.

Nghệ Phong vừa định nói câu gì, lại bị một thanh âm giống như tiếng chuông đồng trong mưa cắt ngang:

- Dung Mị sư tỷ quyền rũ như vậy, dù sao Phong ca ca cũng là một nam nhân, làm sao có thể không động tâm cho được?

- Đại Nhi, sao nàng lại tới đây?

Nghệ Phong nhìn về hướng thanh âm phát ra, kinh ngạc hỏi.

Dung Mị nhìn người vừa xuất hiện, trên khóe mắt của nàng bắt gặp hiện lên vẻ đố kị và ước ao. Thi Đại Nhi, đây mới là thiên chi kiều nữ.

- Đại Nhi sư muội, hình như Nghệ Phong sư huynh rất có thành kiến với ta. Ha ha, cho dù ta sử dụng mị thuật, cũng không hề có hiệu quả với hân.

Dung Mị vừa cười nói vừa lấp lánh ánh mắt nhìn Nghệ Phong.

Thi Đại Nhi cũng mỉm cười:

- Chuyện này sao có thể. Phong ca ca là người háo sắc nhất trên đời, Dung Mị sư tỷ xinh đẹp như vậy, sao ca ca có thể không động lòng. Hân có thể chỉ giả vờ đứng đắn thôi. Nếu tỷ chịu cởi bỏ vài món trên người, ta bảo đảm Nghệ Phong ca ca sẽ không nhịn được.

Nghệ Phong nghe thấy lời nói của Thi Đại Nhi, không nhịn được cảm thán nói: Tiểu ma nữ vẫn là tiểu ma nữ, những lời này mà nàng cũng nói ra được.

Dung Mị quay sang Nghệ Phong nhướn miệng cười nói:

- Nghệ Phong sư huynh, vậy sao? Nếu đúng như vậy, tối nay ta sẽ ở phòng đợi sư huynh. Ha ha, sư huynh muốn ta mặc thế nào thì ta sẽ mặc thế ấy, hắc hắc....

- Dung Mị sư tỷ, tỷ thật biết nói chuyện. Ở đây ta có một số dược thảo tạo hứng thú? Chắc chắc, bọn họ nói thuốc này rất ngọt, mùi vị không tệ, chỉ là ta chưa thử qua, nếu không tỷ thử xem? Nếu như hữu dụng, tỷ hãy tìm Phong ca ca cùng nhau nếm thử?

Nghệ Phong nhìn dược vật trong tay Thi Đại Nhi, sau đó lại nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, trong lòng không nhịn được khẽ run rẩy. Tiểu ny tử này, thật sự muốn làm khó ta sao. Không hồ là tiểu ma nữ, nếu để Dung Mị nếm thử thứ này, sợ là toàn bộ nam nhân trong Thánh địa đều sẽ bị thương và sung sướng.

Nhân thân cổ quái của Thi Đại Nhi khiến Nghệ Phong rung mình. Tiểu ma nữ này không nghĩ cách đút cho Dung Mị ăn thử đó chứ? Chưa nói đến những thứ khác, với thủ đoạn của tiểu ma nữ, chuyện này tựa hồ rất dễ dàng.

- Hắc hắc, chỉ cần Nghệ Phong sư huynh đồng ý, ta nếm thử một chút cũng không có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 78: TIỂU MA NỮ.

Nghệ Phong cảm giác trốn nàng như trốn rác rưởi, Dung Mị nhìn theo bóng lưng Nghệ Phong, khẽ cắn môi, trên mặt biến ảo bất định. Đối với người nam tử này, nàng có lòng thù hận rất mãnh liệt. Lòng thù hận khiến bản thân Dung Mị cũng không khỏi sùng sốt.

Trước đây mặc dù nàng từng nói mình không thích Nghệ Phong, thế nhưng Nghệ Phong có địa vị siêu nhiên, vẫn khiến Dung Mị muốn tiếp xúc. Nhưng Nghệ Phong luôn luôn rất đáng ghét, đánh đuổi nàng như đánh đuổi một con ruồi. Lúc đó, Dung Mị cũng không lòng thù hận hân, thế nhưng lúc này hận thù trong lòng nàng lại càng lúc càng sâu.

...

- Đại Nhi, nàng và nữ nhân Dung Mị kia đấu cái gì?

Nghệ Phong nhéo má Thi Đại Nhi, khẽ cười nói.

- Hừ...

Thị Đại Nhi hừ lạnh:

- Phong ca ca, không phải Dung Mị sư tỷ rất đẹp sao? Có muốn ta tác hợp cho các người hay không?

Nghệ Phong sững sốt, lập tức mỉm cười xoa tóc Thị Đại Nhi, cổ quái hỏi:

- Tiểu ny tử, nàng không ghen chứ?

- Đúng, ta chính là ghen tị, ca ca có một nàng còn chưa đủ, lại còn đi trêu chọc Dung Mị sư tỷ.

Thị Đại Nhi bĩu môi, nổi giận đùng đùng nói với Nghệ Phong.

Nghệ Phong cảm giác trên trán toát mồ hôi lạnh: Trời ạ, sau này ta làm sao sống yên ổn đây? Tiểu ma nữ này quá sức ghen tuông! Trước đây ta còn chuẩn bị tìm một hậu cung có ba nghìn thê thiếp xinh đẹp, nhưng hiện tại...

- Chuyện này... Đại Nhi, nàng ghen như vậy là không đúng, nàng phải hiểu rằng, nàng có thân phận gì. Khẳng định sự phụ của nàng sẽ không đồng ý cho hai chúng ta ở bên nhau.

- Hừ, lần nào ca ca cũng chỉ biết dùng chiêu này nói sang chuyện khác. Được rồi, vậy ta sẽ đi tìm nam nhân khác, sau này người cũng không cần quan tâm đến ta nữa.

Thị Đại Nhi xoay người, bước ra bên ngoài.

Nghệ Phong vội vàng kéo Thị Đại Nhi lại, hẳn cũng biết tính cách của tiểu ma nữ, nếu như chọc giận nàng, nàng thật là có thể tùy tiện tìm một nam nhân khác.

- Đại Nhi, nàng yên tâm. Nàng là một nữ nhân xinh đẹp, mỹ lệ, trí tuệ, thuần khiết, ta nhất định sẽ đoạt được nàng từ tay sư phụ vạn ác của nàng. Nếu bà ấy không đồng ý, ta sẽ làm thịt bà ấy.

Nghệ Phong nói như đinh đóng cột.

- Cái gì? Ca camuốn làm thịt sư phụ ta?

- A, không, không, ý ta là nói, nếu như bà ấy không đồng ý, ta cũng sẽ thu nhận bà ta.

- Cái gì? Phong ca ca, người đúng là đồ cầm thú... Khốn khiếp... Ca ca lại dám có chủ ý với cả ta và sư phụ?

Trên trán Nghệ Phong càng toát ra mồ hôi lạnh, hẳn vội vàng che miệng nói tiếp:

- Sai rồi, sai rồi, không thu, ta chỉ thu sư phụ của nàng, không thu nàng. A... Không phải, ta muốn cả hai người. Ai da... Khốn khiếp, lại nói sai rồi, ta là nói ta chỉ cần Đại Nhi tiểu thư mỹ lệ của chúng ta.

Nghệ Phong nói xong, trên trán đã ướt đầm mồ hôi. Thị Đại Nhi càng dùng một loại nhãn thần cực kỳ cổ quái nhìn Nghệ Phong.

- Cái này... Đại Nhi, đây hoàn toàn là hiểu lầm.

Nghệ Phong ngượng ngùng giải thích.

- Ha ha, ta biết, nhưng Phong ca ca, sư phụ ta có đẹp không?

- Đẹp...

Nghệ Phong vừa nói xong, liền đưa tay bịt miệng. Mẹ kiếp, lại bị tiểu ma nữ này chơi xỏ rồi.

- Hừ...

Thị Đại Nhi hừ lạnh, không hề để ý tới Nghệ Phong, bước chân rời đi.

Khốn khiếp, nói thật chính là loại đãi ngộ này, cho nên sau này nhất định không thể nói thật, đây là bài học xương máu cho mình. Như vậy, một thanh niên thành thực lại bị biến chất. Chuyện này không thể trách ta, đây rõ ràng là bị người khác ép buộc.

Khi Nghệ Phong đang tìm cách nói dối cho mình. Thị Đại Nhi lại đột nhiên dừng lại, nàng nhìn Nghệ Phong ngọt ngào nói:

- Phong ca ca, ca ca còn chưa giải thích với ta chuyện ca ca và Dung Mị?

Nghệ Phong sững sốt, lập tức cười nói:

- Dung Mị thì có gì cần giải thích chứ, một nữ nhân không biết đã bị bao nhiêu nam nhân dùng qua như vậy, ta hoàn toàn không có tâm tư nhắc đến
- Ca ca nói Dung Mị sư tỷ bị rất nhiều nam nhân...

Thi Đại Nhi nhìn Nghệ Phong cười rất quý dị.

Nghệ Phong có chút sợ hãi nói:

- Thế nào? Có chuyện gì sao?
- Không, không... Hắc hắc!

Thi Đại Nhi vội vàng phát tay nói: Thì ra trong mắt Phong ca ca, Dung Mị sư tỷ là một người như vậy. Hắc hắc...

- Đại Nhi, nàng có muốn đến phòng ta nói chuyện hay không?

Nghệ Phong nhìn thân hình đầy hấp dẫn của Thi Đại Nhi, tà dâm nói.

Thi Đại Nhi cười hắc hắc nói:

- Phong ca ca hãy cố gắng theo đuổi ta, chỉ cần ca ca có thể theo đuổi được ta, đừng nói đến chuyện chúng ta cùng nhau nói chuyện lý tưởng nhân sinh, chính là ca ca muốn nghiên cứu cấu tạo cơ thể của ta, ta cũng cho ca ca nghiên cứu. Hắc hắc...

Nghe thấy tiếng cười như tinh linh này, Nghệ Phong sùng sốt: Mẹ kiếp, lẽ nào tiểu ma nữ trước đây chỉ chơi đùa với ta! Lẽ nào nàng không thích ta? Không thể nào, ta đẹp trai như vậy, không thể nào có nữ nhân chống đỡ được mị lực của ta.

Nhìn Thi Đại Nhi giống như con bướm rời đi, Nghệ Phong chỉ có thể bất đắc dĩ than thở: Xem ra số ta vẫn phải chịu cảnh cô độc. Không được, ngày mai ta nhất định phải chứng tỏ bản thân, không thể mềm yếu được, nhất định phải cứng rắn.

...

Cũng không biết có phải do Nghệ Phong, toàn bộ nam đệ tử trong Thánh địa rất nhanh bắt đầu gặp họa. Không phải đi tới rơi vào hố to mà chính là quyết đấu giữa hai người, mà lý do quyết đấu chính là tiểu ma nữ thuận miệng chỉ vào một người nói, nàng ghét người này, điều khiến lòng người phát lạnh nhất, tiểu ma nữ này tựa hồ quên mất thân phận phế nhân của Nghệ Phong, nói thẳng rằng: Nếu ai đánh cho Nghệ Phong tàn phế, nàng sẽ theo người đó.

Sau khi Nghệ Phong biết được chuyện này từ miệng Thiên Nghịch, trong lòng không khỏi phát lạnh: Tiểu ma nữ này quả thực không thể chọc vào. Lần này mới yên tĩnh được mấy ngày, toàn bộ Thánh địa lại bị nàng làm cho gà bay chó sủa, hơn nữa còn dùng thủ đoạn chưa từng có.

- Sau này có phải nên tránh xa tiểu ma nữ này một chút hay không? Tại sao ta luôn cảm giác sinh mệnh của mình khó lòng giữ được?

Nghệ Phong sờ đầu, không có cách nào với Thi Đại Nhi, đành phải trốn vào phía sau núi.

Bị Thi Đại Nhi gây chuyện ồn ào như vậy, Nghệ Phong lại một lần nữa tập trung vào tu luyện. Bao cát trên đồi cũng được Nghệ Phong đổi thành khối sắt, trọng lượng hơn mười cân, khiến cho Nghệ Phong đi lại, đứng lên vô cùng khó khăn. Nhưng hắn vẫn kiên trì từng bước, mỗi ngày thi triển Thân pháp Mị Ảnh leo trèo, chạy như điên trên vách đá phía sau núi.

Tu luyện vô cùng hà khắc, hơn nữa đầu khí không ngừng nện đánh. Cả hai chân sưng đỏ giống như thịt kho tàu. Mỗi khi động đậy đều mang đến cảm giác đau đớn thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 64: SĨ CẤP LỤC GIAI.

Nghệ Phong cố gắng cắn răng, tiếp tục kiên trì. Lần nào đầu khí cũng tiêu hao hết, toàn thân tê liệt. Nhưng không thể không nói, loại tu luyện vượt qua cực hạn này cũng mang đến lợi ích khả quan, chưa nói đến Thân pháp Mị Ảnh liên tục đề thăng, mà đầu khí tu luyện cũng dần dần nồng hậu.

Nghệ Phong nhìn thấy hiệu quả như vậy, cũng bắt chước đau đớn trên người, mỗi ngày đều không ngừng tu luyện không biết mệt mỏi trên vách đá, khắp vách đá đều có dấu chân của hắn, thậm chí nhìn kỹ một chút, có thể phát hiện ở một số nơi còn có cả vết máu.

Y phục toàn thân cũng vì hành tẩu trong rừng cây nên bị cắt thành từng mảnh. Toàn thân một thời gian không tắm rửa, cộng thêm những vết máu bị cò tạp cắt ra, nhìn hắt hắt này giống như người mới chạy ra từ thâm sơn cùng cốc.

Tròn ba tháng, Nghệ Phong cứ chậm rãi vượt qua tu luyện như vậy, tu luyện bất kể ngày đêm. Thực lực Nghệ Phong được đề thăng rất nhanh, nhưng tất cả điều này cũng không phải thứ khiến Nghệ Phong vui vẻ, thứ khiến hắn vui vẻ chính là, cuối cùng Thân pháp Mị Ảnh cũng nhập môn.

Nghệ Phong đã từng thử qua tốc độ cực hạn của mình, hất thả mười con chim ra, mỗi con bay về các phương hướng khác nhau. Thế nhưng, hắn vẫn bắt về được năm con.

Tốc độ như vậy, không thể không khiến người khác kinh ngạc. Phải biết rằng, thực lực hiện tại của Nghệ Phong còn đang ở Tử Cấp.

Nghệ Phong nhìn tình trạng giống như đã nhân của mình, hắn vận vẹo thân thể, tiếng xương cốt răng rắc không ngừng vang lên. Đầu khí đột nhiên phát lực, khối sắt đã sứt mẻ không chịu nổi, trong nháy mắt vỡ thành mảnh nhỏ rơi xuống chân Nghệ Phong.

Nghệ Phong cong người, trực tiếp bay thẳng xuống suối nước nóng sau núi. Nhất thời, nước suối trong vắt, trong nháy mắt Nghệ Phong nhảy xuống, từng vòng đen kịt lan tràn ra xung quanh, có thể thấy được trên người Nghệ Phong bản như thế nào.

May là Thi Đại Nhi không nhìn thấy màn này, bằng không, sợ là đánh chết nàng cũng sẽ không bao giờ dưng vào nước suối này nữa, cho dù nàng cực kỳ thích.

Thế nhưng, chất bản ứ đọng trên người Nghệ Phong toả ra, thật sự trên người người khác có thể có không?

Dòng nước suối ấm áp xung quanh khiến Nghệ Phong thở nhẹ một hơi. Hắn có một phát hiện, mỗi lần sau khi tu luyện, ngâm mình trong nước suối, toàn thân sẽ sáng khoái không gì sánh được, quan trọng nhất là, tu luyện Lăng Thần Quyết trong nước nóng, tốc độ cũng nhanh hơn vài phần.

Phát hiện như vậy khiến Nghệ Phong mỗi lần ngứa ngáy, mệt mỏi đều đến suối nước nóng tu luyện Lăng Thần Quyết khôi phục thể lực.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, tâm thần dung nhập vào trong cơ thể, dựa theo Lăng Thần Quyết bắt đầu tu luyện. Từng đạo linh khí nhẹ nhàng bay về phía Nghệ Phong, theo hô hấp của Nghệ Phong bị hút vào trong cơ thể.

Dòng suối nước nóng mà Nghệ Phong ngâm mình, lúc này cũng xuất hiện một màn quỷ dị, nước suối phảng phất như có cái gì dẫn dắt, xung quanh Nghệ Phong nổi lên một khối như gợn sóng bất động.

Tóc gáy Nghệ Phong dưới tác dụng của nước suối, giống như nòng nọc nhẹ nhàng lay động trong nước.

Đương nhiên, Nghệ Phong không biết những điều này, tâm thần của hắn vẫn chìm đắm trong cơ thể của chính mình, nhìn dòng xoáy trong khí hải không ngừng lớn mạnh, từng đạo linh khí dung nhập vào trong khiến khí hải vô sắc cũng hơi hiển lộ ra màu trắng nhàn nhạt. Dòng xoáy trong khí hải mỗi khi chậm rãi chảy được một vòng lại lớn mạnh hơn, dòng xoáy ba tháng trước lớn bằng hạt táo, hiện tại đã lớn bằng nắm tay.

Cũng không biết qua bao lâu, khi đạo linh khí cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể Nghệ Phong, Nghệ Phong cũng chậm rãi mở hai mắt ra. Nhìn dòng nước suối trước mặt vẫn trong suốt đến mức nhìn thấy đáy, hắn thì thảo tự nói:

- Sĩ Cấp lục giai?

Thời gian ba tháng, liên tiếp nhảy lên lục giai, nếu là người thường, sợ rằng đã sớm mừng rỡ như điên. Thế nhưng, Nghệ Phong lại không hẳn thoả mãn, chưa nói đến hồn lực của mình là Sư Cấp bát giai, chính là bản thân ba tháng qua đã liều mạng tu luyện, lại cộng thêm nguyên nhân của Lăng Thần Quyết, ba tháng đề thăng lục giai cũng không có gì đáng để kiêu ngạo.

Chỉ là, Nghệ Phong nghĩ đến bản thân mấy tháng qua một lòng tu luyện Thân pháp Mị Ảnh, thời gian tu luyện Lăng Thần Quyết tương đối ít. Hắn chợt bình tĩnh.

- Xem ra, sau này vẫn phải đặt Lăng Thần Quyết lên vị trí đầu tiên, kỳ hạn một năm không bao nhiêu, phần thắng Lưu Phong cũng không lớn.

Nghệ Phong bắt đầu đi lác đầu.

Cho dù bản thân có chỗ đặc thù, thế nhưng muốn trong vòng bảy tháng đạt được Sư Cấp, điều này cũng có chút nằm mơ nói mộng. Càng tu luyện đến sau này, đề thăng lại càng khó khăn. Nếu không phải do đặc thù của bản thân, cho dù Sĩ Cấp đề thăng một giai cũng phải mấy tháng.

Nghệ Phong suy nghĩ, vẫn quyết định đi tìm đại trưởng lão, hỏi hắn xem có lối tắt gì có thể đề thăng thực lực hay không. Chỉ có đốt cháy giai đoạn, mới có thể nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa Nghệ Phong và Lưu Phong.

Về phần di chứng của đốt cháy giai đoạn, nếu với người khác rất nghiêm trọng, thì đối với Nghệ Phong căn bản lại không thành vấn đề. Dù sao hắn vốn có thực lực Sư Cấp lục giai, đốt cháy giai đoạn căn bản không để lại bất cứ di chứng gì, đương nhiên, thực lực đề thăng phải dừng lại dưới Sư Cấp lục giai, bằng không, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nghệ Phong nghĩ đến đây, hần cũng không dừng lại, nhảy lên khỏi suối nước nóng, từng giọt nước lưu lại trên cơ thể hần, lại tăng thêm mấy phần khí dương cương.

Nghệ Phong nhìn lướt qua thân thể của mình, không khỏi khẽ cười nói: mấy tháng vất vả cũng không phải phí công, ít nhất thân thể đã cường tráng hơn trước, sau này muốn lay động tiểu muội muội cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nghệ Phong lấy ra một bộ y phục trong Nạp linh giới mặc lên người, nhìn hai bàn tay ngày càng trắng trẻo của mình, hần không khỏi thấp giọng mắng: Mẹ kiếp, Lăng Thần Quyết này không biết có phải do nữ nhân sáng chế ra không, tại sao da thịt càng luyện càng trắng nõn. Bản thiếu vẫn thích nước da màu đồng, xem ra sau này ta phải tìm cơ hội, mang theo 180 mỹ nữ đi tắm nắng, tiện thể thiết kế mấy bộ áo tắm hai mảnh. Hắc hắc...

...

- Đại trưởng lão, thực sự không thể giúp ta một tay?

Nghệ Phong bình tĩnh nhìn Đại trưởng lão, bất mãn nói.

Bản thân khuyên can mãi, lão gia hỏa này vẫn không muốn giúp Nghệ Phong một tay, đương nhiên Nghệ Phong không tin hần không có lỗi tất. Với thực lực của Đại trưởng lão, giúp hần đề thăng mấy giai tầng là chuyện rất dễ dàng.

Đại trưởng lão lắc đầu nói:

- Nghệ Phong, nếu tình huống của người khác giống như ngươi, hồn lực đạt được Sur Cấp bát giai, bản thân tự cố gắng đề thăng mấy giai tầng đương nhiên không có gì chứng gì, thế nhưng ngươi thì khác, bởi vì bản thân công pháp của ngươi khác với chúng ta, linh khí hấp thu cũng có khác biệt, cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 65: TU LUYỆN TU LUYỆN, ĐỘT PHÁ ĐỘT PHÁ.

Nghệ Phong nghe Đại trưởng lão giải thích như vậy, không khỏi sững sờ đứng ngây người tại chỗ. Nghệ Phong cũng biết, muốn cưỡng ép đề thăng thực lực là vô cùng khó khăn. Thế nhưng, hần vốn tưởng rằng Đại trưởng lão có thể đạt được thực lực Tôn Cấp, giúp đỡ Nghệ Phong đề thăng tới Nhân Cấp có lẽ không có vấn đề. Thế nhưng, không ngờ Lăng Thần Quyết lại có sơ hở như vậy

- Đại trưởng lão, ngài không nói đùa đấy chứ?

Nghệ Phong vẫn có chút không tin.

Đại trưởng lão lắc đầu, kiên định nói tiếp:

- Tiểu tử, đừng có ngày nào cũng nghĩ đến chuyện đầu cơ trục lợi. Nếu như thực lực có thể dựa vào người khác cưỡng ép đề thăng, cao thủ trên thế giới này không phải sẽ nhiều vô kể sao. Cho nên ngươi đừng mơ mộng nữa.

Nghệ Phong hoài nghi nhìn Đại trưởng lão, một lúc lâu hần mới hít sâu một hơi nói:

- Vậy ta làm sao đầu với Lưu Phong. Mẹ kiếp, lẽ nào ngài nghĩ rằng trong thời gian bảy tháng, ta có thể đạt được Sur Cấp hay sao?

Đại trưởng lão cúi đầu, tỏ ra chuyện này không có liên quan đến mình:

- Đó là chuyện của ngươi, không liên quan đến ta.

- Khốn kiếp...

Nghệ Phong không nhịn được buột miệng mắng, hần hít sâu một hơi, cố gắng dẹp yên tình tự kích động trong lòng mình.

Đại trưởng lão liếc mắt nhìn Nghệ Phong, bình tĩnh nói:

- Kỳ thực chuyện này cũng là do sự phụ thuộc dẫn dắt, tu luyện đến nơi đến chốn mới có thể khiến cho nền tảng của ngươi càng thêm vững chắc. Ta

thậm chí có chút hoài nghi, sự phụ của người hai lần trước có ý cắt đứt kinh mạch của người, như vậy mới có thể khiến người liên tục mấy lần tu luyện từ đầu, chính là để cho người có được một nền tảng hậu đậu đến tận cùng.

Nghệ Phong ngây người, suy nghĩ tầm quan trọng của nền tảng mà lão đầu tử nói, sự phụ hẳn thật sự có thể làm chuyện như vậy.

- Lão gia hỏa này, người cứ chờ đấy.

Nghệ Phong cắn răng, ba lần sống không bằng chết, chính là vì nền tảng thâm hậu chó má đó, hẳn cảm giác thật sự không đáng.

Đại trưởng lão thấy Nghệ Phong nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng hẳn cười trộm không ngớt:

- Hắc hắc, lão gia hỏa này, ta không dám tìm người gây chuyện phiền phức, nhưng có thể gây xích mích khiến đồ đệ người tới tìm người gây chuyện cũng không tệ.

- Đại trưởng lão, Thánh địa có Nhiếp hồn sư không?

Nghệ Phong đột nhiên hỏi.

Đại trưởng lão nghi hoặc cau mày nói:

- Người hỏi cái này làm gì?

- Ngài cứ nói có hay không đi đã. Đừng hỏi nhiều làm gì, ta có việc cần dùng.

Nghệ Phong không nhịn được nói. Trong Thánh địa, tựa hồ có tất cả các chức nghiệp, duy độc có Nhiếp hồn sư là Nghệ Phong chưa từng nghe nói, thế nhưng Nghệ Phong không tin nơi quý dị như Thánh địa lại không có Nhiếp hồn sư.

- Ta biết người đang có chủ ý gì. Nói thật với người, trong Thánh địa thật ra có Nhiếp hồn sư, chỉ là không thích hợp với người. Sự phụ người sẽ tìm người thích hợp với người. Đến lúc đó người có thể học với hắn.

Đại trưởng lão cảm thấy hiện tại cũng không cần che giấu, dứt khoát nói ra.

Nghệ Phong sùng sốt, lập tức bắt đầu đi gạt đầu. Hắn biết lão đầu tử và đại trưởng lão sẽ không lừa gạt hắn ở vấn đề này. Chỉ là, tạm thời không thể học tập nhiếp hồn thuật quý dị kia, hẳn ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

- Tiểu tử, người đừng quá tham lam, hãy suy nghĩ làm thế nào quyết đấu với Lưu Phong mấy tháng sau đi. Nếu như người thất bại, chắc chắn, ta nghĩ toàn bộ Thánh địa sợ rằng sẽ rất náo nhiệt, tên tuổi phé nhân của người cũng trốn không thoát. Quan trọng nhất là, lẽ nào người còn muốn tình nhân nhỏ của người phải xuất đầu cho người?

Đại trưởng lão cười rất cổ quái, Nghệ Phong biết rõ hắn đang sử dụng phép khích tướng, thế nhưng nghĩ tới cảnh bị Lưu Phong đạp dưới chân châm chọc, hẳn vẫn không nhịn được hừ một tiếng.

- Khốn kiếp, để có một nền tảng thâm hậu, mà tùy tiện nhào nặn bản thiếu như bột mì.

Nghệ Phong không nhịn được nổi giận mắg.

Đại trưởng lão mỉm cười:

- Khi thực lực của người đạt được cảnh giới nhất định, sẽ biết được lợi ích trong đó. Trình độ thâm hậu của nền tảng, về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, có quan hệ trực tiếp đến chuyện tương lai sau này người có thể đứng trên tầm cao hay không.

Nghệ Phong liếc nhìn Đại trưởng lão, thấy hắn sẽ không đồng ý giúp mình đề thăng thực lực, đành phải bắt đầu đi từ bỏ.

- Được rồi, Nghệ Phong, mặc dù ta không thể giúp người đề thăng thực lực, nhưng bản thân người có thể tự giúp mình đề thăng.

Ngay khi Nghệ Phong chuẩn bị rời đi, Đại trưởng lão đột nhiên nói.

Nghệ Phong sùng sốt, lập tức hai mắt sáng ngời hỏi ngay:

- Người nói vậy có ý tứ gì?

- Ha ha, hồn lực hiện tại của người là bát giai Sur Cấp. Ta nghĩ, cho dù người không học nhiếp hồn thuật, thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng áp chế linh hồn của Linh nhị giai. Lẽ nào người chưa từng nghe nói, võ giả có thể hấp thu năng lượng của Linh đề thăng thực lực hay sao?

Đại trưởng lão cười nói, khiến Nghệ Phong bất giác sợ hãi.

Nhưng câu nói của Đại trưởng lão lại khiến Nghệ Phong không kim lòng được, bỗng nhiên vỗ trán. Đúng vậy, tại sao mình lại quên mất điều này, hấp thu năng lượng của Linh, rõ ràng nhanh hơn hấp thu linh khí thiên địa.

Thế nhưng, Nghệ Phong lập tức nghĩ tới một vấn đề nghiêm túc, đó chính là linh khí của mình là ngũ hành linh khí. Thế nhưng Linh bình thường chỉ là một dạng trong ngũ hành cấu thành. Nói cách khác, bản thân muốn hấp thu năng lượng của Linh, phải đồng thời có được Linh của ngũ hành năng lượng.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao Đại trưởng lão lại cười tà ác như vậy. Hiển nhiên, với thực lực hiện tại của hắn, giết Linh nhị giai cũng là vấn đề, huống chi là bất giữ. Quan trọng nhất là, còn phải bắt năm con trong ngũ hành.

- Đại trưởng lão, nói đi, ngươi có yêu cầu gì?

Nghệ Phong biết bản tính của đại trưởng lão, hắn biết nếu hôm nay không bỏ ra chút máu sọ là không được.

- Sáng khoái, ta sẽ cung cấp Linh ngũ hành cho ngươi. Thế nhưng ngươi phải giúp ta lấy bình rượu ngon trăm năm từ chỗ tam đệ.

Đại trưởng lão vừa nói xong, Nghệ Phong liền cau mặt: lão gia hỏa này thật đúng là biết lợi dụng cơ hội, lẽ nào hắn không biết bình rượu của tam trưởng lão chính là sinh mạng của hắn sao, lúc nào hắn cũng luyến tiếc không dám uống.

- Nghệ Phong, ngươi phải hiểu rõ, nếu như ngươi không đồng ý. Ta cũng không miễn cưỡng. Thế nhưng, bảy tháng để thắng tới Sur Cấp, chắc chắn, độ khó rất cao.

Đại trưởng lão rung đùi đắc ý, dáng vẻ muốn ép buộc Nghệ Phong.

Nghệ Phong hung hăng trừng mắt nhìn Đại trưởng lão, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 66: LẠI NỮA.

- Ha ha...

Đại trưởng lão phá lên cười, lấy từ trong lòng ra mấy cái chai nói:

- Lần trước đưa cho ngươi là năng lượng Thủy linh. Bốn chai này là năng lượng thuộc tính kim mộc hỏa thổ. Các chai này do Nhiếp hồn sư đặc biệt chế thành, năng lượng của Linh bị áp súc bên trong, còn linh hồn của Linh lại bị rút ra, thứ này thật ra cũng vô dụng. Dù sao hồn lực bát giai Sur Cấp của ngươi, hấp thu chút hồn lực này cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Nghệ Phong gật đầu, lấy mấy cái chai trong tay Đại trưởng lão, ném vào trong Nạp linh giới nói:

- Một thời gian nữa, ta sẽ đưa rượu cho ngươi.

Khi Nghệ Phong nói xong câu đó, trong lòng không khỏi cười trộm. Hắc hắc, bình rượu đó đã sớm bị bản thiếu uống hết rồi, bên trong chai chính là nước tiểu của bản thiếu. Hắc hắc, hai người các ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ.

...

Nghệ Phong lấy ra năm viên tinh thể lớn bằng ngón tay cái từ trong năm chiếc bình nhỏ, màu vàng, màu lam, màu xanh, màu hồng, màu xám, năm loại màu sắc cực kỳ rõ ràng.

Nghệ Phong nhìn trên tinh thể toả ra khí vụ nhàn nhạt, không thể không bội phục người của thế giới này. Có thể áp súc năng lượng của Linh thành tinh thể, sau đó để con người sử dụng, đây đúng là một công trình vĩ đại hạng nhất.

Người có thể hoàn thành này công trình này, xác thực là Nhiếp hồn sư quý dị nhất trên thế giới này. Nghệ Phong hiện tại cũng hiểu rõ, vì sao đấu khí bình thường của Nhiếp hồn sư đều không quá thấp. Có vô số lực linh năng giúp đỡ hắn tu luyện, trình độ đấu khí của hắn có thể hạ thấp được sao?

Cho nên, Nhiếp hồn sư ưu tú bình thường đều là võ giả có thực lực cao cường.

Nghệ Phong nhìn mấy viên tinh thể đã trải qua xử lý đặc biệt, từng đạo năng lượng lay động trong không khí, khiến hắn vội vàng ngồi xếp bằng xuống. Hồn lực bắt đầu dò xét năm viên tinh thể.

Hồn lực Sư Cấp lúc này cũng biểu hiện ra cường thế của nó, từng đạo năng lượng từ trên tinh thể phiêu tán ra, mạnh mẽ phun về phía Nghệ Phong.

Năng lượng năm màu nhàn nhạt được Nghệ Phong dùng hồn lực dẫn dắt vào trong cơ thể, nhất thời, Nghệ Phong cảm thấy lỗ chân lông của mình phảng phất giống như đang hô hấp, năng lượng nồng hậu khiến Nghệ Phong cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Ngũ hành năng lượng vừa vào trong cơ thể liền dung nhập vào trong khí hải của Nghệ Phong, bên ngoài dòng xoáy của Nghệ Phong rất nhanh đã bị năng lượng năm màu vây quanh. Toàn bộ dòng xoáy giống như một quả banh vải nhiều màu xoay tròn. Nhưng khi dòng xoáy chưa xoay tròn xong một lần, màu sắc rực rỡ đã trở nên mờ mờ, cho đến cuối cùng lại khôi phục thành màu trắng.

Thời gian cứ từng chút trôi qua dưới tình huống như vậy, dòng xoáy trong khí hải cũng đang chậm rãi lớn dần. Khi dòng xoáy bên trong khí hải không còn tiếp nhận linh khí, Nghệ Phong lúc này mới chậm rãi thu công.

Quả cầu tinh thể trước mắt bị rút nhỏ một phần được Nghệ Phong cẩn thận cất vào bên trong chiếc chai đặc biệt, một chút tu luyện vừa rồi, lại có được rất nhiều lợi ích hơn mấy ngày vừa qua. Chẳng trách tuyệt đại ca thủ đều thích ẩn cư nơi thâm sơn rừng già, năng lượng nồng đậm hoàn toàn có thể đề thăng tốc độ tu luyện cực đại.

Cảm thụ được lực lượng ẩn chứa trong cơ thể, Nghệ Phong càng say mê Nhiếp hồn sư thêm vạn phần, chắc chắn, nếu như trở thành một Nhiếp hồn sư, bản thân bất Linh, sau đó cung cấp hoàn cảnh năng lượng nồng hậu cho mình, thực lực còn không đề thăng cấp tốc sao?

Nghệ Phong thờ dài một hơi, cũng biết chuyện này không nóng vội được, hiện tại việc cấp bách chính là giải quyết Lư Phong.

Sau khi hấp thu lượng linh năng vừa rồi, Nghệ Phong mới hiểu ra, nó chỉ có thể hữu dụng khi bản thân còn ở Sĩ Cấp, tới Nhân Cấp, năng lượng của Linh nhị giai, căn bản không có nhiều tác dụng đối với bản thân mình.

Mặc dù như vậy, Nghệ Phong vẫn tập trung tinh thần khấn tụng tu luyện, thiết khối cũng đổi thành đồng khối. Thân ảnh Nghệ Phong không phải xuất hiện trên vách đá, mà là ngồi xếp bằng trong suối nước nóng, tình huống ba tháng trước lại tái hiện một lần nữa.

Đương nhiên, lần này có chỗ khác biệt chính là, thứ buộc trên đùi Nghệ Phong nặng gấp đôi, mà mỗi lần tu luyện trong dòng nước ấm, bên cạnh lúc nào cũng có mấy viên tinh thể bay lơ lửng.

...

- Phong ca ca, có muốn ta ngâm mình vào nước suối cùng ca ca hay không?

Ngay khi Nghệ Phong thu công không bao lâu, một thanh âm thanh lương và quyến rũ lại vang lên bên tai Nghệ Phong.

- Sao nàng lại tới đây?

Trên khuôn mặt xinh đẹp như bản điêu khắc tinh xảo của Thi Đại Nhi hiện lên một nụ cười mê hoặc, đôi lông mi đen vút cong dài, mái tóc mượt mà nhẹ bay trong gió, đặc biệt là đôi môi đỏ mọng, rất là tiêu chọi nhãn tâm.

- Ta cứ thắc mắc tại sao gần đây trong nước suối có mùi thối hoắc, thì ra vì Phong ca ca ngâm mình bên trong.

Thi Đại Nhi bĩu môi, trên khuôn mặt yêu mị tràn đầy bất mãn.

Nghệ Phong cau mày: Làm sao có thể? Mình tắm rửa có thể khiến toàn bộ suối nước nóng thối hoắc sao? Không quá mức như vậy chứ?

- Được rồi, Đại Nhi, đừng nói lung tung, ta chưa bao giờ cho rằng có một nam nhân nào đó sạch sẽ như ta.

Nghệ Phong rất kiên định nói.

Thi Đại Nhi cười khanh khách không ngừng:

- Phong ca ca, ta rất thích bộ dạng nói dối của ca ca.

- Ừm...

Nghệ Phong chui đầu xuống nước giống như bị đánh bại.

- Phong ca ca, lẽ nào ca ca cứ ở trong nước mãi sao?

Tiếng cười của Thi Đại Nhi vẫn như trước, nhìn Nghệ Phong cười khanh khách không ngừng, phảng phất như ở trong nước không phải là một nam nhân trần như nhộng.

- Đại Nhi, lẽ nào nàng không biết nam nữ có chỗ khác biệt sao? Nàng cứ nhìn ta chăm chăm như vậy, ta rất xấu hổ, ta rất đơn thuần.

Nghệ Phong ngượng ngừng nói.

- Hắc hắc... Vậy sao? Nam nhân khác ta còn khinh thường không thèm nhìn. Phong ca ca, buồn nôn thì có chút buồn nôn, nhưng dù sao sau này cũng phải ôm ngủ.

Thi Đại Nhi bình tĩnh nhìn Nghệ Phong, không hề có chút thu liễm.

Nhân thần không kiêng nể gì cả khiến cho Nghệ Phong sững sốt, lâu nay chỉ có mình hấn nhìn người khác, từ lúc nào hấn cũng bị người khác khiêu khích như vậy ?

Không được, tuyệt đối không được, phải tìm một cơ hội, ta cũng phải nhìn lại không kiêng nể gì cả.

- Nàng muốn nhìn thì cứ từ từ mà nhìn? Ai kêu ta là người rộng rãi chứ?

Nghệ Phong nói xong, xoay người đứng dậy, thân thể trơn bóng dính đầy bọt nước, phản xạ ánh sáng, thật sự có chút cảm giác tà mị.

Trên khuôn mặt Thi Đại Nhi thoáng hiện lên vẻ đỏ ửng, nàng lập tức nghiêng người về phía trước, đưa tay nhéo lên người Nghệ Phong, sau đó khanh khách cười nói:

- Phong ca ca, thân thể ca ca rất rắn chắc, ta rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 67: VŨ KỸ CÁC.

Nghệ Phong thoáng rung mình, tiểu ma nữ không hổ là tiểu ma nữ, hành sự luôn lớn mật như vậy. Mẹ nó, chẳng lẽ bản thiếu bị đùa giỡn!

Nghệ Phong vội vàng lấy từ trong Nạp linh giới ra một bộ y phục mặc lên người, quay sang vỗ vào bộ ngực vênh lên kiêu ngạo của Thi Đại Nhi. Sự đàn hoi trên tay khiến trong lòng Nghệ Phong không khỏi run lên.

- Xem nàng còn dám động tay động chân trên người ta nữa không?

Thi Đại Nhi đỏ bừng mặt, vội vàng lấy tay che bộ phận bị đánh của mình, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Nghệ Phong nói :

- Phong ca ca, ca ca đúng là hỗn đản, chỉ biết chiếm tiện nghi của người ta. Lẽ nào ca ca không biết đây là chỗ không thể đụng vào của nữ nhân sao?

Nghệ Phong không nhìn Thi Đại Nhi nữa, thân thể bạo tạc của tiểu ma nữ, lại thêm đáng dấp tình khiết và yêu mị, Nghệ Phong sợ bản thân không kìm lòng được. Tiểu ma nữ còn có năng lực ứng phó, thế nhưng, sự phụ của nàng mà tức giận thì không chịu nổi.

Ít nhất, ở Thánh địa, Nghệ Phong vẫn không dám làm gì.

- Phong ca ca, nếu không? Tới nay đến phòng ca ca?

Thi Đại Nhi thấy Nghệ Phong quay sang, nàng cười khanh khách không ngừng, đương nhiên biết rõ Nghệ Phong sợ cái gì. Từ lần trước sự phụ đánh Nghệ Phong một trận trên thánh sơn, Nghệ Phong vẫn còn ám ảnh đến giờ.

Nghệ Phong đảo cặp mắt trắng dã, không để ý tới lời ma nữ nói, chuyển chủ đề:

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

- Phong ca ca, người ta nhớ ca ca, lâu như vậy mà ca ca không đến tới người ta. Người ta thật sự rất đau lòng.

Thi Đại Nhi nói, vẻ ủy khuất trên mặt không gì sánh được, trong đôi mắt long lanh nước mắt.

- Được! Tiếp tục đi, nói câu thương cảm hơn đi.

Nghệ Phong mỉm cười nhìn Thi Đại Nhi: Ta còn không biết nàng sao? Nếu không phải có chuyện tìm ta, chỉ dựa vào cái võ của ta vừa rồi, nàng đã có thể truy sát ta khắp thánh sơn rồi.

Thi Đại Nhi nhìn ánh mắt trên chọc của Nghệ Phong, nói tiếp:

- Ta biết Phong ca ca là người thông minh, ha ha, Phong ca ca, ta đang đề ý một môn vũ kỹ. Ca ca lấy giúp ta được không?

Nghệ Phong sững sốt, lập tức hiểu rõ Thi Đại Nhi có chủ ý gì.

- Ở tầng bốn Vũ Kỹ các, có một môn công pháp Nhật giai cao cấp tổ hợp hệ thủy mộc, Phong ca ca ca giúp ta lấy về được không?

Nghệ Phong rất nghi hoặc nhìn Thi Đại Nhi nói:

- Làm sao nàng biết? Hình như nàng không có quyền hạn lên tầng bốn của Vũ Kỹ các?

Thi Đại Nhi cười nói:

- Sư phụ ta nói cho ta biết.

Nghệ Phong lúc này mới gật đầu, sư phụ Thi Đại Nhi là một người đặc biệt, mặc dù không phải người của Thánh địa, lại có thể dễ dàng lên Thánh địa, không giống sư phụ của đệ tử khác, chỉ khi đưa bọn họ lên núi mới đến một lần.

- Ta đi xem sao? Nhưng có phải là thật hay không thì ta không biết. Sư phụ nàng cũng không có tư cách lên tầng bốn.

Thi Đại Nhi cười rất kiêu mị:

- Ta tin tưởng nhất định có.

Thi Đại Nhi là người duy nhất của Thánh địa biết Nghệ Phong có quyền hạn lên tầng bốn, Nghệ Phong cũng tương đối hiếu kỳ với nơi này. Tầng bốn của Vũ Kỹ các, cho dù là trưởng lão Thánh địa, cũng chỉ có một số ít người mới có thể tiến vào.

Nghệ Phong vuốt mái tóc mềm mại của Thi Đại Nhi:

- Không được nói cho người khác ta có thể đi vào tầng bốn.

Nếu phải đến những nơi như Vũ Kỹ các, Hồn các thì phải lập tức rời khỏi thánh sơn, sau này nếu đến nữa thì không dễ dàng. Nếu có thể mang bảo bối như vậy về nhà thì thật tốt quá.

Nhưng Nghệ Phong lập tức tự giễu cợt mình. Mặc dù quyền hạn của Nghệ Phong mạnh hơn bọn người đại trưởng lão rất nhiều. Thế nhưng, muốn tới những nơi như Vũ Kỹ các, Hồn các hầu như không có khả năng.

...

Vũ Kỹ các tọa lạc ở Thánh địa sau núi. Nó và Hồn các, Đẩu Khí các, Trần Bảo các đều là nơi khiến người ta hướng về nhất của Thánh địa. Tứ đại tầng các tọa lạc ở bốn phương vị đông tây nam bắc của Thánh địa phía sau núi. Mỗi tầng các là một tòa tháp, thân tháp như măng mùa xuân, thon gầy cao ngất, đỉnh tháp như cái ô, mang phong cách cổ xưa. Đỉnh tháp do ngói lưu ly lục sắc chạm khắc bên ngoài, phối hợp với thân tháp màu xám vàng phong cách cổ xưa, tràn ngập khí thế hùng vĩ trang nghiêm.

Mấy sợi xích sắt thô to từ trong thân tháp kéo dài ra, cố định kiến trúc có mấy nghìn năm lịch sử, mang tới cho người ta chấn động cực lớn.

Bảo tháp đứng vững ở tứ phương, giống như bảo kiếm đã rút khỏi vỏ, chọc thẳng vào trời xanh, phối hợp với cây cỏ xanh um tươi tốt dưới tháp, khiến cho người ta hưởng thụ cái đẹp, đồng dạng trong đáy lòng cũng không kim được cảm giác hào hùng.

Vũ Kỹ các, tên đúng như ý nghĩa, chính là tầng các cất giữ các loại vũ kỹ. Những vũ kỹ mà Thánh địa mấy nghìn năm qua có thể thu thập đều được cất giữ trong Vũ Kỹ các, các môn các phái đều có, thậm chí có một số môn phái đã thất truyền tuyệt học, lại có thể tìm được trong tứ đại tầng các.

Năm năm Nghệ Phong đã từng trải qua, phần lớn thời gian đều ở trong mấy đại tầng các này, hấp thu vô chừng mực những võ học tuyệt kỹ bên trong. Nhưng cho dù như vậy, Nghệ Phong cũng chưa xem xong một phần mười trong số đó. Đến sau này, Nghệ Phong đành phải buông tha những công pháp giá trị thấp, mục tiêu chú định lên công pháp Nhật cấp. Như vậy mới miễn cưỡng xem hết công pháp của ngũ đại tầng các.

Công pháp Nhật giai, không hồ là công pháp đại lục vạn kim bất cầu. Nghệ Phong dùng một năm mới có thể xem hết toàn bộ. Điều này không khiến Nghệ Phong có chút ủy khuất, trong lòng chửi bới: Thì ra tứ đại tầng các của Thánh địa cũng không ghê gớm như vậy.

Nếu như hiện tại người của đại lục biết được Nghệ Phong đang suy nghĩ cái gì, sợ rằng tất cả sẽ muốn đập chết Nghệ Phong: Công pháp Nhật giai là thứ quý giá như thế nào? Phần lớn những người khác cũng chỉ có thể mơ tưởng. Người lại có thể dùng một năm đã xem hết toàn bộ! Khốn khiếp, Công pháp Nhật giai của Thánh địa là rác rưởi sao?

Nhưng điều khiến Nghệ Phong tức giận nhất chính là: mỗi ngày nghe bọn người đại trưởng lão nói khoác Thánh địa buh hân thế nào, nhưng chỉ tìm được

hai bộ Công pháp Địa giai, lại tương đối biến, nếu hắn không tận mắt nhìn thấy, căn bản không tin được.

Mỗi lần Nghệ Phong nghĩ đến chuyện này, đều lời ngũ đại trưởng lão của Thánh địa ra phê phán không ra gì. Đường đường là Thánh địa, lại chỉ có hai bộ Vũ kỹ Địa giai, thực mất mặt.

Hắn hùng hổ mắng chửi, khiến ngũ đại trưởng lão suýt chút nữa phun máu bỏ mạng; tên khốn khiếp nhà ngươi chỉ xem Công pháp Địa giai là rau cải trắng, kiếm được dễ dàng như vậy sao. Nếu tùy tiện đưa Công pháp Địa giai cho hoàng đế một đế quốc nào đó, sợ rằng đế quốc này lập tức sẽ bị tất cả đế quốc xung quanh bao vây diệt trừ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 68: TỬ ĐẠI TÀNG CÁC.

Nghệ Phong đương nhiên không để ý tới chuyện bọn người đại trưởng lão tức giận, hắn ngược lại rất đỉnh đạc nói:

- Các ngươi cũng không biết xấu hổ mà so sánh với người khác? Các ngươi đều là xã hội đen truyền thừa mấy nghìn năm, hãm hại lừa gạt trộm cắp không chỗ nào không làm, lúc này mới kiếm được hai bộ, tổ chất nhân phẩm quá thấp, huống chi, mấy nghìn năm qua, tùy tiện suy nghĩ cũng có thể sáng tạo ra mấy bộ. Xem ra tổ tiên các ngươi chỉ một lòng nghĩ đến chuyện tán gái, cho dù là mấy kẻ vô dụng, cũng có thể lừa gạt được mấy bộ.

Nghệ Phong vừa nói xong câu này, ngũ đại trưởng lão cũng không thể chịu đựng được nữa, tất cả choáng váng té trên mặt đất, trong đầu dần hiện ra suy nghĩ cuối cùng: Tiểu tử này đầu thai sai rồi, hắn tuyệt đối không nên làm người.

...

Mặc dù Nghệ Phong rất khinh thường, thế nhưng trong thời gian năm năm, ngoài học tập với năm vị trưởng lão và ngâm mình ngoài tầng các, thời gian còn lại đều dùng để tu luyện hai môn Vũ kỹ Địa giai này.

Nhìn Vũ Kỹ các trước mắt đã mang đến cho mình bao nhiêu hồi ức, hắn bước chân đi vào bên trong. Khi hắn đi tới cửa lớn của tầng các, lại dừng lại, đứng bất động ở đó.

Nghệ Phong có thể cảm rõ ở trước mặt đại trưởng lão, thế nhưng duy độc ở ngũ đại tầng các là hắn không dám làm càn. Ngũ đại tầng các này nhìn như không có ai thủ vệ, thế nhưng không ai nghĩ đến, trong đó lại cất giấu vô số cao thủ. Nghệ Phong đã từng thử ăn trộm công pháp ở đó mang ra ngoài. Nhưng vừa mới hành động, từ bốn phía đã tuôn ra bảy tám người, đặc biệt trong đó có một lão đầu râu bạc, hắn mới liếc mắt nhìn Nghệ Phong đã khiến Nghệ Phong không thờ nổi. Toàn thân phảng phất như bị thái sơn áp đỉnh.

Kinh nghiệm lần đó khiến Nghệ Phong cũng không dám có chủ ý nhắm vào tử đại tầng các một lần nữa. Hơn nữa, khiến cho Nghệ Phong không thể tin được chính là, Đại trưởng lão được Thánh địa tôn vinh nhất, trước mặt lão đầu râu bạc ở đây cũng không dám cất tiếng nào.

Nghệ Phong rất nhanh cảm giác tất cả bí mật của mình phảng phất đều bị bóc trần ở đây, khi trên trán hắn ứa đầy mồ hôi lạnh, mới có một thanh âm rất yếu ớt vang lên.

- Ngươi có thể tiến vào.

Nghệ Phong lúc này mới thở dài một hơi, mỗi lần đến Vũ Kỹ các, hắn luôn có một màn nghiệm chứng thân phận như vậy, nhưng thanh âm nghe có vẻ rất yếu ớt đó, chính là của lão đầu râu bạc.

Nghệ Phong bước chân vào bên trong, vừa bước vào liền đưa mắt nhìn xung quanh, trên các giá sách lớn nhỏ bày đầy sách vở. Giá sách làm bằng gỗ lim, tán ra quang mạng màu hồng, càng giá tầng thêm ánh sáng lơ mơ nhu hòa trong tòa tháp.

Nghệ Phong vẫn tiếp tục đi lên, tầng một là nơi có nhiều bí tịch nhất, thế nhưng cũng là cấp thấp nhất, chỉ có một số công pháp Tinh cấp. Nghệ Phong hoàn toàn không có tâm tư để ý đến những công pháp này.

Tầng hai so với tầng một, số lượng bí tịch ít hơn một nửa. Ở đây bày biện đều là Nguyệt cấp vũ kỹ. Nghệ Phong tiếp tục đi lên, tới tầng ba, cước bộ của hắn mới hơi chậm lại, số lượng bí tịch trên tầng ba đương nhiên ít hơn tầng hai rất nhiều. Phần lớn giá sách đều để trống, không gian có vẻ trống trải không gì sánh được.

Nếu Nghệ Phong nhớ không lầm, ở đây đều là một số Công pháp Nguyệt giai tương đối đặc biệt, hơn nữa đều rất cao cường. Đương nhiên, còn có hai

bộ Công pháp Nhật giai. Đây cũng là quyền hạn tối cao nhất mà bọn người Thi Đại Nhi và Lưu Phong có thể đến.

Nghệ Phong lại đi lên, khi tới chỗ cầu thang dẫn lên tầng bốn, nhìn thấy một cửa đá khép chặt ở đây. Nghệ Phong thấy thế, bình thân lấy từ trong Nạp linh giới ra một thứ giống như thiết khối tối đen như mực, nhẹ nhàng đặt vào chỗ lõm xuống của cửa đá.

- Xoẹt...

Một tiếng thoi động vang lên, cửa đá tự động di chuyển sang một bên. Thềm đá bằng cẩm thạch xuất hiện trước mắt Nghệ Phong.

Tầng bốn là nơi tất cả đệ tử của Thánh địa, còn có rất nhiều trưởng lão hướng tới. Trong đó cất giữ đều là Nhật giai công pháp. Ở khắp Thánh địa, cũng chỉ có ngũ đại trưởng lão và mấy người đặc biệt phụng dưỡng trưởng lão còn được phép tùy ý ra vào. Bọn họ làm thế nào cũng không hiểu được, tại sao một đệ tử cũng có thể có đãi ngộ như vậy.

Nếu như biết được chuyện này, sợ rằng toàn bộ Thánh địa lại sẽ nổi lên một trận phong ba.

Nghệ Phong rất hiếu kỳ, hẳn tựa hồ đã xem hết tất cả Nhật giai công pháp, thế nhưng lại chưa từng nghe nói đến có Nhật giai công pháp thủy mộc song hệ mà Thi Đại Nhi nhắc đến.

Thế nhưng, tin tức sư phụ Thi Đại Nhi có được khẳng định không sai, như vậy chỉ có một giải thích, bản bí tịch được cất giấu vào trong góc, giống như hai bộ Vũ kỹ Địa giai lúc đó.

Trên giá sách hình dáng đại thụ do ngọc lưu ly xây thành, màu đá xám quen thuộc, bày một số bí tịch lẻ loi. Số lượng không nhiều lắm, thế nhưng mỗi bộ đều là thứ khiến thế nhân điên cuồng.

Trong không gian trống trải, chỉ có một chiếc bàn lớn được điêu khắc tinh xảo. Bên cạnh bày mấy chiếc ghế dựa. Mặc dù không thường xuyên có người đến đây, nhưng lại vô cùng sạch sẽ. Hiên nhiên, bình thường vẫn có người quét tước ở đây.

Nghệ Phong lướt nhẹ tay qua những thư tịch cổ xưa được đặt trên giá sách bằng ngọc lưu ly, tiện tay lấy ra một bộ, quyền pháp Nhật giai trung cấp —— Tàn Miên Chương.

Nghệ Phong không khỏi buồn cười, mặc dù công pháp Nhật giai của tầng bốn nhiều, bản thân hắn cũng nghiên cứu qua rất nhiều, thế nhưng lại chân chính học không bao nhiêu. Tàn Miên Chương chính là một trong những công pháp hiếm hoi được Nghệ Phong học tập. Tàn Miên Chương, khi luyện thành, quyền đánh ra mềm mại vô lực giống như lông cừu. Thế nhưng, bên ngoài vẻ ngoài vô lực, toàn bộ chương thân lại cấp tốc xoay tròn đầu khí, hơn nữa giống như sóng lớn, đầu khí trong cơ thể từng đợt tuôn lên nắm tay.

Ban đầu Nghệ Phong lựa chọn bộ chương pháp này học tập, chính là vì đặc điểm bất ngờ này. Người thì ngắm xem, người đánh người khác một chương mềm nhũn vô lực, mặc dù họ rất khinh thường, nhưng một chương đó lại có thể đánh chết người. Loại chương pháp hoàn mỹ như vậy, hẳn có thể không học được sao?

Để học Tàn Miên Quyền, Nghệ Phong đã từng đập vỡ vô số cục thạch, hai tay nát bét giống như thịt kho tàu, đau đớn bên trong không thể nói được.

Nghệ Phong lật tìm tất cả bí tịch, nhưng không tìm thấy bộ công pháp mà Thi Đại Nhi muốn tìm kiếm. Hắn nhìn xung quanh dò xét, cũng không phát hiện ở đây có thể cất giấu thứ gì.

Ngoại trừ giá sách làm bằng ngọc lưu ly, còn có mấy chiếc ghế dựa, Nghệ Phong thậm chí không phát hiện có thứ gì khác. Hắn gờ xung quanh, xem xem có tìm thấy cơ quan bí mật nào trong bảo tháp hay không, nhưng rất đáng tiếc, hắn hoàn toàn không tìm thấy thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 69: TÀNG NĂM QUỲ DỊ.

Tầng bốn trống trải, chỉ cần liếc mắt nhìn, có thể bao quát tất cả, hướng hồ không có cơ quan ngầm nào, nơi này tuyệt đối không có công pháp mà Thi Đại Nhi mong muốn.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong không khỏi cau trán: rốt cuộc sư phụ Thi Đại Nhi biết được tin tức ở tầng bốn có công pháp như vậy ở đâu! Với tính cách, thân phận của bà ta, nếu là chuyện chưa chắc chắn, tuyệt đối sẽ không nói với tiểu ma nữ.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong khẽ cắn môi, trong lòng thầm nói: Tiểu ma nữ, bản thiếu phải tìm thấy bộ công pháp đó bằng bất cứ giá nào. Tiểu ma nữ, nếu tới nay nàng không chịu nói chuyện nhân sinh lý tưởng với ta, ta nhất định không bỏ qua cho nàng.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, nhẹ giọng hô:

- Triệu lão!

Nghệ Phong vừa dứt lời, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nghệ Phong, vẫn là lão đầu tử râu bạc, đầu bạc, thậm chí mặc bạch y. Hắn chính là lão nhân khiến Nghệ Phong sợ hãi, thậm chí Nghệ Phong sợ hãi đến mức không dám nhìn hắn, mỗi lần nhìn thấy hắn, trong lòng Nghệ Phong đều run rẩy.

- Triệu lão!

Nghệ Phong cung kính thi lễ, do dự đứng bên cạnh, cực kỳ mất tự nhiên.

Nếu như người khác của Thánh địa nhìn thấy màn này, nhất định sẽ cảm thấy hoa mắt, ở Thánh địa không có người nào có thể trị được Nghệ Phong, vậy mà trước mặt lão đầu tử này hắn lại ngoan ngoãn như một con cừu.

- Lần này tìm ta có chuyện gì?

Thanh âm yếu ớt của lão đầu tử lại vang lên bên tai Nghệ Phong, Nghệ Phong càng lộ vẻ cung kính.

- Ha ha, Triệu lão. Là như vậy, ta đang để ý đến một bộ Công pháp Nhật giai thủy mộc song hệ. Thế nhưng không biết để ở đâu? Ngươi có thể nói cho ta biết hay không?

Nghệ Phong cẩn thận thấp giọng nói, nhãn thần có chút né tránh nhìn Triệu lão, hiển nhiên đối mặt với Triệu lão, Nghệ Phong đã mất đi bản tính thường ngày của hắn.

Đôi mắt mờ đục của Triệu lão bỗng nhiên sáng ngời, nhìn Nghệ Phong, ngữ khí nghi hoặc hỏi ngược lại:

- Tại sao ngươi biết có bộ công pháp như vậy?

Quả nhiên có!

Nghệ Phong thâm vui mừng, nhưng vẫn cung kính giải thích nói:

- Ta tình cờ biết được, không biết đặt ở đâu? Tiểu tử muốn xem một chút.

Triệu lão nhìn Nghệ Phong dò xét, Nghệ Phong luôn cảm giác sau lưng mình toát mồ hôi lạnh, dưới ánh mắt của Triệu lão, Nghệ Phong phảng phất bản thân không còn chỗ ẩn thân, hoàn toàn bại lộ.

- Nó không ở tầng bốn.

Dưới tình huống Nghệ Phong sắp sửa bị lộ trần, Triệu lão cuối cùng cũng mở miệng, điều này cũng khiến Nghệ Phong thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy Triệu lão có thể nói cho tiểu tử biết nó ở đâu không?

Nghệ Phong nhẹ giọng dò hỏi. Nghệ Phong biết, không ai biết rõ tất cả bí tịch ở Thánh địa bằng Triệu lão, ngay cả hai bộ Công pháp Địa giai mà mình có được, cũng là nhờ sau khi Triệu lão nhắc nhở mới có được.

- Ở tầng năm sao?

- Ta không có quyền hạn lên tầng năm. Cho nên có hay không ta cũng không biết?

Triệu lão bình thản nói, lúc nói xong, không để ý tới Nghệ Phong, biến mất trong chớp mắt. Điều này làm cho Nghệ Phong không khỏi khiếp sợ Triệu lão thêm vài phần.

Nghệ Phong thở dài một hơi, đành phải đi lên cửa vào tầng năm.

Nghĩ đến tầng năm, Nghệ Phong không khỏi có chút bật cười: Thứ đặt ở tầng năm không phải công pháp, mà là hồ sơ của các tông chủ của Thánh Tông. Ngoài ra không có thứ gì. Điều khiến cho Nghệ Phong không chịu nổi nhất chính là, hai bộ Công pháp Địa giai lại bị đè dưới chân bàn. Nếu không phải Triệu lão đã từng nói một câu: Thứ không bắt mắt nhất, có thể là bảo vật lớn nhất. Nghệ Phong sợ là cả đời cũng không thể nghĩ đến, hai bộ công pháp đỉnh cao nhất lại nằm ở đó.

Nghệ Phong nhìn cánh cửa lớn trước mắt, mỉm cười, toàn bộ Thánh địa, chỉ có mình hắn có thể đi vào tầng năm. Cho dù là bọn người đại trưởng lão cũng không được vào, tuy rằng Nghệ Phong hoài nghi Triệu lão cũng có thể đi vào, thế nhưng lần nào Triệu lão cũng nói mình không có quyền hạn.

Tầng năm của Vũ Kỹ các trong mắt mọi người đều là tồn tại đáng ngưỡng vọng. Bọn họ chưa từng nghĩ rằng, một tên đệ tử có thể đi vào bên trong, nếu

như biết được, sợ rằng tất cả sẽ kinh hãi đến chết.

Nghệ Phong lấy từ trong Nạp linh giới ra sáu thứ giống như thiết phiến. Mỗi thứ một màu, hồng, vàng, lục, xanh, lam tím. Đây cũng là thứ cần có để lên tầng năm.

Sáu chiếc chìa khóa này vốn thuộc về ngũ đại trưởng lão và lão đầu tử. Nhưng Nghệ Phong đã cướp được trong tay bọn họ. Sáu khối thiết phiến đồng thời đặt lên cửa đá, sẽ mở ra cánh cửa dẫn lên tầng năm.

Có thể, ngũ đại trưởng lão không thể nào hiểu được. Quyền hạn mà sáu người bọn họ hợp lại mới có, ma xui quỷ khiến lại bị một mình Nghệ Phong sở hữu. Bọn họ hiện tại còn không biết, sáu chiếc chìa khóa của bọn họ đã bị Nghệ Phong lấy đi, bọn họ còn tưởng rằng Nghệ Phong chỉ có chiếc chìa khóa trong tay mình, nhiều nhất chỉ có thể tiến nhập lên tầng bốn mà thôi.

Nghệ Phong nhìn cửa đá chậm rãi mở ra, trong lòng biến ảo bất định, cũng có chút hoài nghi với kết luận của mình.

Cho tới nay, Nghệ Phong đều cho rằng tầng năm là nơi cất giữ hồ sơ. Thế nhưng, hắn không ngờ bản thân bắt ngờ tìm được hai bộ Công pháp Địa giai ở đây, mà bộ công pháp Thi Đại Nhi để ý cũng ở trên đây.

Quan trọng nhất là, hồ sơ của Thánh Tông, tại sao lại đặt ở tầng năm Vũ Kỹ các, hai thứ này căn bản không liên quan đến nhau.

Nghĩ đến đây, Nghệ Phong thật sự có chút mong đợi khi đi lên tầng năm. Có thể, trên tầng năm còn có rất nhiều bí mật mà hắn không biết.

Trên tầng năm bày rất nhiều tượng đá, mỗi pho tượng lại có hình dạng khác nhau, có cái giống hồ, có cái giống rồng. Tất cả các pho tượng đều dùng ngọc lưu ly đủ loại màu sắc trang trí, có vẻ cực kỳ chói mắt. Trên cơ thể các loại động vật được chạm khắc có đặt hồ sơ của các Thánh Tông các đời. Điều thần kỳ nhất là, thần thái của mỗi pho tượng động vật đều khác nhau, phảng phất giống như con người biểu lộ tiếng lòng của mình.

Nghệ Phong không thể không cảm thán, ở Thánh địa xác thực không thiếu người tài ba, chưa nói đến sự quý giá của những pho tượng điêu khắc này, mà thủ pháp điêu khắc, không phải người bình thường có thể có được.

Nghệ Phong đi tới bên cạnh pho tượng lão hổ, tiện tay lấy từ trong bụng hổ ra một tập hồ sơ, bình thần nhìn lướt qua. Máy chữ lớn tông chủ đời thứ 51 của Mị Tông đập vào trong mắt.

Nghệ Phong sững sờ, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Dung Mị vô cùng xinh đẹp nhưng cũng điên cuồng đến tận cùng.

- Hình như nàng cũng là Mị Tông. Ha ha, đáng tiếc Mị Tông đã suy tàn. Tài liệu của đời thứ 51 đặt ở vị trí thu hút như vậy, hiển nhiên nói rõ Mị Tông khi đó tuyệt đối được xem là một tông môn cực lớn của Thánh Tông, nhưng Mị Tông hiện tại cũng chỉ có thể xem là cấp bậc trung thượng ở Thánh địa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 70: TÀ TÔNG.

Nghệ Phong lắc đầu, tiện tay đặt tập hồ sơ sang một bên. Nghệ Phong không có hứng thú với những hồ sơ của Thánh Tông, điều này cũng dẫn đến Nghệ Phong chỉ có một lý giải đại khái với Thánh Tông. Cho dù là hồ sơ của các môn phái cổ xưa của Hồn các, Nghệ Phong cũng rất ít xem. Điều này cũng khiến Nghệ Phong không biết rõ về các loại thể lực của đại lục.

Nghệ Phong tiếp tục đi tới phía trước, lại bị một bức tượng rồng kim sắc loá mắt thu hút, hắn tiến lên, lấy một quyển hồ sơ dày dặn từ trong miệng con rồng.

Hai chữ lớn Tà Tông khiến Nghệ Phong không khỏi nhũn mảy. Mặc dù bản thân hắn cũng không hiểu rõ về Thánh Tông. Thế nhưng, thật sự chưa bao giờ nghe nói đến tông môn Tà Tông.

Nghệ Phong tiện tay mở hồ sơ Tà Tông ra xem, thần nhiên nhìn quét qua nội dung bên trong. Hắn càng xem càng khiếp sợ, đến cuối cùng, toàn thân hắn đồ đần đứng ngay tại chỗ.

Trời ạ. Tông chủ đời thứ nhất, vì thích một hoàng phi, đã cầm lợi kiếm trong tay lao vào hoàng cung cướp người. Mẹ kiếp, đó là hoàng cung.

Tông chủ đời 15, bởi vì bị người ta nói một câu “Người không phong độ” mà đơn thương độc mã giết chết tông môn đó. Tông môn lúc đó có thể lực không khác biệt nhiều với Tinh Vân tông hiện tại, đã tàn sát vô số đệ tử, thậm chí tông chủ sau này của bọn họ phải trôi dạt khắp nơi.

Tông chủ đời thứ 28: cực kỳ thích nữ nhân, sinh thời, lúc nào bên người cũng có hơn mười vị, trong đó có công chúa, tiểu thư quý tộc, tông chủ đại tông môn, nữ vương... Chính bởi vì không chịu nổi cảnh những nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần đó chết già trước mặt mình mà tự sát.

Buru hân nhất chính là, tông chủ đời thứ 53, lại dám thống nhất toàn bộ Thánh địa. Thánh Tông lúc đó, cường đại đến mức tận cùng, cho dù muốn một vị đế vương nào đó thoái vị, cũng chỉ mất một câu nói.

Nghệ Phong biết nội tình bên trong Thánh Tông sâu đến mức nào, nếu muốn thống nhất toàn bộ Thánh Tông, thật sự khó khăn hơn rất nhiều thống nhất mấy đế quốc. Thế nhưng, Thánh Tông lại được thống nhất trong tay vị tông chủ này.

Nghệ Phong không làm sao tưởng tượng người đó rút cuộc mạnh đến mức nào. Nhưng rất đáng tiếc là, hắn lại chết trong tay nữ nhân của mình, nguyên nhân buồn cười là bởi vì tranh giành tình nhân, nội bộ mâu thuẫn, sau khi nữ nhân kia giết chết hắn, cũng đất tự vẫn. Cho dù tông chủ có mười kiểu thế, nhưng tông chủ Mị Tông lúc đó chính là phu nhân của hắn.

Cũng bởi vậy, Thánh Tông cường đại sụp đổ, kéo theo sự sụp đổ của các đại tông môn, tất cả đều chỉ kiểm vào Thánh Tông, Thánh Tông cũng bởi vậy mà chuyển sang hoạt động bí mật.

...

Nghệ Phong thần thức không ngớt, không ngờ ở Thánh Tông còn có một Tà Tông cường đại như vậy. Điều khiến cho Nghệ Phong không thể tin được chính là, Tà Tông chưa từng có hơn mười người.

Mỗi đại tông chủ Tà Tông đều để tùy tùng hành động theo sở thích, đây cũng là quy củ duy nhất của Tà Tông. Chỉ cần người thích, người có thể đi làm đại ma đầu, có thể làm đại anh hùng, thậm chí làm đại dâm tặc đều được.

Nghệ Phong thờ dài một hơi nói:

- Tà Tông, xem ra đã diệt vong rồi, bằng không, sao không thấy ghi chép sau này sau tông chủ đời 53, đáng tiếc.

Nghệ Phong cảm thấy rất đáng tiếc. Điều khiến hắn cảm thấy đáng tiếc chính là, xưng hô của mỗi đại tông chủ Tà Tông là Tà Đế. Xưng hô khí phách như vậy, có thể sau này không có ai có thể được gọi.

Nghệ Phong bỗng nhiên mỉm cười, quảng suy nghĩ đáng tiếc đó ra khỏi đầu. Sau đó ánh mắt lại quan sát bốn phía, phát hiện ở đây không có chút biến hóa so với trước kia. Nghệ Phong quan sát các tượng đá, cũng không phát hiện có gì khác biệt. Hắn tự giễu cợt mình, trước đây chiếm được hai bản Công pháp Địa giai, chẳng lẽ còn có thể tìm được cái gì bên trong?

Nghệ Phong bắt giác xoa đầu, hắn không biết tìm kiếm từ đâu, hắn đã từng gõ qua sàn nhà và trên tường tầng năm cũng không có coquan bí mật nào.

Hơn nữa, ở xung quanh ngoại trừ những điều khắc cổ quái, hình dạng khác nhau, căn bản là không bày biện cái gì khác, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy hết.

- Điều khác?

Trong lòng Nghệ Phong đột nhiên hiện lên một suy nghĩ: Đúng, không sai. Nếu như trên tầng năm có bí mật, nhất định phải giấu trong điều khắc. Trong tầng năm chỉ có trong điều khắc mới có thể cất giấu bí mật.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong bắt giác hưng phấn. Hắn nhìn từ trên xuống dưới những điều khắc này, cũng không phát hiện có gì khác biệt. Hơn nữa, đều rất thành thực, căn bản không giấu được vật gì.

Nghệ Phong dùng hồ sơ Tà Tông trên tay gõ lên đầu mình, bắt đầu đi thờ dài nói:

- Có thể, trên tầng năm thực sự chỉ cất giữ hồ sơ cũng không chừng.

Ngay khi Nghệ Phong bắt đầu chuẩn bị từ bỏ, bỗng nhiên chú ý tới miệng rồng, vừa mới ngậm hồ sơ của Tà Tông.

Nghệ Phong cũng không biết do nguyên nhân gì, mà xui quẻ khiến hắn lại đưa tay về hướng miệng rồng tìm kiếm. giống như hắn suy nghĩ, miệng rồng cũng không sâu, nên hắn có thể tìm kiếm đến tận cùng.

Thế nhưng, Nghệ Phong lại kinh hãi nhìn bàn tay của mình, bàn tay thâm nhập vào trong miệng rồng, bỗng nhiên lại có một bộ phận không nhìn thấy.

- Nhiếp hồn sư?

Nghệ Phong kinh hãi kêu to.

Không sai, chỉ có Nhiếp hồn sư mới có loại năng lực này, khiến người khác sản sinh ảo giác, rõ ràng tay đang ở đây, nhưng lại có thể khiến người không nhìn thấy.

Nghệ Phong sau một hồi kinh hãi, lập tức trở nên hưng phấn. Quả nhiên, những điều khắc này có ẩn chứa bí mật, bàn tay Nghệ Phong lại tiếp tục dò xét

xuống phía dưới, quả nhiên mò được vài thứ. Hắn lấy ra.

- Thủy Mộc Thiên Hoa.

Mấy chữ lớn phong cách cổ xưa nổi bật trên trang giấy, Nghệ Phong nhìn thấy mà mừng rỡ như điên.

Đây chính là thứ tiểu ma nữ muốn, Nghệ Phong để Thủy Mộc Thiên Hoa lên phía trên, phía dưới đồng dạng cũng là một quyển thư tịch rất cổ xưa.

- Ngũ Hành, Vũ kỹ Tinh giai.

Nghệ Phong thấy thế, hắn không khỏi sùng sốt, Vũ kỹ Tinh giai? Tại sao lại nằm ở đây, Tinh cấp vũ kỹ phải ở tầng một mới đúng.

Nghệ Phong cũng không suy nghĩ quá nhiều, tay tiếp tục tìm kiếm trong mỗi bức tượng điêu khắc, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của hắn. Trong tay hắn lại có thêm mấy cuốn bí tịch, nhưng điều này lại khiến Nghệ Phong cười khổ không ngớt.

Nếu lấy những bí tịch này ra bên ngoài, sợ rằng tất cả mọi người sẽ có ý nghĩ cướp đoạt. Nhưng, Nghệ Phong đã có Lăng Thần Quyết, tu luyện những Hồn và Khí này, căn bản vô dụng. Mà vũ kỹ đã có mấy bản như vậy. Thế nhưng cũng không thích hợp với Nghệ Phong, không phải quá mềm mại như nữ nhân, mà là quá cương liệt. Hai loại cực đoan này đều không thích hợp với Nghệ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 71: BÌNH CẢNH.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong không khỏi cười khổ. Mặc dù vũ kỹ của Thánh địa nhiều. Thế nhưng thứ thích hợp với Lăng Thần Quyết lại thiếu đến mức đáng thương. Bản thân hắn nên đến đâu để tìm những vũ kỹ cấp cao tu luyện đây.

Nếu như người khác biết Nghệ Phong đang nghĩ cái gì, sợ rằng sẽ đập chết hắn: Vũ kỹ của ngươi còn thiếu sao? Vậy chúng ta trực tiếp đi chết đây.

Hiện tại Nghệ Phong có chút hiểu rõ, vì sao tầng năm lại là nơi đặt hồ sơ. Bởi vì, phía dưới hồ sơ của từng tông môn, bình thường đều có một bộ vũ kỹ thuộc về tông môn bọn họ, hoặc kém hoặc tốt, loại nào cũng có.

Vũ kỹ Nghệ Phong đã học qua nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Thế nhưng có một số đệ tử đại tông môn, cho dù kém, cũng không kém so với Nghệ Phong bao nhiêu. Dù sao Nghệ Phong bởi vì duyên cớ Lăng Thần Quyết, có rất nhiều vũ kỹ căn bản không cách nào học tập.

Cho nên, có được những thứ này, Nghệ Phong ít nhiều có chút thất vọng.

Khi Nghệ Phong xuất hiện ở tầng bốn, Triệu lão đột nhiên xuất hiện trước mặt Nghệ Phong. Hắn nhìn Nghệ Phong bình thản hỏi:

- Tìm được rồi sao?

Nghệ Phong sùng sốt, lập tức gật đầu.

- Ngươi chỉ có thời gian ba tháng, sau ba tháng, ngươi phải để bít tích về chỗ cũ.

Nghệ Phong gật đầu, rất nhu thuận nói:

- Tiểu tử biết!

Khi Triệu lão chuẩn bị rời khỏi, hắn bỗng nhiên lại nói một câu:

- Cuốn “Ngũ hành” đó, có thời gian hãy xem qua.

Nói xong, người lại biến mất không thấy nữa.

Nghệ Phong sùng sốt, tựa hồ có chút không hiểu. Vũ kỹ Tinh giai có cái gì mà xem? Nhưng những lời nói thần bí của Triệu lão, hắn luôn để trong lòng. Mặc dù Triệu lão lạnh lùng kinh người. Nhưng Nghệ Phong có thể cảm giác được hắn thiên vị với mình. Điều này cũng khiến Nghệ Phong rất nghi hoặc.

...

- Đại Nhi, là này bản này sao?

Nghệ Phong cầm Thủy Mộc Thiên Hoa đến trước mặt tiểu ma nữ dò hỏi.

Thi Đại Nhi tiếp nhận, tiện tay lật vài tờ. Quả nhiên, giống như surphu đã nói, nàng nhất thời vui mừng nhào tới người Nghệ Phong, hôn một cái lên mặt hắn, hưng phấn hô:

- Phong ca ca, ta thích ca ca chết mất.

Bộ y phục màu đen bó sát bao phủ lên thân thể ấm áp của Thi Đại Nhi, nhưng Nghệ Phong vẫn cảm giác được từng luồng hơi nóng áp sát vào người mình, trên khuôn mặt tinh khiết và xinh đẹp hiện lên một nụ cười tà mị. Thân hình đầy đặn, thon thả của nàng dính chặt vào người Nghệ Phong, cảm giác mềm mại, thơm ngát khiến hắn không kim lòng được ghi chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Nghệ Phong dùng sức đè nặng lên đầu vai mềm mại của Thi Đại Nhi, thích thú hít thở mùi hương thơm ngát của nàng, tay hơi dùng lực, thì thầm nhẹ giọng nói bên tai Thi Đại Nhi:

- Tại sao nàng lại thích ta chết đi được?

- A...

Khí nóng bên tai khiến Thi Đại Nhi chấn động, nàng sợ hãi kêu lên, vội vàng đẩy Nghệ Phong ra, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện lên vẻ đỏ ửng.

Thi Đại Nhi hung hăng trừng mắt nhìn Nghệ Phong, lạnh giọng nói:

- Chỉ biết chiếm tiện nghi của người ta. Hừ, người ta vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, nếu như ca ca muốn làm gì thì phải cầu hôn trước.

Nghệ Phong nhún vai, tỏ vẻ rất vô tội nói:

- Là nàng biểu hiện tình cảm trước mà. Ta cảm giác nàng chiếm được tiện nghi còn khỏe mẽ.

- Ca ca...

Thi Đại Nhi nhìn Nghệ Phong giống như muốn ăn thịt, nhưng sắc mặt lập tức lại biến đổi:

- Hắc hắc, Phong ca ca, nàng cũng chiếm tiện nghi của ca ca như vậy sao?

Nghệ Phong lại toát mồ hôi lạnh: Tiểu ma nữ đứng là tiểu ma nữ, chỉ bằng một câu nói cũng làm người ta run sợ.

- Ha ha... Cái này... Thật là thơm.

Nghệ Phong khẽ ngửi cái tay vừa nắm Thi Đại Nhi, rất hưởng thụ nói.

Sắc mặt Thi Đại Nhi càng ửng đỏ, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Nghệ Phong, rất xem thường nói:

- Hừ, không đáng làm nam nhi, lần nào cũng có ý chuyển chủ đề.

Nghệ Phong không chút phật lòng cười cười: có phải là nam nhân hay không, sau này nàng cứ thử sẽ biết, nàng có cơ hội mà.

U oán của Thi Đại Nhi khiến trong lòng Nghệ Phong rung động, nếu đây không phải là Thánh địa, hẳn thật sự muốn làm cái gì đó, thế nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể suy nghĩ, cố gắng áp chế suy nghĩ không an phận trong lòng mình:

- Được rồi, Đại Nhi, bản Thủy Mộc Thiên Hoa này, nàng học trước đi. Hai tháng sau trả lại cho ta, ta muốn phải trả lại Vũ Kỹ các.

Thi Đại Nhi thấy Nghệ Phong nói chuyện đứng đắn, nàng gật đầu, thời gian hai tháng là đủ với nàng rồi.

Mặc dù Nghệ Phong có thời gian quyền hạn ba tháng, thế nhưng Nghệ Phong cũng muốn xem xem, công pháp mà sư phụ Thi Đại Nhi chú ý, rút cuộc cường đại như thế nào.

Mỗi bản công pháp bí tịch đều có dấu vết hồn lực của người sáng tạo ở bên trong, không thể phục chế. Bằng không, người có sao chép toàn bộ nội dung lại cũng vô dụng, tinh túy và ý tứ trong đó không có hồn lực dẫn dắt, căn bản không thể lĩnh hội được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao công pháp vô giá như vậy. Bằng không, người nào đó có được một quyển bí tịch, sao chép thành trăm bản, phát cho mỗi người một quyển, công pháp còn có thể đáng giá như vậy không?

Nghệ Phong cảm giác tiếp xúc trên mặt thật sự rất ấm áp mềm mại, nghe thanh âm giống như mưa xuân của Thi Đại Nhi rời khỏi, không khỏi cười khò:

- Tiểu ma nữ này, thật là hại chết người không đèn mạng. Tội nay lại mất ngủ rồi.

Nghệ Phong nhìn Thi Đại Nhi giống như tinh linh biến mất, lấy cuốn “Ngũ Hành” từ trong Nạp linh giới ra, hần muốn xem qua, Ngũ Hành mà ngay cả Triệu lão cũng coi trọng, rốt cuộc có chỗ nào kỳ lạ.

...

Thời gian vẫn từ từ trôi qua, Nghệ Phong không biết đã trải qua bao nhiêu vất vả để tu luyện Lăng Thần Quyết và Thân pháp Mị Ảnh. Năm viên tinh thể cũng càng ngày càng nhỏ. Dòng xoáy trong cơ thể cũng từ từ lớn hơn.

Thình thoảng Nghệ Phong cũng sẽ tới Lam Linh quần sơn săn bắt ma thú và Linh cấp thấp để luyện tập. Nhưng điều khiến Nghệ Phong rất kinh ngạc chính là, mỗi lần hần giết Linh, khi hần ngồi xếp bằng tu luyện khôi phục, Linh đều biến mất không còn một mảnh. Điều này làm cho Nghệ Phong vô cùng khó hiểu, không tìm được nguyên nhân.

Nghệ Phong nỗ lực, cuối cùng cũng có được hồi báo tương ứng, thực lực hiện ra trạng thái phát triển thẳng tắp, rất nhanh đã tiến tới cửu giai đình phong. Thế nhưng làm thế nào cũng không đột phá được bình cảnh, đạt tới Nhân Cấp.

Tình huống như vậy khiến cho Nghệ Phong không khỏi có chút âm thầm nôn nóng. Thời gian còn lại của hần không còn nhiều, chỉ còn năm tháng. Năm tháng sau, sẽ tiến hành quyết đấu với Lưu Phong, không đạt được Sư Cấp, Nghệ Phong thực sự không nắm chắc phần thắng. Thế nhưng, trận chiến này, hần không thể thua được.

Nghĩ vậy, trong lòng Nghệ Phong cũng có chút nảy sinh ý nghĩ ngoan độc. Hần cần rằng, đột nhiên đi về một phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 72: TỚI NHÂN CẤP.

- Ao ào...

Nghệ Phong còn chưa tới gần, thanh âm cường đại đã đình tại như cốc. Thân ảnh Nghệ Phong bỗng nhiên biến ảo, cấp tốc chạy về phía mục tiêu.

Chỉ thấy một thác nước giống như từ trên chín tầng trời chảy xuống, xuất hiện ở trước mắt. Thác nước hùng vĩ bao la ào ào lao xuống, tạo nên từng đợt sóng to gió lớn bên dưới, ngọc vỡ văng khắp nơi, ngân châu nhẹ bay, giống như mưa phùn lất phất, lại có chút giống như tuyết bay. Ánh dương phản chiếu, thác nước thoáng chốc hóa thành một đạo cầu vồng rực rỡ, mỹ lệ đến cực điểm.

Âm hưởng thật lớn như vạn mã mất đề, thiên quân phách địa, khí thế bàng bạc, mang tới cho người ta một loại chấn động cường đại. Nghệ Phong nhìn thác nước từ trên cao chảy xuống. Trong lòng hần hơi run rẩy, thực sự có người dám luyện công dưới thác nước này sao?

Thế nhưng, Đại trưởng lão đã từng nhắc đến, còn có truyền thuyết Độc Cô Cầu Bại luyện võ dưới thác nước, khiến Nghệ Phong cần rằng, đi về phía trước.

Đương nhiên, Nghệ Phong không dám đến phía dưới thác nước. Như vậy chẳng khác nào tự sát, với thực lực Sĩ Cấp cửu giai của hần, đến chính giữa thác nước vạn trượng này, rất nhanh sẽ bị đập thành thịt nát.

Nghệ Phong đi sang bên cạnh, ở nơi đó có mấy nhánh của thác nước, không lớn lắm, không cao lắm, thế nhưng khí thế nện xuống hồ sâu, vẫn khiến Nghệ Phong phát lạnh.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, cởi áo ra, khẽ nhắm mắt lại, đầu khì cấp tốc rời khỏi cơ thể, di động về hướng thác nước nhỏ bên cạnh.

- Âm..

Nghệ Phong vừa mới đứng vững trên cự thạch dưới thác nước, đã bị thác nước đánh xuống hồ sâu, lực trùng kích cường đại, khiến cho lưng hần vô cùng đau đớn, huyết khí hơi cuộn cuộn.

Con đầu trên người ngược lại khơi dậy ngạo khí của Nghệ Phong, hần hừ một tiếng, từ trong hồ sâu bò lên, lại một lần đi về hướng dưới thác nước.

- Âm..

Nghệ Phong lại một lần nữa bị đánh xuống hồ.

Bò lên.

Đánh xuống.

Bò lên,

Đánh xuống.

...

Cũng không biết hần đã thử lại bao nhiêu lần, toàn thân Nghệ Phong từ lúc nào đã đổ au, cuối cùng cũng đứng thẳng được trên cự thạch, dòng nước cường đại đánh vào người Nghệ Phong, bắn ra vụn đạo bọt nước.

Nghệ Phong cảm thụ được lực đánh cường đại lên người, hần hít sâu một hơi, cổ nén đau đớn, ấn kết trên tay không ngừng kết ấn.

Đầu khí toàn thân Nghệ Phong tuôn ra sau lưng, chống cự lại lực đánh cường đại của thác nước, dòng xoáy trong khí hải cũng bởi vậy mà biến nhỏ đi rất nhiều.

Rất nhiều linh khí dưới không chế của Nghệ Phong, phun về phía khí hải, cấp tốc bổ sung linh khí bị tiêu hao.

Linh khí đang không ngừng tiêu hao và bổ sung thay thế, linh khí cấp tốc biến ảo, cũng khiến tốc độ của dòng xoáy càng lúc càng nhanh. Từng đạo linh khí giống như liều mạng lao về phía dòng xoáy, sau đó lại phát ra.

- Âm...

Cuối cùng, tốc độ của dòng xoáy đạt được cực hạn, nó mạnh mẽ co rút lại, Nghệ Phong cảm giác một cơn đau kéo đến. Nhưng khi hồn lực của hần lại một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể, dòng xoáy vừa mới lớn bằng đầu một đứa trẻ đã trở thành lớn bằng trứng chim, hiện ra màu bạch sắc, giống như sương trắng nồng hậu lúc sáng sớm.

Lực đánh của dòng nước vừa rồi còn cảm giác vô cùng cường đại, lúc này cũng không có cảm giác quá lớn.

- Tới Nhân Cấp rồi!

Nghệ Phong mỉm cười, trong miệng thì thảo luận bầm bầm.

Cảm nhận lực lượng Nhân Cấp, lúc này mới khiến Nghệ Phong thở dài một hơi. Trong đám đệ tử Thánh địa, bất luận một người nào đều là thiên tài kiệt xuất. Bằng không cũng không thể đưa tới Thánh địa. Cho nên, ngoại trừ Ban Đạt Tập, các đệ tử đều đạt được Nhân Cấp, chỉ là có đẳng cấp cao thấp mà thôi, thiên tài cực kỳ kiệt xuất giống như Lưu Phong, Thi Đại Nhi, có lẽ cũng đạt đến Sư Cấp.

Mặc dù Sư Cấp và Nhân Cấp chỉ chênh lệch một đẳng cấp, thế nhưng lại khác nhau như trời và đất. Trong toàn bộ đệ tử của Thánh địa, đạt được Sư Cấp không vượt quá năm người. Cho dù là Thiên Nghịch, cũng chỉ dừng lại ở Nhân Cấp cửu giai, vẫn không phá tan được tấm lá chắn mỏng Nhân Cấp.

Nghệ Phong đạt được Nhân Cấp, trong lòng cũng hơi thả lỏng, ít nhất, hiện tại đẳng cấp của hần không chênh lệch quá lớn với đại đa số đệ tử Thánh địa. Quan trọng nhất là, hần vẫn không quên những lời hần nói trước kia. Trong vòng một năm, bọn họ sẽ phải trả giá cho từ phế nhân mà bọn họ từng nói.

Hơn nửa năm Nghệ Phong không lộ diện, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, khiến tất cả đều nhìn Nghệ Phong với ánh mắt quý dị.

Nụ cười tà mị lúc ẩn lúc hiện trên khóe miệng, bước chân lười nhác, hai tay đút vào túi quần, dáng vẻ cực kỳ bất cần đời.

Dáng vẻ này hoàn toàn không có gì khác biệt với Nghệ Phong thường ngày. Những người nhìn thấy màn này, đều đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

- Tại sao phế nhân này lại tỏ ra kiêu ngạo như vậy.

Trong lòng mọi người không hèn mà cùng toát ra một câu nói như vậy: Nghệ Phong hiện tại còn vốn liếng kiêu ngạo nữa sao?

- Phong ca ca...

Thanh âm thanh lương vang lên, Nghệ Phong không cần nhìn cũng biết là tiểu ma nữ, ở Thánh địa không ai gọi hần như vậy ngoài nàng.

Thi Đại Nhi vẫn xinh đẹp chói lòa như trước, vừa xuất hiện bên cạnh Nghệ Phong, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của mọi người, đương nhiên, ánh mắt đổ lệ ước ao thù hận cũng đồng dạng tập trung trên người Nghệ Phong.

Nàng vẫn mặc chiếc váy dài màu tím, đai lưng bó sát, để lộ ra vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Vẻ lịch sự tao nhã và mềm mại hiện ra trong nhất cử nhất động của nàng, khiến tâm hồn Nghệ Phong có chút chần chừ, mê hoặc.

Nghệ Phong nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cười mắng:

- Tại sao lần nào ta xuất hiện, cũng có nàng ở đó?

Thi Đại Nhi cười hắc hắc không ngừng, tiếng cười êm dịu trong trẻo:

- Bởi vì trái tim của người ta luôn hướng về Phong ca ca, không tin ca ca sờ xem.

Nghệ Phong nhìn theo ánh mắt Thi Đại Nhi, bộ ngực đầy đặn cao vút hiện rõ dưới lớp áo màu tím của nàng, không khó cảm giác được lưu đạn bên trong.

- Không tồi, trưởng thành! Xem ra ăn đu đủ của ta vẫn có tác dụng.

Nghệ Phong bình tĩnh nhìn, một lúc lâu mới toát ra câu nói như vậy.

- Hi hi...

Tiếng cười của Thi Đại Nhi càng tỏ ra thích thú, hình như vô cùng cao hứng khi có được câu khen ngợi Nghệ Phong.

Nghệ Phong không kiêng nể gì cả, khiến trong mắt mọi người đều lóe ra hòa quang đổ kị, càng không hiểu tại sao Thi Đại Nhi lại thân thiết với một con cóc như vậy.

Nghệ Phong thấy thế, hừ lạnh một tiếng, đưa tay vòng qua eo Thi Đại Nhi, tràn đầy khiêu khích nhìn đoàn người xung quanh.

Vốn tưởng rằng Thi Đại Nhi sẽ gãy dựa thoát khỏi vòng tay mình, nhưng Nghệ Phong bất ngờ phát hiện Thi Đại Nhi lại rất ngoan ngoãn, để mặc cho Nghệ Phong ôm mình, đầu hơi tựa lên vai hắn, mùi hương thơm ngát lại phả vào mũi hắn. Đáng đáp hiền thực của Thi Đại Nhi tuyệt đối không giống như tiểu ma nữ hàng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 73: QUYẾT ĐẤU TẠP MẠC THỨC.

- Phong ca ca, ta sẽ rất ngoan, để cho ca ca có thể diện của đại nam tử.

Thi Đại Nhi ghé sát bên tai Nghệ Phong, nhẹ giọng nói.

Nghệ Phong sững sốt, lập tức hiểu rõ tiểu ma nữ này có chủ ý gì: Đây là nàng đang chinh đồn mình, sợ là màn này khiến tất cả mọi người càng thù hận mình hơn, tiểu ma nữ vẫn là tiểu ma nữ, chinh đồn người khác cũng không để lại vết tích.

Nhưng Nghệ Phong vốn tới tìm bọn họ gây chuyện phiền phức, đương nhiên sẽ không sợ ánh mắt của bọn họ, hắn nắm thật chặt tay mình, tràn đầy khinh thường nhìn mọi người.

Nhất thời, hỏa diễm trong lòng những đệ tử này đều không kìm chế được: một tên phế nhân thì có năng lực gì mà dám ôm nữ thần trong lòng chúng ta, có năng lực gì mà dám khinh thường chúng ta.

Thi Đại Nhi nhìn đoàn người đi tới, nàng sững sốt, không khỏi nghĩ lại có phải mình đã đùa quá mức rồi không. Mặc dù Phong ca ca không phải phế nhân, thế nhưng hắn mới có thực lực Tử Cấp, đây không phải là chịu thiệt quá lớn sao?

Ngay khi Thi Đại Nhi chuẩn bị đứng ra, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai mọi người:

- Phong thiếu, lần này không biết có thể để ta luyện tay không?

Nghệ Phong nhìn Thiên Nghịch đột nhiên xuất hiện, hơi sững sốt, lập tức cười nói:

- Chuyện này cứ để ta, ha ha, trốn phía sau các người, sợ là tên tuổi phế nhân của ta lại càng tồi tệ. Huống chi, ta nói rồi, trong vòng một năm sẽ giúp bọn họ thư giãn xương cốt, cũng không thể cứ nói suông như vậy.

Thiên Nghịch sừng sốt, lập tức nghi hoặc nói :

- Thực lực của ngươi?

Nghệ Phong vỗ vai Thiên Nghịch nói :

- Ngươi cứ chờ xem đi.

Buồn cười, nếu không phải thực lực của ta khôi phục, ta thật sự không dám kiêu ngạo như vậy.

Thiên Nghịch gật đầu, tuy rằng không biết tự tin của Nghệ Phong tới từ đâu, thế nhưng Nghệ Phong dám làm như vậy, như vậy hẳn cũng không cần lo lắng. Huống chi, thủ độc thuật của Nghệ Phong sẽ không khiến hắn bị hại.

Thi Đại Nhi thấy thế, trên mặt nàng lại xuất hiện nụ cười, thối lui sang một bên, bình tĩnh nhìn giữa sân, phảng phất giống như đang xem kịch.

- Ha ha, thế nào? Nhiều người đến như vậy? Muốn vây công ta sao?

Nghệ Phong trêu chọc nhìn mọi người, khoe môi nhếch lên về trêu đùa.

- Hừ. Một tên phế nhân đáng để chúng ta vây công sao?

Một tên nam tử rất xem thường nhìn Nghệ Phong, châm chọc nói.

- Phế nhân? Ha ha, lại là phế nhân. Vốn ta còn có kế hoạch để các ngươi bắt phải xoa bóp xương cốt. Thế nhưng hiện tại, chắc chắn, hay là làm thêm mấy lần đi, tránh cho phần ăn hàng ngày của các ngươi lớn hơn.

Nghệ Phong không chút phật lòng cười nói.

Ngược lại là ánh mắt lạnh lùng của Thi Đại Nhi, nhưng khi ánh mắt ấy chuyển dời đến Nghệ Phong, lập tức lại hòa hoãn đi nhiều.

- Tiểu tử, Thánh địa đã không phải thời đại của ngươi. Hừ, thức thời dập đầu nhận sai, ta có thể tha mạng cho ngươi.

Nam tử kia rất xem thường nhìn Nghệ Phong.

- Ha ha, vậy sao? Thì ra Thánh địa đã không còn là thời đại của ta, vậy là của ai? Của ngươi sao?

Nghệ Phong rất nghi hoặc nhìn nhóm người này, dò hỏi.

- Chắc chắn, Phong thiếu vẫn là Phong thiếu. Cho dù thành phế nhân, vẫn kiêu ngạo như vậy. Chỉ là không biết, ngươi còn có vốn liếng kiêu ngạo như vậy hay không?

Lại có thêm một người đứng ra, nhìn Nghệ Phong mỉm cười nói.

- Có hay không, thử xem sẽ biết. Ngươi phải thử một chút chứ? Ha ha, ngươi không thử cũng không quan hệ gì. Bản thiếu đã quyết định, mỗi ngày đánh một người, rồi cũng sẽ đến phiên ngươi. Ta cũng không rộng rãi như các ngươi, cho dù các ngươi dập đầu nhận sai với ta, ta cũng ngươi buông tha.

Nghệ Phong bình thản nói, khoe miệng tràn đầy tiếu ý.

- Ha ha, Phong thiếu quả nhiên có quyết đoán. Nhưng ta thích quyết đấu tạp mạt thức, Phong thiếu có thể đáp ứng ta không?

- Có thể!

Nghệ Phong đáp ứng, nhất thời khiến mọi người đồng loạt ồ lên, bao gồm cả Thi Đại Nhi và Thiên Nghịch, bọn họ đều đứng dậy, không thể tin nhìn Nghệ Phong.

Ý nghĩa của quyết đấu tạp mạt thức là: tiến hành dưới tình huống tuyệt đối công bằng công chính, bất luận kẻ nào cũng không được sử dụng âm mưu quỷ kế, thủ đoạn đê tiện. Loại quyết đấu phương thức này cũng được mọi người tôn sùng, không ai dám sử dụng thủ đoạn đê tiện dưới tình huống quyết đấu tạp mạt thức. Cho dù kẻ nào có nhân phẩm vô cùng kém cỏi như Nghệ Phong cũng không dám.

Thế nhưng, Nghệ Phong lại tiếp nhận quyết đấu như vậy. Hẳn là nào không biết, thực lực Nhân Cấp và Tử Cấp cách biệt một trời một vực. Dưới quyết đấu tạp mạt thức, Nghệ Phong cần bản là tìm đánh.

Ái Nhĩ Lan cũng đứng sừng sững tại chỗ, hẳn là lo ngại tai mình, không biết có phải mình nghe nhầm hay không? Một tên phế nhân lại dám tiếp thu quyết đấu tạp mạt thức của hắn?

Thế nhưng, Nghệ Phong vẫn mỉm cười, nhãn thần tự tin khiến hắn càng căm tức. Một tên phế nhân thì có vốn liếng gì để tự tin, ngươi đã dám tiếp thu, vậy ngươi cứ chờ bị đánh đi.

- Phong ca ca!

Thi Đại Nhi thấy Nghệ Phong tiến lên vài bước chuẩn bị động thủ, nàng vội vàng gọi.

Nghệ Phong mỉm cười, đưa tay nhéo mặt Thi Đại Nhi:

- Ha ha, yên tâm đi.

- Nhưng..

Thi Đại Nhi thật sự lo lắng, kéo tay Nghệ Phong, trong mắt đầy vẻ khẩn trương. Mặc dù ở Thánh địa, Ái Nhĩ Lan là kẻ có thực lực không mạnh, chỉ có Nhân Cấp tam giai. Thế nhưng, hẳn cũng không phải người Nghệ Phong có thể ứng phó.

- Yên tâm đi! Ha ha, lẽ nào ta phải giữ mãi biệt danh tên phé nhân bất tài. Hôm nay, ta muốn để toàn bộ Thánh địa biết, Nghệ Phong này vẫn là Nghệ Phong trước kia.

Trong mắt Nghệ Phong chột lóe hàn quang, trong lòng đám người Ái Nhĩ Lan bất giác có chút run rẩy.

- Phong ca ca, với tính cách của ca ca, người khác có chửi vài câu ca ca cũng sẽ không ghi hận như vậy, lẽ nào ca ca thực sự để tâm đến biệt danh phé nhân như vậy sao?

Đôi mắt xinh đẹp của Thi Đại Nhi nhìn chăm chăm vào Nghệ Phong.

- Nàng không hiểu đâu!

Nghệ Phong nhẹ nhàng nói.

- Lại là nàng ta, đúng không?

Thi Đại Nhi bĩu môi, trong mắt tràn đầy vẻ bất mãn:

- Nàng ta thực sự đáng để ca ca làm như vậy sao? Từ trước đến nay, ca ca chưa bao giờ vì Đại Nhi mà làm những chuyện như vậy.

- Ha ha. Cái đó... Không phải vì không có cơ hội sao? Kỳ thực ta nguyện ý làm cho Đại Nhi của ta bất cứ chuyện gì.

Nghệ Phong ngượng ngừng cười nói. Tiểu ma nữ này hình như rất thích ra vẻ ghen tuông.

- Được, vậy ta sẽ chờ Phong ca ca làm cho ta bất cứ chuyện gì.

Thi Đại Nhi đột nhiên cười hắc hắc không ngừng.

Trong lòng Nghệ Phong bỗng nhiên dâng lên dự cảm không tốt, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 74: TIỆM LỘ PHONG MANG.

Hiển nhiên, hai người thân thiết như vậy càng khiến Ái Nhĩ Lan giận dữ, trong mắt hần tràn đầy hỏa quang đồ kị nhìn Nghệ Phong nói:

- Phế vật, ngươi còn đánh nữa hay thôi?

- Hôm nay, ta muốn tất cả mọi người của Thánh địa biết rằng. Các ngươi vẫn chỉ là con kiến hôi dưới chân ta mà thôi.

Nghệ Phong bình thản đưa mắt nhìn xung quanh.

Kiều ngạo!

Đây là từ đầu tiên toát ra trong lòng mọi người, sau đó tất cả lại lộ ra nhãn thần khinh thường. Một tên phế nhân bị phế bỏ kinh mạch, có lý do gì để nhìn chúng ta thành con kiến hôi.

Thiên Nghịch đứng ở xa nghe được lời Nghệ Phong nói, thật sự rất sửng sốt, về mặt kinh hải nhìn Nghệ Phong: lẽ nào Phong thiếu đả khôi phục đến trạng thái đỉnh phong của hắn. Điều này sao có thể?

Thế nhưng, trong lòng Thiên Nghịch hiểu rõ. Sau trận chiến này, Nghệ Phong sẽ là Nghệ Phong ngày trước, kiêu ngạo nhìn tất cả đệtừ trong Thánh địa.

- Tiểu tử, để ta thử xem tên phế nhân nhà ngươi rốt cuộc có khẩu khí gì mà lớn lối như vậy.

Ái Nhĩ Lan còn chưa dứt lời, nắm tay của hắn đã xé gió bay tới, hung hăng đập về phía Nghệ Phong.

Nghệ Phong cười lạnh, đầu khí khẽ vận chuyển trong cơ thể, cước bộ chợt lóe, cuốn theo bụi trên mặt đất, khiến mọi người bất giác lui về phía sau mấy bước, tránh né bụi bặm ngút trời.

Một quyền của Ái Nhĩ Lan đập vào không trung, mang theo tiếng gió thổi gào thét, hần kinh hải nhìn chỗ cũ đã không thấy bóng người, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Xung quanh cũng vô cùng vắng vẻ, tất cả đều đang ngây người há miệng nhìn Nghệ Phong đã đứng cách chỗ cũ mấy thước, trong lòng không khỏi khiếp sợ: Tốc độ của tiểu tử này, hình như nhanh hơn trước thì phải?

Cái miệng nhỏ nhắn của Thi Đại Nhi cũng mở lớn hết cỡ. Nàng nhìn Nghệ Phong đang đứng bên cạnh, nháy mắt nhìn mình, trong lòng không thể tin nổi.

Vừa rồi có phải mình hoa mắt không, trong chớp mắt hắn đã di chuyển mấy thước, đây thật sự là tốc độ của một phế nhân sao? Trong Thánh địa có rất ít người có thể đạt được tốc độ như vậy, ít nhất, Ái Nhĩ Lan tuyệt đối không có tốc độ như vậy.

Thì ra, Phong ca ca thật sự là giả heo bắt hổ.

Đột nhiên trong lòng Thi Đại Nhi xuất hiện ý niệm như vậy.

- Thế nào? Phế nhân này không làm ngươi thất vọng chứ?

Nghệ Phong cười khê, mỉm cười nhìn Ái Nhĩ Lan.

Ái Nhĩ Lan đỏ bừng mặt, hai chữ phế nhân trong miệng Nghệ Phong hiện tại nghe ra cực kỳ hung mãnh, hần oán hận nhìn Nghệ Phong, ánh mắt lửa nóng lộ ra vẻ hung tàn trong đáy lòng.

- Hừ, tốc độ nhanh thì có tác dụng gì, dù sao vẫn chỉ là một tên phế nhân.

Nghệ Phong nghe thấy câu nói giống như tự mình an ủi mình, mỉm cười không cho rằng như vậy. Đối với loại người không dám tiếp nhận hiện thực này, cách tốt nhất là đánh cho hắn tỉnh ra.

Nhưng công lực Nhân Cấp nhất giai của Nghệ Phong vẫn còn tương đối chênh lệch lớn với Nhân Cấp tam giai. Hắn thật ra cũng không dám coi thường Ái Nhĩ Lan.

- Vậy sao? Vậy ngươi thử một quyền này của ta xem thế nào?

Nghệ Phong mỉm cười, không để ý tới ánh mắt của mọi người, tay hơi chuyển động, đánh về hướng Ái Nhĩ Lan.

- Âm...

Ái Nhĩ Lan phảng phất muốn chứng thực Nghệ Phong là phế nhân, đương nhiên cũng không né tránh, nhấc tay đón đỡ quyền của Nghệ Phong. Lưỡng quyền giao nhau khiến toàn bộ không gian có chút chấn động, mấy đạo gió xoáy nhỏ nhỏ từ trong lưỡng quyền bắn ra.

Hai người liên tiếp thối lui mấy bước, mới khó khăn đứng vững, Nghệ Phong sờ bàn tay tê dại của mình, trong lòng không khỏi cười khô, công lực Nhân Cấp tam giai vẫn mạnh hơn mình rất nhiều.

Cho dù hần vội vàng chống đỡ, thực lực chưa phát huy đến bảy thành, Nghệ Phong vẫn chịu thiệt ít nhiều.

Cảnh tượng này khiến cả khu vực rơi vào im lặng, nhãn thần của tất cả mọi người đều tập trung trên người Nghệ Phong, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin: Trời ạ, điều này sao có thể? Hắn không phải bị đứt đoạn kinh mạch rồi sao? Tại sao một quyền này có thể bắt phản thắng bại với Ái Nhĩ Lan?

Trong mắt bọn họ đều hiện lên vẻ kinh hải, trong lòng không khỏi hiện lên một loại khả năng: Tin tức Lưu Phong có được là giả, chíchó như vậy, Nghệ Phong mới có thể tu luyện đầu khí.

Nghệ Phong vẫn là Nghệ Phong trước kia. Những người này hình như đã phạm vào một sai lầm rất lớn? Lẽ nào bọn họ thực sự phải chịu cảnh bị hần trả thù?

Thiên Nghịch là người khiếp sợ nhất trong đám người này. Nghệ Phong có phải là phế nhân hay không, hắn là người biết rất rõ, mấy tháng trước Nghệ Phong còn nói với hắn, thực lực của hắn đã hoàn toàn biến mất. Thế nhưng, hiện tại Nghệ Phong lại có thể đối chọi với Ái Nhĩ Lan. Điều này cũng nói rõ, Nghệ Phong ít nhất có thực lực Nhân Cấp.

Trong thời gian mấy tháng, từ một một phế nhân tu luyện đến Nhân Cấp. Điều này sao có thể? Cho dù trước đây hắn có nội tình thâm hậu, thì đây cũng là một kỳ tích.

Thiên Nghịch kinh hãi nhìn Nghệ Phong, tựa hồ có chút hiểu được vì sao Nghệ Phong lại có địa vị đặc biệt như vậy ở Thánh địa, tốc độ như vậy, không phải thứ người khác có thể sở hữu.

Ngược lại là Thi Đại Nhi, trên mặt nàng đầy vẻ rạng rỡ. Nếu Nghệ Phong không phải là phế nhân, nàng cũng không cần cố kỵ khi tiếp xúc với hắn.

- Ha ha, không khiến ngươi thất vọng chứ?

Nghệ Phong nhìn Ái Nhĩ Lan ở trước mặt đang nhìn mình đầy khóatin, khẽ cười nói.

Một quyền này có thể che miệng của tất cả mọi người sao. Còn có mấy người có thể tin biệt danh phế nhân này chứ?

- Ngươi không phải phế nhân thì thế nào, lão tử đồng dạng vẫn đánh ngươi.

Mặc dù trong đáy lòng Ái Nhĩ Lan rất khiếp sợ, thế nhưng lực đạo trên quyền vừa rồi cũng nói cho hắn biết, thực lực của người trước mặt không mạnh bằng mình.

- Àm..

Quyền tiếp theo của Ái Nhĩ Lan ẩn chứa lực đạo cường đại lại đánh vào khoảng không, mang theo từng đạo con lốc, tiếng xé gió mạnh mẽ vang lên bên tai mọi người.

- Tiểu tử, có bản lĩnh thì đừng trốn.

Ái Nhĩ Lan khinh thường nhìn Nghệ Phong, gân xanh trên nắm tay nổi lên, đầu khí trong cơ thể quán quanh phía trên, lóe ra quang mang.

- Ngu ngốc!

Nghệ Phong khinh thường thốt ra từ này. Có kẻ nào lại từ bỏ sở trường của mình, dùng nhược điểm đấu với người khác?

Lời nói tràn đầy châm chọc, trong nháy mắt khiến sắc mặt Ái Nhĩ Lan tối đen, con tức giận bao trùm toàn thân, nắm tay lại nắm chặt thêm vài phần, gân xanh trên trán bạo động, khuôn mặt anh tuấn có vẻ dữ tợn không gì sánh được, có thể thấy được hai từ “ngu ngốc” này đã khiến hắn tức giận đến cực điểm.

- Ngươi muốn chết!

Một câu rống giận vang lên, đầu khí trong cơ thể Ái Nhĩ Lan giống như xiềng xích, theo quyền bay ra, đầu khí cường đại đập vào kinh mạch, khiến mặt hắn có chút vặn vẹo, hiển nhiên chiêu này đâmang tới thương tổn cực đại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 75: CHIẾN THẮNG CHẤN ĐỘNG.

Nhìn đầu khí giống như xiềng xích không ngừng hiện lên trên nắm tay, ánh mắt của Nghệ Phong cũng trở nên thâm trầm, vũ kỹ này hắn đã từng nhìn thấy trong Vũ Kỹ các.

Công pháp Nhật giai cấp thấp —— Xiềng Xích Ẩn. Mặc dù chỉ là công pháp Nhật giai cấp thấp, thế nhưng sức bật lại cực kỳ cường hãn, có thể sánh ngang với Nhật giai trung cấp. Đồng thời, người thi triển cũng phải chịu đựng thống khổ cực lớn, xiềng xích vặn xoắn kinh mạch đau đớn, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nghệ Phong đương nhiên sẽ không ngu ngốc đón đỡ chiêu này của y, hẳn tuyệt đối có lý do tin tưởng. Nếu hắn trực tiếp đón đỡ, hẳn sẽ lập tức nằm luôn ở đây. Thân ảnh Nghệ Phong không ngừng biến ảo, mỗi lần nắm tay bạo kính lướt qua người hắn, hắn thậm chí có thể cảm giác được nóng rực bên trong.

Nhiều lần vô huyệt, khiến không khí trong không gian kích xạ bắn ra, không khí vô hình phẳng phát giống như mặt nước cực đại, mang theo từng đợt sóng vô bắn ra xung quanh, có thể thấy được lực đạo trong quyền này.

Một quyền này cũng khiến tất cả mọi người chấn động. Không ngờ Ái Nhĩ Lan cũng không phải kẻ xuất sắc lại có vũ kỹ cường thế như vậy, phong kinh bay qua mặt bọn họ, khiến trong mắt hiện lên một đạo nóng cháy.

Thi Đại Nhi và Thiên Nghịch liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương: bọn họ có thể không sợ hãi vũ kỹ Nhật giai, thế nhưng quyền pháp bá đạo và ngang ngược như vậy, lại khiến trong lòng bọn họ khiếp sợ.

Kinh khí lướt qua người, khiến Nghệ Phong vô cùng cẩn thận. Quyền pháp này không chỉ có lực đạo bá đạo kinh người, quan trọng nhất là, tốc độ ra quyền ngày càng đề thăng, mấy quyền vừa rồi Nghệ Phong thiếu chút nữa không kịp né tránh. Quyền kinh sát bên người khiến hắn cảm giác lồng ngực nóng rực.

- Khốn khiếp. Tại sao tên gia hỏa này lại tu luyện được như vậy. Xiềng Xích Ấn của hắn ít nhất luyện tới đại thành, bằng không tuyệt đối sẽ không có hiệu quả như vậy.

Nghệ Phong thầm nghĩ chửi. Thế nhưng không thể không cảm thán. Mỗi một vị đệ tử Thánh địa đều là thiên tài kiệt xuất. Trước đây, hắn thật sự đã quá xem thường mọi người.

Ái Nhĩ Lan có thể chịu khổ như vậy, để luyện thành Xiềng Xích Ấn. Còn những người khác thì sao? Sợ là tất cả bọn họ đều ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Nghệ Phong chặt vật tránh né, khiến phần lớn những người đứng xem âm thầm vui mừng, hận không thể đánh một quyền lên người Nghệ Phong, để hắn vĩnh viễn không dậy được nữa.

Nghĩ vậy, tất cả đều đưa ánh mắt về phía thân ảnh giống như nữ thần, lại phát hiện trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng của nàng lấp lánh nụ cười, hình như không có chút lo lắng.

Cảnh tượng này khiến bọn họ càng giận dữ, tựa hồ quên mất thân phận phế nhân của Nghệ Phong, hướng về giữa sân nhắm to:

- Ái Nhĩ Lan, đánh tên tiểu tử đó thành thịt vụn đi, đánh chết hắn...

Ái Nhĩ Lan nghe thấy những tiếng rống giận kia, hắn không nhìn được hung hăng nhỏ một ngụm nước bọt. Mặc dù bản thân hắn hiện tại đang chiếm thế thượng phong, thế nhưng vẫn không có cách nào xử lý được tiểu tử này. Tốc độ quỷ dị cũng có thể né tránh nắm đấm của hắn. Mặc dù chỉ hơi mỗi một, thế nhưng, đau đớn của đầu khí trong kinh mạch mang đến khiến trán hắn toát mồ hôi lạnh, khóe miệng hơi co quắp.

Nghệ Phong tựa hồ không chú ý tới những điều này, hắn vẫn chớp động thân ảnh như trước, thậm chí ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có. Trận chiến này hình như sắp xếp cho hắn để nghiệm chứng thân pháp Mị Ảnh tu luyện như thế nào.

- Phong ca ca, ca ca thật nhu nhược, chỉ biết lẩn trốn.

Nghệ Phong lại một lần nữa tránh thoát nắm đấm bá đạo, nhưng một thanh âm giống như tinh linh bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người, trong giọng nói tràn đầy châm chọc.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Nghệ Phong biết, tiểu ma nữ rõ ràng muốn đồ thêm dầu vào lửa. Hiển nhiên hiện tại nàng xem màn kịch này có chút khó chịu, muốn có chút kích thích. Nhưng lẽ nào tiểu nữ tử này thực sự cho rằng ta có thể đón đỡ nắm đấm của Ái Nhĩ Lan hay sao.

- Người nhu nhược...

Thi Đại Nhi kêu to, khiến trong nháy mắt tất cả mọi người đều hưng phấn, tất cả đồng loạt kêu Nghệ Phong nhu nhược, hiển nhiên, câu nói này của Thi Đại Nhi khiến bọn họ đều sáng khoái.

- Cảm miệng, các ngươi mới là người nhu nhược.

Thi Đại Nhi khẽ kêu lên, đưa đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn mọi người, rất có khuynh hướng giết người. Nhãn thần này, trong nháy mắt khiến mọi người cảm như hèn, tất cả lại chuyển hướng ánh mắt về phía Nghệ Phong trong sân, hận không thể quát hắn.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Nghịch, lúc này cũng hiện lên một tia nghiến răng: Xem ra, tiểu ma nữ này cũng học được ở Nghệ Phong rất nhiều thứ. Ít nhất chiêu này chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép bách tính đốt đèn nhóm lửa.

Nghệ Phong cảm giác được từng ánh mắt sát nhân kia, không khỏi cười khổ: mẹ nó, tiểu ma nữ mắng các ngươi, các ngươi lại đi trút hận vào ta.

Nhưng Nghệ Phong cũng không muốn mãi trốn tránh như vậy. Ái Nhĩ Lan lại tiếp tục tung quyền tới, co quắp trên mặt càng thêm lợi hại. Quyền thế vừa rồi còn bá đạo đến cực điểm, cũng hơi yếu đi vài phần.

Nghệ Phong nhìn Ái Nhĩ Lan tiếp tục tung quyền về phía mình. Nhân thần của hắn sáng lên: Chính là lúc này.

Trong sự khó hiểu của mọi người, Nghệ Phong chậm rãi vươn cánh tay phải trắng trẻo khiến nữ nhân cũng phải đổ kị, nghênh đón quyền thế bá đạo kia.

Mọi người đều tròn trừng mắt, liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Một quyền mềm nhũn này, chẳng lẽ còn có thể đối chọi với một quyền vô cùng khí phách kia? Nghệ Phong không phải là kẻ ngốc chứ?

Thế nhưng, cảnh tượng phát sinh trước mắt lại khiến tất cả mọi người đứng ngây tại chỗ. Tất cả dụi mắt, như không thể tin được màn trước mắt mình là thật.

Sau khi bàn tay mềm nhũn đón nhận nắm đấm của Ái Nhĩ Lan, bộc phát ra một trận trầm muộn, mấy đạo kinh khí phụt ra ngoài, hai người đều lùi về phía sau mấy bước, và bàn tay Ái Nhĩ Lan lại đang run rẩy.

Trận chiến này, một chương quý dị của Nghệ Phong lại giành được phần thắng sao?

Trong đầu mọi người tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh của Nghệ Phong lại đột nhiên biến ảo, trong khi Ái Nhĩ Lan rút lui, nắm tay của Nghệ Phong lại nện vào lồng ngực Ái Nhĩ Lan.

- A...

Cùng với một đạo quỹ tích huyết hồng, Ái Nhĩ Lan hung hăng nện xuống mặt đất. Trái tim mọi người cũng giống như mặt đất, đột nhiên chấn động mấy cái.

Thất bại? Hai chiêu mà hắn xuất ra đều thất bại?

Trận chiến giữa Nghệ Phong và Ái Nhĩ Lan trong nháy mắt đã lan truyền khắp Thánh địa. Nghệ Phong vẫn bị danh tự phé nhân bao trùm, nhưng ánh sáng thần bí trên người hắn lại tăng thêm mấy phần, nhân thần mọi người nhìn Nghệ Phong càng thêm kính nể hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 76: THIÊN NGHỊCH RỜI KHỎI.

Bọn họ vĩnh viễn không thể tưởng tượng, một người kinh mạch đứt đoạn, tại sao có thể tu luyện đấu khí. Đặc biệt là Luru Phong, hắn không ngừng suy ngẫm tin tức mình có được. Nhìn từ dấu hiệu, Nghệ Phong xác thực đã bị đứt kinh mạch, chuyện này cũng dẫn đến việc phụ thân hắn trực xuất hắn ra khỏi gia môn.

Thế nhưng, hai chương Nghệ Phong đánh ra khiến Ái Nhĩ Lan thổ huyết cũng là sự thực. Đây căn bản không phải là một phế nhân đứt đoạn kinh mạch, kết luận cuối cùng là, Nghệ Phong căn bản không đứt đoạn kinh mạch, hắn chỉ lừa mọi người.

Nghĩ vậy, nhân thần của Luru Phong càng thêm lạnh khốc. Mấy tháng sau, hắn nhất định phải khiến Nghệ Phong tàn phế, một kẻ địch không phải phế nhân, và một kẻ địch là phế nhân, bản chất rất khác nhau. May là, nhìn từ trận quyết đấu của Nghệ Phong và Ái Nhĩ Lan, thực lực của Nghệ Phong cũng không phải quá mạnh.

Khác với Luru Phong, toàn bộ đệ tử Thánh địa đều ôm nỗi sợ hãi trong lòng. Những lời Nghệ Phong nói lúc đó, bọn họ cũng không quên, trong vòng mấy tháng, Nghệ Phong nhất định sẽ tìm bọn họ luyện tay.

Mặc dù không biết Nghệ Phong rốt cuộc có thực lực như thế nào, thế nhưng trận chiến của hắn với Ái Nhĩ Lan, và sự thần bí mấy năm trước, khiến sự kinh khủng của Nghệ Phong đề thăng thêm mấy lần, nghĩ đến đây, tất cả đều không khỏi dấy lên lòng thù hận Luru Phong. Nếu không phải hắn lan truyền tin đồn giả, bọn họ cũng không đến mức dám trêu vào tiểu ma đầu này.

Sự kinh khủng của Nghệ Phong còn mạnh hơn tiểu ma nữ rất nhiều. Tiểu ma nữ đánh bọn họ, bọn họ có thể còn thích thú. Thế nhưng, kinh khủng của Nghệ Phong tuyệt đối là tàn nhẫn.

Hắn bình thường không phát hỏa, rất ôn nhu hòa khí, thậm chí rất muốn thích chơi trò tiêu khiển. Thế nhưng mỗi một lần hắn phát hỏa, không lần nào không thấy đổ máu?

Nghĩ đến đây, mọi người bất giác đều trở nên khiêm tốn rất nhiều, tất cả đều trốn đi tu luyện, rất ít người nhân rồi dong chơi ở Thánh địa. Điều này làm cho toàn bộ trưởng lão Thánh địa vô cùng ngạc nhiên, các trưởng lão đã từng nhắc nhở, đốc thúc bọn họ tu luyện, nhưng bọn họ không hề để tâm. Ngược lại một tên đệ tử không nói lời nào, lại khiến những người này liều mạng tu luyện.

Lẽ nào đám trưởng lão cộng lại, còn không bằng uy thế của một tên đệ tử? Như vậy các trưởng lão không phải quá mất mặt sao.

...

Đương nhiên, tất cả những chuyện này, Nghê Phong đều không biết, hắn lại tiếp tục rơi vào trạng thái tu luyện điên cuồng. Vị trí dưới thác nước của hắn cũng càng lúc càng tiếp cận trọng tâm, phải thừa nhận, mặc dù ở dưới thác nước phải chịu sự thống khổ rất lớn. Thế nhưng cũng phải thừa nhận, tu luyện cực hạn, có thể gọi dậy tiềm lực cực độ trong người. Nghê Phong cảm giác được thực lực của mình đang không ngừng đề thăng, vì vậy hắn cố gắng chịu đựng. Cho dù mỗi lần bị thác nước trùng kích thổ huyết, hắn cũng khê cần mỗi kiên trì.

Ngoài thời gian tu dưỡng, còn thuận tiện tìm mấy người không vừa mắt luyện tay. Những ngày còn lại của hắn tựa hồ đều ngâm mình dưới thác nước và Lam Linh quần sơn.

Vì đề cao thực lực, Nghê Phong thật sự dám thâm nhập vào rừng rậm Lam Linh, thế nhưng cũng không dám thâm nhập quá sâu. Hiện tại dưới tình huống hắn không tu luyện hồn lực, nhiều nhất chỉ có thể phát hiện linh hồn của Linh nhị giai. Nói cách khác, hắn chỉ có thể giết Linh nhị giai, và một số ma thú cấp thấp tam giai.

Đương nhiên, giống như trước đây, linh hồn của Linh mỗi lần bị đánh giết đều không cánh mà bay, Nghê Phong cũng đoán được nhất định có chuyện quý dị bên trong, thế nhưng cho dù hắn tra xét như thế nào, vẫn không thể phát hiện quý dị ở chỗ đâu. May mắn là, không phải hồn sư, căn bản không thể xử lý di thể của Linh, vì vậy hắn cũng không quan tâm nữa, dù sao ma thú quý dị này cũng không trực tiếp ảnh hưởng đến mình.

...

Nghê Phong vừa rời khỏi thác nước, huyết dịch vẫn còn hơi cuộn cuộn, khiến hắn bất giác thở dài: Mình vẫn quá nôn nóng. Lần này mạo hiểm tiến vào chính giữa thêm vài bước, trong nháy mắt đã bị trùng kích thổ huyết, còn bị thương một chút.

- Phong thiếu!

Ngay khi Nghê Phong đang âm thầm hồi hận, một tiếng gọi khê vang lên khiến Nghê Phong hơi lấy lại tinh thần.

- Ha ha, Thiên Nghịch, tại sao ngươi lại ở đây, mẹ kiếp, ta biết ngươi là nguy quân tử. Hắc hắc, ngươi cũng điều tra kỹ càng rồi sao, nơi này là nơi nữ đệ tử đi qua nhiều nhất. Chắc chắn, nào là váy ngắn, bắp đùi tròn trịa. ...

Nghê Phong tà dị nhìn Thiên Nghịch, ra vẻ nam nhân rất hiểu biết.

Trên khuôn mặt lạnh lùng vạn năm không thay đổi của Thiên Nghịch hiện lên vẻ xem thường, khô khốc nói:

- Không có hứng thú.

- Khốn kiếp!

Nghê Phong mắng to:

- Ngươi đừng giả vờ ngây thơ trước mặt bản thiếu gia, lẽ nào ngươi không biết bản thiếu ghét nhất là người phong độ hơn ta, lạnh lùng hơn ta. Còn nữa, ngươi còn không phải là nam nhân, ngay cả nữ nhân đây đặng cũng không thích.

Thiên Nghịch bình thần liếc mắt nhìn Nghê Phong, khuôn mặt đóng băng không có chút biến hóa.

Nghê Phong cúi đầu xuống, hoàn toàn bị tên hỗn đản này đánh bại. Mẹ kiếp, lúc nào hắn cũng giữ biểu tình lạnh lùng này, sau này hắn tuyệt đối là đối thủ tán gái lớn nhất của bản thiếu gia.

- Nói đi, lần này tìm ta có chuyện gì.

Nghê Phong bắt đầu dĩ nhiên tiếp. Hắn biết, không có việc gì, tiểu tử này tuyệt đối sẽ không chủ động tìm mình.

- Hôm nay ta sẽ rời khỏi Thánh sơn.

Nghê Phong sững sờ, lập tức phản ứng, hắn không chút nghĩ ngợi mắng to:

- Âm hiểm, ngươi đúng là quá âm hiểm. Ngươi còn chưa thực hiện hẹn ước kia, đã muốn bỏ trốn. Bản thiếu còn chuẩn bị mấy tháng sau, khi tất cả đệ tử Thánh địa cử hành đại hội, sẽ khiến ngươi phải lộ ra nụ cười.

Khuôn mặt Thiên Nghịch khê cau lại: Khốn kiếp, phản ứng đầu tiên khi ngươi nghe tin ta đi, chính là tính toán được mất của mình sao? Chúng ta quả nhiên chỉ là huynh đệ trong miệng ngươi! Còn nữa, khi cử hành đại hội. ...

Thiên Nghịch nghĩ đến hình ảnh kia, bất giác cảm thấy rung mình. Hắn lạnh lùng nhìn về phía Nghệ Phong, hận không thể lột sống y.

- Thiên Nghịch. Ngươi như vậy là không được. Nam tử hán đại trượng phu, đừng chỉ nghĩ đến làm thế nào trốn tránh trách nhiệm. Ta nói với ngươi, hẹn ước này nhất định phải tiến hành.

Thiên Nghịch hít sâu một hơi, hắn cố gắng kiềm chế đầu khí khua động trong cơ thể mình.

- Sư phụ tới đón ta.

Thiên Nghịch đề nặng tình tự của mình, bình thần nói.

- Sư phụ của ngươi? Ma đầu đó?

Nghệ Phong sững sốt, lập tức hỏi ngược lại.

- Đúng! Hắn kêu ta hôm nay hạ sơn.

Thiên Nghịch nói.

Nghệ Phong nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ ngươi lẽ nào không biết? Hai tháng sau mới là ngày tất cả đệ tử của Thánh địa hạ sơn. Tại sao lúc này hắn lại đến tìm ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 77: MỘC LY LINH.

Đệ tử của Thánh tông, sau khi đưa lên thánh sơn, nhất định phải ở trên Thánh địa năm năm, năm năm sau, bất kể ngươi có nguyện ý hạ sơn hay không, đều phải xuống núi. Thế nhưng, trong năm năm này, không phải thực huấn, tuyệt đối không thể hạ sơn, càng không thể xuất sơn trước thời hạn. Bất cứ tông môn nào của Thánh tông đều phải chấp hành quy củ này, bằng không, sau này Thánh địa sẽ không tiếp nhận đệ tử của tông môn này nữa.

- Sư phụ muốn giao Sát Lâu cho ta quản lý.

Thiên Nghịch nói.

Nghệ Phong sững sốt: lão ma đầu này rốt cuộc có chủ ý gì? Cho dù hắn muốn chạy trốn, cũng không đến mức mang người đi trước thời hạn hai tháng chứ.

- Ngũ đại trưởng lão có đồng ý cho ngươi đi hay không? Nếu như ngũ đại trưởng lão không đồng ý, lão ma đầu vẫn muốn dẫn người đi, sau này Thánh địa cũng sẽ không tiếp đãi đệ tử của Sát Lâu nữa.

- Có.

Thiên Nghịch trả lời khẳng định, nhưng thật ra điều này khiến Nghệ Phong rất bất ngờ. Tuy nhiên chuyện của những lão gia hỏa này, hắn cũng không quan tâm, hắn chỉ cau mày nói:

- Vậy được rồi, nhưng ngươi phải nhớ hẹn ước của mình, không được, nếu ra ngoài, ngươi nhất định sẽ lật lọng.

Thiên Nghịch vừa mới đề nén cơn tức trong lòng xuống, lại nổi điên thêm lần nữa.

- Đón!

Thiên Nghịch lấy từ trong lòng ra một khối lệnh bài gì đó vứt cho Nghệ Phong:

- Dựa vào lệnh bài này, ngươi có thể thông qua tổ chức Sát Lâu tìm ta.

Nghệ Phong gật đầu, thu vào Nạp linh giới:

- Hai tháng sau, ta có thể sẽ đến để đò. Nếu như ngươi có phiền phức, có thể tới tìm ta, chỉ có điều giá của ta hơi cao.

Thiên Nghịch rất xem thường nhìn Nghệ Phong, cũng không quay đầu lại lạnh lùng bước đi, lời nói bình thản truyền đến bên tai Nghệ Phong:

- Nếu như ngươi muốn giết người, cũng có thể tới tìm ta. Giá của ta cao gấp ba lần người khác.

- Mẹ kiếp...

Nghệ Phong nhìn theo bóng lưng Thiên Nghịch nổi giận mắng: Mẹ nó, bản thiếu tìm ngươi lại còn đòi tiền sao!

...

Ở Thánh địa có rất ít người vô sự, và có rất nhiều người Nghệ Phong nhìn không vui, đều bị hắn tìm cơ hội hung hăng đánh cho một trận. Quan trọng nhất là, Nghệ Phong căn bản không dựa theo lẽ thường ra bài. Các loại được phẩm xấu xa như thuốc xổ, mê dược, xuân dược... Thấy người là tung ra, thủ đoạn dễ tiện vô cùng.

Những người này vốn đang chuẩn bị quyết một phen sống mái với Nghệ Phong, dưới tác dụng của một số dược phẩm, cũng không thể thăm dò được thực lực của hắn.

Cũng vì vậy, toàn bộ đệ tử Thánh địa đều sợ Nghệ Phong tới cực hạn. Trong nháy mắt, uy thế của Nghệ Phong lại một lần nữa đạt được đỉnh phong, toàn bộ đệ tử Thánh địa không có ai còn dám khiêu khích địa vị bá chủ của Nghệ Phong. So với năm năm trước, Nghệ Phong càng khiến cho bọn họ kính nể.

Cơ hội để Nghệ Phong xuất thủ cực nhỏ, nhưng thực lực Nhân Cấp của bọn họ, căn bản không chống đỡ được dược phẩm của hắn. Điều này cũng khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc và bất đắc dĩ.

Trái lại Nghệ Phong mỗi lần đánh ai xong đều rất thương cảm nói:

- Khốn kiếp, các ngươi lập tức rời khỏi Thánh địa này. Không có cách nào, ta chỉ có cách này để khiến các ngươi nhớ kỹ ta, ta rất tiếc...

Khi Nghệ Phong nói những lời này, lại lấy tay lau nước mắt nước mũi, khiến tất cả mọi người đều rung mình: Có quý mới luyến tiếc khi rời khỏi mà đầu nhà ngươi.

Kỳ thực Nghệ Phong cũng rất bất đắc dĩ, hắn rất nhu thuận, rất hòa khí, không muốn động thủ động cước đánh giết ai, nhưng không có cách nào, đành phải mượn những dược phẩm trợ lực này. May mắn là, độc thuật của hắn miễn cưỡng sử dụng, bọn họ đều không trốn tránh được. Quan trọng hơn, những dược phẩm cấp thấp này, căn bản sẽ không khiến người khác hoài nghi thân phận độc sư của hắn.

...

Toàn bộ Thánh địa lúc này đang bao trùm trong không khí sắp sửa hạ sơn, tất cả đệ tử phảng phất đều đang liều mạng tu luyện. Trong đó bao gồm cả Thi Đại Nhi, tiểu ma nữ này, hơn một tháng không gặp nàng, không khỏi khiến Nghệ Phong ngạc nhiên. Nghệ Phong vốn là người có áp lực lớn nhất, ngược lại là người xuất hiện ở Thánh địa nhiều nhất.

Thời gian mấy tháng khiến thực lực của hắn đề thăng tới Nhân Cấp thất giai, theo lý mà nói, thành tích như vậy cũng đủ chấn động tất cả mọi người. Thế nhưng Nghệ Phong vẫn chưa thỏa mãn. Sư Cấp và Nhân Cấp có cách biệt lớn vô cùng, cho dù là Nhân Cấp cửu giai chống lại một người vừa mới tiến vào Sư Cấp cũng tuyệt đối không có phần thắng, bất kể vũ kỹ của ngươi kiệt xuất như thế nào.

Giữa Nhân Cấp và Sư Cấp có một đường phân tuyến, tiến vào Sư Cấp sẽ chứng minh ngươi là một cường giả chân chính.

Sau khi tiến vào Sư Cấp, đấu khí có thể tự do vận chuyển trong cơ thể. Cái đó kết hợp với không chế hồn lực dưới Sư Cấp mới có thể vận chuyển đấu khí, có biến hóa về chất. Nếu nói đấu khí của Nhân Cấp là cái lò không dễ nung thì đấu khí của Sư Cấp lại là gốm sứ đã xuất lò, trơn bóng, hoàn mỹ.

Còn một ngày nữa sẽ đến ngày Nghệ Phong phải quyết đấu với Lưu Phong. Thế nhưng, với thực lực của Nhân Cấp thất giai, quyết đấu với Lưu Phong không khác biệt gì với tìm đánh.

...

Nghĩ vậy, Nghệ Phong hung hăng đạp một cước lên tảng đá dưới chân, lực đạo cường đại khiến tảng đá lớn bắn về phía rừng rậm.

- Mẹ kiếp... Ta biết, trong vòng một năm, làm sao ta có thể đạt được Sư Cấp. Thực lực Nhân Cấp thất giai đã là một kỳ tích rồi.

Trong lòng Nghệ Phong không ngừng phi báng Đại trưởng lão.

Thế nhưng, quyết đấu ngày mai vẫn phải tiếp tục. Nghệ Phong có chút bất đắc dĩ, trận chiến ngày mai, xem ra mình nhất định bị Lưu Phong đập dập.

Quên đi, đập thì cứ đập, sau này bản thiếu cũng sẽ đòi lại. Nghệ Phong bất đắc dĩ thờ dãi, đối với kết quả như vậy, thật sự cũng không có gì không thể. Dù sao Đại trưởng lão không cho phép hắn dùng độc thuật, hắn cũng không dám thi triển độc thuật trước mặt các đệ tử Thánh địa.

Chỉ có điều, cảm giác nghẹn khuất cứ vương vấn trong đầu. Hắn lại đá một cước vào tảng đá dưới chân để phát tiết.

- Vù...

Nghệ Phong cũng không biết có phải do vận khí không tốt, hai tảng đá này đều đập vào Mộc ly linh. Tiếng kêu cổ quái của Linh vang lên trong không gian, khiến Nghệ Phong sững sờ đứng tại chỗ.

Lập tức, hắn nổi giận mắg:

- Khốn khiếp... Bản thiếu may mắn như vậy sao?

Thế nhưng, Mộc ly linh trước mắt lộ ra hung quang, khiến Nghệ Phong khóc không ra nước mắt: Khốn khiếp, thì ra bản thiếu may mắn như vậy. Vừa rồi còn dự định làm chút mê dược đi nói chuyện nhân sinh với tiểu ma nữ, may là không đi, bằng không, ta khẳng định đã ăn mê dược này rồi.

- Súc sinh? Ngay cả người cũng khi dễ bản thiếu gia?

Nghệ Phong nhìn Mộc ly linh toàn thân đang chớp động quang mang lục sắc, đầu khí trên người cũng hơi vận chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 78: NHÂN CẤP THẤT GIAI.

Mặc dù Mộc ly linh chỉ là Linh nhị giai, thế nhưng thực lực lại có chút cường hãn, ít nhất có thể sánh ngang Nhân Cấp. Nghệ Phong mấy tháng trước còn đang khốn đốn vì nó, nhờ thân pháp *Mị Ảnh* mới có thể chạy thoát.

Thế nhưng, hiện tại ánh mắt Nghệ Phong nhìn Mộc ly linh không hề khiếp sợ. Với thực lực Nhân Cấp thất giai của hắn, muốn giết một con Mộc lưu linh thật sự không mất nhiều thời gian.

Mộc ly linh hiển nhiên cũng nhận ra con người ghê tởm trước mắt: chính là kẻ đã chạy trốn chết dưới uy thế của mình lần trước. Vậy mà hôm nay hắn lại dám khiêu khích mình.

Mộc ly linh bạo bắn ra hung quang, trong đôi mắt u lục càng hiện ra vẻ quỷ dị, vào buổi tối, người ta không bị nó dọa chết mới lạ.

Nghệ Phong chế định hồn lực trên người Mộc ly linh, đầu khí trong cơ thể xông lên nắm tay. Từng đạo đầu khí giống như từng đợt sóng cuộn trào, phụ trợ nắm tay của Nghệ Phong lớn hơn mấy phần.

- Bạo Liệt quyền...

Nắm tay Nghệ Phong không có quỹ tích, hoàn toàn là đánh lộn xộn như người điên.

Mộc ly linh cảm giác được lực đạo cường đại, không khỏi hoảng hốt: sau mấy tháng, tại sao lực lượng của con người trước mặt lại tăng trưởng nhanh như vậy.

Thế nhưng, trước nắm đấm lộn xộn của Nghệ Phong, Mộc ly linh vội vàng phun cầu năng lượng từ trong miệng ra ngăn cản.

Nghệ Phong giống như phát tiết, không hề né tránh. Nắm tay bá đạo đánh thẳng vào đạo đạo năng lượng. Âm hưởng như sét đánh không ngừng vang lên trong không gian.

Từng đạo kinh khí bắn ra không ngừng, âm hưởng vu vu vang lên, trong hư không cuộn cuộn nổi lên từng đạo phong ba.

Nghệ Phong cũng không biết điên loạn đánh như vậy trong bao lâu, Mộc ly linh hiển nhiên không biết tại sao con người này lại trở nên mạnh như vậy. Nó vừa kinh hãi vạn phần, vừa không ngừng rút lui, muốn chạy thoát con người giống như kẻ điên này.

Nghệ Phong phảng phất như phát tiết xong, nhìn Mộc ly linh, lúc này mới mỉm cười nói:

- Hắc hắc, còn muốn khi dễ bản thiếu gia? Bản thiếu là người rất dễ thù ghét, cho dù người là súc sinh ta cũng sẽ mang thù, vừa rồi đánh người có sảng

khoái không?

Nghệ Phong nhìn nhân thân của Mộc ly linh, phảng phất trên tức như mèo nhìn chuột. Thực lực hiện tại của Nghệ Phong, cho dù không tìm được linh hồn của Mộc ly linh, vẫn có thể tiêu diệt nó.

- Người định trốn đi đâu?

Nghệ Phong nhìn Mộc ly linh đang vội vàng rút lui, cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt thi triển Mị Ảnh thân pháp, tung một quyền đánh lên lưng Mộc ly linh.

- Gào ooo...

Một tiếng thét chói tai vang lên, Mộc ly linh bỗng nhiên mềm nhũn, con mắt lục quang chớp động lập tức không còn quang mang, chậm rãi ngã xuống mặt đất, một quyền này đã trực tiếp đánh lên linh hồn của nó.

Nghệ Phong nhìn thi thể của Mộc ly linh, trong đầu không ngừng xoay chuyển suy nghĩ: Hôm nay nhất định phải bắt được thứ quý dị đó, trộm của ta nhiều Linh như vậy, còn không biết nó là ai, thật sự là quá mất mặt.

Nghệ Phong đợi bên thi thể của Linh một lúc lâu, thể nhưng vẫn không phát sinh chuyện gì lạ thường. Từng đạo năng lượng của Mộc ly linh bay vào hư không, làm cho bầu trời có một tầng màu xanh hơi mỏng.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Nghệ Phong sững sờ đứng tại chỗ, dựa theo tình huống trước kia, lâu như vậy, thi thể của Mộc ly linh đã sớm biến mất, không còn một mảnh.

Nghệ Phong lắc đầu, không có được kết quả, đành phải bất đắc dĩ chuẩn bị rời khỏi, thể nhưng, hắn vừa mới bước đi không bao lâu, bất giác nghe thấy tiếng bước chân, hắn rõ ràng cảm giác được, Mộc ly linh không còn toả ra năng lượng, năng lượng màu xanh trên bầu trời cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Nghệ Phong vô cùng mừng rỡ, cũng không quay đầu lại, vẫn không nhanh không chậm tiến về phía trước. Khóe miệng bất giác lóe lên nụ cười quý dị.

Vật nhỏ xoay quanh phía sau lưng Mộc ly linh, thấy Nghệ Phong đã đi xa, cái đầu nhỏ bé của nó bất giác lắc lư, vô cùng đắc ý. Thân thể nhỏ bé cũng từ một chỗ bí mật sau lưng chui ra.

Vật nhỏ xoay quanh người Mộc ly linh, con mắt bạch lục cẩn thận nhìn xung quanh dò xét, sau khi xác định xung quanh không có sinh vật nào khác, lúc này mới đứng thẳng dậy, sau đó toàn thân bắt đầu hấp thu năng lượng của Mộc ly linh.

Mộc ly linh lớn như vậy, từng chút một quý dị thu nhỏ lại, thân thể giống như bạch ngọc của vật nhỏ, càng có loại cảm giác trơn bóng chói mắt.

Phát hiện ra dị trạng, Nghệ Phong xoay một vòng lớn, đến phía sau Mộc ly linh. Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, sững sờ vô cùng.

Chính là vật nhỏ này lâu nay giờ trở quý sao?

Trên đầu nó có hai cái sừng, dưới chân có móng vuốt, còn có đôi mắt nhỏ trong veo như thủy tinh, tất cả đều màu bạch lục. Toàn thân giống như bạch ngọc, trơn bóng không có tí vết. Toàn thân thể, bày biện ra mỹ cảm giống lưu ly, đặc biệt khi ánh mặt trời nhân nhật chiếu rọi trên người nó, thân thể nó lại giống như bạch ngọc, đẹp vô cùng.

Nghệ Phong chấn động đứng ngây người: trên thế giới này còn có thứ đẹp như vậy sao? Đây phảng phất chính là một tác phẩm điêu khắc bạch ngọc.

Mộc ly linh kia không ngừng thu nhỏ, khiến Nghệ Phong có chút ngẩn người, vật nhỏ này rốt cuộc làm như thế nào?

Nghĩ vậy, Nghệ Phong không kìm lòng được, tiến về phía trước hai bước, thanh âm không hề che giấu này cũng kinh động đến vật nhỏ đang hấp thu năng lượng của Mộc ly linh.

Con mắt nhỏ bé của vật nhỏ bỗng nhiên cả kinh, sững sờ nhìn con người đã đi tới trước mặt.

- Ha ha, tiểu tử kia, ngươi cũng không tồi, lại dám cướp nhiều thứ như vậy trước mắt ta. Nếu không phải hôm nay ta có chút thông minh thì vĩnh viễn không phát hiện ra ngươi.

Lời nói của Nghệ Phong khiến con mắt của vật nhỏ không ngừng chuyển động, biểu tình linh hoạt, hiển nhiên đang nghĩ quý kẻ gì đó.

Dáng vẻ này khiến Nghệ Phong kinh ngạc không ngớt: lẽ nào vật nhỏ này có thể nghe hiểu được lời mình nói?

- Tiểu tử kia, ngươi có thể nghe hiểu ta nói gì sao?

Nghệ Phong có vẻ quái nhìn vật nhỏ, hoài nghi dò hỏi.

Đôi mắt màu bạch lục nhỏ bé chuyển động mấy cái, phảng phất như đang tính toán được mất trong đó, một lúc lâu sau mới gật đầu.

Dáng dấp đầy nhân tính này, khiến Nghệ Phong lập tức cảm thấy thích thú. Hắn cười nói:

- Ha ha, người không những rất thần kỳ, thì ra còn thông minh như vậy.

Tiểu tử kia nghe xong câu nói này, rất đắc ý ngửa đầu, cực kỳ hưởng thụ.

Nghệ Phong sững sốt, lập tức cười to:

- Ha ha, thì ra động vật cũng thích nịnh bợ như vậy.

Vật nhỏ cực độ bất mãn với những lời này, trong đôi mắt nhỏ bé của nó thoáng hiện lên vẻ không hài lòng.

Vật nhỏ có nhân tính như vậy, khiến Nghệ Phong cười to, tiến về phía trước một bước, đang định bắt nó. Nhưng bất ngờ là, cú bắt của Nghệ Phong lại thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 79: LỬA GẠT.

Vật nhỏ đã vọt sang bên cạnh, trong mắt hơi đắc ý, đương nhiên trong đó cũng mang theo quang mang cảnh giác.

Nghệ Phong nhìn bàn tay trống không của mình, lại nhìn vật nhỏ trước mặt, hẳn không khỏi sững sốt: Tốc độ cả vật nhỏ này thực sự rất nhanh, nó rút cuộc là ma thú gì, tại sao từ trước đến giờ chưa từng nghe nói.

Nhưng Nghệ Phong có thể cảm giác được. Mặc dù tốc độ của vật nhỏ này cực nhanh, thế nhưng cũng không có nhiều lực sát thương.

- Vật nhỏ, đừng nhỏ mọn như vậy. Người cướp giật của bản thiếu nhiều Linh như vậy, sở người một chút cũng không được sao? Thân hình của người đẹp như vậy, không phải để cho người ta sờ sao?

Nghệ Phong rất xem thường nhìn vật nhỏ, bất mãn nói.

Vật nhỏ chuyển động con mắt linh hoạt, hoàn toàn không để ý đến Nghệ Phong, có thể nhận thấy được Nghệ Phong không nguy hiểm. Nó lại xoay qua thân thể của Mộc ly linh, nhắm mắt lại hưởng thụ năng lượng bên trên.

Bị một con vật giống như rắn khinh thường như vậy, khiến Nghệ Phong bất giác sờ mũi: Lễ nào nhân phẩm của ta xấu đến mức cả ma thú cũng không thèm để ý?

Nghệ Phong nhìn vật nhỏ vẫn tập trung hấp thu năng lượng trong Mộc ly linh, bất đắc dĩ nói :

- Tiểu tử kia, người làm như vậy thật không biết đạo lý, hiện tại thứ người cướp giật là của bản thiếu gia, vậy mà người còn dám không để ý đến ta.

Vật nhỏ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nghệ Phong, sau đó tiếp tục cúi đầu xuống, không để ý đến Nghệ Phong, vẫn tập trung hấp thu năng lượng của Mộc ly linh, Mộc ly linh rất nhanh bị thu nhỏ lại.

Mẹ kiếp, tiểu gia hỏa này cũng quá khinh thường người khác? Bản thiếu phong độ như vậy mà nó cũng không thèm để ý.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong hung hăng nói :

- Tiểu tử kia, nếu người vẫn không để ý đến ta, sau này người đừng mơ tưởng có Linh nào nữa.

Quả nhiên, câu nói uy hiếp này, khiến tiểu tử kia phải ngẩng đầu nhìn Nghệ Phong.

- Hắc hắc, tiểu tử kia, nếu người để ta sờ, nói không chừng sau này ta còn giết thêm mấy con Linh cho người.

Ngữ khí của Nghệ Phong cực giống với lửa gạt.

Vật nhỏ mặc dù thông minh, thế nhưng vẫn không chống đỡ được mê hoặc của Linh, khẽ gạt đầu.

Nghệ Phong vô cùng vui mừng: Thì ra vật nhỏ này cực kỳ thích Linh.

Tay Nghệ Phong vừa chạm đến vật nhỏ kia, cảm giác trơn tuột nhẵn nhụi khiến hắn cảm thấy tay mình đang chạm vào bạch ngọc. Điều này cũng khiến Nghệ Phong vô cùng kinh ngạc, tiểu gia hỏa này không chỉ có thân hình giống bạch ngọc, mà xúc cảm cũng giống như ngọc.

- Tiểu tử kia, hai ngày nữa ta phải rời khỏi Thánh địa. Sau này, ngươi sẽ không có Linh nữa.

Nghệ Phong đột nhiên thở dài, nhìn tiểu tử kia bất đắc dĩ nói .

Quả nhiên, đúng như Nghệ Phong đã dự liệu. Đôi mắt bí lục của vật nhỏ nhìn thẳng vào Nghệ Phong, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, hiển nhiên, cuộc sống không có Linh sau này khiến nó có chút sợ hãi.

- Tiểu gia hỏa, điều ta lo lắng nhất chính là ngươi, một năm qua, ngươi đã quen hấp thu năng lượng của Linh. Nếu bây giờ đột nhiên không có, ngươi làm sao chịu được.

Nói xong, Nghệ Phong vỗ vỗ đầu vật nhỏ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Vật nhỏ hiển nhiên cũng nghĩ tới số phận bi thảm của mình, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Nghệ Phong thấy thế, trên khóe mắt hiện lên tia gian xảo. Dáng dấp cực giống một tên lừa gạt.

- Tiểu gia hỏa, thật ra ta có một chủ ý. Ngươi xem, nếu không ngươi hãy cùng hạ sơn với ta, sau khi hạ sơn, ta sẽ tìm cho ngươi rất nhiều Linh, thế nào hả?

Hắc hắc, nếu như có được vật nhỏ này, bản thiếu gia theo đuổi nữ hài tử không phải sẽ thuận lợi vô cùng sao? Vật nhỏ này quá đẹp, không có nữ nhân nào có thể chống đỡ được mị lực của nó.

Vật nhỏ chuyển động con mắt, rất hồ nghi nhìn Nghệ Phong, giống như nhìn thấu tâm tư của hắn.

Nghệ Phong thầm giật mình: vật nhỏ này không thông minh như vậy chứ, như vậy mà cũng nhìn ra được?

- Xem ra ngươi vẫn thích cuộc sống trong rừng rậm hơn, ta thấy ngươi vẫn nên ở lại, tránh ra ngoài không quen. Chỉ là, sau này năng lượng của Linh, ngươi phải tự nghĩ cách rồi.

Nghệ Phong thở dài nói.

Vật nhỏ nghe thấy câu nói này, hiển nhiên có chút bối rối, nó lắc đầu, trong ánh mắt bí lục tràn đầy đáng vẻ cầu xin, vô cùng thương cảm.

Đáng vẻ này khiến Nghệ Phong thầm trách mình: Khốn kiếp, bản thiếu đi lừa dối một con vật nhỏ còn trẻ, vô tri như vậy, có phải là quá tệ tiện không? Mẹ nó, ta lại tự trách mình, không được, trên thế giới này còn có thứ gì có thể khiến ta tự trách bản thân chứ.

Nghệ Phong lắc lắc đầu, vứt bỏ cảm giác khó chịu ra khỏi đầu, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải lừa được tiểu gia hỏa này vào tay mình. Thế nhưng, ngoài miệng hắn lại nói ra một câu khác:

- Được rồi, tiểu tử kia, ta thừa nhận là ta muốn lừa ngươi. Nhưng ta thực sự muốn hạ sơn. Ngươi cũng không thể hấp thu Linh sẵn có.

Lời vừa ra khỏi miệng, Nghệ Phong bất đắc dĩ mỉm cười: Lâu nay bản thiếu không phải vẫn xem mình là người xấu sao? Từ lúc nào lại trở nên tốt như vậy? Nhưng nhân thân của tiểu gia hỏa này thật lợi hại, khiến ta phải cảm thấy áy náy. Thâm niên lừa đảo của ta thật mất mặt, tự nhiên lại để thua một tên gia hỏa chưa đủ lông đủ cánh.

- Bản thiếu hiếm khi có được một lần thiện tâm như vậy, cái giá phải trả đương nhiên là sau này không có sát kỹ tán gái, cái giá này thật sự quá lớn.

Nghệ Phong khẽ gõ lên đầu vật nhỏ, cười mắng.

Sau khi nói xong, Nghệ Phong cũng không chuẩn bị lưu lại nơi này. Hắn còn phải nghiên cứu xem ngày mai phải đối phó Lưu Phong như thế nào, nếu như liều mạng quyết đấu, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Lưu Phong. Thế nhưng lại không thể dùng độc thuật, chỉ có thể nghĩ cách khác, thế nhưng, điều khiến Nghệ Phong đau đầu chính là, có thể tìm được cách khác hay không?

Thế nhưng, tay Nghệ Phong còn chưa kịp thu hồi đã vô cùng kinh hãi, chỉ thấy thân thể vật nhỏ xoay tròn, giống như lợi kiếm, lướt qua một đạo quỹ tích tựa hồ không thể nhìn thấy trên hư không, trực tiếp bắn vào miệng Nghệ Phong.

Nghệ Phong kinh hãi há miệng ra, thò tay vào trong miệng nhưng không thể tìm được cái gì. Cảnh tượng bất ngờ này, khiến trong lòng Nghệ Phong dấy lên nỗi khiếp sợ.

Khốn kiếp, tiểu gia hỏa này ngoan độc như vậy sao? Bản thiếu chỉ lừa gạt nó một chút, nó lại trực tiếp chui vào trong bụng, nó muốn lấy mạng ta sao?

Nghệ Phong tựa hồ cảm giác được trong cơ thể mình có cái gì nhúc nhích, mồ hôi lạnh sau lưng liên tục toát ra, bất cứ ai bị vật quỷ dị chui vào trong bụng đều sẽ sợ hãi đến cực điểm.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, ngăn chặn sợ hãi trong lòng, vận chuyển hồn lực, muốn dò la tình huống trong cơ thể, nhưng hắn lại kinh hãi phát hiện, trong cơ thể mình giống như có một lớp lá mỏng, chống đỡ hồn lực của hắn, giống như cơ thể này không phải của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 80: ĂN VẬT NHỎ.

- Phong ăn...

Nghệ Phong kinh hãi thốt lên, con mắt mở lớn, mồ hôi trên trán thi nhau rơi xuống.

Chỉ có phong ấn mới có thể khiến hồn lực của mình không thể tra xét thân thể. Chỉ có điều tên gia hỏa này tại sao lại biết phong ấn?

Nghệ Phong không tin, lại một lần nữa dùng hồn lực xông vào trong cơ thể, thế nhưng, bất kể hồn lực của hắn tăng lên như thế nào, đều bị chống đỡ, không cách nào xâm nhập.

Tất cả những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt. Nghệ Phong vốn tưởng rằng mình đã trúng phong ấn, lại kinh ngạc phát hiện, bản thân vẫn có thể cảm giác được đầu khí trong cơ thể. Điều này không khỏi khiến hắn hồ nghi: theo lý mà nói, nếu là phong ấn, bản thân căn bản không cảm giác được đầu khí. Thế nhưng hắn xác thực cảm giác được đầu khí đang chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể mình.

Tình huống như vậy, chỉ có một giải thích: Vật nhỏ này căn bản không thi triển phong ấn trong truyền thuyết. Mà là, bản thân nó có đặc tính che giấu hồn lực. Nhưng Nghệ Phong chưa từng nghe nói đến ma thú có thể che giấu hồn lực. Huống chi, hồn lực của Nghệ Phong là Sư Cấp bát giai.

Nghệ Phong nghĩ đến đây, bất giác vô đầu. Vật nhỏ chui vào trong cơ thể hắn, giống như một con cá ngao cố đâm vào yết hầu, khiến hắn không có cách nào.

Không có hồn lực chống đỡ, Nghệ Phong căn bản không thể khống chế đầu khí trong cơ thể. Mặc dù cảm giác được, nhưng lại không thể mượn đầu khí làm bất cứ chuyện gì. May mắn là, Lăng Thần quyết là công pháp của hồn khí đồng tu. Bằng không, không có hồn lực khống chế dẫn dắt, đầu khí trong cơ thể đã sớm bạo loạn, Nghệ Phong đã chết trăm lần rồi.

Không có cách nào, Nghệ Phong chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn vật nhỏ quỷ dị kia muốn làm gì thì làm trong cơ thể mình.

Thế nhưng, không bao lâu sau, hắn cảm giác được đầu khí trong cơ thể giống như giảm bớt từng chút một. Nghệ Phong nhớ đến tình huống tiểu gia hỏa kia hấp thu năng lượng của Linh, hắn bỗng nhiên hoảng hốt.

Trời ạ, tiểu gia hỏa này lại hấp thu năng lượng trong cơ thể mình. Với tốc độ hấp thu của nó, cơ thể mình cũng không thể duy trì quá lâu. Nghĩ vậy, Nghệ Phong liền có suy nghĩ giết vật nhỏ kia. Ngày mai chính là quyết đấu của ta và Lưu Phong, nếu như lúc này lại trở thành phế nhân, Nghệ Phong không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

Thế nhưng, năng lượng trong cơ thể không ngừng giảm xuống, khiến Nghệ Phong vội vàng ngồi xếp bằng, dựa vào tư thế tu luyện của Lăng Thần quyết, ra sức hấp thu linh khí bên ngoài bổ sung.

Tuy nhiên nằm ngoài dự liệu của Nghệ Phong, hắn vốn tưởng rằng không có hồn lực chống đỡ, cho dù tu luyện Lăng Thần quyết, cũng sẽ có hiệu quả không quá lớn. Thế nhưng rất thần kỳ là, tốc độ linh khí dừng mãnh tuân vào trong cơ thể không hề chậm so với trước đây.

Tốc độ này cũng không khỏi khiến Nghệ Phong thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất, có linh khí bên ngoài bổ sung, cũng không sợ bị vật nhỏ kia hấp thu hết.

Nghệ Phong rất nhanh chìm đắm trong tu luyện trong, năng lượng trong cơ thể bị vật nhỏ hấp thu, và hấp thu linh khí bên ngoài cơ thể, đạt được cân đối quỷ dị. Tình huống như vậy, càng khiến Nghệ Phong không dám phân tâm, ấn kết trên tay không ngừng xuất hiện.

Nếu lúc này có người nào đó có thể nhìn thấy tình huống trong cơ thể Nghệ Phong, sẽ kinh ngạc thấy trong khí hải của Nghệ Phong có một con rắn nhỏ như bạch ngọc xoay quanh. Toàn bộ thân thể xoay quanh thành một hình vòng tròn. Cùng với chuyển động không ngừng của dòng xoáy trong khí hải, mỗi lần chuyển động, nó lại mở cái miệng nhỏ nhắn của mình, mạnh mẽ hút về phía trung tâm dòng xoáy.

Nhất thời, một đạo năng lượng dừng mãnh lao vào trong miệng nó, dòng xoáy lớn như vậy cũng rút nhỏ ra một phần. Thế nhưng lập tức, năng lượng hấp thu bên ngoài, lập tức bổ sung vào trong dòng xoáy, khôi phục lại hình dạng vừa rồi.

Màn quý dị này, đang không ngừng lặp đi lặp lại. Đáng đắp đó, phối hợp với khí hải tràn đầy khí vụ, giống như con rồng phun mây trong thần thoại, quý dị đến cực điểm.

Vật nhỏ giống như hấp thu chưa đủ, mỗi lần nó hấp thu linh khí, khi linh khí bên ngoài còn chưa kịp bổ sung, thân thể lại mạnh mẽ co rút.

Linh khí dừng mảnh tuôn vào, cũng đành phải dung nhập vào trong khí xoáy thu nhỏ. Nghệ Phong đang chìm đắm trong tu luyện, đương nhiên không hề biết cảnh tượng này.

Mỗi lần vật nhỏ kia rút nhỏ, Nghệ Phong đều có thể cảm giác được một trận rung động, đầu khí bị ngăn chặn gắt gao, bạo ngược gãy dựa, lại bị thân thể vật nhỏ gắt gao khóa chặt.

Đầu khí bạo ngược khiến Nghệ Phong cảm giác từng đợt đau đớn trong người. Thế nhưng năng lượng không ngừng giảm bớt trong cơ thể khiến hắn phải toàn tâm tập trung vào tu luyện.

Vật nhỏ xoay quanh trong cơ thể Nghệ Phong, không ngừng áp súc dòng xoáy của Nghệ Phong, dòng xoáy vốn lớn như vậy lại bị áp nhỏ xuống không đến ba phần, linh khí màu trắng trước đó còn mông lung, hiện tại đã trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, nếu như trước đây là sương mù mỏng manh, thì hiện tại lại giống như khói trắng.

Vật nhỏ phảng phất không biết đủ, tốc độ hấp thu năng lượng càng lúc càng nhanh, dòng xoáy cũng bị đè áp càng ngày càng nhỏ, màu sắc càng ngày càng đậm. Chỉ có điều, thân thể Nghệ Phong hơi run rẩy, chứng tỏ hắn đang rất cố gắng duy trì tình huống này.

Nếu Nghệ Phong biết trong cơ thể mình đang xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Linh khí trong cơ thể, bởi vì không ngừng hấp thu linh khí bên ngoài, cũng không hề giảm bớt. Thế nhưng, dòng xoáy trong khí hải lại bị rút nhỏ vài lần. Quan trọng nhất là, linh khí bị vật nhỏ hấp thu, lại giống như được tinh lọc, tinh thuần hơn mấy lần so với linh khí ban đầu.

Vật nhỏ tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, thân thể uốn éo của nó bỗng nhiên xoay tròn, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, ra sức hấp thu linh khí trong cơ thể Nghệ Phong.

Từng vòng linh khí, phảng phất như không có chút sức chống cự với vật nhỏ, biến cố bất ngờ này khiến linh khí bên ngoài căn bản không kịp bổ sung. Dòng xoáy vốn lớn bằng nắm tay lại một lần nữa giảm bớt mấy phần.

Biến cố này khiến tốc độ linh khí phun vào trong cơ thể Nghệ Phong cũng cấp tốc đề thăng, sau đó rót vào trong dòng xoáy đang không ngừng thu nhỏ.

Thế nhưng, mỗi khi tốc độ linh khí phun vào nhanh hơn, tốc độ xoay tròn của vật nhỏ cũng nhanh hơn một phần. Cái miệng xinh xắn của vật nhỏ liên tục hấp thu linh khí trong cơ thể Nghệ Phong. Linh khí tiếp tục không ngừng giảm xuống.

Nếu như hiện tại có người nhìn thấy cảnh tượng bên cạnh Nghệ Phong, nhất định sẽ kinh hãi đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 81: GỌI LÀ YÊU NGỌC.

Chỉ thấy vô số linh khí từ bốn phía phun tới, tiếp xúc với thân thể của Nghệ Phong, giống như liễu mạng xông vào bên trong. Linh khí từ bốn phương tám hướng dừng mảnh lao tới, hình thành một con ốc năng lượng nho nhỏ. Lấy Nghệ Phong làm trung tâm, hình thành từng đạo quyền phong, thổi tung lá rụng xung quanh vào trong hư không, không ngừng xoay tròn xung quanh Nghệ Phong.

Khu vực không gian nhỏ bé, phảng phất như bị lá cây bao vây, không ngừng xoay tròn.

Tu luyện dẫn phát con ốc năng lượng như vậy, căn bản không phải trình độ đẳng cấp mà Nghệ Phong có thể đạt được. Từ phương diện khác mà nói, linh khí Nghệ Phong hấp thu vô cùng nhiều, cho nên mới có thể dẫn phát ra một con ốc năng lượng.

Tất cả những chuyện này, khi Nghệ Phong đang tập trung vào tu luyện, hoàn toàn không phát hiện ra, hắn chỉ cảm thấy linh khí bản thân hấp thu và năng lượng vật nhỏ hấp thu đạt được sự cân bằng. Hắn vừa xả hơi, lại không khỏi có chút cảm tức, nếu vật nhỏ này xem mình là máy bổ sung năng lượng cho nó, không ngừng hấp thu, lẽ nào mình không thể dứt bỏ tu luyện được một khắc nào sao?

Dòng xoáy trong cơ thể Nghệ Phong cấp tốc xoay tròn, bởi vì năng lượng bên ngoài gia nhập, tốc độ cuối cùng lại đạt đến sự cân bằng với tốc độ xoay

tròn của vật nhỏ.

Ngay khi tốc độ hai bên đạt được nhất trí, tốc độ hấp thu vật nhỏ lại chậm lại, cặp mắt màu bích lục hiện ra cảm giác uể oải, thân thể bị dòng xoáy chế trụ cũng buông lỏng xuống. Chỉ có điều, dòng xoáy kia đã rút nhỏ không biết bao nhiêu lần, cũng không vì vậy mà bắn ngược, nó phảng phất bị vật nhỏ chinh phục, vẫn lớn như trước.

Vật nhỏ lại một lần nữa há miệng hấp thu linh khí, nó phảng phất đạt được bão hòa, cũng không thể hút vào bao nhiêu. Tình huống như vậy, nó cũng không có chút lưu luyến với dòng xoáy năng lượng cực hạn mà nó rất thích, dựa theo đường cũ quay trở về.

Mặc dù vật nhỏ không trong ở khí hải, thế nhưng tốc độ linh khí dũng mãnh tuôn vào, cũng không bởi vậy mà giảm xuống, linh khí khổng lồ vẫn như trước rót vào trong dòng xoáy nhỏ bé.

Điều khiến người ta cảm thấy thần kỳ chính là, bất kể linh khí rót vào dòng xoáy khổng lồ như thế nào, dòng xoáy nhỏ bé vẫn không lớn thêm chút nào, nó phảng phất giống như không được ăn no, liều mạng hấp thu linh khí. Nhưng màu sắc càng lúc càng đậm. Từ khi màu trắng, đến sương mù màu trắng, lại chuyển sang khói trắng, cuối cùng là màu phấn trắng.

Vật nhỏ vừa ra khỏi cơ thể Nghê Phong, hồn lực của hắn lập tức lại có thể tra xét tất cả tình huống bên trong. Biến hóa quỷ dị này khiến Nghê Phong vô cùng ngạc nhiên.

Lần này, thật sự là trong họa có phúc. Năng lượng của mình, phảng phất lại có biến hóa về chất.

Nghê Phong hít sâu một hơi, cũng biết cơ hội như vậy khó có được, không để ý đến vật nhỏ từ trong miệng hắn chui ra, toàn thân chú tâm vào hấp thu năng lượng.

Cũng không biết qua bao lâu, khi trong khí hải tràn đầy vụ khí, bạch cầu trong khí hải không thể hấp thu năng lượng ngoại giới, hắn mới thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở mắt.

Nghê Phong cảm giác được toàn thân đang dư thừa lực lượng, không khỏi thì thảo lẩm bầm:

- Tới Sur Cấp rồi sao?

Nghê Phong chưa từng nghĩ đến, mình sẽ đạt được Sur Cấp dưới tình huống như vậy. Lần này bản thân hắn đã liên tiếp nhảy qua bốn giai, quan trọng nhất là, từ Nhân Cấp đến Sur Cấp là một khoảng cách rất lớn, có một số người cả đời cũng đừng nghĩ tới chuyện vượt qua. Còn hắn nhờ ăn thứ giống như “con rắn” này lại quỷ dị đạt được.

Mặc dù Nghê Phong trước đây là Sur Cấp lục giai. Thế nhưng hắn cũng không kim lòng được cảm thán thế giới này quá điên cuồng.

Chắc chắn, trực tiếp nhảy lên bốn giai, còn vượt qua một cấp bậc, điều này làm hắn vừa chấn động lại vừa không dám tin.

Nghê Phong nhìn vật nhỏ quỳ rạp trên mặt đất, chuyển động đôi mắt nhỏ, trong lòng vô cùng biến ảo bất định. Nhưng đáng về uể oải héo rút của vật nhỏ này, khiến Nghê Phong không khỏi muốn đoạt nó vào tay mình.

Thân thể vật nhỏ có vẻ càng thêm tròn bóng, phảng phất như trong cơ thể giống như ngọc lưu ly có cái gì lưu chuyển. Thế nhưng, sự suy yếu của nó, lại khiến Nghê Phong không khỏi lắc đầu.

Tiểu gia hỏa này mặc dù hấp thu rất nhiều năng lượng, thế nhưng hồn lực vẫn còn kém, vừa rồi trong cơ thể mình, tất nhiên đã tiêu hao rất nhiều hồn lực, không thể khôi phục trong thời gian ngắn.

Nhưng vật này thật sự rất thần kỳ, lại có thể tiến vào cơ thể người khác hấp thu linh khí, nếu là người bình thường, sợ rằng đã bị nó hút khô mà chết. May mà mình tu luyện Lăng Thần Quyết, mới có thể hấp thu linh khí bên ngoài bổ sung.

Chỉ có điều tiểu gia hỏa này còn có công hiệu tinh lọc và chiết xuất linh khí. Nếu sau này để nó vào trong khí hải, thực lực của mình còn không phải đề thăng?

Thế nhưng, Nghê Phong cũng chỉ dám tưởng tượng như vậy. Nhớ lại tình huống nguy hiểm vừa rồi, nếu để tiểu gia hỏa này vào lại cơ thể một lần nữa, quý mới biết mình còn có thể sống sót hay không. Quan trọng nhất là, nhìn đáng về tiêu tụy của tiểu gia hỏa lúc này, hiển nhiên không thể thường xuyên làm như vậy. Hấp thu năng lượng có thể khiến nó sáng khoái là sự thực, thế nhưng chuyện này cũng cực kỳ tiêu hao hồn lực của nó.

Nghê Phong thờ dài. Mặc dù vật nhỏ này rất nguy hiểm, nhưng hắn vẫn quyết định mang nó theo. Nghê Phong để vật nhỏ tiêu tụy vào trong lòng, ngẩng đầu nhìn nó, lại phát hiện nó có vẻ rất thích thú khi ở trong lòng mình. Nghê Phong không khỏi sửng sốt: thì ra tiểu gia hỏa muốn đi theo mình.

- Tiểu tử, sau này ngươi sẽ tên là Yêu Ngọc.

Thứ này quá yêu dị, hơn nữa lại như ngọc. Nghê Phong không chút nghĩ ngợi đặt tên này cho nó, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt bất mãn của vật nhỏ.

Nghê Phong vỗ vỗ Yêu Ngọc đang ở trong lòng, thì thảo nói:

- Lúc này phải đi tiếp nhận khiêu chiến của Luru Phong. Minh đã đạt đến Sur Cấp, cũng không chênh lệch quá lớn với hắn, cho dù không thắng được, cũng không đến mức thua cuộc.

Nghĩ vậy, Nghê Phong mơ hồ có chút mong đợi, bây giờ là lúc khiến các đệ tử Thánh địa phải chấn động.

Nghê Phong đột phá đến Sur Cấp, thoát nhìn chỉ trong thời gian một nén hương, thế nhưng lại tròn một ngày một đêm. Nói cách khác, hôm nay là ngày nghỉ thức hạ sơn của Thánh địa, cũng là ngày Nghê Phong và Luru Phong quyết đấu.

Nghê Phong từ trong rừng rậm Lam Linh đi ra, nhìn mặt trời treo lơ lửng trên cao, hắn biết, có lẽ mình đến muộn rồi. Nhưng hắn không thèm quan tâm, muộn thì có sao, cứ để bọn họ chờ đợi. Trên ti vi hầu hết đều diễn như vậy, diễn viên chính lúc nào cũng chỉ xuất hiện vào thời khắc cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 82: QUYẾT ĐẤU.

Mặc dù trong lòng Nghê Phong nói thầm như vậy, nhưng cũng không dám chậm trễ. Ngoài quyết đấu với Luru Phong, nghỉ thức hạ sơn còn có một chuyện cực kỳ trọng đại.

Đó chính là chọn thiếu tông chủ của Thánh tông. Mặc dù nói Thánh tông đã hoàn toàn sụp đổ, hiện giờ cũng chỉ là hữu danh vô thực, bị chia rẽ thành các tông môn rải rác. Thế nhưng trên danh nghĩa, tất cả tông môn phân tán đều thuộc về Thánh tông.

Thiếu tông chủ mà Thánh địa lựa chọn, trên danh nghĩa là tông chủ tương lai của Thánh địa. Chỉ có điều, đây cũng chỉ là một chức vụ danh nghĩa, các tông môn làm gì để ý đến một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh. Thánh địa, vĩnh viễn là nơi chỉ xem trọng cường giả.

Nếu truyền nhân của tiểu tông môn có được danh nghĩa thiếu tông chủ cũng không làm nên chuyện gì, không có thực lực, không ai xem trọng danh hiệu thiếu tông chủ của người. Nói không chừng, có người nhìn người không vui, còn trực tiếp giết chết người, cũng không có ai nói gì.

Thế nhưng, nếu sư môn của người là đại tông môn sẽ có đãi ngộ khác. Muộn danh nghĩa thiếu tông chủ Thánh tông, hành sự rất thuận tiện. Ít nhất, khi người nhúng tay vào chuyện của tông môn khác cũng có một lý do.

Chủ nhân của Thánh tông tương lai quản tông môn thuộc hạ của mình thì có gì không được? Kẻ nào không phục, vậy người chống đỡ được vũ lực của ta rồi hãy nói.

Cho nên hư danh thiếu tông chủ này được các đại tông môn vô cùng ao ước.

Danh hiệu thiếu tông chủ này do mệnh yếu của các đệ tử Thánh tông quyết định. Nghi thức hạ sơn, nhìn từ ý nghĩa nào đó mà nói, cũng là đại hội luận võ, người thắng cuối cùng, sẽ được Thánh địa trao tặng danh hiệu thiếu tông chủ.

Với địa vị siêu nhiên của Thánh tông ở Thánh địa, tất cả tông môn đều công nhận danh hiệu này.

Nghê Phong đương nhiên không xem trọng hư danh này, cho tới nay hắn còn không biết mình có thân phận gì ở Thánh địa. Chính là bản thân hắn chỉ có thực lực Sur Cấp, ở Thánh tông nội tình thâm hậu, căn bản không khác gì muốn chết.

...

Khi Nghê Phong xuất hiện tại hội trường nghỉ thức hạ sơn, một người nào đó tức giận nhăn眉头.

- Tiểu tử Nghê Phong này thật đúng là kiêu ngạo, mẹ kiếp, bắt nhiều người như vậy chờ một mình hắn...

- Đúng vậy! Tiểu tử này rất thích giả bộ! Khốn kiếp...

- Mặt trời đã lên cao như vậy. Tên khốn kiếp này không phải nằm trong chốn giờ trò tự sướng chứ....

Nghê Phong nghe thấy câu này, bất giác rung mình: Khốn kiếp... Bản thiếu xấu xanh rờn vậy sao?

Nghê Phong hung hăng nhìn về phía kẻ phát ra câu nói này, nhưng khi nhìn thấy người này, hắn lại không khỏi sửng sốt. Người này không phải ai khác, mà là người có quan hệ tương đối tốt với Nghê Phong, hai người còn từng luận bàn về kế hoạch vô cùng phóng đảng và “thuần khiết”, Nghê Phong hơn

một lần xem hấn là tri kỷ, hơn nữa, hấn cũng được xem là một người nổi bật trong đám đệ tử.

Nghệ Phong nhìn Ách Nhĩ Cổ vẫn đang tùy tiện làm bẩn sự thuần khiết của mình, hấn cắn răng thầm mắng: Mẹ kiếp, tên hỗn đản nhà ngươi cứ đợi đấy, ta sẽ bắt ngươi phơi nắng suốt ngày, ngươi dám làm vậy bẩn sự thuần khiết của ta. Được, bản thiếu sẽ làm cho mỹ danh của ngươi truyền khắp thiên hạ.

Ách Nhĩ Cổ còn đang tùy tiện mắng chửi, bỗng nhiên cảm giác phía sau mình truyền đến hàn quang lạnh lùng, hấn không khỏi nghi hoặc, xoay người lại nhìn, phát hiện ra ánh mắt rực cháy của Nghệ Phong, không khỏi sùng sốt, lập tức sắc mặt biến đổi, tươi cười bước đến, ôm vai Nghệ Phong nói :

- Ai da, đây không phải Nghệ Phong huynh đệ sao? Ngươi rút cuộc cũng tới rồi, ta vừa mới nói, ngươi nhất định là đang khắc khổ tu luyện, sự chăm chỉ của ngươi đúng là tấm gương cho chúng ta.

Nghệ Phong liếc mắt nhìn Ách Nhĩ Cổ, rất xem thường nói :

- Ngươi cứ tiếp tục bịa đặt đi.

Ách Nhĩ Cổ hoàn toàn không có giác ngộ bị người khác phát hiện, hấn rất kinh ngạc nói:

- Phong thiếu, ngươi nói gì vậy? Lẽ nào ngươi không phải đến muộn vì tu luyện?

Nghệ Phong thấy Đại trưởng lão đã chuyển hướng ánh mắt về bên này, hấn cũng không có tâm tình nói chuyện tào lao với Ách Nhĩ Cổ, hừ lạnh nói:

- Mẹ kiếp, chuyện ngươi bôi xấu danh dự ta vừa rồi, chúng ta sẽ từ từ tính.

Ách Nhĩ Cổ không chút phật lòng mỉm cười: Nghệ Phong đã từng chinh đốn hấn vô số lần, hấn cũng từng mắng Nghệ Phong vô số lần, thêm vài lần nữa cũng không có vấn đề. Huống chi hấn hạ son, cơ hội để Nghệ Phong trả thù hấn cũng không nhiều.

Nghệ Phong xoay người bước lên trên lôi đài, nhìn thấy ngũ đại trưởng lão đang ngồi trên đài. Ngũ đại trưởng lão đều mặc hấn phục màu xanh, đáng vẻ tráng kiện, còn có thêm vài phần khí tức xuất trần.

Nghệ Phong hành lễ với ngũ đại trưởng lão:

- Chào các trưởng lão.

- Ha ha... Tiểu tử, có quyết đoán, dám để nhiều người chờ ngươi như vậy, ta đợi lâu đến mức sắp ngủ gật rồi, lẽ nào hôm qua ngươi lại đi hại đời con gái nhà lành hay sao ,nên hôm nay không dậy sớm được.

Tiếng cười âm hiểm của Ngũ trưởng lão vang lên bên tai Nghệ Phong, cũng chỉ có hấn mới nói ra những lời như vậy.

Nghệ Phong hoàn toàn không để ý đến nụ cười tà mị của Ngũ trưởng lão. Trong ngũ đại trưởng lão, Nghệ Phong thích Ngũ trưởng lão thân là độc sư nhất. Người đệ tiện không từ thủ đoạn nào, hơn nữa hấn và Nghệ Phong còn có rất nhiều tiếng nói chung.

Nhị trưởng lão trừng mắt nhìn Ngũ trưởng lão, nghiêm túc quát:

- Ngũ đệ, phía dưới còn có rất nhiều người. Nghệ Phong, ngươi ngồi xuống bên trái Ngũ đệ. Chuyện ngươi đến muộn hôm nay hãy nhớ kĩ.

Mặc dù ngữ khí của Nhị trưởng lão rất nghiêm khắc, thế nhưng Nghệ Phong vẫn có thể nhận thấy được sự ái bên trong. Nghệ Phong cười hắc hắc, đi tới bên cạnh Ngũ trưởng lão, thì thầm nói chuyện với Ngũ trưởng lão, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

Đám đệ tử cấp thấp nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng đều không khỏi đổ kị, bọn họ đứng ở dưới, duy độc có Nghệ Phong có thể ở trên cao. Bọn họ giống như đang tiến hành nghi thức nhập sơn.

Nghĩ vậy, ánh mắt của mọi người nhìn Nghệ Phong càng thêm nóng cháy, chỉ hận không thể làm thịt Nghệ Phong, để mình ngồi lên vị trí kia. Bất giác tất cả đều chuyển ánh mắt nhìn về phía Lưu Phong đang đứng bên cạnh.

Ngày hôm nay, bọn họ cũng hi vọng Lưu Phong có thể hung hăng dạy cho tên kiêu ngạo kia một bài học.

Quả nhiên, những ánh mắt bắn về phía Lưu Phong, khiến Lưu Phong cũng không thể kiềm chế được nữa. Hấn cũng nhẹ nhàng đi lên lôi đài, thì lễ với Đại trưởng lão rồi nói :

- Trưởng lão, ta khiếu chiến với Nghệ Phong.

Nghệ Phong đang hăng say nói chuyện với Ngũ trưởng lão, nghe thấy câu nói này, không nhận được trong lòng mắng to: Mẹ kiếp, bản thiếu còn chưa ngồi nóng chỗ, ngươi đã đi lên khiếu chiến, ngươi tưởng ta là kẻ nhất gan sao.

CHƯƠNG 83: ĐẢ KÍCH DÁNG VÊ KIÊU NGẠO CỦA NGHỆ PHONG.

Luru Phong lạnh lùng nhìn Nghệ Phong, đợi hắn trả lời. Hắn thật sự vô cùng đố kỵ với Nghệ Phong, tên đó đến rất muộn, lại còn có thể ngồi trên đài cao. Vị trí đó lẽ ra phải thuộc về mình mới đúng.

Ngũ đại trưởng lão nghe thấy câu nói của Luru Phong, đồng loạt đưa mắt nhìn Nghệ Phong, đợi hắn trả lời. Bọn họ đợi Nghệ Phong lâu như vậy, cũng chính vì muốn trận quyết đấu này trở thành mở màn của nghi thức hạ sơn.

Nghệ Phong biết sớm muộn gì cũng phải tiến hành trận chiến này, hắn nhẹ nhàng phát tay áo, tư thái bình thản đứng lên :

- Nếu như vậy, cứ chiến thôi.

Câu nói này, nhất thời khiến ánh mắt của mọi người đều tập trung đến Nghệ Phong và Luru Phong, tất cả đều nín thở ngưng thần quan sát.

Thi Đại Nhi đứng dưới đài, chuyển động cặp mắt giao hoạt, bình tĩnh nhìn Nghệ Phong. Trong đôi mắt đẹp có vẻ chờ mong, lại có vẻ khiếp đảm. Khuôn mặt mâu thuẫn tinh khiết và mỹ hoặc của nàng khiến nam nhân đứng cạnh nàng cảm giác từng đợt choáng váng. Trong ánh mắt tràn đầy si mê.

Đại trưởng lão quý dị liếc nhìn Nghệ Phong, hắn không ngờ Nghệ Phong lại đáp ứng thoải mái như vậy, trong kế hoạch của hắn, Nghệ Phong lẽ ra phải khóc lóc kể lể một hồi, sau đó đòi một đồng điều kiện có lợi cho y, lúc này mới không tình nguyện chậm rãi bước lên võ đài.

- Nghệ Phong, ngươi xác định muốn quyết đấu với Luru Phong chứ?

Ngũ trưởng lão ở bên cạnh cũng rất hiếu kỳ nhìn Nghệ Phong, hắn biết rất rõ đại ca hắn sẽ hạ mệnh lệnh gì. Không cho phép Nghệ Phong sử dụng độc thuật mình đã dạy, Nghệ Phong chắc chắn sẽ thất bại.

Nghệ Phong đảo cặp mắt trắng dã, người hỏi câu này làm gì, ta còn lựa chọn nào khác sao?

Nghệ Phong không trả lời Ngũ đại trưởng lão, thân ảnh lướt đi, giống như chiếc lá bị gió thổi bay xuống, vô cùng tiêu sái hào hiệp, phối hợp với mái tóc dài lâu ngày không sửa sang, thật sự có vài phần dáng dấp thoát tục.

- Hừ...

Luru Phong hừ lạnh, lạnh lùng nhìn Nghệ Phong, tỏ ra rất xem thường thần thái giả vờ tiêu sái này của Nghệ Phong.

Đồ kị!

Nghệ Phong nghe được tiếng hừ của Luru Phong, trong lòng lập tức toát ra từ này, sau đó rất xem thường nhìn về phía Luru Phong: Bản thiếu phong độ như vậy, còn người kém cỏi như vậy, người đố kỵ cũng đúng.

Hai người đứng đối mặt nhìn nhau, trong nháy mắt thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Mặc dù Đại trưởng lão rất nghi hoặc biểu hiện của Nghệ Phong, thế nhưng hắn nhìn mọi người với ánh mắt nóng cháy, cũng không nhiều lời, trực tiếp tuyên bố quyết đấu bắt đầu.

- Trận chiến này, là quyết đấu tạt mặt thức. Hi vọng hai người nhớ kỹ cho ta.

Đại trưởng lão mặc dù nói với hai người, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào người Nghệ Phong, hắn thực sự không thể tin được nhân phẩm của Nghệ Phong.

Nghệ Phong xem thường liếc mắt nhìn Đại trưởng lão: Khốn khiếp, bản thiếu là người quân tử, lẽ nào lại dùng thủ đoạn thấp kém như vậy sao?

- Đây, người chuẩn bị cho tốt đi, chuẩn bị xong bản thiếu mới động thủ. Bản thiếu rất quân tử.

Nghệ Phong nhìn Luru Phong, giả vờ quân tử nhắc nhở, mọi người ở phía dưới nghe thấy lập tức ồ lên, Nghệ Phong là người thế nào, trong lòng bọn họ biết rất rõ.

Luru Phong không chút suy nghĩ, tung quyền đánh về hướng Nghệ Phong, một quyền này, Luru Phong cũng chưa dùng tới vài phần lực lượng.

- Hừ... Đánh lên vô si.

Nghệ Phong rung đùi đắc ý tránh thoát quyền này, thờ dài, rất thất vọng nhìn Luru Phong .

Nếu như ta đánh lên, lực đạo sẽ nhỏ như vậy sao?

Trong lòng Luru Phong thầm mắng tên hỗn đản vô sỉ này, quyền thế trên tay tiếp tục thi triển. Đầu khí lực sắc trên người trong nháy mắt vận chuyển, đầu khí lóe ra kích khởi từng đạo âm hưởng vu vu, quang mang lực sắc, giống như con rắn, không ngừng phun ra. Không khí xung quanh cũng bị cuốn lại, hình thành từng đạo gió lốc nhỏ nhỏ.

Chỉ có Sur Cấp mới có thể phóng đầu khí ra ngoài. Trong lòng đám đệ tử cấp thấp mặc dù đã sớm lý giải, thế nhưng nhìn đầu khí phóng ra không ngừng kéo dài, trong mắt đều tràn đầy ước ao.

Nắm tay bá đạo lướt qua hư không, đầu khí chấn động khiến hư không có chút xao động. Không khí xung quanh giống như trốn tránh địch nhân bị nắm đấm đánh đập sang hai bên. Tình huống như vậy khiến trong hư không phẳng phất xuất hiện một con đường nhỏ, chia cắt không khí thành hai bên.

Đám đệ tử phía dưới nhìn thấy màn này đều kinh ngạc há to miệng. Mặc dù bọn họ chỉ kém Sur Cấp một cấp bậc. Thế nhưng thật không ngờ, Sur Cấp lại cường hãn tới mức độ này, hoàn toàn khác biệt với đẳng cấp của bọn họ. Chẳng trách, bên ngoài có tin đồn, bước vào Sur Cấp chính là bước vào cánh cửa cường giả.

Thế ra quyền liên tục của Luru Phong khiến ánh mắt Nghệ Phong ngưng trọng, hẳn đang nằm ở cấp bậc Sur Cấp, đương nhiên hiểu rõ Sur Cấp cường hãn như thế nào. Mặc dù ngoài miệng hẳn rất khinh thường Luru Phong, thế nhưng tận đáy lòng cũng biết, Luru Phong là một cường địch, cho dù bản thân hẳn cũng đã đạt được Sur Cấp. Thế nhưng lại không hoàn toàn có lòng tin đánh bại được Luru Phong, trận chiến này thật sự là một trận ác chiến.

Nắm đấm lao đến, Nghệ Phong thu hồi tất cả tâm tư trong đáy lòng, đầu khí từ trong cơ thể xông ra, so với khí thế nghiêm nghị bá đạo của Luru Phong, khí thế của Nghệ Phong căn bản không đáng nói.

- Hừ...

Nghệ Phong bình thần nghênh đón nắm đấm của Luru Phong, khiến mọi người dưới đài lập tức xôn xao. Nắm đấm không hề có khí thế này, làm sao có thể là đối thủ của Luru Phong.

Nhất thời, tất cả đều khinh bỉ cười nhạo tên đệ tử thần bí nhất Thánh địa, thì ra, Nghệ Phong chỉ là con cạp giấy, phí công chúng ta còn tưởng hẳn rất mạnh?

- Ầm..

Tiếng va chạm vang lên, hai người vừa chạm nhau, hai luồng lực cường đại đã hoàn toàn thổi quét, loại trừ không khí ở chính giữa, tạo nên từng con lốc nhỏ, thổi tung hân phục của hai bên. Ngược lại không khí ở chính giữa vừa mới va đập, lại bình ổn đến cực điểm, không hề có sóng động.

Sự yên lặng trên võ đài khiến mọi người đều ngờ ngạc nhìn Nghệ Phong đã buông lỏng nắm tay sững sờ đứng nguyên tại chỗ: một quyền không hề có khí thế của hắn lại có thể tiếp được một quyền khí thế kinh người của Luru Phong?

- Người tới Sur Cấp rồi sao?

Thanh âm kinh hãi vang lên trong miệng Thi Đại Nhi và năm vị trưởng lão, một quyền vừa rồi, khiến bọn họ biết được một sự thực bọn họ không thể tin được.

Nghệ Phong, trong vòng một năm thực sự đã đạt tới Sur Cấp!

Năm vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều nhìn thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương. Mặc dù Lăng Thần Quyết quý dị vạn phần, mặc dù Nghệ Phong có nền tảng Sur Cấp. Mặc dù Nghệ Phong xác thực là thiên tài kiệt xuất. Thế nhưng, trong vòng một năm đạt được Sur Cấp, điều này có thể được sao? Đại trưởng lão tựa hồ có chút hoài nghi, kinh mạch Nghệ Phong có phải thực sự trọng tổ, trong vòng một năm đạt được Sur Cấp, đây tựa hồ là một kỳ tích không thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 84: NGANG SỨC NGANG TÀI.

Ngũ đại trưởng lão đều cho rằng trong vòng một năm Nghệ Phong nhiều nhất chỉ đạt được Sĩ Cấp cửu giai. Sư Cấp không phải dễ dàng đột phá như vậy .

- Thật ngại quá, chỉ là may mắn thôi.

Nghệ Phong cười cười, ngữ khí thản nhiên nhìn ngũ đại trưởng lão. Tất cả đưa mắt nhìn nhau không nói gì.

Đại trưởng lão thậm chí có suy nghĩ giải phẫu Nghệ Phong để nghiên cứu. Hắn vốn nghĩ rằng, trong vòng một năm Nghệ Phong không thể nào đạt được Sư Cấp, quyết đấu với Lưu Phong nhất định sẽ thất bại. Như vậy cũng có thể đã kích khí thể kiều ngạo của hắn, để ngày ngày hắn bớt tò vò về bản thân.

Thế nhưng, kế hoạch này của Đại trưởng lão đã thất bại. Nếu như trận chiến này, Nghệ Phong giành được phần thắng, còn không biết hắn sẽ kiều ngạo đến mức nào. Nghệ Phong được xem là đệ tử bồi dưỡng của Thánh địa, nếu ở bên ngoài còn đáng đáp như vậy, không có mình ở bên cạnh che chở, không phải sẽ bị người ta tiêu diệt.

Nghĩ vậy, Đại trưởng lão đem tất cả hi vọng kỳ thác lên người Lưu Phong, chỉ hy vọng hắn có thể đánh bại Nghệ Phong.

Người trước mặt cười hắc hắc, khiến ánh mắt Lưu Phong hơi ngưng trọng. Rất hiển nhiên, mặc dù hắn không tin tin tức mình có được là sai, thế nhưng lực đạo của một quyền vừa rồi đã nói cho hắn biết.

Tin tức Nghệ Phong bị đứt đoạn kinh mạch trở thành phế nhân quả thực chỉ là tin đồn chó má, trong thâm tâm hắn tự nhắc nhở bản thân phải cẩn thận người này, bằng không, hắn cũng không tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Thế nhưng, khi Lưu Phong đang âm thầm tính toán, một câu nói bỗng nhiên vang lên khiến con mắt Lưu Phong bỗng nhiên sáng ngời:

- Lưu Phong, chỉ cần ngươi đánh bại Nghệ Phong, công pháp của tầng bốn Vũ Kỳ các, tùy ý ngươi chọn một quyền hạ son.

Câu nói này, khiến tất cả mọi người đều ồ lên, thật ra không phải vì nguyên nhân công pháp của tầng bốn. Mặc dù công pháp cũng khiến bọn họ rất xem trọng. Nhưng bọn họ lưu ý hơn đến thái độ của ngũ đại trưởng lão. Nhìn khẩu khí này, ngũ đại trưởng lão hình như đặc biệt hi vọng Nghệ Phong bị đánh bại?

Nghĩ vậy, mọi người đều không khỏi cổ quái nhìn về phía Nghệ Phong, trong ánh mắt có chút hà hê: Xem ra, ngũ đại trưởng lão hình như có chút thù ghét Nghệ Phong.

Nghệ Phong nghe thấy câu này, không khỏi sững sờ, lấy tay sờ lỗ tai mình, như xác định có phải mình nghe nhầm hay không. Hắn giật dử thầm mắng:

- Khốn kiếp, mấy lão già này rõ ràng muốn chơi bán thiếu. Thì ra bọn họ chủ định muốn ta bị đánh bại, chẳng trách lão đầu định cho ta kỳ hạn một năm chó má gì đó.

Nghĩ vậy, nhãn thần Nghệ Phong nhìn về phía Đại trưởng lão tràn đầy hỏa quang: lão già này, ngươi muốn bán thiếu thất bại, bán thiếu sẽ thắng, khiến ngươi phải tức chết.

Nghệ Phong nghĩ vậy, khí thế vừa mới lười biếng bỗng nhiên biến đổi, biểu tình chăm chú không gì sánh được, đáng đáp bất cần đời tựa hồ không còn, làm cho người khác không khỏi có ảo giác, đây có phải Nghệ Phong lười nhác trước đó hay không?

Đại trưởng lão sững sờ, trong lòng phiền muộn vạn phần, không ngờ mình nói như vậy, ngược lại khơi dậy chiến ý của Nghệ Phong, đây không phải là gây ông đập lưng ông sao.

Mọi người thấy Đại trưởng lão và Nghệ Phong trừng mắt nhìn nhau, trong lòng đều cười thầm, bọn họ đương nhiên không nghĩ ra Đại trưởng lão chỉ muốn đã kích đáng về kiều ngạo của Nghệ Phong, bọn họ còn tưởng Nghệ Phong chọc giận Đại trưởng lão, không được sủng ái nữa.

- Lưu Phong, nếu ngươi đánh bại Nghệ Phong, ta sẽ đích thân dạy cho ngươi một bộ vũ kỹ.

Đại trưởng lão hừ lạnh, quay đầu nói với Lưu Phong.

Lưu Phong cảm giác không biết hôm nay có phải thần may mắn phủ xuống người mình hay không, Nghệ Phong mất đi sùng ái còn chưa nói, không ngờ trận tỷ võ này còn có thể có được lợi ích như vậy. Đại trưởng lão đích thân dạy vũ kỹ, hắn có nằm mơ cũng không dám mơ.

Ánh mắt nóng cháy, Nghệ Phong khinh thường cười nhạt một tiếng, đầu khí trên nắm tay hơi vận chuyển, đầu khí không màu lóe ra bên trên, nếu không chăm chú nhìn, thật sự không nhìn thấy.

- Muốn có được những công pháp này? Cũng phải xem ngươi có năng lực hay không.

Nghệ Phong nói xong, tung quyền đánh về phía Lưu Phong. Mặc dù mọi người không nhìn thấy đầu khí trên nắm tay Nghệ Phong, thế nhưng tiếng xé gió nhẹ, biểu hiện rất rõ ràng lực đạo của quyền này. Nếu mình đón đỡ, tuyệt đối không đỡ được.

Đại trưởng lão nhìn vô số khí lưu đang cuộn trào trong hư không, ngược lại thờ dãi nhẹ nhõm: Xem ra tiểu tử này vẫn đang nằm ở thực lực Sư Cấp nhất giai, Lưu Phong đang ở tam giai. Lưu Phong muốn thắng hắn hẳn là không có vấn đề.

- Âm.

Tiếng trầm muộn lại một lần nữa vang lên, hai người đều lui ra ngoài. Từng đạo kinh khí đập xuống mặt đất, khiến bùn đất bay tứ tung ra xung quanh, làm những người đứng gần vội vàng che miệng, lui về phía sau mấy bước.

Trong mười mấy tên đệ tử, chỉ có một số người đứng yên tại chỗ, chỉ có điều trên người bọn họ lại bao trùm lớp lá chắn đủ màu.

Sư Cấp là cấp bậc có thể phóng đầu khí ra ngoài, đương nhiên có thể ngăn cản bùn đất bay vào người. Đám người đứng yên tại chỗ, rất nhanh nhận được ánh mắt sùng bái của mọi người. Trong mười mấy tên đệ tử thiên phú kiệt xuất của Thánh địa, cũng chỉ có mấy vị này đạt được Sư Cấp.

Nghệ Phong nhẹ nhàng xoa bóp hai bàn tay tê dại, hẳn biết rõ chênh lệch giữa mình và Lưu Phong có lẽ hơn kém mấy giai tầng, chênh lệch về lực lượng, chỉ có thể dựa vào vũ kỹ bù đắp.

Nghĩ vậy, đầu khí trong cơ thể theo kinh mạch quý dị bắt đầu lưu chuyển, cảm giác ảm áp khiến Nghệ Phong thờ phào. Không có chút bế tắc, đầu khí giống như bông vải, bao trùm lên chương thân Nghệ Phong, nếu dùng hồn lực dò xét, sẽ phát hiện các lớp bông vải này phối hợp rất hoàn mỹ. Quý dị nhất là, nó lại cấp tốc xoay tròn.

- Tàn Miên Chương..

Nghệ Phong khẽ hét lên một tiếng, tay giống như vô lực đánh về hướng Lưu Phong. Trong mắt hiện lên ý tứ tàn nhẫn, hẳn đã dùng Tàn Miên Quyền vô số lần, thế nhưng lần này mới là Tàn Miên Quyền thật sự, Tàn Miên Quyền trước đây chỉ có hình nhưng vô ý.

Thi Đại Nhi đứng dưới đài, nhìn thấy màn này, đôi mắt mị hoặc đến cực điểm không khỏi cổ quái nhìn Nghệ Phong: Phong ca ca đã tu luyện Tàn Miên quyền tới đại thành, con người hẳn vốn thích già và tàn khốc, tại sao lại thích quyền pháp không có chút khí thế như vậy?

Lưu Phong thân là Sư Cấp, đương nhiên sẽ không cho rằng đây thật sự là một quyền vô lực. Hắn hét lớn một tiếng, màu xanh trên quyền đột nhiên biến đổi, hình thành một đạo lợi kiếm trên người.

- Kiếm ngân!

Lưu Phong cũng hét lớn, hẳn không hề có ý né tránh đòn Nghệ Phong đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 85: CÒN ẨN GIẤU BAO NHIÊU.

- Ha ha, Lưu Phong xác thực có vài phần thiên phú, không ngờ lại tu luyện công pháp Nhật giai tới đại thành. Nghệ Phong thật ra không thể chiếm được một chút thượng phong.

Đại trưởng lão cười nói, phảng phất đặc biệt thích kết quả như vậy.

- Âm..

Kinh khí kinh khủng áp bách không khí, khiến hai người hô hấp có chút khó khăn. Đặc biệt là lực đạo cường đại tuôn lên người, khiến hai người không khỏi lui về phía sau.

Cứ mỗi bước lùi, đều có thể tạo ra một vết chân cường đại. Có thể thấy được lực đạo của hai quyền này rất lớn.

- Khốn khiếp...

Huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể, khiến Nghệ Phong không kim lòng được mắng to một tiếng. Lực đạo của quyền này khiến hắn bị thương nhẹ. Lực lượng của Lưu Phong vẫn mạnh hơn Nghệ Phong rất nhiều, khi so tài với vũ kỹ đồng đẳng, người chịu thiệt đương nhiên là Nghệ Phong.

Đương nhiên, Nghệ Phong tận lực che giấu, đám đệ tử đều cho rằng, một chiêu này, hai người đánh ngang sức ngang tài, chỉ có những người sáng suốt nhìn Nghệ Phong có chút cơ quắp, mới hiểu rõ tình hình thực tế bên trong.

- Không tồi, lực lượng rất mạnh!

Nghệ Phong cười hắc hắc quay sang nói với Luru Phong, đồng thời cũng dẹp loạn huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể mình.

- Chỉ là không tồi sao? Ngươi thử lại một lần nữa xem?

Luru Phong nói xong, lại tiếp tục tung một quyền giống như long trời lở đất về phía Nghệ Phong.

- Khốn khiếp... Lại tới rồi.

Nghệ Phong mắng to, động tác dưới chân không hề chậm chạp, rất nhanh biến mất tại chỗ.

Một quyền của Luru Phong gất gao đập vào hư không. Tiếng trầm muộn không ngừng vang lên, kinh khí bắn ra xung quanh, mọi người nghiêng người tránh thoát, nhân thần nhìn Luru Phong hơi có chút kinh hãi.

Chỉ là, Nghệ Phong kịp né tránh trong chớp mắt, cũng khiến mọi người kinh hãi. Tốc độ của tiểu tử này nhanh như vậy sao?

- Chạy? Ngươi chạy được sao?

Luru Phong chậm chọc nói, nắm tay chuyển sang phương hướng khác, lại một lần nữa đánh tới.

- Cứ thử rồi biết?

Nói xong, thân ảnh Nghệ Phong lại lóe lên.

Nhất thời, trên đài xuất hiện một màn quỷ dị, nắm tay Luru Phong không ngừng đánh vào khoảng không. Nghệ Phong tựa như quỷ mị xuất hiện ở các phương vị khác nhau, khiến Luru Phong không cách nào đánh trúng. Thình thoảng chống lại mấy chiêu, nhưng cũng không chiếm được thượng phong. Đồng dạng, Nghệ Phong cũng không chiếm được tiện nghi của hắn, hai người có thể nói là ngang sức ngang tài.

Nhưng Nghệ Phong không ngừng né tránh, đương nhiên khiến người khác cho rằng Nghệ Phong không bằng Luru Phong. Dù sao, cảnh tượng này giống như Luru Phong đang truy sát Nghệ Phong.

Đại trưởng lão nhìn thấy màn này, trong lòng vừa kinh hãi tốc độ của Nghệ Phong, vừa bất giác mắng to: Tiểu tử này quả nhiên vẫn vô si như vậy. Dựa theo tốc độ của hắn, sợ rằng hai người cứ tiếp tục đánh tiếp như vậy, tốc độ quỷ mị của Nghệ Phong đủ để bù đắp chênh lệch lực lượng giữa hai bên.

Nghệ Phong né sang một bên, tùy ý để con lốc thổi tung y phục của mình, cánh tay tê dại khiến hắn không khỏi cảm thán. Luru Phong xác thực cường hãn. Nếu là Sư Cấp tam giai bình thường dưới tay mình, tuyệt đối không thể chiếm được tiện nghi của Nghệ Phong. Thế nhưng, Luru Phong lại khác, vũ kỹ của hắn không thua kém mình, lực lượng lại mạnh hơn, khiến mình cũng không dễ dàng đối phó, nếu không nhờ thân pháp Mị Ảnh, Nghệ Phong thật sự không phải đối thủ của hắn.

Khi Nghệ Phong đang suy tư có nên dùng vũ kỹ khác hay không, nắm đấm của Luru Phong lại bỗng nhiên lao tới, ngưng tụ thành một đạo đầu khí hình kiếm, phẳng phất như độc xà, mang theo đầu khí hung mãnh, hung hăng đập tới.

- Muốn chết, đang quyết đấu với ta lại dám thất thần.

Luru Phong âm trầm hét lên, chưởng thế trên nắm đấm lại một lần nữa ngưng đọng, bạo phát lực quang chói mắt.

- Khốn kiếp...

Quyền thế bất ngờ này khiến Nghệ Phong đang thất thần căn bản không cách nào né tránh, hắn hít sâu một hơi, đầu khí trong cơ thể giống như sóng cả cuộn trào không ngừng tuôn ra. Theo đầu khí rót vào, bàn tay phải này giờ vẫn không thấy hiện ra quang thái, mơ hồ có bạch quang nhàn nhạt.

Quyền thế của Luru Phong lao tới trong chớp mắt, ánh mắt Nghệ Phong phát lạnh, tốc độ của đầu khí trong kinh mạch lại nhanh hơn mấy phần.

- Tàn Miên Quyền ...

- Kiếm Ngân...

Hai tiếng gầm giận dữ vang lên, chấn động tất cả mọi người, cuối cùng cường thế của hai người cũng chính diện đối chọi, đầu khí cường đại áp bách toàn bộ hư không tạo ra những âm hưởng như sét đánh, từng đợt rung động.

- Hai tên tiểu tử này thật sự ngang sức ngang tài.

Đại trưởng lão nhìn thấy màn này, không nhịn được cảm thán nói. Công pháp Nhật giai trước mặt người ngoài quý giá không gì sánh được, nhưng đối với tổ chức khổng lồ như Thánh Tông mà nói, cũng không phải thứ gì quá quý giá.

- Ha ha, một chiêu này sợ là Nghệ Phong phải chịu thiệt rồi. Lực lượng của hắn vẫn còn thiếu.

Nhị trưởng lão cười nói, trong mắt lại tràn đầy tư thái thường thức.

- Âm..

Chấn hưởng cường đại khiến tảng đá dưới chân hai người, trong nháy mắt bạo liệt. Trước sự quan sát chăm chú của mọi người, một sóng năng lượng từ chỗ nắm đấm hai bên tương giao, giống như cuộn sóng lan tràn, dư âm của năng lượng cường đại khiến mái tóc dài phóng khoáng của Lưu Phong và Nghệ Phong bị thổi bay.

Hai người như đứng trong pháo hoa, y phục tung bay, tiêu sái vô cùng, hoàn toàn không cân xứng với sóng năng lượng mạnh mẽ kia.

Luồng công kích cường lực, khiến trên người hai bên đều tuôn ra lực lượng cường đại, không hẹn mà cùng lùi về phía sau, thân ảnh không ngừng biến ảo, đánh tan luồng lực không lồ này.

Hai người bước đi một bước, tảng đá dưới chân trong nháy mắt lại văng tung tóe. Mọi người nhìn đá vỡ nằm la liệt xung quanh, đều sửng sốt kinh hãi:

- Đây chính là sức mạnh Sư Cấp sao? Quả nhiên không cùng tầng thứ với Sĩ Cấp.

Nghệ Phong cũng không biết mình đã lùi xuống bao nhiêu bước, hần quỳ một gối xuống đất, khoe miệng mơ hồ có vết máu. Hần đưa tay lau sạch, âm hàn không gì sánh được.

Một chiêu này, hần thất bại, mặc dù hần đã mượn thân pháp Mị Ảnh đánh tan một phần lớn lực đạo, thế nhưng cuối cùng luồng lực cực đại này vẫn khiến hần bị phun máu.

- Sức mạnh của mình và hần vẫn có chênh lệch.

Nghệ Phong dẹp yên huyết khí trong cơ thể. Lúc này sắc mặt mới hồng hào trở lại, mặc dù thoát nhìn có chút chật vật, thế nhưng cũng không bị thương quá nặng.

Đám đệ tử của Thánh địa nhìn thấy màn này, đều hít sâu một hơi, mặc dù sau chiêu này Nghệ Phong bị đánh phun máu, thế nhưng trong lòng bọn họ cũng không dám châm chọc. Nếu đổi thành bọn họ, sau chiêu vừa rồi, sợ rằng đã bị thương mất mạng.

Năm đại trưởng lão thấy Nghệ Phong âm trầm, không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Từ đầu đến cuối, Nghệ Phong đều chỉ dùng Tàn Miên chiêu. Bọn họ biết rõ, tiểu tử này còn cất giấu rất nhiều thứ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 86: THỰC LỰC THỰC SỰ.

Nhưng nhớ tới tông môn của Lưu Phong. Bọn họ cũng không quá lo lắng. Lưu Phong làm sao chỉ biết sử dụng vũ kỹ nhỏ bé như vậy. Nhưng nhớ tới tông môn của Lưu Phong. Bọn họ cũng không quá lo lắng.

Lưu Phong làm sao chỉ biết sử dụng vũ kỹ nhỏ bé như vậy.

- Được lắm..

Nghệ Phong đứng dậy, sờ vết máu trên khoe miệng, chỉnh lý lại y phục có chút lộn xộn, lạnh lùng nhìn Lưu Phong.

- Vừa rồi chỉ là khởi động, tiếp theo, bản thiếu sẽ dùng toàn lực. Hi vọng, đến cuối cùng, ngươi còn có thể sống sót rời khỏi nơi đây.

Nghệ Phong khẽ phui bụi trên người, bình thản nhìn Lưu Phong nói.

Đại trưởng lão nghe thấy câu này, trong lòng hoảng hốt: Tiểu tử này lại dám động sát tâm.

Hần nhìn biểu tình bất cần của Nghệ Phong bất giác nghĩ tới vũ kỹ nào đó, nếu như Nghệ Phong dùng vũ kỹ đó, Lưu Phong sợ là sẽ bị đánh thành mảnh vụn.

- Nghệ Phong, không được hồ đồ.

Đại trưởng lão quát lên, trong lòng hơi có chút căm tức, vì trận quyết đấu không đáng để Nghê Phong vận dụng chiêu đó.

- Ha ha, ngài yên tâm, chỉ là một tên rác rưởi mà thôi, không biết ta còn cất giữ rất nhiều át chủ bài sao.

Nghê Phong cười cười, không hề để ý nói.

Câu nói này khiến mọi người đều đưa mắt lên nhìn nhau, không rõ ý tứ bên trong. Ngược lại trong đôi mắt của Thi Đại Nhi lại chớp động quang mang kỳ dị.

- Phong ca ca còn có át chủ bài khiến cả Đại trưởng lão cũng bị chấn

động?

Trước sự nghi hoặc của năm đại trưởng lão và quý đệ của đám đệ tử, Nghê Phong bỗng nhiên nhắc ống quần của mình lên, động tác khó hiểu này khiến mọi người đều ngạc nhiên.

- Keng..

Tiếng kim loại chạm đất khiến mọi người nhất thời đều chuyển ánh mắt nhìn thứ rơi xuống từ trên đùi Nghê Phong.

Giờ khắc này, toàn trường yên tĩnh không một tiếng động, bao gồm cả đám người Đại trưởng lão, về mặt chấn động và kinh ngạc. Nhìn đám kim loại màu đỏ đồng và màu đen trên mặt đất, tất cả tựa hồ như không dám tin.

Vừa rồi Nghê Phong vẫn cột những thứ này chiến đấu sao? Nhìn bề ngoài, những thứ này chỉ ít không dưới trăm cân. Nhớ tới vừa rồi lực lượng của hắn và Lưu Phong ngang sức ngang tài, tất cả đều không khỏi hít một ngụm lượng khí.

Lưu Phong đứng đối diện với Nghê Phong, càng mở to mắt nhìn kim chùy chớp động quang mang, tựa hồ không tin có người có thể đeo những thứ này mà chiến đấu với mình lâu như vậy.

- Quá nhiên, không hổ là Nghê Phong, đệ tử thần bí nhất Thánh địa.

Trong lòng mọi người bất giác đều hiện câu nói này, nhãn thần nhìn về phía Lưu Phong có chút đồng tình, thông cảm.

Nghê Phong vận vẹo tay chân, cảm giác trên người nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hắn thoải mái đá chân, không có đồng khối và vẫn thạch trăm cân kia trôi buộc, đấu khí vận chuyển trong cơ thể càng linh hoạt hơn.

Nghê Phong có tự tin, hiện tại nếu như tiếp đón quyền vừa rồi của Lưu Phong, tuyệt đối sẽ không bị thương phun máu.

Năm đại trưởng lão nhìn thấy màn này, đều liếc mắt nhìn nhau.

- Không thể đã kích động về khiếu nại của Nghê Phong được rồi. Ở Thánh địa không còn ai có thể là đối thủ của Nghê Phong

Đại trưởng lão liếc nhìn Thi Đại Nhi đang há to miệng, sừng sốt nhìn Nghê Phong, thì thào lầm bầm:

- Ngay cả Thi Đại Nhi cũng thế.

Chỉ trong một năm, Nghê Phong đã trưởng thành đến mức này, có thể nói là kinh khủng. Chỉ có điều đồng thời với kinh hãi, trong lòng đám người trưởng lão lại càng vui mừng Nghê Phong càng kinh khủng vậy lợi ích của Thánh địa không phải sẽ càng nhiều.

- Thử tấn công bản thiếu một lần nữa đi, hi vọng người còn có thể đánh ta phun máu như vậy.

Nghê Phong sửa sang lại áo quần của mình, quay sang bình thần nói với Lưu Phong.

Nếu nói tốc độ vừa rồi của Nghê Phong chỉ làm người khác kinh ngạc, thì tốc độ hiện tại của Nghê Phong khiến người ta phải kinh hãi. Hầu như chỉ trong thời gian bọn họ chớp mắt, Nghê Phong giống như quý mị đã lách mình đến bên cạnh Lưu Phong tung một quyền không nhanh không chậm lên người Lưu Phong.

Từng đạo gọn sóng cuốn ra, dù sao Lưu Phong cũng là cao thủ Sư cấp, kinh khí cường đại phía sau vọt tới, khiến hắn hơi nghiêng người. Dư lực kinh khí của chiêu thể lướt qua người hắn, cũng khiến hắn cảm giác đau đớn nóng bỏng.

Nghê Phong cười lạnh, hoàn toàn không để tâm đến chuyện Lưu Phong tránh thoát chiêu này của mình, thân ảnh tiếp tục biến ảo. Trong hư không huyền ảnh không ngừng xuất hiện và biến mất, phảng phất như có vô số Nghê Phong đang không ngừng trùng hợp. Mặt trời trên cao tỏa ra quang mang hóa hồng, chiếu xuyên qua đạo đạo huyền ảnh, quý đệ vô cùng.

Nhìn trong hư không, tốc độ cực nhanh khiến gió thổi gào thét, mọi người đều ngây người sững sờ. Tốc độ của Nghê Phong lại có thể nhanh đến mức này sao?

Năm đại trưởng lão cũng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hiện lên đồ kị lệ nào tiểu tử này lại chiếm được vũ kỹ Địa giai? Một Sư cấp, có thể sử dụng ra

tốc độ như vậy, thấp nhất cũng cần thân pháp Địa giai vũ kỹ đề thăng.

- Tà Tông! Không hổ là môn phái ngạo mạn của Thánh Tông.

Đại trưởng lão không khỏi cười khở. Nghệ Phong có công pháp như vậy, đương nhiên là do lão đầu tử đưa cho hắn.

- Thử một quyền này của bản thiếu xem.

Vừa dứt lời, quyền thế của Nghệ Phong bỗng nhiên biến đổi. Từng đạo đầu khí tuôn lên năm đám của Nghệ Phong, đầu khí không ngừng ào lên thân quyền của Nghệ Phong, ngưng tụ ra một quyền đầu cực lớn, trên quyền đầu có vô số đầu khí có thể thấy được liên tục xoay tròn, khiến toàn bộ hư không vang lên những tiếng xao động vũ vũ.

- Đi chết đi....

Nghệ Phong gầm lên, thân ảnh bỗng nhiên biến ảo, trong nháy mắt vọt đến bên người Luru Phong, hung hăng đập lên cánh tay hắn. Từng đạo không khí bị Nghệ Phong áp bách phụt ra ngoài, khiến người ta không chút may nghi ngờ, nếu một quyền này đánh vào cánh tay Luru Phong, trong nháy mắt cánh tay của hắn sẽ nát vụn.

- Ầm..

Luru Phong vội vàng dùng quyền đầu nghênh đón, hung hăng đập về phía đối phương. Sau khi bộc phát vô số kinh khí, hai người vừa chạm vào nhau lại tách ra. Chỉ có điều, cánh tay run rẩy của Luru Phong đã nói cho mọi người, hắn đã bị thương sau quyền vừa rồi của Nghệ Phong.

- Không then là kẻ dám mắng ta là phế nhân. Xác thực không tồi, dưới tốc độ của ta còn có thể tiếp được Phách Liệt quyền.

Nghệ Phong tán thán nói, nhìn Luru Phong đang âm trầm nhìn mình, hắn khẽ nghiêng người, bình thân nhìn lướt qua cánh tay của Luru Phong.

Từ “phế nhân” này, nhất thời khiến sắc mặt mọi người đều đỏ ửng, cảm thấy hổ thẹn với suy nghĩ trong lòng mình: Nếu Nghệ Phong là phế nhân? Vậy mình là gì chứ? Tàn tật sao?

Sắc mặt Luru Phong đỏ bừng, nắm chặt bàn tay run rẩy, toàn bộ thân thể căng cứng giống như một con mèo bị chọc giận, nhân thân âm lãnh không gì sánh được nhìn Nghệ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 87: QUYẾT CHIẾN KẾT THÚC.

- Ha ha, người không phải mắng ta là phế nhân sao, vậy tiếp tục đi, thử chiêu này của ta xem!

Nghệ Phong không hề để tâm đến cái nhìn của Luru Phong, vừa dứt lời, đã không còn thấy thân ảnh của hắn ở chỗ cũ. Mà lúc này hắn đã xuất hiện ở chỗ cách Luru Phong một thước. Tốc độ như vậy khiến mọi người lại kinh ngạc.

- Chúng ta vốn tưởng rằng rất hiểu tiểu tử này. Nhưng không ngờ hắn lại làm chúng ta bất ngờ như vậy.

Nhị trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn có loại ảo giác, Nghệ Phong mới chỉ triển lộ chưa đến một phần mười khả năng của mình trước mặt mọi người.

Nhưng điều này làm cho năm đại trưởng lão bất đắc dĩ nhưng đồng thời cũng không còn dă kích suy nghĩ kiêu ngạo của Nghệ Phong nữa. Một người biết ẩn giấu thực lực của mình, làm việc sẽ có chừng mực.

Năm đại trưởng lão ngừng lại năm năm Nghệ Phong ở Thánh địa, kinh ngạc phát hiện, tuy rằng tiểu tử này hành sự kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Thế nhưng lần nào gây chuyện, hắn cũng không phải chịu một chút hình phạt nào. Mặc dù hắn rất náo loạn, thế nhưng từ trước tới giờ chưa bao giờ vượt qua giới hạn.

Phát hiện này khiến năm đại trưởng lão kinh hãi liếc mắt nhìn nhau.

- Xem ra, tiểu tử này làm việc rất đúng mực, thì ra hắn đã nắm chắc chúng ta, thảo nào mới kiêu ngạo như vậy.

Đại trưởng lão nhìn Nghệ Phong đứng trong sân, oán hận nói.

- Ha ha, tiểu tử này có chút thủ đoạn. Chúng ta cũng không cần lo lắng hắn đến đại lục không coi ai ra gì. Hắn hành sự còn sâu sắc hơn chúng ta. Đôi khi ta thực sự rất hoài nghi, hắn thực sự có phải một thiếu niên hay không?

Trong mắt Ngũ trưởng lão tràn đầy thương thức.

Giữa sân, lần thứ hai xuất hiện một màn quý dị. Vừa rồi là Lư Phong không ngừng công kích, Nghệ Phong chỉ có né tránh. Nhưng tình huống hiện tại lại hoàn toàn tương phản. Quyền thể của Nghệ Phong từ bốn phương tám hướng không ngừng công kích Lư Phong, dựa vào tốc độ quý dị, Lư Phong chỉ có thể liên tục tiếp chiêu. Chỉ có điều, dựa vào lực đạo cường đại của mình, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Diễn viên chính của tràng cảnh bỗng nhiên thay đổi, khiến trong đầu mọi người chợt lóe lên một nụ cười châm chọc. Thật giống như chính mình nể sợ chửi người ta là phế nhân, mà hiện tại người ta dùng thực tế hành động chứng minh đám người bọn họ mới là phế nhân.

Thì Đại Nhi nhìn Nghệ Phong không ngừng nhảy lên, bất giác chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Lòng trả thù vẫn mạnh như vậy.

Nghệ Phong tựa hồ đánh cũng mệt mỏi, sau khi hắn và Lư Phong lại một lần nữa chạm quyền. Thân ảnh bỗng nhiên lùi lại, điều này làm cho Lư Phong thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi hắn liên tục bị công kích, khiến bản thân vô cùng nghẹn khuất. Thế nhưng, bản thân không có lực lượng, với tốc độ của hắn căn bản không có cách nào.

Thế nhưng, khẩu khí của Nghệ Phong vẫn chưa buông lỏng.

- Kết thúc...

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh Nghệ Phong đã biến ảo đến chỗ cách đó mười mấy thước, cánh tay hơi uốn lượn, nghiêng người tránh thoát nắm đấm lao đến của Lư Phong, thân ảnh vọt đến phía sau, nghe một chưởng đánh lên lưng Lư Phong.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Lư Phong cũng không kịp phản ứng, còn mọi người lại kinh ngạc đứng ngây người tại chỗ.

- Cứ như vậy, kết thúc!

Mọi người nhìn miệng Lư Phong phun máu tươi, bay ngược ra ngoài, đồng loạt tròn trừng mắt, nhãn thần nhìn Nghệ Phong có chút kinh khủng.

Thì ra, trước đây khi hắn giao thủ với mình đều chỉ là đùa giỡn. Nếu như dùng thực lực chân chính của hắn, đám người bọn họ còn sống sót được sao?

Nghĩ vậy, trong lòng những người bị Nghệ Phong dùng được hạ thủ, cũng không còn cảm giác khinh bỉ nữa.

Người ta phóng mê dược, thuốc xổ đã là thủ đoạn nhẹ nhất rồi.

- Ầm..

Tiếng va đập vang lên khiến mọi người đều giật mình. Tất cả tràn đầy đồng tình nhìn sắc mặt Lư Phong đã trắng bệch.

Nghệ Phong giống như không chuẩn bị buông tha cho hắn. bước chân nhàn nhã bước về phía Lư Phong, hơi nhấc giầy lên, đặt lên cánh tay Lư Phong.

Cảnh tượng này khiến mọi người phải nhắm mắt lại, trong lòng ớn lạnh. Bọn họ đương nhiên biết rõ Nghệ Phong muốn làm cái gì. Trình độ lãnh huyết của Nghệ Phong không kém hơn nhân phẩm của hắn mấy phần.

- Nghệ Phong dùng tay.

Ngay khi Nghệ Phong chuẩn bị đạp xuống, một thanh âm chợt vang lên. Đại trưởng lão vngi tay lên, thân thể Lư Phong bay về phía Đại trưởng lão, rồi được đặt sang một bên.

Nghệ Phong thấy Lư Phong được Đại trưởng lão cứu thoát, cũng biết không có cách nào làm gì Lư Phong. Hắn vỗ bụi trên người, tươi cười hoàn toàn không để ý.

- Các người đang nghĩ gì vậy, ta chẳng qua chỉ muốn dùng y phục của hắn lau giầy thôi mà, có cần phải kinh hãi như vậy không?

- Hừ...

Trong sân vang lên tiếng hừ lạnh, có quý mới tin những lời này của ngươi.

Nghệ Phong lại chậm rãi đi tới bên người Đại trưởng lão, lấy tay xoa xoa mặt ghế dính bụi vì trận đấu vừa rồi, bình thản ngồi xuống, đáng vẻ bất cần đời làm cho ai nhìn thấy cũng sùng sốt.

- Đại trưởng lão, trận mờ mịt xong rồi, chuẩn bị nghỉ thức hạ sơn thôi.

Nghệ Phong ung dung nói, cũng không thèm nhìn Luru Phong trong tay Đại trưởng lão, phảng phất xem Luru Phong như vật chết vậy.

Đại trưởng lão liếc mắt nhìn Luru Phong đã bị thương nặng, hừ một tiếng, vung tay kêu hai trưởng lão phụng dưỡng dẫn Luru Phong đi trị liệu, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Luru Phong, lúc này mới đi tới trước đài, nhìn xuống dưới nói:

- Ta cũng không nói nhiều, nội dung nghi thức hạ sơn các ngươi đều đã biết. Vị trí thiếu móng chủ có thể thuộc về một người trong số các ngươi.

Nói xong Đại trưởng lão không nói thêm câu nào nữa. Hắn quay lại ghế ngồi, khiến tứ đại trưởng lão còn lại nhìn hắn sững sờ: Từ lúc nào, đại ca lại nói ngắn gọn như vậy, trong nghi thức hạ sơn ngày trước, hắn không nói trên một canh giờ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ánh mắt của các đệ tử trong nháy mắt rực cháy. Danh hiệu Thiếu móng chủ là thứ mà tất cả mọi người đều ao ước. Mặc dù rất nhiều người biết rõ mình đến cùng vô dụng, thế nhưng danh hiệu này vẫn khiến bọn họ điên cuồng.

Chỉ là, khi bọn hắn nhìn thấy Luru Phong đang bên cạnh chữa trị, trong lòng bọn họ bất giác cũng dần dần nguội lạnh, tranh cướp danh hiệu này với Nghệ Phong, chẳng phải là tự tìm đến cái chết sao?

Làm sao bọn họ có thể chịu được một quyền của hắn?

Nghĩ vậy, tất cả đệ tử vốn đang rực rộ lại dần dần bình ổn lại, mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn Nghệ Phong đang buồn chán ngồi trên khán đài nghịch móng tay.

Danh hiệu Thiếu tông chủ tuy rằng mê hoặc, thế nhưng sinh mệnh còn đáng quý hơn.

Nghệ Phong đang nghịch móng tay, cảm giác được ánh mắt của mọi Người đang chăm chú nhìn mình, hắn không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

- Mặc dù bản thiếu biết mình rất tuần tú, thế nhưng ta không thích nam nhân nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 88: ÔNG VUA KHÔNG NGẠI.

- Khốn kiếp...

Mọi người giờ ngón giữa vể phía Nghệ Phong, trong lòng thâm mắng: lão tử cũng không thích nam nhân.

Đại trưởng lão thấy không có ai lên đài, hắn không khỏi sững sờ, nhưng lập tức hiểu ra, thì ra tất cả mọi người đều bị trận đấu vừa rồi của Nghệ Phong làm cho chấn động. Chuyện này cũng khó trách, dựa vào tốc độ quý mị của tiểu tử này, thực lực Sư cấp, lại phối hợp với công pháp Nhật giai, trong mười mấy tên đệ tử, còn có ai dám chống lại phong mang.

Nghĩ vậy, năm đại trưởng lão liếc mắt nhìn nhau. Với thân phận đệ tử Thánh địa của Nghệ Phong bọn họ hoàn toàn không hy vọng Nghệ Phong sẽ cướp đoạt được danh hiệu thiếu tông chủ. Danh hiệu này, naoại trừ mang đến một chút hư vinh, cũng không có chỗ tốt nào, thậm chí còn có nguy hiểm phủ xuống Thế nhưng, ánh mắt kính nể của đám đệ tử khiến Đại trưởng lão cũng cảm thấy vô cùng đau đầu. Hiện tại Nghệ Phong, thật giống như ông vua không ngại.

- Nghệ Phong ngươi muốn danh hiệu Thiếu tông chủ này sao?

Đại trưởng lão sờ đầu, bất đắc dĩ nhìn Nghệ Phong nói.

- Cái gì?

Nghệ Phong bỗng nhiên đứng dậy, hét lớn:

- Mẹ kiếp, có quý mới danh hiệu thiếu tông chủ đó, vừa không phát tiền lương cho ta, vừa không cho ta vui chơi với mỹ nữ, ta cần danh hiệu chó má đó làm gì.

Những lời này khiến sắc mặt của mấy Đại trưởng lão đều đỏ bừng. Cả đám cắn răng, trừng mắt nhìn Nghệ Phong: Khốn kiếp, thứ người khác liều mạng

cướp đoạt, đến miệng người lại trở thành rác rưởi.

Thị Đại Nhi đứng dưới đài, bàn tay mềm mại che cái miệng nhỏ nhắn, khanh khách cười không ngừng: Phong ca ca quả nhiên vẫn vô sỉ hỗn đản như trước đây.

Nghệ Phong được Đại trưởng lão nhắc nhở, lúc này mới hiểu được vì sao nhân thần của mọi người tập trung trên người mình, hẳn đành phải mở miệng nói:

- Vị trí Thiếu tông chủ đó, các người cứ lấy đi. Nếu các người mời ta làm tông chủ, ta còn có thể suy nghĩ, chứ danh hiệu rác rưởi thiếu tông chủ này, bản thiếu không có hứng thú.

Câu nói tùy tiện này của Nghệ Phong khiến Đại trưởng lão vô cùng tức giận, sắc mặt tái xanh nhìn Nghệ Phong, bàn tay nắm chặt, thật sự rất muốn dùng một quyền đập chết Nghệ Phong.

Danh hiệu thiếu tông chủ của Thánh địa, thật sự rác rưởi như vậy sao? Cho dù tiểu tử này không biết hắn là truyền nhân của Thánh địa, cũng không thể vũ nhục như vậy.

Nghĩ vậy, Đại trưởng lão hừ lạnh, quay sang nói với mọi người:

- Hôm nay phá lệ một lần, nếu như các người nhìn Nghệ Phong không vui, có thể vây công đánh hắn. Chỉ cần hắn thất bại, danh hiệu thiếu tông chủ cũng không có phân hắn.

- Ấc...

Nghệ Phong suy tư nửa tét ngã xuống đất, nhìn mười mấy người ở phía dưới, trong lòng bất giác ớn lạnh: Khốn kiếp, hơn mười người vây công ta, ta làm sao chống lại được? Lão già này, người dám dùng thủ đoạn độc ác như vậy sao?

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão, tàn bạo nhìn hắn, phảng phất như muốn ăn thịt Đại trưởng lão.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Nghệ Phong, Đại trưởng lão ngược lại rất vui vẻ, hắn có chút hả hê nhìn Nghệ Phong, chỉ hận không thể kêu mọi người đánh Nghệ Phong thương tích đầy mình.

Nghệ Phong lại quay đầu nhìn Ngũ trưởng lão sùng ái hắn nhất, đã thấy hắn bắt đầu nhún nhún vai, hiển nhiên không chuẩn bị giúp đỡ Nghệ Phong.

Nhìn thấy tình huống này, Nghệ Phong không khỏi rụt cổ, có chút yếu ớt nhìn xuống dưới đài. Quả nhiên, thấy trong mắt đám đệ tử toát ra quang mang nóng cháy, cước bộ rục rịch.

Trong lòng Nghệ Phong thoáng chốc nổi lên một suy nghĩ: Chạy, phải chạy cho nhanh. Bằng không đám đệ tử bị mình đánh trước kia, không báo thù được mình nhất định sẽ không yên.

Thế nhưng, ngay khi Nghệ Phong vận chuyển đấu khí trong cơ thể tới cực hạn, chuẩn bị vận chuyển công pháp Mị Ảnh, lại phát hiện, mặc dù có một số người rục rịch bước chân, nhưng không có ai dám bước ra đầu tiên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nghệ Phong không khỏi phá lên cười: Hắc hắc, thi ra bọn họ vẫn cố kỵ mình, không ai dám làm kẻ đầu đàn.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong bước lên một bước, cười nói:

- Ta biết, nếu các người đồng loạt xông lên, ta khẳng định sẽ bị các người đánh rất thâm, chỉ là ta nói trước, ta không thể đối phó được hết tất cả các người, nhưng xử lý mấy tên đầu đàn cũng không thành vấn đề.

Lời nói của Nghệ Phong, nhất thời khiến người vừa mới chuẩn bị bước ra vội vàng thu hồi cước bộ. Với thực lực Nghệ Phong vừa mới triển lộ, toàn lực đối phó với mấy kẻ đầu đàn, thật sự không phải vấn đề quá lớn.

Đại trưởng lão nhìn thấy mọi người bị câu nói của Nghệ Phong đánh phủ đầu, không dám hành động. Hắn hơi ngần ngại, quả thật bản thân đã đánh giá thấp lực uy hiếp của Nghệ Phong đối với lòng người.

Ánh mắt của Nghệ Phong lại chuyển động nhìn đám đệ tử bên dưới, khi hắn bắt gặp nụ cười xinh đẹp của Thị Đại Nhi, hắn liền mỉm cười nháy mắt với Thị Đại Nhi.

Thị Đại Nhi đương nhiên biết rõ ý tứ trong đó, nàng tròn mắt nhìn Nghệ Phong, nhưng vẫn lướt lên khán đài, thanh âm ngọt ngào của nàng vang lên bên tai mọi người.

- Đại Nhi khiêu chiến Nghệ Phong sư huynh.

Nghệ Phong thờ dài, mặc dù hiện tại đoàn người này không dám tiến lên. Nhưng nếu có mấy người liều lĩnh, mình vẫn có nguy cơ gặp xui xẻo. Lúc này Nghệ Phong mới ra hiệu cho Thị Đại Nhi bước lên. Tiểu nữ tử này, đã để ý danh hiệu thiếu tông chủ từ rất lâu.

- Được. Ta tiếp nhận, nàng động thủ đi!

Nghệ Phong cười nói, tiến lên phía trước mấy bước.

Mọi người thấy Thi Đại Nhi tiến lên khiêu chiến Nghệ Phong, tâm tư ngược lại bình ổn hơn nhiều, ánh mắt chăm chú quan sát hai người. Tuy rằng cho tới bây giờ Thi Đại Nhi vẫn chưa từng xuất thủ chính thức, thế nhưng tất cả mọi người đều biết, nàng không hề kém hơn Lưu Phong, mà chỉ mạnh hơn thôi.

Thi Đại Nhi nhìn thoáng qua Nghệ Phong, nàng nheo đôi mắt đầy yêu mị của mình:

- Vậy Đại Nhi động thủ đây.

Nói xong, Thi Đại Nhi khẽ giơ tay lên, đánh về phía Nghệ Phong.

- Ai da...

Khi tay của Thi Đại Nhi còn cách Nghệ Phong hơn một thước, đã thấy Nghệ Phong kêu lên đau đớn, thân thể bỗng nhiên đập trên mặt đất. Dáng vẻ cực kỳ thống khổ.

- Ai da....Ai da....

Nghệ Phong đau đớn không ngừng kêu lên:

- Đại Nhi, nàng mạnh quá, mới dùng một chiêu đã khiến ta bị trọng thương. Ai da... Đây lẽ nào chính là Cách Sơn Đả Ngưu Trong truyền thuyết?

Thi Đại Nhi sững sờ, đứng yên tại chỗ, nhìn Nghệ Phong lăn lộn trên mặt đất, trong lòng không biết nói gì: Người làm vậy không phải quá già đời hay sao, tay ta còn cách người rất xa. Tuy rằng ta biết người sẽ nhường ta, thế nhưng người cũng không cần làm quá lên như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 89: LY BIỆT.

Trên bầu trời, mặt trời đã nghiêng về phía tây. Ánh sáng rắng chiều đỏ hồng đã giăng khắp bầu trời. Thác nước khổng lồ chảy xuống hồ sâu tạo ra Những tiếng đĩnh tai như óc, khiến từng đạo bọt nước tung lên trắng xóa, dưới ánh mặt trời, càng thêm trong suốt tuyệt đẹp. Phía trên cự thạch dưới thác nước có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ngồi ngắm cảnh.

Thiếu nữ ngả đầu vào lòng ngực thiếu niên, cảm nhận tiếng tim đập dồn dập của hắn. Hàm dưới của thiếu niên đè lên mái tóc nàng, có vẻ vô cùng duy mỹ và yên tĩnh.

Hai người này đương nhiên là Nghệ Phong và Thi Đại Nhi.

Nghi thức hạ sơn mất một ngày đêm mới hoàn thành, trong thời gian này, tất cả mọi chuyện trong năm năm qua được kể lại từ đầu đến cuối, sau khi các trưởng lão nhiều lần dặn dò các đệ tử sau này không liên quan đến Thánh địa nữa, lúc này mới thả bọn họ về núi. Trường bối tông môn của bọn họ đã sớm chờ đợi dưới chân núi.

Các đệ tử đã ở bên nhau năm năm, khi chia tay, trong lòng bọn họ đều vô cùng xúc động không nói nên lời. dù sao, bọn họ sắp sửa có thể tiếp xúc với đại lục muôn màu muôn vẻ. Tất cả đều mơ tưởng về một tương lai công thành danh toại của mình.

Nghệ Phong áp cằm lên mái tóc Thi Đại Nhi, ngửi mùi hương thơm mát trên tóc nàng, cảm thụ được thân thể đầy đặn, đường cong kiều ngạo, mị hoặc đến tận cùng. Hắn không khỏi vận chuyển đầu khí trong cơ thể, ngăn chặn hỏa khí bốc lên trong lòng.

- Phong ca ca ... Cảm tạ ca ca đã nhường vị trí thiếu tông chủ cho ta.

Thiếu nữ trong lòng đột nhiên mở miệng nói, thanh âm ôn nhu, phảng phất như mưa xuân bất tận.

Nghệ Phong đưa tay luồn vào trong mái tóc Thi Đại Nhi, khẽ ngửi mùi hương tóc làm say lòng người, cười nói:

- Nha đầu ngọc, đó là nàng dựa vào thực lực của chính nàng để dành được.

Phải thừa nhận, Thi Đại Nhi xác thực cường hân. Mặc dù Nghệ Phong giả vờ bị Thi Đại Nhi đánh bại. Thế nhưng, mấy vị Sư cấp sau đó cũng không chống đỡ được mấy chiêu của nàng. Nghệ Phong không khỏi cảm thán, tiểu ma nữ không hổ là tiểu ma nữ, cường thế không ai bằng.

- Ta biết, nếu không phải Phong ca ca không thèm để mắt đến vị trí thiếu tông chủ, thì cũng không đến lượt ta.

Mặc dù Thi Đại Nhi biết được Nghệ Phong chỉ có thực lực Sư cấp nhất giai, thế nhưng nàng cũng hiểu rõ, cho dù Nghệ Phong chỉ có Sư cấp nhất giai, nàng cũng không thể thắng được hắn, Phong ca ca của nàng quá thần bí.

Nghệ Phong cười cười, không phản bác, cũng không thừa nhận, xiết chặt cánh tay ôm chặt Thi Đại Nhi: Hôm nay, nàng sẽ hạ son, chúng ta cũng sẽ chia tay.

- Phong ca ca, sau khi hạ son, ca ca sẽ đi tìm ta chứ?

Thi Đại Nhi đột nhiên ngược đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn khi khép lại khi mở ra. phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp, quả thực vô cùng tà mị.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, cố gắng dẹp yên tinh tủy trong lòng, cười nói:

- Đương nhiên, làm sao ta có thể bỏ rơi Đại Nhi của ta được.

Nghệ Phong nhẹ nhàng lướt tay qua đôi môi mềm mại, xinh xắn của Đại Nhi.

- Phong ca ca...

Trên mặt Thi Đại Nhi thoáng hiện lên màu đỏ ửng, bất mãn trừng mắt nhìn Nghệ Phong, há mồm định cắn vào cánh tay hắn, khiến hắn phải vội vàng thu tay lại.

Lúc này Thi Đại Nhi mới cười khanh khách không ngừng:

- Còn giờ trò nữa, ta sẽ cắn ngươi.

Nghệ Phong ngượng ngùng, quay đầu nói với Thi Đại Nhi:

- Đại Nhi, đừng lo lắng. Chỉ cần sư phụ nàng không ở sư môn, ta sẽ tới thăm nàng.

Thi Đại Nhi nhìn Nghệ Phong cổ quái cười nói:

- Phong ca ca, tại sao ca ca lại sợ sư phụ ta? Cái này không giống phong cách của ca ca.

Nghệ Phong đỏ mặt, trong lòng cũng không khỏi phi báng: Yêu Hậu đó có ai mà không sợ, hơn nữa, nếu bà ta biết ta đi tìm đệ tử của bà ta, bà ta không cắt đứt chân ta mới là lạ.

Tựa hồ Thi Đại Nhi cũng biết Nghệ Phong rất khiếp sợ sư phụ mình, nàng bỗng nhiên ghé đầu đến sát bên tai Nghệ Phong, thì thầm nói:

- Phong ca ca, chúng ta mặc kệ sư phụ ta, lần sau ta đi tìm ngươi. Lần sau khi chúng ta gặp lại, chúng ta sẽ nói chuyện nhân sinh.

Hai mắt Nghệ Phong sáng ngời, tà dị nhìn Thi Đại Nhi nói:

- Bây giờ chúng ta không nói chuyện nhân sinh được sao?

-

Thi Đại Nhi cười hắc hắc không ngừng:

- Sư phụ ta có thể đang ở trường lão viện với năm đại trưởng lão, nếu như ca ca không sợ, vậy chúng ta cứ từ từ nói chuyện.

Nghệ Phong rung mình, tâm tư tại dạ trong lòng biến mất không còn gì. Hắn ngượng ngùng cười nói:

- Cái này... Chúng ta vẫn nên đợi lúc sư phụ nàng không có mặt, từ từ nghiên cứu thì tốt hơn.

- Hắc hắc...

Thi Đại Nhi cười rất vui vẻ, nàng tựa hồ rất thích nhìn đáng vẻ kinh ngạc của Nghệ Phong.

- Phong ca ca...

- Sao?

- Sau khi ca ca hạ sơn, có phải sẽ đi tìm nàng ta không?

Mồ hôi lạnh vừa toát ra vừa rồi của Nghệ Phong còn chưa kịp đông lạnh, lại tiếp tục tuôn ra: Tiểu ma nữ này định không chinh chết ta hôm nay, sẽ không bỏ qua cho ta sao.

- Cái đó... Đại Nhi, nàng nói cái gì. Ta nghe không hiểu.

Nghệ Phong giả vờ nói.

- Hừ! Ca ca cứ tiếp tục giả bộ đi, ta kém như vậy sao, thật sự không bằng nàng ta sao?

Thi Đại Nhi trừng mắt, chăm chăm nhìn Nghệ Phong nói.

Nghệ Phong lập tức kiên định:

- Ai nói, Đại Nhi của chúng ta là xinh đẹp nhất, ưu tú nhất, không ai có thể sánh được với nàng.

Lúc này, Nghệ Phong đương nhiên biết mình nên nói như thế nào, chỉ là trong đáy lòng vẫn âm thầm tự nói: Tần Y tỷ, ta bị ép buộc.

Quả nhiên, Thi Đại Nhi liền tươi cười, nàng nhìn Nghệ Phong cười nói:

- Vậy sau này ca ca không để ý đến nàng, chỉ cần Đại Nhi thôi chứ?

- Ha ha... Đại Nhi, trắng hôm nay rất đẹp.

Nghệ Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Hừ, Phong ca ca, ca ca chọn nàng ta hay chọn ta, tự ca ca quyết định đi.

Nói xong, Thi Đại Nhi bỗng nhiên đứng dậy, tức giận nhìn Nghệ Phong.

- Ha ha, Đại Nhi, nàng nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu.

Trán Nghệ Phong lại toát mồ hôi lạnh, tiểu ma nữ này đã khôi xướng thì mình không thể nào ứng phó được, huống chi sư phụ Yêu Hậu của nàng lại đang ở Thánh địa.

Khi sau lưng Nghệ Phong sắp ướt đẫm mồ hôi, Thi Đại Nhi đột nhiên quỷ dị cười nói:

- Kỳ thực ca ca không đáp ứng cũng không sao. Ta không tin ta kém hơn nàng, ta tin tưởng Phong ca ca nhất định sẽ chọn ta, cho dù không chọn ta cũng không sao, đến lúc đó ta sẽ phá hủy khuôn mặt của nàng. Ta tin Phong ca ca sẽ thay đổi.

Tận đáy lòng Nghệ Phong hàn ý liên tục tuôn ra: Không hổ là tiểu ma nữ do Yêu Hậu bồi dưỡng, quả thực thủ đoạn tàn nhẫn. Chỉ có điều, ta thật sự muốn xem xem nàng có thủ đoạn gì mà đòi phá hủy khuôn mặt Tần Y.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 90: CẦN DẶN TRƯỚC KHI ĐI.

Nghĩ đến khuôn mặt Tần Y không giống mọi người, trái tim Nghệ Phong ngược lại buông lỏng xuống, hắn nhìn Thi Đại Nhi nói :

- Đại Nhi, kỳ thực ta thích nàng nhất.

Thi Đại Nhi nở nụ cười, đáng vẻ khiến người khác không khỏi cuộn trào hòa khí trong lòng.

- Ha ha, ta tin.

Nói xong, thân ảnh Thi Đại Nhi chợt lóe, giống như hồ điệp lướt về phía xa, thanh âm nhẹ nhàng truyền tới bên tai Nghệ Phong:

- Phong ca ca, ta đợi ca ca đến tìm ta nói chuyện nhân sinh.

Nghệ Phong nhìn theo phương hướng Thi Đại Nhi biến mất, hẳn cảm thấy trên ngón tay vẫn còn vương vấn mùi thơm của nàng. Nghệ Phong cười lắc đầu, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nghệ Phong biết rõ, khi hắn sắp sửa hạ sơn, năm đại trưởng lão nhất định có điều phân phó. Còn nữa, lão đầu tử có lẽ cũng sẽ trở về.

- Nghệ Phong người đến rồi..

Nghệ Phong vừa vào trường lão viện, đã thấy năm vị trưởng lão đang vẻ tươi cười nhìn mình, ôn hòa kêu Nghệ Phong ngồi xuống.

Nghệ Phong cũng kính hành lễ với năm vị trưởng lão, đối với những người đã chiếu cố mình sáu năm qua, mặc dù bình thường không có việc gì cũng trêu chọc bọn họ, thế nhưng tận đáy lòng Nghệ Phong vẫn vô cùng tôn kính bọn họ.

- Ngồi đi!

Đại trưởng lão chỉ vào vị trí đối diện, rất vui mừng nói. Bọn họ cũng rất hài lòng về Nghệ Phong mặc dù bình thường hắn luôn chọc giận bọn họ, thế nhưng cũng biết hành sự đúng mực.

- Nghệ Phong, người sắp phải rời khỏi Thánh địa. Có một số việc người phải nhớ kỹ.

Đại trưởng lão bình tĩnh nhìn Nghệ Phong, rất nghiêm túc nói.

- Trưởng lão xin cứ nói, tiểu tử nhất định sẽ ghi nhớ.

Đại trưởng lão gật đầu nói:

- Thứ nhất, khi người rời khỏi Thánh địa, nhất định phải thu liễm tính tình của mình. Thế giới bên ngoài rất khác với Thánh địa, không có ai che chở người. Hơn nữa, cho dù người bị khi dễ, cũng đừng mơ mộng Thánh địa sẽ phái người xuất đầu thay người. Người có lẽ cũng biết rõ, một khi chúng ta vừa vào Thánh địa, cả đời cũng không được rời khỏi Thánh địa.

Nghệ Phong gật đầu, nếu không vì nguyên nhân này, Thánh Tông làm gì bị Những thế lực khác đàn áp.

- Thứ hai, mặc dù người có thiên phú kiệt xuất. Thế nhưng người đừng quên, thế giới này rất rộng lớn, người ưu tú hơn người có rất nhiều, phóng mắt khắp đại lục, người không là gì cả. Chỉ tính trong học viện Trại Lam của đế quốc, người cũng không là gì. Cho nên, người nhất định phải thu liễm tính cách kiêu ngạo.

Nghệ Phong cung kính gật đầu, những lời khuyên bảo tận tình này của Đại trưởng lão, hẳn nhất định sẽ nhớ kỹ.

- Trên đại lục, có rất nhiều thế lực đan xen nhau, rất nhiều thế lực trên đại lục đều không xem đế quốc là gì, lật đổ đế quốc cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Cho nên, khi người hành sự nhất định phải suy nghĩ kĩ càng.

Những lời này của Đại trưởng lão, nhất thời khiến Nghệ Phong sùng sốt: Hủy diệt một đế quốc chỉ trong nháy mắt? Lẽ nào nội tình của đại lục thâm sâu như vậy thật sao

- Tiểu tử biết rồi.

Nghệ Phong cảm kích nói.

- Được. Người biết là tốt rồi. Tuy người đã đạt tới Sư Cấp. Thế nhưng, Sư Cấp chỉ là cường giả trong người thường nếu đặt ở đại lục, đây mới chỉ là võ sĩ vừa mới nhập môn mà thôi. Cho nên, trước khi người chưa đạt được Vương Cấp nhất định phải vô cùng khiêm tốn.

Nghệ Phong nghe thấy, không khỏi ngăn người: Đại trưởng lão nói như vậy không phải quá kinh khủng sao Vương cấp sao. Đây chính là một bộ phận nhỏ những người đứng trên kim tự tháp đại lục, chỉ trong chớp mắt có thể lật núi lấp biển.

Nhưng nhìn thấy thần thái thận trọng của Đại trưởng lão, Nghệ Phong vẫn gật đầu.

- Ha ha, tiểu tử, thật ra mọi chuyện cũng không đáng sợ như Đại trưởng lão nói, chỉ cần người không chọc vào một số thế lực siêu nhiên thì cũng không cần phải sợ, chỉ có điều Đại trưởng lão nói cũng không sai. Thiên tài trên thế giới này nhiều lắm, hơn nữa được Thiên tài địa bảo bồi dưỡng, người giỏi hơn người chỗ nào cũng có, vốn với thực lực của Thánh địa, cũng có thể mượn thiên tài địa bảo bồi dưỡng người thành một cường giả cao cường. Thế nhưng, dù sao chúng ta cũng không thể hạ sơn, không thể tìm kiếm thiên tài địa bảo cho người.

Nhị trưởng lão mỉm cười, vỗ vai Nghệ Phong nói.

- Ha ha, nếu như tất cả đều dựa vào chúng ta bồi dưỡng thì cũng không có gì thú vị. Tiểu tử người có độc thuật và y thuật mà ta và tam trưởng lão bồi dưỡng sau này thật ra có thể tự mình phối chế dược vật. Tuy rằng độc thuật của người thực sự rất rác rưởi, thế nhưng Y thuật lại khiến ta rất hài lòng.

Ngũ trưởng lão nói xong, tam trưởng lão cũng có chút kiêu ngạo, y thuật của tiểu tử này, ngay cả sư phụ hắn cũng tương đối thoải mái. Chỉ dựa vào cái này, hắn cũng có thể tung hoành vui vẻ ở đại lục.

Nghệ Phong gật đầu ngoài trừ cách dựa vào Linh Mị đến đề thăng thực lực rất nhanh, luyện chế một số thiên tài địa bảo cũng là biện pháp cực kỳ tốt. Thế nhưng, cái này lại chỉ có y sư và độc sư mới có thể luyện chế.

- Ha ha, các ngươi nói nhiều như vậy cũng vô dụng. Tính tình của tiểu tử này như thế nào, các ngươi còn không biết sao? Hắn không phải kẻ chịu an phận. Nhưng sau này khi làm chuyện xấu phải biến đổi dung mạo. May là thuật dịch dung của tiểu tử ngươi cũng không có trở ngại. Cường giả bình thường cũng không phát hiện ra.

Tứ trưởng lão lúc này cũng góp vui một câu.

- Tiểu tử biết rồi.

Những lời dằn dò tận tình này khiến Nghệ Phong đột nhiên có suy nghĩ không muốn hạ sơn. Bọn họ càng nói, hắn càng cảm giác thế giới này thật sự nguy hiểm. Thế nhưng vì sao trước đây bản thân hắn không hề phát hiện? Nghệ Phong đương nhiên không biết, năm đại trưởng lão nói chuyện đại lục ở trình độ cao bọn họ có thể tiếp xúc.

- Tiểu tử ngươi chỉ cần ra ngoài an phận một chút là được. Bởi vì đặc thù công pháp của ngươi, tuy rằng võ kỹ và công pháp không ít, thế nhưng cùng chỉ có Tàn Miên quyền và Phách Liệt quyền là thích hợp với ngươi. Cho nên, có thể nói, đến đại lục cũng nên tìm học một số công pháp thích hợp với mình. Võ kỹ còn thần bí hơn rất nhiều so với những thứ ngươi tìm hiểu.

Đại trưởng lão thở dài, nhân thân bỗng nhiên có chút ảm đạm

- Khi ta ở giai đoạn Vương cấp ngũ giai, đã từng bị một Tướng cấp bát giai dựa vào một chiêu võ kỹ đánh bại.

Những lời này của Đại trưởng lão nhất thời khiến Nghệ Phong ngây người Vương cấp, còn là ngũ giai, lại bị một Tướng cấp đánh bại. Thực sự có võ kỹ lợi hại như vậy sao?

Trong lòng Nghệ Phong dâng lên kinh hãi khó nói. Vương cấp là trình độ gì chứ đó là người để vương nhìn thấy cũng phải lấy lễ tương đãi. Nhưng khi hắn nghĩ đến bộ võ kỹ công kích Địa Giai mà mình biết, cũng mơ hồ có chút tin tưởng: Đại lục này, quả nhiên rất thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 91: LỆNH BÀI THÁNH ĐỊA.

- Nghệ Phong!

Khi Nghệ Phong đang thất thần, Đại trưởng lão đột nhiên kêu lên.

- Sao!

- Ngươi cầm lấy miếng lệnh bài Thánh địa này.

Đại trưởng lão lấy từ trong lòng ra một miếng lệnh bài, đưa cho Nghệ Phong.

Mấy vị trưởng lão nhìn thấy miếng lệnh bài này, trong lòng kinh hãi, nhìn Đại trưởng lão kêu lên:

- Đại ca...

Đại trưởng lão lắc đầu, ngăn chặn mấy vị huynh đệ bỗng nhiên đứng lên, quay sang nói với Nghệ Phong:

- Dựa vào miếng lệnh bài này, có thể mệnh lệnh tất cả Thánh địa một lần. Nói cách khác, khi sử dụng lệnh bài này, Thánh Tông sẽ thống nhất trong thời gian ngắn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một lần. Cho nên, không gặp phải trường hợp vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể sử dụng.

Nghệ Phong nghe thấy Đại trưởng lão nói, hắn ngây người không biết nói gì. Thảo nào các trưởng lão lại kích động như vậy, mượn toàn bộ lực lượng

của Thánh Tông sẽ kinh khủng cỡ nào? Nghệ Phong không thể nào tưởng tượng, Dù sao đi nữa diệt Tĩnh Vân tông cũng không phải không có khả năng

Tứ đại trưởng lão cổ quái nhìn lệnh bài trong tay Nghệ Phong nhãn thần vô cùng quy dị. Miếng lệnh bài này đương nhiên không chỉ đơn giản như Đại trưởng lão nói.

- Người đi đi, sau này nếu không có việc gì, không nên dễ dàng trở lại Thánh địa.

Đại trưởng lão phát tay, quay sang nói với Nghệ Phong.

Nghệ Phong đứng dậy, quỳ rạp xuống đất, cung kính dập đầu lạy ba cái trước mặt năm vị trưởng lão, đối với năm vị trưởng bối đã chiếu cố hắn sáu năm qua, Nghệ Phong cảm giác họ như gia gia của mình. Nghệ Phong thật sự không nghĩ ra cách nào khác biểu đạt cảm tạ của mình, hắn chỉ yên lặng khấu đầu mấy cái.

Năm đại trưởng lão vui mừng gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng Nghệ Phong ngày càng đi xa, Nhị trưởng lão vẫn không kìm lòng hỏi:

- Đại ca, huynh thực sự cho hắn lệnh bài kia sao?

Đại trưởng lão gật đầu nói :

- Hắn là truyền nhân của Thánh địa, lệnh bài kia sớm muộn cũng là của hắn, đưa cho hắn cũng không ngại.

Tứ đại trưởng lão nghe Đại trưởng lão nói như vậy, lúc này mới gật đầu, tiếp nhận sự thực này.

Nghệ Phong đứng trên con đường xuống núi, gió thổi nhẹ nhàng làm y phục của hắn khẽ tung bay trong hư không. Lúc này, tựa hồ đã không còn nhìn thấy mặt trời, một chút ánh sáng nhỏ nhoi còn lại chiếu rọi lên người Nghệ Phong, lưu lại một bóng ảnh đồ dài trên mặt đường, phối hợp với phong cảnh tự nhiên của Thánh địa, quả thật có mấy phần khí tức xuất trần.

Nghệ Phong nhìn người đứng quay lưng lại phía mình, bất giác trong lòng phi báng nói: lão đầu tử này vẫn thích giả bộ lãnh khốc, đã từng này tuổi rồi, hắn không cảm thấy ngại ngùng sao?

- Lão đầu tử!

Nghệ Phong biết, lão đầu tử ở chỗ này chờ hắn, trong lòng cũng cảm động. Có thể nói, trong vòng một năm, lão đầu tử không có mấy ngày xuất hiện ở Thánh địa, hiện tại hắn đặc biệt quay về vì Nghệ Phong hạ sơn cũng là chuyện không hề dễ dàng.

Lão đầu tử quay đầu lại, dáng vẻ vẫn hồng hào, trắng kiết như trước, nhìn Nghệ Phong cười nói:

- Người đến rồi sao.

Nghệ Phong nhu thuận đứng bên cạnh lão đầu tử, đợi phân phó.

- Từ khi kinh mạch của người đứt đoạn đến nay, đã tròn sáu năm. Ha ha, ta chưa từng nghĩ tới, nhiệm vụ mà tông chủ các đời tông môn chưa từng hoàn thành lại có thể được hoàn thành trong tay ta.

Lão đầu tử hiển nhiên vô cùng vui vẻ, không vì cái gì khác, mà chính vì tông môn đã tìm người mấy năm nay. Cuối cùng đã có người có thể tu luyện Lăng Thần quyết không ai có thể tu luyện.

Nghệ Phong không nói gì, hắn lặng lẽ nhìn lão đầu tử, đợi lão đầu tử dẹp loạn tâm tình kích động của mình.

Lão đầu tử nở nụ cười, lập tức khôi phục dáng dấp bình thường, nhìn Nghệ Phong cười nói:

- Tiểu tử người thật sự nằm ngoài dự liệu của ta. Trong vòng một năm làm sao có thể đạt được Sư cấp. Ha ha, không hổ là đệ tử của ta.

Nghệ Phong bỗng nhiên nghĩ đến một việc:

- Lão đầu tử, thực sự muốn lên Tĩnh Vân tông khiêu chiến truyền nhân của bọn họ sao?

Lão đầu tử cười nói:

- Đúng, đây cũng không phải ý tứ của một mình ta, mà là ý tứ của năm đại trưởng lão và toàn bộ Thánh địa. Người không có cách trốn tránh. Tiểu tử, cố gắng một chút. Nếu như người thắng, tương lai sẽ có rất nhiều lợi ích. Chỉ là, nếu như người thất bại. Ha ha, sợ là cả đời này người sẽ hối hận.

Nghệ Phong nghe thấy mà tỉnh tỉnh mê mê:

- Vì sao?

-Người có lẽ cũng biết, trước khi mỗi đệ tử của Thánh địa hạ sơn đều phải hoàn thành một nhiệm vụ. Nhưng ngươi lại không có, biết vì sao không? Bởi vì Lăng Thần quyết xảy ra vấn đề, cho nên ta không đồng ý, cho nên ngươi mới không có nhiệm vụ.

Nghệ Phong tựa hồ có chút hiểu ra, hần nghi hoặc nói:

- Nhiệm vụ của ta chính là khiêu chiến truyền nhân của Tinh Vân tông? Nhiệm vụ này cũng quá khó khăn, quả thực là một trời một vực so với nhiệm vụ của các đệ tử khác.

- Ha ha, khó khăn? Khi ngươi hưởng tất cả đặc thù ở Thánh địa, tại sao không nói khó khăn?

Lão đầu tử nhìn Nghệ Phong cười nói.

Nghệ Phong thức thời ngậm miệng lại.

- Thánh địa kỳ thực cho ngươi thời gian ba năm, một năm đã qua đi, nhưng vẫn còn hai năm cho ngươi trưởng thành. Sau này hãy đi khiêu chiến truyền nhân của Tinh Vân tông. Chỉ là, ta hi vọng Trong vòng một năm, ngươi có thể khiêu chiến truyền nhân Tinh Vân tông.

Lão đầu tử nhìn Nghệ Phong nói.

Nghệ Phong sững sốt, không hiểu ở đây lại có nguyên nhân như vậy. Chẳng trách một năm trước lão đầu tử muốn ta trong vòng hai năm khiêu chiến truyền nhân Tinh Vân tông.

- Ta sẽ tận lực!

Nghệ Phong cười khổ nói.

Lão đầu tử cười cười, nhìn Nghệ Phong:

- Ngươi cũng đừng cảm thấy gian nan như vậy, cố gắng tu luyện Lăng Thần quyết đi. Nó sẽ mang tới bất ngờ cho ngươi, khiến ngươi không thể tưởng tượng. Ngươi cũng đừng ngày ngày oán giận, bởi vì Lăng Thần quyết không thích hợp với vũ kỹ của ngươi.

Nghệ Phong càng nghe càng không rõ, lão đầu tử này vì sao càng lúc càng nói chuyện khó hiểu.

Nghệ Phong đơn giản không để ý tới ý tứ Trong lời nói của lão đầu tử, quay đầu nhìn lão đầu tử nói:

- Lão đầu tử, ngươi nói ta có thể trở thành Nhiếp hồn sư, thế nhưng không có lão sư cho ta nhập môn? Cái này....

Lão đầu tử cười nói:

- Lần này ta đến chính là vì chuyện này, ta đã giúp ngươi tìm một lão sư. Người này cũng cực kỳ nổi danh trên khắp đại lục, nhiếp hồn thuật xuất thần nhập hóa.

Đôi mắt Nghệ Phong lập tức lóe lục quang:

- Hần là ai?

- Phong lão đầu của Trại lam học viện. Chỉ là, ngươi cũng đừng vui vẻ quá sớm. Lão đầu tử này có tính tình cực kỳ cổ quái, nhiều năm trước Những người đến bãi sư, không có một ai được hắn đề mắt, ngươi cũng đừng hy vọng hắn có thể coi trọng ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 92: TA ĐƯƠNG NHIÊN LÀ TÀ ĐẾ.

Nghệ Phong nghe thấy câu này, ánh mắt vừa mới lóe sáng lập tức âm đạm, bất mãn

nói thàn:

- Vậy ngươi còn nói cái rắm gì, nhiều người như vậy mà hần còn chướng mắt, chẳng lẽ còn có thể coi trọng ta, ta không cho rằng mình có nhiều đặc thù.

- Ha ha! Tiểu tử ngươi cũng biết mình biết ta. Nhưng thật ra ngươi có thể thử một lần xem. Thứ nhất, vì nguyên hồn lực của ngươi không có ai mạnh bằng. Thứ hai, ta thật ra có chút uy danh, có lẽ hần cũng sẽ để ý đến ngươi. Quan trọng nhất là ngươi phải biểu hiện thật tốt, nói không lão hần sẽ coi trọng ngươi cũng không lão. Lão đầu tử giải thích.

Nghệ Phong nghe thấy lời nói rõ ràng không ôm hi vọng này, bắt đầu đi kêu lên:

- Nếu như hần không đồng ý, lẽ nào ta không thể trở thành Nhiếp hồn sư?

- Ha ha, không phải, ta còn có an bài khác. Cho dù hần không thu nhận ngươi, cũng có một người sẽ thu nhận ngươi, chỉ là trình độ của người này kém hơn Phong Lão đầu rất nhiều. Lão đầu tử vừa cười vừa nói.

Nghệ Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có người chỉ dạy là tốt rồi, huống chi người lão đầu tử đã lựa chọn, có thể kém được sao?

- Tiểu tử, cố gắng trở thành cường giả đi, quy củ của tông môn chúng ta là tùy tâm sở dục. Không có thực lực nhất định, làm sao tùy tâm sở dục.

Lão đầu tử đột nhiên cảm thán nói.

- Đợi đã! Lão đầu tử, ngươi nói tông môn chúng ta! Ta theo ngươi năm năm rồi. Ta còn chưa biết ta thuộc tông môn nào?

Nghệ Phong rất ủy khuất nói.

Lão đầu tử không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nghệ Phong, mà quay đầu sang nói với hần:

- Tiểu tử, ngươi còn không biết tục danh của ta sao. Ha ha, sau này bị khi dễ, thật ra cũng có thể báo danh của ta, nó cũng có vài phần sát thương. Nhớ kỹ, ta tên Liễu Nhiên.

- Liễu Nhiên?

Nghệ Phong thì thầm, tìm tòi tất cả ký ức trong đầu, nhưng không có gì liên quan đến cái tên này.

- Ha ha, có vẻ ngươi chưa từng nghe qua. Nhưng tông chủ các đời của sư môn chúng ta đều được người ta gọi là Tà Đế!

- Tà Đế?

Nghệ Phong thì thầm, nhưng lập tức trợn trừng mắt, kinh hãi kêu lên:

- Ngươi nói ngươi tên là Tà Đế? Tông chủ của Tà Tông?

- Ha ha, ta còn tưởng tiểu tử ngươi chưa từng nghe qua Thánh Tông có một tông môn như vậy, không ngờ ngươi cũng biết.

Ngữ khí bình thản này khiến trong lòng Nghệ Phong dấy lên cơn sóng kinh hãi: Trời ạ, Tà Tông, mình là đệ tử của Tà Tông.

Nghệ Phong cố gắng dẹp loạn tâm tình của mình, thế nhưng làm thế nào cũng không thể bình ổn. Hần chính là truyền nhân của Tà Tông, vậy chẳng phải nói, Nghệ Phong là Tà Đế đời này sao?

Nghệ Phong nghĩ đến đây, hần cảm giác đầu óc thật sự choáng váng.

- Chỉ là một cái tên mà thôi, có gì phải kinh ngạc. Được rồi, đây là tài liệu của lão đầu kia, ngươi xem qua đi.

Nói xong, lão đầu tử không để ý tới Nghệ Phong còn đang khiếp sợ, thân ảnh chợt lóe, lướt về phía xa.

Khi Nghệ Phong phản ứng chuẩn bị hô to, tiếng nói của lão đầu tử lại truyền đến bên tai hần:

- Tiểu tử, nhớ tu luyện Lăng Thần quyết thật tốt. Nhớ kỹ, dùng tâm linh ngộ.

Trong Lam Linh quần sơn có một hạp cốc cực lớn, hạp cốc này giống như một thanh kiếm, chia cắt dãy núi kéo dài không dứt thành hai đoạn, cũng chính vì như vậy, hạp cốc này chính là sợi dây nối liền Lam Linh quần sơn. Rất nhiều ma thú, Linh Mị sẽ từ đó xuyên qua vào trong dãy núi.

Ma thú cao cấp và Mị dù sao đã có khái niệm linh vực, cũng rất ít xuyên qua hạp cốc. Cho nên xuyên qua hạp cốc, bình thường đều là một số ma thú không cao không thấp. Điều này cũng tạo thành, có rất nhiều dong binh tập hợp sinh sống ở miệng núi này. Dù sao, không có ma thú cao cấp uy hiếp, hạp cốc xác thực là một nơi rất tốt để bắt giết ma thú.

Vị trí địa lý đặc thù cũng khiến chỗ cách hạp cốc cách đó không xa dần dần hình thành một thị trấn nhỏ, cung cấp nơi nghỉ ngơi cho các dong binh.

Nghệ Phong nhìn thị trấn nhỏ ồn ào tiếng người ra vào trước mặt, bước chân cũng chậm lại. Hạp cốc Lam Linh mặc dù không phải đường thông đến đế đô, nhưng lại là con đường gần nhất. Nếu đi phương hướng khác, lộ trình ít nhất phải xa hơn gấp đôi. Nghệ Phong một lòng muốn đến đế đô nhanh nhất,

đương nhiên sẽ không vì hạp cốc nguy hiểm mà đi đường khác.

Thị trấn không lớn, thế nhưng lại rất phồn hoa. Đặc biệt khắp nơi đều có quán rượu để các dong binh nghỉ ngơi, giải trí. Sau đó là tiệm bán vũ khí, được dịch... Tất cả đều vì phục vụ cho dong binh.

Đối với một người đến từ bên ngoài như Nghệ Phong, khi bước vào thị trấn đương nhiên thu hút sự chú ý của những nam nhân này. Một thiếu niên ăn mặc cảm y có thể tới một nơi hung tàn như vậy sao?

Những ánh mắt nghi hoặc và xem thường khiến Nghệ Phong buồn cười, hoàn toàn không để ý đến. Hắn đi về hướng đại sảnh của dong binh công hội. Hiện tại hạp cốc này đối với Nghệ Phong mà nói vẫn còn tồn tại nguy hiểm rất lớn, hắn phải tìm một dong binh rất quen thuộc hạp cốc này, dẫn hắn cùng đi qua.

Tiến vào đại sảnh, những thanh âm ồn ào náo nhiệt vẫn không dứt bên tai, đám dong binh đang tùy tiện mắng chửi mẩu thân, thậm chí có một số ngồi xuống đất, uống từng ngụm rượu, toàn bộ đại sảnh dong binh lộ vẻ hỗn loạn.

Nghệ Phong nhìn thấy màn này, khóe miệng nở nụ cười, đây mới là bản tính thực sự của nam nhân, dùng cảm lại không câu nệ tiểu tiết. Nghệ Phong nhớ tới đồng bào dân công kiếp trước, cũng hào sảng phong độ giống như vậy.

Nghệ Phong quan sát đại sảnh một hồi, không khỏi vô đầu, nhiều dong binh như vậy, hắn thật sự không biết tìm như thế nào.

- Vừa có người ra năm trăm kim tệ tuyên bố một nhiệm vụ ngũ giai, trong các người ai có thể nhận được?

Khi Nghệ Phong đang không biết làm thế nào, một thanh âm bỗng nhiên vang lên trên đài tuyên bố nhiệm vụ dong binh.

Các dong binh đợi nhiệm vụ, vội vàng đứng dậy, hô lớn:

- Ta nhận, ta nhận!

Nghệ Phong thấy thế, không khỏi ngạc nhiên. Nhiệm vụ dong binh phân thành cửu giai cấp S. Một nhiệm vụ ngũ giai, nếu không có thực lực Sư cấp cũng đừng nghĩ đến, về phần cửu giai, cũng chỉ có thể là dong binh đoàn cấp A của dong binh giới mới có thể ngưỡng vọng mà thôi, về phần cấp S cấp SS, cấp SSS, đó chính là tồn tại trong truyền thuyết.

Thế nhưng, Nghệ Phong nhìn đám người hung phấn xông lên trước đài, hô to muốn tiếp nhận nhiệm vụ, vô cùng ngạc nhiên bởi vì hắn phát hiện, đại đa số những người đó không tới Sư cấp.

Chiều dài viên trước sân khấu phảng phất như đã quen thuộc với tình cảnh như vậy, hắn bình thản nói:

- Nhiệm vụ lần này là, lấy ma tinh của ma thú tứ giai Thủy Thanh Ma Xà. Ai muốn nhận.

Chiều dài viên vừa nói xong, các dong binh liền hít sâu một ngụm hàn khí.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 93: GIA NHẬP DONG BINH ĐOÀN.

- Ai da, huynh đệ, nhiệm vụ này quá dễ, ta nghĩ chúng ta không nên nhận thì hơn. Thủy Thanh Ma Xà, ta dùng một đầu ngón tay cũng có thể giết chết được nó.

- Đúng vậy, không có nhiệm vụ trên cấp S, căn bản không thể hiện được bản lĩnh của huynh đệ chúng ta.

- Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Với uy thế dôi non lấp biển trong nháy mắt của chúng ta, một Thủy Thanh Ma Xà làm sao có thể lọt vào mắt chúng ta...

Những câu nói hùng hổ khiến Nghệ Phong chấn động đứng ngây người tại chỗ: Chắc chắn, Thủy Thanh Ma Xà, không có thực lực Vương cấp, người có thể sử dụng đầu ngón tay giết chết nó được sao? Còn nữa, nhiệm vụ cấp S, khôn kiếp, bao nhiêu năm còn chưa xuất ra. Dồi non lấp biển... Lẽ nào tất cả các người đều là Tôn cấp.

Nghệ Phong nhìn thấy trước sân khấu đã không còn một ai bao vây, không khỏi khinh bỉ đám người khoác lác này.

Nhưng trong đáy lòng xác thực cũng phải thừa nhận, Thúy Thanh Ma Xà thật sự có lực uy hiếp lớn như vậy, tuy rằng chỉ là tứ giai ma thú, thế nhưng sự cấp binh thường tuyệt đối không phải đối thủ của nó.

Ngay khi Nghệ Phong bắt đầu chuẩn bị tùy tiện tìm một dong binh, một thanh âm lại vang lên:

- Ta nhận nhiệm vụ này.

- Đó không phải đoàn trưởng Cát Thu Sa sao? Hắn làm sao dám tiếp nhận nhiệm vụ này, tuy rằng hắn có thực lực Sư cấp ngũ giai. Thế nhưng Thúy Thanh Ma Xà không phải tứ giai ma thú bình thường.

- Mẹ kiếp, đoàn trưởng Cát Thu Sa không phải bị bại não rồi chứ, chỉ dựa vào mấy người trong đoàn bọn họ mà cũng dám đi đối kháng Thúy Thanh Ma Xà?

- Đoàn trưởng Cát Thu Sa đáng thương, ta sẽ cầu khẩn cho người...

Những câu kinh ngạc và đồng tình khiến Nghệ Phong phải chú ý quan sát Cát Thu Sa, phải thừa nhận, người chuyên đi săn bắt có loại khí thế sắc bén, làm cho nhân tâm khiếp đảm. Nhân thần lóe tinh quang, chứng minh thực lực của hắn không thấp. Một vết dao cắt trên trán, càng chứng tỏ cứng cỏi và khí thế làm nam nhân của hắn.

- Đó là một nam nhân cứng cỏi!

Trong lòng Nghệ Phong không khỏi bình luận.

- A, đoàn trưởng Cát Thu Sa, người xác định tiếp được nhiệm vụ này?

Chiều dài viên hảo tâm hỏi thăm.

Cát Thu Sa không lên tiếng gật đầu, chiều dài viên đành phải rút ra một quyển trục từ dưới bàn, đưa cho Cát Thu Sa, còn hảo tâm nhắc nhở:

- Mặc dù Thúy Thanh Ma Xà không phải quần cư, thế nhưng người cũng cẩn thận nó có đồng bạn.

- Cảm tạ!

Cát Thu Sa tiếp nhận quyển trục, nói một tiếng tạ ơn, xoay người rời đi.

- Đoàn trưởng Cát Thu Sa. Ta muốn gia nhập dong binh đoàn của người.

Nghệ Phong thấy Cát Thu Sa sắp rời khỏi, vội vàng nói.

Cát Thu Sa quay đầu, nhìn thiếu niên mặc y phục cầm y trước mắt, nhú mày nói:

- Người nói người muốn gia nhập dong binh đoàn của ta?

Nghệ Phong gật đầu khẳng định nói:

- Đúng vậy!

Cát Thu Sa quan sát Nghệ Phong, dáng dấp thư sinh của hắn khiến Cát Thu Sa càng nhíu mày chặt hơn:

- Người chẳng lẽ không biết ta vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ Thúy Thanh Ma Xà sao? Người còn dám gia nhập đoàn của ta?

Nghệ Phong mỉm cười nói:

- Biết, chính vì như vậy ta mới gia nhập.

Cát Thu Sa bình tĩnh nhìn Nghệ Phong một lúc lâu, mới hỏi:

- Người có thực lực gì?

Nghệ Phong không trả lời chính diện, mà mở miệng nói:

- Ta là một y sư.

Trong mắt Cát Thu Sa hiện lên vẻ kinh ngạc, không ngờ một y sư lại dám đến hạp cốc Lam Linh này.

- Nếu y thuật của người đạt được tam giai, ta có thể cho người gia nhập.

Cát Thu Sa nhìn Nghệ Phong bình thản nói, nếu như thiếu niên đối diện có trình độ y thuật tam giai, ngược lại có thể giúp đỡ mình rất nhiều. Chỉ là, nếu như không đạt được, thì y sẽ là một trời buộc. Hắn không cần trời buộc.

Nghệ Phong đương nhiên biết rõ Cát Thu Sa đang suy nghĩ gì. Hắn gật đầu nói:

- Bởi vì có chút nguyên nhân, ta cũng không đi chứng thực đẳng cấp y sư. Nhưng ta có thể chứng minh cho ngươi xem.

Cát Thu Sa gật đầu, chỉ cần ngươi có thực lực, có chứng nhận hay không không quan trọng. Hắn coi trọng thực lực thật sự.

Cát Thu Sa nhìn thấy trên đường đi, Nghệ Phong không những mua các loại dược thảo, nghi ngờ trong lòng cũng dần dần biến mất, tiểu tử này, nói không chừng thực sự là y sư không tồi, ít nhất hẳn lựa chọn dược thảo của hắn rất tốt, những thứ hắn chọn đều là loại dược thảo tốt nhất.

- Chọn dược thảo xong chưa?

Cát Thu Sa thấy Nghệ Phong không hề lưu luyến những cửa hàng dược thảo này, liền lên tiếng dò hỏi.

Nghệ Phong cười nói:

- Mặc dù ở đây không tìm được dược thảo tốt, nhưng may mắn là, miễn cưỡng có thể phối chế được dược dịch tam giai.

Về mặt Nghệ Phong đầy tươi cười, chỉ là trong đáy lòng vẫn không nhịn được thở dài nói: Những nơi như thị trấn nhỏ này căn bản không tìm thấy dược thảo hiếm có. Ta vốn đang muốn luyện chế một số tể thuốc đề phòng khi cần đến trên đường đi, thế nhưng hiện tại đành phải từ bỏ suy nghĩ này rồi.

Cát Thu Sa nghe Nghệ Phong nói như vậy, ngược lại rất quý dị quan sát Nghệ Phong: nghe ngữ khí của thiếu niên này, hình như hắn rất không hài lòng với những dược thảo này. Liệu nào hắn còn có thể luyện chế dược thảo cao cấp hơn sao?

Nghĩ vậy, Cát Thu Sa không khỏi lắc đầu, thiếu niên còn trẻ như vậy, y thuật của hắn chẳng lẽ còn có thể chế ra dược tể vượt qua tam giai?

- Cát đại thúc, không biết dược đỉnh được bán ở đâu?

Nghệ Phong bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. quay đầu hỏi Cát Thu Sa.

- Ngươi thân là một y sư? Tại sao ngay cả dược đỉnh cũng không có?

Dược đỉnh, là vật mà một y sư không thể thiếu.

Nghệ Phong ngượng ngùng cười nói:

- Cái này... Ta không cẩn thận làm rớt mất.

Nghệ Phong đương nhiên sẽ không nói khi ở Thánh địa, có một dược đỉnh tốt nhất cho mình luyện tập. Thế nhưng hắn không thể mang dược đỉnh đó đi được.

Nghe xong giải thích, lúc này Cát Thu Sa mới trở lại dáng vẻ bình thường.

- Đi tập hợp với mọi người đã, thật ra ta có một dược đỉnh, miễn cưỡng vẫn có thể dùng được.

- Vậy cảm tạ Cát đại thúc.

Cát đại thúc phảng phất có chút gấp gáp, tốc độ đi đường càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã chạy tới lối vào hạp cốc.

- Cát đại thúc ...

Một thanh âm vui vẻ, thanh thúy vang lên bên lối vào hạp cốc khi Cát đại thúc xuất hiện, thanh âm ngọt ngào làm cho lòng người rung động. Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía chủ nhân của thanh âm này.

Một thiếu nữ có mái tóc vàng óng ánh, mặt cười như ngọc, cánh mũi thẳng tắp, đôi môi kiêu diễm đỏ mọng. Khuôn mặt trái xoan vô cùng sinh động da thịt trắng trẻo, nõn nà, thần thái mê người. Chỉ có điều, thân thể đáng đáp ngây ngô mười sáu tuổi đã tước đoạt rất nhiều mỹ lực của nàng. Nhưng Nghệ Phong dám khẳng định rằng, khi nàng trưởng thành, nhất định sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

CHƯƠNG 94: PHÂN GIAI CỦA Y SƯ.

- Ha ha, Tinh Nhi đợi lâu rồi phải không.

Cát đại thúc nhìn thiếu nữ kia, vẻ cứng cỏi trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt tươi cười, vỗ vỗ đầu thiếu nữ, sùng ái nói.

- Không có, mới đợi một lát thôi.

Thiếu nữ tên là Tinh Nhi bĩu môi, hiển nhiên không thích Cát đại thúc vỗ đầu nàng.

Hai thiếu niên khoảng chừng 20 tuổi, đứng phía sau thiếu nữ lúc này cung kính kêu lên:

- Cát đại thúc!

Cát đại thúc nhìn hai nam tử mặc áo gai, thể nhưng vẫn không thể che giấu khí khái nam nhi trên người, gật đầu nói:

- Áo Thủy, Áo Hòa, đến đây, để ta giới thiệu cho các ngươi. người này là đội viên mới của chúng ta, Nghê Phong.

Nghê Phong bước lên phía trước, mỉm cười nói:

- Xin chào, ta là Nghê Phong?

- Cát đại thúc, tại sao người lại tìm một tên thư sinh mặt trắng như vậy. Dáng vẻ như vậy, chắc chắn không chịu được vất vả.

Tinh Nhi bĩu môi nói, thiếu chút nữa khiến Nghê Phong té ngã xuống đất: Khốn kiếp, từ lúc nào bản thiếu lại trở thành thư sinh mặt trắng chứ. Đồ kị, nhất định là đồ kị với vẻ ngoài của bản thiếu? Thế nhưng Nghê Phong cũng không ngấm lại. hần là nam nhân, người ta là nữ nhân, đồ kị với vẻ ngoài của hần làm gì?

- Tinh Nhi muội muội, ta bảo đảm ta không phải thư sinh mặt trắng, ta là một y sư.

Nghê Phong tựa hồ can đảm nói, hần hận nhất người khác nói hần là thư sinh mặt trắng. Hần đã quyết định, trả thù, nhất định phải trả thù.

- Hừ... Ai cho ngươi gọi ta là Tinh Nhi muội muội? Can thận ta đánh ngươi.

Nói xong nàng giờ nắm tay nhỏ nhắn của mình lên. uy hiếp nói.

Đối với tên thiếu niên vừa gặp mặt đã nhìn nàng từ trên xuống dưới như vậy, nàng thật sự cảm thấy rất đáng ghét.

Nghê Phong ngạc nhiên, nhìn nàng giờ nắm tay nhỏ nhắn trắng trẻo lên, trong lòng thầm nói:

- Dựa vào nắm tay này mà muốn đánh ta?

Cát đại thúc hiển nhiên rất sùng ái thiếu nữ này, hần quay sang nói với Nghê Phong:

- Ngươi đừng tính toán, tính tình của nàng ấy vốn như vậy, ha ha, chúng ta cũng phải chịu đựng nhiều rồi. Ngươi vẫn nên luyện chế một chút dược dịch đi. Nếu ngươi luyện chế không được...

Cát đại thúc không nói rõ, thế nhưng Nghê Phong vẫn hiểu, nếu như hần luyện chế không được, hần sẽ không thể gia nhập đoàn đội của Cát đại thúc.

Nghê Phong gật đầu, mỉm cười với Áo Hòa, tiếp nhận dược đỉnh từ trong tay hần, lấy Hồi Khí thảo vừa mới mua được, ném vào trong dược đỉnh.

Nghê Phong hít sâu một hơi. mặc dù nói loại dược vật đẳng cấp này, hần có thể tùy ý luyện chế, thế nhưng mỗi lần hần luyện chế nước thuốc đều quen toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc. Cho nên bất kể Hồi Khí thảo không đáng để để hần tập trung như vậy thì Nghê Phong cũng đã ngưng trọng vạn phần. Cát đại thúc ở bên cạnh nhìn thấy Nghê Phong bỗng nhiên thay đổi khí chất, âm thầm gật đầu.

Nghê Phong thôi phát đầu khí trong cơ thể, tuân vào trong dược đỉnh, mặc dù hần có thể mượn ngoại hòa. Thế nhưng ngoại hòa không có đầu khí, thôi phát hỏa điểm luyện chế sẽ có dược hiệu tốt hơn. Đầu khí chậm rãi tăng nhiệt độ bao trùm lên Hồi Khí thảo, hỏa điểm nhân nhật cũng không trực tiếp thiêu đốt Hồi Khí thảo, mà Chỉ thiêu đốt từng chút một. Thần kỳ nhất là, Hồi Khí thảo yếu ớt cũng không vì vậy mà héo rút. Hơi nước bên trong hoàn toàn không biến mất.

Cát đại thúc nhìn thấy màn này, không khỏi gật đầu, chỉ có điều rất bất 'ngờ khi thấy Nghê Phong không sử dụng ngoại hòa, mà trực tiếp mượn dùng đầu khí. Chỉ có điều hần lập tức bừng tỉnh, ở đại lục, có ai không biết đầu khí, nhìn đầu khí của tiểu tử này có vẻ không mạnh, nhưng dùng để luyện chế dược dịch tam giai vậy là đủ rồi.

Chế thuốc là một kỹ năng đặc biệt của Y sư và độc sư.

Một y sư cấp thấp không được ai xem trọng. Thế nhưng, một y sư cấp cao, lại có thể khiến mọi người ngưỡng vọng.

Y sư trên lục giai được tính là y sư cao cấp, chính là cường giả Vương Cấp cũng phải nể mặt. Chỉ có điều người có thể đạt được cấp bậc đó lại cực ít. Y sư phân làm mười hai giai. Nhất giai cầm máu, nhị giai hồi khí, tam giai hồi huyết, tứ giai hoạt sinh nhục, ngũ giai hồi huyết, lục giai dưỡng hồn, thất giai đề khí, bát giai đoạt mệnh, cửu giai tổ cơ, thập giai chết không được, thập nhất giai cứu người chết, thập nhị giai sáng tạo sinh mạng.... Y sư trước ngũ giai, dựa vào tên gọi ý tứ chính là, có thể cầm máu, có thể luyện chế được tể hồn phục đầu khí. Điểm ấy, đại đa số mọi người đều có thể làm được.

Thế nhưng, đến lục giai lại hoàn toàn khác. Linh hồn là tồn tại đặc thù, y sư có thể luyện chế được vật sản súc linh hồn, có thể thấy được kinh khủng trong đó, quyết đấu giữa cường giả, đại thể sẽ làm linh hồn bị thương. Cho nên, điều này cũng dẫn đến, y sư dưỡng hồn có địa vị đặc thù trong cường giả. Những cấp bậc sau đó có thể luyện chế được vật đề thăng đầu khí và đoạt mệnh diêm Vương. Thậm chí đề thăng cơ sở thiên phú của người, như vậy còn không khiến người ta điên cuồng.

Về phần cảnh giới sau thập giai, tựa hồ là tồn tại không tồn tại. Chắc chắn, cứu mạng người chết, thậm chí sáng tạo ra sinh mệnh. Đây là năng lực con người có thể sở hữu sao?

Hồi Khí thảo trong dược đỉnh, dưới sự đốt cháy của đầu khí, dần dần nổi lên hồng quang, phảng phất như sắp được thiêu đốt thành thiết khối, còn có thể nhìn thấy bên trong có dịch thể đang chậm rãi lưu chuyển.

Nghệ Phong thấy thế, động tác trên tay vẫn không dừng lại, quăng dược thảo để bên cạnh vào trong dược đỉnh, rất nhanh, dược thảo ném vào đã chiếm một phần ba dược đỉnh.

Tinh Nhi nhìn thấy màn này, kinh ngạc há to miệng, không kìm lòng được quay sang nói với Cát đại thúc :

- Đại thúc, người tìm ở đâu một kẻ ngu si như vậy? Làm sao hắn có thể ném một nắm dược thảo trực tiếp vào trong dược đỉnh như vậy. Dược đỉnh sắp bị bao phủ rồi, còn có thể luyện chế ra cái gì?

Lời nói của Tinh Nhi cũng khiến hai huynh đệ Áo Hòa cũng không tự chủ được nhìn về phía Cát đại thúc. Dù sao, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nghe nói, chế thuốc còn có thể dùng dược thảo chiếm một phần ba không gian dược đỉnh. Phải biết rằng, dược thảo càng ít, luyện chế càng tinh tế, xác suất thành công cũng càng cao.

Cát đại thúc lắc đầu, y bảo bọn họ đừng nói gì. Chỉ là trong lòng cũng không khỏi bồn chồn: rốt cuộc Nghệ Phong đang làm trò gì vậy?

Ánh mắt Nghệ Phong vẫn nhìn chăm chăm vào dược đỉnh, đầu khí tuôn ra trên tay cũng càng ngày càng nhiều.

- Đi...

Nghệ Phong nhẹ giọng nói, đầu khí trên tay dừng mãnh tuôn vào trong dược đỉnh. Tất cả đầu khí vừa vào trong dược đỉnh, Trong nháy mắt đã bao trùm dược thảo bên trong. Thần ký chính là, nếu như tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện giữa mỗi viên dược thảo đều có khoảng cách nho nhỏ. Các viên dược thảo cũng không tiếp xúc lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 95: LUYỆN CHẾ THÀNH CÔNG.

Rất nhanh, từng viên dược thảo giống như Hồi Khí thảo, chậm rãi biến thành màu hồng. Hơi nước bên trong hình như được bức ra lại ràng buộc bên trong dược thảo. Dược thảo chiếm một phần ba không gian dược đỉnh, lúc này lại giống như một thiết khối, hiện ra màu hồng hồng.

Nhưng vào lúc này, Hồi Khí thảo ở chính giữa dược đỉnh, đột nhiên phá mở một khe nhỏ. một giọt dịch thể trong suốt từ trong khe hở tuôn ra. Sau đó bao trùm lên trên Hồi Khí thảo, phảng phất như bao trùm một tầng sương sớm.

Cũng với dịch thể trong Hồi Khí thảo phun ra càng lúc càng nhiều. Hồi Khí thảo cũng từ từ khô héo, hiện ra màu khô vàng.

- Phá...

Nghệ Phong lại khẽ kêu lên, dược thảo bị bao vây bỗng nhiên vỡ tan, trên thiết khối màu hồng xuất hiện một lỗ hồng, thủy ngân trong thiết khối nhảy mất tuôn ra.

Dược thảo vừa rồi còn bị đầu khí ngăn cách, lúc này lại đột nhiên nổi lên, từng đạo dịch thể theo dược thảo tuôn về phía Hồi Khí thảo, Hồi Khí thảo rất nhanh bị một đoàn dịch thể vây quanh. Nghệ Phong thấy dược thảo dần dần khô vàng, trên khoe miệng hiện ra một nụ cười, tăng thêm đầu khí trên tay, dịch thể trong dược thảo bỗng nhiên ngưng tụ xung quanh Hồi Khí thảo.

Cát đại thúc nhìn dược thảo đã trở thành khô vàng, không khỏi sửng sò. Tiểu tử này thật sự có chút bản lĩnh, nhiều dược thảo như vậy, trong nháy mắt giống như bị hút khô. Cát đại thúc còn chưa cảm thán hết, bỗng nhiên phát hiện từng đạo dịch thể khô vàng đang dịch chuyển về chính giữa, còn ở vị trí trung tâm dược đỉnh toát ra rất nhiều dịch thể. mạnh mẽ bao phủ những dược thảo này.

Dược thảo khô vàng bị toàn bộ dịch thể bao vây, chậm rãi biến thành màu đen, cuối cùng ngưng tụ thành một đoàn.

Huỳnh đệ Áo Hòa và Tinh Nhi đưa mắt nhìn nhau, khiếp sợ trong lòng không gì sánh được: Hắn thực sự có thể luyện hóa số dược thảo đó sao?

Thế nhưng Nghệ Phong tựa hồ không để mọi người hết chấn động, hắn nhặt Vô Hoa thảo bên cạnh, tiện tay ném vào trong dược đỉnh.

- Nghệ Phong, ngươi làm gì vậy?

Cát đại thúc lúc này cũng không nhìn dược hết lớn, trong lòng hơi có chút căm tức, nhìn thấy Hồi Khí tán sắp luyện chế thành công. Thế nhưng tiểu tử này lại đột nhiên ném Vô Hoa thảo vào trong, lẽ nào hắn không biết Vô Hoa thảo là dược thảo nâng cao tinh thần hay sao? Huống hồ mỗi loại dược tễ đều có phối chế cực kỳ hà khắc, ngươi ném dược thảo tùy tiện vào trong như vậy, không phải sẽ phá hủy dược tễ trong dược đỉnh sao?

Nghĩ vậy, Cát đại thúc không khỏi thờ dãi. Xem ra tiểu tử này biết chế thuốc, nhưng tại sao hắn lại không biết chút kiến thức thông thường như vậy?

Nhưng khi Cát đại thúc tưởng Nghệ Phong đã thất bại, hắn lại kinh ngạc phát hiện, Vô Hoa thảo vừa mới được ném vào, lại dung nhập vào trong dược tễ vừa rồi, rất nhanh trở thành dược liệu màu đen, hoàn toàn tan chảy vào trong dược vật Hồi Khí thảo.

Nghệ Phong thấy thế, lúc này mới chậm rãi thu hồi đầu khí trong dược đỉnh, chỉ chừa lại một đạo rất nhỏ đốt cháy dược dịch trong dược đỉnh. Lập tức, một mùi thơm dược thảo thoang thoảng lay động trong không khí, trên dược đỉnh từng đạo thủy khí không ngừng bay ra.

Bọn người Áo Hòa biết, đây là dược dịch được chiết xuất.

- Cát đại thúc, có bình đựng dược dịch không?

Khi khí trắng không ngừng toát ra trên dược đỉnh. Nghệ Phong thu hồi đạo đầu khí cuối cùng, trong dược đỉnh, phía dưới là một tầng chất lỏng sền sệt màu đen. Phía trên là dịch thể thơm ngát. Mấy người Áo Hòa cổ quái nhìn Nghệ Phong tựa hồ không tin Nghệ Phong thực sự luyện chế ra dược tễ, quan trọng hơn là, Hồi Khí tán có thêm Vô Hoa thảo, thực sự có tác dụng hay không?

- Thế nào! Không tin ta sao?

Nghệ Phong mỉm cười, đối với người chưa từng tiếp xúc với Y sư như thế này, hắn cũng biết cách làm của mình khác với lẽ thường. Chỉ có điều nếu như có một y sư trên tam giai nhìn thấy màn này, sẽ vừa kinh ngạc vừa bội phục sâu sắc.

Tất cả quá trình, nhìn như chỉ diễn ra trong mấy phút ngắn ngủi. Thế nhưng, tình diệu bên trong lại không thể giải thích, chưa nói đến bên trong có thêm một phần dược thảo, mà là lực không chế dược thảo của Nghệ Phong cũng đủ khiến người khác cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên nếu là y sư, liếc mắt là có thể nhìn ra, hồn lực của Nghệ Phong có tác dụng rất lớn trong không chế.

- Được, để ta thử xem

Cát đại thúc khẽ mở miệng, quay sang nói với Nghệ Phong. Không thử qua, hắn thật sự không tin thiếu niên này có thể luyện chế Hồi Khí tán tam giai. Đặc biệt là phương pháp luyện chế rất khác thường. Hắn đương nhiên không biết, Nghệ Phong chỉ tùy tiện luyện chế. Hiện tại Nghệ Phong chỉ muốn nhanh chóng chạy tới để đo.

Nghệ Phong hơi vung tay lên, vài giọt dịch thể từ trong dược đỉnh bay ra, bay thẳng vào miệng Cát đại thúc.

Cát đại thúc cảm giác trong cổ họng mình có một luồng khí mát lạnh, trong miệng còn có mùi thơm ngát thoang thoảng. Hắn nhanh chóng cảm giác trong bụng dưới có một luồng khí lưu tuôn ra, chảy vào trong kinh mạch, tuy rằng không thể dung nhập vào khí hải, thế nhưng thực sự cảm giác được luồng khí lưu này đã hồi phục đầu khí của mình.

Cát đại thúc ngây người ngạc nhiên, hắn đương nhiên biết rõ hiệu quả của Hồi Khí tán. Hơn nữa, luồng khí lưu vừa rồi, chứng minh dược hiệu của Hồi Khí tán lần này tốt hơn nhiều so với lần trước hắn mua.

- Tiểu tử này, quả nhiên có vài phần bản lĩnh.

Cát đại thúc nhìn Nghệ Phong không nhìn được cảm thán nói.

- Cát đại thúc, có phải vô dụng không? Ta biết hắn là một tên lừa gạt mà.

Tình Nhi oán hận nhìn Nghệ Phong, vô cùng bất mãn khi thấy hắn lại nhìn cơ thể mình đánh giá.

Cát đại thúc vỗ đầu Tình Nhi nói :

- Được hiệu của Hồi khí tán tốt hơn lần trước người mua.

-A...

Tình Nhi và hai huynh đệ Áo Hóa sững sờ đứng tại chỗ, tựa hồ có chút không tin, tất cả mờ to hai mắt chăm chú quan sát Nghệ Phong:

- Hắn còn trẻ như vậy, thật sự đã là một Y sư tam giai? Còn là tam giai cao cấp?

Thực lực quyết định đãi ngộ, Nghệ Phong luyện chế được dịch Hồi Khí tán tam giai thành công, cũng chiếm được tán thành của Cát đại thúc và Áo Hóa huynh đệ. Tình Nhi tuy rằng rất bất mãn với ánh mắt nóng rực của Nghệ Phong, nhưng cũng phải cam chịu để Nghệ Phong gia nhập đoàn thể của nàng. Dù sao, một y sư có thể luyện chế được tể tam giai, sẽ có tác dụng rất lớn trong việc đề thăng thực lực của đội ngũ.

Thế nhưng, điều này cũng không có nghĩa Nghệ Phong sẽ chiếm được tôn trọng của bọn họ. Y sư luôn luôn là chức thường tầm thường ở đại lục. Trừ phi người đột phá lục giai, trở thành y sư cao cấp, thì đãi ngộ của y sư sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 96: THÚY THANH MA XÀ.

Áo Hóa ôm vai Nghệ Phong, rất thân thiết nói. Đối với vị thiếu niên nhỏ hơn mình vài tuổi, lại có thể tu luyện đến y sư tam giai, Áo Hóa ít nhiều có chút kính nể. Tuy rằng y sư là chức nghiệp tầm thường ở đại lục.

- Cũng không có gì, cứ tu luyện là được.

Nghệ Phong nói liêu, nhân thần vẫn nhìn chăm chăm vào bộ ngực tròn trịa, mặc dù rất ngây ngô nhưng lại đầy gợi cảm ở phía trước.

Tình Nhi cau mày bước đi, nàng luôn cảm giác phía sau có một ánh mắt nóng cháy đang thiêu đốt khắp người mình. Nàng có thể khẳng định chính là Nghệ Phong. Thế nhưng, mỗi lần nàng quay đầu lại, đều thấy Nghệ Phong kê vai sát cánh nói chuyện với Áo Hóa, khí thế ngất trời, hoàn toàn không nhìn về phía nàng.

Nàng đương nhiên không cho rằng bản thân mình sản sinh ảo giác. Mà là cảm thấy tiểu tử này che giấu rất giỏi, lòng thù ghét Nghệ Phong càng tăng thêm. Nàng ghét nhất là bị nam nhân dùng ánh mắt hèn mọn quan sát mình.

Đi được không bao lâu, Cát đại thúc đột nhiên ngừng lại:

- Nhiệm vụ lần này của chúng ta là ma thú tứ giai Thúi Thanh Ma Xà. Lần trước ta và nó đã từng chạm mặt một lần, cho nên biết nó mạnh như thế nào. Nếu các người không muốn đi tiếp, bây giờ còn có thể rời khỏi.

Mặc dù Cát đại thúc có vẻ nói với tất cả mọi người, nhưng nhân thần lại nhìn thẳng về phía Nghệ Phong, hắn rất yên tâm về ba đội viên trong đội, duy độc có đội viên vừa mới gia nhập này, hắn có chút lo lắng, dù sao nếu khi lâm trận Nghệ Phong bỏ chạy, sẽ phá hủy đại sự của hắn.

Nghệ Phong sờ mũi mình, bất đắc dĩ cười cười: Minh bị người ta xem thường như vậy sao? Lẽ nào nhìn ta yếu ớt và nhát gan thế sao?

Thấy mọi người tập trung nhìn mình, Nghệ Phong ngượng ngùng nói :

- Ta không quen bỏ dờ giữa chừng.

Cát đại thúc hài lòng gật đầu, quay sang nói với hai huynh đệ Áo Hóa :

- Các người chiếu cố Nghệ Phong một chút, hắn là y sư, không có nhiều sức chiến đấu. Tình Nhi và ta cũng đối phó Thúi Thanh Ma Xà.

Nghệ Phong lơ đãng cười cười, cũng không phản bác, nhưng Trong lòng lại có chút thay đổi suy nghĩ với Tinh Nhi, tiểu ny tử này có thể đối kháng với Thủy Thanh Ma Xà sao?

Trên đường đi, Cát đại thúc đã vượt qua rất nhiều ma thú hung tàn, đi thẳng vào trong hạp cốc, hiển nhiên hẳn rất quen thuộc với hạp cốc Lam Linh này. Điều này làm cho Nghệ Phong vừa cảm thán tìm được đúng người vừa cảm thấy hiểu ký.

Nhìn dáng dấp Cát đại thúc, hiển nhiên là một lão dong binh dày dặn kinh nghiệm, tại sao lại mang theo mấy thanh niên thiếu nữ lẫn lộn trong hạp cốc. Hơn nữa, nhìn thân thủ của hắn, nếu như hắn muốn chiêu mộ mọi người, cũng không đến mức chỉ có mấy người như vậy.

Nghệ Phong nhìn thân hình có vẻ cứng cỏi của Cát đại thúc, cười cười, không suy nghĩ nữa. Dù sao, mình cũng không ở với bọn họ quá lâu, sau khi xuyên qua hạp cốc, mình sẽ rời đoàn đội này.

Nhờ Cát đại thúc quen thuộc địa thế, mấy người bọn họ rất nhanh vượt qua tầng tầng ma thú, đi tới một hồ nước. Trên đường đi, cũng chỉ có mấy con ma thú nhỏ, nhưng đều bị Cát đại thúc một kiếm giải quyết.

Trong lòng Nghệ Phong âm thầm bội phục thực lực của Cát đại thúc, Chỉ cần một kiếm có thể giải quyết ma thú nhị giai, có thể thấy được thực lực của hắn không tồi.

- Mặt trắng nhỏ, trốn ở đây đừng cử động, bằng không chết như thế nào cũng không biết.

Tinh Nhi nhìn hồ nước nhỏ cách đó không xa, quay sang nhắc nhở Nghệ Phong. Mặc dù nàng rất ghét tên gia hỏa này, nhưng hắn cũng là một đội viên, vì vậy nàng vẫn phải nhắc nhở.

Trên khóe miệng Nghệ Phong xuất hiện nụ cười tà mị đặc trưng của hắn.

- Tinh Nhi muội muội, nàng yên tâm. Ta sẽ ngoan ngoãn đứng ở đây, đợi nàng gặp nguy hiểm, ta sẽ đến bảo vệ nàng.

Tinh Nhi ngạc nhiên, lập tức hừ nói:

- Ta không cần người bảo hộ. Người chỉ cần bảo vệ mình là được.

Nói xong, Tinh Nhi tức giận đi theo Cát đại thúc, trên đường còn không nhịn được hung hăng trừng mắt liếc nhìn Nghệ Phong. Dáng vẻ đáng yêu của nàng khiến Nghệ Phong không kìm được xúc động trong lòng.

- Tinh Nhi muội muội, sau này đi đường đừng lắc mông nhiều quá, lắc mông nhiều sẽ không tốt cho nữ nhân trẻ tuổi đâu.

Nghệ Phong nhìn Tinh Nhi đã đi xa, không nhịn được mở miệng trêu chọc.

Tinh Nhi thiếu chút nữa té ngã xuống đất, nàng đỏ mặt quay đầu lại, dáng vẻ thẹn thùng giống như hoa đào nở rộ, hung hăng trừng mắt nhìn Nghệ Phong, trong đáy lòng có chút lo lắng lâm lâm lắc mông thực sự không tốt sao? Thế nhưng, ta không thể không chế được.

Nhưng nàng lập tức cảm thấy chóng mặt với suy nghĩ của mình: Hừ, tại sao ta lại đi tin lời tên bại hoại kia nói chứ.

Mấy người Cát đại thúc nhìn thấy màn này ngược lại đều nở nụ cười.

- Nghệ Phong, người trốn ở đây.

Cát đại thúc tiến về phía trước, quay đầu nói với Nghệ Phong.

Nghệ Phong không phản bác. Dù sao đi nữa hắn cũng quen được mọi người đối đãi như vậy. Ha ha, nếu không cần mình động thủ, hắn cũng lười động thủ.

- Tinh Nhi, mấy người các người tùy thời đánh lên Thủy Thanh Ma Xà.

Cát đại thúc phân phó, nắm chặt kiếm trong tay, tiến về phía hồ nước. Cát đại thúc rõ ràng nhớ kỹ, cách đây không lâu ở đây phát hiện một Thủy Thanh Ma Xà. Đây cũng là nguyên nhân hắn tiếp nhận nhiệm vụ lần này.

- Vù....

Cát đại thúc đi chưa được mấy bước, một âm hưởng mạnh mẽ đột nhiên vang lên, từ trong đầm nhỏ cách đó không xa, một ma thú bay ra.

Cát đại thúc sớm đã có phòng bị, dùng trọng kiếm hung hăng chém tới.

- Àm..

Cát đại thúc lùi về phía sau hai bước, nhãn thần vô cùng cảnh giác nhìn ma thú trước mắt.

Toàn thân ma thú trước mặt hiện ra màu xanh, cái đầu rắn cực lớn há to miệng. Hàn quang từ răng nó lóe lên khiến trái tim người ta băng giá, không ngừng kêu rít, thân thể khổng lồ khiến Nghệ Phong âm thầm tắc lưỡi. Nếu đây là địa cầu, nhất định nó sẽ bị giải phẫu nghiên cứu.

Thúy Thanh Ma Xà vừa lao tới, mấy người Cát đại thúc đã vội vàng vây chặt. Bọn họ không dám coi thường quái vật khổng lồ này, nếu chủ quan sẽ phải trả giá bằng sinh mạng.

Đôi mắt hung tàn của Thúy Thanh Ma Xà hung hăng nhìn mấy con người trước mặt, cái đuôi không ngừng lắc lư, thổi tung đất đá trên mặt đất.

- Tinh Nhi, cẩn thận đuôi và răng của nó.

Cát đại thúc nhắc nhở nếu bị răng của Thúy Thanh Ma Xà công kích, tuy rằng không đến mức lập tức trúng độc mà chết. Thế nhưng tuyệt đối không tốt. Hơn nữa, sức mạnh cường đại trên cái đuôi của nó, không phải thứ bọn người Tinh Nhi có thể chống lại.

Nghệ Phong nhìn Thúy Thanh Ma Xà cường thế không gì sánh được trước mặt, trong lòng hần hoi có chút chấn động, hần cảm giác, uy lực của con rắn này không hề tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 97: THUẬT PHÂN THÂN.

Động tác gió kiếm của Cát đại thúc đã triệt để chọc giận Thúy Thanh Ma Xà. Đám nhân loại nhược tiểu, cư nhiên dám khiêu khích vĩ đại Ma Xà ta. Vốn Thúy Thanh Ma Xà hung tàn, càng thêm dữ tợn nhồm dầy, cái đuôi vuốt trên mặt đất, càng thêm hung mãnh vạn phần, đập nát từng tảng đá vụn.

Thân xà thật lớn hướng về phía trước trườn tới, đá vụn cứng rắn trên mặt đất lại không làm cho làn da cứng rắn của con rắn lưu lại dù chỉ là một chút vết tích.

Cát đại thúc nhìn thấy một màn này, hít sâu một hơi, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển vào trên trọng kiếm, tỏa ra quang mang đỏ rực. Đầu khí cường đại, thiêu đốt không khí bốn phía nóng rực lên.

Thúy thanh Ma Xà phun ra xà tín (lưỡi rắn) thật dài của nó, năng lượng trên đuôi nhanh chóng ngưng tụ, lấy không khí xung quanh đuôi nó làm trung tâm, trong nháy mắt nhiệt độ hạ thấp. Hai loại nhiệt độ lạnh nóng giao nhau, làm cho hư không bốn phía dâng lên từng đạo phong ba.

- Hây...

Cát đại thúc hét lớn một tiếng, đầu ngón chân điểm nhẹ, lao tới về phía Thúy Thanh Ma Xà hung tợn, trọng kiếm với khí thế lãng nhiên gây ra từng tiếng xé gió, hung hăng đâm tới con mắt của Thúy Thanh Ma Xà.

- Xuy...

Đầu rắn của Thúy Thanh Ma Xà không nhúc nhích, cái đuôi không ngừng đong đưa kia, bỗng nhiên hướng về hư không quét tới. Lực đạo cường đại, mang theo từng đợt gió lốc, gào thét trong hư không, chứng minh lực đạo cực đại trong đó.

Không hề do dự, trọng kiếm của Cát đại thúc, hung hăng chém về phía cái đuôi to lớn kia, kinh khí cường đại sinh ra từ va chạm, phát ra một tiếng nổ lớn, kéo theo mây mù cuộn cuộn.

Cát đại thúc không hổ danh là một Lão dong binh đầy kinh nghiệm đã từng trải qua mọi thử thách, một chiêu không có hiệu quả, liền lướt qua đuôi của Ma Xà, hung hăng chém vào bụng của nó. Một đạo vết máu nhàn nhạt xuất hiện tại chỗ bị chém.

- Ngao...

Kịch liệt đau đớn truyền đến từ bụng, để Thúy Thanh Ma Xà rống lên một tiếng đau nhức, về hung tàn trong ánh mắt càng kịch liệt tăng lên. Nhân loại ghê tởm, cư nhiên dám đả thương ta Thúy Thanh Ma Xà vĩ đại.

Là một ma thú tứ giai, Thúy Thanh Ma Xà đã có trí lực không thấp. Hơn nữa cái tâm trả thù trong ma thú cũng là một loài rất mạnh.

Thân thể to lớn của Thúy Thanh Ma Xà mạnh mẽ di chuyển, mang theo từng đợt gió thổi, mở to cái miệng, bộc lộ ra bên ngoài hai cái răng nanh sắc bén,

hướng về vừa mới né tránh qua một bên Cát đại thúc hung hăng lao tới.

- Cần thận!

Mấy người Áo Hòa kinh hãi thét lớn, mặc dù bọn hắn muốn tiến lên hỗ trợ. Chính là bọn họ minh bạch, thân chỉ có đẳng cấp Nhân cấp, căn bản là không phát huy ra được tác dụng gì, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng cho Cát đại thúc.

Mũi chân Cát đại thúc không ngừng di động, nhìn cái răng nanh đang nhanh chóng lao tới cắn mình, hắn hiên hiên tránh được. Thế nhưng, Thuyết Thanh Ma Xà cũng không vì vậy mà buông tha. Cái đuôi mang theo thật nhiều hàn khí, lúc này cũng mang theo lực phá núi, quét ngang tới Cát đại thúc. Cát đại thúc phải thúc dục đầu khí toàn thân, nắm chặt trọng kiếm chém tới.

- Bính...

Trên trọng kiếm truyền đến thật lớn lực lượng làm cho Cát đại thúc bay ngược ra ngoài. Thụt lùi mấy bước, khó khăn lắm mới ổn định được thân thể, thế nhưng cũng lưu lại dấu chân thật sâu trên mặt đất. Có thể thấy được lực lượng to lớn trong đó.

- Cát đại thúc...

Hai người Áo Hòa kinh hãi đỡ lấy Cát đại thúc. Bọn họ không nghĩ rằng chỉ là một Thuyết Thanh Ma Xà tứ giai. Dĩ nhiên có thể một kích làm cho Cát đại thúc thân là một lục giai Sư cấp thành như thế. Tại Trong lòng bọn họ, Cát đại thúc vẫn là một tồn tại mạnh mẽ.

Nghệ Phong thấy một màn như vậy, đáy lòng cũng có chút kinh hãi. Thuyết Thanh Ma Xà cư nhiên cường đại tới như vậy, Cát đại thúc muốn đánh bại nó là không thể a.

Cát đại thúc từ trong lòng lấy ra Hồi Khí Tán do Nghệ Phong phối trí, cảm giác được trong bụng dưới chậm rãi trào lên từng đợt khí lưu bổ sung đầu khí vừa mới tiêu hao, lúc này mới thở dài một hơi.

Không có Hồi Khí Tán, hắn thật không dám tiếp tục đấu cùng với con súc sinh này. Nghĩ vậy, hắn không khỏi nhìn thoáng qua Nghệ Phong đang mỉm cười đứng ở nơi xa.

- Hai người các ngươi tránh xa một chút. Bằng không ta cũng không bảo vệ được các ngươi. Tình Nhi, ngươi đánh chỗ bảy tấc ở bụng dưới của nó, ta hấp dẫn lực chú ý của con súc sinh này. Cát đại thúc phân phó rất nhanh.

Mặt hai huynh đệ Áo Hòa hơi đỏ, nhưng cũng biết hai người mình chỉ có thể trở thành gánh nặng, lúc này mới lui về phía sau.

Nghệ Phong nghe được phân phó của Cát đại thúc, ngược lại mở to con mắt, nhìn chăm chăm vào Tình Nhi. Hắn không phát hiện nha đầu này rất mạnh a.

- Cát đại thúc... Ta đã biết.

Nói xong, hai tay xinh đẹp của Tình Nhi không ngừng thay đổi ấn quyết. Rất nhanh, tại ánh mắt nghi hoặc của Nghệ Phong, một đạo bạch quang từ trong thân thể chậm rãi tách ra.

- Thuật phân thân...

Nghệ Phong kinh hãi nhìn tình hình trước mắt, hắn nhìn mà không thể tin được: hai thiếu nữ mười sáu tuổi diện mạo giống hệt nhau đứng thẳng tại trong tầm mắt của mình. Cùng làn da trắng như tuyết, cùng là khuôn mặt thanh tú khả ái, cùng nụ cười như hoa nở.

Nghệ Phong ngờ ngác đứng yên tại chỗ. Hai người Tình Nhi trước mắt, để hắn phải tin tưởng. Tình Nhi sử dụng chính là thuật phân thân trong truyền thuyết.

Thuật phân thân có thể mượn đầu khí, tách ra một phân thân có thực lực không thua kém bản thể. Mà bởi vì phân thân chỉ là năng lượng, nó căn bản là không bị thương. Cho nên, chỉ cần hồn lực của bản thể có thể cảm ứng, phân thân không bị đánh tan, hắn vẫn có thể tiếp tục công kích.

Tuy thuật phân thân mạnh như vậy. Thế nhưng, có thể tu luyện nó lại không có mấy người. Chỉ cần yêu cầu tu luyện đầu tiên hà khắc không phải người có thể thực hiện được của nó, nguyên hồn có thể chia lìa đã để cho vô số người chùn bước. Linh hồn mỗi người là một thể hoàn chỉnh, nếu muốn chia lìa là gần như không thể, chiếu xuống dưới, có thể chia lìa linh hồn, đều là người chết.

Thứ hai, thuật phân thân nhất thiết phải là người đơn thuộc tính. Một người, hoặc nhiều hoặc ít, đều có ngũ hành thuộc tính. Thế nhưng, đơn thuộc tính chỉ có duy nhất một thuộc tính trong ngũ hành. Việc này cũng tạo thành, nếu người có đơn thuộc tính tu luyện, thì bằng gấp mấy chục lần người bình thường.

Nghệ Phong cười khổ lắc đầu, thảo nào nha đầu này mới có mười sáu tuổi đã tu luyện đến Nhân cấp. Ha ha, thì ra nàng là đơn thuộc tính.

Mới tu luyện đến Nhân cấp. Nói rõ là bình thường nàng lười biếng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 98: TÌNH NHI XUẤT THỦ.

Nghệ Phong quan sát trên dưới thân thể đã hơi hiển lộ vẻ thành thực của Tình Nhi, trong lòng mọc lên một cỗ đồ kị. Thuật phân thân a, nghe nói dẫn cấp càng cao, càng phân ra được nhiều phân thân. Chắc chắn, kia chẳng khác nào là thực lực đề thăng gấp mấy lần. Một Sư cấp cũng có thể đối kháng với Tướng cấp a.

Vốn Nghệ Phong còn có một tia cảm giác về sự ưu việt, lúc nhìn thấy thuật phân thân của Tình Nhi, biến mất không còn một mảnh. Hắn cũng nhớ lại lời lão nhân nói: thế giới này rất lớn, rất thần kỳ. Sự việc người chưa nhìn thấy còn nhiều, có thể thần kỳ tới mức cho người lập tức tự sát.

- Tình Nhi, nhớ kỹ, là bảy tác của nó.

Lúc Cát đại thúc nói xong, quơ trọng kiếm, hướng về Thúy Thanh Ma Xà, lần thứ hai hung hăng chém tới.

Nghệ Phong không có nhìn về hướng Cát đại thúc, mà cái đầu lại nhìn về phía Tình Nhi, đối với thuật phân thân mà lão nhân cùng phải khen ngợi không dứt miệng, hắn cũng rất muốn Chiêm ngưỡng phong thái của nó. Phân thân so với bản thể còn trâu bò hơn. Chắc chắn, nếu như mình học được thì có nhiều trâu bò a. Đáng tiếc, tuy nguyên hồn của mình cường đại, thế nhưng cũng không thể phân ly.

Thúy Thanh Ma Xà thấy nhân loại trước mắt lần thứ hai hướng về mình bỏ tới, cái lưỡi rắn to lớn kia càng nhanh nhẹn hộc ra, phát sinh âm thanh xuy xuy, để hai huynh đệ Áo Hòa không khỏi lo lắng. Bọn họ nhìn hai người Cát đại thúc mà lo lắng không dứt. Ánh mắt Thúy thanh Ma Xà hung tàn, càng làm cho chân bọn họ có chút run run.

- Yên tâm đi! Bọn họ không có việc gì đâu!

Ngay lúc hai người bọn họ lo lắng sắp phát điên, một đôi cánh tay thon dài vỗ nhẹ lên vai bọn họ, nhẹ giọng cười nói. Chỉ như vậy đã khiến tâm thần bọn họ bớt đi vài tia khiếp đảm.

- Nghệ Phong?

Áo Hòa quay đầu, thấy vẻ mặt cười nói của Nghệ Phong hắn kinh ngạc nói: theo lý thuyết, hắn thân là y sư, thấy một ma thú cường đại như Thúy Thanh Ma Xà. Đáng lẽ đã sớm bị dọa run rồi, nhưng hình như hắn lại không có sự tình gì.

- Người không sợ?

Áo Thủy cổ quái nhìn Nghệ Phong, nhin không được mở miệng hỏi. Định lực của hắn tốt như vậy sao? Dĩ nhiên còn cười nói bình thường.

Nghệ Phong cười cười, không có phản ứng với hai huynh đệ Áo Hòa, mà chuyển ánh mắt đến chiến trường. Tuy Thúy Thanh Ma Xà cường đại, thế nhưng Cát đại thúc và Tình Nhi cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi. Biết nhược điểm của Thúy Thanh Ma Xà, coi như có lực liều mạng.

Cát đại thúc quơ trọng kiếm, tỏa ra đạo đạo quang mang đỏ rực, thế tiến công mỗi lần đều trực chỉ vào mắt của Thúy Thanh Ma Xà. Thế nhưng, mỗi lần đều bị nó dùng cái đuôi to lớn cản trở.

Mà Tình Nhi lánh ở một bên, vẫn chậm chạp không hề động thủ, vẫn chăm chú nhìn vào trận đánh nhau này.

- A...

Cát đại thúc bỗng nhiên hô to một tiếng, trọng kiếm trên tay mạnh bắn hồng quang chói mắt. Trên trọng kiếm, quang mang hình thành một độ cong tạo thành hình một cây liềm đao, mơ hồ có thể cảm giác được sự sắc bén trong đó.

- Vũ kỹ Nguyệt giai cấp thấp Liềm Trảm!

Cát đại thúc mạnh mẽ hét lớn một câu, trọng kiếm trên tay nhanh như mũi tên nhọn, hướng về Thúy Thanh Ma Xà, hung hăng bỏ tới. Lực đạo cường đại, trong hư không lướt qua một đạo vệt sáng có độ cong như bán nguyệt, áp bách không khí hình thành một đạo gió lốc. Thậm chí có thể nghe được âm thanh ba ba do sóng nhiệt trên thân kiếm quay vòng.

Một kiếm với khí thế lăng thiên, làm cho Thúy Thanh Ma Xà phải chạy nhanh một đoạn lui về sau. Thân thể mạnh mẽ quật cát đá trên mặt đất bay tán loạn.

Thế nhưng, Cát đại thúc cũng không cho nó cơ hội tránh né. Động tác trên chân không chút chậm trễ, rất nhanh liền đuổi theo. Thúy Thanh Ma Xà muốn

tránh cũng không được, rống lớn một tiếng, hai con mắt hung tàn càng lộ vẻ luống cuống. Cái đuôi lắc lư kia lập tức ngưng tụ năng lượng màu trắng, hàn khí trong đó dĩ nhiên để trên thân nó kết thành một tầng sương mỏng.

- Súc sinh, đi chết đi..

Cát đại thúc hét lớn một tiếng, dưới chân mạnh mẽ lao tới, muốn lướt qua đuôi Thúy Thanh Ma Xà chém thẳng vào đầu nó. Thế nhưng ngay lúc hấn sắp vượt qua, cái đuôi của Thúy Thanh Ma Xà lại quét tới.

- Tinh Nhi..

Cát đại thúc đột nhiên kêu to về phía Tinh Nhi, trọng kiếm trên tay không chút lưu tình, mạnh mẽ chém vào đuôi của Thúy Thanh Ma Xà.

Tinh Nhi thấy thế, trong lòng tỉnh ngộ, vung tay lên, phân thân bên cạnh nhanh chóng chạy về phía Thúy Thanh Ma Xà. Tốc độ và độ chuẩn xác của phân thân, không chút thua kém bản thể. Giống như đó chính là bản thân Tinh Nhi, khiến Nghệ Phong nhìn cảm thấy rất thần kỳ.

- Bình..

Trọng kiếm và Thúy Thanh Ma Xà va chạm với nhau, năng lượng nóng lạnh. Để không khí bốn phía xao động kịch liệt, hình thành từng đạo con lốc. Nóng lạnh không ngừng thay đổi, để không khí trung tâm vang lên từng tiếng cách cách.

- Ngao...

Thúy Thanh Ma Xà đau nhức kêu lên, trên cái đuôi thật lớn bị Cát đại thúc mạnh mẽ chém ra mấy cái lỗ hồng khiến cho máu đỏ giống như nước không ngừng tuôn ra. Làm cho toàn bộ mặt đất nhiễm một màu huyết hồng. Thúy Thanh Ma Xà cũng bởi vì chịu không được đau đớn như vậy, thân thể không ngừng lảo đảo, để loạn thạch bốn phía bay tán loạn, khiến Cát đại thúc cũng phải sử dụng kiếm né tránh.

Mà lúc này phân thân của Tinh Nhi lại cầm kiếm trong tay, hung hăng đâm vào bụng dưới của Thúy Thanh Ma Xà. Thế nhưng, dù sao Thúy Thanh Ma Xà cũng là một tứ giai ma thú. Đối với cảm giác nguy hiểm có bản năng nhận biết mạnh đến mức đáng sợ, thậm chí nó còn không thấy rõ người, cái đuôi đang chảy đầy máu kia đã quét về phía Tinh Nhi.

Từng đạo máu, cũng bởi vì Thúy Thanh Ma Xà quấy đuôi quá mạnh, trong nháy mắt giống như là một trận mưa máu, bắn ra khắp bốn phía, để hai huynh đệ Áo Họa không thể không né tránh.

- Bình..

Không hề lo lắng, phân thân của Tinh Nhi liền bị cái đuôi hung hăng quét tới, trong nháy mắt liền bị bay ra ngoài, nện xuống mặt đất, bụi bay mù mịt.

Lúc này mặt Tinh Nhi cũng trắng bệch lại, tuy chỉ là phân thân, thế nhưng trong đó cũng có linh hồn và hồn lực của mình. Một kích vừa rồi, để linh hồn mình cũng có chút chấn động.

Tinh Nhi hít sâu một hơi, nỗ lực ổn định lại nguyên hồn và hồn lực trong phân thân. Lúc này mới hơi có điểm huyết sắc.

Nghệ Phong thấy thế, trong lòng cảm thán nói: thuật phân thân quá mạnh mẽ, một kích mạnh mẽ như thế, nhưng lại không khiến bản thể có một điểm thương tổn. Nếu như là người khác, không chết cũng muốn mất nửa cái mạng.

Thúy Thanh Ma Xà nhìn máu của mình không ngừng chảy ra, nó có chút mất đi lý trí, hung bạo dùng cái đuôi đang thụ thương kia quét tới Cát đại thúc. Thực vật và đá vụn bốn phía bị nó quét bay, lao đi bốn phía. Bộ dạng không muốn sống, hiển nhiên là đã tức giận tới cực điểm không còn lý trí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 99: SỰ MẠNH MẼ CỦA ĐỘC THUẬT.

Lực lượng vốn kém một bậc so với Thúy Thanh Ma Xà, nào có thể là đối thủ của Thúy Thanh Ma Xà đã phát cuồng. Hấn không những vùng kiếm chống đỡ, bước chân không ngừng lùi lại. Nếu không nhờ công hiệu của Hồi Khí Tán, sợ là sớm đã bị trọng thương.

Nghệ Phong nhìn thấy một màn này, đáy lòng hơi có chút may mắn, may là mình đã tăng thêm được liệu cho Hồi Khí Tán, nếu không với thể tấn công liên miên không dứt này, đủ để cho Cát đại thúc chết vì mệt rồi. Mà vô hoa quả lại vừa vặn có hiệu quả nâng cao tinh thần.

Tinh Nhi thấy Cát đại thúc không những lùi về sau, nàng không chế thân pháp, lần thứ hai chuẩn bị lao tới. Nhưng lại phát hiện, cánh tay của mình bị một đôi bàn tay rộng lớn cầm lấy.

Tinh Nhi cả kinh, vừa định quay đầu nhìn là ai, lại nghe bên tai truyền đến một câu nói:

- Chờ một chút, nàng cầm lấy vật này, trực tiếp đâm vào trong cơ thể con rắn đó là được.

Tinh Nhi ngạc nhiên nhìn cây châm nhỏ tinh xảo trong tay Nghệ Phong không khỏi có chút nghi hoặc, cây châm nhỏ này có tác dụng gì.

- Ha ha, là một y sư tài giỏi. Phổi chế thuốc gây tê rất đơn giản. Nàng đâm vật này vào trong cơ thể nó, nó rất nhanh sẽ bị tê liệt.

Nghệ Phong giải thích, đương nhiên hắn sẽ không nói đây là một cây độc châm. Dược hiệu không mạnh, thế nhưng đối phó Thúy Thanh Ma Xà vậy là đủ rồi. Độc sư, phiên đại lục này là một tồn tại tà ác, Nghệ Phong cũng không có dũng khí nói ra.

Tuy Tinh Nhi rất nghi hoặc, cây ngân châm nhỏ bé này có thể gây tê con quái vật to lớn kia sao. Thế nhưng, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng nàng mệnh lệnh cho phân thân này tiếp nhận độc châm. Bỗng nhiên nàng phát hiện cánh tay mềm mại của nàng vẫn còn bị người ta nắm chặt, trên mặt lập tức dâng lên một đạo đỏ ửng.

- Buông tay!

Tinh Nhi liếc mắt giận dữ nói.

- A! Sai lầm sai lầm.

Nghệ Phong vội vàng buông tay, bất quá, trước lúc buông ma xui quy khiến hắn nhéo tay nàng một cái.

Mặt Tinh Nhi lập tức đỏ bừng, trong lòng xấu hổ buồn bực vạn phần. Trùng mắt oán hận nhìn Nghệ Phong, chỉ là sự điên cuồng của Thúy Thanh Ma Xà, để nàng không có thời gian chém chết Nghệ Phong. Mệnh lệnh cho phân thân, liền xông về phía Thúy Thanh Ma Xà.

Cát đại thúc thấy Tinh Nhi đến, ánh mắt phát lạnh. Trọng kiếm trên tay không ngừng huy động, hung hăng đập về Thúy Thanh Ma Xà. Lực va chạm mạnh mẽ, để không khí bốn phía vang lên từng đợt trầm muộn. Vô số khí kinh cũng tràn khắp bốn phía.

Tinh Nhi thấy thế, thân ảnh bạo động. Nắm bắt ngân châm trong tay, hung hăng đâm về phía Thúy Thanh Ma Xà.

Lân da của Thúy Thanh Ma Xà không hổ là lân giáp tứ giai, dưới sự bảo vệ của năng lượng. Ngân châm trong tay Tinh Nhi dĩ nhiên không cách nào đâm vào. Điều này khiến Tinh Nhi hoảng hốt, thân ảnh gấp rút lui ra ngoài.

Cát đại thúc thấy thế, hào quang mang trên thân kiếm đại trượng, quát to:

- Tinh Nhi, đánh vào bụng nó, nơi đó mới là địa phương mềm nhất.

Vừa dứt lời, Liêm Trảm liền hình thành ánh đao giống như ánh trăng lưỡi liềm, lướt qua hư không. Mang theo tiếng xé gió, hung hăng bổ tới Thúy Thanh Ma Xà.

Nghệ Phong nhìn một kiếm khí thể kinh người kia, nhin không được cảm thán. Cát đại thúc có thể luyện vũ kỹ Nguyệt giai đến loại trình độ này, đúng là rất giỏi. Nếu như Cát đại thúc có được vũ kỹ Nhật giai, hơn nữa luyện đến trình độ này. Sợ là hắn một mình một người cũng có thể đối phó được đầu Thúy Thanh Ma Xà.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong không khỏi lắc đầu. Đáy lòng có chút tự giễu cười cười: trên đời này có bao nhiêu người có thể sở hữu loại công pháp cao cấp như công pháp Nhật giai? Đây chỉ là một số ít người mới có thể nắm giữ.

Thúy Thanh Ma Xà ăn xong một lần thiệt thòi, đương nhiên sẽ không trực tiếp chống lại Cát đại thúc. Thân ảnh của nó xuy một tiếng đã lui về phía sau mấy thước, cái đuôi cuộn lấy trọng kiếm của Cát đại thúc, hung hăng quét tới sau lưng hắn.

Cát đại thúc thấy thế, trong lòng hoảng hốt, phải nhanh chóng thay đổi thế kiếm. Kiếm quang bảo vệ trên dưới cơ thể, chỉ là, biến cố đột nhiên tới này, khiến khí thế của Liêm Trảm biến mất không còn một mảnh.

Nghệ Phong nhìn thấy tình huống này, không khỏi thờ dài một hơi. Không thể không nói, trí lực của Thúy Thanh Ma Xà rất tốt. Thảo nào thân chỉ là một tứ giai ma thú, lại làm cho nhiều người kiêng kỵ như vậy.

- Bình...

Cái đuôi loang lổ máu kia, hung hăng nện lên trọng kiếm. Cát đại thúc bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, ở trên hư không lướt qua một đạo vết tích, hung hăng đập trên mặt đất, một tiếng khó chịu đau nhức vang lên, bám theo một tầng bụi.

- Cát đại thúc...

Ngay lúc hai huynh đệ Áo Họa kêu lên kinh hãi thì đồng thời Tinh Nhi đã tiếp cận được với bụng của Thúy Thanh Ma Xà. Đầu khí trên tay mạnh mẽ bắn ra, rót vào ngân châm, hung hăng đâm vào bụng Thúy Thanh Ma Xà, một tiếng xuy liên chui vào trong cơ thể nó.

- Ngao...

Một tiếng rống đau nhức, đuôi của Thúy Thanh Ma Xà nhanh chóng đập về phía nhân loại nhỏ bé ở dưới thân. Tinh Nhi muốn tránh cũng không được, bị trúng một kích tràn đầy hung bạo này, phần thân của Tinh Nhi Trong nháy mắt tiêu tán. Tinh Nhi cũng kêu một tiếng rồi ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng âm ảm. Hiện nhiên, phần thân bị kích tán cũng vô cùng tổn hại đến bản tồn.

Tinh Nhi tê liệt nằm trên mặt đất, nhìn Thúy Thanh Ma Xà không những kêu ngao. Đáy lòng âm thầm cầu khẩn: Nghệ Phong, hi vọng ngươi sẽ không gạt ta. Cây ngân châm nhỏ bé này thật sự có thể làm tê liệt Thúy Thanh Ma Xà sao?

Nghệ Phong nhìn Thúy Thanh Ma Xà quần quai không ngừng trên mặt đất, khoe miệng hiện lên một tia cười nhạt: đây đương nhiên không phải là ngân châm gây tê, mà là độc dược. Tuy được lực không kinh khủng lắm. Thế nhưng, độc tố như vậy tiến vào trong cơ thể sẽ từng chút gây tê các cơ quan trong cơ thể. Sau đó sẽ là ăn mòn. Nếu như là nhân loại, còn có thể bức ra độc tố. Thế nhưng đối với Thúy Thanh Ma Xà mà nói, nó chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Trong lúc mọi người đang cầu nguyện, Thúy Thanh Ma Xà không những quần quai, thân thể to lớn cường đại, khiến cây cối xung quanh bị phá hủy không còn một mảnh. Không khí tràn ngập bụi bặm. Rõ ràng là Thúy Thanh Ma Xà đang thừa nhận thống khổ cực đại.

Dưới sự cầu khẩn và cái nhìn chăm chú của Áo Họa, Thúy Thanh Ma Xà cũng không gầy dựa bao lâu, rất nhanh nó liền chậm lại. Hơi thở cũng dần suy yếu, thẳng đến khi nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích được, cái lưỡi kinh khủng kia cũng thu trở về, trong mắt nó tràn đầy vẻ suy yếu và không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 100: CHỮA TRỊ.

Mọi người nhìn thấy một màn này, cả đám liếc mắt nhìn nhau. Không khỏi chuyển ánh mắt về phía Nghệ Phong: cây ngân châm nhỏ của tiểu tử này có uy lực lớn đến như vậy sao?

Nghệ Phong không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từ trong Nạp Linh Giới lấy ra một bình nhỏ. Đi tới chỗ Thúy Thanh Ma Xà, tại giữa ánh mắt hiếu kỳ của đám người Áo Họa, ngồi chồm hồm xuống, mở ra miệng của Ma Xà. cầm cái chai đặt ở răng nanh của nó, hơi vận chuyển đầu khí. Rất nhanh, liền có vài giọt dịch thể màu đen chảy vào trong chai. Lúc này Nghệ Phong mới thỏa mãn thu hồi cái chai, cẩn thận đóng lại miệng chai, lúc này mới thở dài một hơi. Nọc độc của Thúy Thanh Ma Xà, không phải là đồ chơi.

Đám người Áo Họa con người giương thật to, nhìn Nghệ Phong có chút không thể tin được. Tiểu tử này cũng quá lớn mật đi, sờ đến miệng rắn không sợ nó tấp cho một miếng sao? Bất quá, bọn họ thấy Thúy Thanh Ma Xà tê liệt nằm co quắp trên mặt đất chỉ trong một thời gian ngắn. Song song với chấn động, cũng bắt đầu hoài nghi với lời đồn đại là chức trưởng Y sư không có lực sát thương.

- Ha ha, các ngươi còn lo lắng làm gì? Còn không nhanh làm thịt con súc sinh kia. Tiếp đó nhìn xem nó có ma tinh hay không.

Nghệ Phong quay người nói với hai huynh đệ Áo Họa đang đại ra.

Lúc này huynh đệ Áo Họa mới bừng tỉnh, xách theo trọng kiếm hưng phấn chạy tới xác của Thúy Thanh Ma Xà. Đáy lòng vẫn âm thầm cầu khẩn, hi vọng trong cơ thể Ma Xà này có ma tinh. Dù sao, không phải ma thú nào cũng có ma tinh. Nếu như là không có, nhiệm vụ lần này của bọn họ tuyên bố thất bại.

Vây của Thúy Thanh Ma Xà rắn chắc vô cùng, dù cho bọn người Áo Họa tùy ý chém giết, thì cũng phải mất một khoảng thời gian.

- Cát đại thúc, có ma tinh.

Áo Họa hưng phấn hết lớn. Ngược lại, hai người Nghệ Phong và Cát đại thúc không có vẻ vui mừng gì, hai người đã sớm biết là sẽ có ma tinh. Bằng không, con Thúy Thanh Ma Xà này sẽ không mạnh mẽ như vậy. Ma thú có ma tinh, so với cùng loài không có ma tinh thì mạnh hơn một chút.

Nghệ Phong không để ý đến hai người Áo Hỏa, đi tới trước mặt Tinh Nhi, ôm chặt nàng vào trong lòng nhẹ nhàng hỏi:

- Tinh Nhi, nàng không sao chứ?

Tinh Nhi cảm giác được từng đợt hơi nóng truyền đến người mình, sắc mặt không tự chủ được đỏ bừng lên.

Nghệ Phong thấy thế, không khỏi nhẹ nhõm cười. Tiểu nha đầu này cứ nhiên lại xấu hổ, chỉ là vừa nghĩ như vậy, cảm giác được thân thể ôn nhuận trong lòng. Thậm chí trước người mình còn đặt hai luồng mềm mại. Tâm hồn hân nhện không được rung động.

- Cảm thú a, cảm thú a! Vì sao có thể đối với một tiểu nữ sinh mới mười sáu tuổi có loại suy nghĩ này.

Đáy lòng Nghệ Phong càng nghĩ như vậy, hân càng cảm giác được nhiệt độ cơ thể mình tăng nhanh, đến cuối cùng, hân không khỏi cảm thán mình thật là một cảm thú.

Tinh Nhi cảm giác được ở ngực mình rõ ràng bị người có ý hay vô ý đụng vào, tuy rằng biết Nghệ Phong không phải là có ý, thế nhưng cũng đủ để nàng xấu hổ vô cùng, về mặt nàng đỏ ửng nói:

- Buông.

Nghệ Phong mỉm cười, ổn định lại tâm tình. Mấy căn gân châm đã xuất hiện nơi tay, nhẹ nhàng cắm vào đỉnh đầu Tinh Nhi, nói với nàng:

- Nàng dùng một chút Hồi Khí Tán sẽ tốt hơn nhiều, ta đi xem Cát đại thúc.

Nói xong liền cẩn thận đặt nàng trên mặt đất.

Tinh Nhi cảm giác trong đầu mình chảy tới một dòng nước ấm. Làm dịu đầu óc chính mình, đầu óc vừa mới nặng nề, nhanh chóng thanh tỉnh vài phần. Nàng nghe Lôi uống Hồi Khí Tán, sắc mặt vừa mới trắng bệch, cũng chậm rãi khôi phục lại huyết sắc.

Tinh Nhi thở dài một hơi, liếc mắt nhìn Nghệ Phong đang đi tới chỗ Cát đại thúc, đáy lòng xấu hổ cùng buồn bực vô cùng, nhưng không thể không thừa nhận. Y thuật của người này xác thực có thủ đoạn.

Nghệ Phong quan sát Cát đại thúc, bề ngoài nhìn như chật vật, nhưng trên mặt vẫn đầy đủ huyết khí. Chứng tỏ thương thế của Cát đại thúc cũng không nghiêm trọng, việc này cũng để hân không khỏi thở dài một hơi. Dù sao mình cũng có năng lực giúp đỡ, nhưng lại không ra tay. Nếu như Cát đại thúc bị thương nặng, mình ít nhiều cũng sẽ tự dẫn vật.

Nghệ Phong tại huyết Thái Dương của Cát đại thúc xoa nhẹ vài cái, mấy căn kim châm trong chớp mắt liền đâm vào ngực Cát đại thúc. Nghệ Phong từ Nạp Linh Giới lấy ra một cái bình nhỏ, nhỏ một chút dịch thể vào kim châm. Dịch thể liền theo kim châm nhanh chóng tiến vào trong cơ thể Cát đại thúc.

- Phụt...

Lại lần nữa phun ra một ngụm máu, một dòng máu từ khoe miệng Cát đại thúc chảy ra. Để đám người Áo Hỏa không khỏi kinh hãi, không khỏi vội chạy tới, quát to lên:

- Nghệ Phong, ngươi làm gì?

Nghệ Phong bất đắc dĩ nhún nhún vai, đối với Cát đại thúc nói:

- Khá hơn chút nào không?

Cát đại thúc cảm giác được khí huyết quay cuồng trong cơ thể dĩ nhiên từng chút từng chút yên tĩnh lại, hân không khỏi cảm thấy thần kì, nhưng nhìn thấy hai huynh đệ Áo Hỏa đang hùng hổ xông tới, hân giải thích nói:

- Đừng làm loạn, Nghệ Phong đang thanh trừ máu bầm trong người ta.

Áo Hỏa Nghe được lời giải thích của Cát đại thúc, sắc mặt đỏ hồng, nhìn tới Nghệ Phong xin lỗi.

- Xin lỗi, ta cho rằng...

Nghệ Phong cười phát tay, đối với một người vì lo lắng cho người thân mà loạn tính, hân không nổi được cơn tức giận, ngược lại cực kì thích.

- Một kích của Thúy Thanh Ma Xà nhìn như bá đạo, thế nhưng may là ta đã dùng trọng kiếm đỡ lấy, nên cũng không thụ thương quá lớn.

Cát đại thúc nhìn về mặt đám người Tinh Nhi ai cũng lo lắng nên an ủi.

Lúc này đám người Áo Hỏa mới thở dài một hơi, nhìn ma tinh trong tay, lập tức lại hưng phấn nói:

- Cát đại thúc, vận khí của chúng ta không tồi a.

Nghệ Phong cười cười, vung tay lấy ra kim châm. Khê đâm vào trước ngực của Cát đại thúc. Cát đại thúc cảm thấy đầu khí tàn dư trong cơ thể đang sinh sôi không ngừng, cố gắng điều tức huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể. Từng đạo máu bầm cũng bị đẩy ra bên ngoài cơ thể.

Ngay lúc Cát đại thúc cảm thấy khoan khoái, lại bỗng nhiên cảm giác được trong cơ thể dâng lên một dòng nước ấm, chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể. Để chịu đến mức làm cho Cát đại thúc nhận không được rên khẽ.

- Phụt...

Cùng với đạo máu bầm cuối cùng được phun ra, Nghệ Phong cũng đình chỉ động tác trên tay, mỉm cười nhìn Cát đại thúc nói:

- Hiện tại cảm giác khá hơn chưa?

Nhìn thiếu niên mỉm cười tự nhiên trước mắt, để trong lòng Cát đại thúc hoảng hốt. Hắn nhìn chăm chăm vào Nghệ Phong hỏi:

- Người không chỉ là một y sư tam giai phải không?

Y sư tam giai, sao có thể có thủ pháp thành thạo như vậy. Với lại chữa một vết thương không nhẹ như thế này, dĩ nhiên sắc mặt không đổi khí không suyễn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 101: PHIỀN PHỨC KHÔNG NGỪNG.

- Ha ha, còn đi được không!

Nghệ Phong cũng không trực diện trả lời, không kéo dài chủ đề này.

Tĩnh Nhi thấy bộ dạng ngậm thừa nhận của Nghệ Phong, nàng kinh ngạc nhìn hắn: bại hoại này mới bao nhiêu tuổi a, lẽ nào hắn thực sự là một y sư tứ giai sao? Nếu là như vậy, kia chẳng phải nói hắn tương lai có thể trở thành một y sư cao cấp được vạn người kính ngưỡng.

Ngược lại là Cát đại thúc nhìn Nghệ Phong như có điều nhận ra, hắn nhìn Nghệ Phong nói:

- Người hắn không là thật tâm gia nhập đoàn dong binh của chúng ta?

Nghệ Phong thấy tâm tư của mình bị xem thấu, hắn cũng không có che giấu, xấu hổ cười nói:

- Ta nghĩ đi qua hạp cốc này. Thế nhưng, hạp cốc này quá mức nguy hiểm, nên phải tìm một người quen thuộc dẫn đường, miễn cho đụng phải phiền phức không cần thiết.

Nghe Nghệ Phong giải thích, Cát đại thúc mới thở dài một hơi. Hắn thẳng thắn cười nói:

- Nếu như người đến phòng khách dong binh tuyên bố nhiệm vụ, sợ là sẽ có rất nhiều người tiếp nhiệm vụ này. Sao người lại hao phí nhiều tâm cơ như vậy?

Sau khi Nghệ Phong nghe xong liền sững sờ, lập tức hung hăng vỗ một cái thật mạnh vào đầu mình, sau đó hét lớn:

- Ai nha, vì sao ta lại ngu như vậy? Một đời anh minh của bản thiếu a! Sẽ phạm phải một sai lầm thiếu não như vậy.

Tĩnh Nhi nghe được, liền nở nụ cười, khinh thường sáng giọng nói:

- Người vốn là thiếu não a.

Nghệ Phong hung hăng liếc mắt trừng Tĩnh Nhi: nàng không chỉ dám gọi mặt trắng nhỏ, còn dám nói trí áp Không Minh ta thiếu não. Bản thiếu sẽ hung hăng đánh vào cái mõng nhỏ của nàng.

Nghĩ vậy, Nghệ Phong không đành lòng liếc mắt nhìn vào chỗ mềm mại tròn trịa đang bị bao bọc kia vẻ mặt cười rất dâm dăng.

Tĩnh Nhi cảm giác cả người lạnh run, nằng theo nhãn thần của Nghệ Phong nhìn lại, mặt liền đỏ bừng, nằng hung hăng liếc mắt trừng Nghệ Phong, hung bạo mắng:

- Đồ vô lại!

- Ha ha...

Bộ dạng xấu hổ buồn bực của Tĩnh Nhi, không khí không có một chút lực sát thương. Ngược lại về e thẹn không gì sánh được, để Nghệ Phong cảm thấy vui vẻ.

- Kỳ thực trêu đùa tiểu cô nương cũng là một thú vui.

Nghệ Phong không khỏi nhỏ giọng nói thầm một câu.

Những lời này, lập tức khiến Tĩnh Nhi phát điên, nằng nhìn Nghệ Phong rất xem thường:

- Ta là tiểu cô nương, lẽ nào ngươi rất lớn sao?

Tĩnh Nhi rất ghét người khác nói nằng là tiểu cô nương.

Nghệ Phong ngạc nhiên, lập tức mới nghĩ đến. Chính mình cũng không lớn hơn bao nhiêu so với Tĩnh Nhi. Còn có một tháng nữa mới đủ mười tám tuổi. Chẳng qua là, hai thế làm người để mình quên mất tuổi thật của mình. Hơn nữa, Nghệ Phong đã trải qua đủ loại đau khổ, cũng không phải một thiếu niên ngây ngô có thể so sánh được.

Cát đại thúc nhìn hai người đầu võ mồm, khóe miệng mỉm cười. Ai mà không có tuổi trẻ.

- Được rồi, Nghệ Phong. Dù sao ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, mang ngươi đi qua hạp cốc này. Kỳ thực hạp cốc này cũng không phải rất nguy hiểm. Một ít dong binh có kinh nghiệm đều có thể tránh né ma thú, trực tiếp đi xuyên qua chỉ là, đối với các ngươi thì có vẻ rất nguy hiểm.

Cát đại thúc giải thích nói.

Nghệ Phong gật đầu, hẩn tự nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó. Bằng không cũng sẽ không tìm người dẫn đường.

- Vậy thì cảm ơn Cát đại thúc.

- Ha ha, ngươi cũng không cần cảm tạ ta. Cứ nghĩ là ta đang trả thù lao cho ngươi đi. Nếu không có ngươi, chúng ta cũng không đối phó được Thúi Thanh Ma Xà.

Quả thực, con Thúi Thanh Ma Xà này so với trong dự liệu của hẩn còn lợi hại hơn. Không có Hồi Khí tán của Nghệ Phong, hẩn kiên trì không được bao lâu. Không có ngân châm của Nghệ Phong, càng không có khả năng thu được ma tinh của Thúi Thanh Ma Xà.

- Cát đại thúc, tạ ơn hẩn làm cái gì. Không phải chúng ta còn bảo vệ hẩn sao?

Hiển nhiên Tĩnh Nhi rất oán hận Nghệ Phong, bữu môi bất mãn nói.

- Đi thôi!

Cát đại thúc cười ha ha, nói với Nghệ Phong.

Ngay lúc Nghệ Phong gật đầu đồng ý, đồng thời một câu nói với thanh âm rất rõ vang lên.

- Đi? Các ngươi còn muốn chạy đi đâu?

Cát đại thúc nghe thấy một câu này, ánh mắt nhanh chóng cau lại, người cũng nhanh chóng đứng thẳng lên, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía đối phương, hừ một tiếng nói:

- Tạp Lạp Đạt, ngươi muốn làm gì?

- Làm gì? Không làm gì a? Ngươi đưa ma tinh trong tay, cùng với lân da của Thúi Thanh Ma Xà vừa mới lột xuống đưa cho ta. Lại cung kính kêu một tiếng gia gia. Ta sẽ để ngươi đi.

Lúc thanh âm rõ ràng nói xong, liền phá lên cười ha ha. Ánh mắt Nghệ Phong hơi sửng sốt. Quay đầu nhìn về phía mới phát ra âm thanh, chỉ thấy một người nam tử có bộ râu quai nón dài đứng ở đối diện. Trông mắt thật nhỏ, thoáng hiện lên vẻ hung tàn. Sau đó là mấy người dong binh theo sau, cả đám đang vuốt vuốt trống kiểm trong tay. Hầu như chỉ cần râu quai nón ra lệnh là sẽ lập tức chém người.

- Thế nào? Điều kiện này của ta rất ưu đãi đúng không?

Cát đại thúc thiếu chút nữa chửi một câu mẹ nó, ma tính của Thủy Thanh Ma Xà trước không nói, chính là lần da lần trước cũng bán được một trăm kim tệ. Hắn lại dám há mồm liền muốn nuốt hết, vì sao ngươi không đi chết a?

- Ngươi đừng khinh người quá đáng!

Cát đại thúc nhìn chăm chăm vào Táp Lạp Đạt, nghiêng răng nói.

- Ha ha, khinh người quá đáng? Cát tam đội trưởng, ngươi sẽ không thật sự quên đi. Khinh người quá đáng là tác phong trước sau như một của ta. Khụ, xem ra ta còn phải dạy ngươi, miễn cho ngươi lúc nào cũng đoán trí như vậy.

Táp Lạp Đạt chẳng hề để ý nói, trong giọng nói tràn đầy sự xem thường.

Cát đại thúc Nghe được ba chữ ‘tam đội trưởng’, hân quang trong mắt càng thịnh. Ba chữ này, đâm thẳng vào lòng hắn, làm cho thân thể hắn rung lên. Đã từng, chính mình là tam đội trưởng của Tàn Huyết dong binh đoàn, thế nhưng, lại bị Táp Lạp Đạt dùng thủ đoạn dê tiện chiếm được, lại càng đuổi mình ra khỏi Dong binh đoàn. Cát đại thúc rơi vào đường cùng, bắt đắ dĩ phải lẫn lộn tại hạp cốc này, cùng đám người Tinh Nhi kiếm ăn tại hạp cốc này.

- Ha ha, vì sao? Nổi giận? Chắc chắn, đáng tiếc a. Một tam đội trưởng cao cao tại thượng, cư nhiên lưu lạc thành một tiểu dong binh.

Khẩu khí của Táp Lạp Đạt tràn đầy tiếu nuối.

Dáng dấp như vậy, càng làm cho Cát đại thúc giống như là bị cắt đuôi, hắn chỉ vào Táp Lạp Đạt mắng:

- Táp Lạp Đạt, năm đó nếu ngươi không sử dụng thủ đoạn dê tiện thì vị trí tam đội trưởng này cũng sẽ không đến phiên ngươi.

- Ha ha, Cát tam đội trưởng, ngươi sẽ không vì tuổi tác hơi cao chút, đầu cũng bị cháy hòng luôn. Ngươi chưa nghe nói qua là thắng làm vua, thua làm giặc sao? Ta dê tiện thì làm sao, cuối cùng ta vẫn thắng?

Táp Lạp Đạt không chút nào cho là đúng, rất xem thường nhìn Cát đại thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 102: TA ĐẾN ĐÂY.

Nghệ Phong đứng ở bên cạnh nghe như vậy, hắn khẽ cười cười. Tuy không thích Táp Lạp Đạt, thế nhưng hắn lại sâu sắc chấp nhận những lời này: thắng làm vua, thua làm giặc, quyền nói chuyện luôn nằm trong tay người thắng.

- Ngươi...

Cát đại thúc tức giận đến nỗi không thở được, nổi giận dùng ngón chỉ vào Táp Lạp Đạt, sắc mặt đỏ lên.

- Ha ha? Thế nào? Muốn đánh nhau sao? Được, ngươi khiêu chiến ta nhiều như vậy nhưng ta chưa từng tiếp nhận, ngày hôm nay ta liền sẽ chấp nhận một lần vậy.

Táp Lạp Đạt rõ ràng là một người cực kì không biết xấu hổ, phong thái như vậy để Nghệ Phong cũng phải âm thầm hâm mộ. Hiển nhiên Táp Lạp Đạt đã nhìn ra, Cát đại thúc hiện tại đã bị thương, thực lực không còn lại bao nhiêu.

Nghệ Phong thấy Cát đại thúc tức giận sắp bùng nổ liền nhận lời khiêu chiến này, hắn nhanh nhay tiến lên hai bước, đỡ lấy Cát đại thúc vội la lên:

- Ha ha, Cát đại thúc, đừng nóng giận. Việc gì phải cùng súc sinh tranh cãi.

Ánh mắt Táp Lạp Đạt hiện lên một đạo hàn quang, thế nhưng lập tức liền nhịn xuống, hắn nhìn Cát đại thúc cười nói:

- Cát tam đội trưởng, hiện tại ngươi cùng một đám tiểu hài tử kém cỏi này lẫn lộn sao?

Nói xong, hắn liền bắt đầu quan sát mấy người Nghệ Phong. Chính là, khi ánh mắt hắn di chuyển đến Tinh Nhi thì liền dừng lại. Ánh mắt tỏa ra quang

mang nóng bỏng nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt hưng hực mang theo tính xâm lược, làm cho Tinh Nhi không khỏi nhũn mảy, so sánh Nghệ Phong với Tập Lạp Đạt, Tinh Nhi cảm thấy Nghệ Phong đúng là thánh nhân.

Tập Lạp Đạt cảm giác trong lòng mình đang nổi lên một đoàn tà hỏa, nữ nhân đẹp như vậy cũng có thể gặp được tại hạp cốc này. Đôi môi đỏ kiêu diễm đang nhẹ nhàng cắn, da thịt trắng ngần mềm mại như tuyết giống như có thể vắt ra nước vậy, vẻ mặt e thẹn. Khiến cho Tinh Nhi càng phát ra vẻ đẹp động lòng người. Tập Lạp Đạt càng nhìn nước bọt càng tiết ra. Tuy thiếu nữ trước mặt còn ngây ngô. thế nhưng hắn ưa thích thiếu nữ ngây ngô.

Tinh Nhi chịu không được ánh mắt dâm uế kia, đang chuẩn bị rút kiếm thì lại phát hiện một thân thể không cao lớn, nhưng lại mang đến cho nàng cảm giác an toàn. Giờ khắc này nàng mới cảm thấy, nguyên lai bại hoại này cũng không đáng ghét như vậy.

- Vị đại thúc cảm thú này, ngươi chắc nhìn đủ rồi nhỉ. Nhìn đủ rồi thì mau rút đi.

Nghệ Phong thân nhiên nói trong giọng nói không nghe ra chút ba động nào.

Tập Lạp Đạt thấy tầm mắt của mình bị một thiếu niên choai choai ngăn trở, lửa giận Trong nháy mắt liền xông lên, hắn quay sang Cát đại thúc cả giận nói:

- Cát Thu Sa, ngươi quyết định thế nào, để ma tinh và lân da lại, lại gọi hai tiếng gia gia. Ta sẽ bỏ qua cho ngươi.

- Nghệ Phong, chúng ta đi.

Cát đại thúc hung hăng liếc mắt trừng Tập Lạp Đạt không phản ứng lại hắn, liền chuẩn bị mang theo đám người Nghệ Phong rời đi.

Nghệ Phong cười khỏ một tiếng đi? Ngươi nhận thấy bọn họ sẽ để chúng ta đi sao?

Quả nhiên, Cát đại thúc vừa mới nói xong, mấy người phía sau Tập Lạp Đạt liền vây quanh, bọc lại đám người Nghệ Phong.

- Cát tam đội trưởng, ngươi đi cũng được. Lưu lại nữ oa nhi kia, ta cho ngươi rời khỏi. Ma tinh và lân da của Thúy Thanh Ma Xà ta đều cho các ngươi mang đi.

Tập Lạp Đạt nói xong, quay đầu nhìn về phía Tinh Nhi, tà tà cười, lại phát hiện tên tiểu tử ghê tởm kia chặn ánh mắt của mình.

- Tiểu tử, tránh ra!

Nghệ Phong còn chưa mở miệng, chợt Nghe Cát đại thúc nổi giận nói:

- Tập Lạp Đạt, ngươi chính là súc sinh, cảm thú, ngay cả một thiếu nữ cũng không buông tha.

Tập Lạp Đạt nở nụ cười, cười hết sức lạnh lẽo:

- Không phải tuổi còn nhỏ ta còn không thích, chắc chắn, tuổi còn nhỏ đã tươi ngon mọng nước như vậy, tương lai lớn lên còn không phải khuynh quốc khuynh thành sao.

Tập Lạp Đạt một câu nói, để cho đám thù hạp phía sau phá lên cười ha ha.

- Tam đội trưởng chính là ưa thích thiếu nữ, nếu như lại càng nhỏ thêm một chút thì rất tốt rồi.

- Ha ha, tiểu mỹ nhân, nàng liền đi theo tam đội trưởng đi. Công phu của tam đội trưởng rất lợi hại đó.

- Đúng vậy, nhất định sẽ làm cho nàng dục tiên dục tử.

Những lời dâm ngon ướm ngữ truyền vào tai Nghệ Phong nhìn thân thể Tinh Nhi tức giận đến không ngừng run lên, Trong mắt Nghệ Phong hiện lên một tia hàn quang.

- Cảm miệng, Tập Lạp Đạt. Ta muốn quyết đấu với ngươi.

Rốt cuộc Cát đại thúc nhìn không được, rút kiếm chỉ vào Tập Lạp Đạt cả giận nói.

- Quyết đấu tốt. Vậy quyết đấu một hồi, chờ giải quyết xong lão gia hỏa ngươi, ta chậm rãi chơi đùa tiểu mỹ nhân của ta.

Tập Lạp Đạt nhìn Cát đại thúc xem thường nói.

Cát đại thúc vừa mới chuẩn bị vận chuyển đấu khí chém tới thì lại bị một đôi tay kéo lại. Nghệ Phong bước một bước về phía trước, thân nhiên nói:

- Cát đại thúc, người bị thương. Không phải đối thủ của hắn. Để ta đến.

Nghệ Phong nói một câu để đám người Áo Hỏa ngây ngốc tại chỗ, một đám dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn Nghệ Phong: tiểu tử này sẽ không bị lừa cháy

hông đầu đi. Lê nào hần không biết trước mặt mình là một cao thủ Sur Cấp tứ giai sao?

Tạp Lạp Đạt sừng sốt, lập tức liền cười to:

- Ngươi có nghe hay không tiểu hài tử xấu xa này muốn quyết đấu với ta. Hần sẽ không là một tên ngu đi?

Tạp Lạp Đạt cùng thủ hạ cười điên cuồng, ai chẳng biết Tam đội trưởng của bọn họ là một cao thủ tại hạp cốc này. Cao thủ tại hạp cốc này, ngoại trừ thế lực của Tàn Huyết dong binh đoàn, ai không sợ thực lực của tam đội trưởng.

.

Tam đội trưởng, đã từng dùng lực lượng của bản thân đánh bại hai cao thủ Sur Cấp. Trong đó có một người giống hần là Sur cấp tam giai. Vị kia chính là Sur Cấp cao thủ a, là tồn tại để nhiều dong binh phải kính ngưỡng.

- Thế nào? Không dám sao?

Lúc này Cát đại thúc cũng phản ứng lại, hần quát lên:

- Nghệ Phong, đừng hồ đồ. Trở về nhanh.

Mặc dù Cát đại thúc khinh bỉ nhân phẩm của Tạp Lạp Đạt, nhưng cũng phải bội phục thực lực của hần. Huống hồ, sau lưng hần còn có hai thủ hạ, còn có hai Sur cấp nhất giai. Cũng dễ tiện như Tạp Lạp Đạt, tuyệt đối sẽ không một chọi một, cho dù mình ở thời kỳ toàn thịnh đều phải e ngại những người này. Huống chi là Nghệ Phong.

Nghệ Phong cười cười, quay sang Cát đại thúc cười nói:

- Cát đại thúc, lấy trạng thái hiện tại của ngươi, đối mặt bọn họ còn có hy vọng thắng lợi sao? Cứ để ta đi.

Nghệ Phong nói xong bước về phía trước vài bước, thản nhiên nói:

- Thế nào? Chẳng nhẽ các ngươi còn sợ một thiếu niên hay sao?

Áo Hóa và Tinh Nhi liếc mắt nhìn nhau, cả đám trong lòng toát ra một ý nghĩ: tiểu tử này điên rồi.

Đặc biệt là Tinh Nhi, thậm chí nàng còn muốn đi kéo Nghệ Phong trở lại, về lo lắng không gì sánh được hiển lộ trong mắt, nàng nhận định rằng, Nghệ Phong khiêu chiến chính là vì không thích cặp mắt nóng như lửa kia của Tạp Lạp Đạt Cấp tam giai a. Nhưng là cũng không phải là một Sur cấp tam giai bình thường hần trong hạp cốc này cũng coi như thượng lưu. Thế nhưng một cường giả như vậy lại có thể bị một chương bức lui.

Mọi người nhìn thân thể đơn bạc hơn nữa còn rất trẻ kia, cả đám cảm giác có chút hoảng hốt.

Tạp Lạp Đạt nhẹ nhàng xoa nhẹ bàn tay có chút tê dại của mình, trong lòng rất khiếp sợ. Nhưng lập tức liền bị cơn tức giận che lấp. Chính mình dĩ nhiên bị một thiếu niên dùng một chương bức lui, việc này nếu truyền ra bên ngoài, mình còn có mặt mũi gặp người sao?

Nhìn Tạp Lạp Đạt đối diện không có thụ tổn thương gì, đáy lòng Nghệ Phong thở dài một hơi. Tuy rằng mình đánh lên, lại không thể tạo thành tổn thương gì. Nếu không nhờ có vũ kỹ Nhật giai e rằng có hại chính là mình.

Tạp Lạp Đạt tràn đầy hung quang, để đầu khí trong cơ thể Nghệ Phong nhanh chóng vận chuyển. Hần biết, đánh lên không có hiệu quả thì sẽ có một hồi đại chiến.

- Tiểu tử, nghĩ không ra ngươi dĩ nhiên có thực lực Sur cấp. Điều này thực ngoài ý muốn của ta.

Tạp Lạp Đạt dữ tợn nói, cơ nhục trên mặt không ngừng run lên, càng lộ ra vẻ hung tàn không gì sánh được.

- Ha ha, việc này tính là gì a. Việc ngoài ý muốn của ngươi còn nhiều lắm, ta sẽ chậm rãi cho ngươi biết.

- Tuy rằng bội phục ngươi tuổi còn nhỏ có thể đạt được Sur cấp thế nhưng thì đã sao, lão tử vẫn có thể lăng trì ngươi.

Tạp Lạp Đạt dữ tợn nói, đầu khí trên tay tuôn ra mạnh mẽ, tràn đầy màu xám.

- Phải sao? Vậy ai vừa mới bị ta một chương bức lui?

Nghệ Phong nhìn Tạp Lạp Đạt châm chọc nói.

Gân xanh trên nắm tay Tạp Lạp Đạt cuồng động sắc mặt trướng lên xanh ngắt, hàm răng nghiến ken két:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Vừa dứt lời, trên nắm tay Tạp Lạp Đạt tản ra quang mang chói mắt từng đạo đầu khí tràn ra cơ thể, mang theo cuồng phong hướng về Nghệ Phong hung

hăng đánh tới. Lực lượng cường đại, tựa hồ bóp méo ánh mặt trời.

Nghệ Phong nhìn thấy một quyền này, phải thừa nhận Tập Lạp Đạt so với Lưu Phong cũng là Sư cấp tam giai rõ ràng mạnh hơn nhiều. Không hổ là đội trưởng Tàn Huyết dong binh đoàn, khí thế và kinh nghiệm không phải là một thiếu niên chỉ biết song an nhân sung sướng có thể so sánh.

Nắm tay mang theo lực lượng cường đại, đương nhiên Nghệ Phong không dám đón đỡ. Đầu ngón chân điểm nhẹ, thân ảnh nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Âm..

Trọng quyền của Tập Lạp Đạt hung hăng nện ở chỗ cũ của Nghệ Phong, lực đạo cường đại. Cát đá bay mù mịt, tiếng vang khó chịu, để mọi người kim lòng không được lưu luyến lại, uy thế như vậy, bọn họ chỉ dám mơ tưởng.

Thế nhưng, bọn họ lại thấy thân ảnh Nghệ Phong ở ngoài mấy thước, đáy lòng họ cũng kinh hãi: sao tốc độ của tiểu tử này nhanh như vậy?

- Tiểu tử, trốn! Lão tử nhìn ngươi tiếp tục trốn ở nơi nào.

Nói xong, Tập Lạp Đạt huy động quyền thế đột ngột chuyển hướng về phía Nghệ Phong, uy lực không thua một đám vừa rồi, hung hăng đánh tới.

- Trốn? Ai nói bản thiếu muốn chạy trốn. Không trốn cũng có thể đánh ngươi lật ngửa Phách Liệt quyền..

Nghệ Phong hét lớn một tiếng, đầu khí trong cơ thể mạnh mẽ bắn ra, vô số đầu khí hiện lên trên nắm tay. Tàn mát ra từng đợt âm thanh bạo liệt, không những dồn ép đầu khí chấn động không gian chung quanh có chút rung lên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 103: SỰ CƯỜNG HẦN CỦA VŨ KỸ NHẬT GIAI.

- Ha ha... Tiểu tạp chủng, có đảm lượng. Ta thích người như ngươi vậy, ta sẽ từng đao từng đao lăng trì ngươi.

Tập Lạp Đạt ngẩn người, sau đó lại phá lên cười. Đã có người muốn chết, chính mình cũng sẽ thành toàn hắn. Tuy rằng người khác luôn luôn mắng mình là hỗn đản, thế nhưng thủy chung hắn vẫn luôn cho rằng mình rất thiện lương.

- Ha ha, có đúng không? Vậy để ta nhìn ngươi có làm được hay không.

Nghệ Phong đi lên một bước, nhẹ nhàng huy động ống tay áo của mình, chẳng hề để ý nói.

- Nghệ Phong! Ngươi thực sự có thể đối phó hắn sao?

Cát đại thúc kéo Nghệ Phong, lo lắng hỏi.

Nghệ Phong cười cười:

- Thử xem sao!

- Ngươi..

Cát đại thúc suýt chút nữa bị những lời này của Nghệ Phong chọc tức chết. Việc này cũng có thể thử sao? Chẳng lẽ ngươi không biết thử một lần chính là lấy tính mạng làm cái giá phải trả sao.

Ngay lúc Cát đại thúc định quát mắng Nghệ Phong thì lại phát hiện Nghệ Phong đã gãy ra khỏi tay hắn. Quơ nắm đấm hung hăng đánh về phía Tập Lạp Đạt.

- Hỗn đản này...

Đáy lòng Cát đại thúc mắng to, vừa định quơ trọng kiếm ngăn cản Nghệ Phong, lại phát hiện tốc độ của hắn căn bản là mình không theo kịp. Hắn không khỏi há to miệng.

- Tàn Miên Chương...

Ngược lại Nghệ Phong rất hạ quyết tâm, vừa ra tay chính là vũ kỹ Nhật giai. Hắn biết, chính mình có lực liều mạng với Tạt Lạp Đạt. Chỉ là, nếu bị đoàn người này vây công. Thì tỷ lệ thắng của mình thấp đến đáng thương. Cho nên, nếu có thể làm cho Tạt Lạp Đạt khinh địch, để mình một chiêu đánh hắn bị thương nặng thì phần thắng của mình sẽ cao hơn rất nhiều.

Thế nhưng, dù sao Tạt Lạp Đạt cũng không phải là người mà Lưu Phong có thể so sánh. Ngày ngày sống dưới liềm đao cũng để cho lực nhận biết của hắn rất mạnh. Tuy rằng thoát nhìn bàn tay của Nghệ Phong mềm nhũn yếu đuối, phảng phất không có một chút lực sát thương. Thế nhưng, không gian rung động quanh nắm tay nói cho hắn biết một quyền này rất nguy hiểm.

Tạt Lạp Đạt vội vàng vận chuyển đầu khí toàn thân, dùng quả đấm gấp gấp chặn lại bàn tay mềm nhũn kia.

Quyền và chương va chạm, vô thanh vô tức. Chỉ là trong hư không quanh quyền chương và chạm, bất thành linh tỏa ra một đạo quang mang màu xám. Không khí bốn phía cũng bị áp bách, cư nhiên tại vị trí trung tâm hình thành một mảng hư không.

Tuy rằng Tạt Lạp Đạt là một Sư cấp tam giai, thế nhưng trong lúc vội vàng. Lại bị một chương của Nghệ Phong chấn cho bay ra ngoài, bước lùi liền mấy bước, trên mặt đất liền xuất hiện từng đạo vết chân vững chắc, lúc này mới ổn định được thân thể.

- Oanh...

Mọi người chỉ cảm thấy trong đầu oanh một cái, bỗng chốc, toàn trường lâm vào trong yên tĩnh. Một đám ánh mắt ngây ngốc không dám tin tưởng nhìn vào Nghệ Phong đang mỉm cười đứng vững cùng với Tạt Lạp Đạt lui mấy bước mới ổn định được thân hình.

Tinh Nhi dùng sức nháy nháy con mắt mỹ lệ của nàng, nàng cảm giác tất cả trước mắt giống như là mơ: một tên bại hoại trời gà không chột, dĩ nhiên dùng một chương có thể bức lui một cao thủ Sư cấp tam giai.

Đồng dạng nghĩ ra, còn có Cát đại thúc và đám người thủ hạ của Tạt Lạp Đạt, cả đám đều dùng sức dụi mắt: tam đội trưởng chính là một cao thủ Sư cấp tam giai a. Nhưng là cũng không phải là một Sư cấp tam giai bình thường hắn trong hạp cốc này cũng coi như thượng lưu. Thế nhưng, một cường giả như vậy lại có thể bị một chương bức lui.

Mọi người nhìn thân thể đơn bạc hơn nữa còn rất trẻ kia, cả đám cảm giác có chút hoảng hốt.

Tạt Lạp Đạt nhẹ nhàng xoa nhẹ bàn tay có chút tê dại của mình, trong lòng rất khiếp sợ. Nhưng lập tức liền bị cơn tức giận che lấp. Chính mình dĩ nhiên bị một thiếu niên dùng một chương bức lui, việc này nếu truyền ra bên ngoài, mình còn có mặt mũi gặp người sao?

Nhìn Tạt Lạp Đạt đối diện không có thụ tổn thương gì, đáy lòng Nghệ Phong thở dài một hơi. Tuy rằng mình đánh lên, lại không thể tạo thành tổn thương gì. Nếu không nhờ có vũ kỹ Nhật giai e rằng có hại chính là mình.

Tạt Lạp Đạt tràn đầy hung quang, để đầu khí trong cơ thể Nghệ Phong nhanh chóng vận chuyển. Hắn biết, đánh lên không có hiệu quả thì sẽ có một hồi đại chiến.

- Tiểu tử, nghĩ không ra ngươi dĩ nhiên có thực lực Sư cấp. Điều này thực ngoài ý muốn của ta.

Tạt Lạp Đạt dữ tợn nói, cơ nhục trên mặt không ngừng run lên, càng lộ ra vẻ hung tàn không gì sánh được.

- Ha ha, việc này tính là gì a. Việc ngoài ý muốn của ngươi còn nhiều lắm, ta sẽ chậm rãi cho ngươi biết.

- Tuy rằng bội phục ngươi tuổi còn nhỏ có thể đạt được Sư cấp thế nhưng thì đã sao, lão tử vẫn có thể lăng trì ngươi.

Tạt Lạp Đạt dữ tợn nói, đầu khí trên tay tuôn ra mạnh mẽ, tràn đầy màu xám.

- Phải sao? Vậy ai vừa mới bị ta một chương bức lui?

Nghệ Phong nhìn Tạt Lạp Đạt châm chọc nói.

Gân xanh trên nắm tay Tạt Lạp Đạt cuồng động sắc mặt trở lên xanh ngắt, hàm răng nghiến ken két:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Vừa dứt lời, trên nắm tay Tạt Lạp Đạt tản ra quang mang chói mắt từng đạo đầu khí tràn ra cơ thể. Mang theo cuồng phong hướng về Nghệ Phong hung hăng đánh tới. Lực lượng cường đại, tựa hồ bóp méo ánh mặt trời.

Nghệ Phong nhìn thấy một quyền này, phải thừa nhận Tạt Lạp Đạt so với Lưu Phong cũng là Sư cấp tam giai rõ ràng mạnh hơn nhiều. Không hổ là đội trưởng Tàn Huyết dong binh đoàn, khí thế và kinh nghiệm không phải là một thiếu niên chỉ biết sống an nhàn sung sướng có thể so sánh.

Nắm tay mang theo lực lượng cường đại, đương nhiên Nghệ Phong không dám đón đỡ. Đầu ngón chân điểm nhẹ, thân ảnh nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Âm..

Trọng quyền của Tập Lạp Đạt hung hăng nện ở chỗ cũ của Nghệ Phong, lực đạo cường đại, cát đá bay mù mịt. Tiếng vang khó chịu, để mọi người kìm lòng không được lú lờn lại, uy thế như vậy, bọn họ chỉ dám mơ tưởng.

Thế nhưng, bọn họ lại thấy thân ảnh Nghệ Phong ở ngoài mấy thước, đáy lòng họ cũng kinh hãi: sao tốc độ của tiểu tử này nhanh như vậy?

- Tiểu tử, trốn! Lão tử nhìn ngươi tiếp tục trốn ở nơi nào.

Nói xong, Tập Lạp Đạt huy động trọng thể đột ngột chuyển hướng về phía Nghệ Phong, uy lực không thua một đám vừa rồi, hung hãn đánh tới.

- Trốn? Ai nói bản thiếu muốn chạy trốn. Không trốn cũng có thể đánh ngươi lật ngửa Phách Liệt quyền...

Nghệ Phong hét lớn một tiếng, đầu khí trong cơ thể mạnh mẽ bắn ra, vô số đầu khí hiện lên trên nắm tay. Tàn mát ra từng đợt âm thanh bạo liệt, không ngừng dồn ép đầu khí, chấn động không gian chung quanh có chút rung lên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 104: TỐC ĐỘ.

Đây mới là uy thế của vũ kỹ Nhật giai Phách Liệt Quyền, khí thế bá đạo, lực đạo bởi vì đầu khí không những chồng chất lên nhau. Mạnh mẽ đề thăng không chỉ mấy lần, chỉ là tiêu hao đầu khí cực nhiều. Tuy rằng Tàn Miên Chưởng và Phách Liệt Quyền đều là vũ kỹ Nhật giai, thế nhưng nếu chỉ luận về lực công kích, Phách Liệt Quyền so với nó còn mạnh hơn một bậc.

Một quyền với khí thế cuộn cuộn này, nhất thời liền khiến con mắt mọi người tỏa sáng. Đám người Tinh Nhi càng cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Giống như một quyền với khí thế không gì sánh được này là mình đánh ra.

Âm..

Nắm tay một lớn một nhỏ va chạm vào nhau, kinh khí trong hư không bạo bắn ra bốn phía, phát ra âm thanh ba ba kịch liệt, khiến toàn bộ hư không sôi trào giống như biển dậy sóng dâng lên nghìn vạn gợn sóng.

Lực đạo cường đại khiến Nghệ Phong phải lui về sau, dưới chân không những thi triển thân pháp Mị Ảnh. Thân pháp Mị Ảnh ngoại trừ đề thăng tốc độ ra, còn có phương pháp giảm bớt lực chấn. Công pháp Thiên giai chính là mạnh mẽ như vậy.

Cùng so sánh với Nghệ Phong, Tập Lạp Đạt để lại trên mặt đất từng dấu chân sâu hoắm, hiển nhiên là ăn thiệt thòi lớn. Khiến Nghệ Phong phải cảm thán. Trách không được người đời đều truy cầu công pháp đỉnh cao. Chính mình có công pháp Nhật giai lập tức có thể liều mạng với Tập Lạp Đạt, điều này đã có thể giải thích rõ nguyên nhân rồi. Chắc chắn, này cũng kém tròn tam giai a, dĩ nhiên dưới sự trợ giúp của công pháp Nhật giai đã san bằng lại có thể thắng một bậc nhỏ.

- Công pháp Nhật giai?

Tập Lạp Đạt cảm giác được huyết khí trong người không những dâng lên, nhớ tới một quyền khí phách vô song vừa rồi, hần kinh hãi kêu lên. Hần tin chắc, chỉ có công pháp Nhật giai mới có uy thế như vậy.

Công pháp Nhật giai a, cái này chính là vũ kỹ đỉnh giai tiểu dong binh bọn họ luôn hướng tới. Công pháp mạnh nhất của mình cũng chỉ là công pháp Nguyệt giai trung cấp vẫn là chính mình cứu tử nhất sinh, sử dụng vô vãn thủ đoạn mới có.

Thế nhưng, hiện tại từng môn công pháp Nhật giai lại xuất hiện trước mắt mình, điều này để cho hắn rất hưng phấn. Nếu như bán được Nhật giai công pháp thì đời này áo cơm không cần lo. Hơn nữa, nếu như mình học xong công pháp Nhật giai, thực lực sẽ đề thăng không chỉ mấy lần.

Nghĩ vậy, Tập Lạp Đạt liền quên mất Cát đại thúc, quên luôn thiếu nữ mỹ nhân Tinh Nhi. Con mắt hắn tỏa ra quang mang nóng bỏng nhìn Nghệ Phong trong mắt lóe lên vẻ tham lam.

- Tiểu tử, cho ngươi một lựa chọn chỉ cần giao ra vũ kỹ Nhật giai, ta sẽ để các ngươi rời đi.

Tập Lạp Đạt hưng phấn nói, đây lòng không khỏi cảm thán vận khí mình thật tốt, dĩ nhiên cả công pháp Nhật giai cũng để cho mình gặp được.

Trong mắt Nghệ Phong hiện lên một đạo hàn quang, nào ngờ công pháp Nhật giai mà mình cũng không phải để ý lắm lại làm cho hắn kích động như vậy, hắn không khỏi mắng thầm trong lòng: đồ nhà quê.

Nếu như Tập Lạp Đạt biết Nghệ Phong hiện tại đang suy nghĩ cái gì, nhất định hắn sẽ chửi ầm lên, đếm mười tám đời tổ tông Nghệ Phong chửi một lần, coi như là tiêu thiếp của tổ tông Nghệ Phong cũng phải ân cần thăm hỏi một lần.

Vũ kỹ Nhật giai, ở bên ngoài tuyệt đối có giá cao đến hơn mười vạn kim tệ, nhưng có tiền chưa chắc đã có công pháp để mua.

Đương nhiên, Nghệ Phong xuất thân đặc thù ở Thánh Địa đương nhiên không biết, hắn chỉ biết là, bộ công pháp Nhật giai của mình không có trăm bản thì cũng có mười bản sao chép. Nếu như hắn biết, một quyển vũ kỹ Nhật giai có thể bán được hơn mười vạn kim tệ, khẳng định hắn sẽ tìm cách để trộm mấy bản từ Thánh Địa. Chắc chắn, cái này cũng đều là tiền a...

- Ngu ngốc...

Nghệ Phong không chút nghĩ ngợi, trong miệng thốt ra hai chữ.

Đôi mắt âm lãnh của Tập Lạp Đạt khép lại, càng lộ ra vẻ âm lãnh không gì sánh được, hắn nắm chặt nắm tay. Gờ xuống trọng kiếm sau lưng âm trầm nói:

- Tốt, lão tử giết ngươi sau đó chậm rãi tìm..

Tuy Tập Lạp Đạt vừa mới ăn chút thiệt thòi, nhưng hắn không tiếp thu được chuyện mình không giết nổi một thiếu niên. Bất lợi vừa rồi hắn đều quy kết tại vì vũ kỹ Nhật giai. Thế nhưng cho dù như vậy hắn cũng không dám coi thường Nghệ Phong, rốt cuộc lấy ra bình khí. Hắn là một kiếm sĩ, có kiếm trong tay thực lực của Tập Lạp Đạt có thể tăng thêm ba thành.

- Nghệ Phong, cẩn thận một chút, kiếm pháp tên cầm thú này rất mạnh. Hơn nữa, hắn còn có một chiêu vũ kỹ Nguyệt giai.

Hiển nhiên Cát đại thúc rất rõ con người của Tập Lạp Đạt, liền nhắc nhở.

Nghệ Phong hít sâu một hơi, điều chỉnh khí tức của mình đến trạng thái đỉnh phong, ngay cả Cát đại thúc đều đánh giá kiếm pháp của hắn cao như vậy điều này không thể coi thường.

- Tiểu tử. Lão tử sẽ từng đao từng đao chém chết ngươi.

Tập Lạp Đạt dữ tợn nói.

Nghệ Phong nhìn Tập Lạp Đạt rất xem thường nói:

- Đừng nói nhảm nữa, chẳng lẽ ngươi không biết những lời này ngươi nói rất nhiều sao? Bản thiếu không phải vẫn bình an đứng ở đây.

- Tập chúng, đi tìm chết...

Hiển nhiên Tập Lạp Đạt đã bị chọc nổi khùng hắn nổi giận gầm lên một tiếng, cặp mắt âm hàn kia ngưng kết thành một khe nhỏ quơ trọng kiếm, hung hăng chém tới Nghệ Phong. Trọng kiếm trên hư không tạo thành một đạo ba động có thể thấy được bằng mắt thường đâm thẳng vào ngực của Nghệ Phong, Nghệ Phong cười hắc hắc không chút nào để ý tới con tức giận của Tập Lạp Đạt.

- Cầm thú nếu ngươi có thể chém được bản thiếu, bản thiếu liền cho ngươi một bộ vũ kỹ Nhật giai, như thế nào?

Đầu ngón chân điểm nhẹ, một câu nói khinh thường làm cho người phát diện từ trong miệng Nghệ Phong nói ra.

Tĩnh Nhi khẽ há miệng, trọng kiếm mới lóe lên thì Nghệ Phong đã cách xa nơi đó mấy mét không khỏi cười nói:

- Đúng là một tên vô lại.

Hiển nhiên, so về tốc độ Tập Lạp Đạt kém hơn Nghệ Phong nhiều lắm. Cho dù là so với Lưu Phong cũng còn kém xa. Dù là kiếm thế Tập Lạp Đạt có cường hãn đến đâu cũng không làm gì được Nghệ Phong, điều này thật giống như chính mình có lực lượng long trời lở đất lại từng quyền từng quyền đánh vào bông vải, làm hắn ghen ghét không thôi.

- Tiểu tử, có bản lĩnh đừng chạy.

- Cầm thú, có bản lĩnh đừng đuổi!

- Tập chúng, ngươi là một tên hèn nhát.

- Súc sinh, ngươi cả một tên hèn cũng không bằng!

Một câu chửi mắng, làm cho Tinh Nhi cười đến run người. Thân thể mềm mại chập chồn, để cho cả đám xung quanh không ngừng nuốt nước bọt.

Trên mặt đất hai đạo nhân ảnh không ngừng chớp động tuy trọng kiếm của Tập Lạp Đạt tràn đầy quang mang màu xám không ngừng phun trào, nhưng lại vẫn không làm được gì. Tập Lạp Đạt cảm thấy cực kì căm tức, nhưng vẫn cố gắng cảm nhận tiết tấu của Nghệ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 105: NGƯỜI THỰC SỰ CHO RẰNG NHIỀU NGƯỜI SẼ HỮU DỤNG SAO.

Đã có thể tại khí thế thắng hấn một chút, thân ảnh Nghệ Phong không ngừng vòng vèo xung quanh, một đôi nắm tay không lớn lại tản ra khí thế kinh người hung hăng đánh tới Tập Lạp Đạt.

- Bi ỏi...

Trong lòng Tập Lạp Đạt mắng to nhưng lại nhanh chóng vận chuyển đấu khí trong cơ thể truyền đến trọng kiếm, nhắm về Nghệ Phong nghênh tiếp.

Ầm..

Nắm đấm bá đạo cùng trọng kiếm cứng rắn mạnh mẽ va chạm, thân ảnh Nghệ Phong lần thứ hai lui nhanh lại phía sau hấn không muốn Tập Lạp Đạt có cơ hội cuốn lấy mình.

Lực lượng cường đại từ chỗ va chạm bộc phát ra khiến Tập Lạp Đạt phải lui về sau mấy bước. Lực đạo của vũ kỹ Nhật giai, hấn đối kháng lại cũng rất khó khăn.

- Kháo...

Tập Lạp Đạt vừa định mượn cơ hội này ngăn cản đối phương lại phát hiện đối phương đã ở ngoài mười mấy mét hấn không thể không chửi đồng một câu để diễn tả sự ức chế của mình.

- Nghệ Phong ca ca cố gắng lên!

Tinh Nhi thấy Tập Lạp Đạt kinh ngạc, nàng liền nở nụ cười thích thú. Nàng thấy được Tập Lạp Đạt muốn đánh Nghệ Phong nhưng một điểm biện pháp cũng không có. Nghĩ không ra tên y sư mình luôn khinh thường này lại nhanh chóng trở thành cứu tinh của mọi người. Nhận xét của Tinh Nhi đối với Nghệ Phong cũng đã thay đổi rất nhiều.

Nghệ Phong nghe được Tinh Nhi xưng hô mình là Nghệ Phong ca ca, khóe miệng cũng nở nụ cười tà mị: sớm biết bại lộ thực lực sẽ có loại đãi ngộ này, ta còn ần dẫu cái rắm.

- Tiểu ny tử. Nàng xem xem ta đánh cho bọn họ toi bời tan tác.

Nghệ Phong rất rắm thối sửa lại quần áo. Thế nhưng khi thấy trọng kiếm của Tập Lạp Đạt chém tới, hấn vội hô to một tiếng:

- Mẹ ơi!

Cái tư thế rắm thối kia còn không hoàn thành, lập tức liền sụp đổ. Hấn phải vất chân lên cổ mà trốn.

Tinh Nhi nhìn thấy một màn này càng cười vui vẻ: ai bảo nguoi rắm thối. Gặp báo ứng liền đi.

Tập Lạp Đạt thấy được Nghệ Phong dưới sự truy giết của mình còn có thể liếc mắt đưa tình, lửa giận trong lòng bốc lên ngàn ngút, thiếu chút nữa không khống chế được. Bị một thiếu niên treu đùa dù là ai cũng không thể thừa nhận được.

- Tập chừng, trốn, ta xem nguoi trốn đến khi nào. Các nguoi nhanh làm thịt tên khốn này cho ta.

Tập Lạp Đạt nhìn Nghệ Phong, quay sang thù hạ giận dữ hết.

Vốn giết một thiếu niên là việc dễ như trở bàn tay, nay lại nan giải như vậy, hắn cũng không còn cố kỵ cái gì, chỉ nghĩ muốn xé xác Nghệ Phong.

Cát đại thúc Nghe sư một tiếng liền thấy một đám mây lấy Nghệ Phong, không khỏi mắng to:

- Tập Lạp Đạt, ngươi còn có xấu hổ hay không Ba Sư cấp, Ba Nhân cấp vây công một thiếu niên.

Tập Lạp Đạt hừ một tiếng, nói:

- Nếu như ngươi bắt mất, ngươi có thể đến giúp hắn.

Cát đại thúc tức giận, vừa định đi tới vòng vây, lại nghe một âm thanh nhàn nhạt vang lên:

- Ha ha, lẽ nào ngươi cho rằng nhiều người là có thể thắng sao? Nếu như vậy, bản thiếu sẽ cho các ngươi chết không có chỗ chôn.

Câu nói thản nhiên khiến Cát đại thúc ngẩn ra tại chỗ. Nhìn thiếu niên tự nhiên vững vàng trước mắt, hắn không khỏi cảm giác con mắt của mình sai rồi.

Dưới sự vây công của ba Sư cấp, ba Nhân cấp, hắn vẫn có thể bình tĩnh, tự nhiên như vậy, rốt cuộc tên này là đệ tử do ai bồi dưỡng trước không nói đến thực lực, chỉ cần khí chất không quan tâm đến hơn thua cũng không phải người bình thường có thể có được, ít nhất mình dưới tình huống như vậy tuyệt đối không thể bình tĩnh tự nhiên.

- Tiểu tử, ngươi là người kiêu ngạo nhất trong những người mà ta đã thấy. Dám nghĩ dựa vào lực bản thân để chống lại sáu người chúng ta

Tập Lạp Đạt âm trầm nói:

- Ta cho ngươi cơ hội cuối, chỉ cần ngươi giao ra vũ kỹ Nhật giai. Lại gọi vài tiếng gia gia. Lão tử sẽ tha cho ngươi.

- Gọi cái gì?

- Gia gia.

- A! Cháu ngoan. Gọi thực ngọt.

Ngệ Phong lên tiếng, nhìn Tập Lạp Đạt tràn đầy thương thức.

Đám người Tinh Nhi đứng ở một bên đều cười nghiêng ngả. Thân thể mềm mại phối hợp với tiếng cười thánh thót, để đầy lòng Nghệ Phong ngứa ngáy, hận không thể lột tiểu khố đánh cái mông của nàng.

- Nha đầu ngốc này, hiện tại ngươi cũng là tổ tông của Tập Lạp Đạt. Nào có ai cười tôn tử của mình như vậy, không có một điểm bộ dạng của trưởng bối.

Tập Lạp Đạt thấy mình bị lấy ra đùa giỡn, lửa giận vừa mới bị đè xuống lại bốc lên, hắn cắn răng âm lãnh hô:

- Hy vọng chút nữa ngươi còn miệng lưỡi lợi hại như vậy.

- Kháo... Bản thiếu chưa bao giờ dùng miệng lưỡi đối với nam nhân. Ngươi đúng là tên chết tiệt. Trong lòng Nghệ Phong giận giữ, vì sao mình lại không nhận ra hắn là một tên gay?

- Lên, không nên lưu thủ. Một lần hành động chém chết tên tiểu tử này.

Tập Lạp Đạt sửa sang khuôn mặt khó coi, nắm trọng kiếm đến mức gân xanh nổi lên, quay sang thủ hạ dữ tợn nói. Hắn đã quyết định, nhất định phải thiên đao vạn quả tên tiểu tử này.

Nhìn sáu người vây quanh, trong mắt Nghệ Phong tràn đầy hàn quang. Đưa bàn tay vào trong lòng, cảm vài cây ngân châm, vừa định phóng ra bên ngoài, thế nhưng vừa nhìn đến mấy người Áo Hỏa ở bên ngoài, hắn hơi nhíu mày. Có lẽ nên nhìn xuống, trên đại lục, hầu như tất cả mọi người đối với độc sư đều có thành kiến, nếu việc này truyền ra ngoài, sợ là mình sẽ bị người người truy sát.

- Tiểu tử, chạy a, vì sao ngươi không trốn, không phải ngươi chạy rất nhanh sao?

Tập Lạp Đạt nhìn Nghệ Phong châm chọc nói, phối hợp với bước đi của năm người, từng bước tiến tới.

- Bằng mấy tên phế vật các ngươi cũng muốn bức bản thiếu chạy trốn?

Ngệ Phong chưa bao giờ chịu thiệt trên miệng lưỡi, điểm này Thi Đại Nhi tràn đầy nhận thức. Cho nên Thi Đại Nhi chưa bao giờ giao lưu miệng lưỡi với Nghệ Phong, thế cho nên lý tưởng nhân sinh của Nghệ Phong vẫn chưa thành.

- Nghệ Phong, đừng cậy mạnh, lấy tốc độ của ngươi. Đánh hạ một người yếu nhất trong bọn họ, sau đó chạy ra vòng vây cũng không khó.

Cát đại thúc ở bên ngoài khẩn trương nói.

Nghệ Phong cười khò một tiếng, lấy thực lực Sư cấp của mình và thân pháp Mị Ảnh, muốn chạy tự nhiên không là vấn đề. Chính là, lúc mình chạy thoát, các người cũng sẽ đối mặt với công kích mang tính hủy diệt.

- Kháo... Cầm thú, đây là người bức bản thiếu, chỉ là sáu con súc sinh, bản thiếu làm thịt các người.

Nghệ Phong rống giận, để người bốn phía đại ra: có phải tiểu tử này không rõ tình huống hiện tại, bị vây công, dĩ nhiên còn đồng dạng như vậy.

Không để ý đến ánh mắt xem thường, Nghệ Phong hít sâu một hơi, lãnh đạm cười đối với đám người Tạp Lạp Đạt, nụ cười này khiến đám người Tạp Lạp Đạt có loại cảm giác tim đập nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 106: LÔI ĐÌNH PHÁ NHẬT KIỂM.

Hồn lực toàn thân dưới sự khống chế của Nghệ Phong, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể. Đầu khí trong cơ thể cũng bởi vậy sôi trào lên, một cỗ khí thể cường đại từ trong người Nghệ Phong tràn ra, khí thể cường đại giống như sóng lớn xô ầm ầm. Để không khí bốn phía rung động.

Nghệ Phong nhẹ nhàng nắm mắt lại, chậm rãi hít một hơi, đầu khí trong cơ thể giống như không muốn sống, từ các bộ vị trong cơ thể dũng mãnh lao ra, một đạo bạch quang thật lớn từ trên người Nghệ Phong mạnh mẽ bắn đi, sau đó trong nháy mắt biến thành kim quang. Kim quang chói mắt, che lấp cả ánh sáng của mặt trời, làm đám người Tạp Lạp Đạt không khỏi che mắt lại.

Đầu khí phun trào, phảng phất cũng không có yên lặng tại trên người Nghệ Phong, mà là tại mặt ngoài không ngừng cuộn cuộn. Giống như nước sôi.

Đám người Tinh Nhi nhìn khí thể của Nghệ Phong không ngừng tăng lên, cả đám liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra được sự kinh hãi.

- Đây... Hẳn là Nghệ Phong sao? Khí thể này, so với hai Cát đại thúc còn muốn mạnh hơn.

Mấy người Tạp Lạp Đạt cũng bị khí thể này bức lui ra sau vài bước, hoảng sợ nhìn vào Nghệ Phong đang tỏa ra khí thể lạnh lẽo ở giữa sân.

- Rốt cuộc tiểu tử này đang làm cái gì?

Tạp Lạp Đạt thì thảo tự nói.

- Đội trưởng..

Một tên thủ hạ Nhân cấp có chút run. Hắn cảm giác được trên người Nghệ Phong hiện lên một cỗ khí thể sắc bén, giống như một thanh tuyệt thế hảo kiếm vừa mới xuất vỏ.

- Đều đứng vững cho ta. Lẽ nào sáu người chúng ta còn sợ một tên mao đầu tiểu tử chưa trải sự đời sao?

Tạp Lạp Đạt trách mắng, tuy rằng hắn biết Nghệ Phong đang xuất tuyệt chiêu, thế nhưng lại cũng không dám đi vào ngăn cản, luồng năng lượng lượn lờ bên cạnh Nghệ Phong làm cho hắn xuất hiện cảm giác run sợ.

Trên tay Nghệ Phong không biết khi nào đã cầm một thanh tể kiếm, tể kiếm tại trong tay chậm rãi về ra từng đạo quỳ tích. Nhất thời, năng lượng bên cạnh hắn càng bạo động hơn, từng đạo cuộn cuộn càng lợi hại. Năng lượng trong hư không cũng gào thét dũng mãnh trong đó. Nhất thời, không gian trên đầu trong nháy mắt hình thành một con lốc.

Nghệ Phong khè quát một tiếng, thân thể đứng thẳng trên mặt đất, dĩ nhiên từ từ bay lên, phảng phất như có thần linh tương trợ.

Mọi người khiếp sợ nhìn một màn này, cả đám nhìn nhau, muốn từ trong mắt đối phương nhìn ra đáp án.

Khí thể to lớn, rốt cục thẳng lên đến đỉnh phong, không khí bốn phía hình thành từng đạo con lốc, cây cỏ và cát đá trên mặt đất nhất thời bị tàn phá không còn một mảnh. Bị cuốn vào con lốc không ngừng quay cuồng không ngừng ở trung tâm kia.

- Lôi Đình Phá Nhật Kiếm!

Nghệ Phong hét lớn một tiếng, trên người hắn mạnh mẽ bộc phát ra một trận quang mang nóng bỏng. Khí thể hùng dũng bạo phát trong nháy mắt, năng lượng trên người Nghệ Phong cũng hội tụ trên thân kiếm hình thành cự kiếm năng lượng, phóng thẳng lên cao trông cực kì đồ sộ.

Nghệ Phong hét lớn một tiếng, cự kiếm nhanh chóng phân tán ra bốn phương xung quanh Nghệ Phong, hóa thành vô số thanh tiểu kiếm, lấy Nghệ Phong làm trung tâm, mạnh mẽ bắn tới đám Tập Lạp Đạt.

Tức khắc, đá vụn bốn phía giống như bị bùng nổ, hướng về bốn phía bay vút ra ngoài, vô số cự thạch bị bỏ bể nát. Khắp bầu trời tràn ngập bụi đá, từng con lóc gào thét càng làm cho cây cối bên ngoài bị cuốn lên hàng chục thước. Thanh âm ầm ầm đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên.

Tập Lạp Đạt thấy một màn như vậy, trong lòng hắn hoảng hốt, bước chân không ngừng lui về phía sau, đầu khí toàn thân giống như không muốn sống tràn ra bên ngoài cơ thể. Hình thành một lồng năng lượng bảo hộ.

- Kháo... Tiểu tử này làm sao có chiêu thức mạnh mẽ như vậy...

Tập Lạp Đạt nhìn không được chửi ầm lên, trên chân, động tác lần thứ hai nhanh thêm vài phần. Một kiếm với khí thể kinh thiên này, làm cho hắn sợ hãi vô cùng.

Chính là, kiếm thể rập trời đã tới trong nháy mắt, làm hắn phải quay ngược lại. trọng kiếm trên tay mạnh mẽ huy động, quát to:

- Vũ kỳ Nguyệt giai trung cấp...

Nói xong, trọng kiếm trên tay đại trưởng quang mang, nghênh tiếp kiếm thể ngập trời kia. Mang theo vô số đá vụn bị đập nát, trọng kiếm của Tập Lạp Đạt và kiếm thể của Nghệ Phong va chạm vào nhau. Mơ hồ có thể nghe được tiếng sấm sét.

Âm thanh rầm rầm mãnh liệt không ngừng vang lên trong toàn bộ hạp cốc, dong binh trong hạp cốc, ánh mắt cả đám đều chuyển về phương hướng này, trong lòng mừng to:

- Tên biến thái kia ở đâu ra a? Kháo... Biến thái như vậy còn chạy đến địa phương nhỏ của chúng ta cướp đoạt sinh ý.

Tiếng sấm không ngừng vang lên, làm cho đám người Áo Hóa dùng sức nuốt nước bọt, cả đám trừng to mắt nhìn vào giữa sân. Song lúc này, lấy Nghệ Phong làm trung tâm, chu vi hơn mười mét xung quanh sớm đã bị loạn thạch và bụi đất bao trùm. Cát đại thúc chuẩn bị dùng hỗn lực đi vào tra xét tình huống, nhưng vừa mới tiếp xúc đến phạm vi thì năng lượng khắp bầu trời kia đã đuổi hắn ra.

- Đây thật sự là do tiểu tử Nghệ Phong kia thi triển tuyệt chiêu sao?

Cát đại thúc dùng sức lắc đầu, cười khổ không ngớt:

- Không nghĩ ra, một người mà mình luôn cho rằng là gánh nặng mới là người cường đại nhất đội ngũ.

Lúc này, từng con lóc không ngừng tàn phá bừa bãi bốn phía, để toàn bộ không khí trong hư không chấn động, thái dương chiếu xuống ánh sáng cũng bị vô số tạp vật bao trùm. Khiến cả khu vực rơi vào trong bóng tối. Tựa như có một hồ nước màu đen giữa bầu trời quang đãng.

Kiếm thể không ngừng lao tới, thể như sấm chớp, mang theo từng đạo điện quang, không ngừng đan xen, cấp cho tám màn đen từng tia sáng.

Hình ảnh như vậy, diễn ra suốt nhiều phút đồng hồ, mới từ từ ngừng lại. Từng đạo đá vụn cũng phảng phất như không có dẫn lực, mạnh mẽ rơi xuống. Từng con lóc và bụi cả bầu trời cũng dần dần lắng lại.

Tĩnh Nhi duyên dáng lịch sự tảo nhá đứng ở một bên, nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi hít sâu một ngụm không khí: Đây? Là lực một chiêu con người phát ra sao?

Lấy Nghệ Phong làm trung tâm, chu vi hơn mười mét bị san bằng. Cái hố thật to, rung động mắt người xem. Vô số đá vụn rơi là tả.

Trong vòng hố to, nguyên bản có sáu người vây công Nghệ Phong, đã có bốn người không còn sinh khí, thân thể bị bụi khắp bầu trời che lấp hơn phân nửa, huyết nhục mơ hồ, để Tĩnh Nhi thiện lương không khỏi quay đầu lại.

Mấy người trên dưới đầy rẫy vết kiếm. Máu chảy loang lổ quần áo và vật dụng. Khuôn mặt ghê rợn ban đầu, đã không còn nhìn rõ nữa. Đồng thời bị máu nhuộm cả khuôn mặt.

Mà còn lại một tên Sư cấp, tuy rằng mặt mũi vẫn còn hoàn chỉnh, thể nhưng máu trên người không ngừng tuôn ra, cùng làm cho mặt đất nhiễm đỏ. Nếu như không có ai cầm máu. E là không sống được.

CHƯƠNG 107: SỰ CHẤN ĐỘNG CỦA VŨ KỸ ĐỊA GIAI.

Khi ánh mắt đám người Áo Hỏa chuyển tới Táp Lạp Đạt, thì cả đám lại lần thứ hai hít sâu một hơi, chỉ thấy Táp Lạp Đạt quỳ gối trên mặt đất, trên đùi phải xuất hiện vài lỗ máu không ngừng tuôn ra máu đỏ tươi, toàn thân trên dưới, không có chỗ nào hoàn chỉnh, trên thân thể, bao phủ từng vết máu không đồng đều. Thậm chí có chỗ còn mơ hồ thấy cả nội tạng.

- Này, hẳn thế nhưng là một cường giả của hạp cốc a. Đây chính là một cao thủ Sư cấp tam giai a. Làm sao có thể bị một chiêu đánh thành như vậy?

Mấy người Cát đại thúc liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

- Phụt...

Ngay lúc mấy người rung động cùng kinh hãi, đồng thời một thanh âm vang lên. Mấy người đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy Nghệ Phong cầm tế kiếm trong tay chông thân thể quỳ gối tại chỗ, trên mặt không có một tia huyết khí, toàn thân suy yếu vô cùng.

- Nghệ Phong (ca ca)...

Mấy người Tinh Nhi thấy một màn như vậy, trong lòng khản trương trăm miệng một lời nói.

Nghệ Phong cảm giác mình bị thân thể nhu nhuyễn ô m lấy, thậm chí có thể cảm giác được sự mềm mại dán trên cánh tay sắc thủ của mình, cái loại cảm giác nhuyễn hoạt tinh tế này, để trong lòng Nghệ Phong mắng to mình là cảm thú.

- Nghệ Phong ca ca, ca ca thế nào rồi?

Tinh Nhi mở miệng, chuyển động hai tròng mắt như nước của nàng, khuôn mặt trắng nhỏ tràn đầy sự lo lắng. Trông thấy khuôn mặt. Đôi mi thanh tú hơi giương lên, dung nhan thanh lệ thoát tục, còn có cái miệng nhỏ xinh kia, hồng nhuận và gợi cảm, khiến Nghệ Phong có loại khát vọng muốn hôn lên đó.

- Kháo! Bản thiếu đúng là có tiềm lực làm cảm thú.

Đáy lòng Nghệ Phong mắng to một câu, thế nhưng miệng lại nhích gần tới.

- A... Ngươi làm gì?

Tinh Nhi mở to hai mắt, khuôn mặt khả ái tràn đầy tức giận.

Nghệ Phong thấy mình đánh lên không thành công, ngượng ngùng nở nụ cười, không chút xấu hổ đối với hành động đáng hổ thẹn vừa rồi của mình:

- A, Tinh Nhi, Hồi Khí Tán ta mới luyện chế nàng có còn không?

Tinh Nhi nhìn Nghệ Phong tràn đầy hoài nghi, thấy đáng vẻ hân nghiêm túc như vậy, lúc này mới lấy một cái bình nhỏ từ trong lòng ra, mở cái bình. Chấm vài giọt đưa đến miệng Nghệ Phong.

Nghệ Phong cảm giác được một tia khí lưu dâng lên trong cơ thể, lúc này mới thở dài một hơi. Khuôn mặt trắng bệch chậm rãi khôi phục lại một huyết khí.

Chỉ là cảm giác kiệt sức, làm cho hắn không khỏi cười khổ: tuyệt chiêu Lôi Đình Phá Nhật Kiếm mình sử dụng này chính là một trong những bộ vũ kỹ Địa giai tìm được trong Thánh Địa. Mặc dù mình đã sớm chuẩn bị, thế nhưng cũng không biết là đấu khí lại bị tiêu hao nhiều như vậy. Cho dù điên cuồng uống Hồi Khí Tán, nhưng đấu khí toàn thân vẫn tiêu hao không còn một mảnh.

Nhưng đồng dạng, uy lực của một chiêu này lại mạnh mẽ ngoài dự đoán của hắn. Thậm chí Nghệ Phong còn hoài nghi, lấy thực lực hiện tại của mình. Có phải là cũng có thể liều mạng với Tướng cấp. Chỉ là, lập tức hắn liền nở nụ cười. Cao thủ Tướng cấp không phải là nhân vật mình có thể đối phó được, uy lực một chiêu này xác thực mạnh mẽ, thế nhưng, cũng chỉ là một chiêu này mà thôi, chính mình đuối sức vẫn chỉ có chờ chết.

Huống chi, mình có thể bằng vào thực lực Sư cấp nhất giai đánh ra uy lực như thế. Đây cũng là dưới sự trợ giúp của hồn lực Sư cấp bát giai. Dưới sự trợ giúp của hồn lực Sư cấp bát giai, uy lực của một chiêu này đề thăng không chỉ một lần.

Nghệ Phong cười cười, có thể, nếu mình đạt được thực lực cao hơn mấy giai, dùng đến một chiêu này, cho dù là Tướng cấp cũng phải e ngại. Vũ kỹ Địa giai không hổ là Địa giai, có khả năng hủy thiên diệt địa.

- Nghệ Phong ca ca. Ca ca không sao chứ?

Tĩnh Nhi thấy Nghệ Phong dờ ra, chuyển động con mắt trong veo hỏi.

- A... Có sao. Rất có sao. Chỉ là nếu Tĩnh Nhi hôn nhẹ ta một cái. Ta sẽ không sao.

Nghệ Phong rất nghiêm túc nói.

- Hừ!

Tĩnh Nhi hừ một tiếng, cả giận nói:

- Lưu manh!

Nghệ Phong hung hăng té ngã xuống mặt đất, hần cười khỏ nói:

- Nha đầu kia, vì sao lại mắng ta là lưu manh? Ta cho nàng hôn, không phải là nàng đang chiếm tiện nghi của ta sao?

Tĩnh Nhi nghe được những lời này của Nghệ Phong, tức giận vô cùng, thiếu chút nữa là tặng cho Nghệ Phong mấy cước, thế nhưng lại bị Cát đại thúc ngăn chặn.

- Cát đại thúc, người đừng lôi kéo nàng a. đánh là thương, mắng là yêu. Để nàng đánh đi, để nàng phải phụ trách đối với ta. Ta còn là một nam nhân con nhà đài hoàng.

Cát đại thúc nghe được những lời này của Nghệ Phong, hần phi một tiếng, thiếu chút nữa nhin không được quay lại cho Nghệ Phong một đạp, bạo tục nói:

- Kháo...

- Ta khát! Bản thiếu không thích nam nhân. Ngươi chửi cái rắm!

Trong lòng Nghệ Phong lạnh lẽo, về mặt tức giận nhìn Cát đại thúc.

Cát đại thúc hít sâu một hơi, rốt cuộc hiểu được vì sao Tập Lạp Đạt lại có dục vọng muốn lăng trì tên tiểu tử này.

Hần không để ý đến Nghệ Phong, quay đầu nhìn về phía Tập Lạp Đạt, nhắc chân bước về phía hắn. Tập Lạp Đạt thấy thế, trong mắt hàn quang chớp động, trong đó còn lóe lên vẻ sợ hãi. Tĩnh hưởng hiện tại và quá khứ rất tương phản: hắn từ đao thót lại thành thịt cá.

- Ngươi đi đi!

Giữa sự ngạc nhiên của mọi người, Cát đại thúc thờ ra một hơi, nói với Tập Lạp Đạt. Giọng nói mang theo sự cô đơn.

- Cát đại thúc...

Tĩnh Nhi quỳnh lên, trên mặt cười thoảng đồ lên trông rất xinh đẹp, con mắt ngập nước nhìn thẳng vào Cát đại thúc, đối với hành vi của Cát đại thúc nàng rất không hiểu.

Lẽ nào Cát đại thúc quên rồi sao. Tập Lạp Đạt đã từng mấy lần muốn dồn hắn vào chỗ chết, nếu như thực lực của Cát đại thúc không mạnh hơn một bậc, lại may mắn chạy trốn được mấy lần, sợ là sớm đã thành oan hồn dưới kiếm của Tập Lạp Đạt, việc này không phải là thả hổ về rừng sao.

Tĩnh Nhi thấy Cát đại thúc không có dấu hiệu muốn đổi chủ ý. Nàng có chút sốt ruột, cái đầu chuyển hướng về phía Nghệ Phong, chuyển động đôi con ngươi đen nhánh la lên:

- Nghệ Phong, vì sao ca ca không khuyên nhủ Cát đại thúc?

Nghệ Phong cười cười, lắc đầu đối với Tĩnh Nhi, cũng không nên nhúng tay vào chuyện tình của bọn họ, việc gì giúp được thì mình cũng đã giúp, về phần ân oán cá nhân của bọn họ, bọn họ thích xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó.

Tĩnh Nhi thấy Nghệ Phong bày ra một bộ dạng không liên quan đến mình, nàng chà chà chân, hừ một tiếng, quay đầu không đoái hoài gì đến Nghệ Phong. Hiển nhiên là đối với Nghệ Phong có điều bất mãn.

- Ngươi thả ta đi? Lẽ nào ngươi cảm thấy làm vậy thì ta sẽ cảm tạ ngươi sao?

Cặp mắt âm lãnh của Tập Lạp Đạt híp lại, nhìn Cát đại thúc hừ nói. Trong mắt tràn đầy vẻ hung tàn, phối hợp với toàn thân đầy máu, rất làm cho người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 108: CHIA TAY.

- Cho tới bây giờ ta không nghĩ ngươi sẽ cảm tạ ta. Chỉ là ta không muốn gây ra rắc rối cho đại đội trưởng, nhị đội trưởng mà thôi.

Cát đại thúc như trước không nhanh không chậm nói, giống như đang nói một việc không liên quan đến mình.

Tập Lạp Đạt nở nụ cười lạnh lùng, hần cổ gắng cử động cơ thể. Lê bước chân đang còn máu từng bước đi ra ngoài. Tuy rằng biết được Cát đại thúc sẽ không giết hần. Thế nhưng, trong lòng hần lại không có bởi vì giữ được tính mạng mà vui vẻ, ngược lại hần lại cảm thấy như chịu nhục. Cát đại thúc lấy ơn báo oán. Hành động này giống như đâm vào tim của hần vậy. Hần quyết định, chỉ cần mình có khả năng, cho dù cực khổ cách mấy hần cũng sẽ làm thật lão hần đàn này. Ngày nào lão còn tồn tại thì nham móng thất bại trong tâm hần vĩnh viễn sẽ không nhả ra được.

Cát đại thúc nhìn Tập Lạp Đạt đã đi xa, thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía Nghệ Phong nói:

- Ngươi không sao chứ?

Nghệ Phong cười nói:

- Không sao. Chỉ có chút cảm giác kiệt sức mà thôi.

Cát đại thúc gật đầu, hần biết, một chiều như vậy. Chỉ có chút cảm giác kiệt sức, như vậy đã rất trâu rồi.

- Nghệ Phong, ngươi không đơn giản a.

Cát đại thúc nhìn Nghệ Phong cảm thán nói. Một người bình thường, sao có thể đạt được Sur cấp ở độ tuổi như vậy, sao có thể thuận tay dùng công pháp Nhật giai. Sau cùng, càng dùng một chiêu hủy thiên diệt địa như vậy.

- Ha ha, mặc kệ ta là người như thế nào, đối với các ngươi không có ác ý là được rồi?

Nghệ Phong cười không chút phật lòng.

Cát đại thúc nghe được Nghệ Phong nói chuyện, ngược lại phá lên cười ha ha: đúng như thế, mình chỉ là một dong binh hai bàn tay trắng, có cái gì đáng giá để người ta tính kế sao. Chính mình suy nghĩ nhiều quá.

- Được rồi, Nghệ Phong, ngươi còn đi được không? Nếu có thể, trước hết ta sẽ đưa ngươi rời khỏi hạp cốc.

Cát đại thúc hiểu rõ, nếu không phải Nghệ Phong muốn đi qua hạp cốc thì căn bản hần sẽ không gia nhập tiểu dong binh đoàn của mình.

- Hiện tại?

Nghệ Phong nghi hoặc hỏi:

- Ta bây giờ không có một chút lực chiến đấu. Với lại đại thúc đang bị thương nặng. Tuy đẳng cấp của ma thú trong hạp cốc không cao, nhưng với tình trạng hiện tại của chúng ta thì cũng có chút phiền phức.

Cát đại thúc lắc đầu, lòng tin mười phần nói:

- Yên tâm đi. Đại ma thú ta không đối phó được, tiểu ma thú thì không có vấn đề, hơn nữa, lấy sự quen thuộc của ta đối với hạp cốc, thì lãnh địa của ma thú tứ giai ta đều có thể tránh được.

Lúc này Nghệ Phong mới thở dài một hơi, dưới ma thú tứ giai, chỉ cần hai huynh đệ Áo Hóa đã có thể đối phó được rồi.

- Vậy thì cảm ơn Cát đại thúc rồi...

Cát đại thúc cười cười, không nói gì, chỉ bắt quá trong lòng nói: hôm nay nếu không có ngươi, sợ là đoàn người chúng ta đã chết rồi. Thậm chí chỉ cần con Thú Thanh Ma Xà đã khó đối phó.

Hạp cốc um tùm, vắng vẻ nhưng lại hung hiểm. Thình thoàng lại vang lên tiếng chém giết của dong binh, đánh vỡ khung cảnh yên bình khó được này. Thế nhưng lại không thể không thừa nhận, rừng rậm xác thực có thể làm cho người trở về với tự nhiên. Ít nhất Nghệ Phong cảm giác được hiện tại rất thư

thái, một đường xem hoa ngắm cảnh.

Hai huynh đệ Áo Hỏa hiển nhiên không rõ hành vi của Nghệ Phong và Tinh Nhi, bữu mỗi nói:

- Có mấy cái cây nát vụn, một ít cỏ dại, có cái gì đẹp chứ.

Nghệ Phong và Tinh Nhi đều cười, dưới đáy lòng lại hung hăng khinh bỉ hấn: bản thiếu là con người tao nhã, các người hai thô tục không thể hiểu được. Ân, bản thiếu chính là con người tao nhã.

Dọc đường, Nghệ Phong không có việc gì thì luôn trêu chọc Tinh Nhi, làm nàng mặt đỏ tới mang tai, đôi mắt đẹp lộ vẻ tức giận. Sau đó quay đầu thờ ơ phi phi, đáy lòng mắng to một trăm câu hỗn đản. Thế không bao giờ để ý đến hấn nữa. Thế nhưng, mỗi khi Nghệ Phong mở miệng kể chuyện cười, nàng lại là người cười vui vẻ nhất.

Nhân thân cổ quái của đám người Áo Hỏa, làm cho Tinh Nhi đối với Nghệ Phong càng xấu hổ vạn phần, thiếu chút nữa đã nhào lên cắn cho hấn một phát.

Nghệ Phong rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào địa phương đầy đà tròn trịa trước mắt, trong lòng cảm thán nói:

- Cô gái nhỏ này có một địa phương thật vĩ đại, chắc chắn, hai cái mông nhỏ đàn hồi này, không lớn nhưng lại đàn hồi liên tục. Da thịt mềm mại trắng bóc. Nụ cười phong tình vạn chủng. Điều làm cho người ta có một khát vọng nhào lên hung hăng khi dễ.

- Yêu nghiệt tràn lan a...

Đáy lòng Nghệ Phong cảm thán, cố gắng dời đi ánh mắt của mình, nhìn đường đi càng lúc càng xa, quay đầu lại cười nói với Cát đại thúc:

- Cát đại thúc, còn bao lâu là có thể đi ra hạp cốc này?

- Ha ha, không trêu đùa Tinh Nhi của chúng ta nữa sao?

- Khụ khụ... Cát đại thúc, nói chuyện phải chịu trách nhiệm a. Rõ ràng là nha đầu kia quần quít lấy ta, hô khóc muốn ta kể chuyện cười. Vì sao có thể nói là ta trêu đùa nàng? Lẽ nào đại thúc không thấy? Dọc đường đi, chỉ cần ta không kể chuyện cười. Mặt nàng liền âm trầm. Ta hy sinh chính mình, giúp nàng giải trí. Vĩ đại a...

- Người nói cái gì?

Tinh Nhi phẫn nộ trừng mắt:

- Hỗn đản này, lại còn nói bản tiểu thư hô khóc cầu hấn, còn có, người nói đó là chuyện cười sao? Hỗn đản...

Tinh Nhi vừa nghĩ đến, không khỏi mặt đỏ tới mang tai, hung hăng liếc mắt trừng Nghệ Phong. Đúng ra, khi mình nghe được trận tỷ thí của bộ ngựa và con muỗi thì rất hiếu kỳ, liền thuận miệng hỏi một câu, ai biết hỗn đản này lại nói:

- Mười năm trước con muỗi cắn một cái tại đỉnh ngực của một nữ nhân, nên hiện tại nó mới phồng lên trông lớn như vậy, bộ ngựa không phục nói, việc đó có là cái gì, mười năm trước ta từng tại giữa hai chân của nàng bỏ một dao, đến nay từng tháng còn chảy máu...

- Tên hỗn đản dung tục...

Cát đại thúc thấy hai người lại chuẩn bị khẩu chiến, hấn cười cười nói:

- Tới rồi, tại đây hầu như sẽ không có ma thú, chỉ cần người đi thẳng về phía trước là có thể tiến ra hạp cốc rồi. Ta sẽ không tiếp tục đi nữa.

Nghệ Phong sững sờ, lập tức nghi hoặc nói:

- Đi ra sao?

- Thế nào? Không nữa? Là không nữa bỏ Tinh Nhi đi sao?

Nghệ Phong cười cười, không nói gì, mà là từ trong lòng lấy ra mấy chiếc ngân châm. Quay sang Tinh Nhi nói:

- Nha đầu, thứ này nàng cầm, ha ha, nếu như tên nào chọc người không vui thì cứ hung bạo châm hấn cho ta, không chế phân thân của nàng, coi như có là cùng cấp bậc với Thủy Thanh Ma Xà, nàng cũng có lực liều mạng.

Tinh Nhi gật đầu tiếp nhận, chứng kiến được Thủy Thanh Ma Xà đã từng ôm hấn dưới cây ngân châm này. Tự nhiên nàng biết được lực sát thương của nó.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 109: ĐIỆP VẬN DU.

- Sau này chúng ta còn có thể gặp mặt sao?

Nghệ Phong ngạc nhiên, nha đầu này dĩ nhiên muốn gặp mình? Ha ha, nàng không phải rất ghét ta sao?

Nghệ Phong ôn nhu vuốt mái tóc của Tinh Nhi, cười cười, mặc danh kỳ diệu nói:

- Nhớ kỹ, ta là Nghệ Phong!

Cát đại thúc nhìn Tinh Nhi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Nghệ

Phong, cười nói:

- Nha đầu ngốc, lẽ nào ngươi còn không biết ý tứ câu nói của nói sao? Hắn nói cho ngươi biết hắn là Nghệ Phong, nói đúng là sau này có thể gặp lại hắn.

- Thế nhưng, tên một người mà thôi, vì sao có thể tìm được hắn?

Cát đại thúc lắc đầu cười, nói:

- Ha ha, hắn nói những lời này chính là có ý rằng, tương lai một ngày nào đó hắn sẽ danh si rong thiên hạ, đến lúc đó ngươi tìm hắn còn không dễ dàng sao? Đương nhiên, nếu như hắn không thể danh dương thiên hạ, vậy thì không xứng với Tinh Nhi của chúng ta rồi. Chỉ là, ta tin tưởng hắn nhất định có thể!

Tinh Nhi nhìn Cát đại thúc trêu chọc mà ánh mắt bình tĩnh lại, nàng gất giọng:

- Thúc nói cái gì? Ta ghét tên hỗn đản này nhất.

Nghệ Phong cảm thụ được đầu khí trong cơ thể vô cùng tràn đầy, lưu động mãnh liệt, Nghệ Phong thở nhẹ một ngụm trọc khí, trên ngón tay trắng trẻo lóe lên quang mang nhàn nhạt. Nhìn thoáng qua sống như ngọn lửa. Nghệ Phong không ngờ, lúc khôi phục hư nhược sau khi chính mình sử dụng Lôi Đình Phá Nhật Kiếm, rõ ràng cường độ đầu khí bay lên một mảng lớn. Điều khiến Nghệ Phong bất ngờ chính là, hồn lực mơ hồ cũng có vết tích đột phá.

Nghệ Phong biết, chỉ cần có một cơ hội, hồn lực của chính mình có thể đột phá đến cửu giai. Điều này, ít nhiều khiến hắn có niềm mừng rỡ.

- Uhm, về sau phải sử dụng chiêu này nhiều hơn, tìm thật nhiều người khuyết tật, phế nhân... Chắc chắn, thật mãnh liệt, rõ ràng còn có thể đề thăng thực lực, chiêu này quá ngưu đĩ.

Nếu như có người biết dự định của Nghệ Phong, sợ là Nghệ Phong sẽ bị vây giết. Dùng vũ kỳ Địa cấp khi dễ người tàn tật, phế nhân. Người không thể vô si đến tình trạng này.

Có lẽ bởi vì vào thu, Nghệ Phong mặc phong phanh không khỏi cảm thấy lạnh lạnh, hắn khẽ xoa người, để ngăn cản gió nhẹ bên ngoài cơ thể. Nhìn mặt sông trước mắt gọn lên gọn sóng nhẹ nhàng. Phải thừa nhận, đây là cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp. Gió thu bao phủ, gọn sóng bập bềnh, nước sông trong suốt giống như chiếc gương, để dư quang mặt trời chiều phản xạ ra phía ngoài tản ra ánh sáng nhạt nhu hòa.

Mặc kệ tại nơi không gian nào, giống như mặt sông đặc biệt dành cho hoa thuyền. Hoa Hạ cổ đại có Tần Hoài hà, nơi này hấp dẫn vô số nam nhân đến mua vui, tắm hoa văn liễu. Mà ở đại lục Không Mị, tại Mạc thành nhỏ như vậy đều có hoa hà. Mà dòng sông trước mắt so với Mạc Hà lớn hơn vô số lần, lại càng có nhiều đội thuyền lưu lại.

Hoa thuyền rực rỡ, bài trí lộng lẫy, quả thực khiến Nghệ Phong không kìm nổi lòng, nhớ tới nhân vật truyền kỳ Hoa Hạ Liễu Vinh. Lúc đó không tự chủ được, trong miệng niệm ra một thủ thi từ thích nhất khi còn nhỏ.

- Nghĩ bà sơ cuồng đồ một túy, đối tủy đương ca, cường nhạc hoàn vô vị. Y ái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy.

- Y ái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy. Không tòi, không ngờ vùng đất nhỏ bé này, có thể nghe được câu thơ dào dạt tình cảm như vậy.

Trong khi Nghệ Phong nghĩ tới Tần Y xinh đẹp, bỗng nhiên một thanh âm kiều mị văng vẳng bên tai Nghệ Phong.

- Ách...

Nghệ Phong không ngờ với thực Sur cấp của chính mình hiện tại lại không có một chút phản ứng, bất quá, vừa vặn nhớ tới nụ cười mê hoặc của Thi Đại Nhi và Tần Y, liền bùng tỉnh.

Nghệ Phong quay đầu nhìn về phía người vừa nói, thế nhưng người trước mặt chằm chằm nhìn mình, hắn không nhận nổi nuốt nước bọt thật sâu.

Nữ nhân trước mắt đông đưa eo thon như rắn nước của nàng, đi về phía Nghệ Phong. Dưới bộ đồ bó sát, thân thể đầy đặn lồ lộ đầy hứng thú toát lên cổ phong tình mê người. Cho dù Nghệ Phong đã từng gặp Trữ Huyền, Tần Y, Thi Đại Nhi xinh đẹp tuyệt trần, bụng dưới của hắn vẫn bốc lên một cỗ hỏa diễm.

Cầm y bó sát người ôm trọn đường cong duyên dáng bốc hỏa, từ cổ áo thấp nhìn lại, trước mặt hiện ra đường rãnh trắng noãn. Đai lưng màu xanh ôm chặt vùng eo thon thả uyển chuyển, thậm chí có thể khiến Nghệ Phong cảm giác được lực đàn hồi và mị hoạt trong đó. Dưới cầm y, lộ ra đôi chân dài trắng noãn, bùng lên ngọn lửa thiêu đốt lòng người.

Đặc biệt đôi mắt long lanh kia toát lên ngàn vạn tâm tình, khiến trái tim người khác không tự chủ được nhảy dựng lên.

Yết hầu Nghệ Phong cuộn cuộn không ngớt, trong mắt bốc lên hỏa diễm, tình huống như vậy khiến Nghệ Phong miễn cưỡng cười: Tuy rằng hắn không khẳng định lực của chính mình tốt tới cỡ nào. Thế nhưng, hắn chưa từng nghĩ tới tình cảnh thất lễ đến như vậy.

Trông thấy nàng, rõ ràng trong lòng Nghệ Phong bị kích động tới cực điểm.

Dường như Diệp Vận Du đã quen với ánh mắt rực cháy như vậy, nàng hiểu rất rõ thân thể của chính mình là khát vọng của rất nhiều nam nhân. Tuy rằng người đứng trước mắt chính mình là một thiếu niên, thế nhưng thiếu niên không phải nam nhân sao?

- Câu thơ vừa rồi là do ngươi làm?

Câu nói nhẹ nhàng, trong thanh âm không dồn hết lực, dường như có cảm giác mê hoặc khiến trái tim Nghệ Phong lần thứ hai đập mạnh.

- Mẹ nó, dĩ giới này nhiều yêu nghiệt như vậy sao?

Trong lòng Nghệ Phong thâm mắng, thế nhưng trong đáy lòng hắn lại âm thầm vui vẻ. Khả khả, yêu nghiệt càng nhiều, hắn càng có nhiều cơ hội. Bất quá, ngấm lại liền bùng tỉnh, có linh khí tràn đầy ôn bổ, không khí không hề bị ô nhiễm. Lúc này không dường như người đẹp, chỉ có thể hoài nghi nền tảng thế giới này có vấn đề.

- A! Trên phiên đại lục này còn có người thứ hai đọc qua câu thơ này?

Nghệ Phong vô si nói. Hắn còn không ngừng cười thầm trong lòng: Quả thực, trên phiên đại lục này không có người thứ hai đọc qua, bất quá đại lục khác thì có, khả khả...

- Không ngờ, tại vùng đất nhỏ này. Rõ ràng còn có thiếu niên tài tuấn như vậy.

Diệp Vận Du lại nhìn Nghệ Phong cười nói, đôi mắt long lanh như nước kia dường như truyền đến nghìn vạn tình ý.

- Đáng chết, đáng chết! Thật quá mất mặt, rõ ràng bản thiếu gia đã bị một nữ nhân làm xao động.

Trong lòng Nghệ Phong gào lớn, thế nhưng nhân thân hắn lại không chút nào dòi ra. Chằm chú nhìn cơ thể nữ nhân không chút kiêng nể, dòi mắt một chút, hắn cảm thấy hỏa khí trong đáy lòng hắn tăng thêm một phần.

Diệp Vận Du nhìn Nghệ Phong mỉm cười, nàng không ngờ thiếu niên này lại dày dạn kinh nghiệm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 110: TỶ ĐỆ.

Nếu như thiếu niên khác, nào dám nhìn nàng chằm chằm như vậy, nhiều nhất chỉ dám liếc mắt nhìn trộm mà thôi, tuyệt đối không dám trực tiếp nhìn vào

hai mắt của chính mình. Thế nhưng, thiếu niên trước mắt giống như lão luyện bụi hoa, ngay cả chính mình có phần không chịu nổi nhãn thần của hắn.

Nghĩ vậy, Diệp Vận Du không kiềm nổi liền cười hi hi: Ngoài trừ một người, những nam nhân khác đều sợ chính mình sao? Không ngờ ngày hôm nay chính mình có lúc sợ người khác. Không ngờ lại là một thiếu niên choai choai.

- Thiếu niên tài tuấn? Ha ha, ta cũng chẳng có tài gì. Nhiều nhất, cũng chỉ uống rượu không say, xuất khẩu thành bản mà thôi.

Nghệ Phong cười ha hả nói.

Quả thực hắn nói không sai, hắn thực sự có thể uống rượu, cũng giống vậy, xuất khẩu thành bản là do người quen thuộc với hắn thường nói.

- Uống rượu không say? Xuất khẩu thành thơ. Ha ha. Quả thực ngươi dám mạnh miệng nói. Ngay cả Tiêu Công cũng không dám nói như thế.

Diệp Vận Du mỉm cười nói, nhưng quả thực trong lòng nàng rất có hứng thú với thiếu niên này.

- Cắt...

Nghệ Phong khẽ thở dài một tiếng, khinh thường nói.

- Tiêu Công kia là cái thá gì vậy? Chẳng phải là tên treo đầu dê bán thịt chó sao?

Diệp Vận Du vui vẻ cười hi hi, có lẽ đây là lần đầu tiên nghe được người dám nhận xét Tiêu Công như vậy. Cho dù đây là nhà nàng, nàng cũng có phần nào phải nể mặt Tiêu Công. Nhưng không ngờ thiếu niên trước mắt lại dám nói mấy lời này.

- Ha ha, cái gì ngươi cũng dám nói. Chẳng lẽ ngươi cho rằng chính mình lợi hại hơn Tiêu Công hay sao?

- Đương nhiên, bản thiếu gia xuất thủ có thể đánh hắn phải chạy vòng tròn.

Trên khóe môi Diệp Vận Du nở nụ cười, cười rất vui vẻ, cười tô điểm khuôn mặt xinh đẹp. Cười khiến nhãn thần Nghệ Phong ngây dại:

- Ha ha, trên đại lục này ai mà chẳng biết, Tiêu Công là một kẻ trói gà không chặt. Rõ ràng ngươi dám nói ra những lời vô sỉ này. Ha ha, ta xem ngươi quả thực cũng có chút văn chương. Như vậy nha! Nếu như ngươi có thể đối được hai câu thơ này. Ta sẽ giúp ngươi giấu chuyện tình chửi mắng Tiêu Công. Ngươi nghĩ thế nào?

Nghệ Phong bĩu môi nói:

- Không có hứng thú.

Diệp Vận Du ngạc nhiên nói:

- Là nào ngươi không biết, nếu như lời này của ngươi bị truyền ra ngoài, ngươi sẽ bị thế nhân vây công sao? E là tiếng xấu về ngươi sẽ lan xa?

Nghệ Phong cười phá lên, nhãn thần nhiên dùng ánh mắt cổ quái nhìn Diệp Vận Du mà nói rằng:

- Nàng tin không, Tiêu Công nghe thấy nàng nói về ta, biểu tình hắn sẽ rất khó coi! Hơn nữa, cho dù ta trực tiếp mắng hắn hai câu này. Hắn cũng không dám nói lời nào.

Diệp Vận Du đứng ngây người tại chỗ, nhìn thiếu niên tà mị trước mắt, vô cùng kinh hãi.

Thiếu niên này có phải là kẻ ngu ngốc hay không, ở trước mặt ta biểu hiện chính mình, cố ý coi thường Tiêu Công. Đúng là quá ngốc, tiểu hài này tức giận sao?

- Ha ha, phải? Tiêu Công đang ở trên thuyền của ta, ngươi muốn tới gặp hay không?

Nghệ Phong bĩu môi nói:

- Không có hứng thú.

- Tại sao? Sợ?

Diệp Vận Du cười cười nói, thực ra nàng không ghét thiếu niên này ăn nói mạnh mẽ, ngược lại có một loại cảm giác khác. Dù sao, trong cuộc đời của chính mình, rất ít khi đụng tới người thú vị như vậy.

- Sợ? Bản thiếu gia sợ hắn? Thi từ ca phú tùy hắn chọn, bản thiếu gia sẽ khiến hắn không có cơ hội khóc. Bất quá, hiện tại bản thiếu gia muốn đi Đế Đô, không có thời gian bông đùa với loại học làm sang như hắn.

Nghệ Phong không hề để ý nói.

- Ngươi đi Đế Đô?

Điệp Vân Du nghi hoặc nói một câu, bất quá liền cười nói.

- Vừa hay chúng ta cũng muốn quay về Đế Đô. Chỉ cần ngươi dám tới gặp Tiêu Công, ta sẽ tiện đường mang ngươi về. Hẳn là ngươi biết, đi đường thủy sẽ nhanh hơn.

Nhân thần Nghệ Phong sáng lên, nhìn Điệp Vân Du vui vẻ mà nói:

- Thật sự?

Chà chà, nếu như có một ai đó làm bạn cùng đường sẽ thoải mái hơn nhiều.

- Ha ha, vậy được, nếu không chúng ta hãy đánh cược. Ta cược chính mình mắng Tiêu Công hai câu, hẳn cùng không dám nói gì?

Nghệ Phong cười ha hả nói.

Điệp Vân Du nhìn Nghệ Phong mỉm cười, đẩy về trên choker nói:

- Cũng được, thế nhưng nếu như ngươi không dám, vậy ta muốn ngươi làm gì ngươi phải làm cái đó?

Nghệ Phong nở nụ cười ta mỉa nói:

- Đương nhiên là được, ta cũng có điều kiện như vậy với nàng.

Nghệ Phong dùng ánh mắt tà ma nhìn thân thể Điệp Vân Du. Đương nhiên Điệp Vân Du hiểu rõ Nghệ Phong có chủ ý gì, đồng thời bội phục can đảm của Nghệ Phong, nhưng cũng cảm thấy thiếu niên này có chút thú vị. Tất nhiên, nàng không tin ai đó có thể có tài học cao hơn Tiêu Công một bậc.

Nghệ Phong đi theo dáng người thướt tha của Điệp Vân Du tiến về phía trước, khoe miệng hiện lên tiếu ý, sau khi ngẫm lại, thầm quy cách tư thế thích hợp với nữ nhân trước mắt. Nghệ Phong suy nghĩ một lúc lâu, liền nghĩ ra đáp án: Nữ nhân này, hẳn là có thể xoay chuyển mọi tư thế.

- Ngươi cười cái gì? Cười tà ác như vậy?

Đột nhiên Điệp Vân Du quay đầu lại, khe hở đôi môi dò mòng của nàng khiến người ta phải xao động, nói.

- Ah! Ta đang suy nghĩ mặt trời đêm nay có chói mắt hay không? Cầu vồng có thể đẹp hơn sao hay không?

Nghệ Phong tùy ý trả lời.

Điệp Vân Du cười hi hi, cười trang điểm khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hai người vừa mới từ hoa thuyền đi ra, hình ảnh mờ ảo của Điệp Vân Du trực tiếp rơi xuống mặt sông.

- Có thể sẽ rất đẹp. Ban ngày ánh trăng cũng rất đẹp. Lưu tinh so với ánh nắng chiều còn đẹp hơn nhiều.

Điệp Vân Du nháy mắt nhìn Nghệ Phong, thuận miệng nói.

- Ta cũng nghĩ như vậy, nàng không biết. Khi ta còn bé thích tưởng tượng chính mình nằm trên mặt trăng mấy tháng. Đáng tiếc, ánh trăng nhiều lắm, ta không đếm hết.

Nghệ Phong thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.

- Hi hi... Nhưng thực ra, ánh trăng nhiều như vậy, rõ ràng ngươi không đếm được. Nếu như ngươi muốn đếm trăng, thực ra là có thể.

Điệp Vân Du vui vẻ cười, đã rất lâu nàng không cảm thấy hứng thú như vậy.

Nghệ Phong nhìn Điệp Vân Du bằng vẻ mặt coi thường mà nói rằng:

- Trăng cần phải đếm sao? Liếc mắt vọng qua chỉ có một ah. Cái này ai mà chẳng biết, nàng kêu ta đếm đúng là vũ nhục đối với chỉ số IQ của ta.

- Hi hi... Ngươi tên là gì? Nói cho tỷ tỷ được không?

Điệp Vân Du quay đầu nhìn về phía Nghệ Phong, đôi mắt chớp động toát ra ánh mắt mê hoặc nhìn Nghệ Phong nói, khuôn mặt xinh đẹp kia khiến người ta không có lý do gì để cự tuyệt.

Nghệ Phong bĩu môi, không thỏa lòng nói:

- Sử dụng mỹ nhân đối với ta rất không được, vốn định lực của ta rất tốt, được xưng là Tọa Hoài Tự Luận Hội Hạ Lưu. Ách... Sai rồi, mà là Tọa Hoài Bất Luận Liễu Hạ Huệ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 111: MẪU THÂN TỶ NỮ TÌNH NHÂN TÚI TIỀN CỦA TỶ TỶ.

Từ trong đáy lòng Nghệ Phong rất khinh thường: Chỉ dựa vào thủ đoạn nhỏ này muốn gạt ta. Thật lực cười, bản thiếu gia đã sớm sản sinh kháng thể. Ahaaa, ít nhất cần phải cùng ta một đêm mới có thể mê hoặc được ta ah.

Điệp Vận Du cũng quên, không ngờ còn có nam nhân dưới nhãn thần của chính mình lại phản ứng như vậy. Cho dù đây là nhà nàng, cũng không thể như thế ah.

- Hi hi... Vậy ngươi muốn thế nào mới có thể cho ta biết tên ngươi?

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong mỉm cười, trong khí đó mỗi một cử chỉ đều khiến trái tim kẻ khác phải sao động. Thân thể đầy đặn, tựa giống như quả đào mật chín mọng, khiến kẻ khác không kìm được lòng muốn nuốt vào bụng.

Cổ mị ý này, cho dù là Dung Mị truyền nhân Mị Tông so ra còn kém xa nàng ah. Thậm chí Nghệ Phong còn nghĩ đến điều tà ác, nếu như Điệp Vận du gia nhập Mị Tông, nàng sẽ hại nước hại dân ra sao.

- Theo ta đến hội trường... Ách... Nghệ Phong!

Nghệ Phong đang định tìm cách nói ra tâm tư của chính mình, thế nhưng ngẫm lại cảm thấy không thích hợp. Chính mình là quân tử ah, cần phải giữ gìn khí phách của quân tử.

- Nghệ Phong? Được!

Điệp Vận Du vui vẻ cười, biết được tên của thiếu niên này, sẽ không sợ hấn chạy mất. Tại đại lục này, không người nào nàng không tìm ra, chỉ có người nàng không dám tìm mà thôi.

- Ngươi vừa mới nói, muốn tỷ tỷ cùng ngươi cần phải làm cái gì?

Điệp Vận nhìn Nghệ Phong, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ thoáng hiện lên một tia buồn cười: Thiếu niên này, quả thực bạo gan.

Nhìn nữ nhân này cười toát lên khí tức thành thực mê hoặc, Nghệ Phong bĩu môi nói:

- Nhanh như vậy đã xưng là tỷ tỷ? Khụ, kỳ thực muốn làm tỷ tỷ của ta cũng được ah! Nàng cũng biết, ta rất non, béo mập trắng mịn. Chỉ có điều, sau này nàng phải sủng ái ta, yêu thương ta, thương xót ra, luyện tiếu ta, chiếu cố ta, nuôi dưỡng ta... Ách... Trước mắt, chỉ cần nàng có thể làm được những điều này, ta sẽ nhận nàng làm tỷ tỷ.

- Ngươi? Béo mập trắng mịn?

Trong lòng Điệp Vận Du hiện lên một tia buồn cười và kinh ngạc, quả thực thiếu niên này dám mở miệng.

- Hi hi, vậy ngươi muốn ta sủng ái ngươi như thế nào?

- Thực ra cũng rất đơn giản, khi ta ngủ dậy nàng giúp ta mặc quần áo, khi ta đói bụng nàng nấu cơm giúp ta, ta không có tiền nàng cho ta tiền, khi ta buồn nàng an ủi ta. Khi ta cô đơn nàng đến trò chuyện cùng ta. Dù sao còn một nguyên tắc nữa, khi ta cần nàng, nàng phải xuất hiện. Khi ta không cần nàng, nàng chờ ta cần nàng.

Biểu tình Nghệ Phong rất chăm chú nói. Giống như đây là một đạo lý không thể thay đổi được.

Rốt cục Điệp Vận Du đã minh bạch, người này tìm tỷ tỷ là muốn tìm túi tiền của mẫu thân thị nữ bạn gái tình nhân tri kỷ làm tỷ tỷ ah.

- Uhm, yêu cầu của ngươi quả thực rất thấp.

Điệp Vận Du gật đầu, tự tin nói.

- Nàng cũng hiểu được là thấp ah, nếu như vậy ta sẽ tăng thêm? Khụ, quên đi, nhìn vào phần nàng đẹp như vậy, chỉ đòi hỏi những thứ này thôi.

Nhân thần Nghệ Phong chiêm tiện nghi nhìn Điệp Vận Du.

Điệp Vận Du có chút sững người, đồng thời nàng buồn cười, thoải mái nghĩ:

- Ha ha, bao nhiêu người tìm cách cầu xin làm đệ đệ của ta đều không được chấp thuận, hẳn thì ngược lại, giống như là ta đang cầu xin hẳn vậy.

- Tốt! Nghệ Phong đệ đệ, gọi ta một tiếng tỷ tỷ xem nào?

Nghệ Phong nhìn Điệp Vận Du với ánh mắt ngây thơ, bộ mặt vô hại, ừy khuất hô lên một tiếng giòn tan:

- Tỷ tỷ!

- Nghệ Phong đệ đệ, ngươi là một diễn viên xuất sắc. Biểu tình này, nếu như để bọn hắn nhìn thấy, nhất định sẽ tin ngươi là một hài tử thuần khiết.

Điệp Vận Du khẽ cười nói.

Sao hả? Bản thiếu gia vốn là một hài tử ngây thơ. Cái gì gọi là thấy một màn như vậy sẽ tin tưởng?

Nghệ Phong và Điệp Vận Du bỗng dưng một mạch đi về hoa thuyền của nàng, vốn Điệp Vận Du có ý ngoài giải sầu. Nàng cảm thấy chuyến này thật không uổng công, tâm tình vui sướng tới cực điểm không nói thành lời, quan trọng là, tìm được một người khiêu chiến với lão gia hỏa Tiêu Công kia. Tuy rằng, Điệp Vận Du không tin Nghệ Phong thực sự dám mắng Tiêu Công. Thế nhưng có chính mình bên cạnh châm ngòi thổi gió, nhất định Tiêu Công sẽ tin thiếu niên này bất kính. Đến lúc đó, không phải có một tuồng kịch sao?

Đương nhiên Nghệ Phong không biết, chính mình đã bị người coi là thằng hề, hẳn nhìn hoa thuyền lộng lẫy mà lâm vào ngây dại. Trời ạ, những dải tơ lụa này, ngọc thạch, điêu khắc kỳ dị... Ta không thể mang được tất cả về nhà.

Nghệ Phong trực tiếp lướt qua đoàn người trong đó. Trên thuyền hoa, dùng mảnh tơ lụa đủ mọi màu sắc làm mảnh dựng lên bầu không khí, chiếc bàn được chế tạo từ gỗ lim vô cùng quý báu, âm thầm phát ra quang mang, mang theo phong cách cổ xưa. Trên bàn, đặt ấm trà màu đen được làm bằng sứ. Rất ít địa phương, có hoa văn điêu khắc tinh tú như vậy.

Toàn bộ không gian tạo lên một loại đại khí, khiến người ta cảm giác hoa mỹ.

Điệp Vận Du vừa bước vào hoa thuyền, nam nhân trên hoa thuyền liền mạnh mẽ ngang đầu, yết hầu cuộn cuộn không ngớt, đôi mắt không ngừng bốc lên ánh mắt nóng bỏng. Thậm chí, có vài người thay đổi tư thế, che giấu bụng dưới của chính mình.

Thế nhưng, dường như lại có người rất kính nể Điệp Vận Du, lén lút nhìn một hồi, rồi vội vàng quay mặt đi. Bất quá, ngẫu nhiên đôi mắt không kiềm chế được mà xoay tròn, nói cho Nghệ Phong biết, những người này tuy sợ. Nhưng không không chế được chính mình.

- Khụ, muốn nhìn lại không dám nhìn, quả thực làm khó bọn họ.

Nghệ Phong thờ dài một tiếng, dùng ánh mắt thông cảm nhìn mọi người trên hoa thuyền.

Sau khi Điệp Vận Du nghe được lời này, liền khẽ cười một tiếng:

- Ngươi cho là, ai cũng giống như ngươi như chú chim non không biết sợ sao? Vả lại, nhân thần của ngươi thực sự sắc bén, suýt nữa khiến ta không chịu nổi.

- Nghệ Phong, bây giờ ta sẽ sai người gọi Tiêu Công ra, hi hi... Nếu như hắn không giống như ngươi nói, ngươi sẽ để ta tùy ý xử trí ah?

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong mỉm cười, ngữ khí tê dại, khiến trong lòng Nghệ Phong bốc lên cổ hỏa diễm. Điều này, cũng khiến Nghệ Phong cảnh giác.

Tuy rằng định lực của chính mình không được tốt lắm? Thế nhưng cũng không đến mức cam lòng chịu tình cảnh như vậy. Huống hồ, có sự áp chế của Lăng Thần Quyết, sẽ không dễ dàng phản ứng như vậy, đây cũng là nguyên nhân tại sao Dung Mị không mê hoặc được Nghệ Phong.

Thế nhưng, nữ nhân trước mặt cười một tiếng toát lên mỉa mai hoặc kinh người, kích phát khát vọng trong lòng Nghệ Phong tới cực điểm. Nghệ Phong cũng đoán ra rằng, Điệp Vận Du đã từng tu luyện qua Mị Thuật. Thế nhưng lão nhân từng nói với hắn, bản thân Lăng Thần Quyết được dung hợp Mị Thuật tới cao, căn bản không có mị thuật nào có tác dụng trước Lăng Thần Quyết.

CHƯƠNG 112: TIÊU CÔNG ! NGƯỜI CÒN NHỚ RÕ TA SAO.

Hơn nữa, quan trọng là trên người nàng không có một tia khí tức xao động. Chuyện này cũng là nguyên nhân vì sao lần đầu tiên Nghệ Phong trông thấy Diệp Vận Du đã cho rằng nàng tự nhiên tỏa ra mị hoặc như vậy.

- Được! Vậy nàng cũng phải nhớ kỹ, nếu như ta thắng, nàng cũng tùy ta xử trí.

Nghệ Phong cười cười, vội vàng xoay tròn Lăng Thần Quyết bên trong cơ thể, ngăn cản hỏa khí cuộn trào trong cơ thể.

Diệp Vận Du không ngờ lại có người có thể ngăn cản can thiệp được mị hoặc hầu như không ai ngăn cản được của mình, nàng bất ngờ liếc mắt nhìn Nghệ Phong. Nghĩ vậy, Diệp Vận Du nhìn khắp thân thể Nghệ Phong. Nàng có ý thì triển, rõ ràng còn có nam tử có thể cười nói như thường, điều này khiến nàng rất kinh ngạc.

Nghệ Phong không chú ý tới, mọi người đứng bên được bị cử chỉ nhẹ nhàng này của nàng khiến thần chí mơ màng, bọn họ khom người, xấu hổ che giấu phản ứng của cơ thể.

Toàn bộ đám người xung quanh đều cảm thấy ghen tị thiếu niên đứng bên cạnh Diệp Vận Du, bọn họ chuyển ánh mắt đầy hàn ý nhìn về phía Nghệ Phong, không biết trong lòng bọn họ đã hỏi bao nhiêu về tổ tông Nghệ Phong.

- Nghệ Phong đệ đệ, dường như nhân thân bọn họ nhìn người không có hảo ý nha!

Diệp Vận Du mở miệng cười, khiến ánh mắt sắc bén của đám người xung quanh lại lần nữa cuồng liệt thêm vài phần. Thậm chí Nghệ Phong có thể cảm giác được nhiệt độ xung quanh chính mình mạnh mẽ giảm xuống.

- Cái kia... Tỷ tỷ! Nàng không thể dùng biểu hiện biểu tình thân mật với ta như vậy. Ta rất sợ, rất sợ...

Nghệ Phong trông thấy ánh mắt lạnh lùng của đám người xung quanh, không khỏi toát ra vẻ kinh hãi. Hắn biết rõ lực lượng quần chúng rất vĩ đại, cho nên hắn rất sợ đám người này vây công hắn.

- Hi hi...

Trong không gian vang lên tiếng cười véo von của Diệp Vận Du, nàng duyên dáng nói:

- Người yên tâm, có ta ở đây, bọn họ tuyệt đối không dám làm gì người!

Nghệ Phong ngậm chặt miệng, khẽ dừng lại tạo khoảng cách nhất định với Diệp Vận Du. Đối với đám người háo sắc này mà nói, không có gì bọn chúng không dám làm. Nghệ Phong nhớ rất rõ, trước kia chính mình đồ kỵ hội trường của mất hoa hậu học đường, hắn và một đám một đám thanh niên tức giận chặn đánh. Sau đó bị xử phạt nặng.

Mà đúng lúc này, ánh mắt đám người khờ khạo nhìn Diệp Vận Du không dời, bọn chúng nhanh chóng chuyển phương hướng. Nghệ Phong thuận mắt nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Công mặc cẩm y ngọc bào, đáng vẻ có chút ưu nhã từ ngoài xa đi tới. Khi tức của văn nhân trên người hắn biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nghệ Phong bĩu môi đầy vẻ coi thường, nhẹ nhàng chỉnh sửa lại nếp gấp trên y phục của chính mình, đôi mắt không nhìn.

Diệp Vận Du vẫn chú ý, trông thấy dáng vẻ của Nghệ Phong như vậy, nàng càng cảm thấy kinh ngạc: Nhìn dáng vẻ của Nghệ Phong, hình như rất coi thường.

Tiêu Công vừa bước vào, từng người từng người quay đầu hành lễ, tiếng vỗ mông ngựa không ngừng phát ra từ trong miệng bọn họ. Khiến khuôn mặt già kia có chút đỏ hồng.

Tiêu Công đi một mạch về phía Diệp Vận Du, trên đường liên tục quay về phía mọi người gật đầu, rất có phong cách quý phái.

- Phu nhân...

Điều khiến Nghệ Phong kinh ngạc chính là, Tiêu Công thanh danh hiển hách này, rõ ràng lại đi tới trước mặt Diệp Vận Du, khom người cung kính thi lễ.

Rốt cục nữ nhân này có thân phận như thế nào? Rõ ràng có thể khiến người kiêu ngạo này hành lễ.

- Ha ha, Tiêu Công, vừa vặn ngài đã tới. Ta giới thiệu với ngài một người biết rõ về ngài.

Dường như Diệp Vận Du rất quen với cử chỉ như vậy của hắn, tại thời điểm lão gia hóa Tiêu Công này có chút ý loạn tình mê. Nàng chỉ chỉ vào chỗ Nghệ Phong đang đứng.

Tiêu Công đầy nghi hoặc, cuối cùng hắn quay đầu lại, liền trông thấy Nghệ Phong đang mỉm cười nhìn hắn, vẻ mặt đầy ý trêu chọc, sắc mặt hắn đại biến, suýt nữa không đứng vững. Vừa vận khuôn mặt hồng nhuận bỗng nhiên đỏ như gan lợn. Ngón tay chỉ thẳng vào Nghệ Phong, há miệng nhưng không nói thành lời... Bộ dạng hắn đầy kinh hãi và xấu hổ.

- Ha ha, Tiêu Công. Còn nhớ bản thiếu gia sao? Thời gian một năm, ta đến có đúng lúc không?

Thanh âm của Nghệ Phong đầy ý chế giễu vọng vào khoảng không. Thanh âm nhân nhạ, không khỏi dậy từng làn sóng, tất cả từ từ khắc sâu vào trong lòng mọi người. Mọi người nhìn Tiêu Công bằng ánh mắt vô cùng cổ quái, trong lòng bọn họ khơi dậy ý nghĩ khó tin: Hình như Tiêu Công rất sợ thiếu niên này, quan trọng là trong ánh mắt Tiêu Công hiện lên vẻ xấu hổ. Điều này sao có thể? Tiêu Công là nhân tài tuyệt thế trong thiên hạ, làm sao cảm thấy xấu hổ?

Diệp Vận Du cũng nhìn Nghệ Phong bằng ánh mắt khó tin, quả thực nàng không ngờ, thiếu niên này đã từng gặp Tiêu Công. Hơn nữa, phản ứng của Tiêu Công đứng như những gì hắn miêu tả. Điều này sao có thể? Lẽ nào học vấn của Tiêu Công không bằng hắn?

- Tiêu Công! Ngài biết Nghệ Phong sao?

Diệp Vận Du dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Tiêu Công, khẽ mở đôi mắt mòng mê hoặc lòng người nói.

Tiêu Công cười đắng ngắt một tiếng, rốt cục trở về trạng thái bình thường, không trả lời Diệp Vận Du, ngược lại quay đầu nhìn về phía Nghệ Phong nói:

- Phong thiếu gia, tại sao người ở chỗ này?

- Phong thiếu?

Diệp Vận Du dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Tiêu Công, không ngờ Tiêu Công đại danh鼎鼎, lại dùng chữ ‘thiếu’ gọi một người. Lẽ nào Nghệ Phong là thiếu gia đại gia tộc? Thế nhưng, trong đại lục này, thế gia họ Nghệ cũng chỉ có Nghệ Công. Thế nhưng không nghe nói hắn có một tôn tử gọi là Nghệ Phong ah.

- Tại sao? Không muốn gặp ta?

Nghệ Phong nhìn Tiêu Công mỉm cười, trong giọng nói tràn đầy ý châm biếm.

- Sao có thể!

Tiêu Công ngượng cười, trong lòng cũng không có miễn cưỡng: Thực sự ta không muốn thấy sát tính này. Sau khi ngời ra hai câu đối kia, chính mình phải đoán suy tính, nhưng thủy chung không nghĩ ra, càng nghĩ càng vội vàng, càng vội vàng càng mơ màng. Buồn cười chính là, chính mình sợ mất thể diện, lại không dám tìm người trao đổi.

Mọi người trông thấy tràng cảnh như vậy, cả đám đứng ngây dại tại chỗ. Bọn họ đối mặt nhìn nhau, hiện lên một mảnh yên tĩnh:

- Thiếu niên này quen biết Tiêu Công của chúng ta sao? Tại sao phải mất tự nhiên trước mặt một thiếu niên như vậy.

Diệp Vận Du cũng vô cùng hiếu kỳ, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy Tiêu Công cao ngạo lộ ra biểu tình như vậy, trước kia cho dù trước kia hắn đứng trước mặt cha mình cũng có vài phần cao ngạo. Thế nhưng, trước mặt Nghệ Phong, hắn không còn chút khí phách của chính hắn. Chuyện này không phải trò đùa sao? Rốt cục trong bọn họ có chuyện gì?

Nghĩ vậy, ánh mắt Diệp Vận Du chuyển hướng nhìn Nghệ Phong, trong mắt đầy vẻ dò hỏi. Hiển nhiên tâm lý muốn sáng tỏ của nữ nhân khiến nàng để ý.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 113: TÙY CÁC NGƯỜI LỰA CHỌN.

Nghệ Phong liếc mắt nhìn Diệp Vận Du. Nhãn thần hắn không hề để ý tới, mà quay đầu về phía Tiêu Công, nói:

- Thế nào? Chúng ta uống hai chén?

Tiêu Công cười đắng ngắt, hẳn biết theo như lời Nghệ Phong uống hai chén là có ý tứ gì đó, thế nhưng không cự tuyệt, dù sao hẳn đã thua cuộc, hơn nữa hẳn thua rất thảm. Suy cho cùng, trong khoảng thời gian một năm hẳn cũng không đổi được.

- Theo ý Phong thiếu đi.

Điệp Vận Du nhìn Tiêu Công vừa buồn cười vừa kinh ngạc: Không phải Tiêu Công thích nhất uống rượu sao? Vì sao bây giờ có ý tứ giống như rất khó xử.

- Đi! Ngươi cầm rượu qua đây cho chúng ta.

Nghệ quay sang bên cạnh, nói với một thanh niên cách đó không xa. Giống như hẳn là chủ nhân nơi này, còn thanh niên kia là người hầu.

Thanh niên kia ngạc nhiên, bất quá hẳn trông thấy Tiêu Công gật đầu ra hiệu, lúc này mới không cam lòng đi vào lấy, trừng mắt về âm ngoan liếc nhìn Nghệ Phong.

- Hi hi... Nghệ Phong, dường như ngươi đắc tội với một người ah! Ha ha, e là ngươi gặp phiền phức rồi, thanh niên này rất có địa vị.

Điệp Vận Du vui vẻ cười, nàng nghĩ thiếu niên này càng lúc càng thú vị.

Nghệ Phong bữu môi cười cười, không cho là đúng: Thanh niên này, từ khi chính mình bắt đầu tiến vào, cặp mắt âm nhu tựa vẫn chăm chú nhìn chính mình, giống như chính mình và nẹ hẳn có tình cảm đặc biệt. Đối với kẻ thù của chính mình, Nghệ Phong luôn luôn có nguyên tắc đã kích tới cùng, nguyên tắc bắt đi bắt dịch.

Nghệ Phong không thềm nhắc lại, mà đi tới chiếc bàn cạnh. Tùy thân ngồi xuống, động tác rất chậm rãi, phối hợp với dáng vẻ tươi cười tà mị trên khoe miệng. Hiện lên tích cách của thanh niên có chút tùy tiện. Để Diệp Vận Du nhìn quen Nghệ Phong giả bộ phải cười cười.

Thiếu niên này, quả thực có điểm khác người thường.

Nghệ Phong theo dõi gắt gao, hẳn lấy ra bầu rượu trong tay thanh niên âm nhu kia, khéo léo dịch chuyển chén rượu trên bàn, rót cho chính mình một chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rượu thơm tinh khiết khiến hẳn không kiềm nổi, hô một tiếng:

- Rượu ngon.

Điệp Vận Du cười cười, công phẩm lấy từ hoàng cung, có thể kém sao?

- A, được rồi. Vị huynh đệ lớn lên có chút u tối này, ngươi hãy lấy thêm vài bình nữa tới đây. Để ta đóng gói mang về.

Nghệ Phong quay đầu về phía thanh niên âm nhu, nói.

Điệp Vận Du ngạc nhiên bật cười. Nhìn gương mặt anh tuấn của thanh niên kia đã bị trọc tức đỏ sặc, nàng lắc đầu, bất đắc dĩ mở đôi đồ mọng nói.

- Không được!

Khí tức tựa giận tựa vui của nữ nhân này khiến nam nhân xung quanh hít sâu một ngụm lương khí, lén lút nhìn nàng, hóa điểm trong lòng căn bản đã gần chặn lại tiếp tục vọt lên.

- Keo kiệt!

Nghệ Phong thoáng nhìn Diệp Vận Du với ánh mắt xem thương, ngữ khí khinh thường kia khiến toàn bộ nam nhân ở đây vùng lên ham muốn phải giết chết hẳn.

Tiêu Công trông thấy như vậy, trong lòng hẳn cảm thấy rất khó xử, đành cười khổ: Tiểu tử này, quả thực ai cũng dám châm chọc. Ai cũng dám mắng. Đầu tiên là Ngu đại gia, hiện tại là Diệp Vận Du. Nghĩ tới đây, chính mình trong mắt hẳn quả thực không đáng gì.

Tiêu Công liếc mắt nhìn chén rượu nho nhỏ trên bàn, tất nhiên sẽ không đưa tay tới lấy. Hẳn quay lại phía người đứng bên cạnh, nói:

- Đi, ngươi đến lấy chén rượu qua đây.

Nghệ Phong nghe vậy, trên khoe miệng hẳn toát ra vẻ tươi cười: Lão gia hóa này quả thực rất có chữ tín. Nếu như vậy, bản thiếu gia sẽ không ép ngươi chửi lớn tiếng lớn hai tiếng ‘nẹ nó’.

Điệp Vận Du nhìn chén lớn đầy rượu có thể tới một cân rượu, nàng vô cùng kinh ngạc: Rốt cuộc hai người này làm cái gì? Chẳng lẽ Tiêu Công cần phải uống hết chén rượu lớn này sao?

- Ha ha. quả nhiên Tiêu Công đúng là một nam nhân. Ta kính ngươi gấp đôi.

Nghệ Phong giờ chén nhỏ của hắn lên, huyếch nhẹ vào chén lớn của Tiêu Công, uống một hơi cạn sạch.

Thế nhưng, ánh mắt mọi người không đặt vào Nghệ Phong, mà một mảnh tĩnh lặng, ngây dại nhìn về phía Tiêu Công. Chỉ thấy thường ngày Tiêu Công nhã nhặn tao nhã, hiện tại giống như một tên lái buôn miệng tu một ngụm lớn, trông rất thô lỗ tầm thường. Bộ dáng này, quả thực chẳng khác gì đám dân phu đói khát tới cực điểm.

Mọi người căng mắt, nhìn tròng cảnh khó tin trước mắt: Đây là Tiêu Công sao? Thường ngày Tiêu Công có phong thái ưu nhã như thế nào, tại sao lại làm ra hành động thô lỗ này?

- Ha ha! Tiêu Công. Dáng vẻ rất tốt, lúc này mới giống một nam nhân. Từng ngụm từng ngụm rượu, từng câu từng câu chửi ‘mẹ nó’. Rất có khí phách, đây mới là nam nhân chân chính.

Đôi mắt Nghệ Phong nhìn Tiêu Công đầy vẻ tán thưởng, không ngờ lão gia hỏa này bùng phát tính cách nam nhân, đúng là đã hết kiên nhẫn.

Đồng thời, Diệp Vân Du kinh ngạc trước hành động của Tiêu Công, không nhận được có chút buồn cười. Chỉ có ngụm rượu lớn, chửi lớn một câu mẹ nó có thể được gọi là nam nhân sao? Tư tưởng logic của người thật đúng là độc đáo.

- Khụ khụ...

Thường ngày Tiêu Công không có thói quen uống rượu như vậy, hắn không khỏi bị sắc rượu. Rượu từ trong miệng cũng phun ra ngoài.

- Tiêu Công, người uống chậm một chút. Ở đây không có ai ép người, cũng không có ai cướp đoạt của người.

Nghệ Phong vỗ vỗ lưng Tiêu Công, biểu tình vô cùng thân thiết.

- Phi! Không phải tiểu tử người bức ta, ta có thể như vậy sao? Mẹ nó, được tiện nghi còn khoe mẽ.

Tiêu Công không kiềm được mắng một tiếng trong lòng, đối mặt với tiểu tử này, cho dù chính mình kiềm chế tốt đến đâu cũng không thể nhìn được mà chửi mẹ nó. Tiểu tử này nói không sai, sau khi uống ngụm rượu lớn, sẽ chửi mẹ nó. Bây giờ hắn rất muốn chửi.

- Tiêu Công, ngài đây là?

Diệp Vân Du nhìn sắc mặt Tiêu Công đỏ rực, không khỏi nghi hoặc. Tiêu Công trước mắt, từ khi đối mặt với tiểu tử này, thái độ rất khác thường. Kiểu ngạo từ trong xương cốt rõ ràng đã hoàn toàn biến mất.

- Ha ha. Phong thiếu gia tuổi trẻ tài cao. Ta và hắn so đấu tài học thua mà thôi.

Tiêu Công cười cười, tuy rằng không muốn nói. Thế nhưng, nếu như không nói ra, biểu hiện vừa rồi của chính mình cũng đủ để bọn họ suy nghĩ trong đầu.

- Cái gì?

Cho dù với sự bình tĩnh của Diệp Vân Du, nàng cũng không kiềm được lòng mở miệng phát ra tiếng kinh hô. Tuy rằng nàng biết Nghệ Phong có chút học vấn, nhưng không ngờ hắn lại đánh bại Tiêu Công. Khó trách, hắn không sợ hãi dám đánh cuộc với chính mình.

Bất quá, tuy những lời này do chính miệng Tiêu Công nói ra, nhưng đám người xung quanh dùng ánh mắt cổ quái nhìn Nghệ Phong một hồi. Cũng không cho rằng tiểu tử hỗn đản này có thể đánh bại Tiêu Công. Dù sao, Tiêu Công chính là đỉnh cao của người làm thơ, bọn họ không tiếp nhận một thiếu niên choai choai có thể đánh bại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 114: NGƯỜI HỌC HAY KHÔNG HỌC MỸ THUẬT ?.

- Tiêu Công. Nếu như tiểu tử này có thể lực. Người hãy nói thẳng ra, không cần tìm lý do khó tin như vậy. Tài học của người, trên đại lục ai mà chẳng biết.

Rất cực nam tử âm nhu không kiềm chế nổi, quay về phía Tiêu Công nói.

- Ha ha, lời lão hủ nói chính là sự thực, nếu như các ngươi không tin, ta cũng không có cách nào?

Tiêu công cười khổ nói, điều này càng khiến mọi người cho rằng Nghệ Phong uy hiếp Tiêu Công.

- Tiểu tử, được! Ta và ngươi tỷ thí!

Nam tử âm nhu lạnh lùng nhìn Nghệ Phong, càn rỡ nói.

- Ngươi muốn tỷ thí cùng ta? Ha ha, cái gì? Vũ lực hay văn chương?

Nghệ Phong tươi cười nhìn hài kịch trước mắt.

- Hừ! Nếu như ngươi muốn luận võ lực, ta cũng tiếp ngươi. Bất quá, hiện tại ta và ngươi tỷ thí văn chương, ngươi có dám không?

Nam tử âm nhu nhìn Nghệ Phong đầy vẻ khiêu khích và khinh thường, nói.

Nghệ Phong ngạc nhiên, đang định nói, lại nghe thấy thanh âm tươi cười của Điệp Vận Du:

- Nghệ Phong, nếu như ngươi sợ, không đồng ý cũng được. Ha ha, thế nhưng hần là người nổi danh về thơ ca tại Đế Quốc. Bệ hạ đích thân ban tặng tước vị Tử Tước cho hần.

Trong mắt Nghệ Phong hiện lên tia kinh ngạc. Nhưng cũng minh bạch tại sao thơ ca tại đại lục phát triển nhanh như vậy. Chỉ dựa vào một chút học vấn có thể có được tước vị Tử Tước. Đủ để vô số người ùn ùn kéo đến. Cũng khó trách hành nghiệp hoa thuyền này huy hoàng.

Thơ ca, chẳng phải nương theo một chút học vấn, nơi nơi tầm hoa vấn liễu, tầm hoan mua vui sao?

- Ha ha, cảm kỳ thi họa, thơ từ ca phú. Tùy các ngươi chọn. Chỉ cần các người có thể thắng được ta. Bây giờ ta sẽ nhảy sông tự vẫn, ngược lại, nếu như các ngươi không thắng được ta. Các ngươi đều phải nhảy sông tự vẫn? Thế nào?

Một câu nói của Nghệ Phong nhất thời nổi lên muôn vàn sóng gió, đám người đằng đằng sát khí nhìn Nghệ Phong, giống như chính mình bị sỉ nhục tới cực điểm.

Điệp Vận Du đứng ngăn người tại chỗ: Quả thực tiểu tử này dám mở miệng. Cảm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, cho dù là người bắt đầu học tập từ trong bụng mẹ, cũng không thể thông thạo hết thấy. Tiểu tử này ngốc thật, hay không có chút sợ hãi mà như vậy?

- Thế nào? Đám người các ngươi lần lượt hay cùng tiến lên.

Nghệ Phong chuyển mình cầm chén rượu trên tay, dáng bộ thông thả bình tĩnh ưu nhã ngồi tại chỗ, không gì có thể tả được.

Kiều ngạo! Càn rỡ!

Đây là suy nghĩ khiến tâm tư mọi người dâng trào tới cực điểm, lấy lực một người, rõ ràng muốn khiêu chiến với những thanh niên tài俊 trên thuyền. Quả thực không biết sống chết.

Tiêu công cười cười, tuy rằng không tin thiếu niên này có thể đối kháng với mọi người trên thuyền. Thế nhưng hần cũng hiểu được, người có thể đi cùng một chỗ với Tần Y, nhất định không phải kẻ ngu si. Nghệ Phong dám làm như thế, chắc chắn sẽ thắng chắc những người này rồi, tuy rằng không biết hần lấy đâu ra lòng tin. Thế nhưng chính mình đã giảm bớt sự coi thường hần.

- Phong thiếu, người xem...

Nghệ Phong từ từ nhìn lướt qua Tiêu Công, nói:

- Thế nào? Ngươi cũng muốn tham gia sao? Không sao, ngươi có thể gia nhập cùng bọn họ.

Câu nói thân nhiên của Nghệ Phong, trong nháy mắt khiến Tiêu Công im bật. Tất nhiên hần sẽ không tự hạ thấp thân phận, cùng một đám người đối phó với một thiếu niên.

Nam tử âm nhu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Đúng là không biết sống chết.

Khóe miệng Nghệ Phong hiện lên một tia lãnh ý, hần không biết, tại sao nam tử âm nhu này đối địch với chính mình. Trong khi mình uống rượu, rõ ràng hần làm chuyện mờ ám sau lưng chính mình. Nếu như chính mình không cảnh giác, e là đã xảy ra chuyện xấu. Bất quá, điều này cũng khiến Nghệ Phong ghi hận hần. Đối với những kẻ có ác ý với chính mình, còn biểu hiện ra ngoài. Trước tiên hần chinh chết, tiếp đến chinh sống, rồi lại chinh chết.

về phần khinh bỉ cảm kỳ thi họa, thơ từ ca phú. hần không chút lo lắng. Thật nực cười, ta đúc kết năm nghìn năm thơ từ Hoa Hạ. Còn sợ không thắng được đám man di dị giới này?

- Đừng chít chít méo mó. Nói đi, các ngươi ai lên trước.

Nghệ Phong bước một bước tiến lên, nhân thần đảo từng khuôn mặt trong đám người. sau cùng dừng lại trên người nam tử âm nhu.

Điệp Vận Du ngẩn người. nàng dùng ngón tay trắng nõn nhỏ bé ấn lên huyệt thái dương, nhìn Nghệ Phong cười hi hi, nói:

- Quả thực ngươi sẽ khiêu chiến với bọn họ sao?

Không phải Điệp Vận Du dài dòng, mà thực sự nàng không tin chuyện này.

Nghệ Phong mỉm cười, quay về phía nam tử âm nhu. nói:

- Như vậy đi, hãy để Tiêu Công mà các ngươi sùng bái ra đề mục, thế nào?

Nam tử âm nhu hừ lạnh một tiếng, quay đầu về phía Tiêu Công, thì lễ nói:

- Làm phiền Tiêu Công.

Tiểu tử, chính ngươi muốn chết. Vậy đừng trách chúng ta.

Tiêu công cười khò một tiếng, ra hiệu cho Điệp Vận Du nói:

- Các ngươi nhất định phải phân cao thấp, vậy lão hủ sẽ ra đề mục.

Nói đến đây, Tiêu Công ngừng lại một chút, sau đó quay đầu thoáng nhìn qua Điệp Vận Du xinh đẹp quyến rũ. lại nói tiếp:

- Lấy phu nhân làm đề tài, tặng nàng một bài thơ, thế nào?

- Tùy thôi! Bản thiếu gia tài cao 88 đầu. Tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Nghệ Phong nói rất khó nghe. khiến mọi người xung quanh dấy lên ý nghĩ muốn vây công hắn. Tiểu tử, để ngươi chết như thế nào cũng không biết.

Dưới sự sai bảo của Tiêu Công, rất nhanh có thị nữ chuẩn bị bút mực giao tận tay từng người.

Trong khi mọi người mài miết suy nghĩ, Nghệ Phong quay đầu về phía Điệp Vận Du nói.

- Trước hết chúng ta tâm sự một chút?

Điệp Vận Du ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, sau một lúc lâu mới phản ứng. Nàng quay về phía Nghệ Phong cười cười, nói:

- Ngươi còn có thời gian để nói chuyện phiếm? Chẳng lẽ ngươi thực sự muốn chính mình nhảy sông tự vẫn?

Nghệ Phong lại lần nữa quay về chỗ ngồi, rót đầy chén rượu của chính mình, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. thân nhiên nói:

- Bản thiếu gia hạ bút thành văn. Còn phải suy nghĩ sao?

Điệp Vận Du sớm đã quen Nghệ Phong khoe khoang, liền tiến tới trước mặt Nghệ Phong, nhẹ nhàng gảy gảy một sợi tóc đen nghịch ngợm trên trán, phát ra thanh âm trong trẻo nói:

- Vậy chúng ta đi. Ngươi muốn trò chuyện về cái gì?

Hành động của Điệp Vận Du vô ý khiến yết hầu của Nghệ Phong cuộn nhào, hắn uống một ngụm rượu che giấu vẻ thèm muốn của chính mình.

- Ta rất muốn biết, tỷ tỷ có tu luyện mị thuật hay không?

Nghệ Phong nhìn Điệp Vận Du. thân nhiên hỏi. Đây chính là vấn đề hắn muốn biết.

Điệp Vận Du ngẩn ngơ. sau đó nàng liền nở ra một nụ cười, giống như hồ điệp vẫn trang điểm xinh đẹp. Khiến mọi người vốn chìm đắm sáng tác thơ ca, không kiềm chế nổi, ngây dại nhìn lên, mực nước tích đọng trên người từ bao giờ cũng không hay biết.

CHƯƠNG 115: THƠ.

- Ngươi nghĩ sao?

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong, trên mặt hiện lên vẻ trêu chọc.

Nghệ Phong bĩu môi, khoe miệng vênh lên độ cong tà mị.

- Nếu như ta biết, ta còn hỏi nàng là gì? Tuy rằng nàng không phải nữ nhân đẹp nhất ta mà ta đã gặp. Thế nhưng lại là ngọn lửa mãnh liệt nhất.

Nghệ Phong không che giấu được ánh mắt của chính mình, đảo mắt, không chút kiêng nể nhìn khắp thân thể đầy mị hoặc của Điệp Vận Du, khiến Tiêu công đứng bên phải hít sâu một ngụm lương khí. Tiểu tử này, quả thực cái gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm. Nếu như hắn biết thân phận của nữ nhân trước mặt, không biết còn dám như thế không?

Điệp Vận Du cảm thấy thân thể chính mình bị ánh mắt nóng bỏng xuyên thấu. Tất nhiên trong lòng nổi lên một tia xấu hổ. Nàng hít sâu một hơi, thực tế chuyện này khiến nàng tức cười: Chính mình đã trải qua vô số nhãn thần tham lam, tại sao thiếu niên trước mặt lại khiến bản thân có loại tâm tình này?

- Nàng từng tu luyện sao?

Nghệ Phong nhìn Điệp Vận Du, nhìn thẳng tới Điệp Vận Du.

- Hi hi... Tại sao ta phải giải thích rõ ràng với ngươi? Chuyện này đối với ngươi có gì tốt sao?

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong mỉm cười nói.

Nghệ Phong cười cười nói:

- Đương nhiên là có chỗ tốt. Hôn nữa, rất tốt.

Nếu như, thực sự có loại mị thuật không để lại vết tích, ngay cả Lăng Thần Quyết cũng không thể chống đối. Vậy thì đây nhất định là tồn tại kinh khủng. Đồng thời chính mình phải cẩn thận, cũng có thể khiến lão nhân chủ định dùng công pháp này. Chắc chắn, lão nhân thích nhất làm chuyện như vậy. Quan trọng là, mị thuật như vậy có tác dụng đối với chính mình.

- Ngươi đoán!

Câu nói này của Điệp Vận Du từng khiến vô số nam nhân chờ đợi tìm câu trả lời.

- Ách... Mì nhân các nàng đều thích hai từ 'Ngươi đoán' này, tiếp đến để tế bào của nam nhân dần vật đến chết. Rất mạnh, rất ta ác.

Nghệ Phong chốt một câu.

- Hi hi, đây chính là đặc quyền của nữ nhân. Bất quá, ngươi không lo lắng thơ ca của ngươi sao? Ngươi hãy xem, bọn họ đều hoàn thành rất nhanh.

Nghệ Phong không hề để ý, nói:

- Bản thiếu gia xuất khẩu thành thơ, còn phải viết sao? Nếu như nàng nói cho ta biết nàng có tu luyện mị thuật hay không, ta có thể tặng nàng vài bài thánh ca.

- Hi hi... Ta không phải là loại nữ nhân nông cạn như vậy. Đừng tưởng rằng, vài bài thánh ca có thể mê hoặc ta.

Điệp Vận Du dùng đôi môi đỏ mọng mê hoặc lòng người tới cực điểm, khẽ nói.

- Tiểu tử, ngươi có làm được không? Nếu như không, hãy dập đầu chịu thua. Ta sẽ bỏ qua cho ngươi.

Trong khi Nghệ Phong đang chuẩn bị nói gì đó với Điệp Vận Du. Đột nhiên thanh âm của nam tử âm nhu mạnh mẽ vang lên.

- Ah... Vậy thì tốt rồi.

Nghệ Phong kinh ngạc hô lên một tiếng, tiếp đến thở dài một hơi nói.

- Tại sao thời gian trôi nhanh như vậy?

Tiêu công đứng bên cạnh nghe vậy, liếc mắt coi thường nhìn Nghệ Phong:

- Ngươi nói chuyện phiếm với người đẹp, đương nhiên cảm thấy thời gian nhanh chóng trôi qua. Lúc này đã trôi một nén hương.

- Ngươi sẽ không chịu thua như vậy?

Điệp Vận Du đang đưa còn mắt long lanh nhìn về phía Nghệ Phong cười nói.

Nghệ Phong cười cười, không để ý tới giọng nói trêu ghẹo của nàng, mà quay đầu về phía Tiêu Công nói rằng:

- Tiêu Công, có thể bắt đầu rồi.

Tiêu công sừng sốt, nhưng vẫn gật đầu, quay ra về phía trước, nói:

- Các ngươi ai tiến đến trước?

Nam tử âm nhu quay về phía Nghệ Phong hừ lạnh một tiếng, bước một bước tiến lên phía trước, kiêu ngạo nói:

- Tiêu Công, ta đến trước đi.

- Tiểu tử, ngày hôm nay ta sẽ khiến ngươi mất mặt. Một tiểu tử thô tục như ngươi, dựa vào cái gì phụ nhân phải kính nể ngươi vài phần.

Tiêu Công gật đầu, trong mắt chợt hiện lên một tia tán thưởng. Đối với học vấn của thanh niên này có vài phần bội phục.

- Vậy ngươi đến trước đi!

Tiêu Công liếc mắt nhìn Nghệ Phong, thấy dáng vẻ hần thân nhiên tươi cười không hề để ý tới mình, đồng thời âm thầm lắc đầu, đảo nhãn thần nhìn về phía nam tử âm nhu, trong ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Nam tử âm nhu u sầu vừa vận được nhãn thần này thức tỉnh rất nhiều. Hần nhẹ giọng pha chút phóng khoáng nói:

Nhất giang nhu tình thâm tự thủy.

Sinh ly tử biệt kham vi thủy.

Độc vũ lộng nguyệt ngư nhận túy.

Giang sơn bán bích đẳng đề thủy.

- Phụt...

Rượu thủy từ miệng Nghệ Phong phun ra, phun thẳng tới mặt bàn, bắn khắp thân thể Điệp Vận Du.

- Ah... Xin lỗi xin lỗi. Thực sự không cố ý. Quả thực ta không nhìn được, này cũng coi là thơ sao? Bản thiếu gia tiện tay có thể làm ra 180 bài.

Nghệ Phong lấy ra chiếc khăn tay lúng túng đưa cho Điệp Vận Du, trong miệng liên tục phát ra lời xin lỗi.

Câu nói của Nghệ Phong, khiến nam tử âm nhu tròn mắt nhìn hần.

- Ha ha, phải? Chỉ cần ngươi có thể làm thơ ca hay hơn hần, việc này ta không tính đến, bằng không, ta nhất định sẽ bỏ ngươi lại sông lớn.

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong mỉm cười, không chút tức giận. Khăn tay không ngừng lau nước trà trên cơ thể, thỉnh thoảng đụng vào người kiêu ngạo kia, khiến con mắt người khác không khỏi trừng lớn.

- Khụ, các ngươi biết sao? Các ngươi chính là vũ nhục đối với ta. Trình độ như vậy, cư nhiên dám tỷ thí với ta. Quả thực... Ta cũng không muốn nói gì thêm.

Nghệ Phong thở dài một hơi, giống như chính mình bị coi thường tới cực điểm.

Tiêu Công cười cười, hần đã sớm quen tính cách của Nghệ Phong. Đã kích người khác, nâng cao chính mình. Đây chính là biểu hiện thói rắm của hần.

- Ha ha, Phong thiếu. Mặc kệ ngươi khinh thường người ta thế nào? Ít nhất ngươi phải chứng minh được ah!

Tiêu Công nhìn Nghệ Phong, từ tận đáy lòng mọc lên một tia hả hê: Tiểu tử ngươi chỉ lo nói chuyện phiếm cùng người đẹp. E là tất cả đều đã quên hết. Người không thể háo sắc đến nông nổi như vậy.

Nghệ Phong cười cười, tuy rằng trong miệng khinh thường thơ của nam tử âm nhu tới cực điểm. Thế nhưng phải thừa nhận, trong khoảng thời gian ngắn có thể viết ra thơ ca như vậy cũng coi như là một nhân tài. Nghệ Phong vẫn còn muốn khoe khoang tài năng của chính mình, thế nhưng ngẫm lại có lẽ

quên đi. Tình hình hiện tại, nhất định phải đạt được sự áp đảo.

Các tiền bối Hoa Hạ ah! Các tiền bối phải thay bản thiếu gia giáo huấn đám người này một chút.

- Tỳ... Oạch... Phu nhân, ta sẽ tặng nàng một bài thơ ca.

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc

Dịch:

Phượng Bắc có giai nhân

Duy mình nàng tuyệt sắc

Liếc nhìn thành quách xiêu

Ngoảnh đầu nước nghiêng ngả

Màng chi thành nước đổ Giai nhân gặp mấy lần?

Nghệ Phong vô si nhại theo thơ ca của tiền bối Hoa Hạ, về mặt nhìn mọi người hiện lên đầy vẻ giễu cợt.

Nhân tình Diệp Vận Du nhìn Nghệ Phong lóe lên tinh quang: Quả thực tiểu tử này có chút tài năng. Thực sự nhác tay đã đọc ra.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 116: TẬP THỂ NHẢY SÔNG TỰ VẤN.

Tiêu Công nhìn Nghệ Phong ngẩn người, không thể phủ nhận hắn đang bị chấn động. Rõ ràng câu ca này vượt xa câu ca vừa này, nếu như lưu truyền ra ngoài, nhất định ai cũng thích. Hơn nữa, câu ca này cũng rất thích hợp với thân phận và địa vị của Diệp Vận Du. Hoàn toàn đúng với yêu cầu của chính mình. Quan trọng là, rõ ràng tiểu tử này không cần suy nghĩ mà thốt ra.

Nghĩ vậy, Tiêu Công không kiềm chế được, dùng ánh mắt quái dị nhìn Nghệ Phong:

- Tiểu tử này không có lấy cấp của người khác?

- Khụ. Ta đã nói không muốn tỷ thí cùng các ngươi. Các ngươi không tin. Thế nào? Nhảy sông đi chứ?

Nghệ Phong thân nhiên nói, rốt cục cũng khiến mọi người bị kích động mà tỉnh lại. Nam tử âm nhu khó tin, điên cuồng kêu lớn:

- Đối trá, nhất định ngươi đối trá. Tại sao ngươi có thể làm ra câu ca như vậy? Nhất định là ngươi sao chép của người khác. Đúng, đúng vậy! Nhất định là sao chép.

Nghệ Phong nhìn nam tử âm nhu đang thờ hỏn hển, thân nhiên thốt ra hai từ:

- Ngốc bức!

Hắc hắc, bản thiếu gia sao chép thì đã làm sao. Lẽ nào các có thể vạch trần được ta sao? Tại phiên đại lục này, tất cả đều mới mẻ.

- Người ah! Luôn luôn không muốn chấp nhận sự thực. Câu thơ như vậy, nếu như sớm có người nói ra. Đã sớm lan truyền khắp thiên hạ, ta còn dám sao chép sao? Thật nực cười, thật nực cười!

Nghệ Phong rung đùi đắc ý, giống như lão nhân trải qua tang thương.

- Nghệ Phong, người đừng giả bộ.

Điệp Vận Du cười nói.

- Ta cũng không tin! Nếu như người lại có thể làm ra một câu thơ nữa. Ta sẽ tin.

Nghệ Phong bĩu môi nói:

- Muốn người khác khen, nàng không cần phải dùng cách này ah. Bất quá, nếu như nàng đáp ứng, ta sẽ làm ra một câu thơ nữa. Nếu như nàng để những người này nhảy sông. Ta sẽ chấp nhận.

Điệp Vận Du sáng khoái chấp thuận:

- Chỉ cần người có thể tiện tay làm ra một câu thơ không thua kém câu thơ vừa này. Ta sẽ buộc bọn họ nhảy sông tự vẫn.

Điệp Vận Du cười cười, cũng không liếc mắt nhìn những thiếu niên tài tuấn kia. Điều này khiến Nghệ Phong cảm thấy nữ nhân này rất thần bí.

- Vậy các người hãy nghe cho rõ.

Tử sắc yểm kim cổ,

Hà hoa tu ngọc nhan.

Hoán sa lộng bích thủy,

Tự dữ thanh ba nhân.

Hạo xỉ tín nan khai,

Trầm ngâm bích vân gian

Lời nói nhàn nhạt, tạo nên từng đợt rung động giữa không trung. Nếu như vừa rồi bọn họ còn hoài nghi Nghệ Phong trộm thơ mà nói, lúc này đã hoàn toàn tan biến.

Dù sao, câu thơ như vậy, quả thực trước kia có người nói ra thì đã sớm lan truyền khắp đại lục. Trên đại lục, ngoài võ phong, văn phong chính là thứ cường thịnh nhất.

Trong lúc mờ mịt, thốt lên hai bài thơ ca ngợi nữ nhân tới cực hạn. Điều này khiến mọi người đều nhìn Nghệ Phong bằng ánh mắt cổ quái. Quả thực tài văn phong của thiếu niên này tới tình trạng như vậy sao?

- Phu nhân không thể kêu bọn chúng nhảy sông tự vẫn?

Nghệ Phong nhảy mắt, chuyển nhãn thần về phía Điệp Vận Du nói.

Điệp Vận Du buồn cười, nhưng không hề phản bác. Mà quay về phía Tiêu Công, nói:

- Ngài thấy thế nào?

Tiêu Công cười khò một tiếng, nhìn về phía mọi người nói:

- Các người còn có ai muốn tỷ thí hay không?

Nam tử âm nhu nhìn Nghệ Phong chăm chăm, hừ lạnh một tiếng, hần sớm mất sạch mặt mũi, bước từng bước đi ra bên ngoài. Những người còn lại liếc mắt nhìn nhau, rốt cục cả đám nói bước hần đi ra ngoài.

- Đây! Hãy nhớ tìm hiểu rõ thời gian và địa điểm nhảy sông. Đừng bị chết đuối!

Nghệ Phong ở phía sau kích bác, khiến toàn thân nam tử âm nhu run lên, suýt nữa không đứng vững té xuống đất. Hàn quang trong mắt càng lúc càng mạnh hơn. Nghệ Phong nhìn hần cười nhạt không thôi: Loại người như hần, một lẽ một kẻ cũng không đáng quan tâm.

- Sau khi nhảy sông, các người tìm một hoa thuyền khác, không cần đến đây nữa.

Điệp Vận Du thân nhiên nói ra lời này, khiến đám người dừng bước, trong lòng càng cảm thấy oán hận Nghệ Phong.

Nhưng lời này Điệp Vận Du nói với bọn họ, hiện tại bọn họ nhất định phải nhảy sông tự vẫn.

Sau khi đám thanh niên tài tuấn rời khỏi, hoa thuyền cũng trở nên yên ắng. Nghe ngoài thuyền liên tiếp truyền tới từng tiếng tòm tòm rơi xuống nước, Tiêu Công cười khổ nói:

- Tuy rằng đám tiểu tử này thua trận. Thế nhưng không cần thiết phải thực hiện quy ước. Bất quá, bởi vì câu nói của phu nhân, khiến bọn họ không muốn sống nên nhảy sông tự vẫn.

Điệp Vận Du cười cười, đưa tay gẩy sợi tóc đen nghịch ngợm trên trán, tư thái ưu nhã mị hoặc:

- Bọn họ đều là những kẻ tâm cao khí ngạo. Đã kích sự kiêu ngạo của bọn họ một chút cũng tốt. Dù sao, thế giới này là thế giới võ giả. Ngược lại bọn họ dùng văn chương làm chủ nghiệp. Loại chuyện làm đầu đuôi lẫn lộn chính là giáo huấn cho tương lai. Tại Đế Quốc, võ giả mới là trụ cột.

Tiêu Công cười gượng, hắn vẫn biết nữ nhân trước mắt rất bất mãn về việc bệ hạ để văn nhân có địa vị cao. Nhưng không ngờ, năng nhân cơ hội này khiến tất cả mọi người nhảy sông tự vẫn.

Tiêu Công vỗ vỗ vai Nghệ Phong, có chút hả hê nói:

- Nghệ Phong, sau này người đi Đế Đô phải cẩn thận. Ha ha, những người này đều là con cháu quan văn. Đến Đế Đô, nhất định người gặp không ít phiền toái.

Nghệ Phong cười cười đầy khinh thường. Nếu như những người này đều là con cháu võ giả, hắn có thể không dám làm như thế. Dù sao hắn sợ bị đánh, những quan văn này, khả khả, đến nhiều hắn đánh nhiều, đến ít hắn đánh ít. Suy cho cùng, bọn họ sẽ sử dụng âm mưu, trên đời này còn có người có âm mưu hơn chính mình sao? Ai sợ ai!

- Ha ha, thi từ ca phú, cảm kì thi họa tùy ý bọn họ chọn. Bản thiếu gia mới là đệ nhất thiên hạ, tới một chém thành hai, tới hai chém thành bốn.

Tiêu Công gượng cười, trong lòng than thở: Cũng chỉ người dám đứng trước mặt ta tự xưng là đệ nhất thiên hạ thôi!

- Phu nhân, lão hủ cũng xin cáo lui. Nếu như ta không đi, không biết đám thanh niên tâm cao khí ngạo kia sẽ bị kích động thế nào, không biết sẽ xảy ra chuyện tình gì?

Tiêu Công xin cáo lui, đi ra khỏi hoa thuyền nhưng vẫn liên tục quay lại nhìn.

Điệp Vận Du trông thấy tràng cảnh này, nàng cười cười. Hiện tại nàng đã hiểu rõ, nhất định Tiêu Công bị Nghệ Phong uy hiếp. Bằng không, cũng không đến mức sợ hãi đứng cùng Nghệ Phong. Rồi khỏi nơi này giống như chạy trốn.

- Bản thiếu gia là người thiện lương thuần khiết như vậy, người sợ cái rắm ah!

Nghệ Phong nhìn bước chân vội vàng của Tiêu Công, hắn không nhịn được cười thầm một tiếng.

Tiêu Công không đứng vững, suýt nữa ngã sấp xuống đất, hắn vội vàng lấy lại thăng bằng. Lại tiếp tục vội vàng bước ra phía ngoài: Kháo. Nếu tiểu tử người là người lương thiện. Quả thực ông trời không có mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 117: THỬ XEM ĐI.

Điệp Vận Du nhìn không gian trở nên yên tĩnh, khẽ thở dài một tiếng. Bỗng nhiên có chút cảm thán nói:

- Cuối cùng cũng bình yên.

Nghệ Phong quay đầu nhìn Diệp Vận Du đầy cổ quái và nghi hoặc, nói:

- Nàng cũng không thích bọn họ nhón nháo ở chỗ này sao? Vậy, tại sao nàng không đuổi bọn chúng đi. Với thân phận của nàng, chỉ cần mở miệng bọn họ cũng không dám ở chỗ này.

Diệp Vận Du cười cười nói:

- Chuyện này ngươi có thể làm, ta lại không thể làm.

Nghệ Phong cảm thấy Diệp Vận Du có gì đó khó nói, hần cười

- Ta chỉ biết, nhân sinh, chuyện mình muốn làm là quan trọng nhất, quân danh tiếng, thân phận, địa vị như thế nào. Bằng không, cố kỵ quá nhiều, mãi mãi bị ràng buộc.

Trong khi Nghệ Phong nói ra những lời này, ánh mắt rất thâm thúy sâu lắng, mà khuôn mặt anh tuấn bất phàm dường như đã trải qua rất nhiều sóng gió. Về thành thành thực thâm thúy và tà mị so với vừa rồi hình thành sự tương phản cực đại. Khuôn mặt kia càng lộ rõ vẻ ngây ngô, tuy rằng không quá anh tuấn, nhưng lại tràn đầy thành thực.

Giờ khắc này, Diệp Vận Du cảm thấy hết hoảng. Giống như thiếu niên đứng trước mắt nàng không phải một thiếu niên ngây ngô mà là một nam nhân thành thực đã từng trải muôn vàn sóng gió.

- Hi hi... Nghệ Phong, đây lần đầu tiên ngươi giả bộ như vậy.

Trong lòng Diệp Vận Du cười chính mình mê luyện nhìn đôi con mắt sáng sủa của Nghệ Phong, đồng thời cũng tràn đầy mỉa mai.

- Giả bộ sao? cũng có thể!

Nghệ Phong cười cười không giải thích. Hần cảm thấy có chút buồn bực, liền uống một ngụm rượu. Chính mình đã đến thế giới này hơn 6 năm, không biết bây giờ nhị lão trong nhà thế nào! Nghĩ tới trăng cảnh nhị lão, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Trong lòng hần không kiềm chế nổi đau đớn. Tội danh bất hiếu này, hần chứng thực rồi.

Diệp Vận Du ngạc nhiên, nàng ngờ ngác nhìn thiếu niên tràn đầy tâm tư trước mắt. nàng cảm thấy chính mình có liên quan. Nàng đã quen với nhân thân đủ loại tham lam, dục vọng... Hiện tại trông thấy ánh mắt chân tình này, khiến nàng có chút xao động.

Thiếu niên này, có thể có rất nhiều sự cố và áp lực giống như chính mình.

Nghệ Phong thấy Diệp Vận Du ngờ ngác nhìn mình, hần vội vàng cười ha ha, nói:

- Tỷ tỷ! Nàng nhìn chăm chăm vào ta như vậy, sẽ không phải là yêu ta đấy chứ?

Lại một lần nữa trông thấy trên khóe miệng thiếu niên này khôi phục tiểu ý và đáng vẻ tươi cười đầy tà mị như trước, Diệp Vận Du cười nói:

- Không phải ngươi nói cảm kỳ thi họa đều biết sao? Đàn ta nghe một khúc?

Tuy rằng đôi mắt long lanh hàm chứa tiểu ý, thế nhưng vẻ cô đơn và thương cảm ẩn chứa trong đó không thể giấu diếm được Nghệ Phong.

- Chuyện này... Tỷ tỷ... Có lẽ nhầm rồi. Hình như ta đã thắng nàng. Nàng phải bưng trà, chuẩn bị giường ấm cho ta mới phải.

Nghệ Phong bất mãn nói.

Diệp Vận Du ngạc nhiên một chút, lúc này mới nhớ chính mình và Nghệ Phong còn có một cuộc cá cược. Nàng chuyển con mắt, nhìn Nghệ Phong mỉm cười nói:

- Vậy ngươi muốn ta làm gì?

Câu này khiến thân thể Nghệ Phong nổ tung, không che giấu được hỏa quang, quay về phía Diệp Vận Du nói:

- Vấn đề này hầu như không phải suy nghĩ. Là nam nhân đều có một câu trả lời.

Con mắt Diệp Vận Du lóe ra lưu quang yếu ớt, không chút bất mãn. Đối với nam nhân dám lớn mật đối đãi với nàng như vậy. Quả thực nàng không tìm được.

- Nghệ Phong đệ đệ! Ngươi thực dám nói.

- Ha ha, cảm tạ đã khen ngợi. Ta đây không có ưu điểm khác. Chính là to gan lớn mật.

- Ha ha, ngươi không phải to gan lớn mật, mà là háo sắc.

- Nàng quên ta cái gì đây. Dù sao đi nữa, hiện tại ta là người thắng cuộc. Điểm ấy là đủ rồi.

Điệp Vận Du khẽ xi một tiếng khinh miệt, khuôn mặt nóng lên: Hồn tiểu tử này, đúng là hư hỏng. Buồn cười chính là, chính mình không có ác cảm với hắn.

- Được! Chỉ cần ngươi có thể gây tỷ tỷ nghe một bản, khiến tỷ tỷ thích. Tỷ sẽ đáp ứng ngươi, thế nào?

Điệp Vận Du cười cười nhìn Nghệ Phong nói. Trong ánh mắt tràn đầy tà mị.

Ánh mắt Nghệ Phong ngưng đọng lại, càng hoài nghi nữ nhân này tu luyện mị thuật. Bằng không, tuyệt đối sẽ không khiến chính mình thất lễ như vậy.

- Không có hứng thú. Nàng có thể từ chối yêu cầu thứ nhất của ta. Nàng cũng có thể tìm ra lý do thứ hai để cự tuyệt. Nếu không còn chuyện gì. Bản thiếu gia trở về ngủ.

Nghệ Phong bĩu môi, khiến sự nguy hiểm của nữ nhân này được tách rời.

- Lần này ta nghiêm túc. Chỉ cần ngươi có thể gây một bản làm ta rung động, điều gì ta cũng đáp ứng. Tuyệt đối sẽ không tìm lý do thứ hai.

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong, lại nói tiếp.

- Chỉ là, trên đời này chỉ có một mình Ngu đại gia từng đã động được ta. ngươi có bản lĩnh có thể thử?

Nghệ Phong nhìn Diệp Vận Du cảm thấy tức cười, thực ra lúc này hắn đã tin Diệp Vận Du. Ngu Đại Gia chẳng phải là nhạc công được đánh giá là thần hồ kỳ kỳ sao?

- Ta sẽ gây một khúc, hi vọng đến lúc đó nàng đừng khóc.

Tuy rằng Nghệ Phong nói như vậy, thế nhưng cũng không chắc chắn. Tuy rằng hắn biết được rất nhiều khúc nhạc hay, thế nhưng cảm công không quá nổi bật. Trước đây, tại đại học cũng đã luyện qua 4 năm. Tại thánh địa, theo một trưởng lão học cảm. Thế nhưng trưởng lão kia nhận xét Nghệ Phong là:

- Bình thường.

Sau một hồi lâu. Nghệ Phong có cảm giác tựa như chính mình xuyên qua thời cổ đại. Trước hết, không nói đến sự xán lạn về thi từ ca phú, mà ngay cả cảm cổ cũng dùng được. Điều này cũng nói rõ, quả thực sức sáng tạo của con người đôi khi cũng giống nhau. Cái gọi là ưu tú chung quy có thể được người khác yêu thích sau đó mở rộng.

Thế nhưng, thời đại này và Hoa Hạ cổ đại lại không giống nhau. Thế giới này dung nhập văn hóa phương tây, càng phát huy mạnh mẽ lối sống kẻ mạnh đứng đầu kẻ yếu.

Đây là một thế giới hoàn toàn mới, mặc dù có rất nhiều điểm tương tự đông tây phương cổ đại. Nhưng có nhiều sự khác biệt hơn.

- Nghệ Phong..

Điệp Vận Du khẽ gọi một tiếng, lại phát hiện Nghệ Phong đang ngấm nhìn căn phòng.

Căn phòng không quá lớn, nhưng được bài trí vô cùng tinh xảo. Màu sắc được phối hợp đầy nữ tính, biểu hiện sự trang nhã trưởng thành của chủ nhân. Không có chút màu sắc đơn điệu ngầy ngô của tiểu nữ sinh. Trong căn phòng nhỏ nhỏ có mùi thơm nhàn nhạt. Nghệ Phong vừa nghĩ đã biết là mùi thơm của Diệp Vận Du.

Tuy rằng căn phòng dùng tơ lụa và trang sức xa xỉ, nhưng không khiến người ta có chút phản cảm. Tại bên trái gian phòng, bày một chiếc giường mang phong cách cổ xưa dựa sát vào tường, cảm y bao phủ phía ngoài. Nghệ Phong trông thấy vậy, không hề cảm thấy kỳ lạ. nhìn Diệp Vận Du nói:

- Đây chính là khuê phòng của nàng phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 118: MẠC TÌNH.

-Đi...

Khuôn mặt Diệp Vận Du khẽ nóng lên.

- Người dùng nhãn thần gì nhìn ta? Đây bất quá chỉ là một chỗ nhỏ ta ở trên thuyền.

- Uhm, ta đã rõ, nàng nói ta đã hiểu, đây chính là khuê phòng của nàng.

Nghệ Phong rất nghiêm túc nói, khiến Diệp Vận Du trắng mắt đáp lại.

- Tiểu tử ngươi được tiện nghi còn khoe mẽ, người khác muốn tiến vào đây còn không được.

Ngược lại Nghệ Phong cười cười, cũng không phản bác những lời này.

Diệp Vận Du lại liếc mắt nhìn Nghệ Phong, đi tới chiếc tủ bên cạnh, lấy ra một cầm cổ. Toàn thân cảm bảo phủ bởi màu đen thâm thúy, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, phát ra vô số tia sáng. Mấy sợi dây cầm phía trên, làm toát lên vẻ mỹ cảm của nó.

- Cầm tốt...

Cho dù Nghệ Phong không phải là người nghiên cứu cầm, cũng không kim được lòng thốt ra. Cây cầm này, cho dù trường lão thánh địa kia cũng không sánh bằng.

Diệp Vận Du khẽ vuốt cây cầm, bỗng nhiên dây cầm vang lên tiếng nhẹ nhàng mà thanh thúy. Tựa hồ Diệp Vận Du bị nó dẫn phát muôn vàn tâm tình, nàng có chút cô đơn nói.

- Cầm này được gọi là Mặc Tinh!

- Cầm mãi mãi là cầm, không thể thay thế được tình.

Nghệ Phong cười cười, nhìn trực tiếp về phía Diệp Vận Du, cười ha hả nói.

Diệp Vận Du sững sốt, liền cười nói.

- Không ngờ người nói chuyện cũng có chút đạo lý.

Tuy rằng Diệp Vận Du nói như vậy, thế nhưng về suy tư trên khuôn mặt cũng không suy giảm bao nhiêu. Nghệ Phong thấy vậy, cũng chỉ cười cười, trong lòng mỗi người luôn luôn có cố sự riêng. Nhìn dáng vẻ Diệp Vận Du, hẳn là nàng từng có tình cảm liên quan tới chiếc cầm này.

Nghệ Phong tiến lên phía trước một bước, không để ý tới sự kinh ngạc của Diệp Vận Du, thô lỗ đoạt Mặc Tinh từ tay nàng, tiện tay đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

-Ba...

Thanh âm không quá lớn, nhưng thiếu chút nữa khiến tâm tư Diệp Vận Du chấn động, nàng liếc mắt nhìn Nghệ Phong mạnh mẽ nói:

- Người không thể điềm nhẹ được sao?

Hỗn đán này, lẽ nào hẳn không biết Mặc Tinh này trân quý thế nào? Đây chính là cầm được người đời thần hóa, thậm chí có thể sánh ngang cầm trong tay Ngưu Đại Gia. Hơn nữa cầm này có ý nghĩa đặc thù đối với chính mình.

- Ha ha, phá đi cũng tốt, thấy vật nhớ người. Mọi chuyện đã qua đi, cần gì phải lưu luyến.

Diệp Vận Du sững sốt, lập tức hiểu ý tứ của Nghệ Phong, khiến nàng có phần khâm phục con mắt tinh tường của Nghệ Phong. Tình tự trong lòng chính mình đôi lúc toát ra, có thể để hẳn đoán ra một phần nhỏ. Có lẽ Nghệ Phong nói thực lại có tác dụng, nàng nhìn Nghệ Phong cười nói:

- Người biết cầm này bao nhiêu tiền không? Ha ha, nó là vô giá! Mặc Tinh, từ này rất xứng.

Nghệ Phong không hề để ý, nói:

- Vô giá cũng không phải của ta? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta.

- Nếu như ta tặng cầm này cho người?

- Sao?

Nghệ Phong giật mình, vội vàng ôm lấy cầm, kiểm tra thân cầm có bị hư hỏng gì không.

- Kháo, vì sao nàng không nói sớm ah! Nàng nói sớm là tặng cho ta, ta sẽ không khinh xuất.

- Thực sự ta sẽ tặng ngươi? Ngươi đừng nằm mơ!

Điệp Vận Du cười hi hi nói, hành động của Nghê Phong thực sự khiến nàng cảm thấy buồn cười.

- Keng..

Điệp Vận Du vừa mới dứt lời, chỉ thấy Mặc Tinh kia lại một lần nữa bị Nghê Phong không đếm xỉa tới đập mạnh lên mặt bàn, cũng không còn nhìn thấy một tia đau lòng vừa nãy.

- Hồn đàn...

Điệp Vận Du cảm thấy trái tim chính mình nhảy dựng lên, hấn đập mạnh như vậy, Mặc Tinh còn có thể nguyên vẹn sao?

- Nếu như bây giờ, ngươi không làm ta hài lòng. Ngươi hãy ngẫm lại hậu quả đi. Hừ...

Điệp Vận Du hừ lạnh một tiếng, ham muốn đối với hồn đàn vô si ích kỷ này đều đổ xuống sông.

Nghê Phong bĩu môi, trong tận đáy lòng thầm nói: Thứ đó không phải của ta, ta cần quan tâm tới nó làm gì?

Bất quá, rất lâu Nghê Phong không hề động tới cầm, cũng muốn chơi. Chính mình kiếp trước đối với cầm có loại tình cảm tha thiết hơn tất cả mọi thứ. Trong đại học đã gia nhập vào một hiệp hội đàn cổ. Đương nhiên, nguyên nhân của chuyện này chính là bởi vì hội trưởng hiệp hội quá mức xinh đẹp, xuất trần thoát tục, còn có vẻ đẹp cổ điển. Đáng tiếc, sau này bị tên hội trưởng hội học sinh hồn đàn kia gạt bỏ. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Nghê Phong oán hận với hắn. Ngay sau đó, Nghê Phong đau lòng mua vô số đồ ăn về ký túc xá tuyệt thực.

Hành động này khiến hội trưởng hiệp hội xinh đẹp đến đây quan sát, bất quá khi trông thấy Nghê Phong ngồi trước máy vi tính uống từng ngụm từng ngụm trà xanh, ăn ngặm ngặm. Nàng suýt nữa chết ngất, loạng choạng mở cửa đi ra.

Điều này khiến Nghê Phong đắm đuối giậm chân, trời ah, rõ ràng bỏ lỡ cơ hội tốt, hấn khóc không ra nước mắt. Bất quá, cũng vì chuyện này hội trưởng hội học sinh ăn giấm chua nháo chuyện chia tay với hội trưởng hiệp hội. Cuối cùng khiến Nghê Phong mừng như điên, cảm thấy Lão Thiên có mắt ah. Hấn điên cuồng tấn công hội trưởng hiệp hội xinh đẹp, khoảng cách với Nghê Phong càng ngày càng gần.

Bất quá, thật không ngờ, đã trải qua hơn một năm tấn công mãnh liệt, trong khi sắp đoạt được trái tim hội trưởng xinh đẹp. Lại xuyên qua dị giới ghê tởm này.

- Khụ, không biết ta chết đi, hội trưởng đại nhân có rơi lệ hay không? Nếu như không khóc tới mức vô lực té xỉu. Vậy trình độ của bản thiếu gia quá thấp.

Nghê Phong thì thầm một tiếng trong lòng, nghĩ đến việc chính mình chết đi sẽ có đồ tể khác theo đuổi nàng. Đấy lòng cảm thấy khó chịu.

- Nghê Phong?

Điệp Vận Du trông thấy Nghê Phong đang sững sờ ngồi nhìn cầm trước mặt, trong lòng đầy nghi hoặc, nhẹ giọng quát: Tiểu tử này có chuyện gì xảy ra? Sững sờ nhìn cầm, hình như từ trong ánh mắt nàng thấy lưu luyến vô hạn?

- Hắn bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ cũng qua chuyện tình ái, sinh tử khó quên hay sao?

Điệp Vận Du cười cười, lập tức cảm thấy tâm tư thực sự của thiếu niên này không thể phán đoán theo lẽ thường.

- A...

Nghê Phong phản ứng, quay về phía Điệp Vận Du cười nói:

- Trước hết ta thử xem cầm.

Nói xong, Nghê Phong không chút suy nghĩ vang lên một tiếng Nhị Lão Hồ. Đồng thời, Nghê Phong khẽ hừ nhẹ.

- Nhị Lão Hồ, Nhị Lão Hồ, không có lỗi tai, không có đuôi..

- Hi hi...

Điệp Vận Du cười lớn, cười to điểm khuôn mặt xinh đẹp, đáng vẻ bốc lửa, bộ ngực không ngừng rung động khiến người khác xung động tới cực điểm.

- Nghê Phong, đây chính là cầm kỳ của ngươi?

Điệp Vận Du nhìn Nghê Phong mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy ý trêu chọc. Không thể không nói, điều này vô cùng thú vị, khiến nàng phải bật cười.

Nghê Phong đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Bản thiếu chỉ là thử xem cảm mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 119: NGỦ CÙNG.

Điệp Vận Du nhìn Nghệ Phong cười cười, trên khuôn mặt cười xinh đẹp kia tỏa ra mùi vị của nữ nhân thành thực, một nụ cười vô cùng mỉa mai hoặc. Nàng đã kiến thức qua cảm kỳ của Nghệ Phong, tất nhiên không tin Nghệ Phong có thể có được cảm kỳ cao siêu tới cỡ nào. Có điều năng lực quái đản của tên tiểu tử này rất mạnh, cùng hắn ngồi một chỗ có thể thả lỏng tâm tình.

Nhân thân Điệp Vận Du toát lên vẻ trêu ghẹo, nhưng không hề ảnh hưởng tới Nghệ Phong. Hắn hít một hơi thật sâu, trong đầu âm thầm suy tư về khúc nhạc ‘Tuông phi oán’. Khúc nhạc này là khúc nhạc tại kiếp trước được nhiều người yêu mến.

Nghệ Phong gảy nhẹ dây cầm, dây cầm không lưu loát, phần nào khiến Nghệ Phong cảm thấy không thích hợp, thỉnh thoảng có tạp âm so le trong đó.

Điệp Vận Du khẽ lắng tai nghe, tuy rằng tạp âm không hiện rõ, thế nhưng đối với chuyên gia như nàng lại có thể đơn giản phát hiện.

Thế nhưng, Nghệ Phong dần dần cảm nhận được cảm huyền, tạp âm bởi vì trúc trắc sản sinh ra cùng biến mất không còn.

Dần dần âm bội chậm rãi, dựa theo âm mềm rủ xuống, như khóc như tố, rừ rừ bên tai.

Nguyên bản sắc mặt Điệp Vận Du không quá đoan trang, lúc này cũng ngưng trọng, nàng ngồi thẳng ánh mắt nhìn Nghệ Phong không rời mắt, tinh thần lực toàn thân tập trung đến dây cầm.

Nghệ Phong kích thích dây cầm, một mạch nối liền. Nếu như có cao thủ tại đây, tất nhiên có thể phát hiện hồn lực gắn đầy trên Mặc Tinh. Cùng với việc kích thích dây cầm, từng đạo hồn lực kia nổi lên từng đạo rung động, lần sóng vô hình từ dây cầm lan tràn ra.

Điệp Vận Du ngây người tại chỗ, nhạc cảnh này khiến nàng hoảng hốt. Cảm kỳ của Nghệ Phong không quá cao minh, ít nhất còn kém xa cảm kỳ của chính mình. Thế nhưng, tiếng cầm này như khóc như tố lại khiến người ta kinh ngạc không gì sánh được. Rõ ràng khúc nhạc này cho tới tận bây giờ nàng chưa từng nghe qua. Quan trọng là, tiếng cảm xúc động lòng người, tuyệt đối có thể coi như sáng tác tuyệt thế.

Nghệ Phong càng đàn càng thuận, gảy dây cầm liền mạch lưu loát. Dần dần, toàn bộ không gian trở nên yên tĩnh. Người tĩnh, tâm cũng tĩnh. Tiếng cầm ôn nhu giống như khiến người ta trở về quá khứ, người kia dường như lại lần nữa xuất hiện trước mắt, tất cả lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai.

Khi nốt nhạc cuối cùng cố gắng ngân vang, Nghệ Phong cảm thấy bàn tay của chính mình đã nóng lên. Hắn ngạc nhiên không nói gì: Không ngờ, lần này có thể phát huy tốt như vậy. Từ trước tới nay hắn không nghĩ chính mình có thể đàn lưu loát như vậy. Trình độ hiện tại, nếu như phóng ra bên ngoài, cùng coi như là trình độ hạng nhất!

Nghệ Phong vốn chỉ dùng toàn bộ hồn lực của chính mình kích thích dây cầm, nhưng không ngờ toàn thân hóa nhập vào cầm, giống như người và cầm là một. Hầu như đôi tay không cần suy nghĩ đều có thể gảy dây cầm.

Quan trọng là, Mặc Tinh này dường như có công hiệu đặc biệt. Hồn lực của chính mình bao trùm bên ngoài, rõ ràng đã nảy sinh cộng hưởng. Độ nhạy cảm của hồn lực gia tăng không chỉ mấy lần. Càng thần kỳ chính là, trong thời gian chính mình thu hồi hồn lực, rõ ràng hồn lực có bước tăng lên không nhỏ. Đột phá bát giai chỉ còn một tầng là mỏng.

- Kháo, cầm có thể đề thăng hồn lực? Không ngu như vậy chứ!

Nghệ Phong cười khò một tiếng, bất quá nhớ tới thứ hạng vũ khí lão nhân đã nói liền bưng tỉnh. Mặc Tinh này tuyệt đối là linh khí trở lên. Chẳng trách Điệp Vận Du nói nó là vô giá.

Khi Nghệ Phong ngây mắt liếc nhìn về phía Điệp Vận Du, lại bị hình ảnh phác họa trước mắt thúc giục ngọn lửa trong đáy lòng. Yết hầu cảm giác khô khan tới cực điểm. Nữ nhân trước mắt mỉa mai tới cực điểm, hận không thể bỏ nhào lên để ăn.

Chỉ thấy trên khuôn mặt bốc hỏa kia đầy thỏa mãn. Đường cong kiều nhân không ngừng phập phồng, chứng minh con sóng kia cuộn trào mãnh liệt. Đáng vẻ mềm yếu cùng với vẻ thành thực trước đó đối lập rõ ràng, tạo thành một loại hoảng hốt tinh thần. Lại càng kích thích khát vọng tà ác trong lòng nam nhân.

Nếu như là những mỹ nhân hoa lệ đài vỹ, sẽ khiến nam nhân muốn bảo hộ thật sâu trong lòng. Thế nhưng, Diệp Vận Du lại hoàn toàn kích thích xung động nguyên thủy nhất của nam nhân.

- Kháo...

Nghệ Phong nhẹ giọng mắng một câu, Lăng Thần Quyết trong cơ thể vội vàng xoay tròn, ngăn chặn từng đạo từng đạo tà hỏa kia chạy tới không ngớt.

- Nữ nhân này, quả thực là muốn mạng người...

Trong lòng Nghệ Phong nhắc tới sắc tức là không, không tức là sắc. Hắn lấy khăn tay, lặng lẽ đưa tới Diệp Vận Du.

Đương nhiên Nghệ Phong không cho rằng một khúc nhạc lại lợi hại như vậy, có thể khiến người khác cảm động rơi lệ. Có lẽ khúc nhạc này đã làm sống lại hồi ức của nàng, cảm có thể thông tâm, đôi khi cũng không phải câu nói đùa.

Nghệ Phong trông thấy đôi mắt long lanh của Diệp Vận Du không ngừng rơi lệ. Đồng thời, Nghệ Phong đồng cảm, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, thỉnh thoảng chạm vào làn da trơn bóng ấm áp kia, khiến trong lòng hắn run run. Lăng Thần Quyết trong cơ thể hắn lại lần nữa xoay tròn với tốc độ nhanh gấp đôi.

Trong khi Nghệ Phong há mồm chuẩn bị nói gì đó, Diệp Vận Du liền ngã vào lòng Nghệ Phong, khóc rống lên.

Nhuễn hương bỏ nhào vào lòng, một cỗ khí tức ấm áp nảy lên trên thân thể Nghệ Phong. Nghệ Phong có thể cảm thấy được thân thể ấm áp này nị hoặc lẫn mềm mại tới cực điểm.

- Chết, chết! Bản thiếu gia bị người chiếm tiện nghi.

Trong lòng Nghệ Phong không ngừng ca thán, thế động tác trên tay không hề chậm lại, hắn ôm vòng eo Diệp Vận Du, co gập tới cực điểm. Khiến hắn có loại cảm giác tâm lý bị dày vò.

- Chuyện này... Tỷ tỷ! Nàng không sao chứ?

Nghệ Phong cười khổ một tiếng, nếu tiếp tục như vậy, cho dù chính mình không muốn hóa thân thành sắc lang đêm trăng cũng rất khó khăn.

Diệp Vận Du không có phản ứng, mà nàng gục đầu trên đôi vai rộng lớn của Nghệ Phong, liên tục co rúm lại. Rất nhanh, Nghệ Phong cảm thấy trên áo chính mình bị thấm ướt một mảnh lớn.

Nghệ Phong không biết làm gì hơn, đành phải thì thầm đọc Đạo Đức Kinh. Kinh Phật, Quan Âm Kinh. Trinh Nam Kinh. Liệt Nữ Kinh... Hắn thầm đọc tất cả những gì hắn biết. Thế nhưng, dường như cầu khẩn cũng không có tác dụng quá lớn.

Khi hắn cảm thấy y phục ẩm ướt của chính mình không thể thấm thêm nữa, cuối cùng hắn không kiềm chế được nói:

- Chuyện này... Tỷ tỷ, nàng có thể đứng lên hay không?

Nghệ Phong không ôm hi vọng, trong thời gian chuẩn bị lần thứ hai đọc Trinh Nam Kinh 180 lượt, bỗng nhiên vang lên một thanh âm hờn dỗi.

- Chẳng phải nam nhân các người đều muốn có ta sao? Hiện tại ta để người ôm, người còn nhiều ý kiến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 120: CỔ SỰ CỦA DIỆP VẬN DU.

Nghệ Phong ngạc nhiên, lập tức bất mãn nói:

- Khụ, nếu như có thể tiến thêm một bước, tất nhiên ta không có ý kiến. Thế nhưng chỉ cho ôm, ta rất khó chịu. Phải biết rằng, ta được xưng là tổ hoại sẽ loạn huệ hạ (sẽ hạ lưu).

- Phi...

Điệp Vận Du xì một tiếng khinh miệt, lúc này mới từ trong lòng Nghệ Phong đứng lên. Bất quá, khuôn mặt xinh đẹp gần đầy nước mắt, dù sao vẫn khiến người ta nảy sinh ý nghĩ tà ác.

- Khụ, không phải là một nam nhân sao? cần gì phải khóc thương tâm như vậy?

Nghệ Phong thì thầm một tiếng, rõ ràng trong giọng nói có ẩn chứa vẻ chua chua.

Dường như Điệp Vận Du trải qua một hồi khóc lớn, tâm tình cũng bình phục một điểm, nàng tròn mắt liếc nhìn Nghệ Phong nói:

- Tại sao ngươi biết?

Nghệ Phong cười nói:

- Nàng không biết khúc nhạc này tên gì sao? Tương phi oán! Không ai biết rõ tìm cảm trong đó hơn ta. Ta cũng không muốn dùng.

Điệp Vận Du gật đầu, cảm kỳ của Nghệ Phong cũng coi như là cảm kỳ hàng đầu. Bất quá, còn kém xa nàng, tất nhiên không khiến người ta thất lễ như vậy. Thế nhưng, khúc nhạc giống như viết tặng chính mình, từng khúc từng khúc chế ngự trái tim chính mình, dường như đây là một kinh lịch chính mình trải nghiệm qua.

Thậm chí Điệp Vận Du hoài nghi, Nghệ Phong biết rõ thân phận nàng, sau đó tiện tay sáng tác ra. Bất quá, nàng cảm thấy cũng không có khả năng.

- Muốn nghe cổ sự của ta sao?

Bỗng nhiên Điệp Vận Du trầm tư nói.

Nghệ Phong biết, nàng rất muốn nói về cổ sự của nàng. Hắn cười cười gật đầu, hắn cũng muốn biết cổ sự gì có thể khiến một nữ nhân thành thực khóc ròng tới mức độ như vậy.

Nhân thân Điệp Vận Du có chút sùng đồ liếc nhìn Nghệ Phong, nàng chậm rãi nói:

- Tại lãnh thổ đế quốc Trầm Lam, tồn tại một tông môn đặc biệt. Có lẽ tông môn này không được coi là cường đại nhất, thế nhưng cũng là một thế lực rất mạnh. Trong đó có một cỗ thế lực ngầm bồi dưỡng đủ loại nhân tài, đồng thời thủ lĩnh cỗ thế lực này chỉ đào tạo nữ nhân.

Điệp Vận Du nói tới đây, ánh mắt ngưng đọng tới cực điểm, sau đó thở nhẹ một hơi. Nói:

- Có một nữ hải tử, theo trí nhớ đầu tiên đã sinh hoạt tại nơi này, nàng không có phụ mẫu. Chỉ có một sư phụ khi nàng sinh ra. Dưới sự chăm sóc nuôi dưỡng của sư phụ, tiểu cô nương ngốc nghếch trưởng thành khỏe mạnh. Rất nhanh tới tuổi chớm yêu.

- Mà vừa vặn, trong tông có một sư huynh. Tuy không có tài hoa nổi bật, không có thực lực cường đại, nhưng rất yêu thương thiếu nữ này. Đường nhiên, hai người này cũng đến với nhau.

- Ban đầu, đôi thanh mai trúc mã rất hạnh phúc. Thế nhưng ngày như vậy cũng không duy trì được bao lâu đã bị người trong tông phát hiện. Nhất thời, toàn bộ tông môn lên huyền não. Đơn giản là thiếu nữ này là do thủ lĩnh thế lực kia bồi dưỡng, nàng chỉ có thể là nữ nhân của hắn.

- Từ đó về sau cuộc sống bắt đầu là một cơn ác mộng. Thiếu nữ và thiếu niên bị cưỡng ép ly biệt. Thiếu nữ bị trưởng bối thường ngày truyền bá tư tưởng quên nam nhân kia. Thiếu niên lại bị nghiêm hình tra tấn, ngăn hắn không được tiếp xúc với thiếu nữ kia.

- Thế nhưng, mạnh mẽ chia cắt. Bọn họ càng bị cưỡng ép, hai người bọn họ lại càng muốn gặp nhau. Rốt cục, hai người lên gặp nhau dưới một gốc cây, bị người phát hiện.

- Thiếu nữ không có chuyện gì, chỉ là mang về tiếp tục tẩy não mà thôi. Nhưng thiếu niên không thể chạy trốn, để xóa bỏ toàn bộ ý niệm trong đầu thiếu nữ. Cho nên đã bị một chương của trưởng bối sư môn đánh chết.

- Từ đó về sau, thiếu nữ thay đổi hình dạng, bằng lòng chấp nhận sự sắp đặt của bất cứ kẻ nào. Ngoại trừ sư phụ của nàng, biểu hiện này của thiếu nữ khiến mọi người rất hài lòng, cũng hiểu được chính mình làm chuyện kia rất đúng đắn.

- Rốt cục một ngày nào đó, từ một thiếu nữ ngây ngô biến thành nữ nhân thành thực, cũng bị đưa bên cạnh nam nhân kia. Sau đó bị hắn làm trò đòi bại.

- Ha ha, có phải ngươi cho rằng rất tầm thường?

Điệp Vận Du nói xong, nàng cười đùa nhìn Nghệ Phong, cổ sự này, quả thực rất tầm thường, thế nhưng mỗi khi hiện lại như nhát dao đâm vào tim nàng.

Nghệ Phong cười cười, không phủ nhận:

- Rất tầm thường! Thực sự rất tầm thường! Nhưng không thể phủ nhận, những chuyện tình khắc cốt ghi tâm trên thế giới này, đều là do những câu

chuyện tâm thường tạo thành.

Tuy rằng Diệp Vận Du chỉ nói qua mấy câu đơn giản về những gì nàng đã trải qua, thế nhưng Nghệ Phong trải qua vô số câu chuyện trên truyền hình hun đúc. Chẳng lẽ còn không thể đoán được hung hiểm trong bên, kí ức khó quên, và hận thù lo lắng tới cực điểm sao?

- Ta hỏi nàng một vấn đề đơn giản!

Nghệ Phong cười cười, nói:

- Nàng còn nhớ rõ diện mạo thiếu niên kia không?

Diệp Vận Du sững sốt, lập tức tìm tòi ký ức trong đầu nàng, nhưng đến cuối cùng, nàng dần dần cảm thấy sợ hãi. Nàng phát hiện chính mình không thể nhớ rõ hình ảnh của thiếu niên kia.

- Ha ha! Nàng không nhớ nổi phải không? Nàng đừng quá bất ngờ. Chuyện này rất bình thường, tuy nàng vừa này cảm thấy thương nhớ, lưu luyến thiếu niên kia. Thế nhưng còn kém xa so với mối hận thù đối với kẻ cướp đi nam nhân của nàng. Nàng cho là chính mình yêu thương thiếu niên kia, nhưng đó vốn không phải trọng điểm của nàng.

Người Phong cười cười nói, Diệp Vận Du có thể không chú ý. Thế nhưng hẳn khiến người ngoài, có thể thoáng nghe là có thể hiểu ra.

- Không thể! Không thể!

Tâm tình Diệp Vận Du tựa hồ có chút không thể kiềm chế được, kết quả hồi ức vừa này, khiến chuyện tình nàng vẫn luôn tin tưởng sụp đổ, giống như toàn bộ tinh thần tín ngưỡng hoàn toàn tan vỡ.

- Có phải là nàng có thể nhận thức được rồi? Có lẽ nàng vẫn nhớ hẳn, thế nhưng tuyệt đối không phải là thương hẳn. Nhiều năm trôi qua, tình ý của thiếu nữ chóng yêu kia đã sớm được ma luyện. Bất quá, nàng hận trường bối, hận hẳn đã cướp đi nam nhân của nàng. Cho nên, nàng thủy chung nhớ tới nam nhân đã chết để nhắc nhở chính mình, đừng quên đi mối hận thù này.

Diệp Vận Du đứng bất động, hai mắt không có mục tiêu. Hận, nàng hận trường bối, hận nam nhân ghê tởm kia. Thế nhưng sự hận thù thực sự vượt qua tình yêu của chính mình đối với thiếu niên kia sao? Ta thực sự không thương thiếu niên kia sao?

Nghệ Phong thở dài một hơi, lại nói:

- Có lẽ nàng đã phản bội, nàng không còn thương thiếu niên kia, mà là hận thù người đã cướp đi hạnh phúc nàng theo đuổi.

Dường như Diệp Vận Du không có nghe được Nghệ Phong nói, nàng đã đứng ngây dại tại chỗ. Nghệ Phong cười cười, nữ nhân có khúc mắc rất lớn này, chính mình có thể coi lòng của nàng hay không? Nàng ta phải thừa nhận cái gì đó mới diễn viên chính trong lòng, nếu không nàng sống cũng một chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Ảnh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.